GİRİŞ

500 Yıllık Düzen

Soğuk Savaş'ın bitimi ve ABD'nin tek süper güç olarak belirmesinin hemen ardından, Başkan George Bush'un, Henry Kissinger'ın "sağ kollarından biri" sayılan Ulusal Güvenlik Danışmanı Brent Scowcroft ile tasarlayıp gündeme getirdiği "Yeni Dünya Düzeni" kavramı çok tartışılır oldu. Kimileri, bu yeni Düzen'de bir tür Pax Americana ummaya başladılar. ABD'nin önderliğinde daha özgür ve barışçı bir dünya kurulacağını beklediler. Irak'ın Kuveyt'i işgalini cezalandıran Körfez Savaşı ile başlayan sürecin, artık dünyada zorbalık çağını büyük ölçüde sona erdirdiğini duyurdular.

Fakat bu yeni Düzen, tartışma götürmeyecek bir biçimde, üstte tarif edilen süslü tabloyu gerçekleştirmedi. Evet, Soğuk Savaş bitmiş, ideolojik çatışmalar büyük ölçüde geri kalmıştı ama dünyanın belli bölgeleri, eskisine oranla çok daha fazla çatışmaya sahne oluyordu. Bunun en belirgin örneği kuşkusuz Bosna-Hersek'te yaşandı. 200 bin Müslüman, Sırp saldırganlığının sonucunda yaşamını yitirdi. Benzeri etnik çatışmalar daha başka bölgelerde, ancak Azerbaycan, Çeçenya gibi örneklerde olduğu gibi özellikle Müslümanların yaşadığı coğrafyalarda da gerçekleşti.

Peki bu durumu nasıl yorumlamak gerekiyordu? Soğuk Savaş'ın bitimiyle birlikte ABD önderliğinde huzur ve barış dolu bir Yeni Dünya Düzeni kurulacağı ilan edilmişken, eskiye göre çok daha fazla kan akmıştı. Ve bu kanların önemli bir bölümü Müslüman kanıydı.

Bazı yorumlara göre, bu son derece normaldi, çünkü Soğuk Savaş'ın bitmesi, sosyalizm ve kapitalizm arasındaki uzun çatışmayı sona erdirmişti ve artık birleşmiş olan modern dünyaya karşı tek alternatif ve muhalefet İslam'dı. Yeni Dünya Düzeni, bu yeni kutuplaşmanın bir ifadesiydi. Nitekim kısa bir süre sonra Amerikalı stratejist Samuel Huntington ortaya çıktı ve dünyanın gelecek yüzyılda büyük bir "medeniyetler çatışması"na sahne olacağını öne

sürdü. Huntington'a göre, artık ideolojiler ölmüş ve dinlerden kaynak bulan medeniyetler çağı geri dönmüştü. En büyük çatışmanın ise, Batı ve İslam medeniyetleri arasında yaşanacağını haber veriyordu. Huntigton'a göre, Müslümanların Bosna-Hersek'te Batılılar'dan destek beklemelerinin de bir anlamı yoktu. "Medeniyetler çatışması" çoktan başlamıştı ve artık saflar belirleniyordu. İslam dünyasının öteki bölgelerindeki çatışmalara da dikkat çekmiş ve "İslam'ın kanlı sınırları" olduğundan söz etmişti. (Bu "kanlı sınırlar"dan ise, Müslümanları sorumlu tutuyordu, temsilcisi olduğu Batı medeniyetini temiz göstermek için.)

Bazı yorumcular ise Yeni Dünya Düzeni'nin pembe tablosunu savunmaya devam ettiler. Onlara göre, ortada büyük bir çatışma yoktu ve olmayacaktı da. Bosna'da ve diğer İslam coğrafyalarında akan kanlar, yerel bir takım saldırganlıkların sonucuydu ve Yeni Dünya Düzeni'nin bir parçası değildiler. Yeni Dünya Düzeni, bu olumsuzlukları ortadan kaldırmayı amaçlıyordu.

Bu iki farklı yorum karşısında durup düşünmek gerekir. Gerçekten yakın gelecekte Batı ve İslam arasında bir çatışma yaşanacak mıdır? Daha da önemlisi, Batı, bu çatışmayı gözönünde bulundurarak şimdiden rakip tarafa kaşı eyleme mi geçmiştir? İslam'ın "kanlı sınırlar"a sahip olmasının nedeni bu mudur? Yeni Dünya Düzeni, dünyaya barış ve adalet dağıtmak için mi tasarlanmıştır? Yoksa bu süslü laflar arkasında yeni bir cephe mi oluşturulmaktadır? Yeni Dünya Düzeni'ni kurmaya soyunan medeniyet, kendinden olmayanlara, yani en başta Müslümanlara karşı dostluk daveti mi, yoksa bir "komplo" mu içermektedir. Bunlar çok kişinin zihnini meşgul eden önemli sorulardır.

Ancak biz, bu soruları cevaplandırmak için farklı bir yol izleyeceğiz. Eğer Yeni Dünya Düzeni'nin gerçek içeriğini merak ediyorsak, öncelikle yapılması gereken Yeni Dünya Düzeni'ni ilan eden medeniyeti tanımaktır. Eğer bu medeniyetin kimliğini ve yöneticilerini doğru tespit edebilirsek, niyetlerini, özellikle de karşı tarafa yönelik niyetlerini daha iyi belirleyebiliriz.

Bugün pek çok insan Batı'yı çok iyi tanıdığını iddia edebilir. Oysa dünya kimi zaman göründüğünden, gösterildiğinden çok daha farklı olabilmektedir. Bu nedenle, Batı'yı tanımak için, öncelikle Batı'nın resmi tarihini ve resmi görüntüsünü aşmak gerekmektedir.

Resmi Tarih ve Resmi Görüntü

Bir resmi, bir de gerçek tarihin olduğu herkesçe bilinir. Resmi tarih, tarihi yazanların—daha doğrusu yazdıranların—olayları istedikleri gibi yorumlamalarından ve çarpıtmalarından doğar. Bir ülkenin tarihini yazdıranlar, ki bunlar o ülkeyi yönetenlerdir, kimi zaman tarihi resmi ideolojiyi sağlamlaştıracak bir araç olarak görürler. Öyle ki iki ülke arasında geçmiş olan bir savaşın, her iki ülkede de "zafer bayramı" olarak kutlandığı durumlar bile vardır: Her iki tarafın tarih kitapları da savaşı kendilerinin kazandığını yazmaktadır...

"Resmi"lik yalnızca tarih için değil, bugün için de geçerlidir. Resmi tarihi tarihçiler yazarken, resmi görüntüyü de devlet ve medya belirler. Buna, çoğu

ülkede çok sayıda medya kuruluşu olduğu ve bunların farklı konularda farklı yorumlar yaptığı noktasından yola çıkarak itiraz edilebilir. Ama dikkat edilirse, medyanın büyük çoğunluğu, aralarında başka konularda ne anlaşmazlık olursa olsun, "düzen" konusunda konsensüse varmış durumdadır. Düzene alternatif olanlar ise, dışlanırlar ve belki daha da önemlisi güvenilir kaynak olarak kabul edilmezler.

Ünlü Amerikalı dilbilimci ve siyasi yorumcu Noam Chomsky, *Necessary Illusions: Thought Control in Democratic Societies* (Gerekli İlüzyonlar: Demokratik Toplumlarda Düşünce Kontrolü) adlı kitabında, medya yoluyla düşünce kontrolünün nasıl yapıldığını detaylarıyla anlatır. Chomsky'nin bildirdiğine göre, en özgür ve demokratik toplum olarak bilinen ABD'de bile çok etkili bir "düşünce kontrolü" vardır. Amerikan devleti, özellikle yüzyılın başından bu yana, totaliter yöntemler kullanmaktadır. ABD'nin yönetici elitlerini buna zorlayan şey, toplumun pek çok konuda kendilerinden farklı düşünmesidir. Özellikle dış müdahale konularında Amerikan halkı geleneksel olarak isteksizdir; oysa silah tüccarlarından uluslararası şirketlere kadar pek çok güç merkezi ile birlikte (ve onların desteğiyle) Beyaz Saray'da oturan politikacılar, dış müdahaleyi çoğu kez bir zorunluluk olarak görürler. Bu durumda ne yapılmalıdır? Elbette politika halka rağmen oluşturulacaktır ama açık açık totaliter olan devletlerde olduğu gibi, halkın kafasını ezerek değil, propaganda yoluyla "rıza"sını oluşturarak. Chomsky, "rıza üretme" olarak adlandırdığı bu yöntemin çok sayıda örneğini veriyor.[1] Bazılarına kitabın ilerleyen bölümlerinde değineceğiz.

Burada düşünülmesi gereken bir soru, bu resmi tarih ve resmi görüntü kavramlarının ve bunlarla yapılan düşünce kontrolünün hangi boyutlara kadar geçerli olduğudur. Ülke boyutunda, sözkonusu kavramların, ülkeyi yöneten elitlerden ve onların kurduğu düzenden kaynaklandığını belirttik, gerçek tarih ve yorumları onların çarpıttığını söyledik; ki bu zaten pek bilinmeyen bir şey değildir.

Peki resmi tarih ve resmi yorum dünya bazında da geçerli midir? Bugün dünyaya egemen olan Batı uygarlığıdır. Doğal olarak da bu uygarlığın, kurduğu dünya düzeni için bir resmi tarih ve resmi yorum yaratma çabası olmalıdır. Bu uygarlığı yönetenlerin, egemenliklerini korumak ve sağlamlaştırmak, düzenlerini ayakta tutmak için böylesi bir yol izlemesi doğaldır.

Ancak bu noktada biraz ürpertici bir gerçekle karşı karşıya kalıyoruz. Eğer Batı uygarlığı tarafından kurulmuş olan dünya düzeninin üretilmiş bir resmi tarihi ve resmi görüntüsü varsa, bu, insanların büyük kısmının zihnine etki ediyor demektir. Mevcut dünya düzenini benimseyen insanlar, bu büyük telkinin etkisi altına girmiş olmalıdırlar ve kendi kendilerine de bu kapalı zihin sistemini yırtıp dışarı çıkmaları oldukça zordur. Balıklar nasıl suyun içinde yaşadıklarının farkında değillerse, dünya düzeninin resmi tarihi ve resmi görüntüsü ile aldatılmış olan insan da kapalı bir düzenin içinde yaşadığını farkedemez.

Dolayısıyla insanın etrafındaki tüm yalanlardan kurtularak gerçek dünyayı tanıyabilmesi, kendi başına yapabileceği bir iş değildir. Bu işi yapmak için "entellektüel" bir çabaya giriştiğinde kullanacağı düşünce ve araştırma yöntemleri bile aslında dünya düzeni tarafından belirlenmiştir. Örneğin gerçek dünyayı anlamak için yola çıkan bir insan, büyük ihtimalle kurulu düzenin felsefi dayanaklarına başvurmadan edemeyecektir. Aydınlanma çağının "akıl" modeliyle düşünecek, pozitivist bilimsel metodolojiyi kullanacak, kendisine empoze edilen mantık yapısını ve değer yargılarını terkedemeyecektir. Bu halde pek fazla mesafe kaydedemez.

Kısacası, eğer bir insan, kurulu dünya düzeninin kendisine tanıtılandan farklı olduğunu düşünüyor ve gerçeği arıyorsa, o düzenin kıstaslarını kendisine rehber edinmemelidir.

Öyleyse, neyi rehber edinmelidir?...

Doğruyu Yanlıştan Ayıran Bir Rehber

Zaten bütün tartışmalar bu noktada düğümlenir. Dünyayı anlamaya çalışırken yol göstericimiz nedir?... Aslında çoğu insan bu soru üzerinde hiç düşünmemiştir. Onun rehberi toplumdur. Toplumdan öğrendiği doğrulara ve yanlışlara göre değer yargıları oluşur. Toplum, dünyanın düz olduğuna inanıyorsa, o da öyle düşünecektir. Yamyam kabilesinde büyüyorsa, insan eti yemeyi doğal karşılayacaktır. Nazi Almanyası'nda Hitler'e tapınmayı haklı bulacaktır. Kısacası, çoğunluğa uymak, bir değer taşımamaktadır.

Dünyayı anlamak için, bir de toplumdan yüz çevirip "dahi"lerin buluşlarına yönelinebilir. İdeolojilerden medet umulup, ideologların düşüncelerine bel bağlanabilir. Örneğin, Marx'ın tüm dünyanın, hatta evrenin, nasıl oluştuğunu, hangi yasalara göre işlediğini, geleceğinin ne olduğunu keşfettiğine inanılabilir. Bu gidişatta, Marx'ın en büyük öğrencisi olan Lenin'in "o muhteşem beyni", muhafaza edilip "insanlığın istifadesi" için saklanabilir.

Ama gün gelir ideolojiler çöker ve yanlış oldukları anlaşılır. Ve Lenin'in beyni çöpe atılır... Bu kaçınılmaz son, tüm ideolojilerin başına gelecektir.

Çünkü, evren ve dünya hakkında ortaya doğru bir kıstas koyabilmek için, tüm evrenin tüm bilgilerine sahip olmak, tüm geçmişi ve geleceği bilmek gerekmektedir. İnsanın böyle bir işin milyarda birini bile başarmaktan çok uzak olduğu ortadadır. Dolayısıyla, insan aklının ürettiği ideolojiler, temelden çürük, hatta komik birer sistemdir. Bu nedenle gerçek bir rehber, ancak insanüstü bir kaynaktan gelebilir. Tüm evreni, geçmişi ve geleceği bilen, hiçbir şey bilgisinin ve gücünün dışında olmayan insan-üstü bir kaynaktan...

Bu da, hiç şüphesiz Allah'tır.. Allah, her şeyi yaratan, ilmi her şeyi kuşatan, geçmişi ve geleceği bilendir. İnsanı yaratan ve onu şekillendiren O'dur. İnsana gerekli olan herşeyi bilen ve onun için en doğrunun ne olduğunun bilgisine sahip olan da O'dur. Dolayısıyla güvenilir bir kıstas ve doğruyu yanlıştan ayıran bir rehber ancak O'ndan gelebilir. Gelmiştir de... Kuran, O'nun insanlara rehber olarak gönderdiği kitabıdır.

Biz, Müslüman olmanın bir gereği olarak, herşeyi olduğu gibi, dünyada kurulu olan düzeni de incelerken kıstas ve rehber olarak Kuran'ı kullanacağız. Dünyayı, resmi tarihe, resmi görüntüye, toplumun üzerinde ittifak ettiği genelgeçer doğrulara ya da bir takım ideolojilere göre değil, Kuran ayetlerine ve Kuran'ın getirdiği düşünce metotlarına göre değerlendireceğiz.

Kuran'ı tanımayan bir kişi, bunun nasıl yapılacağını anlamakta zorlanabilir. Bir "din kitabı"nın, dünyanın politik yapısını, hem de son derece yeni bir kavram olan Yeni Dünya Düzeni'ni anlamak için temel kaynak olarak kullanılmasını yadırgayabilir. Çünkü o, Kuran'ı asırlar önceki insanlara seslenen ve dolayısıyla da bugünle fazla bir ilgisi olmayan bir kitap sanmaktadır. Oysa gerçek böyle değildir... Kuran, her döneme ve her topluma seslenen, onları kavrayan ve açıklayan bir kitaptır. Onun ilahi olmasının özelliğidir bu.

İmani konuların yanısıra, Müslümanın karşılaşacağı toplum ve dünya modeli de Kuran'da açıklanır. Çünkü Kuran, **"muttakiler (Allah'tan sakınanlar) için yol gösterici olan bir kitaptır"** (Bakara Suresi, 2) ve **"herşeyin açıklayıcısı"** (Nahl Suresi, 89) olarak indirilmiştir. Dolayısıyla bir müminin ihtiyaç duyacağı her yol gösterici bilgi, hikmetli bir biçimde Kuran'da açıklanmıştır. Mümin, davasının bir gereği olarak içinde bulunduğu toplumu ve dünyayı da sosyolojik ve politik yönden tanımak zorundadır. Bu nedenle Kuran, mümine dünyanın politik ve sosyolojik yapısı hakkında da çok önemli bilgiler ve işaretler verir.

Biz bu kitapta, kurulu dünya düzenini ve bu düzenin bir aşaması olan Yeni Dünya Düzeni kavramını Kuran'ın verdiği kıstaslara göre inceleyeceğiz. Çünkü Yeni Dünya Düzeni ya da onun içeriği olan "medeniyetler çatışması", Müslümanlarla yakından ilgilidir. Müslümanlara karşı açılan bir cephe sözkonusudur. Müslümanları bu denli birinci dereceden ilgilendiren bir konuda ise, bir Müslüman için Kuran'dan daha önemli bir yol gösterici olamaz.

Kuran, Dünya, 'İsrailoğulları' ve Düzen...

Madem dünyaya bakarken kıstasımız Kuran olacaktır, o halde Kuran'ın dünyanın politik durumu hakkında ne gibi bilgiler vermekte, ipuçları aktarmakta olduğuna bakmamız gerekmektedir. İşte bu noktada Kuran'da hemen göze çarpan "İsrailoğulları" faktörüyle karşılaşırız.

Kuran'da, çok dikkat çekici bir biçimde, sürekli olarak "İsrailoğulları"ndan söz edilir. Allah Kuran'da, "İsrailoğulları"nın en çok **"dünya hırsı"**na sahip olan topluluk olduğunu (Bakara Suresi, 96); kendilerini diğer insanlardan üstün gördüklerini (Cum'a Suresi, 6); diğer insanların **"mallarını haksızlıkla yediklerini"** ve onları faiz yoluyla sömürdüklerini (Nisa Suresi, 161); peygamberleri **"öldürdüklerini"** (Al-i İmran Suresi, 183); yeryüzünde savaş çıkarıp **"bozgunculuğa çalıştıklarını"** (Maide Suresi, 64); kendi soydaşlarını da öldürdüklerini veya yurtlarından sürdüklerini (Bakara, 84-85); **"zalim"** olduklarını (Bakara Suresi, 59); sıkça **"ihanet"** ettiklerini (Maide Suresi, 13); İslam'a **"kin ve hınç"** beslediklerini (Nisa Suresi, 46); Müslümanlara karşı **"dü-**

zen" kurduklarını (Al-i İmran Suresi, 54); Müslümanlar için **"en şiddetli düşman"** olduklarını (Maide Suresi, 82); **"küfre sapanlarla dostluklar kurdukları"**nı (Maide Suresi, 80); insanlara **"zulüm"** yaptıklarını ve onları **"Allah'ın yolundan"** alıkoyduklarını (Nisa Suresi, 160) bildirir.

Bu ayetler, bizlere, dünyanın politik, ekonomik ve sosyolojik yapısı üzerinde "İsrailoğulları" faktörünün çok önemli bir yeri olduğunu haber vermektedir. Hele, Müslümanlar açısından, kendileri için en şiddetli düşman olan ve dinlerine kin ve hınç besleyen "İsrailoğulları"nın büyük önem taşıdığına kuşku yoktur.

Bunların yanında hemen belirtmek gerek, Kuran, "İsrailoğulları"ndan söz ederken **"onların hepsinin bir olmadığını"** (Al-i İmran Suresi, 113) da haber verir. **"İçlerinde aşırı olmayan (mutedil) bir ümmet vardır. Onlardan çoğunun yapmakta oldukları ise ne kötüdür!"** (Maide Suresi, 66) ayetiyle tüm Yahudileri aynı safta değerlendirmenin doğru olmadığını söyler.

Nitekim Müslümanlara düşen görev de İsrailoğulları'na karşı düşmanca davranmak değil, aksine onları barışa, adalete ve ortak bir imana çağırmaktır. Allah Kuran'da, Müslümanlara, Kitap Ehli (Hıristiyan ve Yahudiler) hakkında bir emir verir; onları "ortak bir kelimede birleşmeye" çağırmak:

> **De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek bir kelimeye gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiç bir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız bir kısmımızı Rabler edinmeyelim.** (Ali İmran Suresi, 64)

Biz de bu bakış açısıyla hareket ediyor ve Yahudileri ortak bir kelimeye, barış ve adalete çağırıyoruz. Ancak bunun yanında bir kısım Yahudilerin dünya üzerinde yaptıkları—ve Kuran'da ve hatta Eski Ahit'te işaret edilen—bozgunculukları gözler önüne sermeyi de bir görev kabul ediyoruz. Bu kitapta bu görev yerine getirilmektedir.

Kuran'da Yahudilerin dünya üzerindeki etkileri ile ilgili ayetlerin birinde oldukça dikkat çekici bir bilgi verilir. Allah Kuran'da İsra Suresi'nin başında yer alan ayetlerde, Yahudilerin yeryüzünde iki kez "bozgunculuk çıkaracaklarını ve büyük bir yükselişle yükseleceklerini" bildirir:

> **Kitapta İsrailoğullarına şu hükmü verdik: 'Muhakkak siz yer(yüzün) de iki defa bozgunculuk çıkaracaksınız ve muhakkak büyük bir kibirleniş-yükselişle kibirlenecek-yükseleceksiniz. Nitekim o ikiden ilk-vaad geldiği zaman, oldukça zorlu olan kullarımızı üzerinize gönderdik de (sizi) evlerin aralarına kadar girip araştırdılar. Bu yerine getirilmesi gereken bir sözdü. Sonra onlara karşı size tekrar 'güç ve kuvvet verdik', size mallar ve çocuklarla yardım ettik ve topluluk olarak sizi sayıca çok kıldık. Eğer iyilik ederseniz kendinize iyilik etmiş olursunuz ve eğer kötülük ederseniz o da (kendi) aleyhinizedir. Sonuncu vaad geldiği zaman, (yine öyle kullar göndeririz ki) yüzlerinizi 'kötü duruma soksunlar', birincisinde ona girdikleri gibi mescid (Kudüs)e girsinler ve ele geçirdiklerini 'darmadağın edip mahvetsinler'.** (İsra Suresi, 4-7)

Ayetlerin ifadesine göre, Yahudilerin birinci "bozgun ve kibirli yükseliş"lerinin ardından, Allah onların üzerine güçlü bir ordu göndermiş, bu ordu Kudüs'e girmiş ve mescidi (Kudüs'teki Süleyman Tapınağı) darmadağın etmiştir. Bu ayette anlatılan Tapınak'ın birinci yıkılışı ve birinci sürgün, Yahudilerin MS 70 yılında Romalılar tarafından Kudüs'ten sürülmelerinin karşılığıdır. Bu olay, Yahudilerin Hz. Yahya'yı öldürdükleri ve Hz. İsa'yı da öldürmek için tuzak kurdukları dönemin hemen ardından, yani "kibirli bir yükseliş ve bozgunculuk" hareketinin ardından gelmiştir. İsrailli tarihçi Moshe Sevilla-Sharon, ayetin ifadelerine uygun olarak gelişen yıkım ve sürgün olayıyla ilgili bazı bilgileri şöyle veriyor:

> Romalıların kumandanı Titus kısa süre içinde tüm İsrail ülkesini ele geçirdi ve 70 yılının ilkbaharında Kudüs'ü sardı... Titus şahsen kuvvetlerinin başına geçip dört lejyonla saldırıya başladı. Kısa süre içinde Kudüs'te açlık başgösterdi, silah ve insan gücü azaldı. Romalılar Mayıs ayında surların bir bölümünü yıktılar ve bazı noktalardan kente girdiler. Bununla birlikte 'evden eve' savaş bir ay daha sürdü ancak Kudüs 9 Av 70 (Taşa be Av) tarihinde düştü. Son kalan Yahudi kuvvetleri Büyük Tapınak çevresinde mevzilendilerse de, aynı gün Romalılar bu engeli de aşarak Büyük Tapınak'ı yıktılar ve burada kalan Yahudileri katlettiler.[2]

Birinci bozgunculuk ve yükseliş döneminin sonu budur. Peki acaba ikinci bozgunculuk ve yükseliş dönemi ne zamandır? Bu sorunun cevabını vermeden önce, konuyu Yahudi kaynaklarından inceleyelim. Acaba Yahudiler, kendileri, bir "yükseliş dönemi" kavramına sahipler mi?

Yahudi İnancındaki 'Yükseliş': Mesih Beklentisi

70 yılında Filistin'den sürülmelerinin ardından, Yahudiler için "diaspora" dönemi, yani İsrail toprakları dışındaki dönem başladı. Çeşitli ülkelere dağıldılar. Gittikleri her ülkede azınlık konumundaydılar. Hıristiyan dünyası, onlara fazla sempati göstermiyordu. "İsa'nın katilleri" sıfatını kazanmışlardı bir kez.[3] Bu ortamda, Yahudiler arasında, eskiden beri kutsal metinlerde yer alan bir konu gittikçe önem kazanmaya başladı. Bu, bir gün bir "Mesih"in geleceği ve Yahudilerin onun önderliğinde Filistin'e geri dönecekleri inancıydı. Mesih'in gelişi, asırlar boyu Yahudi gettolarında en çok konuşulan ve beklenen kehanet oldu. Her gün düzenli olarak, Mesih'in gelişi için dua edilirdi. Mesih inancı, güçlenerek devam etti. "Yahudi Ansiklopedisi"*Encyclopaedia Judaica*, konuyla ilgili olarak şu bilgileri veriyor:

> Hahamların düşüncesine göre, Mesih, insanlık tarihinin en üst noktasında, İsrail'i kurtaracak ve yönetecek olan kraldır. Bu şekilde, Tanrı'nın Krallığı, kurulmuş olacaktır... Mesih, İsrail'in düşmanlarını yenecek, Yahudi halkını yeniden topraklarına kavuşturacak, onları Yehova'yla yakınlaştıracaktır. Bir peygamber, savaşçı, hakim, kral ve Tevrat öğreticisi olacaktır... Hahamlar, Mesih'in Davud'un soyundan geleceğine inanırlar.[4]

Yahudi öğretisinin temel taşlarından biri olan Mesih inancı, görüldüğü gibi, İsrailoğulları'nın yükseliş beklentisidir. Kuran ayetinde "İsrailoğulları'nın

yükselişi"nin yeryüzünde bozgunculuk (anarşi, adaletsizlik, dejenerasyon, şiddet, zulüm vb.) çıkarmakla paralel olduğu vurgulanıyordu. Acaba, Yahudilerdeki Mesih inanışı, bu "bozgunculuk" boyutunu da içeriyor mu?

Yahudi kaynakları, Mesih'in gelişinin Yahudiler için bir kurtuluş olduğunu söylerler ama bu "kurtuluş"un Yahudi olmayanlar için ne anlama geldiği üzerinde pek durmazlar. Mesih, Yahudileri "kurtarırken" diğer milletleri ve dinleri ne yapacaktır? Bunun cevabını önce Yahudi kaynaklarında diğer millet ve dinlere nasıl bakıldığında aramak gerekiyor. Bu kaynaklardan en önemlisi Eski Ahit (Tevrat)tır. Eski Ahit'e göre, Yahudiler diğer tüm halklardan üstün ve "seçilmiş" bir halktır. Yeryüzünün gerçek sahipleri onlardır ve yeryüzünü yönetme hakkı da onların elindedir. Bu konudaki yüzlerce Tevrat hükmünden birkaçı şöyledir:

> Siz Allahınız Rabbin oğullarısınız... Çünkü sen Allah'ın Rabbe mukaddes bir kavimsin ve Rab yer üzerinde bütün kavimlerden üstün olarak kendisine has bir kavim olmak üzere seni seçti.[5]
>
> ... Ve onlardan nefret ettim. Fakat size dedim: Siz onların topraklarını miras ola rak alacaksınız ve ben size onu mülk olmak üzere vereceğim, ben sizi milletler den ayırt eden Allahınız Rabbim[6]
>
> Ben dedim. Siz ilahlarsınız ve hepiniz yüce olanın oğullarısınız. Kalk ey Allah yeryüzüne hükmet. Zira milletlerin hepsine sen varis olacaksın.[7]

Bu "yeryüzüne hükmetme" hakkını tanımayanlar, "Tanrı'nın seçilmiş kavmi"ne karşı gelmiş olurlar ki, cezalandırılmaları gerekir. Ceza, şiddetle olur. Bir M. Tevrat ayetinde şöyle denmektedir: "İşte benden ve miras olarak sana milletleri, mülkün olarak yeryüzünün uçlarını da vereceğim. Onları demir çomakla kıracaksın; bir çömlekçi kabı gibi onları parçalayacaksın." [8]

Bu durumda Mesih'in yapacağı da bu inanışın gereklerini yerine getirmek, yani diğer millet ve dinlerin Yahudilere boyun eğmesini sağlamaktır. Kabul etmeyen, ayetlerdeki yöntemlerle, cezalandırılacak ve yola getirilecektir...

Yahudi kaynakları, başta belirttiğimiz gibi Mesih'in bu misyonundan pek söz etmezler. Biraz söz eden bir tanesi, *The Universal Jewish Encyclopedia*, Mesih'in diğer milletleri ne yapacağını şöyle bildiriyor: "Mesih geldiğinde diğer milletler ya fethedilecek[9], ya imha edilecek[10] ya da dinlerinden döndürüleceklerdir. Ama sonları ne olursa olsun, o tarihten sonra İsrail için sıkıntı kaynağı olmaktan çıkacaklardır."[11]

Kısacası Yahudilerin beklediği Mesih, Kuran'da sözü edilen "bozgunculuk" hareketini en üst noktada uygulayacak kişidir. Kimileri, sözkonusu Mesih düşüncesinin Yahudi dininin içinde önemli bir yer tutmayan ve yalnızca bazı Yahudi grupları tarafından savunulan bir inanç olduğunu sanabilir. Mesih inancı, Yahudi dininin temel taşlarından biridir ve dinlerine bağlı olan tüm Yahudilerce büyük bir bağlılıkla korunmaktadır. Yahudi geleneğinin en büyük isimlerinden olan Haham Maimonides, Mesih inancının Yahudiliğin temellerinden biri olduğunu ve Mesih gelince diğer milletlerin Yahudilere boyun eğeceğini bildirir:

Maimonides, Mishne Torah (İkinci Tevrat) adlı eserinde, Davud'un soyundan bir kişinin bir gün eski Krallık'ı kuracağını ve Yahudileri zafere kavuşturacağını yazar. Buna göre bu kişi, diasporaya dağılmış olan Yahudileri Kutsal Topraklar'a döndürecek ve Tapınak'ı yeniden inşa edecektir. Dolayısıyla, Tevrat'ın yasaları, Tapınak'la ilgili olanlar da dahil olmak üzere, yeniden Kutsal Topraklar'da uygulanmaya başlayacaktır. Ve sonunda bütün milletler, Yahudilerin 'Tanrı'nın Oğulları' olmaktan gelen üstünlüklerini kabul edecektir... ... Maimonides şöyle der: 'Mesih'in gelişine tam bir inançla inanıyorum. Ne kadar geç kalırsa kalsın, her gün onun gelişini bekliyorum'... Mesih'in gelişi kuşaklar boyunca ertelenmesine ve onbir yüzyıldır diasporanın sürmesine rağmen, Maimonides son derece kararlıydı. Mesih ile ilgili şu hükmü veriyordu: 'Mesih'e inanmayan, hatta onun gelişini sabırsızlıkla beklemeyen kimse, yalnızca resullerin haberlerini değil, tüm Tevrat'ı da yalanlamış olur'.12

Peki Mesih ne zaman gelecektir? Bu kuşkusuz önemli bir sorudur ve binlerce yıllık Yahudi tarihinin de en önemli konularından biridir. Öyle ki, Yahudi tarihinde çok sayıda "sahte Mesih" yer alıyor. Bu kişiler gözlenen vaktin geldiğini ve kendilerinin beklenen Mesih olduklarını öne sürerek Yahudi cemaatlerinde dalgalanmalar yaratmışlardır. Ama bu Mesihler'in "sahte"liklerinin en açık göstergesi Filistin'e dönüş ve Kudüs'ü ele geçirme operasyonunu başaramamış olmalarıdır.

Ama bugün, Yahudiler, ilk sürgünden 19 yüzyıl sonra Filistin'e dönmüş ve Kudüs'ü almış durumdalar! İşin en ilginç yanı da, Yahudi önde gelenlerinin, bu dönüşü, yani İsrail Devleti'nin kuruluşunu Mesih inancına paralel olarak yorumlamaları. Bu, hem Mesih inancının günümüz Yahudileri arasında da ne denli güçlü olduğunu gösteriyor, hem de Mesih'in gelişi ile ilgili olarak hangi tarihlerin beklendiğini ortaya koyuyor. Encyclopaedia Judaica, İsrail Devleti-Mesih inancı paralelliğini şöyle bildiriyor:

> Geleneksel (ortodoks) düşünceye göre, Mesih, Davud'un soyundandır. Kudüs'te hükmedecek ve Tapınak'ı yeniden inşa edecektir. Çoğu ortodoks haham, ilk başta Siyonizme karşı çıkmış, bu akımın tanrısal olan kurtuluş yerine tümüyle insan yapımı bir kurtuluş öngördüğünü öne sürmüştü. Fakat, İsrail Devleti'nin kurulmasıyla birlikte, ortodoksinin genel görüşü, İsrail'in 'Mesih'in gelişinin başlangıcı' olduğu şekline dönüştü: Yani Tanrı'nın yönlendirmesi ile insanların kurdukları yapı, Tanrı'nın doğrudan müdahalesi ile gerçekleşecek olan Mesihi dönemin hazırlayıcısı olacaktı. Ortodoks hahamlar arasında, çağımızdaki olayları Mesih'in gelişinin ışığında değerlendirme yöntemi de çok yaygındır. Öyle ki, M. Kasher, Eski Ahit'teki 'Ve ay kızaracak ve güneş utanacak; çünkü orduların Rabbi Siyon dağında ve Yeruşalayim'de (Kudüs) krallık edecek; onun ihtiyarları karşısında da izzet!'[13] ayetinde yer alan kehanetteki ayın inişini, İsrail Devletinin kurulması olarak yorumlamıştır.[14]

Üstteki alıntıdan da anlaşıldığı gibi Yahudilere göre, İsrail Devleti'nin kurulması ile birlikte Mesih'in gelişinin ön şartları hazırlanmış olmaktadır. Bu inanca göre, "insani" çabayla başlayan bu süreç, "ilahi" bir gelişme olan Me-

sih'in gelişi ile devam edecektir. Ancak bu "mutlu son"a varılabilmesi için Yahudilerce Mesih'in gelişinden önce yapılması gereken ve Mesih'e ortam hazırlayacak olan üç misyon vardır. *The Universal Jewish Encyclopedia* bu misyonları şöyle anlatır:

> Siyasi Siyonizmin ortaya çıkması ile birlikte Haham Hirsch Kalischer tarafından geliştirilen teori diğer hahamlarca da kabul gördü. Buna göre, Mesih'in dönüş süreci, doğal olaylarla başlayacaktı: Yahudilerin Filistin'e yerleşme isteği ve diğer milletlerin gönüllü olarak bu işe yardım etmesi ile. Mesih'in ortaya çıkışı ve vaadedilen mucizelerin gerçekleşmesi için gereken şartlarsa şunlardı: Kutsal Topraklar'da büyük ve yeter sayıda Yahudinin yerleşip devlet kurulması, Kudüs'ün ele geçirilmesi ve Tapınak'ın yeniden inşa edilmesi.[15]

Bu üç şartın birincisi olan Kutsal Topraklar'daki Yahudi nüfusunun arttırılması, Siyonist hareketin önderleri tarafından bu yüzyılın başından beri uygulanmaktadır. Devlet ise 1948'de kuruldu. İkinci şart, yani Kudüs'ün ele geçirilmesi, 1967'deki Altı Gün Savaşı'nda yerine getirildi. 1980'de Kudüs "İsrail'in ebedi başkenti" ilan edildi...

Dolayısıyla, Mesih'in gelişini sağlayacak misyonlardan geriye bir tek Tapınak'ın yeniden inşa edilmesi kaldı. 19 yüzyıldır yıkık olan ve sadece tek duvarı ayakta kalan Tapınak, ilk bozgun döneminin ardından gelen yıkılışın anısına, Yahudiler tarafından Ağlama Duvarı'na dönüştürülmüş olan Süleyman Tapınağı.

"Peki Tapınak'ı inşa etmek zor birşey midir?" sorusu akla gelebilir hemen. Öyle ya, İsrailliler için bir Tapınak inşa etmenin zorluğu nedir? Zorluk, Tapınak'ın inşa edilmesinde değildir. Eski Tapınak'ın bulunduğu alan üzerinde bugün iki İslam mabedi durmaktadır: Mescid-i Aksa ve Kubbet-üs Sahra. Tapınak'ın yapılabilmesi için bu iki mabedin de yıkılması gerekmektedir. Pürüz dünya Müslümanlarıdır. Onlar, varoldukları sürece, İsraillilerin bu iki mescidi yıkmalarına izin vermemektedirler...

Tüm bu incelediğimiz bilgilerden, Kuran'da anlatılan "İsrailoğulları'nın ikinci yükselişi" olayının içinde bulunduğumuz çağa baktığı anlaşılıyor. Yahudiler 19 yüzyıl süren sürgünün ardından Kutsal Topraklar'a dönmüş, "Mesih'in ayak sesleri"ni dinliyorlar. 19 yüzyıldır ilk kez bu kadar "yükselebilmiş" durumdalar. Dünya üzerinde, ünlü lobileri sayesinde ne denli etkin oldukları biliniyor. Ortadoğu'da uyguladıkları şiddet, Balkanlar'dan Filipinler'e kadar uzanan coğrafyada anti-İslam hareketlere verdikleri destek ya da Latin Amerika'dan Afrika'ya Üçüncü Dünya'da faşizme yaptıkları yardımlar, "bozgunculuk" çıkardıklarının açık birer göstergesidir. Bu kitabın ilerleyen bölümlerinde sözkonusu bozgunculuğu ayrıntılı bir biçimde inceleyeceğiz.

Peki günümüze denk düştüğü anlaşılan bu "yükseliş"in, Yeni Dünya Düzeni kavramı ile ilgisi nedir? Yeni Dünya Düzeni, bu "yükselişle" ne kadar ilgili, hatta ne kadar paraleldir?

Kitap boyunca bu sorunun cevabını inceleyeceğiz.

Kabala, Sefirot ve Tarihle Oynama Sanatı

Kuran'da anlatılan "ikinci yükseliş"in, Yahudi literatüründe yer alan Mesih'in dünyaya gelişi projesinin karşılığı olduğunu inceledik. Burada, Yahudi literatüründe bu inançla yakından ilgili olan bir başka konu kendiliğinden gündeme geliyor: Kabala.

Kabala, İbranice'de "Gelenek" anlamına gelir. Yahudi ruhbanlarının, asırlardır birbirlerine aktardıkları ve Kutsal Kitap'ın "gizli anlamları" ile ilgilenen bir tür okültizm ve mistisizm yöntemidir. İsrailli tarihçi Moshe Sevilla-Sharon Kabala'yla ilgili olarak şunları yazar:

> Ortaçağ'ın zulüm rejimleri baskılarını arttırdıkça, birçok Yahudi gerçek yaşamdan elini eteğini çekmeye ve kendilerini, evrenin büyük sırları hakkında spekülasyonlara vermeye başladılar... Bu dönemde yazılan Yaradılış Kitabı (Sefer ha Yetsira), Yahudi mistik düşüncesinin büyük eseri olan Kabala'nın başlıca kaynaklarından oldu... Bu mistik patlama İspanya'da meydana geldi ve gizli, esrarlı 'bilimlere' merak saran mistiklerin itişiyle durmadan genişledi. Mistik isyanın başlıca eseri Zohar Kitabı oldu. Bu eser Rabbi Şimon Bar Yohay'a atfedilmekle birlikte, büyük bir ihtimalle, XIII. yüzyılın İspanyalı bilginlerinden Moşe de Leon tarafından yazıldı. Tevrat'ın ilk beş kitabının ve diğer bölümlerinin mistik bir yorumu olan Zohar, Tora'da bulunan ve 'herkesin anlamadığı' birtakım gizli kavramları açıklama amacını güttü...[16]

Aslında ilk kez Babil'de gelişmesine rağmen Ortaçağ'daki diaspora döneminde daha da güçlenen Kabala'nın en önemli özelliği ise, Mesih inancıyla yakından ilişkili olmasıydı. Sevilla-Sharon şöyle diyor:

> ... Kabala edebiyatının gelişmesi, Mesih'in geleceği inancıyla yakından ilişkilidir. Bilindiği üzere, bu inanca göre, Mesih Büyük Kurtarıcı geldiğinde İsrail ulusu sürgünden kurtulacak, İsrail devleti yeniden kurulacaktır... Hıristiyan çevrenin baskıları karşısında da Yahudiler, Kabala'nın karanlık ve esrarlı felsefesi dışında sığınacak yer bulamamışlardı. Yahudi bilginlerin o zamanki yaklaşımına göre, ulusun nasıl izah edileceği bile bilinmeyen bu kötü kaderi, ancak 'gizli bilimlerin' yardımıyla aşılabilirdi.[17]

"Ulusun kötü kaderini 'gizli bilimlerin' yardımıyla aşmak"... İşte Ortaçağ Avrupası'ndaki Kabalacı hahamların amacı buydu. "Kötü kaderin" aşılması, Mesih'in dünyaya gelişi anlamını taşıyordu. Kabala'nın asıl amacı, işte bu büyük rüyayı gerçekleştirmekti. The Universal Jewish Encyclopedia şöyle yazar: "Pratik Kabala'nın temel amacı Mesihin dünyaya gelişini sağlamaktır. Kabala'ya göre, bu amaca ulaşmak için, kişisel yoğunlaşma, derin dua-konsantrasyon ve çile egzersizleri ile çalışılmalıdır..." [18]

Ortaçağ Avrupası'nın Yahudiler üzerinde oluşturduğu baskı ve kısıtlamalar, Mesih'in gelişi konusunun tümüyle Kabalistik bir faaliyet haline gelmesiyle sonuçlandı. Öyle ki, Yahudilerin İsrail'e yeniden dönebilmeleri için asırlardır sürdürülen "tikkun" duası da, Ortaçağ'la birlikte Kabala'yla özdeşleşti. Tikkun, son derece sapkın bir Allah inancı içeriyor, Yahudileri İsrail'den sürdüğü ve kendi Tapınak'ını yıktığı için kendi kendine isyan eden Yehova'dan söz ediyordu:

Tikkun Hazot: (İbranice geceyarısı duası) Tapınak'ın yıkılışının anısına ve İsrail topraklarına geri dönüş için özellikle tam gece yarısı yapılan dua. Bu gelenek, hahamların Tanrı'nın da benzer şekilde Tapınak'ın yıkılışını nedeniyle yas tuttuğunu kabul etmesiyle başladı... Hahamların söylediğine göre, Tanrı, geceyarısı 'oturuyor ve bir aslan gibi kükrüyor' ve şöyle diyordu: 'Çocuklarıma öfkeyle doluyum, onların günahları yüzünden kendi Tapınak'ımı yıktım ve onları diğer milletlerin arasına dağıttım.' Isaac Luria döneminde bu gelenek, Kabalistik çalışmalarla iyice özdeşleşti ve kurallaştırıldı.[19]

Kısacası Kabalacılar'ın amacı "Mesih'i dünyaya döndürmek"ti. Bunun için çeşitli "gizli bilim"lerden yararlanılmalıydı. Kabala, bu gizli bilimlerin yöntemini açıklayan ama yalnızca "anlayanlara" açıklayan bir Gelenek'ti.

"Gizli bilimlerle uğraşmak, bunun için yoğun ayin ve trans yöntemleri kullanmak..."; bu tanımın bir diğer ifadesi büyü yapmaktır. Acaba Kabala büyü sanatı mıdır?

Bu sorunun cevabını ararken, Yahudilerle ilgili önemli bir Kuran ayetiyle karşılaşırız. Kuran'da, Yahudilere, Babil'delerken, özel bir "büyü ilmi" öğretildiği, fakat Yahudilerin bunu "hayır" değil, "şer" yolda kullandıkları bildirilir:

Ve onlar (Yahudiler), Süleyman'ın mülkü (nübüvveti) hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkâr etmedi; ancak şeytanlar inkâr etti. Onlar, insanlara sihri ve Babil'deki iki meleğe Harut'a ve Marut'a indirileni öğretiyorlardı. Oysa o ikisi: 'Biz, yalnızca bir fitneyiz, sakın inkâr etme' demedikçe hiç kimseye (bir şey) öğretmezlerdi. Fakat onlardan erkekle karısının arasını açan şeyi öğreniyorlardı. Oysa onunla Allah'ın izni olmadıkça hiç kimseye zarar veremezlerdi. Buna rağmen kendilerine zarar verecek ve yarar sağlamayacak şeyi öğreniyorlardı. Andolsun onlar, bunu satın alanın, ahiretten hiçbir payı olmadığını bildiler; kendi nefislerini karşılığında sattıkları şey ne kötü; bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 102)

Ayet, Yahudilerin Hz. Süleyman'ın saltanatını büyü yolu ile kurduğunu iddia ettiklerini, oysa Hz. Süleyman'ın böyle bir şey yapmadığını bildiriyor. Bunun ardından, Babil'deki iki meleğin Yahudilere büyü ile ilgili bazı şeyler öğrettiklerini ama bunu inkar için kullanmamaları gerektiğini söylediklerini anlatıyor. Buna rağmen, Yahudilerin bu ilmi kötülük yolunda kullanmaya başladıklarını ve tümüyle bu işle ilgilendiklerini haber veriyor.

Bundan çıkan sonuç şudur: Babil'de, Yahudilere büyü (bu büyünün içeriği tam belli değildir, cinleri kullanmak ya da benzeri bir şey olabilir) ile ilgili bazı gizli bilgiler verilmiş, fakat onlar bunu Allah'a başkaldırmak ve insanlara zarar vermek yolunda kullanmışlardır.

Bu ilmin Babil'de verilmiş olması ise çok ilginçtir: Çünkü Babil, Kabala'nın da çıkış yeridir. Aslında Kabalistler, Kabala geleneğinin tarihin başından beri sürdüğünü iddia ederler; ancak Kabala'nın ilk yazımı sürgün döneminde Babil'de yaşayan Simeon Ben Yohai tarafından gerçekleştirilmiştir. Diaspora döneminin başlaması ve Yahudi merkezinin doğudan batıya kaymasıyla birlikte, Kabala'nın merkezi de değişmiş, Kabalistik çalışmalar Babil'den İspanya'ya ve diğer Avrupa merkezlerine kaymıştır.[20]

Modern çağa ait bir Kabala çalışması, Diagramın ortasında yer alan şema ise Kabala'nın en can alıcı tasarımı: Sefirot.

İspanya'da ise Kabala geleneğine yeni bir boyut daha eklendi. Burada, 13. yüzyılda yazılan ve Kabala'nın en önemli kitabı haline gelen Sefer ha-Zohar doğdu. Zohar'la birlikte de Sefirot kavramı.

Sefirot, aslında bir tür şemaydı. Kabalacılar, Sefirot'un Tanrı Yehova'nın "yansıma şekli" olduğuna inandılar. Bu mistik doktrine göre, bütün herşey Sefirot'a göre yaratılıyordu. İnsanın ruhundan, evrenin yapısına kadar herşey Sefirot şemasıyla uyumluydu. Tüm varlıklar Sefirot'a göre konumlanıyor, Sefirot'a göre işliyordu.

Ve Kabalacılar, bu noktadan hareketle çok ilginç bir sonuca vardılar. Dünyadaki olaylar, yani tarih de Sefirot'a uygun olarak gelişiyordu!... Yahudi yazar Eli Barnavi şöyle yazıyor:

> Kabala, Ortaçağ'daki ilk ortaya çıkışını 12. yüzyılda Güney Fransa'daki Provins'te yaptı. Bununla birlikte, asıl doruk noktasına 13. yüzyılda, Sefer ha-Zohar'ın yazımıyla birlikte, İspanya'da ulaştı... Burada geliştirilen Kabala teorisine göre, Kutsallık, kendisini, Tanrı ve yaratılış arasındaki ilişkiyi açıklayan on Sefirot ile açıklıyordu. Bu Sefirotlar, Tanrısal aklı temsil ettiklerine göre, bütün varlıklar da bunlara göre konumlandırılabilirdi. Bu durumda insan, bazı belirli ritüelleri uygulayarak, bu Sefirotları etkile-

yebilir ve dolayısıyla dünyanın gelişimine yön verebilirdi. Bu Sefirot teorisi, İspanya'daki Kabalacı öğretinin temel noktası haline geldi.[21]

"Bazı belirli ritüelleri (ayinleri) uygulayarak Sefirot'u etkilemek ve böylece tarihe yön vermek", bu teori İspanya Kabalacıları'nı çok etkiledi: Düşündüler ki, bu ilginç yöntemle Kabala'nın temel amacına ulaşılabilir, yani Mesih'in gelişi için gerekli şartlar da yerine getirilebilirdi.

Kısa zamanda sözkonusu "Mesih'in gelişini hızlandırma" yöntemi, Kabalacılar'ın temel uğraşısı oldu. Bu tehlikeli ve karanlık yola giren hahamların başına bazen kötü şeyler de geliyordu. Amerikalı Yahudi yazar Edward Hoffman, Amerika'daki ortodoks Yahudi mezhebi Lubaviç'i konu edinen kitabında ilginç bir olay aktarıyor:

> Mesih beklentileri, özellikle Mesih'in gelişini çeşitli ritüellerle hızlandırmaya çalışan haham sınıfında çok güçlüydü. Bize ulaşan bilgilere göre, cezbe ve transa geçen bazı hahamlar, yatağa şafak sökmeden Mesih'in geleceği inancıyla gidiyorlardı. Çeşitli kaynaklarda, bazı hahamların sinagogta, halkın önünde Mesih'in gelişini bu kadar uzattığı için Tanrı'ya meydan okudukları anlatılır... 1814 Sonbaharı'nda, üç ünlü haham, bazı yöntemlerle Mesih'in gelişini 'zorlamaya' çalıştılar. Haham Lubliner, Haham Rimanover ve Haham Medzybozer, biraraya gelip bir grup oluşturarak, kutsal gelişi zorlamaya karar verdiler. Ne yaptıkları ile ilgili detaylı bilgi tarih kitaplarında yer almıyor. Tek bilinen, her üç hahamın da aynı yıl içinde öldüğüdür.[2]

Sefirot sayesinde ve çeşitli metafizik ritüelleri uygulayarak maddesel dünyayı etkilemek, İspanya'dan başlayarak tüm Kabalacıların en büyük uğraşısı haline geldi. Ortaçağ ve okültizm uzmanı ünlü İtalyan romancı Umberto Eco, bu inancı Foucault Sarkacı adlı romanında bir Yahudinin ağzından şöyle aktarıyor:

> Haham Meir, haham Akiba'dan ders alırken, mürekkebe zaçyağı katıyormuş, ama hocası hiç ses çıkarmıyormuş. Haham Meir, Haham İsmail'e, doğru mu yapıyorum, diye sorunca, o da şöyle demiş: 'Sevgili oğlum işinde dikkatli ol, çünkü kutsal bir iştir bu iş; bir harf atlarsan ya da bir harf fazla yazarsan tüm dünyayı yok edersin'... Kitap'ın harflerini yeniden düzenlemek, dünyayı yeniden düzenlemek demektir.. Kitap'ın harflerini yeniden düzenlemek için de çok dindar olmak gerekir... Her kitap, Tanrı (Yehova)nın adıyla dokunmuştur... Tevrat'la uğraşan kimse, dünyayı devinim içinde tutar; okurken, yeniden yazarken, kendi bedenini de devinim içinde tutar, çünkü bedenin dünyada dengi bulunmayan hiçbir parçası yoktur.. Kitap'ı değiştirirsen, dünyayı da değiştirirsin; dünyayı değiştirirsen bedenini de değiştirirsin.[23]

Tüm bu aktardıklarımız elbette bir ölçüde fantastik olaylardır. Kabalacı Yahudiler Sefirotla uğraşıp çeşitli büyüler yaparak dünyayı değiştirdiklerine inanıyor olabilirler ama bu kuşkusuz ihtiyatla karşılanması gereken bir iddiadır. Bu konuda göz önünde bulundurulması gereken bir bilgi varsa, o da Allah'ın Kuran'da Babil'de Yahudilere büyü ile ilgili özel bir ilim öğretildiğini haber vermiş olmasıdır. Bu noktadan hareketle, Kabalacı Yahudilerin bu ilmi daha da geliştirerek Sefirot kavramına vardıkları belki iddia edilebilir; ama belirttiğimiz gibi bu oldukça belirsiz bir konudur.

Ama zaten bizim için burada önemli olan, Kabalacıların tarihin akışını değiştirebilecek bir büyü ilmine sahip olup olmadıkları değildir. Önemli olan, Kabalacıların tarihin akışını etkilemek gibi bir niyete, bir hedefe sahip olmalarıdır. Neden, diye sorarsanız somut bir cevap verilebilir: Çünkü, Ortaçağ'ın sonlarında yaşayan Kabalacıların tarihin akışını değiştirerek varmak istedikleri hedefler, bugün büyük ölçüde gerçekleşmiş durumdadır. Önceki sayfalarda değindiğimiz gibi bugün gerçekten de Mesih'in gelişinin ön şartları Yahudiler eliyle gerçekleşmiş, İsrail Devleti "Mesih'in ayak sesleri" olarak tarih sahnesine çıkmıştır. Madem Kabalacıların hedeflerinin büyük kısmı gerçekleşmiştir, o halde "tarihin akışı" içindeki bu gelişmenin gerçekten Kabalacıların müdahalesi ile mi oluştuğunu merak etme durumundayız.

İki ihtimal vardır: Ya tarih, çok mükemmel bir tesadüf sonucu, Ortaçağ'ın sonlarında İspanya'da yaşayan Kabalacıların amaçlarına çok uygun bir biçimde gelişmiştir. Ya da, sözkonusu Kabalacılar ve onların mirasçıları gerçekten de tarih üzerinde etki oluşturmuşlar ve dünyanın gidişatını kendi lehlerine değiştirmişlerdir.

Bu ihtimallerden hangisinin gerçeğin kendisi olduğunu bulmak içinse, Ortaçağ'ın sonundan bu yana tarihin akışı üzerinde titiz bir inceleme yapmak gerekiyor. Dünyayı Ortaçağ'dan bu yana değiştiren etkenler arasında, acaba Kabalacı Yahudilerin Mesih getirme ve dolayısıyla dünyaya hakim olma hesapları da var mıdır?

Elbette Kabalacıların dünyayı nasıl etkilemiş olabileceklerini bulmak için, bu mistik Yahudilerin büyü ayinlerini keşfe çıkacak değiliz. Çünkü Kabalacıların hedeflerine varmak için metafizik yöntemlerin yanında normal yöntemler (yani her türlü politik, ekonomik, sosyal, psikolojik, vs. girişim) de kullanılabilir. Kabalacıların metafizik dünyaları bizi fazla ilgilendirmemektedir ama normal dediğimiz yöntemlerle bir şeyler gerçekleştirmiş olabilirler ve bunu keşfetmek de son derece ilginç olacaktır.

Ortaçağ'ın Kristof Kolomb'un 1492'deki Yeni Dünya keşfi ile sona erdiği kabul edilir. O zamandan şimdiye 5 asır geçmiştir. Eğer gerçekten de bu 500 yıl içinde Kabalacılar tarihin akışı içinde etkili olmuşlar ve kurulu dünya sistemini kendi Mesih hesapları ve dünya egemenliği planları için değiştirebilmişlerse, karşımızda çok ilginç bir düzen, 500 yıllık bir düzen duruyor demektir.

Bu kitap, işte bu 500 yıllık düzeni keşfetmek ve bu noktadan hareketle de geleceği kestirebilmek için yazılmıştır.

Mesih'in Anahtarı: Süleyman Tapınağı

Bu 500 yıllık dönemin biraz karmaşık ama son derece ilginç ve şaşırtıcı öyküsüne girmeden önce, son olarak konuyla ilgili çok önemli bir noktayı daha gözden geçirmek gerekir: Yahudilerin ve Yahudilik'ten etkilenmiş örgütlerin hep dönüp-dolaşıp konuyu getirdikleri yeri, Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nı...

Önceki sayfalarda incelediğimiz gibi, 19 yüzyıldır yıkık olan Kudüs'teki

Süleyman Tapınağı, Yahudiler ve sahip oldukları Mesih inancı açısından büyük önem taşır. Tapınak'ı yeniden inşa etmek, asırlardır Yahudilerin en büyük rüyası durumundadır. Tapınak, Yahudi halkının sembolü ve sahip olduğu sözde üstünlük ve egemenliğin işareti olarak yorumlanmaktadır. Kutsal mekanın ayakta kalan tek duvarının Ağlama Duvarı'na dönüştürülmüş olması da, Yahudilerin bu mabedin yıkık olmasından dolayı duydukları hüznün ifadesidir.

Tapınak'ın önemi yalnızca Yahudiler için geçerli değildir. Kitabın ilerleyen bölümlerinde ayrıntılarıyla inceleyeceğimiz gibi, Tapınak'ı inanç ve felsefelerinin merkezine yerleştirmiş olan başka güçler de vardır. Haçlı Seferleri sonucunda Kudüs'te kurulan Tapınak Şövalyeleri (Templar Knights) ve onların devamı niteliğindeki masonlar da Kudüs Tapınağı'na büyük önem verirler. Öyle ki, masonluğun temeli olan Hiram efsanesi, Tapınak'ın inşası sırasında gelişen bir olaya dayanır. Buna göre Tapınak'ın yapımını üstlenmiş olan duvarcı ustası Hiram Abiff, bazı kıskanç öğrencilerince öldürülmüştür. Masonlar, Tapınak'ın inşasını üstlenmiş olan Hiram Usta'nın geleneğini devam ettirdiklerini söylerler. Ve aynı Yahudi inanışındaki gibi mason düşüncesinde de Tapınak'ın yeniden inşası hedefi yer alır. Bu insanlar için Tapınak dünya üzerindeki en önemli şey konumundadır.

Peki acaba bu insanları Tapınak'la bu denli ilgilenmeye yönelten şey nedir? Neden bir halkın tarihteki en büyük hedefi bu mabedi yeniden inşa etmektir? Nasıl olur da tüm dünyada elit kesimden milyonlarca üyesi olan masonluk, asırlar önce yapılmış ve yine asırlar önce yıkılmış bir tapınaktan bu denli etkilenebilir?... Anlaşılıyor ki, bu güçler için Tapınak, yalnızca taştan-topraktan oluşmuş bir bina değildir. Başka anlamları vardır... Acaba nedir bu anlam? Nedir Tapınak'ı yeniden inşa etmekle ulaşmak istedikleri sonuç?...

Bu soruların cevabını bulmak için Tapınak'ın neyi sembolize ettiğine bakmak gerekiyor. Tapınak, Hz. Davud'un oğlu olan Hz. Süleyman tarafından inşa edilmişti. Bilindiği gibi Hz. Süleyman, yaşadığı dönemde çok büyük bir güce ve mülke ulaşmış bir peygamberdi. O zamanın standartlarına göre bir tür "dünya egemenliği" elde etmişti. Ulaşabildiği diğer tüm din ve toplumlar, onun egemenliğini kabul etmişti.

Dolayısıyla Tapınak, Hz. Süleyman'a verilmiş olan bu büyük güç, iktidar ve mülkü sembolize etmektedir. Ve en önemlisi, bunlar sıradan güçler değildir. Kuran'da Hz. Süleyman'a olağanüstü bazı **"ilimler"** verildiği belirtilir ve onun rüzgarları kontrol etme gücüne sahip olduğu, hatta **"madde nakli"** olarak tanımlanabilecek bazı işlemler gerçekleştirdiği, cinleri yönettiği ve kullandığı haber verilir. (Sebe Suresi, 12-14 ve Neml Suresi, 15-44)

Mesih'in gelişiyle birlikte "dünyaya egemen olma" hesapları yapan Yahudi önde gelenlerinin Tapınak'la bu denli ilgilenmeleri de, Tapınak'ın sembolize ettiği Hz. Süleyman'ın mülk ve iktidarı nedeniyle olmalıdır. Bekledikleri Mesih, inançlarına göre, Hz. Süleyman'ın soyundan olacağına ve yeniden inşa edilecek olan Tapınak'tan dünyayı yönetecek olduğuna göre, Mesih'le bir-

Süleyman Tapınağı'nı yeniden inşa etmek, hem Yahudilerin hem de Yahudilikten etkilenmiş örgütlenmenin başlıca hedefidir. Yahudiler, Hz. Süleyman'ı peygamber değil "kral" olarak kabul ettiklerinden, Tapınak'tan "King Solmon's Temple" diye (Kral Süleyman'ın Tapınağı) söz ederler. Yanda, masonik bir kaynaktan alınmış olan Tapınak'ın detaylı bir planı yer alıyor.

likte aynı Hz. Süleyman dönemindeki gibi bir hakimiyet ve güç elde etmek istiyorlar demektir. Aynı güç beklentisi, Tapınak'ı felsefelerinin merkezine yerleştiren diğer güçler (Tapınak Şövalyeleri, masonlar vb.) için de geçerlidir.

Bu anlatılanlardan, belki Yahudilerin bu tür bir beklenti içinde olması doğal karşılanabilir. Öyle ya, Yahudiler eski bir peygamber dönemindeki yönetimlerine yeniden kavuşmak istiyorlar, denebilir. Ama gerçek böyle değildir...

Çünkü bu aşamada Kuran'da dikkat çekilen çok önemli bir noktayı göz önünde bulundurmak gerekiyor: Hz. Süleyman bir peygamberdir ve elde ettiği güç ve iktidar da "rahmani"dir. Yani güç ve iktidarını Allah yolunda, Allah için, doğruluk ve iyilik yönünde kullanmıştır. Oysa Yahudilerin Hz. Süleyman'a yönelik bakış açıları çok farklıdır. Kuran'da işte bu noktaya dikkat çekilir. Yahudiler, Süleyman hakkında "şeytanların söylediklerine" uymuşlardır: **"Ve onlar (Yahudiler), Süleyman'ın mülkü (nübüvveti) hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkâr etmedi; ancak şeytanlar inkâr etti..."** (Bakara Suresi, 102)

Bu ayetten anlaşıldığına göre Yahudilerin kendi zihinlerinde oluşturdukları Hz. Süleyman imajı, gerçek Hz. Süleyman'ın tamamen zıttıdır. Dolayısıyla Süleyman Tapınağı da, Yahudiler ve onlarla aynı bakış açısına sahip olanlar için, "rahmani" değil, Kuran'ın deyimiyle "şeytani" gücün sembolüdür.

Hz. Süleyman, yaşadığı dönemde imanı temsil etmişti. Yenilgiye uğrattığı ordular, Allah'a ve O'nun dinine düşman olan ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaran ordulardı. Kurduğu düzen ise tüm insanlar için adalet düzeni olmuştu. Herhangi bir ırkı kayırmamış, bir ırkın peygamberi olmamıştı. Krallığı "rahmani"ydi. Oysa Yahudiler Hz. Süleyman'ı peygamber olarak kabul etmezler. Onu, Yahudi ırkının egemenliğini kurmuş olan bir "kral" olarak kabul ederler. Yöntem olarak da, üstteki ayette bildirildiği gibi "büyü"yü kullandığını öne sürerler. Dolayısıyla ona "inkar" atfederler, mülkünü "şeytani" bir biçimde elde ettiğine inanırlar.

Bakara 102'yi tefsir eden İslam alimleri bu konuya dikkat çekmişlerdir. Elmalılı Hamdi Yazır, Hz. Süleyman hakkında yapılan bu iftirayı anlatır ve Kuran'da sözü edilen "şeytan"ların " ... ey insanlar, bilmiş olunuz ki, Davud oğul Süleyman, bir sihirbazdı. Cinleri ve şeytanları, rüzgarları hep sihriyle emri altına alırdı. O neye ulaştı ise sihir ilmiyle ulaştı" dediğini bildiriyor. Ayrıca bu iftiranın Yahudilerce kabul görmesinin ardından, Yahudilerin de aynı gücü elde etmek için büyüyle yoğun biçimde ilgilenmeye başladıklarını yazıyor. (Kabala, işte bu büyünün yöntemidir). Bir başka kaynakta, *Safvetü't-Tefasir*'de bildirildiğine göre ise, Peygamberimiz Yahudilere Hz. Süleyman'ın da bir peygamber olduğunu söylediğinde, Yahudiler şaşırarak "O, sadece bir sihirbazdı" demişlerdir.

İşte bu yüzden, Hz. Süleyman'ı büyücü olarak kabul eden ve aynı yöntemle yani Kabala'yı kullanarak aynı iktidarı Mesih önderliğinde yeniden elde etmek isteyen Yahudi önde gelenlerinin umdukları krallık, Kuran'ın deyimiyle "şeytani"dir. Tapınak'ın yeniden inşasıyla başlamasını umdukları Mesihi dönemin, İsra Suresi'nin başında bildirildiğine göre, Allah'a karşı büyük bir isyan ve "yeryüzünde bozgunculuk" dönemi olacak olması da sanırız bundandır...

Kabalacılar, bu "şeytani" krallığı kurmak için Mesih'in gelmesi gerektiğini, Mesih'in gelmesi için de kutsal kaynaklarda yazılı olan kehanetlerin yerine getirilmesi ve bir yandan da dünyanın hedeflenen "Yahudi egemenliği"ne hazırlanması icab ettiğini düşünmüşlerdir. Kehanetleri yerine getirmek ve dünyayı "Yahudi egemenliği"ne hazırlamak ise kuşkusuz son derece detaylı bir iştir ve kapsamlı bir plan gerektirir. Kısaca ifade etmek gerekirse, bir Mesih Planı.

Şimdi, Mesih Planı'nın Süleyman Tapınağı etrafında dönüp-dolaşmış olan 500 yıllık gizli tarihini incelemeye başlayabiliriz.

I. KISIM

DÜZEN'İN GİZLİ TARİHİ

"Tarih rastgele gelişmez. Gözünden hiçbir şey kaçmayan Dünya Üstadları'nın yapıtıdır tarih. Doğal olarak, Dünya Üstadları giz aracılığıyla korurlar kendilerini."

Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 202

B İ R İ N C İ   B Ö L Ü M

1492 ve Sonrası: Düzen'in İlk Adımları

"Beth" ve "he"
(Yani "Be ezrat ha Chem" ya da
"Baruch Chem"; "Tanrı [Yehova] kutsaldır")
— Kristof Kolomb'un özel mektuplarında
— kullandığı monogram

İspanyalı Kabalacılar'ın, "Mesih getirme" planları kurmaya başladığı dönemlerde, İspanya'da çok ilginç şeyler oldu. 1492 yılıyla simgeleşen bu ilginç gelişmeler, tüm dünyayı derinden etkileyecek olan büyük değişimlerin anahtarlarıydı. 1492, Kristof Kolomb'un Amerika'yı "keşfettiği", Sefarad Yahudilerinin İspanya'dan sürüldüğü ve Endülüs'ün son kalıntısı olan Müslüman Granada Devleti'nin yok edildiği yıldı...

Üç olay da önemliydi. Kolomb'un Amerika'yı bulması, beyaz adamın dünyaya yayılması ve sömürgeciliğin başlaması anlamına geliyordu. Ayrıca yepyeni bir kıta, adı üstünde Yeni Dünya keşfedilmişti. Dünya artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı. Başkan Bush tarafından "ilk Amerikalı" olarak tanımlanan Kolomb'un keşfettiği Yeni Dünya'da doğacak ve gelişecek olan medeniyet, bugün bizim "Yeni Dünya Düzeni" dediğimiz düzenin de kurucusu ve yöneticisi haline gelecekti. Üçüncü Dünya Forumu Afrika Bürosu Şefi Samir Amin, "1492'de başlayarak yaratılan dünya, kapitalist sömürü ve uluslararası eşitsizliğe dayalı bir sistem olarak, beş yüzyıldır ne idiyse öyle kaldı" demişti.

İspanyol Yahudilerinin sürülmesi ise belki o kadar dikkat çekmeyen, ancak çok önemli sonuçlar doğuran bir olaydı. İlerleyen sayfalarda bunu birlikte göreceğiz.

Son olarak, Müslüman Granada Devleti'nin yok edilmesi ve içindeki Müslümanların kılıçtan geçirilmesi son derece büyük ve anlamlı bir gelişmeydi. Avrupa'dan İslam kazınmıştı. Endülüs Emevileri'nin İber Yarımadasında kurdukları büyük medeniyetin son kalıntısı olan Granada, 15. yüzyılda

İspanya'yı saran "reqonquista" (yeniden fetih) çılgınlığının ve sonradan daha da ünlenecek bir yöntemin, "etnik temizliğin" kurbanı oldu.

Ancak belirttiğimiz gibi bu olaylar İspanya'da gerçekleşiyordu; yani az önce, "Giriş"te incelediğimiz üzere, başlıca hedefleri "tarihin akışını değiştirmek" olan Kabalacılar'ın en büyük merkezinde... Bu durumda, dünyanın resmi tarihinin yanında bir de gerçek tarihinin olabileceğini düşünerek ve Allah'ın Kuran'da haber verdiği "İsrailoğulları'nın ikinci yükselişi"ni göz önünde bulundurarak, şu soruyu sorabiliriz: Acaba bu olayların, İspanya'daki Kabalacıların kendilerini adadıkları Mesih Planı ile bir ilgisi var mıydı? Bu bölümde bu sorunun son derece ilginç olan cevaplarına göz atacağız. Düzen'in nasıl hazırlandığını görecek ve "ikinci yükseliş"in öyküsünü izleyeceğiz...

Yeni Dünya'nın keşif öyküsü egzotiktir. Kristof Kolomb, 3 Ağustos 1492'de Yahudi takviminde Kudüs'teki Süleyman Tapınağının Romalılar tarafından yıkılışının günü olan Ab ayının 9'undan bir gün sonra beraberindeki üç karavela ile birlikte büyükçe bir kalabalığın toplandığı İspanya'nın Palos limanından yola çıkar. Beraberinde onbeş aylık yiyecek ve altı aylık su vardır. Bilinmeyene doğru yola çıkmaktadır. Keşif heyeti toplam seksen kişiden oluşmaktadır. Amiral sancağı Kolomb'un gemisi olan Santa Maria'ya çekilmiştir. Kolomb seyir defterine şöyle yazar: "3 Ağustos Cuma, buradan itibaren kendi yoluma koyulmam ve Hintlere ulaşana kadar seyredebilmem için rota Alteslerinize ait olan Kanaryalardır... Amacıma ulaşmak için uykuyu unutmam gerekiyor..." İki aydan daha fazla bir sürenin sonunda, 11 Ekim Perşembe günü, Kolomb Yeni Dünya'ya ayak basar. Hint adalarından birisi sandığı bu kara parçasına, San Salvador adını verir. Diz üstü çöker ve dua eder:

> Ebedi ve kadiri mutlak Tanrı, yaratıcı sözün enerjisiyle göğü, denizi ve yeri doğuran Tanrı! Adın heryerde kutsansın ve ünlensin! Senin Yüceliğin ve Egemenliğin yüzyıldan yüzyıla ululansın, Kutsal Adının senin hükümranlık alanının şimdiye kadar saklı olan bu yarısında, kölelerinden en sefilinin aracılığıyla tanınmasına ve yayılmasına Sen izin verdin...

Bunlar, Kolomb hakkında bilinen ve resmi olan bilgilerdir. Ama Yeni Dünya'yı gün ışığına çıkararak tarihi derinden etkileyen bu denizcinin bir de resmi tarih dışındaki bir kimliği ve misyonu var. Son olarak "Yeni Dünya Düzeni" adı altında ortaya çıkan Düzen'in gerçek kimliğini ve misyonunu tanımak için, Kolomb'un gerçek kimliğini ve misyonunu da tanımak gerekiyor...

Kristof Kolomb'un Bilinmeyen Öyküsü

Amerika'yı "keşfeden" ve kendisinden 5 yüzyıl sonra ortaya çıkacak olan Yeni Düzen'e bu şekilde bir anlamda "babalık" yapan Kristof Kolomb kimdi acaba? Niçin çok daha önceden bulunmuş olmasına rağmen, asırlar boyu bu kıtayı yeni "keşfetmiş" bir kişi olarak tanındı? Yola çıkarken amacı neydi? Karaya ulaştığında hangi "Tanrı"ya yakarışta bulunmuştu?

Kabala diyarı İspanya'dan Yeni Dünya'ya yolculuk eden bu denizcinin

Kolomb ne bir misyoner, ne de bir maceracıydı. Yeni Dünya'nın kaşifi, gerçekte bir Yahudi... İşte Kolomb'un gerçek kimliğini açığa vuran iki şifre: Yanda, İmzasında yer alan İbranice "bet" ve "he" harfleri, yani "Yehova kutsaldır". Üstte ise, sol eliyle yaptığı ve o dönemde İspanya'daki Yahudi dönmelerinin (konversorlar) birbirlerini tanımak için kullandıkları işaret.

kimliğini araştırdığımızda şaşırtıcı bir gerçekle karşılaşıyoruz. Çünkü, hak kında sayısız kitap yazılan, filmler çevrilen ve bu "resmi" bilgilerin hemen hepsinde bir Hıristiyan misyoneri olarak tanıtılan Kolomb, aslında bir Yahudi... Yahudi yazar David M. Eichhorn, şöyle diyor: "Aslında ismi Colombus değildi. Genova'da doğmuş bir İtalyan da değildi. Asıl ismi Juan Colon olan ve Pantevedra yakınlarında doğmuş olan bir İspanyol Yahudisiydi." [1]

Türk Yahudi cemaatince yayınlanan *Şalom* gazetesinde ise, Dalia Sayah'ın yazdığı "Kristof Kolomb gerçekten Yahudi miydi?" başlıklı bir araştırma yayınlanmıştı. Yazı bazı ilginç bilgiler veriyordu:

> ... Fakat asıl önemlisi Kolomb'un ailesine yazdığı bütün mektupların sol üst köşesinde göze çarpan ilginç bir monogramdır.Yarım yüzyıl önce Maurice David'in çözdüğü bu monogramın bir Yahudi'nin kaleminden çıkan her türlü yazının başında bulunması gereken iki harften: 'bet've'he'den oluştuğu bugün biliniyor." (Beth ve he: yani Be ezrat ha Chem ya da Baruch Chem, Tanrı (Yehova) kutsaldır...) O'nun bir Marrano (Yahudi dönmesi) olduğu iddiasını kanıtlayan başka bir nokta ise tablolarında sol elini belli bir şekilde tutmasıdır. Bu Marranoların birbirlerini tanımak için kullandıkları gizli bir işaretti... Kristof Kolomb... Artık bu büyük kaşifin gerçek kimliğinin ortaya çıkmasının zamanı geldi. Sefarad Kristof Kolomb! Onu artık tanımlayabiliriz bile: Amerika'daki kuzenimizdi O![2]

Şalom, bir başka sayısında ise; Sarah Leibovici'nin yazdığı *Christophe Co-*

lomb Juif, Marieanne Mahn Lott 'un yazdığı *Portrait Historique de Christophe Co lomb* ve M. Kayserling'in kaleme aldığı *The Participation of the Jews in the Spanish and Porteguese Discoveries* adlı kitapları kaynak göstererek, Kolomb hakkında şu bilgileri veriyor:

> Kolomb Yahudi miydi? Bugün artık bu kesinleşmiştir. İşte tartışma götürmez bir kanıt: Günah çıkardığı rahip Hernando de Talavera'nın, Kraliçe İsabella'ya Kolomb'un yola çıkışından bir kaç gün önce yolladığı mektup. Talavera, Kraliçe'ye bu 'şeytandan esinlenen yabancının böylesi çılgın bir serüvene atılmasına izin vermemesi' için yalvarmaktadır. Şöyle devam eder rahip: 'Eğer kutsal Ruh evlatlarının dış denizlere açılmasını isteseydi, bunu yapmaları için, kökenleri meçhul bir yabancının gelişini bekler miydi hiç?'
>
> Rahibin antisemit duyguları bu satırlarda pek belirgin değilse de daha ileride iyice ortaya çıkar: 'Rahip Jean'ın gördüğü düşü tam olarak anlayamadım; Kolomb'un nefret edilesi gezisi sonucunda, nasıl olur da kutsal topraklar Yahudilerin eline geçebilir? Rahip Jean, bana, düşünde Aziz Jean Baptiste'i gördüğünü ve kendisine Kolomb'un yolculuğunun Yahudiler için çok bereketli olacağını, İsa'nın mezarını ele geçireceklerini açıkladığını söyledi.'
>
> ... Günümüzde Simon Wiesenthal'ın *La voile de L'espoir* (Umut Yelkeni) ve Sarah Lerbovici'nin 'Kristof Kolomb Yahudiydi' kitaplarında savundukları tezi çoğu tarihçi onaylamaktadır: Amerika'yı keşfeden bir 'konverso'dur (Yahudi dönmesi)...
>
> Peki kimdir Kolomb ile birlikte yola çıkanlar?... Engizisyondan kaçan Yahudiler mi?... Tarih bize hala bu sırrı açıklamamıştır. Tek bilinen şey Kolomb'un gemilerinde rahip bulunmadığı, Arapça ve İbranice tercümanların yer aldığıdır.[3]

Kolomb'un imzasındaki Yahudi sembolleri, Yahudi tarihçi Lee M. Friedman tarafından da vurgulanır. Buna göre, Kolomb'un imzasının içinde "kusursuz bir üçgen", yani "Yahudiler için kutsal olan ve sinagoglarla mezarlıklarda sıkça kullandıkları bir figür" bulunmaktadır.[4]

Kolomb'un ailesi Barselona'dan gelme Katalan kökenli Yahudilerdendi. Tarihçiler Genova'da yaşayıp İspanyolca konuşan Kolomb ailesinin Yahudi olduğunu bildiriyorlar. Fransız *Ça M'İnteresse* dergisi de, Ekim 1991 sayısında, Kolomb'un Katalanya kökenli, sürülmüş ve Genova'ya sığınmış bir gizli-Yahudi (konverso) olduğunu vurgulamıştı. Yahudi tarihçi M. Kayserling ise, Kolomb'un eşi Beatrice Enriquez'in de Yahudi olduğunu bildirir.[5]

Kuşkusuz Kolomb'un köken olarak Yahudi olması tek başına fazla bir şey ifade etmemektedir. Önemli olan, Kolomb'un bu saklı kimliğinin çıktığı yolculukta bir rolü olup olmadığıdır. Bu soruya cevap olacak bazı bilgileri yine *Şalom* veriyor:

> Ünlü bir İspanyol 'Kolomb uzmanı' olan Consuelo Varela'ya göre: 'Kolomb Eski Ahit'i neredeyse ezbere bilirdi. Aynı sosyal sınıfa mensup bir Katolik için böyle bir şey sözkonusu olamazdı. Üstelik ünlü gemicinin en büyük düşü Kudüs Tapınağı'nı yeniden inşa etmekti. Oysa Katolik kilisesine göre, İsa Yahudileri lanetlemişti, Tapınak bir daha asla inşa edilemeyecekti. Bugün Kristof Kolomb'un Yahudiliği artık tartışma götürmez bir olgudur.[6]

Kolomb'un Muharref Tevrat'ı ezbere bilecek kadar dindar bir Yahudi olmasının yanında, kendine hedef olarak da Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşasını seçmiş olması ilginç değil mi? Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşasının Kabalacılar'ca Mesih'in gelişinin en önemli şartı olarak kabul edildiğini (bkz, "Giriş") ve Kabalacılar'ın merkezinin de Kolomb'un yola çıktığı İspanya olduğunu hatırladığımızda, Yeni Dünya'nın neden keşfedildiği konusunda farklı gerçeklerle karşılaşıyoruz...

Kabalacı Kolomb, Kudüs Tapınağı'nı İnşa Etme Yolunda...

M. Tevrat'ı ezbere bilecek kadar dindar bir Yahudi olan ve en büyük düşü Mesih Planı'nın ve tarihin "anahtarı" sayılan Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nı inşa etmek olan bu adam, hayatının en önemli kararını verip yola çıkarken macera peşinde koşuyor olabilir miydi? Klasik anlatımlarda sıkça rastlanan para ve şöhret hırsı, bu denli sofu bir Yahudinin böyle bir yolculuğa niçin çıktığını açıklamak için yeterli sayılabilir miydi?

Kuşkusuz hayır... Kolomb'un "kutsal ve Siyonist" amaçları çeşitli Yahudi kaynaklarında vurgulanıyor. David M. Eichhorn, şöyle diyor: "Kolomb, gerçekte Yeni Dünya için ayrılıyordu. Aslında bu Yeni Dünya'nın varlığını önceki Vikingli kaşiflerin araştırmalarından biliyordu. Esas gizli amacı, güçlü Yahudi dostları için bir yer bulmaktı." [7]

Amerikan *The New Republic* dergisinin yazdığına göre, Yahudi tarihçi Simon Wiesenthal da Kolomb'un İspanya'dan sürülen Yahudilere yeni bir yurt bulmak için yola çıktığına inanır. Buna göre Kolomb'un amaçlarının başında Osmanlı (yani İslam) karşıtı bir cephe oluşturma ve Kudüs'teki Kutsal Süleyman Tapınağını inşa etmek için "finansman" bulma özlemi geliyordu:

> Kolomb'un yolculuğunun amaçları: 1. Hıristiyan Kral Prester John'a ulaşarak Osmanlı'ya karşı ikinci bir cephe açmak. 2. Kutsal yerleri kurtararak, 'Süleyman Tapınağı'nı yeniden inşa etmek... Kolomb'un 1481 yılında tuttuğu günlüğünde Flavius Josephus'dan bölümler var. Josephus'un notları arasında 'Ophir' ülkesinden bahsediliyor. (Altın ülke) Zengin altın yatakları olan bu ülkeden çıkaracağı altın ve elmas ile Süleyman Mabedi'ni yeniden inşa ettirmeyi düşünüyordu.[8]

Bütün bunlar, Kolomb'un amaçlarının o dönemde İspanya'da yoğunlaşmış olan Kabalacıların Mesih'i geri getirme planına uygun olduğunu göstermektedir. Kabalacılar'ın "tarihin akışını değiştirme" ve bu sayede de, Mesih'in gelişinin ön şartlarını yerine getirme hedefinin önemli bir uygulaması, anlaşılan Kolomb'un Yeni Dünya seferidir!

İşin daha da ilginç yanı, Kolomb'un kendisinin de bir Kabalacı olmasıdır! Kolomb'un gerçek kimliği ve amacı ile ilgili önemli bir bilgiyi Umberto Eco veriyor. Ortaçağ ve gizli örgütler uzmanı Eco, Kolomb'un bir Kabala uzmanı ve masonların atası konumundaki Tapınakçılar'ın (bkz. 2. bölüm) büyük üstadı olduğunu bildiriyor:

> ... Kolomb'un amacı, Kudüs tapınağını yeniden kurmaktı; sürgündeki Tapınakçılar'ın büyük üstadıydı çünkü. Bilindiği gibi bir Portekiz Yahudisi, dolayısıyla da Kabala uzmanıydı; tılsımlara başvurarak fırtınaları dindirdi, iskorbit illetiyle başa çıkabildi...[9]

Kolomb'un Kabalacı oluşu, yolculuğuna bir de metafizik boyut katmaktadır kuşkusuz. Bunun bazı görünür işaretleri de vardır. "Yahudi Ansiklopedisi" *Encyclopaedia Judaica*, Kolomb'dan sözederken, onun yola çıkarken ilginç bir Yahudi ritüelini uyguladığını bildiriyor: Kolomb, bütün hazırlıklar tamam olmasına rağmen, yola çıkmak için tam bir gün görünür hiçbir neden olmamasına rağmen beklemişti. Judaica, Kolomb'un yola çıkmaktan uzak durduğu günün, Yahudi takvimine göre Av ayının dokuzu olduğuna dikkat çekiyor. Çünkü Av ayının dokuzu, Süleyman Tapınağı'nın yıkıldığı gündür ve bu gün Yahudiler oruç tutarak Tapınak'ın yıkılışının yasını tutarlar.[10]

Anlaşılan Kabalacı Kolomb, kutsal yolculuğunun tarihini de, kutsal Yahudi geleneklerine göre belirlemiştir. Mesih Planı'nın anahtarı olan Süleyman Tapınağı ile ilgili geleneklere... Tapınak'ın yıkıldığı günü dini kurallara uygun olarak yas tutarak geçiren Kolomb, ertesi gün Yeni Dünya'ya doğru yola çıkmıştır; Tapınak'ın bir kez daha inşa edilmesi için düzenlenen Mesih Planı'nın ilk adımını atarak...

Kolomb'un yolculuğundaki Kabala kökenli metafizik boyuta işaret eden bir başka gerçek de, Kabala uzmanı denizcinin Amerika'ya ayak bastığı tarihtir. Çünkü, Kolomb'un Yeni Dünya'ya ayak bastığı 12 Ekim 1492 tarihi, Yahudi takviminin bir başka önemli günüdür: 21 Tişri 5253, yani Sukkot'un son günü, Hoshana Rabba.[11]

Tüm bunlardan, Kolomb'un yolculuğunu Kabala geleneğine göre düzenlediğini ve gerçek amacının da Mesih Planı'ndaki dünya egemenliği özlemi ile bağlantılı olduğunu görüyoruz. Kabalacı kaşifin iki büyük hedefi olduğu ortaya çıkıyor; Yahudiler için iyi bir toprak bulmak ve yeni zenginlikler elde ederek Kabalacılar tarafından Mesih'in yeryüzüne geliş alameti olarak sayılan Süleyman Mabedi'ni inşa için güç sağlamak...

Kolomb'un yolculuğunu kimlerin organize ettiğini, kimlerin bu iş için "lobi" yaptıklarını incelediğimizde ise, yolculuğun sözkonusu kutsal amaçlar için düzenlenmiş organize ve planlı bir hareket olduğu daha da kesinlik kazanıyor.

Kolomb'un Ardındaki Kabalacılar

Kolomb'un yolculuğu bir günde karar verilmiş bir yolculuk değildir. Olamazdı da; çünkü zamanın şartlarında okyanusa açılarak Batı'ya doğru ilerlemek son derece büyük ve riskli bir işti. Kral ve Kraliçe'nin buna izin vermesi, bu iş için kaynak ayırmayı kabul etmesi, uzun ikna ve "lobi" çabalarının sonucunda olmuştu.

Kral ve de özellikle Kraliçe'yi Kabalacı Kolomb'u desteklemeye ikna edenler ise Yahudilerdi. Kolomb'un en büyük destekçileri, üçü de birer "kon-

verso" (görünüşte Hıristiyanlığı kabul etmiş Yahudi) olan Luis de Santagnel, Gabriel Sanchez ve Isaac Abrabanel idi. Kolomb, bunların yanısıra, yine bir Yahudi olan Abraham Ben Samuel Zacuto'nun çizdiği astroloji haritalarından ve onun öğrencisi olan bir başka soydaşının, Joseph Vechinho'nun geliştirdiği astrolojik yön bulma aygıtlarından yararlandı. Bu kişilere tek tek baktığımızda, son derece ilginç gerçeklerle karşılaşıyoruz...

Santagnel, Kral'ın hazineden sorumlu genel müfettişiydi ve Kolomb'u Kral'ın huzuruna çıkaran, sonra da onun lehinde Kral'a telkinlerde bulunan en önemli isim o oldu. Santagnel, ayrıca Kral ve Kraliçe'yi Kolomb'un finansmanı için gerekli parayı kendisinin kolaylıkla bulabileceğini söyleyerek ikna etti. Gerçekten de Kolomb'a hazineden tam 1.140.000 maravedi vererek yolculuğun finansmanını sağladı. Kolomb, yolculuğundaki gelişmelerle ilgili ilk mektubunu da ona yazdı. Gerçekte Yahudi kimliğini koruduğunun en önemli işaretlerinden biri ise nüfuzunu sürekli olarak Yahudilere destek olmak için kullanmasıydı.[12]

Saraydaki diğer konverso Gabriel Sanchez ise, İspanya'nın iki krallığından biri olan Aragon'un hazine bakanıydı. O da Kolomb'a finansman sağladı. Kolomb'un yolculuğu ile ilgili mektup yolladığı ikinci kişi oydu.[13]

Isaac Abrabanel ise Kolomb'a yardım edenler içinde gerçekte en önemli kişiydi. Çünkü Kolomb'a önemli para desteği veren Abrabanel, bu teknik yardımının yanısıra olayın metafizik boyutunu ve Mesih Planı'ndaki yerini de hesaplayanların başındaydı. İspanya'daki Yahudi toplumunun önde gelen isimlerinden olan Abrabanel, ünlü Kabalacı hahamlardan Joseph Abraham Hayyun'dan Kabala ve Talmud eğitimi almıştı. Abrabanel, kilit bir isimdi; 1484 yılında Kral ve Kraliçe'nin emrine girmiş ve ülkedeki vergi toplama işini denetlemek üzere tam yetkiyle atanmıştı. Önemli icraatlarından birini, Granada'daki Müslümanlara karşı girişilen savaşı finanse etmekle yaptı. Müslüman katliamı ile noktalanan savaş, Abrabanel tarafından verilen 1.5 milyon altın duka sayesinde kazanılmıştı. Abrabanel, tüm bu politik çalışmaları yaparken, bir yandan da Mesih'in gelişi ile ilgili Kabalistik çalışmalarla ilgileniyordu. Mesih'in gelişinin yakın olduğunu öne süren üç kitap yazdı: *Ma'yeni ha-Yeshu'ah, Yeshu'ot Meshiho ve Mashimi'a* Yeshu'ah. Bu kitaplarında Mesih ile ilgili kehanetleri inceliyor ve bunlar üzerine yorumlar yapıyordu. Mesih geldiği zaman tüm Yahudilerin Vaadedilmiş Topraklar'da yaşayacağını ve Mesih'in tüm diğer milletleri de İsrail'in egemenliği altına alacağını müjdeledi.[14]

Abraham Ben Samuel Zacuto ise, Kolomb'un yolculuğuna Kabalistik güçler katan bir diğer isimdi. Devrin en önemli astroloji uzmanı olan Zacuto, aynı zamanda da Kabala konusunda uzmanlaşmış bir Yahudiydi. Ortaçağ'ın en büyük Yahudi filozofu ve "Giriş" bölümünde de incelediğimiz gibi, Kabala ve Mesihi çalışmaların büyük uzmanı olan Maimonides'in çalışmalarını ve ünlü Kabala çalışması Sefer ha-Kabbalah'ı incelemişti. Bu ilhamlardan yola çıkarak astroloji ile ilgili Sefer ha-Yuhassin adlı kitabını yazdı. Kolomb, Zacuto'nun astrolojik bulgularından büyük ölçüde yararlanarak denizde yolunu bulmuş, hat-

Zacuto, Kabala'dan aldığı ilhamlarla geliştirdiği astrolojik haritalarla, Kolomb ve Vasco da Gama gibi "kaşif"lerin yolunu açmıştı. Üstte, Zacuto, da Gama'yı yolculuğuna uğurluyor

ta bunlar sayesinde Yeni Dünya'daki yerlilere önceden bir güneş tutulmasını haber vererek onları metafizik güçleri olduğuna inandırmıştı. Zacuto'nun çalışmalarından yararlanan bir başka "kaşif" ise Vasco da Gama oldu. Gama'nın yolculuğunun bir başka ilginç yanı da, gemideki yol göstericilerin, haritacıların ve tercümanlarının çoğunun Yahudi olmasıydı.[15]

Zacuto, çalışmalarında temel kaynak olarak Zohar ve Aggadah gibi Kabalistik Yahudi geleneklerini kullanıyordu ve en önemlisi yaptıklarını "keşfe" çıkan Yahudi denizcilere destek olması için yapıyordu. Çalışmalarının, hıristiyanlar ile yürüttükleri mücadelede Yahudilere yardımcı olmasını umduğunu yazmıştı. Tüm bunların yanında, doğal olarak Mesihi Kabala çalışmaları da yapıyor, Mesih'in geliş tarihini kestirmeye çalışıyordu.[16]

Zacuto'nun öğrencisi olan Joseph Vechinho da bir Yahudiydi ve Yeni Dünya'ya doğru yolculuğa çıkmadan önce soydaşı olan Kolomb'a giderek Salamanca Üniversitesi'nde onunla tanışmış ve ona ustası Zacuto'nın çizdiği haritaları ve kendi geliştirdiği astronomik araçları vermişti.[17]

Bütün bu tablo, Kolomb'un çıktığı yolculuğun arkasında büyük bir "ırk dayanışması" olduğunu göstermektedir. En önemli nokta ise, Kolomb'a destek veren Yahudilerin de, Kolomb gibi birer Kabalacı oluşları. Kolomb'un Abrabanel ve Zacuto gibi destekçilerinin Mesih'in dönüşü üzerinde yoğunlaşmış birer Kabalacı oluşu, Yeni Dünya'ya yapılan yolculuğun Mesih Planı'nın büyük bir aşaması, daha doğrusu ilk adımı olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu arada, Kolomb'la birlikte yola çıkan ekipteki Yahudiler de ilgi çekiciydi. Yahudi tarihçi Kayserling konuyu şöyle vurguluyor: "Yahudi olan Luis de Torres, Kolomb ile açılmadan önce 'dönerek' vaftiz edildi. Kolomb ile giden diğer Yahudilerin arasında Alanso De la Calle, Rodrigo Sanchez ve Fizikçi Maestre Bernal vardı." [18]

Tüm bu bilgiler bizi açık bir sonuca ulaştırıyor: Kolomb'un tüm yolculuğu Yahudi önde gelenlerince Mesih Planı'na uygun olarak düşünülmüş bir hareketti. Bunun az önce incelediğimiz gibi iki büyük amacı vardı; Süleyman Tapınağı'nı yeniden inşa etmek için güç kazanmak ve Yahudiler için "iyi bir yer" bulmak. Bu iki amacın ilkinin nasıl gerçekleşebileceğini kestirmek güç değil;

Kolomb'un yolculuğu SüleymanTapınağı'nı inşa etmek için yeni zenginlikler bulmak ve Yahudiler için "iyi bir yer" keşfetmek amacını taşıyordu. Yeni Dünya kaşifini bu "kutsal" yolculuğa çıkması için destekleyenler ise, tahmin edilebileceği gibi, soydaşları oldu.
Kolomb'un yolculuğunu ve Müslüman Granada Devleti'ne açılan savaşı finanse eden Kabalacı Isaac Abrabanel, bu destekçilerin en önemlisiydi.

belli ki Kabalacılar, Yeni Dünya'nın keşfinin Yahudiler için büyük bir fırsat olacağını, burada elde edecekleri güç ve zenginliği ilerde Mesih Planı'nın daha başka aşamaları için kullanacaklarını hesaplıyorlardı.

Ancak ikinci amaçla ilgili olarak akla şu soru geliyor: Yahudiler nereden geliyordu ki, Kolomb onlara "iyi bir yer" bulma hevesine düşmüştü?... Bu sorunun cevabını bulmak için, Kolomb'un yola çıktığı ülkeye, İspanya'ya bir göz atmak gerekiyor...

Mesih İçin Gerekli İlk Kehanet: 'Dünyanın Dört Bir Yanına Dağılmak'...

Kolomb, "Yahudiler için iyi bir yer" aramak ve Yahudi inancına göre Mesih'in gelişinin ve yeryüzü krallığının kuruluşunun alameti sayılan Süleyman Mabedi'ni yeniden inşa etme görevine soyunmak için yola çıkmıştı. Bu durumda, Kolomb'un ve onu yollayanların Mesih'in yeryüzüne yeniden dönmesi için büyük bir çaba içinde oldukları, yani Mesih Planı'nı gerçekleştirme üzerinde çalıştıkları belli oluyor. Kolomb'u bu kutsal amaç için, bu denli organize bir hareket içinde yeni bir "yeryüzü cenneti" bulmaya yollayan Kabalacı dostları, kuşkusuz Mesih'in gelişi için gerekli olan diğer şartları da hazırlamaya çalışacaklardı. Mesih'in gelişi kutsal kaynaklarda yazılan bir vaad olduğuna göre, onu "getirmek" de ancak konuyla ilgili kehanetleri yerine getirmekle mümkün olabilirdi.

Yahudi inancına göre bu kehanetlerin başında ise, Yahudilerin tüm dünyaya yayılmış olmaları şartı geliyordu. *Encyclopaedia Judaica*, bu inancı şöyle bildiriyor: "Mesih'in tekrar gelişine dair olan kehanet, ancak Yahudilerin dünyanın dört bir yanına yayılmaları ile gerçekleşebilecekti." [19]

Evet, kehanetlere göre, Mesih geldiğinde Yahudiler dünyanın dört bir yanına dağılmış durumda olacaklar ve Mesih onları çağırdığında da hepsi Vaadedilmiş Topraklar'a geri döneceklerdir. (Bu kehanetin daha detaylı olarak açıklanışının Kabalacı Menasseh Ben Israel tarafından yapıldığını ilerki sayfalarda göreceğiz.)

Kendilerine başlıca hedef olarak Mesih'in gelişiyle ilgili kehanetleri gerçekleştirmeyi edinen Kabalacılar, kuşkusuz bu önemli kehanete karşı kayıtsız

Üstte Kolomb'un Amerika topraklarına ayak basışını tasvir eden, 1493 tarihli "La lettera del isole che ha trovato il re di Spagna" adlı bir gravür yer alıyor. İlginç olan, gravürün Kolomb'un gerçek kimliğini açığa çıkarır bir biçimde Kabalistik mesajlar taşıması.

8 Mart 1988 tarihli Şalom'a göre resmin sol alt köşesinde elinde asayla oturan ve Kolomb'un keşfini "kutsuyor" gözüken kişi, "Kral David". Sol üst köşede bulutların üstünde yer alan şeklin ise, On Emir tabletlerini taşıyan Hz. Musa'yı temsil ettiği bildiriliyor. Gravürün en can alıcı şekli ise, Kolomb'un gemisi Santa Maria'nın ortasına yerleştirilmiş olan Palmiye ağacı. Çünkü bu ağaç, Yahudi mistisizmi uzmanı Gershom Sholem'in bildirdiğine göre, çok önemli bir şemayı temsil ediyor: SERİFOT'u, yani Kabalacıların "tarihe yön verme" aygıtı olarak gördükleri büyü şemasını. Şalom, ayrıca gravürün değişik yerlerinde gizlenmiş olan bazı İbranice harflerin varlığından söz ediyor. Çoğunun anlamı halen çözülememiş...

kalamazlardı. O dönemde Yahudiler "dünyanın dört bir yanına" dağılmış durumda değildiler. Hatta Avrupa'nın pek çok ülkesinde bile Yahudi yoktu. Doğu Avrupa'da Aşkenaz Yahudileri vardı. En yoğun Yahudi nüfusu ise Kabala diyarı İspanya'da yaşayan Sefarad Yahudileriydi. Eğer Mesih'in gelişi için gerekli olan kehanet yerine getirilecek, yani Yahudiler "dünyanın dört bir yanına" yayılacaksa, bu İspanya'dan olmalıydı.

Ama bu iş nasıl olacaktı?... İspanya'da yaşayan Yahudiler, doğal olarak,

sırf Kabalacılar öyle istedi diye evlerini bırakıp "dünyanın dört bir yanına" gitmezlerdi ki. Hem Yahudiler idealist davranıp böyle bir göçü kabul etseler bile, Kabalacıların isteğiyle gerçekleşecek bir yayılma biraz dikkat çekici olmaz mıydı? Böyle bir yolculuğun ardındaki niyet ortaya çıkmaz mıydı? Hem sonra hangi ülkenin hükümdarı durup dururken kapısında bitiveren Yahudileri kabul ederdi? Yahudiler onlara "kehanet gereği dünyanın dört bir yanına yayılmamız gerekiyor, bizi kabul eder misiniz" mi diyeceklerdi?

Bu "dünyanın dört bir yanına yayılma" projesi, olsa olsa farklı bir görünüm altında olabilirdi. Sanki bu işi Kabalacılar istememişler de, Yahudiler mecbur kalmışlar gibi bir görüntü, en iyisiydi. Başka bir deyişle, Yahudiler ancak İspanya'dan sürülürlerse plan istenen biçimde işleyebilirdi.

İşte işin asıl ilginç yanı buydu. Çünkü Kolomb "Yahudiler için iyi bir yer" aramak üzere yola çıkarken, İspanyol Yahudileri de Mesih'in dönüşüyle ilgili kehanete uygun olarak İspanya'dan çıkıp "dünyaya yayılmak" üzereydiler: Sefaradlar, İspanya'dan sürülüyorlardı... *Şalom*, bu "dramatik" sürgünü şöyle anlatıyor

> 1452'de (Yahudi tarihi) 2 Ağustos'u, 3 Ağustos'a bağlayan gece aslında olup bitenler neydi? O gece 'Taşa be av' dı, yani Yahudilere İspanya'dan çıkmaları için tanınan sürenin son günüydü... O gece Kristof Kolomb bilinmeyene yolculuğunun saatini hesaplamıştı... Amiral gemisinde gizlenerek yola çıkan bu insanlar kimdi? Hangi umutların taşıyıcılarıydılar? İspanya'dan kovulduktan sonra hangi yeni barınakları düşlüyorlardı? Hangi 'Gan-Eden' (yeryüzü cenneti)di onları bekleyen?

Evet, Kolomb, Mesih'in gelmesinin bir şartı olan Süleyman Mabedi'nin inşası için denize açılırken, Mesih'in gelmesinin bir başka şartı da yanıbaşında gerçekleşiyor, Sefarad Yahudileri İspanya'dan sürgün edilerek "dünyanın dört bir yanına" dağılıyorlardı.

Bu Kabalacılar adına yalnızca mükemmel bir tesadüf müydü?

Eğer Yahudilerin, resmi tarihte anlatıldığı ve sıkça propaganda malzemesi yapıldığı gibi İspanya Kralı'nın ve Engizisyonun uyguladığı büyük zulüm nedeniyle İspanya'dan sürüldüklerini kabul edersek, sözkonusu olayı belki bir tesadüf olarak yorumlayabiliriz. Ne var ki, İspanya sürgünü, anlatıldığından çok daha farklı gerçekleri içermektedir.

Sürgünü incelemeye başlamadan, öncelikle bir noktaya dikkat etmek gerekir: Bir ülkeden bir topluluk sürülüyorsa, doğal olarak o topluluğun o ülkede son derece güçsüz ve savunmasız olduğu düşünülür. Kendileri için son derece acı bir gelişme olan sürgünü engelleyemediklerine göre, o ülkede zaten son derece eğreti duruyorlar demektir. Buna karşılık, eğer bir azınlık bir ülke içinde güçlüyse, yönetime etki edebiliyorsa, kendi haklarını koruyabilir, imtiyazlar elde edebilir.

İşte İspanya sürgününün en ilginç ve şaşırtıcı noktalarından birisi buradadır. Çünkü sürgün öncesinde Yahudiler ülke içinde olağanüstü derecede etkindiler. Ekonomiyi ellerinde tutuyor, sarayı yönlendirebiliyorlardı. Öyle ki, İspanya neredeyse bir Yahudi toprağıydı.

Yahudi Toprağı İspanya!...

Evet, 1492 İspanya'sı gerçek bir Yahudi toprağıydı. Yahudiler özellikle ekonomide büyük bir egemenlik kurmuşlardı ve Saray'ı da istedikleri gibi yönlendirebiliyorlardı. Hatta İspanya'nın Kralı olan Ferdinand bile Yahudi asıllıydı. Yahudi tarihçi Kayserling şöyle anlatıyor:

> Kral Juan'ın en yakın dostları Yahudilerdi ve ona önemli hizmetlerde bulunuyorlardı. 1469'da oğlu Ferdinand V. Henry'nin kızkardeşi olan Isabella ile evlendi. Bu evlilik Yahudiler ve dönmeler tarafından da desteklendi. Çünkü Ferdinand annesi tarafından Yahudi kanı taşıyordu ve Ferdinand'ın da babası gibi Yahudilere dostça davranacağı umuluyordu. Ferdinand'ın vergi bakanı da zengin bir Yahudi olan Don Abraham Senior idi.[20]

Yahudiliğin anneden geçtiği kabul edilir, bu nedenle Ferdinand tam bir Yahudidir. Daha da önemlisi, Kral'ın Yahudiliği, hem kendisi hem de etrafı tarafından önemsenen bir gerçektir. Bunun en açık örneğini, Kolomb'un Kral'a olan bakış açısında bulabiliyoruz. The New Republic'e göre, "Kolomb, Ferdinand'ın Hz. Davud olduğuna ve onun hükümdarlığıyla, hahamların öngördüklerinin gerçekleşeceğine inanıyordu." [21] Kolomb, soydaşı olan Kralı denizin ötesinde bir toprağın varlığına ikna etmek için de M. Tevrat ayetlerini kullanmıştı. Kolomb'un Ferdinand'a gösterdiği ayet, M. Tevrat'ın Ezra bölümünde geçiyordu ve "dünya altı parça toprak ve bir parça sudan oluşur" hükmünü taşımaktaydı.

İspanya Kralı Ferdinand

Yahudiler devlet hiyerarşisinin bir alt kademesinde de etkindiler. M. Kayserling, Konsüllüklerdeki en önemli görevlerin Yahudi dönmeleri tarafından paylaşıldığını bildiriyor ve ayrıca Hazine Bakanı Aragon Saragoza'nın da kendi adına sinagog yaptırmış olan bir Yahudi dönmesi oluşuna dikkat çekiyor.[22] Christopher Colombus kitabının yazarı Salvador de Madariaga ise şu bilgileri veriyor:

> Kısa zamanda Yahudiler devletin ve kilisenin üst mevkilerine geldiler. Yahudilerin taht üzerindeki etkisi tahmin edilenden çok daha büyüktü. İsabella'nın, Portekiz Kralı yerine Ferdinand ile evlenmesi Yahudilerin işiydi. Hem Kral, hem de Kraliçe dönmeler tarafından sarılmıştı. Kralın iki sekreteri dönme idi, General Bailiff, Hazine Başkanı, Finans Müdürü hıristiyanlaşmış Yahudiler (dönmeler)di...
> Ferdinand, krallığın üç anahtarını Yahudilere teslim etti: Perpigna ve Pamplora bölgeleri ve Majorca donanması. Aragon kilisesi de Yahudilerin elindeydi. Kraliçe İsabella'nın mali, askeri ve dini idareleri de Yahudilik bakımından pek geri kalmıyordu. Ölümünde bile yanında bulunan Moya Markizi, dönme Andres Cabrera'nın karısıydı.[23]

İngiliz tarihçi Jean Plaidy'nin bildirdiğine göre de, ülkedeki vergi memurlarının büyük kısmı Yahudilerden oluşuyordu. Ayrıca Kraliçe İsabella'nın çevresi de Yahudi danışmanlarla doluydu.[24]

Yahudilerin bu denli etkin ve güçlü bir konuma gelmelerinde, üstte de vurgulanan "dönme"lik sistemi önemli rol oynamıştı. Katolik yasaları Yahudileri resmi görevlerden dışladığı için çoğu Yahudi din değiştirmiş gibi görünüyor ve böylece devlet yapısı içinde kolaylıkla yükselebiliyordu. Bu "dönme"lerin neredeyse tümünün gerçekte asıl dinlerine olan bağlılıklarını korudukları ise herkesçe bilinen ve kabul edilen bir gerçektir.

Engizisyonun ve Sürgünün Gerçek Yüzü

İşte böylesine "Yahudi" bir İspanya'dan 1492'de yüzbinlerce Yahudi sürüldü. Bu durumda akla şu soru geliyor: Madem Yahudiler bu kadar etkin ve güçlü bir konumdaydılar, nasıl oldu da sürgün olayını önleyemediler?

Bu soruya cevap vermek gerçekten de oldukça zor.

İşte bu noktada yukarıda vurguladığımız diğer olasılık gündeme geliyor. Mesih'in gelişi için Yahudilerin dünyanın dört bir yanına dağılmaları gerektiği şeklindeki kehanetle, İspanya sürgünü yanyana konduğunda ilginç bir paralellik doğuyor. Bu paralellik, sürgünün Yahudileri "dünyanın dört bir yanına" yaymak isteyen Kabalacılar açısından hiç de olumsuz bir gelişme olmadığını, tam tersine onlar adına büyük bir kazanç, belki de "başarı" olduğunu gösteriyor. (Ancak bu kazanç, sürülen pek çok sıradan Yahudi için geçerli değildi elbette. Kazanç, ancak "Mesih'in gelişinin" hesaplarını ince ince yapan Yahudi önde gelenleri yani Kabalacılar için geçerli olabilirdi.)

Olayın bütün parçalarını bir araya getirdiğimizde ortaya çıkan sonuç, sürgünün bir provokasyon olabileceğidir. Yahudilerin, Yahudi toprağı İspanya'dan, bir Yahudi kehanetine uygun olarak sürülmesinin bundan daha mantıklı nasıl bir açıklaması olabilir ki?

Ancak yine de şimdiye dek incelediğimiz bilgiler kesin bir yargıya varmak için yeterli değildir. Bu nedenle olayın Kabalacılar açısından çok faydalı bir tesadüf mü, yoksa onlar tarafından hazırlanmış bir provokasyon mu olduğunu anlamak için, sürgünün kimler tarafından organize edildiğini, kimlerin kışkırtmasıyla gerçekleştiğini incelemek gerekmektedir. Bunun için de, İspanya'da 15. yüzyılın ortasında alevlenen "Yahudi sorunu"na bakmakta yarar var.

İspanya'nın hangi yüzyıldan beri Yahudilere yurt olduğu konusunda farklı görüşler vardır ama kesin olarak bilinen, büyük bir Yahudi cemaatinin İspanya topraklarında, özellikle de Kraliçe İsabella'nın yönetiminde olan Castile'de uzun yüzyıllardır yaşadığıdır. Ortaçağ boyunca, özellikle de Endülüs Emevileri yönetiminde bu Yahudilere herhangi bir önemli baskı uygulanmamıştı. Ancak 1400'lü yıllara yaklaşıldığında, Yahudiler üzerine kısıtlamalar getirildi ve ağır vergiler kondu. Çoğu tefecilik yapan ve yine çoğu bu yoldan büyük servetler elde eden Yahudiler, halk tarafından kuşkuyla bakılan, sevilme-

yen insanlar haline geldiler. Fernando Martinez gibi bazı fanatik rahiplerin kışkırtmaları nedeniyle Yahudilere karşı duyulan antipatinin derecesi yükseldi. Bu toplumsal kutuplaşma sonucunda Yahudiler hakkında 1400'lü yılların başında daha da kısıtlayıcı yasalar çıkarıldı. Böylece Yahudiler oldukça zengin fakat siyasi ve toplumsal haklardan mahrum bir topluluk haline geldi.

Ama Yahudiler buna bir çözüm bulmakta gecikmediler. Kısıtlamalar Yahudi ırkı üzerine değil, Yahudi dini üzerine konmuştu, dolayısıyla vaftiz olup Hıristiyan dinini seçtiklerini duyurarak üzerlerindeki tüm kısıtlamalardan bir anda kurtulabiliyorlardı. Bu yöntem Yahudi toplumu içinde hızla yayıldı ve kısa sürede onbinlerce Yahudi dönmesi oluştu. İspanyollar bu dönmelere "konverso" ya da biraz aşağılayıcı bir dille "marrano" adı veriyorlardı. Konversolar ellerindeki maddi gücü politik imkanlarla birleştirince, büyük bir hızla yükseldiler. İngiliz tarihçi-yazar Jean Plaidy, *The Rise of the Spanish Inquisition* adlı kitabında, konversoların yükselişini şöyle anlatıyor:

> Bir kaç yıl içinde, konversolar, kısıtlamalardan kurtulmuş olarak, nüfusun en varlıklı kesimi haline geldiler ve daha da ilginci devlet kademelerinde hızla yükseldiler. Bazıları aristokrasiden kişilerle evlendi, maddi durumları kötüleşmiş olan asillerin çoğu da zaten son derece varlıklı olan Yahudilerle evlenmek için can atıyorlardı. Bazı konversolar Kilise'ye bile girdiler.[25]

İspanya'daki asıl sorun da zaten bu noktadan doğdu. Çünkü zamanla bu konversoların aslında dinlerini değiştirmedikleri, yalnızca Hıristiyan görünümü altına girdikleri farkedilmeye başlandı. Hele neredeyse tüm vergi memurlarının bu sahte Hıristiyanlardan oluştuğu öğrenilince, Hıristiyan çevreler büyük tepki gösterdi. Buna bir de kan olayları [26] eklenince, kutuplaşma iyice keskinleşti ve Engizisyon ülkeye çağrılarak, gerçek Hıristiyanlarla sahtelerini ayırt etmesi istendi. Engizisyonun 1474 yılında ülkeye girişi ile birlikte, 1492'de sürgünle bitecek olan süreç başlamış oldu.

Dikkat edilirse, gerginliğin tırmanmasındaki en önemli etken, konversoların gerçekten "dönmediklerinin", Hıristiyan görünümü altında Yahudiliklerini sürdürdüklerinin ortaya çıkmasıydı. Bu, kendi kendine ortaya çıkmadı. Bazı durumlarda Yahudi geleneklerini sürdüren konversoların dikkatsizlik sonucu kendilerini ele verdikleri olmuştu, ancak bu konu, asıl olarak yapılan yoğun propagandalar sonucunda gündeme gelmişti.

Halkın dikkatini konversoların ikiyüzlülüğüne yönelten propagandanın başını ise Alonso de Spina adlı bir rahip çekiyordu. Spina, yazdığı *Fortalitium Fidei* (İmanın Kalesi) adlı kitapta, inananların birbirine kenetlenmesini ve sahte Hıristiyanların gerçek yüzünü ortaya çıkarmasını istiyordu. Konversolar ve Yahudiler üzerine baskılar uygulanmasını isteyen Spina, konversoların ikiyüzlü birer sahtekar olduğu propagandasını yapıyordu. Spina, bu düşünceyi yaygın laştırdıktan sonra, Kral ve Kraliçe'ye ülkeye Engizisyon'u davet etmeleri için sürekli olarak telkinde bulunuyordu. Ama olayın çok ilginç bir yönü vardı. Jean Plaidy, şöyle yazıyor:

Yahudiler için Castil'de Engizisyon kurulmasını isteyen Alonso de Spina dönmelerin ikiyüzlülüğüne dikkat çeken bir doküman yayınlamıştı. Dokümanda Yahudiler hakkında oldukça sert ve saldırgan bir üslup kullanılıyordu. Ama ilginç olan kendisinin de bir Yahudi dönmesi olmasıydı.[27]

Sürgünü kışkırtan ikinci önemli isim ise, Pablo de Santa Maria adlı bir başka rahipti. Kilise içinde kısa sürede yükselen Pablo, Burgos Piskoposu makamına getirilmişti. Ve o da aynı Alonso de Spina gibi Yahudilere ve konversolara karşı halkı kışkırtıyordu. Yazdığı *Scrutinium Scripturarum* adlı kitap, Engizisyon'a zemin hazırlayan en önemli çalışmalardan biri oldu.

Ama yine çok ilginç bir gerçek daha vardı ortada: Çünkü Yahudi aleyhtarlığını körükleyen Pablo'nun kendisi de bir konversoydu!... Vaftiz olup Kilise'ye katılmadan önce, ismi Solomon ha-Levi olan bir Yahudiydi ve Isaac Ben Shehet Perfet gibi ünlü hahamlardan dersler alıyordu. Yahudi yazar Elie Kedourie, *Spain and the Jews* adlı kitabında, Alonso de Spina'nın ve Solomon ha-Levi'nin "Hıristiyanlığa döndükten" (!) sonra yazdıkları Yahudi aleyhtarı yazılarla, sürgünün en önemli iki hazırlayıcısı olduklarını söyler.[28]

Peki bu durum biraz garip değil midir sizce? Bu kişiler, Yahudi kaynaklarında söylendiği gibi gerçekten "dönmüş" ve Hıristiyanlaşmış olsalar bile, neden ırkdaşlarına ve eski dindaşlarına böyle büyük bir düşmanlığı göstermiş olsunlar? Tam tersine, Yahudilere ve konversolara diğer Hıristiyanlardan daha yumuşak ve anlayışlı davranmış olmaları gerekmez mi?

Bu garip durum, ister istemez akla öteki ihtimali getirmektedir. Yani bu kişilerin gerçekte Yahudi olmayı sürdürdükleri, ancak Mesih Planı'ndaki "Yahudileri dünyanın dört bir yanına dağıtma" hedefi uğruna İspanya'dan yapılacak bir sürgün planının peşinde oldukları ihtimalini.

Sürgün olayını incelemek için, tüm bunların yanında operasyonun bir numaralı sorumlusu olan Engizisyon'un başı Thomas de Torquemada'ya göz atmak gerekir. Çünkü Torquemada, neredeyse tek başına, "Yahudileri süren adam"dır. Torquemada'nın misyonu, Engizisyon'un ülkeye girmesiyle başlar. Engizisyon, Yahudilerin gerçekten "dönüp-dönmediklerini" araştırmak ve sahte dönmeleri cezalandırmakla yükümlüdür. Ve sonunda Torquemada'nın etkisi ile bütün Yahudilerin ülkeden sürülmesini sağlar. Yahudiler arasında büyük tedirginlik yaratan Engizisyonun yapısı açıkça "antisemit"tir.

Ama ne kadar "gerçek" bir antisemitizm, ne kadar "sahte"?

Bunu anlamak için, Engizisyon'un bir numaralı ismine, üstte sözünü ettiğimiz Torquemada'ya baktığımızda yine ilginç bir gerçekle karşılaşırız: Garip ama gerçek, sürgünü kışkırtan diğer iki önemli isim gibi, "büyük Yahudi düşmanı" Torquemada da Yahudi asıllıdır!

Jean Plaidy, Kraliçe İsabella'nın sekreteri Yahudi yazar Hernando Del Pulgar'ın yazdıklarına dayanarak, Torquemada'nın Yahudi asıllı olduğundan söz eder.[29] Yahudi yazar Nathan Ausubel ise, Thomas de Torquemada'nın büyükbabası, Alvor Fernandez de Torquemada'nın, Yahudi bir kadınla evli olduğunu yazar.[30] Yahudiliğin anneden geçtiğinin kabul edildiğini hatırlatırsak bu

Engizisyonun başı Rahip Thomas de Torquemada, Kral ve Kraliçe'yi Yahudileri İspanya'dan sürmeye ikna ediyor. Ama kuşkusuz olayın en ilginç yanı, sürgünü kışkırtan diğer iki önemli isim gibi, Torquemada'nın da Yahudi asıllı olması...

bilgi daha da anlamlı hale gelmektedir.

Fransızlar'ın ünlü tarih dergisi Historia ise şöyle demektedir: "Aragonlu Kral Ferdinand'ın, onun annesinin, Engizisyon'un başı olan Torquemada'nın, Cervantes'in karısının, Avilalı Sainte Therese'in ve daha birçok kişinin Yahudi olduğunu söylerler. Bunda haklıdırlar da." [31]

Kuşkusuz sürgünün en önemli mimarının Yahudi asıllı oluşunu da "tesadüf" olarak yorumlamak biraz zordur. Tüm bulgular göstermektedir ki, sürgün bir provokasyondur!...

Böylece, konversoların (gizli-Yahudiler) kışkırttığı Yahudi aleyhtarı ortamda, Yahudi asıllı Torquemada'nın yönettiği Engizisyon, ne hikmetse (!), kehanete uygun olarak Yahudileri İspanya'dan kovup "dünyanın dört bir yanına" dağıtmaya çalışır. Amacın, Yahudileri "dünyanın dört bir yanına" dağıtmak olduğunun bir başka göstergesi de, Engizisyon'un, Yahudileri ille de göç etmeye teşvik etmesidir. Yahudi asıllı Fransız yazar Jacques Attali'nin dediği gibi, "... Krallık iktidarı tarafından işlemlerin bütününü gözetim altında tutmakla görevlendirilen Engizisyon, Yahudileri din değiştirmeye değil de, sürgünü tercih etmeye yöneltmektedir." [32]

Bu arada Yahudi önde gelenleri de, halklarının İspanya'da kalma yönündeki tüm umutlarını söndürmektedirler:

> Din değiştirmek veya ülkeyi terk etmek gibi bir ikilem içinde kalan Yahudiler, hahambaşı Abraham Senior'dan yardım istemişler, fakat bir karşılık görememişlerdi. 5 Haziran 1491 Salı, umutsuzluk içindeki İspanya Yahudi cemaati saptanan sürenin sona erme tarihinin yaklaştığını görmektedir. Yahudi cemaati olağanüstü bir şok içersindedir: herkesin hükümdarların kovma kararnamesini ertelemeleri konusunda ikna edeceğini umduğu hahambaşı Abraham Senior susmuş ve cemaatle her türlü teması kopartmıştır.[33]

Tüm bunlar, sürgünün gerçekte Yahudi önde gelenleri, yani Kaba-

lacılar tarafından, Mesih'le ilgili kehaneti gerçekleştirmek uğruna düzenlenen bir tezgah olduğunu kanıtlamaktadır. Bu doğrultuda bir başka ilginç nokta da, Yahudi halkının çeşitli yöntemlerle sürgüne "ikna" edilirken, Yahudi cemaatinin önder kadrosunun sürgünü düzenleyen İspanyol yöneticileriyle son derece yakın ilişkiler içinde olmasıdır. Jacques Attali, bu garip durumu şöyle anlatıyor:

> İspanya'nın bazı kentlerinde Yahudiler katledilmekte, işkence görmekte, kovulmaktadırlar; diğer kentlerde ise bazı Hıristiyanlar, ünlü hahamların vaazlarına katılmakta, bazı ünlü Yahudiler Noel ayinlerine katılmakta, büyük senyörler Yahudi tüccarlarla yemeğe gitmekte, bazı Yahudi maliyeciler saraya kabul edilmekte ve burada çalışmaktadırlar... Abraham Senor adındaki bir haham... 1488'de krallığın en seçkin makamlarından biri olan Hermandad hazinedarlığına atanmıştır. Yahudi astronomi bilgini Abraham Zacuto da, deniz seferlerinin başlatılması konusunda krala danışmanlık yapmaktadır; bu alanda hiçbir karar o olmadan alınamamaktadır. Çok sayıda konverso Alfonso de Caballeria, Gabriel Sanchez, Luis de Santagnel Yahudi kökenlerini saklamaya gerek kalmadan, hükümdarlar nezdinde önemli makamlar işgal etmektedirler...[34]

Yahudi toplumuna karşı büyük bir baskı uygulandığı dönemde de, önde gelen bazı Yahudilerin sarayla bu denli içli-dışlı olması, kuşkusuz ortada bir gariplik olduğunun işaretidir. Sürgünün Katoliklerden çok, Kabalacılardan kaynaklandığının bir başka göstergesi de, Papa'ya bağlı olan Engizisyon'un İspanya Yahudilerini sürerken, Roma'da, yani Papalık'ın merkezindeki Yahudilerin büyük bir rahatlık içinde yaşamayı sürdürmüş olmasıdır...

Bütün bu karanlık tablo içinde Yahudiler İspanya'dan "dünyanın dört bir yanına" dağılmaya zorlanırlar. 31 Mart 1492 günü, Kral ve Kraliçe Yahudilerin ülkeyi üç ay içinde terketmelerini emreden kararnameyi imzalarlar. Yahudiler, olayın planlayıcısı konumundaki Kabalacılar dışında, korku ve tedirginlik içindedir ve Mesih kehanetinin gerçekleşmesini değil, kendi geleceklerini düşünmektedirler. Jacques Attali şöyle diyor: "Hiç kimse gerçekten gitmeyi düşünmemektedir. Kendilerini özgür, mutlu, başkalarının başına gelen felaketlerle çok ilgili değilmiş gibi hissetmektedirler. Üstelik nereye gidilebilir?"

İşte önemli soru budur: Nereye gidilebilir?...

Endülüs Müslümanlarının Yok Edilmesi ve Bununla Gerçekleşmesi Umulan 'Siyon Krallığı'

Sürgünün planlayıcıları "nereye gidilebilir" sorusunun cevabını da elbette düşünmüş olmalıydılar. Mesih Planı'nda yer alan kehanet, Yahudilerin dünyanın dört bir yanına dağılmasını öngördüğüne göre, İspanya'dan sürülen Yahudilere de bu hedefe göre rota çizilmeliydi. Bu öyle bir sürgün olmalıydı ki, Yahudilerin, daha önce hiçbir Yahudi bulunmayan topraklara da ayak basmalarını sağlasın, onları "dünyanın dört bir yanına" dağıtsın.

Kabalacılar'ın bu konu hakkında uzun uzadıya düşündükleri ve çözümler ürettiklerinin en açık göstergesi, kuşkusuz Kolomb'un yolculuğuydu. Ken-

disi de bir Kabalacı olan Kolomb, az önce incelediğimiz gibi, "Yahudiler için iyi bir yer" bulmayı hedefliyordu. İzlediği rotanın, kendisini dünyanın daha önce gidilmemiş bir yanına götürecek olduğunu düşünürsek, Yahudilerin "dünyanın dört bir yanına yayılması" şeklindeki kehanetle tam bir uyum içinde olduğunu görebiliriz. Kolomb yola, İspanya'dan kovulan Yahudileri dünyanın daha önce hiçbir Yahudinin ayak basmadığı "yan"larına ulaştırmak için çıkıyordu.

Zaten, İspanya'dan sürülen Yahudilerin bir kısmının da Kolomb'la birlikte yola çıkabilmesi, ya da sonradan onun bulduğu Yeni Dünya'ya göç edebilmesi için bazı ilginç tedbirler alınmıştı. Kral ve Kraliçe, Kolomb'la birlikte yola çıkacak kişiler hakkında hiçbir ceza davasına bakılmamasını emreden bir fermanı mahkemelere yollamışlardı. O dönemde en çok "ceza" davası ise, "sahte dönmelik suçu"ndan, Yahudiler aleyhinde açılıyordu. Jacques Attali, bu ilginç ferman hakkında şöyle diyor: "Bu ferman ile Yahudilerin kovulma kararnamesi arasındaki çarpıcı eş anlılık dikkat çekiyor. Sanki Yahudiler de bilinmeyene doğru yola çıkmaya teşvik ediliyorlarmışçasına..." [35]

Evet, Yahudiler "bilinmeyen"e, ya da Kabalacılar'ın deyimiyle "dünyanın dört bir yanına" doğru yola çıkmaya teşvik ediliyorlardı ve bu iş için gerekli tedbirler de konversoların çevrelediği Saray'dan alınıyordu. Attali, Kolomb'un da zaten daha önceden tayfalarını adli tatbikata uğrayanlar (yani çoğunlukla Yahudiler) arasından seçmek istediğini sözleşmesinde belirttiğini hatırlatıyor ve şöyle diyor: "İlginç bir hüküm; acaba henüz gizli tutulan Yahudilerin kovulma kararından haberdar mıdır?" Kısacası anlaşılan Kolomb da Yeni Dünya'ya Yahudileri ayak bastırmak için uğraşmaktaydı.

Attali'nin vurguladığı "eşanlılık" kategorisine Granada'daki Endülüs Müslümanları'nın yok edilmesini eklediğimizde, 1492'de yaşananların iç yüzü daha da ilginç hale geliyor. Bilindiği gibi, o yıl İspanya'da çok önemli bir olay daha yaşanmış ve Granada şehir-devletine sıkışmış Müslümanlar, şehrin düşmesiyle birlikte İspanyollar'ın avucuna düşmüştü. Çoğu kılıçtan geçirilen, sürülen Müslümanlar, tek kelimeyle "etnik temizliğe" tabi tutulmuşlardı.

Önemli olan, Müslümanların yaşadığı bu vahşet sırasında Yahudilerin konumunun ne olduğudur. Resmi tarih, bizlere Müslümanların da Yahudilerle birlikte Engizisyon İspanyası'nın zulmüne maruz kaldığını, Katolik güçlere karşı Müslümanların ve Yahudilerin aynı safta olduğunu söyler. Oysa şimdiye dek incelediğimiz kaynaklar, İspanya'da 1492'de yaşanan olayların gerçekte Yahudi önde gelenlerinin hedefleri doğrultusunda gerçekleştiğini ve Yahudi sürgününün de, aslında Mesih ile ilgili kehanetleri gerçekleştirmeye uğraşan Kabalacılarca tezgahlandığını gösterdi.

Bu durumda, Granadalı Müslümanların aslında kim tarafından katledildikleri ve zulme uğratıldıkları sorusunu sormak gerekiyor. Öyle ya, Yahudi sürgünü gerçekte Yahudi önde gelenlerince organize edilmişse, Müslüman sürgünü ve katliamı kim tarafından organize edilmişti? The New Republic, tarihçi Richard Kagan'ın bu konudaki ilginç bir yorumuna yer veriyor:

Richard Kagan Circa 1492 isimli kitabında, Kolomb'un yola çıkışı, Granada'nın işgali ve Yahudilerin İspanya'dan kovuluşunun birer kronolojik raslantı olamayacağını savunuyor. Kagan'a göre bunlar Yeni Siyon Krallığı'nın kurulması yönünde atılan stratejik adımlar.[36]

Bu durum bizlere Müslümanlara uygulanan vahşetin de Mesih Planı'nın bir parçası olduğunu göstermektedir. Zaten Granada'ya karşı girişilen savaşın en büyük finansörünün Kabalacı Yahudi Isaac Abrabanel olduğuna önceki sayfalarda değinmiştik. Kabalacılar'ın çizdiği Mesih Planı, henüz ilk büyük aşamasında, İslam aleyhtarı bir adım atmış ve Müslümanları sindirmeye yönelmiştir. Bu anti-İslam çizgi, Mesih Planı'nın başta gelen özelliklerinden biri olacaktır; ilerleyen bölümlerde birlikte göreceğiz.

Kısacası, Endülüs'ün son kalıntısının da yok edilmesi olayında Yahudilerin konumu resmi tarihtekinden farklıdır. 1492'den beri yapılan propagandalarda, ki bu propagandayı yapanların başında da Türkiye'de önemli etkinlikler göstermiş olan 500. Yıl Vakfı [37] geliyordu, hep Yahudiler ve Müslümanlar aynı saftaki mazlum halklar olarak tanıtıldı. Ama şimdiye dek ortaya serdiğimiz bilgiler, olayın pek de öyle olmadığını, 1492'de olanların Yahudi cemaatinin önde gelenlerinin (Kabalacıların) kontrolünde gerçekleştiğini gösteriyor. Bu da, Allah'ın Kuran'daki, Müslümanların kendilerine en büyük düşman olarak **"Yahudileri ve müşrikleri"** bulacakları şeklindeki ebedi hükmünün (Maide Suresi, 82) her zaman için geçerli olduğunun bir başka göstergesi...

Gerçekten Kolomb mu Keşfetti?

İspanya'da bunlar olurken, Kolomb, emrine verilen üç gemiyle birlikte aylar sonra Batı Hint adalarına ulaşarak karaya çıktı. O günden sonra da dünyanın resmi tarihine, zoru başaran korkusuz denizci, Yeni Dünya'yı bulan büyük kaşif ve de dünyanın kaderini etkileyen unutulmaz isim olarak geçti. Peki acaba gerçekten Kolomb böylesine büyük bir iş başarmış mıydı? Diğer deyişle, Amerika'yı gerçekten o mu keşfetmişti? Elinde hiçbir bilgi, harita, vs. yokken dünyanın bilinmeyen denizlerine korkusuzca mı açılmıştı?... Hayır. Kolomb anlatıldığının aksine yola yalnızca cesaret ve önsezilerine dayanarak çıkmadı. Yeni Dünya'nın yolunu ona gösteren, fakat gizli tuttuğu önemli haritalar edinmişti:

(Kolomb) Floransalı Toscanelli'nin, batıdan Hint'e doğru bal gibi bir yol olduğunu iddia ettiği mektubundan söz edildiğini duymuştur. Daha kesin bilgiler istemek üzere ona mektup yazmıştır. O da ona ayrıntılar ve hatta bir harita verdiği bir cevap göndermiştir... Kolomb Toscanelli 'yle mektuplaştığını hiçbir zaman itiraf etmeyecektir. Oysa Toscanelli, Batı yolunun ondan daha önde gelen kaşifidir... Ne yol, ne de rüzgarlar konusunda tereddüt etmektedir, elinde Toscanelli'nin haritası vardır. Nereye ve nasıl gittiğini bilmektedir. Tuttuğu yol, günümüzde bile, mümkün olanların en mükemmellerinden biridir.[38]

Zaten, Kolomb'dan çok daha önceleri çizilmiş olan haritalar, "Atlantik'in iyice batısındaki adalar"ın varlığını bildirmekteydi:

Venedikli Andrea Bianco 1436'da, ilk kez Madera'nın batısındaki adaların ve Stockfixa (Morina adası) adını verdiği (Terre-Neuve olabilir) gibi çok kuzeydeki bazı başkalarının da yeraldığı haritalar çizmiştir. 1444 tarihli olan ve Yale haritası denilen dünya haritasının üzerinde aynı ada Vinland adıyla yeralmaktadır. Bianco'nun Londra'da 1448 yılında yaptığı başka bir haritanın üzerinde, Brezilya'nın bulunduğu yerde büyük bir' gerçek ada' zikredilmektedir.[39]

Acaba Kolomb yeni dünyanın yolunu biliyor muydu sorunun cevabını bulmak için, 1990 yılında Cadix Üniversitesi'nden 18 öğrenci, John Dyson adlı yazar ve Luis Coin adlı bir kaptan Kolomb'la aynı yolculuğu yaptılar. Coin, 20 yıldır Kolomb'un günlüğünü kelime kelime incelemiş ve yüzlerce hata, hatta saçmalık bulmuştu. Ve yavaş yavaş Kolomb'un söylediği yolu izlemediğini anladı. Anlaşılan Kolomb, karanlıkların denizine bir yol biliyordu. Coin, Kolomb'un günlüğünde üç kez gizli haritadan bahsettiğini de bildiriyordu. Acaba Kolomb 'un günlüğünde niçin hatalara rastlanmıştı? Bunun tek cevabı var: Kolomb doğru yolu bildiğine göre, gittiği yolları kaydetmemiş, yalancı bir günlük tutmuştu. Luis Coin, Kolomb'un günlüğündeki hataları şöyle sıralıyordu:

1- Akıntı saatin yelkovanı yönünde olduğundan Kolomb'un dediği gibi Kanarya adalarının güney doğusunda olması imkansız; güneyden olması daha mantıklı.
2- 'Karşıt akıntılara rastladık' diyor Kolomb Eylül başında. Ama bu dönemde akıntı kuzeydoğudan.
3- 'Deniz az tuzlu' diyor Kolomb. Ama bu güneydeki yolun çok tuzlu olduğu biliniyor.
4- Kolomb 'Çok fazla balık var' diyor. Ama Kanaryalar'ın doğusunda hiç de fazla balık yok.
5- Kolomb '7 günde Hindistan'a geldim' diyor. Eğer söylediği gibi Kanaryalar'ın doğusunda yüzüyorsa bu imkansız.[40]

Tüm bunlar gösteriyor ki, aslında "büyük kaşif" yola çıkmadan önce herşey hazırdı. Kabalacı Kolomb, kıtanın nerede olduğunu tamamen öğrenmiş, ilgili haritaları edinmişti. Olay, önceden kararlaştırılmış bir planın uygulamaya konmasından başka birşey değildi. Ama Kabalacı denizci yüzyıllardır tüm dünyaya, dünyanın en cesur kaşifi, tarihin gözüpek kahramanı olarak tanıtılmaktadır.

Kolomb'un Başlattığı 'Etnik Temizlik' Operasyonu...

Son dönemlerde Kolomb ile ilgili olarak çevrilen filmlerde, sık sık Kolomb'un gerçekte yerlilere çok insancıl yaklaştığı, vahşetin emrini dinlemeyen bazı adamlarınca gerçekleştirildiği izlenimi verilmektedir. Ancak, gerçekler bu pembe tablodan çok farklıdır.

Kolomb Amerika'yı keşfettiğinde 30 milyon kızılderili yaşıyordu. Şimdi 2 milyonluk kayıp bir ırk oldular. Kolomb, asırlar sonraki soydaşlarının "en iyi Filistinli ölü Filistinli'dir" şekline dönüştüreceği sözünü uygulamaya koymuş, "en iyi yerli ölü yerlidir" teorisini geliştirmişti. O da, yine asırlar sonraki soydaşlarının Filistinliler'e yapacağı gibi yerlileri insan olarak görmüyordu. Attali,

"adanın huzurlu yerlilerinden bazıları onları karşılamaya gelmişlerdir. Colombus onları insan olarak kabul etmemektedir" diyor.[41]

Katliam, Kristof Kolomb'la başladı. Kolomb keşfettiği yerlerde İspanyol kolonileri oluşturmaya hız verdi. Yerlileri köleleştirdi. Vergilendirilen yerlileri İspanya'ya altın ödemekle yükümlü kıldı. Hükümdarların izniyle yetki alanı içindeki ticari işlemlerden yüzde on pay alıyordu. Kolomb ayrıca köle ticaretini de ilk başlatan kişiydi...

Kolomb'un yerlilere uyguladığı baskı ve sömürü politikası, onun açtığı yolda ilerleyen "conquistator"lar tarafından devam ettirildi. Bu İspanyol "fatih"leri, yerlileri köleleştirme ve mallarına el koyma politikasını sürdürdüler. En çok aradıkları şey ise altındı. Yerlileri yola getirmek için şiddet kullanıyorlardı. Bu dünyanın şahit olduğu ilk büyük "sömürgeleştirme" hareketiydi. Önceki sayfalarda incelediğimiz gibi, Kolomb Yeni Dünya'yı Yahudilere güç kazandırmak, oranın zenginliklerini Yahudilerin eline vermek için ele geçirmişti. Kolomb'un hedefine ulaştığının en büyük göstergesi ise, sömürgeci conquistadorlar arasında çok sayıda Yahudinin ve konversonun bulunmasıdır.[42]

Conquistadorların uyguladığı katliam ise inanılmaz boyuttaydı. Örneğin, Kolomb geldiğinde nüfusu 200 bin olan bir adada, 20 yıl geçmeden sadece 50 bin, 1540'da sadece bin kişi kalmıştı. Conquistadorlar'ın en ünlüsü olan Cortes, 1519 Şubat'ında 700 adamla Meksika'ya ayak bastı. Meksika'nın toplam kızılderili nüfusu Cortes'in giriş yılındaki 25 milyondan, 1605'te 1 milyona indi. Toplam olarak conquistadorlar, yarım yüzyıllık bir süre içinde 75 milyon kızılderiliyi yok etmiş, yerlerine sadece 240 bin İspanyol yerleştirmişlerdi. Avrupa'da toplam 100 milyon civarında insanın yaşadığı o yıllarda, Amerika nüfusu 60 ile 80 milyon arasındaydı. Bu nüfusun % 80'i (yani yaklaşık 60 milyon insan) bir kaç onyıl içerisinde yok edildi. Sadece Hispaniola adasında 1492'de 7-8 milyon kişi yaşıyorken, 1496'da 4 milyon, 1570 yılında ise yalnızca 125 kişi kaldı. Tarihçi C. Wells'in verdiği rakamlara göre, Kolomb'un kıtaya ayak basmasından sonra bir yüzyıldan az bir süre içinde 95 milyon yerli sömürgeciler tarafından katledildi.

Bu boşluk yeni bir drama yol açacak, sonraki dört yüzyıl boyunca, Afri-

Yeni Dünya'nın yerlilerine işkence yapan conguistadorlar ve İspanyol kolonocileri tarafından köleleştirilen ve zorla çalıştırılan yerliler.

ka'dan katledilen yerlilerin yerine doldurmak üzere Amerika'ya 13 milyon siyah köle taşınacaktı. Bu işin önderliğini de, ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz gibi Yahudiler yapacaktı.

Yeni Dünya etnik olarak "temizlenirken", beyaz adam bu bakir topraklara akın ediyordu. Sözkonusu beyazların içinde, Kolomb'un yola çıkış amacına uygun olarak, çok sayıda da Yahudi vardı.

Yeni Dünya'da İbrani Kolonileri

Kabalacı Kolomb'un, yola, Mesih Planı'na uygun olarak, "Yahudiler için iyi bir yer" bulma amacıyla çıktığını incelemiştik. Kolomb, amacına ulaştı ve gerçekten de Yahudiler için "iyi yerler" buldu. Avrupalı Yahudiler, Yeni Dünya'da oluşan sayısız koloniye akın ettiler. İşin önemli yanı, bu bölgelerin ekonomisini, hiç abartısız, neredeyse ele geçirmeleri ve Amerika kıtasının sömürülmesinde başı çekmeleriydi. Yahudi tarihçi M. Kayserling şöyle der: "Yahudilerin İspanya'daki tarihleri sona erdiği anda, Amerika'daki tarihleri başladı. Engizisyon, İber Yarımadasındaki İbraniler'in sonu olurken, batı yarıküredeki kıtada onların başlangıcı oldu." [43]

Amerika'nın batılılar tarafından ilk sömürgeleştirilen bölgeleri güney kısımlarıydı. Altın ve sömürülecek hammadde bulma hırsıyla dolu Portekizliler ve İspanyollar tarafından başlatılan bu soygun stratejisi nedeniyle kıtanın bu bölümü Latin Amerika adını alacaktı. İşin ilginç tarafı, bu sömürgeci "Latin"lerin arasındaki Yahudilerin dev bir role sahip olmasıydı. Encyclopaedia Judaica şöyle yazıyor:

> Amerikan toprağına ayak basan ilk Avrupalı, Kolomb ile birlikte yola çıkmış olan bir Yahudi dönmesiydi: Luis de Torres. Torres, Kolomb'la birlikte denize açılmadan bir gün önce vaftiz olup Hıristiyanlığı kabul etmişti. Portekiz ve İspanyol marranoları (Yahudi dönmeleri) yeni kıtanın potansiyelini hemen farkettiler. Bu yeni kıtaya yerleşenlerin başında da onlar geliyordu. Bazıları Meksika'yı fetheden Cortes ve onun askerleri olan 'conquistadores'lara eşlik etti...
>
> ... Yeni Dünya'ya yerleşen marranolar oldukça etkin bir konuma geldiler. Kıtanın Avrupa'yla olan ithalat-ihracat ilişkisini onlar kontrol ediyordu. Kendi aralarında gizli bir dini örgütlenme kurdular. Ayrıca Avrupa'daki dindaşlarıyla da yakın ilişki içindeydiler.[44]

Yahudi tarihçi Eli Barnavi ise şöyle yazar:

Yeni bir kıtanın keşfedilmiş olduğu haberi yayılmıştı. Ve bu haberle Amerika'ya ilk yerleşenlerin başında İspanya ve Portekiz Yahudileri geliyordu. Söz konusu Yahudiler, Yeni Dünya'da hem daha geniş ticaret olanakları, hem de Engizisyon tehlikesinden uzak olarak, Yahudiliklerini rahatça yaşayabilecekleri bir yer bulacaklardı... Peru bölgesindeki İspanyol kolonisinde önemli bir Yahudi cemaati oluştu. Bu cemaat, koloninin ticaretinde hakim konuma geldi. Büyük bir güç ve etkiye sahip olmalarına rağmen, bu Yahudiler, Yahudiliklerini açıkça belli etmediler.

> Brezilya'yı keşfeden Pedro Alvares Cabral'ın yanında Yahudiler vardı. Meksika, Peru ve Şili'yi kolonileştiren conquistadorların arasında da çok sayıda Yahudi bulunuyordu... Avrupa'daki Engizisyon'dan ve baskı politikalarından kaçan çok sayıda Yahudi, legal ya da illegal yollardan, Yeni Dünya'ya yerleşti... Yahudiler Brezilya'daki şeker endüstrisinin gelişmesinde çok önemli rol oynadılar. Ayrıca koloniden dışarı kereste ihracı da onların elindeydi... Hollanda'nın sömürgesi olduğu dönemde, Brezilya'nın başkenti Recife'de İspanyol Yahudilerinin oluşturduğu büyük bir cemaat vardı. Koloni daha sonra Portekizliler'in eline geçtiğinde, Yahudilerin önemli bir kısmı, daha sonra New York adını alacak olan New Amsterdam'a gittiler.[45]

Kısacası, Yeni Dünya'nın ilk sömürülmeye başlanan güney bölümü, Kolomb'un ve Kabalacı dostlarının yaptığı hesaplara uygun olarak, Yahudiler için "iyi bir yer" ve yeni zenginliklerin kaynağı oldu. Kıtanın kuzeyi ise asıl önemli olan ve Mesih Planı açısından kilit bir konum taşıyan yer orasıydı. İlerleyen sayfalarda kıtanın kuzeyinin, yani bugünkü ABD'nin, ilginç ve bilinmeyen tarihini inceleyeceğiz: Mesih Planı'na uygun olarak şekillenen tarihini...

Ancak şimdi biraz geriye dönüp, İspanya sürgününün Eski Dünya'daki sonuçlarına bakmakta yarar var. Sürgün, Yahudileri "dünyanın dört bir yanına" dağıtmak için yapılmıştı çünkü; yalnızca Yeni Dünya'ya değil...

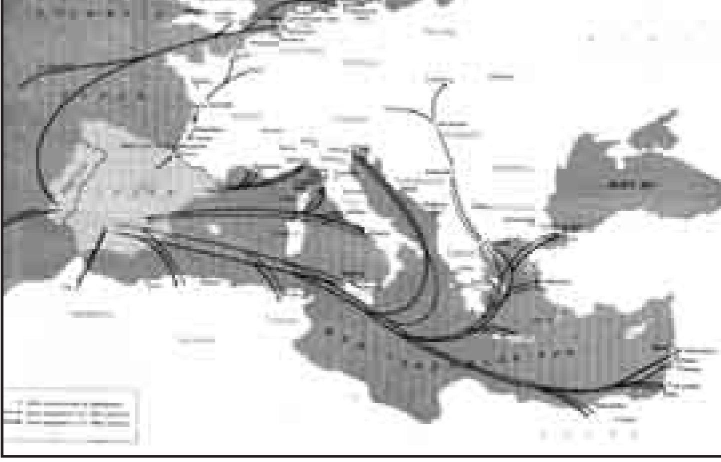
Sefarad Diasporasından Tarifeli Seferler

1492'nin taşıdığı önem, yalnızca Kolomb'un Amerika'yı "keşfetmesi"nden kaynaklanmıyordu. Kolomb'un "Yahudilere iyi bir yer" bulmak için çıktığı yolculuk, İspanya'dan çıkan Yahudilerin gidecekleri rotanın yalnızca bir parçasını çiziyordu. Rotanın geri kalan kısmı da yine Yahudileri kehanete uygun bir biçimde "dünyanın dört bir yanına" dağıtmaya yönelikti... Sefarad diasporası İspanya'dan kalkan tarifeli seferler, böylece gerekli hedeflere ulaştı.

İspanya'dan, Mesih Planı'na uygun olarak, yola çıkarılan Yahudilerin sayısı 250 bin olarak tahmin ediliyor. Bunlardan 100 bin kadar bir topluluk önce Portekiz'e yerleştiler, geçici bir süre için merkezi limanlarını kullandıkları bu ülkeden kısa bir süre sonra ayrılarak Güney Amerika'ya, Kuzey Avrupa'ya ve Osmanlı'ya göç ettiler. Göçmenlerin büyük bir kısmı Osmanlı İmparatorluğu'nun değişik bölgelerine yerleştiler, özellikle Balkanlar'da ve Türkiye'ye, ayrıca Kuzey Afrika'nın kıyı şehirlerine ve Yakın Doğu'ya (Vaadedilmiş Topraklar). Diğer binlercesi de, İtalya, Hollanda ve İngiltere'de kendilerine yer buldular.

İspanya sürgünü ile birlikte dağılan Yahudiler, 1500'lü ve 1600'lü yıllarda Avrupa'yı derinden etkileyecek cemaatleri oluşturdular. Bunların arasında Londra, Amsterdam, Antwerp, Hamburg ve New York başta gelir. 17. yüzyılın başlarında her büyük ticaret merkezinde küçük Yahudi yerleşim merkezleri vardı. Bunlar Avrupa'nın ticari ve mali gelişiminde yaşamsal bir rol oynadı. Zenginlik ve becerileri ile toplumun en üst düzeylerinde kabul gördüler.

Yahudilerin bu şekilde Avrupa'ya dağılmaları ki bu Yahudiler, o dönemde kültürel yönden daha düşük seviyedeki Doğu Avrupa Aşkenaz Yahudile-

İspanya sürgünü ile birlikte, Yahudiler gerçekten de Mesih'in gelişi ile ilgili kehanete uygun olarak "dünyanın dört bir yanına" dağıldırlar. Yanda, 1492 ve sonrasında İber yarımadasından " dünyanın dört bir yanına" yapılan Yahudi göçleri.

rinden çok daha etkindiler Avrupa'nın Protestanlık sonucunda yaşadığı büyük dönüşümde ve bu dönüşümün ardından gelen kapitalizmin doğuşunda büyük rol oynadı. İlerki sayfalarda inceleyeceğimiz gibi, İspanya'dan dağılan Yahudiler, Batı'nın "Yahudileşme" yani Yahudi dünya görüşü ve ahlak yapısını benimseme, kapitalistleşme sürecinin anahtarı oldular. İspanya sürgünüyle birlikte, hem Mesih Planı için gerekli olan önemli bir kehanet yerine getiriliyor, hem de Avrupa'yı kapitalizme taşıyacak, Batı'yı "Yahudileştirecek" olan topluluk sahneye çıkmış oluyordu.

Pandora'nın kutusu açılmıştı...

Kabalacıların Yeni Karargahı Safed ve Yeni Kehanetler

"Yahudi Ansiklopedisi" Judaica'nın, "Kabbalah" başlığı altında bildirdiğine göre, İspanya sürgününün ardından, "Mesih'in gelişini hızlandırma" yönündeki Kabala çalışmaları daha da yoğunlaştı. Öyle ki, ünlü Kabalacılardan Abraham Azulai, Kabala'nın yeni bir yorumu olan "Or ha-Hammah" adlı kitabının başında, sürgünle birlikte "son jenerasyon" olarak adlandırdığı yeni bir döneme girildiğini ve artık Mesih'in dönüş sürecinin başladığını söylüyordu. Kabalacı Azulai, "bundan sonra en önemli 'mitzvah' (misyon) Kabala'nın daha da geniş bir biçimde çalışılmasıyla birlikte Mesih'in gelişini sağlamaktır" hükmünü vermişti.[46]

Bu arada, sürgünle birlikte, İspanyol Yahudileri "dünyanın dört bir yanına" dağılırken, sürgünün planlayıcıları olan Kabalacılar'ın büyük bölümü de, kendilerine yeni bir yer bulmuşlardı. Bu yeni merkez, Vaadedilmiş Topraklar'da, Kudüs'ün kuzeyinde (bugünkü İsrail'in kuzeydoğu ucunda) yer alan Safed kentiydi. Bir dağın tepesine kurulmuş olan kent, Kabala'nın yeni yorumlarına ve "Mesih'i getirme" misyonunun yeni teorilerine sahne oldu.

Safed'de klasik Kabala doktrin ve yöntemlerine yenileri eklendi. Bu eklemelerin en önemlisi ise Kabala geleneğinde yeni bir devir açan Isaac Luria tarafından yapılmıştı. Luria, Sefirot teorisine yeni düzenlemeler getirdi. Lu-

ria'nın İspanya sürgününü yorumlayışı da ilgi çekiciydi. Büyük Kabalacı, İspanya sürgününün hiç de Yahudiler için kötü bir şey olmadığını hatırlatıyor ve sürgünün Mesihi dönemin başlangıcı olduğunu bir kez daha bildiriyordu. Sürgünü, kurduğu yeni Yaratılış teorisi ile açıkladı. Teori, "olumsuzluklar evreni"nin, "Tanrı'nın ışığını taşıyan kapların kırılması" ve bu ışığın "öteki tarafa" düşmesi ile doğduğunu öne sürüyor ve tüm ışıkları bir araya getirme çabasına da "Tikkun" adı veriyordu (Tikkun için ayrıca bkz. "Giriş"). Luria, bu teoriyi siyasi platforma da uyguladı ve İspanya sürgününü de bu şekilde açıkladı. Ona göre, Tanrı "Tikkun" görevini (ışıkları bir araya getirme) Yahudilere vermişti. Şalom, Luria'nın sürgün hakkındaki düşüncelerini şöyle aktarıyor:

> Luria'ya göre, musevilerin yeryüzüne dağılması bir felaket değil,... planlanmış bir olaydır; musevilere, kutsal kıvılcımları, klipalar ortamından ('öteki taraf'tan) kurtarıp toplamak için verilmiş bir görevdir. Bu şekilde bütün kıvılcımlar eksiksiz olarak kurtarılabilirse Tikkun gerçekleşmiş olur. Tikkun'un gerçekleşmesi ile de Maşiah (Mesih) gelecektir. İsrailoğulları kurtulacak, Vaadedilmiş Topraklar'a dönecek, yıkılmış olan Tapınak'ı yeniden inşa ederek sonsuza kadar hüküm süreceklerdir.[47]

Safed'de gelişen yeni Kabala okulu, "Tikkun"u ve onun siyasi sonuçları olan Mesih Planı'nı gerçekleştirmeye adadı kendini. İspanya'da başlamış olan "tarihin akışına yön verme" sanatı, Luria ve diğer Kabalacı dostlarının elinde daha da gelişti.

Sözkonusu Kabalacılardan biri de, İspanya sürgününün ardından Vaadedilmiş Topraklar'a yerleşen Abraham B. Elizer ha-Levi idi. Elizer, o dönemde, yani 1500'lü yılların hemen başında, Mesih Planı'nın yeni bir aşaması üzerine yoğunlaşmıştı. Bu yeni aşama, bir başka Kabalacı'nın yaklaşık elli yıl önce yazdığı bir kehanete dayanıyordu. Kehaneti yazan Kabalacı Abraham Zacuto idi, yani Kabalacı dostu Kristof Kolomb'a denizde yol bulması için astrolojik haritalar veren kişi...

Judaica'nın bildirdiğine göre, Zacuto, 1478 yılında bir güneş tutulması üzerine bir kehanette bulunarak, yakın gelecekte Yahudiler için büyük yararlar sağlayacak bir adamın ortaya çıkacağını söylemişti. Kabalacı Abraham B. Elizer ha-Levi ise şimdi bu kehanet üzerinde düşünüyor ve bu adamın kim olabileceğini hesaplamaya çalışıyordu. Çünkü bu adam Avrupa'da çok büyük değişimler yaratacak bir adamdı. Zacuto, ondan söz ederken "bir adam çıkacak" demişti, "o adam büyük ve etkili bir adam olacak; ordular toplayacak, yeni bir din kuracak ve (Katolik) din adamlarının gücünü yok edecek." [48] Katolik din adamlarının gücünü yok edecek bir adamın çıkması kuşkusuz çok önemliydi. Çünkü her ne kadar İspanya'da Yahudi önde gelenlerinin işine yaramışsa da Katolik Kilisesi, o dönemde Mesih Planı'nın önündeki en büyük engeldi: Yahudilerin "seçilmiş halk" olduğunu tanımak bir yana, onları "İsa'nın katilleri" olarak görüyor ve Vaadedilmiş Topraklar'ın onlara ait olduğu tezini kesinlikle reddediyordu. Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşa edilmesine ise tümüyle karşıydı.

Kabalacı Elizer ha-Levi, kehanette müjdelenen bu adamın kim olduğunu anlamakta gecikmedi. 1524 yılında, Avrupa'dan Kudüs'e yeni Yahudiler göç etmişti. Kudüs'te bulunan Elizer ha-Levi, bu Yahudilerden Avrupa'daki son gelişmeleri dinlerken, Kilise'nin otoritesine karşı isyan eden yeni bir adamın ortaya çıktığını öğrendi. Elizer ve diğer Kabalacı dostları, bu adamın yaymaya başladığı doktrini tam olarak öğrendiklerinde ise kesin hükmü verdiler: Bu adam, bir "gizli-Yahudi" idi ve Hıristiyanları Yahudiler için zararlı olan düşüncelerinden koparıp-eğitmeye gelmişti.[49] Kabalacılar'ın "gizli-Yahudi" olarak kabul ettikleri bu adamın adı, Martin Luther'di...

Tarihin Dönüm Noktası Protestanlık ve 'Mesih'in Yollarını Açan Adam' Martin Luther

"Katoliklere sesleniyorum; bana kafir demekten yorulduklarında, Yahudi desinler" - Martin Luther

İspanya sürgününden birkaç onyıl sonra, Avrupa'da çok önemli bir hareket doğdu. Protestanlık, Kilise'nin otoritesini sarsmaya, Avrupa'da yüzyıllardır değişmeyen değer yargılarını değiştirmeye başladı. Bu yeni mezhep, bilindiği gibi, Katolik kilisesinin kurmuş olduğu Avrupa düzenine karşı gelişmiş bir hareketti. Bu hareketin sonucu ise yalnızca Hıristiyan dünyasına yeni bir mezhep katmak değil, aynı zamanda, Max Weber'in ünlü çalışmasında vurguladığı ve çoğu sosyalbilimci tarafından kabul edildiği gibi, Avrupa'da kapitalizmin oluşumuna uygun bir ahlak anlayışı geliştirmek olmuştu.

Protestanlığın fazla dikkat çekmemesine rağmen çok önemli olan bir başka sonucu da, Yahudilerle ve hatta Mesih Planı ile yakından ilgiliydi... Çünkü Protestanlar, Yahudilere karşı yüzlerce yıldır süren Katolik geleneğinden çok farklı bir bakış açısı geliştirdiler. Katolik inancına göre, Yahudiler İsa'nın katilleriydiler ve O'nun tarafından lanetlenmişlerdi. Bundan daha da önemlisi, Katolikler, Yahudilere yönelik bakış açılarına paralel olarak, Eski Ahit'e de (M. Tevrat) soğuk bakıyorlardı. Eski Ahit'i bir dini kaynak olarak kabul etmelerine rağmen, onun bazı kısımlarını çeşitli yorumlamalar yoluyla kabul etmiyorlardı. Katoliklerin temel dini kaynağı İncil'di. Bu kuşkusuz çok önemli sonuçlar doğuruyordu. Çünkü bilindiği gibi, İncil, insanın ruhuna seslenen ve kurtuluşun ruhların eğitilmesiyle gerçekleşebileceğini haber veriyordu. Bu dünyanın geçici ve değersiz olduğunu, asıl yurda öteki dünyada kavuşulacağını bildiriyor ve insanları dünya-merkezli düşünmekten uzaklaşmaya çağırıyordu. Ayrıca Katolik öğretisi, insanlara hayatın her alanını dine göre belirlemek gerektiğini anlatıyordu.

Protestanlık ise Eski Ahit'e yeniden döndü. Protestan teolojisinin kurucuları, Eski Ahit hükümlerinin hiçbir yoruma tabi tutulmadan doğrudan kabul edilmesi prensibini benimsediler. Bu, Eski Ahit'in yalnızca "bu dünya"yı önemseyen düşüncesine geri dönülmesi, ruha değil maddeye yönelinmesi ve öteki

dünyanın öneminin unutulması gibi büyük sonuçlar doğurdu. Bu kapitalizmin de doğuşu anlamına geliyordu. Bunların hepsinin yanında, Protestanlık, Yahudilere karşı da çok yeni ve çok garip bir bakış açısını geliştirdi, bunu birazdan inceleyeceğiz.

Protestanlığın oluşturduğu bu büyük dönüşümdeki en büyük pay, kuşkusuz Protestan hareketinin en büyük lideri olan Luther'e aitti. Kabalacıların, kehanetlerde "Hıristiyanları Yahudiler yararına eğitecek adam" olarak haber verilen kişinin Luther olduğuna karar vermeleri, Protestan hareketinin liderinin Mesih Planı açısından ne denli büyük bir önem taşıdığının da işaretiydi.

Luther'in Katolik Kilisesinin yüzyıllardır süregelen doktrinlerini değiştirirken, bunların yerine Eski Ahit düşüncelerini koyması kuşkusuz bir rastlantı değildi. Tam aksine, Luther sanki bu iş için eğitilmişti: Protestan liderinin düşüncelerini oluştururken en çok etkilendiği kişi dönemin ünlü hümanisti Johannes Reuchlin idi. *Judaica*, Luther'in yaşamının sonuna dek, Reuchlin'i en büyük öğretmeni olarak kabul ettiğini vurguluyor.[50] Peki Reuchlin kimdi dersiniz?... Luther'in düşüncelerinin oluşmasında en büyük paya sahip olan bu Alman hümanistinin acaba ne gibi bir özelliği vardı ki, öğrencisinin Katolik düşüncesine toptan savaş açmasına ön-ayak olmuştu?...

Reuchlin'in en büyük özelliği, bir Kabalacı olmasıydı!... Evet, Luther'in amcası Kabalacıydı. Ama şimdiye dek sözünü ettiğimiz Kabalacılardan farklıydı. Çünkü Reuchlin Yahudi değildi; 16. yüzyılın başında Avrupa'da patlak veren "Hıristiyan Kabalizmi" adlı akımın en önde gelen temsilcilerindendi. Sözkonusu akımın temsilcileri, Yahudi olmamalarına rağmen Kabala'dan etkilenen ve bu nedenle de Kabala doktrinlerini Hıristiyan düşüncesine eklemeye çalışan Avrupalı entellektüellerdi. "Hıristiyan Kabalizmi"nin bir başka özelliği de masonlukla paralel bir gelişim çizmesiydi. (Ayrıntılı bilgi için bkz. 2. bölüm)

Reuchlin, Kabala'yı "gerçek" (yani Yahudi) bir Kabalacı'dan, Kral III. Frederick'in özel astronom ve fizikçisi olan Kabalacı Jacob B. Jehiel Loans'dan öğrenmişti. Aynı kişiden İbranice de öğrenen Reuchlin, tüm Yahudi literatürünü de hatmetmişti. Yazdığı *De arte Cabalistica, Du rudimentis Hebraics* gibi eserlerinde Kabala'ya ve diğer geleneksel Yahudi kaynaklarına hayranlığı açıkça izlenebiliyordu.[51]

Johannes Reuchlin, Martin Luther'in en önemli öğretmeni. Aynı zamanda da Kabala'nın büyük bir hayranı, bir "Hıristiyan Kabalist"...

Luther'ın etkilendiği bir diğer kaynak ise, 1466'da Rotterdam'da doğan ünlü Hollandalı hümanist Desiderius Erasmus idi. Bazı düşünce tarihçileri, "Erasmus'un yumurtayı ortaya çıkardığını, Luther'in ise yalnızca onun üzerinde kuluçkaya yattığını" söylerler. Ve ilginçtir, Erasmus da aynı Reuchlin gibi bir Kabalacı'ydı. İkinci

İspanyalı Kabalacı Abraham Zacuto bir kehanetinde Avrupa'da çıkıp Kilise'yi sarsacak bir adamı "müjde" vermişti. Sonraki Kabalacılar bu adamın Luther olduğunu kabul ettiler. Çünkü Katoliklerce "gizli-Yahudi" olarak tanımlanan Luther, hem Kiliseye ölümcül bir darbe vurmuş, hem de geliştirdiği dini doktrin için asıl kaynak olarak M. Tevrat'ı benimsemiş, Yahudilerin "seçilmiş halk" olduklarını kabul etmişti.

bölümde, bu "Hıristiyan Kabalist"in ilginç özelliklerine daha ayrıntılı olarak değineceğiz.

İşte Luther, eğitimini böyle bir kaynaktan aldı. Doktrinlerini geliştirirken de Kabalacı öğretmenlerinden aldığı eğitimin hakkını veriyordu. 1523'te Katolik Kilisesi'nin yüzyıllardır sürdürdüğü Yahudileri dışlayan tutumunu yerden yere vurarak *Dass Jesus Christus ein Geborener Jude Sei*, yani "İsa Mesih Yahudi Olarak Doğdu" adlı kitabını yazdı. Yahudilerin Katolik dinini kabul etmemekte yerden göğe kadar haklı olduklarını söyleyerek, "ben bir Yahudi olsaydım, Katolikliği kabul etmektense, domuza dönüşmeyi tercih ederdim" dedi. Kilise otoriteleri de kısa süre sonra onu "yarı-Yahudi" (semi-Judaeus) olarak nitelendirdiler. Az önce de belirttiğimiz gibi, Kudüs ve Safed'deki Kabalacılar da zaten onu bir "gizli-Yahudi" olarak görüyorlardı. Aynı görüş, Abraham Farissol ve Joseph ha-Kohen gibi Diaspora'daki Yahudi önde gelenlerince de paylaşıldı.[52]

Luther'in Yahudilere karşı bu tür bir yaklaşım geliştirmesinin de ötesinde, asıl önemli icraatı, kuşkusuz M. Tevrat'ı Protestan doktrininin merkezine yerleştirmesi oldu. *Judaica*, "Luther'in Tevrat'a derin ve içli bir sevgiyle bağlı olduğunu" yazıyor.[53] *The Universal Jewish Encyclopedia* ise, Luther'in başlattığı Protestanlık-Yahudilik paralelliği hakkında şöyle diyor:

> Hıristiyanlıktaki Reform hareketleri çok büyük ölçüde Yahudi edebiyatı ve felsefesinden etkilenmişti. Hatta reform hareketlerinin, rakipleri tarafından 'Yahudileşme' olarak görülmesi ve gösterilmesi bunun bir göstergesi sayılabilir... Çeşitli Protestan grupları, Eski Ahit'in bir emri olan ve Katoliklerce uygulanmayan sünnet, Sabbath'ın kutlanması gibi ibadetlere geri döndüler: Kısacası, Eski Ahit'e Yeni Ahit'ten daha fazla bağlandılar. 15 ve 16. yüzyıldaki Hıristiyan Reformunun önemli liderlerinin hepsi İbranice biliyor ve Yahudi kaynaklarını inceliyordu. İstisnasız hepsi, Eski Ahit teolo-

jisine geri döndüler. John Huss, Zwingli, Michael Servetus, Calvin ve Luther; bu isimlerin hepsi, karşıtları tarafından 'yarı-Yahudi' olmakla hatta tümüyle Yahudileşmekle suçlandılar. Eski Ahit'in etkisi bunun ardından Püritenlikte ve daha sonraki Anglo-Amerikan mezheplerinde de belirgin biçimde görüldü.[54]

Luther ve onu izleyen Protestanlar Eski Ahit'i bu denli önemserken, doğal olarak Eski Ahit'in taşıdığı bir ilginç hükmü de kabul ediyorlardı: Eski Ahit'e göre, Yahudiler "Tanrı'nın seçilmiş halkı"ydılar ve diğer halklardan üstündüler. Özellikle Luther'in Yahudiler hakkındaki düşünceleri son derece ilginçti. Kabalacılar'ın, üstte incelediğimiz gibi, onu bir "gizli-Yahudi" olarak görmesi boşuna değildi. Çünkü Luther, Eski Ahit'in maddeci realizminden etkilenirken, bir yandan da Yahudileri üstün ırk sayan hükümlerine tabi olmuştu. The Jewish Encyclopedia şöyle yazıyor:

Luther, Yahudilerin Tanrı tarafından mesajını dünyaya yaymak için seçildiklerini söyleyerek onları över. "Yahudiler," der, "... dünyadaki en üstün kanı taşımaktadırlar. Kutsal Ruh, onların eliyle Kutsal Kitabı dünyaya yaymıştır. Onlar Tanrı'nın çocuklarıdır, bizse yabancılarız. Aslında, Kenanlı kadının hikayesinde anlatıldığı gibi, bizler sahiplerinin masasından düşen ekmek kırıntıları ile yetinen köpekler gibi olmalıyız".[55]

Yahudilere karşı diğer insanları "masanın gerçek sahiplerinin düşürdüğü ekmek kırıntılarını yemekle yetinmeleri gereken köpekler" olarak nitelendiren Luther'in Yahudi önde gelenleri için büyük bir fırsat olduğuna kuşku yoktu. Üstün ırk olduklarını tüm dünyanın kabul edeceği günü, yani Mesih'in egemenliğini bekleyen Kabalacılar için, bunu şimdiden ilan eden bir din adamının ne denli büyük bir avantaj olduğunu anlamak için kahin olmak gerekmiyordu. Bu nedenle, başta Elizer ha-Levi olmak üzere Kudüs ve Safed'deki Kabalacılar, yaptıklarını duyar duymaz Luther'in "kehanette sözü edilen adam" ve bir "gizli-Yahudi" olduğunu müjdelemişlerdi.

Luther'in başlattığı Reform hareketi, Avrupalı Yahudiler tarafından da Mesih'in gelişi için gerekli ortamı sağlayacak bir hizmet olarak görüldü. "Yahudiler, Martin Luther'i, Hıristiyanları eğitip yanlış düşüncelerinden kurtararak, Mesih'in gelişi için yolu temizleyen bir adam olarak gördüler." [56]

Fakat Luther, bütün bunlara rağmen, son yıllarında Yahudiler aleyhine yazdığı yazılarla, resmi tarihe antisemit (Yahudi düşmanı) olarak geçmeyi başardı. Kendini "Yahudilere köpek olmaya layık" görecek kadar "fanatik Yahudi hayranı" olan bir adam birdenbire fikirlerini değiştirip Yahudi düşmanı olur muydu? Ya da Kabalacılar'dan aldığı taktikle görüntü mü değiştirirdi? İkinci tez daha akılcı gözüküyor...

Sonuçta bu tür bir "Yahudileşme"yi barındıran Protestan akımı tüm Kuzey Avrupa'yı kasıp kavurdu. Bu arada, Protestan doktrinine önemli bir katkı da, aynı Luther gibi "gizli Yahudi" ya da "yarı-Yahudi" sayılan Calvin tarafından yapıldı. Yine aynı Luther gibi İbranice öğrenmiş ve Yahudi literatürünü hayranlıkla incelemiş olan Calvin, Eski Ahit'in içerdiği bir hükümden de et-

M. Tevrat'tan etkilenerek faizi ve kapitalist ahlakı kutsayan Calvin, dünya tarihinde önemli bir dönemecin anahtarı oldu.

kilenmişti: M. Tevrat, faizle borç vermeyi serbest bırakıyor, hatta teşvik ediyordu. Buna karşın, Katolik Kilisesi, İncil hükümlerine dayanarak asırlardır faizi yasaklamaktaydı. Calvin, tercihini Eski Ahit yönünde kullandı ve bir tür "içtihat"la faizi serbest bıraktı. De Usuris (Faiz) başlıklı yazısında, İncil'in Luka bölümünde 6. Bab, 35. ayetteki cümle üzerinde şu yorumu yapmıştı: "Burada faizi kötüleyen hiçbir yazılı kanıt bulunmamaktadır."

Luther'in ve Calvin'in doktrinlerini kabul eden Kuzey Avrupa ülkeleri ile Katolik güney arasındaki çatışma gittikçe büyüyerek Otuz Yıl Savaşları'na dönüştü. 1648'de Westphalia Anlaşması ile sona eren savaş sonucunda Avrupa nüfusunun 3'te 1'i ortadan kalkmış ve kıtadaki dini birlik parçalanmıştı. O zamana kadar "Christendom" (Hıristiyanya) olarak anılan kıta, Westphalia'nın ardından artık daha seküler bir ifade ile "Avrupa"ya dönüştü.

Yahudi önde gelenlerinin Protestanlık ve ardından gelen bölünme ile ilgili yorumları da oldukça ilginçti. İspanya kökenli Sefarad Yahudisi Samuel Usque, reformla birlikte Yahudilerin Hıristiyanlardan intikam aldıklarını söylüyor ve *Consolation for the Tribulations of Israel* (İsrail'in Sorunlarının Çözülmesi) adlı kitabında şöyle diyordu: "Yahudiler, asırlar boyu kendilerini Hıristiyanlaşmak için zorlamış olanlardan kutsal bir intikam alarak Hıristiyan birliğini bozdular." Usque, Protestanlığı kabul eden Hıristiyanların "Yahudilik yoluna girmelerini" de memnunlukla karşıladıklarını söylüyordu.[57]

Protestanlar ve Yahudiler

Protestanlık, dünya tarihinde büyük bir dönüşümün başlangıcı oldu. Bu dönüşümün; kapitalizm, laiklik, ulusçuluk gibi önemli sonuçları olduğu şimdiye dek pek çok akademik kaynakta yazılıp-çizilmiştir. Bu yeni mezhebin oluşturduğu dönüşümün, en az bu sayılanlar kadar önemli olan, ancak pek fazla gündeme getirilmemiş olan bir diğer sonucu da, az önce değindiğimiz konuyla, yani Yahudilik'le ilgilidir.

Amerikalı yazar Grace Halsell, *Prophecy and Politics* (Kehanet ve Politika) adlı kitabında, günümüzde Amerikalı köktenci Protestanlar (evanjelikler) ile Yahudi lobisi arasında kurulmuş olan güçlü ittifakı inceler (kitabın sonraki bölümlerinde biz de buna değineceğiz). Yazara göre, sözkonusu ittifakın kaynağı, çok daha eskilere, Protestanlığın doğduğu 16. yüzyıla uzanmaktadır. Protestanlar, Eski Ahit'i Katoliklerden çok daha farklı biçimde

yorumlamış ve Katoliklerin önemsemediği "Seçilmiş Halk" ve "Vaadedilmiş Toprak" gibi kavramları yeniden öp plana çıkarmışlardır. Bu ise doğal olarak bir "Yahudileşme" oluşturmaktadır; çünkü Eski Ahit'e göre, "Seçilmiş Halk" Yahudilerdir ve "Vaadedilmiş Toprak" da onlara ait sayılan Ortadoğu'dur. Halsell, bu ilginç dönüşümü şöyle açıklar:

> Reform'dan önce, tümü Katolik olan Batılı Hıristiyanlar, St. Augustine ve öteki Kilise kurucuları tarafından geliştirilmiş bir bakış açısını benimsiyorlardı. Bu bakış açısı, Eski Ahit'in alegorik (sembolik) olarak yorumlanmasını, kelime kelime gerçek sayılmamasını gerektiriyordu. Buna göre, örneğin, Kudüs ve Siyon gibi kavramlar, öteki dünyaya ait, ilahi ve sembolik kavramlardı; yani herkese açıktılar. Bu dünyada yer alan ve yalnızca Yahudilere ait olan gerçek birer yer değildiler. Ama 16 ve 17. yüzyıllarda, Hıristiyanlar ilk kez kendi başlarına Kutsal Kitabı okudular ve yorumladılar. Bunu yaparken, Eski Ahit'in içerdiği İsrail konusunu ve doğal olarak da Yahudileri çok daha önemli bir konuma yerleştirdiler.[58]

Halsell'in de dediği gibi başta St. Augustine olmak üzere Katolik doktrininin kurucuları, Eski Ahit'in Yahudileri "seçilmiş halk" sayan ve Kutsal Topraklar'ı da onlara ait bir mülk olarak gösteren bölümlerinden rahatsız olmuş ve bunları sembolik bir anlatım sayarak güncel birer hüküm olmaktan çıkarmışlardı. Bunu neden yaptıkları ise çok açıktı: Yahudiler, onların gözünde Hz. İsa'nın katilleri idiler, böyle bir toplumu öven Eski Ahit pasajlarının da geçersizleştiğini düşünüyorlardı. Protestanlar ise Eski Ahit'i Katolik öğretisini reddederek okudular ve bunun sonucunda Yahudilerin "Seçilmiş Halk" olduğu ve Kutsal Topraklar'ın da onların hakkı olduğu inancını ister istemez kabul ettiler. Bu, kuşkusuz en çok Yahudiler, özellikle de Yahudi önde gelenleri için olumlu bir gelişmeydi. Çünkü onlar da yüzyıllardır "Seçilmiş Halk" oldukları konusunda ısrarlıydılar ve er geç bir gün kendilerine ait saydıkları Kutsal Topraklar'a döneceklerini hesaplıyorlardı. Bunun için de boş durmuyorlardı; Mesih Planı, zaten bunu gerçekleştirmek için Kabalacılar tarafından hazırlanmış ve uygulamaya konmuştu.

Bu nedenle, Yahudi öğretisini tasdik eden Protestan hareketi, Mesih Planı açısından çok büyük bir aşamaydı. Luther'in Kabalacılarca "Mesih'in yollarını açan adam" olarak yorumlanmasının nedeni budur. Grace Halsell Protestanlığın etkilerini anlatmaya devam ediyor:

> Hıristiyanların neden birden bire tüm Yahudilerin Filistin'e gitmesi gerektiği yönünde düşünmeye başladıkları, çok az akademisyen tarafından incelenmiştir. Bu, geleneksel Hıristiyan öğretisinde var olmayan bir düşüncedir. Protestanların, Kilise'nin geleneksel düşmanı olan Yahudiler hakkında neden cilt cilt kehanet kitapları yazmaya başladıkları, neden onlara büyük bir teolojik önem verdikleri de fazla araştırılmamıştır. Şu bir gerçektir ki, Reformasyonun ardından, Avrupalı Hıristiyanlar Yahudilere çok daha fazla ilgi duymaya başlamış ve onlara yönelik bakış açılarını değiştirmişlerdir... Bazı tarihçiler, bu durumu, Rönesans ve Reform hareketlerinin İbrani literatürüne olan ilgisine ve özellikle de Reform'un Eski Ahit üzerindeki vurgusuna bağlarlar. Reform'un bu özelliği, Yahudiler üzerindeki ilgiyi artırmış ve bunun sonu-

cu da Yahudileşme hareketleri gösteren Protestan mezhepleri doğmuştur. Bir kısım tarihçilere göre ise, Reform, tam anlamıyla bir 'İbranileşme' ya da 'Yahudileşme' hareketidir. Protestanların Yahudi geleneğinde yer alan Mesihçilik (Mesih bekleme) ve binyılcılık (yeryüzünde bin yıl sürecek bir Mesih idaresi) kavramlarını kabul etmeleri, bunun bir işaretidir.

Protestanlıkla birlikte başlayan "Yahudileşme", aynı zamanda "Hıristiyan Siyonizmi'nin de çıkış noktasıdır. Regina Sharif *Non-Jewish Zionism: Its Roots in Western History* (Yahudi-Olmayan Siyonizm ve Batı Tarihindeki Kökenleri) adlı kitabında, 16. yüzyılın ortasında doğan Protestanlığın güçlü bir Siyonist gelenek doğurduğunu anlatır. Sharif'in "non-Jewish Zionism" adını verdiği bu fenomen, Yahudi olmadıkları halde bir Yahudi rüyası olan Filistin'de bir Yahudi Devleti projesini destekleyen Batılıların tavrını açıklamaktadır. Sharif, Eski Ahit'teki Yahudileri öven pasajlarının Katoliklerce göz ardı edilmişken Protestanlar tarafından ön plana çıkarılmış olmasına dikkat çeker ve şöyle der: "Yahudi yeniden doğuşu ve Yahudilerin Filistin'e dönüşü kavramlarını gündeme getiren Protestanlık, daimi ve etkili bir 'non-Jewish' Siyonizm gelenek başlattı." [59] Sharif, kitabında Luther'i ise "Martin Luther and the Judaizing Spirit" (Martin Luther ve Yahudileşme Ruhu) başlığı altında incelemektedir.

Tüm bu bilgilere bakarak bir yargıya varabiliriz: Protestanlığın, Yahudi önde gelenlerine büyük bir stratejik yarar getirdiği kesindir. Kabalacılar, Protestanlık sayesinde, Eski Ahit kehanetlerine en az kendileri kadar bağlı olan ve bu nedenle de Mesih Planı'na gönülden destek olacak önemli bir müttefik elde etmişlerdir. (Bu noktada Protestan öğretisinin kurucularının neden bu tür bir "Yahudileşme" akımı başlattıkları sorusu ile karşılaşıyoruz. Acaba Luther, bu ilginç dönüşümü gerçekleştirirken Mesih Planı'na destek olduğunun farkında mıydı? Bu sorunun cevabı, Luther'in üzerindeki Kabalacı etkisinden ve Yahudilerle olan ilişkilerinden bir ölçüde aydınlanmaktadır. Bu yine de yeterli değildir. Kitabın bir sonraki bölümünde Protestan akımının ardındaki asıl etkene [Tapınakçı/Gül-Haç/mason geleneği] değineceğiz. Luther'in ve genel olarak da diğer Protestan liderlerinin Yahudilerle neden böyle bir işbirliğine gittiği, o zaman daha iyi aydınlanabilir.)

Protestan akımı, uzun mücadelelerden, kanlı mezhep savaşlarından sonra Avrupa'nın kuzeyini tamamen ele geçirdi. Bunun ise oldukça önemli sonuçları oldu... Bu sonuçlardan biri, Protestanlığın taşıdığı Yahudi sempatizanı çizgiden kaynaklanıyordu: Kuzey Avrupa'da ilginç bir Protestan-Yahudi ittifakı doğdu, çoğu İspanya kökenli olan Yahudiler önemli kuzey şehirlerinde cemaatler kurdular ve Protestan ahlakın yerleştiği topraklarda ilk kapitalizm uygulamalarını başlattılar.

Bu şekilde dünyanın ilk kapitalist şehri doğdu.

İlk Kapitalist Şehir: Amsterdam (ya da Yeni Kudüs)

Bugün Yeni Dünya Düzeni de dediğimiz düzen, ekonomik ve ahlaki olarak kapitalizm üzerine kuruludur. Maddeci, ilahi kaynaklardan kopuk, ilerlemeci bir ideolojiye dayalı ve kendine hedef olarak da bir "yeryüzü cenneti" belirlemiş olan kapitalizm, Avrupa insanının büyük bir zihinsel değişim geçirmesi sonucunda ortaya çıkabilmiştir. En büyük faktörünün Protestanlık olduğu bu değişimin kökenini daha ayrıntılı olarak 2. bölümde inceleyeceğiz. Burada yalnızca, kapitalist kurum ve yapıların, kapitalist sistemin ilk kez ortaya çıkmaya başladığı, yer olan, o dönemlerin "süper gücü" Hollanda'nın başkenti Amsterdam'a göz atacağız. Amsterdam, ya da diğer adıyla "Yeni Kudüs"...

1579'da Protestan etkisinin kesinlik kazandığı Hollanda topraklarında, dini farklılıklar yüzünden yapılan kısıtlamalar yasaklandı. Bunun üzerine çok sayıda İspanya kökenli konverso buraya akın etti. Portekizli Yahudi tüccarlar 1590 yılı civarında, Amsterdam'a yerleşmeye başladılar ama Yahudi kimliklerini açıkça belli etmediler. İspanya'dan ve özellikle Portekiz'den yapılan yüksek miktardaki Marrano göçü Amsterdam'da sonuçlandı. Bu sayede dünya'nın en önemli ticaret merkezlerinden biri ortaya çıktı. Yahudiler, 1598'de Amsterdam'da ilk sinagoğu kurdular. Yahudi tarihçi Nathan Ausubel, Amsterdam'daki Yahudi etkisinden söz ederken şöyle diyor: "İşte Amsterdam'daki Yahudi topluluğunun çekirdeği bu gruptur. Kısa bir sürede burada gelişen Yahudi dini ve kültürü sayesinde Amsterdam şehrine 'Yeni Kudüs' ismi verilmişti." [60] *Judaica* ise şehirdeki durumu şöyle anlatıyor:

> 1648'e dek Amsterdam'da Yahudilerin ekonomik olarak çok büyük bir fonksiyonu yoktu. Bu tarihten sonra pek çok konverso Amsterdam'a yerleşti ve Yahudi cemaatinin etkisi çok büyük oranda arttı. Amsterdam'daki Yahudi tüccarlar, ilk modern-tip kapitalizm yöntemleri ile faaliyet gösteriyorlardı. Onların dış ticarette ilgi alanlarının içine İber Yarımadası, İngiltere, İtalya, Afrika, Hindistan ve doğu-batı Hint Adaları giriyordu. Amsterdam'daki Yahudiler, endüstri ile de ilgilendiler: tütün, baskı ve elmas endüstrisi; özellikle elmas endüstrisi tümüyle Yahudilerin eline geçmişti... 17. yüzyılın sonuna gelindiğinde, Amsterdam'daki Yahudilerin çok büyük bir kısmı borsada oldukça aktif durumdaydı... Hatta borsaya büyük ölçüde hakim oldular ve onun geliştirilmesine ve organizasyonuna öncülük ettiler. Bazı yazarlar, Amsterdam'ın o dönemdeki büyük zenginliğini tümüyle Yahudilerin ekonomik gücüne bağlarlar.[61]

Yahudiler, elde ettikleri ayrıcalıklar ve serbest faiz olanaklarıyla, Amsterdam'da dönemin en büyük ticaret merkezini oluşturdular. Göç edip geldikleri ülkelerdeki soydaşları ile olan bağ sayesinde karşılıklı ticareti inanılmaz boyutlara ulaştırıp, diğer tüccarları para kazanamaz duruma soktular...

Yahudilerin, özellikle Amsterdam'daki sözkonusu Sefarad cemaatinin kapitalizmin doğuşundaki asıl faktör olduğu, daha sonra ünlü Alman tarihçi Werner Sombart tarafından da vurgulanmıştır. Sombart, *The Jews and Modern Capitalism* (Yahudiler ve Modern Kapitalizm) adlı kitabında, Yahudilerin Kuzeybatı Avrupa'da kapitalizmin gelişmesi için hayati bir rol oynadıklarını söy

"Yeni Kudüs" adı verilen Amsterdam'daki Yahudi cemaattinin pek çok "önde geleni" de, Tapınak'ın yeniden inşa edilmesi ve Mesih'in yeryüzüne inmesi ile ilgili asırlık hayalleri gerçekleştirme amacını güdüyordu. Yanda, o dönemde Amsterdamlı Yahudi Matthew Merian tarafından çizilmiş bir Tapınak tasviri yer alıyor.

lerken; Yahudilerin Hollanda'da para ve kredi sistemini standartlaştırarak tahvil ve kredi araçlarını kullandıklarını, denizaşırı ticareti ve sömürgeci girişimleri finanse ettiklerini, Hollanda yoluyla İngiltere'ye de kapitalizmin bütün tekniklerini ulaştırdıklarını vurgular. Sombart, ayrıca, Batı'da Reformasyon sürecinin ardından doğmaya başlayan ulus-devletlerin temellerini de aynı Yahudilerin attıklarını not eder. Max Weber de kapitalizmin doğuşunun kaynağı olarak gördüğü "Protestan Ahlakı"nın ardında önemli bir Yahudi etkisi olduğunu kabul eder.

Sömürgeci Yahudiler ya da Doğu/Batı Hindistan Şirketi

Yahudilerin kapitalizmin doğuşundaki rolünün genellikle yalnızca faiz kullanmaktaki ustalıkları, yani bankacılık sistemi olduğu düşünülür. Oysa, kapitalizmin diğer iki temeli, yani sömürgecilik ve köle ticareti de, Werner Sombart'ın da vurguladığı gibi, çok büyük bir Yahudi etkisi taşımaktaydı.

"Yeni Kudüs"ün ilk kapitalist şehir olmasının yanısıra, ilk gerçek sömürgeci şehir olma gibi bir özelliği de vardı. Coğrafi keşiflerin sonucunda pek çok sömürülmeye uygun toprak bulmuş olan beyaz adam, bu iş için sömürgecilik tarihinin en önemli şirketlerini de oluşturmakta gecikmedi. Doğu Asya ve özellikle Hindistan'a el atmış olan Doğu Hindistan Şirketi (Dutch East India Company) ve Amerika kıtasına yönelen Batı Hindistan Şirketi (Dutch West India Company), asırlar sürecek olan sömürgecilik-emperyalizm sürecinin ilk patronlarıydılar. İşin ilginç yanı ise, bu sömürge şirketlerinin sahiplerinin, büyük ölçüde "Yeni Kudüs"ün yeni sahiplerinden oluşmasıydı.

Doğu ve Batı Hindistan Şirketleri yoluyla kontrol edilen sömürge kaynaklarını ele geçirmek, ucu Amerika'dan Avusturalya'ya kadar uzanacak olan yeni ticaret yolunu da elegeçirmek anlamına geliyordu. Bunun için Hollan

Yahudiler kapitalizmin yalnızca faiz-bankacılık boyutunu kontrol etmekle kalmıyorlardı. Kapitalizmin diğer iki dayanağı, yani sömürgecilik ve köle ticareti de aslında Yahudilerin önderliğinde uygulanıyordu.
1600'lü yıllarda sömürgeceliğin en büyük uygulayıcısı, sahiplerini Amsterdamlı Yahudilerin oluşturduğu Dutch East-West India Company idi.
Yanda, Dutch East India Co.'nin, Amerika'daki Yahudi kolonilerine de destek veren sahipleri.

da'nın yeni sahipleri hiçbir çabadan kaçınmadılar. Nathan Ausubel, "enerjilerini kullanabilecekleri, hazır ve sınırsız bir alan bulan Amsterdam Yahudileri, yeni üretim ve endüstri alanları buldular. Ayrıca etkili bankacılık işleri yaptılar. New York'un tarihinde önemli bir rol oynayan East India Şirketi'nin hisselerinin önemli bir bölümünü kontrol ettiler" diye yazıyor.[62] Bir başka Yahudi tarihçi Elie Kedourie ise *Spain and the Jews* adlı kitabında şöyle diyor:

> Amsterdam borsası dünyanın gerçek anlamda ilk borsası durumuna geldi. 1680'li yıllarda bu borsada günlük işlemleri yönetenler, ki bu işlemler büyük ölçüde East ve West India Company'lerin hisselerinin alım-satımıydı, Sefarad Yahudileri'ydi... Hollanda Sefaradlar'ı, Dutch East ve West Co.'lerin hisselerinin önemli bir bölümünü ellerinde bulunduruyorlardı.
> 1635-1644 yılları arasında, Hollanda'nın sömürgesi olan Brezilya'daki şeker üretim alanları daha da gelişti. Bu dönemde, Dutch West India Company'nin koruması altında önemli sayıda Sefarad Yahudisi Brezilya'ya göç etti ve şeker ihracı işinin büyük bölümünü kontrol etmeye başladı... Sömürgedeki ekonomik durum gelecek vaadettiğinden ve de West India Company'nin buraya göçeden Yahudilere ekonomik, dini ve kişisel avantaj ve özgürlük sağlaması nedeniyle, Brezilya'daki Sefarad nüfusu daha da arttı.[63]

Encyclopaedia Judaica ise "17. yüzyılın ikinci yarısında Sefaradlar, East India Company'nin çok önemli bir bölümünü kontrol ettiler. Borsada hisse senedi alım-satımı ile uğraşmaya başladılar ve büyük bir kısmını kontrolleri altına aldılar. Bundan başka yeni kıtalarda elegeçirilen yerleri de kontrol altına aldılar ki bunların arasında Brezilya, Surinam ve Curacao da vardı" diye yazıyor.[64] Konu hakkındaki ilginç gerçeklerden biri de, Hollandalı Yahudilerin elindeki Dutch East India Company'nin parayı oldukça kirli yollardan kazanıyor oluşuydu. Şirketin en karlı sektörü, uyuşturucu ticaretiydi:

> ... Asırlardır süren uyuşturucu pazarı, önce bölgeye ilk gelen Portekizliler'in, daha sonra da Hollandalılar'ın eline geçti. Dutch East India Company, uyuşturucuyu

Hint yarımadasının kuzey bölümlerine, Bengal, Bihar, Orissa ve Benares bölgelerine kadar genişletti. Şirkete bağlı Hollandalı tacirler, Hintli çiftçileri afyon üretmeye zorlamaya başladılar. 1750 yılında Hollandalılar, yalnızca Endonezya'ya yılda 100 tonun üstünde afyon satıyordu.
Afyon tarih boyunca karlı bir ticaret olmuştu ama Hollandalılar, 'ekstra faydaları'nı da keşfettiler. Bir tarihçiye göre, Hollandalılar, afyonun 'ülkelerinde başlattıkları plantasyon sistemine karşı çıkan Endonezyalılar'ın moral direncini kıran iyi bir araç olduğunu da' farketmişlerdi. Bu nedenle, uyuşturucuyu liman kentlerinden kırsal alanlara kadar yaygınlaştırdılar.[65]

Köle Ticareti ve Yahudiler...

Yahudiler, az önce de belirttiğimiz gibi, kapitalizmin alt sistemlerinin tümünde önder konumdaydılar. Bu sistemlerin başında da üstte değindiğimiz sömürgecilik ve batı tarihinin yüzkarası olan köle ticareti geliyordu. *Judaica* konuyla ilgili son derece önemli bilgiler veriyor:

Yahudiler, en eski çağlardan modern zamanlara kadar, köle ticareti işiyle ilgilendiler... İspanya'da 9. yüzyılda Baena kentindeki büyük köle pazarında Yahudi köle tüccarları oldukça fazlaydı... Köleler Yahudiler tarafından da kullanılıyordu, özellikle zengin Yahudilerin ev hizmetinde ve tarlalarında. Özellikle Majorca bölgesinde Yahudilerin çok sayıda kölesi vardı, öyle ki 13. yüzyılda I. James, Yahudilerin köle edinmeleriyle ilgili olarak bazı kısıtlamalar koydu... Kiliseler sık sık Yahudilerin Hıristiyanları da köle olarak kullandıklarını ilan ettiler ki bu yasaktı -, fakat bu yakınmalarının pek bir etkisi olmadı.
Amerika'daki köle ticaretinde de Yahudiler çok etkindiler. 1730'lara dek Dutch West India Company, Amerika kıtasındaki tüm Hollanda kolonilerine yapılan köle ticaretini elinde bulunduruyordu. Bu monopol içinde Yahudiler özellikle Brezilya'daki Hollanda kolonisine (1630-1654) yılları arası yapılan köle ticaretinde büyük rol oynadılar. Yahudilerin hazır parası vardı ve köle ticareti için çok istekliydiler. 1648'de Yahudilere, ticaretini yaptıkları her köle için 5 soldo vergi kondu. Güney Amerika'daki köle ticaretinin merkezi olan Curacao kentinde, Amsterdam'dan gelmiş iki büyük Yahudi köle taciri vardı: David ve Jacob Senior kardeşler. Bir başka Curacaolu Yahudi olan Manuel Alvares Correa uzun yıllar köle ticaretinin en önemli isimlerindendi. Correa, Hollanda ve Portekiz'in kurdukları West India Co. şirketlerinin Africa'dan Meksika'ya getirdikleri köleler için aracı oldu...
Barbados'ta 1706'ya dek, Yahudilerin sahip olabilecekleri köle sayısına belirli bir sınır konmuştu. Jamaika'da ise böyle bir sınırlama söz konusu değildi. Köle ticaretinde uzmanlaşmış Jamaikalı Yahudi tacirler arasında David Henriques, Hyman Levy ve özellikle Alexander Lindo sayılabilir. Lindo, 1782-1792 yılları arasında en fazla köle satanlardan biriydi. 1789'da Jamaika'da köle ölümleriyle ilgili olarak yapılan bir soruşturmada, Lindo'ya ait bir gemide 150 kölenin kötü şartlar nedeniyle öldüğü ortaya çıkmıştı... Ayrıca ünlü Yahudi ailesi Gradis'ler de, Batı Afrika'dan Fransız sömürgelerine yapılan köle ticaretinin içinde önemli role sahipti.
Kuzey Amerika'da ise çok sayıda Yahudi, çok kötü bir üne sahip olan üç aşamalı köle ticaretini gerçekleştiriyordu. Bu üç aşamalı ticaret şöyleydi: Köle tacirleri Afrika'dan zor kullanarak getirdikleri köleleri Amerika'da satıyorlar, bundan kazandıkları parayla New England'da (bugünkü ABD) büyük miktarda içki satın alıyorlar ve bu içkiyi de tekrar Afrikalılar'a satıyorlardı. Philadelphia'daki Yahudi cemaatinden David Franks bu işi yapanların başında geliyordu...Yine Yahudi olan Aaron Lopez ve Ja-

1839 yılında Surinam'daki bir "köle dükkanı". Dükkanın Yahudi sahibi Yitzhak Abraham Levi, kölelerinden birini "ölçüyor"...

cop Rodriguez Amerika'daki köle ticaretinin önemli isimleriydi. Aynı anda sekiz gemiyle birden Afrika'dan köle getirdikleri oluyordu. Bir başka Yahudi Isaac Da Costa da büyük rakamlarla köle ticareti yapanlardan biriydi.

Amerikan iç savaşının bitimine kadar, güney eyaletlerindeki Yahudi tacirler köle alımsatımına devam ettiler. İki önemli köle taciri olan Güney Carolina'lı Jacob Levin ve Alabam'lı Israel I. Jones'un aynı zamanda bölgelerindeki Yahudi cemaatlerinin liderleri olmaları, Yahudi toplumunun da köle ticaretinden rahatsız olmadığını gösteriyor. Bunların yanısıra Amerika'da köle ticareti yapan önemli Yahudiler arasında şu isimler sayılabilir: 1820'lerde New Orleans ve Mobile'de güçlü olan Levy Jacobs, Richmond, Virginia ve Petersburg'da etkili olan Ansley, Benjamin, George ve Solomon Davis'ler, Charleston'daki pazarı kontrol eden B. Mordecai...[66]

Yahudilerin köle ticaretindeki rollerini tarihçi-sosyolog Eric R. Wolf da vurguluyor ve şöyle diyor: "Yahudiler, Portekiz'den Yeni Dünya'ya olan köle ve şeker ticaretinde lider konumdaydılar. Bu yeteneklerini daha sonra da Hollanda için kullanacaklardı." [67]

İlginç olan, köle ticaretinde bu denli önde gelen Yahudilerin, bu işi yaparken bir yandan da bir tür "ibadet" yapıyor olmalarıydı. Çünkü köle ticareti ve köle sahibi olmak, Yahudi dininde övülen ve hatta emredilen bir eylemdi. M. Tevrat, Yahudilere, diğer milletlerden köleler edinmelerini öğütlüyordu:

... Etrafınızda olan milletlerden, onlardan köle ve cariye satın alacaksınız. Ve aranızda oturan gariplerin de çocuklarından, onlardan ve diyarınızda doğmuş olup yanınızda bulunan aşiretlerden (köle) satın alacaksınız; fakat kardeşlerinize, İsrailoğulları'na, birbirinize sertlikle efendilik etmeyeceksiniz.68

Amsterdam'da Bir Kabalacı: Menasseh Ben Israel

Amsterdam'a yerleşen Yahudiler, bankacılık, borsa, sömürgecilik ve köle ticareti kanallarıyla kapitalist sistemin ilk çarklarını döndürürken, öte yan dan Mesih Planı da çok titiz bir biçimde yürütülüyordu.

Amsterdam'da kendini Mesih'in gelişini sağlayacak kehanetlere adamış olan bir Kabalacı vardı: Menasseh Ben Israel. Dönemin en önemli Kabalistlerinden biri olan Israel, yoğun bir hahamlık eğitimi almıştı. Kabbala'nın

"Mesih'in gelişi için gerekli şartlar ve kehanetleri zorla da olsa yerine getirmek" şeklinde özetleyebileceğimiz Mesih Planı, Kabalacılar'ın çoğu kez bu işi "perde arkası"nda yönetmeyi tercih ettiler, ancak kimi zaman doğrudan kontrolü ele almaları da gerekebiliyordu.
Amsterdamlı Kabalacı Menasseh Ben Israel, işte böyle bir durumda ortaya çıkmış ve Mesih'in gelişinin en önemli kehanetlerinden biri olan "Yahudileri dünyanın dört bir yanına dağıtma" projesinin eksik kalan son kısmını tamamlamaya soyunmuştu.

"feyz"inden olacak, karşımıza birçok kılıkta çıkıyor: Hem Hollanda hahamı, hem Hıristiyanlıkla M. Tevrat'ı buluşturan bir entellektüel, hem kurduğu işlerle zengin bir tüccar, hem büyücülükle uğraşan bir astrolog, hatta bildiği diller sayesinde kraliçelere danışman, ayrıca yazdığı kitaplarla da dönemin en önemli yazarlarından biri...

Ancak bu karmaşık işlerinin ötesinde, bir Kabalacı olan Israel'in asıl görevi Mesih Planı'nı ilerletmekti kuşkusuz. Israel, İspanya sürgünü ile birlikte Yahudilerin "dünyanın dört bir yanına" dağılmış olduklarının farkındaydı ve böylece bu kehanetin büyük ölçüde gerçekleştiğini düşünüyordu. Ancak tek bir pürüz vardı: İngiltere'de Yahudi yoktu. Çünkü İngiltere Kralı I. Edward'ın ülkesindeki tüm Yahudileri "halkı tefecilik yoluyla sömürdükleri ve sahte para bastıkları" gerekçesiyle 1292 yılında sürmesinden bu yana, ülkeye hiçbir Yahudi kabul edilmemişti. Bir başka deyişle İngiltere, "Yahudisiz" bir ülkeydi. Ve bu da, Mesih'in gelmesi için Yahudilerin "dünyanın dört bir yanına" dağılması gerektiği şeklindeki kehanete aykırıydı. Kabalacı Menasseh, kendini kehanetin bu eksik kısmını tamamlamaya adadı.

Olayın bu mistik boyutunun yanısıra, İngiltere'yi çok önemli hale getiren bir de pragmatik yönü vardı. Çünkü, İngiltere dönemin en güçlü ülkelerinin başında geliyordu, bugünkü deyimle bir "süper güç" konumundaydı. Bu kadar büyük bir gücün kontrolünden uzak kalmak ise "Mesih'i getirip dünya hegemonyası kurma" hevesindeki Yahudi liderleri için kabul edilecek şey değildi.

Menasseh, bu nedenle Yahudileri İngiltere'ye sokabilmek için çalışmaya başladı. *Universal Jewish Encyclopedia*, Menasseh'in bu işle neden bu denli yoğun olarak ilgilendiğini şöyle açıklıyor: "Menasseh Ben Israel, Mesih'in kehanetlerinden olan, Yahudilerin Filistin'e dönmeleri hedefine inanıyordu ve bunun gerçekleşmesi için, ilk önce Yahudilerin tüm dünya'ya dağılması gerektiğini biliyordu." [69] Yahudi yazar Deborah Pessin ise Menasseh'in düşüncesini şöyle özetliyor:

> Kabala üzerinde çok uzun çalışmalar yapmış olan Hollandalı Haham (Menasseh Ben Israel), Mesih'in gelmesi için Yahudilerin dünyanın dört bir yanına dağılması gerektiğine inanıyordu... Yapılması gereken en önemli şey, Yahudilerin her yere dağılması-

nı sağlamaktı. Ancak bu, İngiltere topraklarına Yahudi kabul etmediği sürece başarılmış olmayacaktı.[70]

İşte Kabalacı Menasseh, uğruna koskoca İspanya sürgününün düzenlendiği bu önemli kehanetin son aşamasını gerçekleştirmek için işe soyunmuştu.

Bu arada İngiltere'de yaşanan bir gelişme, kehanetin gerçekleşmesini sağlamak için Menasseh'e büyük bir fırsat verdi: İngiltere'de bir devrim olmuştu ve iktidarı da "Püritenler" adı verilen bir Protestan mezhebi eline geçirmişti. Püritenlik, Luther'in başlattığı "Yahudileşme" akımını daha da ileri götürmüş ve bütün teolojisini Yahudi düşüncesi ve Eski Ahit hükümleri üzerine kurmuş bir mezhepti. Yahudileri "Tanrı'nın seçilmiş halkı" olarak gören Püritenler için, Mesih'i getirecek kehanetlere destek olmak kutsal bir görevdi.

Menasseh, kehaneti gerçekleştirmek için bulunmaz bir fırsat yakalamıştı. Hemen Püritenlerle bağlantıya geçti ve onlara Mesih'i getirmek için en önemli şartın Yahudileri İngiltere'ye sokmak olduğunu anlattı. Nathan Ausubel, şöyle anlatıyor:

Menasseh, 'son günler'in gelişini hızlandırmak için, Yahudilerin İngiltere'ye yerleşmelerini sağlamak amacıyla, Püriten ilahiyatçılarını ikna etmeye girişti. İddialarına delil olarak ise Tevrat'taki Daniel bölümünün kehanetlerinden olan, '(Mesihi) kurtuluş gerçekleşmeden önce Yahudiler Dünya'nın dört bir yanına yayılacaktır' kehanetini göstermişti. İngiltere'de hiç Yahudi olmadığı için, onlar kabul edilene kadar Mesih'in gelmesi gerçekleşmeyecekti. Onun bu mistik görüşleri Oliver Cromwell dahil, birçok önemli İngiliz'i etkileyecekti.[71]

Kısacası Kabalacı Menasseh Ben Israel, Mesih Planı'ndaki bu önemli kehaneti Püritenler sayesinde gerçekleştirmek istiyordu. Bu, Püritenlerin Mesih Planı'nda önemli bir yer tuttuğunun göstergesidir. Bu nedenle, önce İngiltere'yi sonradan da Amerika'yı derinden etkileyecek Püriten akımına biraz daha ayrıntılı göz atmakta yarar var. Çünkü, "Yahudisiz" bir ülke olduğu için, "Yahudileri dünyanın dört bir yanına dağıtma" projesinin önündeki tek engeli oluşturan ve bu nedenle de Kabalacılar'ın o dönemde "Keher ha-Aretz" (dünyanın son ucu) olarak adlandırdıkları ülke, Püriten anahtarı ile açılacaktı...

İngiltere'nin Anahtarı; Püritenler

"Ahlak ve etik yapısı Tevrat'la tümüyle eş olan Püritenlik, 'İngiliz Yahudiliği' olarak adlandırılmıştır." *Universal Jewish Encyclopedia*, Vol. 2, s. 648

İngiltere'de 1600'lü yılların başında yeni bir mezhep yayılmaya başladı. William Tyndale adlı bir Calvinist'in kurduğu mezhep, Protestan öğretisinin çoğu konuda daha radikal hale getirilmiş bir şekliydi. Örneğin Protestanlığın Papa'ya ve Katolik Kilisesi'nin hiyerarşisine karşı açtığı savaş, Püritenler adı verilen bu yeni mezhep tarafından daha da ilerletilmiş ve Protestan Anglikan Kilisesi'ni de içine alacak bir düşmanlığa dönüştürülmüştü. Bu yeni mezhebin bağlılarının en ilginç özelliği ise, Luther ve Calvin'in başlattığı "Eski Ahit'e yö-

nelme" hareketini daha da ileri, radikal bir çizgiye götürmeleri ve Eski Ahit'i neredeyse inançlarının tek kaynağı haline sokmalarıydı.

Eski Ahit'e yönelmek demek, doğal olarak Yahudilere yönelmek demekti. Püritenler de öyle yaptılar. Eski Ahit hükümlerine göre, Yahudiler üstün ve seçilmiş bir halktı ve Püritenler bunu kayıtsız şartsız kabul ettiler. Bu, Püritenlerin Yahudilere ve Yahudi dinine büyük bir sempati ve hayranlık beslemelerine yol açtı. Eski Ahit'e bu kadar bağlanmanın bir sonucu daha vardı; Püritenler kendilerini de hayran oldukları Yahudilerle özdeşleştirmeye, kendilerini onlara benzetmeye başladılar.

Judaica, Püritenlik'ten, "Judaizers" (Yahudiciler/Yahudi sempatizanları) başlığı içinde söz ediyor. Bu terimi ise şöyle açıklıyor: "Judaizer: Yahudi olmadığı halde Yahudi dininin bir kısmını ya da bütünün uygulayan veya Yahudi olduğunu öne süren kimse." Bu sınıfa dahil ettiği Püritenler için de şunları söylüyor:

> İngiltere ve Amerika dahil, Kuzey Atlantik'te Püritenliğin güçlenmesiyle birlikte, Tevrat'ın incelenmesi buna bağlı olarakta 'Yahudileşme' (judaizing) hareketleri başladı. Bu ibrani dilini kullanma, anayasanın Tevrat'a dayandırılması ve Sabbath'ın Yahudi dinine göre kutlanması taleplerine kadar vardı.[72]

Püritenler kendilerini Yahudilerle özdeşleştirme konusunda çok ısrarlıydılar. Çocuklarına, Samuel, Amos, Sarah, Judith gibi Yahudi isimleri veriyor, tüm Yahudi dini kural ve geleneklerini uyguluyor, İbranice konuşmaya çalışıyorlar, kısacası *Judaica*'nın da kullandığı deyimle "Yahudileşiyor"lardı. İngiliz yazar E. Dowden, bu nedenle *Puritan and Anglican* adlı kitabında, "Püritenlik, İngiltere'nin kalbine ve ruhuna, Tevrat'ın dehasını taşıdı" diyor.[73]

Ancak Püritenlerin devlet ve kilise hakkındaki radikal düşünceleri, Kral tarafından baskı görmeleriyle sonuçlandı. Bu nedenle 1620'li yıllarda iki büyük Püriten grubu ülkeden ayrıldı; biri Yeni Dünya'nın kuzeyine, bugünkü ABD'ye gitti ve oradaki ilk önemli koloniyi kurdu. Diğeri ise Amsterdam'a göçtü. Kalan Püritenler mücadeleye karar verdiler ve örgütlendiler. Silahlanarak "New Model Army" (Yeni Model Ordu) adını verdikleri bir birlik kurdular. 1640'lara gelindiğinde bu ordu Kral'ın ordusuyla boy ölçüşebilecek hale geldi. Ordunun lideri ise Oliver Cromwell adlı genç bir askerdi. Cromwell'in yönettiği Püriten ordusu, 1649'da Kral I. Charles'ı devirdi ve bir Püriten Cumhuriyeti kurdu. Kendini tüm ülkeye "Lord Protector" (Koruyucu Lord) ilan eden Cromwell de, bir dikta rejimi oluşturdu. Ülkeyi artık "judaizer", yani Yahudilere hayran olan ve kendilerini de onlarla özdeşleştirmeye çalışan Püritenler yönetiyordu.

1649'da Cromwell'e ilginç bir mektup geldi. Mektup, daha önce Amsterdam'a yerleşmiş olan Püriten cemaatinin lideri olan Anne ve Elbenezer Cartright'tan geliyordu. Amsterdam'daki Yahudilerle çok samimi olan Püritenler, anlaşılan Menasseh Ben Israel'in Mesih'in gelişi ile ilgili yorumlarının etkisinde kalmışlardı. Çünkü mektup, Cromwell'e İngiltere'de hiç Yahudi olmadığını hatırlatıyor ve bu durumun da Mesih'in gelebilmesi için gerekli olan "Yahudi-

lerin dünyanın dört bir yanına dağılması" şartını bozduğunu haber veriyordu. Amsterdamlı Püritenler, Cromwell'e Mesih'in gelmesini hızlandırmak için ülkeye Yahudileri kabul etmesi gerektiğini bildiriyorlardı. Mektup, yalnızca Yahudilerin İngiltere'ye alınmasından söz etmekle kalmıyor, Mesih geldiğinde Yahudilerin Vaadedilmiş Topraklar'a İngilizler tarafından taşınacağından da söz ediyordu. Cartright şöyle diyordu:

> Bu İngiliz ulusu, Hollanda'daki temsilcileriyle birlikte, İsrailoğulları'nı zamanı geldiğinde ataları olan Abraham, Isaac ve Jacob'un topraklarına, onlara vaad edilmiş olan Vaadedilmiş Topraklar'a da gemileriyle taşıma şerefine ulaşacak ilk ulus olacaktır.[74]

Amsterdamlı Püritenlerin lideri, böylece İngiltere'nin Siyonizme vereceği desteği üç yüzyıl önceden vaadetmiş oluyordu.

Bu kuşkusuz son derece ilginç bir durumdu; çünkü ilk kez, Yahudi olmayan insanlar, Mesih Planı'na açıkça destek oluyorlardı. Gerçi daha önceleri de Yahudiler, bazı Yahudi-olmayanları Mesih Planı için hizmet eden insanlar olarak görmüşlerdi, örneğin Luther'i "Mesih'in yollarını temizleyen adam" olarak değerlendirmişlerdi. Ancak bu kez daha da ilginç bir destek söz konusuydu; çünkü Püritenler açıkça Mesih Planı'nın aşamalarına yardım etmeye gönüllü olduklarını bildiriyorlardı. Bu, kuşkusuz Kabalacılar adına son derece olumlu bir gelişmeydi; çok önemli bir müttefik kazanmışlardı.

Ancak Püritenler nasıl olmuştu da böyle bir işe yanaşmışlardı? Çünkü ne kadar "Yahudileşmiş" olurlarsa olsunlar, sonuçta bu insanlar birer Hıristiyandı. Nasıl olmuştu da Yahudilerin Mesih Planı'nın hizmetine girmişlerdi?

Protestan Mesihçiliği ve Mesih Planı

Yahudilerin Vaadedilmiş Topraklar'dan uzaklaştırılacakları, ancak birgün bir Kurtarıcı önderliğinde yeniden oraya dönecekleri, Eski Ahit'in (M. Tevrat) sıkça vurguladığı konulardan biridir. Bu nedenle Mesih inancı, Yahudi dini kaynaklarının hepsinde büyük bir yer tutar.

Protestanlar da, Eski Ahit'e bağlanırken, doğal olarak Mesih inancını ve Yahudilerin Mesih önderliğinde dünyayı "yönetme" hakkına sahip olduklarını kabul etmişlerdi. Püritenler, her konuda olduğu gibi, bu konuda da Protestan mezhepleri içinde en radikali oldular ve Yahudi bakış açısındaki Mesih inancından büyük ölçüde etkilendiler.

Yalnız bir farkla: Protestanlar, Yahudilerden farklı olarak, beklenen Mesih'in Hz. İsa olduğuna inanıyorlardı. Protestan düşüncesine göre, Yahudiler kehanetteki şartları yerine getirdikten yani, Vaadedilmiş Topraklar'da devlet kurup, Kudüs'ü ele geçirip, Tapınak'ı inşa ettikten sonra, Beklenen Mesih Hz. İsa dünyaya yeniden gelecekti. Ve Yahudiler onun ilk gelişinde yaptıkları hatayı tekrarlamayacaklar, onu bu kez kabul edecekler ve diğer milletleri Beklenen Mesih Hz. İsa'nın önderliğinde Kudüs'ten yöneteceklerdi. Çünkü Protestanların düşüncesine göre, Yahudiler "Tanrı'nın seçilmiş halkı" olmayı sürdürüyorlardı; ancak Hz. İsa'ya karşı gelmekle bir hata işlemişlerdi ve onun ikinci kez gelişinde bu gerçeği göreceklerdi. (Buna karşılık, Katolikler Yahudile-

rin "seçilmiş halk" gibi bir sıfatı artık taşımadıklarına inanırlar). Protestanlar, dünyayı Yahudilerin yönetmesiyle birlikte, kendilerine de iyi davranacaklarına ve kendilerinin de çok büyük zenginliğe kavuşacaklarına inanmışlardı. Protestan düşüncesi bugün de hala bu yöndedir.

Ama Yahudilerin beklediği Mesih, Hz. İsa değildi. Onlar Hz. İsa'ya inanmıyorlardı. Zaten onu öldürmeye çalışmışlardı, bu hareketlerinin ardından da inançlarında hiçbir değişiklik olmamıştı. Ama Yahudi önde gelenleri, görünen o ki, Protestanların bu aykırı düşüncesine pek ses çıkarmadılar. Ve Protestanların, özellikle de Püritenler gibi köktenci Protestanların, Mesih Planı'na destek olmalarını zevkle seyrettiler. Kitabın ilerleyen bölümlerinde bunu daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

Peki acaba Yahudiler, Mesih geldiğinde, Protestanlara, onların umdukları şekilde iyi davranıp, onları egemenliklerine ortak etmeyi düşünüyorlar mıydı? Hayır, kendilerini "seçilmiş ırk" sayan Yahudiler, Mesih'in gelişiyle birlikte kurmayı düşledikleri "Dünya Krallığı"nı kimseyle paylaşmazlardı. Diğer ırkları belki "uşak" olarak kabul edebilir ama hiçbir zaman "ortak" saymazlardı. Zaten, M. Tevrat'ı "revize" ederken, "Dünya Krallığı"nın yönetiminin "başka kavme bırakılmayacağını" özellikle vurgulamışlardı: "Ve o kralların günlerinde göklerin Allah'ı ebediyen harap olmayacak bir krallık kuracak ve onun hakimiyeti başka bir kavme bırakılmayacak; ancak bu krallıkların hepsini o parçalayacak ve bitirecek ve kendisi ebediyen duracak." [75]

Yahudilerin olayı nasıl değerlendirdikleri başka M. Tevrat ayetlerinden de anlaşılıyor:

> Ve ecnebiler senin duvarını yapacaklar ve kralları sana hizmet edecekler. Ve kapıların daima açık duracak, milletlerin servetini ve sürgün getirilen krallarını sana getirsinler diye gece gündüz kapanmayacaklar. Çünkü sana kulluk etmeyen millet harap olacak. Ve seni sıkıştıranların oğulları sana eğilerek gelecekler ve seni hor görenlerin hepsi senin ayaklarının tabanında yere kapanacaklar ve sana Rabbin şehri, İsrail Kuddüsünün Siyonu, diyecekler.[76]

Kabalacılar, Protestanların, özellikle de Püritenlerin kendilerine yaptıkları yardımları, kuşkusuz üstteki ayette tarif edilen şekilde yorumluyorlardı...

İki taraf arasındaki ilişkinin gerçek boyutuna böylece değindikten sonra, şimdi İngiltere'deki Püriten iktidarına dönüp, Mesih Planı'na verilen Püriten desteğine bakabiliriz...

İngiltere'de Püriten İktidarı ve Mesih Kehanetinin Son Aşaması

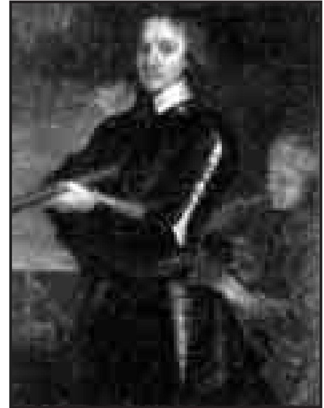
Oliver Cromwell'in yönettiği İngiltere, İspanya sürgünüyle başlayan ve Mesih Planı'ndaki en önemli bir kaç aşamadan biri olan "Yahudileri dünyanın dört bir yanına dağıtma" projesinin son aşamasının başarıyla sonuçlanmasına sahne oldu. Her Püriten gibi Yahudilere büyük bir sempati ve hayranlık besleyen hatta bu yüzden kendini tarihteki Yahudi kahramanlarına benzeterek

"Judah Maccabe" olarak isimlendiren Oliver Cromwell ülkesini Yahudilere açtı. Ancak kehanetin gerçekleşmesi için Cartrightlar'ın gönderdiği mektup yeterli olmamıştı ve bunun üzerine Mesih Planı'nın o dönemdeki asıl lideri, Kabalacı Menasseh Ben Israel ortaya çıktı.

Menasseh Ben Israel, 1645 yılında *Spes Israeli* (İsrail'in Ümidi) adlı bir kitapçık yazdı. İçinde, Mesih'in gelmesi için M. Tevrat'ta yazılı olan kehanetlerden "Yahudilerin dünyaya yayılması"nın gerçekleştiğini anlatıyor, ancak tek engelin İngiltere'de Yahudi bulunmayışı olduğunu bir kez daha vurguluyordu. Çeşitli Yahudi kaynaklarını referans göstererek yazdığı kitapçık, İngiltere'deki Püriten ilahiyatçılarını çok etkiledi. Cromwell'e Yahudileri ülkeye kabul etmesi yönünde telkinde bulunanlar arasında "Invisible College" üyeleri de vardı.[77] Bu son derece anlamlıydı, çünkü Invisible College üyelerinin tümü masondu... (Masonluğun Mesih Planı'ndaki yerine ve Invisible College'a, 2. bölümde çok daha ayrıntılı olarak değineceğiz.)

Bunun üzerine Cromwell, Menasseh Ben Israel'e bir mektup yollayarak "Yahudilerin İngiltere'de yaşamaya layık olduklarını, Tanrı dilerse bunun gerçekleşeceğini" yazdı. Aralık 1655'de İngiltere Meclisi toplandı. Meclisin üçte biri Cromwell'in adamlarından oluşuyordu. Cromwell, Yahudilere olumlu yaklaşan 16 tane de rahip seçmişti. 1655 sonbaharında ise Menasseh, Cromwell'in daveti üzerine İngiltere'ye geldi. Yanında üç tane de haham getirmişti. Cromwell'le yapılan samimi görüşmelerin ardından, Yahudilerin ülkeye kabul edileceği sözünü alarak Amsterdam'a döndü. Bu arada Cromwell Yahudileri ülkesine kabul ettirmek için elinden gelen herşeyi yapıyordu, başarılı olamadığı durumlarda baskı ve güç kullanmaktan çekinmiyor ve meclise yaptığı müdahaleler halkın tepkisini çeker hale geliyordu. Birçok İngiliz yurtsever onu Yahudilerden yüksek miktarda rüşvet almakla, ülkeyi Yahudilere satmakla suçluyor, hatta St. Paul Kilisesi'ni sinagog yapmaları için onlara vermek istemesine büyük tepki gösteriyorlardı.

Ama tüm bunlar, Cromwell'in üstlendiği büyük misyonu yerine getirmesine engel olamadı. Menasseh'in görevini yerine getirmenin huzuruyla öldüğü 1655 yılında, Yahudilerin İngiltere'de yaşayabilecekleri resmen açıklandı. Bunun üzerine Yahudiliklerini gizli olarak sürdüren bazı "dönmeler" gerçek kimliklerini açıklayarak ilk Yahudi cemaatini oluşturdular. Ertesi yıl ise çok sayıda Yahudi, Mesih'in gelmesi için gerekli olan kehanetin son eksik kısmını tamamlayarak, İngiltere'ye girdiler.

Oliver Cromwell

İngiltere artık Keher ha-Aretz, yani "Yahudisiz ülke" değildi. Tam tersine kısa zamanda Yahudilerin en büyük koruyucusu ve destekçisi haline geldi. Oliver Cromwell'in ölümüyle birlik-

te Püriten iktidarı sona erse de, Püriten ahlakının İngiliz ruhuna bıraktığı "judaizer" (Yahudici/Yahudi sempatizanı) etki daha sonra da devam etti. Bu sayede İngiltere içinde giderek büyük bir güç elde eden Yahudiler ülkeyi Mesih Planı için kullanmakta zorluk çekmeyecekler, "judaizer" ruhunu almış olan İngiliz politikacıları Yahudi önde gelenlerine seve seve destek vereceklerdi.

Püritenlik, Kapitalistleşme ve Yahudileşme

Püritenlik, aynı zamanda tüm Batı'yı etkisi altına alan, "Yahudileşme" akımının da önemli kaynaklarından birini oluşturdu. Püritenliğin içerdiği "Yahudileşme", Yahudi zihin ve ruhunun tümüyle kopya edilmesi temeline dayanıyordu. Luther ve Calvin'in başlattığı M. Tevrat'a dönüş hareketi, Püritenlik ile doruğuna çıkmıştı ve "dünyadan yüzçevirmeyi" emreden Katolik dininin yerine, dünyayı tek kıstas sayan Eski Ahit inancını yerleştirmişti.

Bu nedenle de, aynı Yahudilik gibi dünya-merkezli ve maddeci bir felsefeye dayanan (bkz. 3. bölüm) Püritenlik, kapitalizmin gelişmesinde de kilit rol oynamıştı. *Meydan Larousse*, Püritenliğin kapitalizmle olan doğrudan ilişkisini şöyle özetliyor: "Püritenlik... zenginliği bir seçkinlik belirtisi sayarak, İngiltere'de kapitalist burjuvazinin oluşmasına ve parlamento rejiminin gelişmesine katkıda bulundu... Sonradan, liberal protestanlığın gelişmesinde de katkısı oldu."

Ünlü Alman tarihçi Werner Sombart ise, Püritenliğin doğuşunda kapitalizme yatkın olmadığını, ancak gittikçe daha fazla Yahudileşerek "Yahudiliğin yörüngesine girdiğini" ve böylece kapitalizme öncü olduğunu savunur. Sonuçta tartışma götürmeyen nokta şudur: Avrupa'nın kapitalistleşmesi, Yahudileşmesinin bir sonucudur.

Öyle ki, kapitalizmin baş düşmanı olan Karl Marx, 1843'te yazdığı *Yahudilik ve Kapitalist Zihniyet* adlı makalesinde,"Yahudiliğin dünyevi temeli nedir? Pratik ihtiyaçlar ve kişisel çıkar... Yahudiliğin dünyevi ibadeti nedir? Sıkı pazarlıkçılık (bezirganlık)... Onun dünyevi Tanrısı? Para..." dedikten sonra kapitalistleşmenin Yahudileşme olduğunu ilan etmiş ve "bezirganlıktan ve paradan, yani pratik, gerçek Yahudilik'ten kurtulma, çağımızın kendi kendini kurtarması ile aynı şey olacaktır" demişti. Avrupa'nın yaşadığı dönüşümden asıl karlı çıkanın Yahudiler olduğuna dikkat çekerken de şöyle demişti:

> Yahudi sadece mali güç kazanmak yoluyla değil, fakat aynı zamanda o yüzden ve ondan ayrı olarak paranın bir dünya gücü haline gelmesi ve pratik Yahudi ruhunun Hıristiyan milletlerin pratik ruhu haline gelmesi yoluyla kendini yahu dice bir tarzda kurtarmıştır. Yahudiler, Hıristiyanların Yahudileşmesi ölçüsünde kendilerini kurtarmışlardır.

Kapitalistleşme ve Yahudileşme arasındaki ilişkinin altını çizen Marx her ne kadar kendisi de "Yahudileşme"den, materyalizm ve "yeryüzü cenneti" çerçevesinde nasibini almışsa da şunları da ekliyordu: "Para İsrail'in kıskanç tanrısıdır... Yahudi tanrısı dünyevileştirilip dünyanın tanrısı haline getirildi." Marx,

Cromwell'in devirdiği İngiliz Kralı Charles, 30 Ocak 1649'da, "kafası baltayla kopartılarak" idam edildi. Bu devrim, yalnızca İngiliz tahirinin değil, Avrupa'nın sekülarizasyonunun da önemli bir parçasıydı. Cromwell Devrimi, Protestanlıktan sonra dinin siyasi hayatın dışına çıkarılmasının ikinci büyük aşaması olarak kabul edilir. Devrimle birlikte, "yöneticiler yetkilerini Tanrı'dan almalı, Tanrı adına yönetmelidirler" şeklideki Hıristiyan düşüncesi büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştır.

Protestan ve Püriten geleneğinin kapitalizmle olan ilişkisinden bahsederken de, Hıristiyanlık'ın Reformla birlikte yaşadığı büyük değişimin yönünü şöyle belirliyordu: "Hıristiyanlık Yahudilik'ten doğdu. Şimdi ise Yahudilik'e geri dönmüştür."

Doğu Hindistan Şirketi ve Yine Sömürgeci Yahudiler...

Az önce dediğimiz gibi, Cromwell'in ölümü İngiltere'nin üstündeki Püriten etkisini de azalttı. Ama, Yahudiler için pek bir şey farketmedi. İngiltere bir kez "açılmıştı". Yahudiler kısa sürede ülkede büyük bir ekonomik güç haline geldiler. İngiltere'de Yahudilerin ekonomik ve dolayısıyla da politik yükselişi çok daha uzun incelenebilir, burada fazla ayrıntıya girmeyeceğiz. Ancak, bu konu hakkında atlanmaması gereken önemli ve ilginç bir gelişme vardır: British East India Company. Önceki sayfalarda Hollandalılar'ın daha doğrusu Hollandalı Yahudilerin sahip olduğu Doğu Hindistan Şirketi'nden söz emiştik. Hollandalılar'ın ardında İngilizler de bir "Doğu Hindistan Şirketi" (East India Company) kurdu. Bu şirket, Yahudilerin İngiltere'de ve İngiliz emperyalizminde ne denli önemli bir rol oynadığının açık bir göstergesidir.

Avrupa'da kapitalizmin doğuşu, bilindiği gibi, iki önemli aşamadan sonra gerçekleşebilmiştir. Bunların birincisi, Protestanlık yoluyla kapitalizm için gerekli olan ahlaki yapının sağlanmış olmasıdır. Böylece faiz meşrulaşmış ve kapitalizmin temeli olan bankacılık-tefecilik kurumu yaygınlık kazanmıştır. İkinci aşama ise kapitalizm için gerekli olan maddi ve ekonomik birikimin oluşması olarak tanımlanabilir. Bu da iki önemli kanalla, yani sömürgecilik ve köle ticareti ile gerçekleştirilmiştir. Sömürgelerden batılı üretim araçlarında kullanılacak hammadde elde edilmiş, köle ticareti yoluyla da ucuz daha doğrusu bedava işgücü sağlanmıştır.

Şaşırtıcı olan, Yahudilerin bu aşamaların hepsinde oynadıkları olağanüstü önemdeki rolleridir. Protestanlığın Yahudilikle ne denli içli-dışlı olduğunu inceledik. Köle ticaretinde Yahudilerin çok büyük bir pay sahibi olduklarını gördük. Sömürgeciliğin ilk önemli temsilcisi olan Hollandalı Doğu Hindistan Şirketi'nin büyük ölçüde Yahudilerin elinde olduğuna da değindik. Bu çizgi, sömürgecilik tarihinin en ünlü şirketi olan İngiliz Doğu Hindistan Şirketi tarafından da devam ettirilmiştir. Sömürgeciliği en uç noktaya kadar uygulayan British East India Company'nin sahipleri de, Hollandalı East India Co.'ninkinden pek farklı değildir:

> Yahudiler, Avrupalı East India Co. şirketlerinin kolonilerde fabrikalar ve ticaret büroları kurmalarında çok önemli roller oynadılar. British East India Company'nin önde gelen isimlerinden biri Londra'lı bir Yahudi olan Abraham Navarro idi. Navarro, East India Company tarafından, Hindistan'ın kuzeyindeki Moğol bölgesine elçi olarak atandı. Elmas ve inci ticaretinin yüksek karından etkilenen Yahudiler, 17. ve 18. yüzyıl boyunca, East India Company'nin pek çok bürosunda kendilerine yer buldular.
> 1683'ten sonra pek çok Portekiz kökenli Yahudi tüccar, elmas ve diğer değerli taşlar alanında İngiliz ticaretinin yayılmasında büyük rol oynadılar. Bu Yahudi tüccarların en ünlüleri şunlardı: Bartholemew Rodriguez (gerçek adı Jacob de Sequeria), Alvaro de Fonseca, Isaac Abendana, Domingo de Porto ve Jacques de Paiva. Bunlar, onları izleyen pek çok Yahudi tüccarla birlikte, Hindistan'ın Madras kentinde bir 'Yahudi ticaret kolonisi' kurdular. Bu koloninin gücü, yüzyılın sonlarında İngiltere'li Yahudi tüccarların da bölgeye gelip, koloniye katılmasıyla daha da büyüdü. İngiltere'den gelen Yahudilerin arasında Levy Moses, Abraham Solomon, Solomon Franco ve De Castro ailesi dikkat çekiyordu... Sözkonusu Yahudi tüccarlar, Çin, Burma, Bengal, Manila ve Avrupa arasında kurdukları ticaret ağı ile büyük servet kazandılar. Bengal'de East India Company adına çalışan önemli ilk Yahudi Lyon Prager idi. Prager, Londralı Yahudi tüccar Israel Levin Solomons tarafından, Benares ve Kalküta bölgeleriyle ilişki kurmak için yollanmıştı. İlk amacı elmas ticaretini kontrol etmekti, daha sonra uyuşturucu ticaretini de eline aldı.[78]

Doğu Hindistan Şirketi'nin Elindeki Uyuşturucu Pazarı

Yahudilerin içinde bu denli etkin oldukları East India Company, parayı pek de temiz yollardan kazanmıyordu. Şirketin en önemli ticari malı uyuşturucuydu. İzlenen yöntem ise, yalnızca uyuşturucu satmakla kalmıyordu. Şirket, kendine pazar yaratabilmek için, insanları uyuşturucuya bağımlı hale getiriyordu. Bu "uyuşturucuya bağımlı hale getirme" operasyonu, ünlü Çin deneyiminde uygulandı. Çin, o dönemde Avrupalılar için çok cazip olan malların anavatanıydı. Şirket, Çin'den bu malları -ki bu malların başında o dönemde Avrupa'da lüks içecek olan çay geliyordu- alıp Avrupa'ya satıyordu. Ama bunun için Çin'e oldukça yüklü paralar ödüyor, dolayısıyla istediği kara ulaşamıyordu. Yapılması gereken Çin'e de bir şeyler satmaktı; böylece bu dev pazardan yalnızca mal almayacaklar, aynı zamanda buraya mal da satabileceklerdi. Ama sorun da buradaydı; Çin kendi kendine yeten bir ülkeydi ve East India Company'nin sattığı malların hiçbirine ihtiyacı yoktu.

Esat India Company'nin emri altında afyon üretiminde çalışan Çinliler.

Bunun üzerine şirket, Çinliler'e, almak zorunda kalacakları yeni bir "mal" tanıtmaya karar verdi. Çin, şirketin ticaretinde önemli bir yer tutan afyon ile tanıştırıldı. Şirket, Çin'in Canton Limanı'ndaki ofisinden başlayarak halka ücretsiz olarak Hindistan'dan getirdiği afyonu sundu. Ama bu "ücretsiz hizmet" yalnızca ilk birkaç deneme içindi, daha sonra "satma" dönemi başlayacaktı. Tarihçi-sosyolog Eric R. Wolf, olayın devamını şöyle anlatıyor:

> Afyon ticareti gizli ve illegal bir biçimde yapılıyordu ve olağanüstü derecede karlıydı. Şirketin afyonla ilgilenen acentaları, daha öncesinde Canton Limanı'nda normal mallarla yaptıkları ticaretten dört kat daha fazla kazanıyorlardı. Şirketin memurları afyonu ülkenin daha da iç kısımlarına taşıdılar. 19. yüzyılın sonlarına gelindiğinde, her on Çinli'den biri afyon bağımlısı haline gelmişti. Avrupalılar, böylece Çin'e satabilecekleri bir mal bulmuş oluyorlardı.[79]

East India Company'nin afyon ticareti ile ilgili bilgileri, *Dope Inc.: The Book That Drove Kissinger Crazy* (Uyuşturucu Şirketi: Kissinger'ı Deli Eden Kitap) adlı çalışmada da bulabiliyoruz. Kitabın ilginç yanı, East India Company'nin uyuşturucu ticaretini masonların "ataları" konumundaki Tapınakçılar'dan devraldığını vurgulaması: (Tapınakçılar için bkz. 2. bölüm)

> "Uluslararası uyuşturucu trafiği tarihe ilk kez Suriyeli Haşhaşiler'le girer. Bu dönemde Haşhaşi Şeyhi El-Cabal Tapınakçılar'la ortak çalışmaktadır. Daha sonra uyuşturucu ağı, Arap köle tacirleri tarafından Asya'ya yayılır. Levant Company'nin Venedikli köle tacirleri bu görevi devralırlar. Levant Co. İngiltere ve Hollanda'ya taşınınca adını 'East India Company' olarak değiştirir. British East India Co.'nin sahipleri, 18. yüzyılda afyon trafiğinin tekelini oluştururlar..." [80]

Kitap, East India Co.'nin Çin operasyonunu ise şöyle anlatıyor:

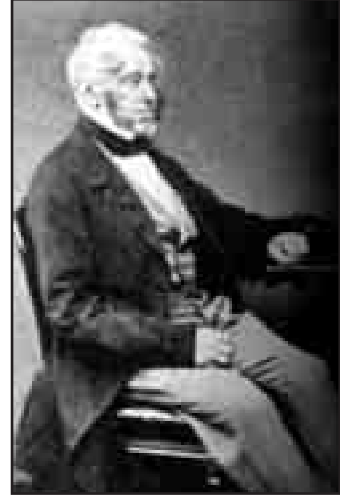
> 1715'te British East India Co. ilk Uzak Doğu ofisini Çin'in Canton limanında açtı ve uyuşturucu ticaretine başladı. Bu tarihten 1840'daki ilk afyon savaşına kadar uyuşturucu ticareti olağanüstü derecede gelişti. Asya'daki uyuşturucu ticaretini yapanlar, Londra'da da önemli bir finansal ve ekonomik güce sahip oldular. Şirketin baş propagandacısı, şirketten maaş alan Adam Smith idi. Ünlü eseri *The Wealth of Nations*'da

İngiltere'nin politikasını kolonilerdeki hammaddeleri kullanmak ve üstü kapalı bir biçimde afyon ticaretini geliştirmek olarak açıklıyordu. Smith, East India Co.'nin kolonilerdeki çiftçilere zorla afyon ürettirme politikasını onaylıyordu.
... 1787'de İngiltere Dışişleri Bakanı Dundas, İngiltere'nin afyon pazarı için Çin'e daha fazla açılmasını önerdi. Bu dönemde East India Company uyuşturucunun Hindistan'dan gizlice Çin'e girmesini ve burada kullanılmaya başlamasını sağladı. Bunun için aracılık eden şirketlerden biri Jardine Matheson'du. Bu şirket hala Uzakdoğu eroin ticaretinde aktif rol oynamaktadır... Jardine Matheson ve diğer aracı şirketlerin eliyle Çin'e yönelik uyuşturucu ticareti dev boyutlara ulaştı. 1830 yılında, Çin'e sokulan afyon paketleri dört katına çıkarak 18.956 pakete ulaştı. 1836'da bu sayı 30.000'i buluyordu. Dışarı sattığı mallar sonucunda Çin'e giren para 7 milyon gümüş dolar iken, büyük bölümü afyon yüzünden Çin'den çıkan para 56 milyon gümüş doları buluyordu. O dönemde afyon, dünyanın en büyük ticari malıydı...
... 1840'da Çin İmparatoru, ülkesini kasıp-kavuran büyük bir uyuşturucu bağımlılığı krizi ile karşı karşıya geldi. Bunun üzerine East India Company'nin uyuşturucu satışını sınırlandırmaya karar verdi. İngiltere'nin buna cevabı savaş açmak oldu... İngiliz Başbakanı Palmerston'ın girişimiyle Çin'e savaş açıldı. Çin ordusu, emperyalist orduya karşı bir varlık gösteremedi. 1841'de imzalanan Chuenpi anlaşmasıyla Çin'e afyon satışı tekrar legal hale geldi.
Bu savaşın üstünden henüz iki onyıllık bir süre bile geçmemişken İngilizler Çin'e ikinci afyon savaşını açtılar. İlki gibi, Çin'e yıkım, afyon tacirlerine ise büyük kar getiren savaşı... Pekin 1860'da İngiliz donanması tarafından kuşatıldı ve sonuçta İngilizler Çin'i açma politikalarını tamamladılar. İskoç Riti Masonluğunun Büyük Üstadı Başbakan Lord Palmerston, bu savaşı yöneterek, 20 yıl öncesinden ortaya attığı 'Açık Çin' teorisini tam olarak gerçekleştirmiş oluyordu.[81]

Yahudilerin yönetiminde büyük ölçüde etkin olduğu East India Company'nin destekçisi olan İngiliz Başbakanı Palmerston'un bir "Üstad Mason" olması sanırız bir tesadüf değil. Çünkü Palmerston'un Yahudilerle olağanüstü ilişkileri var. İktidarda bulunduğu dönemde Siyonizme verdiği büyük destekle tanınıyor. *Judaica*, Palmerston'un "Yahudi olmadığı halde Siyonizme büyük destek veren önemli isimlerden olduğunu" bildiriyor.[82]

Şimdiye dek incelediğimiz bilgiler, bizlere İspanya sürgünü ile birlikte Mesih Planı'nın ilk büyük aşamasının, yani "Yahudileri dünyanın dört bir yanına dağıtma" projesinin gerçekleştirildiğini ve bunun da çok önemli politik, sosyolojik ve ekonomik sonuçlar doğurduğunu gösteriyor. Çünkü "dağıldıktan" sonra Hollanda, İngiltere gibi güçlü Protestan ülkeler içinde etkin hale gelen Yahudiler, bu ülkelerde sömürgeci kapitalizmin doğmasına öncülük etmişlerdi. Ortaçağ Avrupası'ndan çıkmış olan Hıristiyanlar bu büyük işi kendi başlarına beceremezlerdi; çünkü kendi halklarını dünyanın diğer uluslarından üstün görme alışkanlığına ve tüm dünyayı yönetme hırsına sahip değildiler. Kapitalizmin temeli olan ve beyaz adamın sömürgeciliğinin içeriğini oluşturan bu ruh, ancak Yahudi öğretisinin bir özelliğiydi.

Öyle ki o din, kendine tabi olanlara "milletlerin servetlerini yiyeceksiniz ve onların izzeti size geçecek" (İşaya, 61/6); "kapıların daima açık duracak,

East India Company (Doğu Hindistan Şirketi), Çin'i afyonla tanıştırdıktan sonra, ülkede afyon bağımlılığı hızla arttı. Öyle ki, 19. Yüzyılın sonlarına doğru, her on Çinli'den biri bağımlı hale gelmişti. Solda, o dönemden kalma, East Indıa Co.'nun eseri afyon bağımlısı bir Çinli. Sağda ise İngiliz Başkanı Lord Palmerston; Doğu Hindistan Şirketi'nin yürüttüğü uyuşturucu ticaretinin bir numaralı destekçisi, İskoç Riti masonluğunun büyük üstadı ve Siyonizm'in ateşli savunucusu.

milletlerin servetlerini... sana getirsinler diye gece gündüz kapanmayacak" (İşaya, 60/10-12) gibi hükümler veriyordu. Bu işi yapabilmek için "hileli teraziler kuralım da fakirleri gümüşe ve yoksulları bir çift çarığa satın alalım ve buğdayın süprüntüsünü satalım" (Amos, 8/5,6) gibi "akıl"lar veriyor, kullanışlı bir sömürü aracı olarak da "yabancıya faizle borç verme"yi (Tesniye, 23/20) gösteriyordu. Bu gibi M. Tevrat ayetlerinde verilen sömürgeci mantık, Yahudiler ve Eski Ahit'i temel kaynak kabul eden "Yahudileşmiş" Hıristiyanlara yol gösterdi. Bu nedenle de kapitalizm, Yahudiler ya da "Yahudileşmiş", yani Protestan ve özellikle de Püriten Hıristiyanların elinde olgunlaştı.

Yahudi kökenli Batı değerleri yalnızca kapitalizmle de sınırlı değildi, Anglo-Sakson ırkçılığının ve emperyalizminin ardındaki Yahudi kökeni, ilerki sayfalarda daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz. Şimdi, Mesih Planı'nın asıl işleyiş yerine, yani Kabalacı Kolomb'un keşfettiği Yeni Dünya'ya bakabiliriz...

Kuzey Amerika'nın Şekillenmesi ve Mesih Planı'nın Yeni Aşamaları

Önceki sayfalarda, Kolomb'un keşfinin sonuçlarını Latin Amerika'nın sömürgeleştirilmesindeki Yahudi etkisinden söz ederek noktalamıştık. Portekizli ve İspanyollar'ın conquistadorlarının arasında çok sayıda Yahudi vardı ve bunlar, Kolomb'un, Yeni Dünya'nın Yahudiler için "iyi bir yer" olacağı şeklindeki öngörüsünü haklı çıkarmışlardı. Ancak Yeni Dünya'nın Yahudiler ve Mesih

Planı açısından en önemli bölgesi, kuzey kısmı, yani bugünkü ABD oldu. Önce Hollanda, sonra da İngiltere tarafından kolonileştirilen Kuzey Amerika, bu iki sömürgeci devletin eliyle, Yahudiler için bir kez daha "iyi bir yer" haline geldi.

Kuzey Amerika'daki ilk Yahudi yerleşim bölgeleri, Hollanda kolonisi olan New Amsterdam'da kurulmuştu. Ancak Yahudiler koloniye ayak basar basmaz, koloni valisi Peter Stuyvesant bu yeni misafirlerden rahatsız olmuş ve "merkez"e, bu Yahudileri buradan geri yollamak istediğini bildirmişti. Fakat koloni, Dutch West India Company'nin egemenliğindeydi ve bu şirketin hisselerinin sahiplerinin çoğu da önceden incelediğimiz gibi Amsterdamlı Yahudilerdi. Bu nedenle "merkez"den Stuyvesant'a sert bir cevap geldi; Yahudiler kesinlikle New Amsterdam'a yerleşeceklerdi. Bu Yahudi cemaati gittikçe gelişerek büyük bir ekonomik güce ulaştı.

1664'de İngilizler, Hollandalılar'ı mağlup ederek, onları "New Netherland"dan (Yeni Hollanda: Bugünkü ABD'nin doğu sahili ve gerisini kaplayan alandaki koloni bölgesi) attılar. Kolonının adı ise "New England" (Yeni İngiltere) oldu. Bu kolonide de önemli sayıda Yahudi yaşıyordu ve Yahudilerin sayısı da, Londra, Amsterdam, İspanya ve Portekiz'den gelen Sefarad Yahudileri ile daha da artıyordu. 17. yüzyılın sonunda Aşkenaz Yahudileri de Amerika'ya gelmeye başladı... Yahudiler tüccarlık yapıyorlar, Avrupa'daki sömürgeci ülkelere koloniden hammadde yollayıp, işlenmiş olarak geri getiriyorlardı. Bazıları ise köle ticaretiyle uğraşıyordu. Kuzey'deki Yahudilerin güçlenmesi üzerine, Latin Amerika'daki bazı Yahudiler de oraya göç ettiler. Yeni Dünya, ilk baştan beri Yahudiler için uygun bir yurt oldu. Yahudi tarihçi Eli Barnavi Yahudilerin Kuzey Amerika'da son derece rahat hareket ettiklerini ve Katolikler gibi diğer azınlıklara göre çok daha özgür olduklarını vurguluyor.[83]

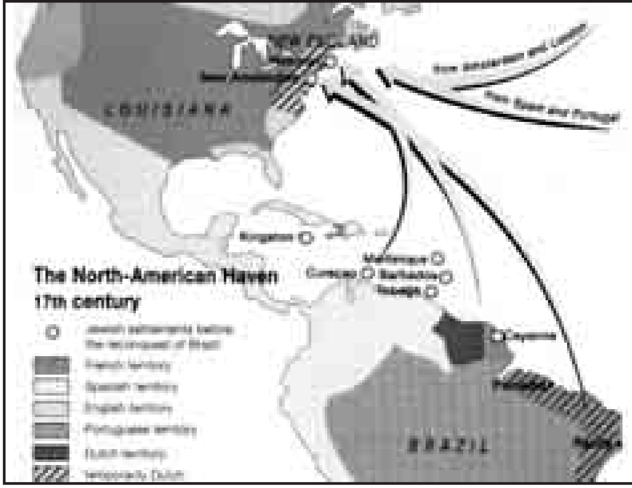
Ama Yahudi önde gelenlerinin (Kabalacıların) amacı yalnızca Yahudilerin ekonomik yönden güçlenebilecekleri özgür bir ortam yaratmak değildi ki... Onlar, Mesih'in dünyaya gelmesini ve dolayısıyla Yahudi ırkının bir "dünya egemenliği" elde ederek tüm diğer ırklara tahakküm etmesini istiyorlardı. Bunun için ne yapmak gerekliydi?...

Kabalacıların Mesih'in gelişinin birinci temel şartını yerine getirdiklerini, yani Yahudileri "dünyanın dört bir yanına" dağıttıklarını biliyoruz. Mesih'in gelişi için ikinci yapılması gereken, Yahudileri Vaadedilmiş Topraklar'a döndürmekti (bkz. "Giriş"). Ama bu nasıl mümkün olacaktı ki? Yahudiler, her ne kadar gittikçe ekonomik üstünlüklerini artırıyor olsalar bile, yine de hala bu iş için yeterli politik güce sahip değildiler. Bunu yapabilmek için,

1- Vaadedilmiş Topraklar'ın Yahudilere ait olduğu tezine ısrarla karşı çıkan Katolik Kilisesi'nin etkisinin ortadan kaldırılması,

2- Vaadedilmiş Topraklar'ın, orayı elinde bulunduran Osmanlı İmparatorluğu'ndan koparılması gerekiyordu.

3- Bütün bunlar yapılsa bile, bir de Yahudileri seve seve Vaadedilmiş Topraklar'a yerleştirecek ve orada da destekleyecek bir koruyucu güce de ih-

17. yüzyılda Kuzey Amerika'ya yapılan Yahudi göçü.

tiyaç vardı. Zaten bu kehanetlerde de geçiyordu ki, asırlar sonra Siyasi Siyonizm teorisini geliştiren Kabalacı Kalischer, "Mesih'in dönüş süreci, doğal olaylarla başlayacaktır: Yahudilerin Filistin'e yerleşme isteği ve diğer milletlerin gönüllü olarak bu işe yardım etmesi ile" hükmünü verecekti. (Bkz. 4. bölüm)

Dolayısıyla, Mesih Planı öyle bir anda gerçekleşebilecek gibi değildi, uzun ve sabırlı bir çalışma istiyordu. Ama Kabalacıların işi de bu değil miydi zaten?...

Bu üç amacın ilk ikisini, yani Katolik Kilisesi'nin nasıl etkisiz hale getirildiğini ve Vaadedilmiş Topraklar'ın nasıl Osmanlı-İslam egemenliğinden koparıldığını, kitabın 2. ve 4. bölümlerinde inceleyeceğiz. Burada Kabalacılar'ın üçüncü amacına, yani "Mesih'in gelişine gönüllü olarak yardım edecek milletler"in oluşturulmasına göz atacağız. Bu milletlerden biri, az önce değindiğimiz gibi İngiltere olacaktı. Ama Kabalacıların en çok üzerinde durduğu ve Mesih Planı'na da en çok destek verecek olan ülke, Amerika'ydı.

Yeni Dünya, Kolomb'un ve diğer Kabalacı dostlarının hesapladığı gibi, Süleyman Tapınağı'nı inşa etme ve dolayısıyla Mesih'i getirme hedefinin en büyük yardımcısı olacaktı...

Püritenlerin Amerika'ya Yüklediği Misyon

Amerika'nın "Mesih'in gelişine gönüllü olarak yardım edecek" bir ülke olarak doğmasının ardındaki en büyük faktör, bu ülkenin Püritenler tarafından kurulması ve temel değerlerinin de bu Püriten mirasına dayanmasıdır.

Önceki sayfalarda İngiltere'deki Püritenlerden söz ederken, 1620'de, henüz Cromwell iktidarının kurulmadığı yıllarda, Püritenlerin ülke içindeki baskı nedeniyle iki büyük göç yaptıklarını belirtmiştik. Bu iki büyük göçün birisi Amsterdam'a oldu ve incelediğimiz gibi Amsterdam'a giden bu Püritenler, Kabalacı Menasseh Ben Israel'in yönettiği "Yahudileri kehaneti tamamlamak için İngiltere'ye sokma" projesine candan destek verdiler. İkinci Püriten grubu ise,

Yeni Dünya'ya, Amerika'nın kuzeyindeki Massachusetts bölgesine gitti ve burada büyük bir koloni kurdu. (Bu Kabalacılar için yalnızca mükemmel bir tesadüf müydü, yoksa bunu "Sefirotla oynayarak" mı başarmışlardı, bilemiyoruz.) Bugünkü ABD'nin çekirdeği olarak kabul edilen koloni (*), Püritenlerin klasik yapısını, yani "judaizer" (Yahudici/Yahudi sempatizanı) misyonunu taşıyordu. Britannica, İngilizce baskısında Massachusetts kolonisi ile ilgili şöyle diyor:

> Avrupa kolonizasyon tarihinde hiçbir koloni Massachusetts kolonisinin ulaştığı zenginlik seviyesine ulaşamadı. Koloniyi kuran Püritenlerin amacı Amerika'nın uçsuz bucaksız topraklarında yeni bir Siyon yaratmaktı. Bu, İngiltere'de sağlanan reformasyonun bir benzerini oluşturmalarını sağlayacaktı... Püriten mirası, Amerikan ruhunun şekillenmesinde şüphesiz büyük bir faktör olarak yerini aldı.

Püritenler, kendilerini Eski Ahit'e öylesine kaptırmışlardı ki, Amerika'ya "New England" (Yeni İngiltere) yerine "New Israel" (Yeni İsrail) adını vereceklerdi.[84] İngiliz yazar Karen Armstrong, *Holy War* adlı kitabında, Püritenlerin taşıdığı Yahudi ruhuna dikkat çekiyor. Armstrong, Püritenlerin kendilerini "pilgrims" (hacılar) olarak adlandırdıklarını ve aynı sıfatın daha sonra Filistin'e giden Siyonistlerce de kullanılacağını hatırlatıyor. Armstrong, Püritenlerin kendilerini "Yahudi" gördüklerini şöyle anlatıyor: "Püritenler, Yeni Dünya'daki mücadelelerinin aynı Tevrat'ta anlatılan Yahudilerin mücadelelerine benzediğine inanıyorlardı. Bu nedenle, kolonilerine 'İngiliz Kenan'ı' adını verdiler" [85]

Kenan, bilindiği gibi M. Tevrat'ta Filistin topraklarına verilen isimdi ve M. Tevrat'a göre de bu bölge Yahudilere aitti. En büyük istekleri "seçilmiş halk" kabul ettikleri Yahudilere benzemek olan Püritenler de, Amerika'yı Kenan diyarına benzettiler ve kendilerini de bu diyarı fethetmekle yükümlü Yahudiler olarak düşündüler. Kısacası, yapay bir Kenan diyarı üzerinde, yapay Yahudiler olmaya çalışıyorlardı. Bu nedenle, Amerikan toprakları üzerinde kurdukları kentlere; Hebron, Salem, Bethlehem, Zion ve Judea (Yahuda) gibi Eski Ahit"te geçen Yahudi isimleri verdiler.[86] Armstrong, aynı işlemin daha sonra Filistin'i "Yahudileştirmeye" çalışan Siyonistlerce de yapıldığına dikkat çekiyor.

Püritenler, Amerika'yı ele geçirmeye "hak sahibi" olduklarını da çeşitli M. Tevrat ayetlerini göstererek sözde ispat etmeye çalışıyorlardı. 1622'de, koloninin önde gelen isimlerinden Robert Cushman, Amerikan topraklarındaki yerlilerin "ilkel yaratıklar" olduğunu söylüyor ve onların ellerindeki toprağa el koyma hakları olduğunu ise M. Tevrat'ın "Tekvin" bölümünden 13/6, 11, 12 ve 34/21 gibi ayetleri göstererek kanıtlamaya uğraşıyordu. Armstrong, aynı ayetlerin ve aynı mantıkların daha sonra Siyonistler tarafından da Filistinliler hakkında kullanılacağını hatırlatıyor.

Kısacası, Amerika M. Tevrat'ta vaadedilen ve Mesih'in gelişiyle kurulacak olan Siyon Krallığı'nın bir prototipi şeklinde oluşturuluyordu. Vaadedilmiş

(*) Massachusetts'deki Püiten kolonisi, Amerika'nın ilk önemli yerleşim bölgesi olduğu için, Amerikalılarca adeta kutsal bir hatıra olarak kabul edilir ve her yıl, koloninin kurulduğu günün anısına törenler düzenlenir. "Amerikan ruhu"nun bu kolonide doğduğu söylenir

Topraklar'a benzetilen topraklar üzerinde, kendilerini Yahudilere benzeten Püritenler, M. Tevrat'ta emredilen yöntemleri kullanarak Amerika'yı kuruyorlardı. Toprak ve yeni sahipleri M. Tevrat'a uydurulunca geriye bir tek toprağın eski sahipleri, yani Kızılderililer kalıyordu. Onlara da M. Tevrat içinde bir yer bulmakta gecikilmedi.

Bu, Kızılderililerin sonunun başlangıcıydı...

Yeni Dünya'daki Püriten Vahşeti ve M. Tevrat'a Göre Gerçekleştirilen Kızılderili Katliamı

"İsrailliler Kenan halkını nasıl yok ettilerse,
Massachusetts kolonisindeki İsrailliler
(Püritenler) de Kızılderilileri öyle yok ettiler"
-Thomas Gossett

Kızılderililer, Amerika'nın keşfedilmesinin ardından, Yahudi önde gelenlerinin haklarında çokça konuştukları bir konu olmuştu. Mesih'in dönüşünün hesaplarını yapan Yahudi önde gelenleri de Püritenlerle birlikte Amerika'yı bir tür "Vaadedilmiş Toprak" olarak görüyor, üzerindeki yerlileri de Eski Ahit'e göre konumlandırmaya çalışıyorlardı. Bu ortamda, Kızılderililer hakkında ortaya atılan ilk tez, onların, Yahudilerin "On Kayıp Kabile"sinin bir parçası oldukları şeklindeydi.

On Kayıp Kabile, eski bir inanışa dayanıyordu. Buna göre, MÖ 719 yılında, Yahudi ülkesine saldıran II. Sargon Kuzey Krallık'ı yenmiş ve halkını sürmüştü. Bu Yahudiler, daha sonra dünyanın çeşitli bölgelerine dağılmış ve "İsrail'in On Kayıp Kabilesi"ni oluşturmuştu. Ve yine Yahudi inanışına göre, Mesih'in gelmesinin şartlarından biri, bu kayıp kabilelerin bulunmasından geçiyordu.

Kızılderililer'in geleceği bu ortamda belirlenmeye başladı. Püritenler ve Yahudi önde gelenleri Kızılderililerin "On Kayıp Kabile"den biri olup olmadığını tartıştılar. Adetlerinin ve dillerinin Yahudilerinkine benzeyip benzemediğini araştırdılar. Yahudi tarihçi Lee M. Friedman Kızılderililer'in On Kayıp Kabile'den olup olmadığı hakkında Yahudilerin ve Püritenlerin öne sürdükleri düşünceleri detaylarıyla anlatıyor.[87]

Bu tartışmanın sonucu ise Eski Ahit'e göre yapılan Kızılderili katliamının başlangıcı oldu. Çünkü Yahudiler ve Püritenler, Kızılderililer'in On Kayıp Kabile'den olmadığına karar verdiler. Ama bu kez onlara Eski Ahit'e göre bir başka rol biçtiler: Bu teoriye göre Kızılderililer, Vaadedilmiş Topraklar üzerinde yaşayan "Kenan Halkı"ydı. Vahşet, işte bu noktada başladı.

Çünkü Kenan Halkı, Eski Ahit'e ve dolayısıyla Yahudi inanışına göre, Vaadedilmiş Topraklar'ı Yahudilerden "gasp etmiş" olan bir halktır. Ve yok edilmeleri gerekir. M. Tevrat ayetleri, "Kenan Halkı'nın yok edilmesini" şöyle emreder: "... Ey Kenan, Filistinliler diyarı, Rabbin sözü size karşıdır; seni yok edeceğim, öyle ki artık sende oturan kimse olmayacak." (Tsefenya, Bab 2/5) Bir başka ayette uygulanacak vahşet şöyle detaylandırılır:

Ve Allah'ın Rab onu senin eline verdiği zaman, onun her erkeğini kılıçtan geçireceksin; ancak kadınları ve çocukları ve hayvanları ve şehirde olan her şeyi, bütün malını kendin için çapul edeceksin; Ve Allah'ın Rabbin sana verdiği düşmanlarının malını yiyeceksin... Ancak Allah'ın Rabbin miras olarak sana vermekte olduğu bu kavimlerin şehirlerinden nefes alan kimseyi sağ bırakmayacaksın; fakat onları... Kenanlılar'ı... Allah'ın Rabbin sana emrettiği gibi tamamen yok edeceksin. (Tesniye, Bab 20/10-17)

Tarihin en büyük dramlarından biri olan Kızılderili katliamı işte bu ayetlere göre gerçekleştirildi. *Year 501: The Conquest Continues* (Yıl 501: İşgal Hala Sürüyor) adlı kitabında, Noam Chomsky, Püritenlerin M. Tevrat ayetlerine dayanarak, "Kenan diyarının halkı" olarak gördükleri Kızılderililer'e karşı gerçekleştirdikleri katliamları anlatıyor:

New England'daki ilk büyük soykırım hareketlerinden biri, 1637'de Pequot Kızılderilileri'nin yok edilmesiydi. Sömürgeci Püritenlerin, uyguladıkları bu vahşeti göklere çıkaran resmi açıklamaları ise şöyleydi: 'Yeryüzü cennetinde Tanrı'nın istemediği bu Pequot yerlileri temizlendi. Öyle ki, şükürler olsun, artık Pequot ismi taşıyan kimse kalmadı.' Bugün, 'Tanrı'nın izni altında' yurduna bağlılık yemini eden her Amerikan çocuğu, aslında, bu katliamı uygulayan Püritenlerin taşıdığı retoriği ve Eski Ahit'ten (M. Tevrat) kaynaklanan düşünceyi ödünç almaktadır. Püritenlerin Eski Ahit'ten aldıkları düşünce ise şudur: 'Bilinçli bir biçimde, Tanrı'nın seçilmiş halkına ait olan Vaadedilmiş Topraklar'daki Kenan halkını yok etmek'.

Katliamı uygulayan Püritenler, yaptıkları işi tümüyle dini liderlerinin kontrolünde gerçekleştiriyorlar, 'kutsal misyon'larını yerine getiriyorlardı. Öyle ki, kızılderili erkek, kadın ve çocuklar tümüyle Eski Ahit emirlerine göre katlediliyorlardı. Kendi kullandıkları Tevrat deyimlerine göre, Püritenler, kızılderili çadırlarını 'kızgın ateşli fırınlara' döndürüyorlar, içindeki kurbanları Tevrat deyimiyle 'olabilecek en kötü ölümle' öldürüyorlardı. Bir başka Tevrat ayetinin deyimiyle ölenler 'ateşin içinde kızarıyor, ancak oluk oluk akan kanları ateşi söndürüyor'du. Katliamı uygulayanlar ise 'Yehova'nın övgüsüne layık' oluyorlardı.

Bundan bir kaç yıl sonra ise New York bölgesindeki yerlilerin 'temizlenmesi' operasyonu düzenlendi. Örneğin, Şubat 1643'de Güney Manhattan'da Hollandalı askerler tarafından Algonquin Kızılderilileri'ne karşı gerçekleştirilen ve David de Vries tarafından aktarılan katliam şöyleydi: 'Askerler pek çok Kızılderili'yi uykularında öldürdüler. Annelerinin göğüslerinden çekilip alınan bebekler anne-babalarının gözleri önünde kılıçla parçalanıyor ve bebeklerin parçaları ateşe atılıyordu. Kundaktaki bebekler beşikleri içinde parçalanıyor, kafaları eziliyor, en taş-yürekli adamın bile vicdanını sızlatacak bir vahşilikle öldürülüyorlardı.

Bazı bebekler nehire atıldı, onları kurtarmak için anne ve babaları da suya atladı. Ama askerler ne çocukların ne de anne-babaların sudan çıkmalarına izin vermediler, hepsi boğuldu.[88]

Chomsky'e göre, ABD'nin 20. yüzyılda dünyanın dört bir yanında uyguladığı ya da uygulattırdığı terör (terörizm kültürü) de kaynağını Püritenlerin Amerika'ya yüklediği vahşet geleneğinden almaktadır:

Püritenlerin gerçekleştirdikleri katliamlar, asırlar sonra hala ABD tarafından işlenen toplu cinayetlere de fikir babalığı yapıyor. Yüzlerce örnek arasında akla gelenlerden

Püritinelerin başlattığı Kızılderili katilamı, ABD kurulduktan sonra da resmi olarak sürdürüldü. Yanda, 19. Yüzyılın başında Amerikan askerlerinin giriştiği bir "etnik temizlik" operasyonu....

> biri, 1980'de El Salvador'da ABD'nin çıkardığı Salvador-Honduras savaşı sırasında gerçekleşen Rio Sumpul katliamı. Sayısız benzeri gibi bu katliam da, ABD tarafından eğitilmiş, ABD tarafından silahlandırılmış ve elitlere hizmet eden birliklerin işlediği bir cinayetti. Asırlardır ABD'nin öğrettiği doktrinlerin yeni bir uygulaması olan bir cinayet...[89]

Püritenlerin uyguladıkları vahşetin Yahudi öğretisine dayandığına, Arnold Toynbee de dikkat çeker. Toynbee, "Amerika'daki İngiliz kolonicilerinin Eski Ahit üzerinde yoğunlaşmalarının, onlara, dinsizleri yok etmekle görevli seçilmiş bir halk oldukları inancını verdiğini" savunmaktadır.[90] Amerikalı sosyolog Thomas Gossett ise, "İsrailliler Kenan halkını nasıl yok ettilerse, Massachusetts kolonisindeki İsrailliler (yani Püritenler) de Kızılderililer'i öyle yok ettiler" diye yazar.[91] Püritenlerin ve diğer kolonicilerin Kızılderililer'e uyguladıkları vahşet yöntemleri oldukça çarpıcıdır. Chomsky, "vahşetin felsefesi"ne de değinerek anlatıyor:

> Kolonizasyon hareketinin ilk dönemlerinde Virginia korsanların ve sömürgecilerin merkeziydi. Sömürgeciler, Kızılderililer'i vahşi köpeklerle avlıyor, kadınlarını ve çocuklarını katlediyor, ekinlerini yağmalıyorlardı. Bir de Kızlderililer'e battaniye satıyorlardı. Ama üzerlerine çiçek hastalığı mikrobu enjekte edilmiş olan battaniyeler!...
> ... George Washington, 1783'de şöyle yazmıştı: 'Bizim yerleşim bölgelerimizin yayılması, belli bir şiddet gerektirecektir; aynı bir kurt gibi. Şekillerimiz tümüyle farklıdır ama her ikimiz de avcıyız.' Bu sözlerin sahibi Washington resmi literatürde 'pragmatik' olarak tanıtılır. Öyledir, baskı, hile ve tehditle Kızılderili topraklarını (yok pahasına) satın almıştır.
> Thomas Jefferson ise John Adams'a kehanette bulunarak Kızılderililer'in 'vahşet ve sefalete maruz bırakılacaklarını, savaş nedeniyle sayılarının azalacağını ve kendi istekleriyle dağlara gitmeyi seçeceklerini' söylemişti. Daha sonra da şöyle demişti: 'Ve ta-

> bii onlar isteyince biz de onları oralara süreceğiz!' Aynı yöntem daha sonra Kanada'da da izlendi, yerliler Afrika'ya veya Karaibler'e sürüldü...
> Sömürgecilerin uygulamalarını onları izleyen tüm önemli devlet adamları devam ettirdi. Theodore Roosevelt'den, 1991'de Körfez katliamını düzenleyen George Bush'a kadar hepsi 'dünyanın egemen ırkları'nın çıkarları için 'savaşta vahşet hakkı olduğu'nu savundular... Öyle ki, Winston Churchill zehirli gazın 'medeni olmayan kavimlere' (örneğin Kürtler veya kısmen Afganlılar gibi) karşı kullanılabileceğini savunmuştu.[92]

("Yapay Yahudi" Püritenlerin uyguladığı bu vahşet, gerçek Yahudilerce acaba nasıl uygulanır? Bu sorunun en iyi cevabını, İsrail'in 1948'den beri "Kenan Halkı" olarak tanımladığı Filistinliler'e karşı uyguladığı vahşet veriyor. Bu vahşete 8. bölümde değineceğiz)

Kısacası Kızılderililer, büyük ölçüde, Kabalacı hahamların M. Tevrat'a soktuğu sapkın inançların kurbanı oldular. Kabalacı Kolomb ve onun ardından gelen milyonlarca "beyaz adam", kıtaya, batının açgözlülüğünü, üstün ırk inancının sömürüsünü ve de M. Tevrat'ın vahşetini getirdiler. Ve bugün, Chomsky'nin deyimiyle "işgal hala sürüyor"...

Amerika'nın Yahudileşme Süreci...

"Amerika'ya bağlı olmakla Yahudiliğe bağlı olmak arasında hiçbir uyumsuzluk yoktur. Yahudi ruhu, aslında modernizmdir ve bütünüyle Amerikalı'dır" - Louis D. Brandeis

Püritenlik, aynı İngiltere'de olduğu gibi, Amerikan ruhuna yalnızca çok önemli bir Yahudi sempatizanlığı enjekte etmekle kalmadı, aynı zamanda Yahudi düşüncesindeki pek çok faktörü de Amerikan kültürüne ekledi. Bu faktörlerin başında, az önce incelediğimiz gibi, M. Tevrat kökenli vahşet geleneği geliyordu. Noam Chomsky, ABD'nin bugün dünya çapında uyguladığı vahşetin kökeninin (ki buna *Culture of Terrorism*-"Terörizm Kültürü" adını veriyor), Püritenlerin Kızılderililer'e yaptığı katliamlara dayandığını vurguluyor.

Bunun dışında, gerçekte Yahudi dininde olan pek çok faktör, Amerikan ruhuna etki etti. Böylece Amerika, açık bir "Yahudileşme" yaşadı. Yahudi düşüncesine tümüyle uyum sağladı, onu tümüyle kabul etti, ona tümüyle teslim oldu... Ve Amerika, Kolomb'un amacına uygun olarak, "Yahudiler için iyi bir yer" oldu. Yahudi inancı ve felsefesi, Amerika'nın kurumlaşmasına kaynak olmuştu. The Universal Jewish Encyclopedia, "The United States" başlığı altında şunları not ediyor:

> ABD'nin kurucuları, cumhuriyeti şekillendirirken, etkilendikleri kaynakların başında İbrani Kutsal Kitap'ı geliyordu. Özellikle Püritenler, felsefelerini şekillendirirken temel olarak Tevrat'ı kabul ettiler. Pratikte tüm New England kolonileri aynı kaynaktan etkilenmiştir. 1655'te yayınlanan New Haven Code of Laws'un (yeni kanun düzenlemesi) içerdiği 79 prensibin yarısından çoğu orijinini ve otoritesini İbrani Kutsal Kitabı'na dayandırır. Amerika Birleşik Devletleri oluştuktan sonra da, Musa yasasındaki

Yahudi toprağı Amerika: Kolomb gerçekten Yahudiler için “iyi bir yer” bulmuştu. Yanda, 19. Yüzyılın sonlarında, Avrupalı soydaşlarını bu “iyi yer” e çağıran Yahudiler...

otorite prensibi, hükümet kurumu için rehber olmuştur...
... Sonuçta Amerikan Devleti'nin orijini o dönemdeki pek çok tarihsel ve ideolojik faktöre dayansa da, şüphe yoktur ki bunlar Yahudi halkının inançlarıyla güçlendirilmiş ve desteklenmiştir.
Kuruluşunun ardından Amerika'nın dış politikası, diğer ülkelerin içişlerine karışmamak yönünde olmuştur. Tek bir istisnayla: Diğer ülkelerdeki Yahudi sorunu hep Amerika'nın ilgisini çekmiş, Amerika Yahudileri desteklemişti.

Amerikalı yazar Peter Grose, *Israel in the Mind of America* (Amerika'nın Zihnindeki İsrail) adlı kitabında, Amerika'nın Yahudiler ve Yahudilikle olan ilginç beraberliğinin öyküsünü anlatıyor. Amerikan-Yahudi ilişkisinin kökeninde Püriten geleneğinin yattığını vurgulayan Grose, Amerikan elitlerinin Yahudilere bakış açısında da hep bu geleneğin etkili olduğunu ortaya koyuyor. Bu arada, Yahudilerin ekonomik güçlerinin de gittikçe arttığına dikkat çeken Grose, 19. yüzyılın yarısına gelindiğinde, "ilk başlarda seyyar satıcılık yapan" Yahudilerin artık "pazarın prensi" haline gelmiş olduklarını vurguluyor.[93]

Yahudi yazar Eli Barnavi de Amerikan-Yahudi ilişkisinin çarpıcılığından söz ederek, " Amerika'da antisemitizme rastlamak pek mümkün değildi; nefret, Yahudilere değil, Katoliklere yönelikti. Hatta, kimi durumlarda 'philosemitism' (Yahudi sevgisi) gözlemlenebiliyordu. Yahudilere ait özellikler olarak kabul edilen çaba, hırs, sosyal aktivite, cemaat bilinci, Amerikan ruhunun dayandığı temel prensipler olarak kabul ediliyordu" diyor.[94]

Amerika'nın Yahudilere bu denli büyük bir sempati ve yakınlıkla bağlanması, kuşkusuz bazı somut sonuçlar da doğuracaktı. Bu somut sonuçların başında ise Mesih Planı geliyordu. Kabalacılar, Amerika'yı Mesih Planı'na destek olacak ve Plan gereğince Vaadedilmiş Topraklar'ın Yahudilerin eline geçmesine yardım edecek bir müttefik olarak planlamışlardı. Bu, "Yahudilerin Vaadedilmiş Topraklar'a diğer milletlerin gönüllü olarak yardım etmesiyle gidecektir" şeklindeki kehanetin de gereğiydi. Mesih Planı'nda, Amerika'nın başlıca misyonu buydu...

Amerika'nın bu misyonu seve seve yerine getireceğinin ilk belirgin işaretini, bir Amerikalı Protestan rahip, 1870'li yıllarda verdi. Peter Grose, olayı şöyle anlatıyor.

> 1841'de New York'da bir Protestan metodist olarak doğan William Eugene Blackstone, gençlik yıllarında Kutsal Kitap üzerinde uzmanlaştı... 1878'de Blackstone büyük eseri *Jesus Is Coming*'i (İsa Geliyor) yayınladı ve kısa sürede ün kazandı. Evanjelik cemaatleri onu alkışladılar. Kitabı bir milyonun üstünde sattı ve İbranice'yi de kapsayan 48 dile çevrildi.
>
> Blackstone, arkadaşları Dwight L. Moody ve Cyrus I. Scofield ile birlikte, Kutsal Kitap'ın Yahudilerin 'Tanrı'nın seçilmiş halkı' olduğu şeklindeki hükmünün hala geçerli olduğunu savundu... Aralarında John D. Rockefeller, Cyrus Mc Cormik, J. Pierpont Morgan gibi isimlerin, Kongre sözcüsünün, senatörlerin, hakimlerin, avukatların, gazetecilerin bulunduğu 413 seçkin Amerikalı Blackstone'un bu fikrine destek verdi. Yahudilerin seçilmiş halk olduğu fikrini destekleyenler, Amerikan elitinin kapsamlı bir listesi durumundaydı...
>
> Blackstone, daha sonra Rusya'dan göçen Yahudilerin sözkonusu olduğu dönemde, şu öneriyi getirdi: 'Niçin Filistin'i Yahudilere vermiyoruz?'... Peki Filistin 'bizim' miydi ki onu Yahudilere verecektik? Buna karşılık Blackstone, 1878 Berlin Anlaşması ile birer Türk eyaleti olan Bulgaristan ve Sırbistan'ın Bulgarlar'a ve Sırplar'a verildiğini hatırlatıyor ve şöyle diyordu: 'Bulgaristan'ın Bulgarlar'a, Sırbistan'ın da Sırplar'a ait olduğu kadar, Filistin de Yahudilere ait değil mi?'... Yahudi devleti, aynı Bulgaristan ve Sırbistan gibi, Türk Hükümeti'nden anlaşma sonucu alınacak Filistin toprakları üzerine kurulabilirdi... Böylece Amerikalı bir Protestan olan Blackstone, Avrupalı bir Yahudi olan Theodor Herzl'den yıllar önce Siyasi Siyonizmi ortaya atmıştı...
>
> Blackstone, ölümünden iki yıl önce, 1933'de Chicago'daki protestan cemaatine yazdığı mektupta, asırlar önce Püritenlerin eliyle Amerika'ya yüklenmiş olan misyonunun hala geçerli olduğunu vurguluyor ve, 'İsrail'in uyanışıyla şimdi her zamankinden daha çok ilgileniyorum' diye yazıyordu, 'dualarımız sayesinde beklenen Mesih'lerine kavuşabilirler'.[95]

Kısacası Blackstone, Amerika'nın Mesih Planı'nda kendine biçilen misyonunu yerine getirmesi gerektiğini duyuruyordu. Bu konuda Amerikan elitlerinden büyük destek görmesi, kuşkusuz Püriten geleneğinin yanında bir de masonluk faktörü ile açıklanabilir. Bunun yanısıra, Blackstone'ın destekçileri arasındaki en önemli isim ve Amerika'nın petrol kralı olan Rockefeller'ın ise zaten örtülü bir Yahudi olması (bkz. 6. bölüm) dikkat çekicidir.

Blackstone'un, Püritenliğin Amerika'ya Yahudilikle ilgili bir misyon yüklediğini hatırlatması ve bu misyonun devam ettiğini vurgulaması oldukça

önemliydi ve Mesih Planı'nın yolunda gittiğini gösteriyordu. Püritenliğin Amerika'ya yüklediği bu misyon, zaten Yahudi önde gelenlerince de sıkça vurgulanıyor, Amerikalılara Yahudilik konusunda bir görevleri olduğu hatırlatılıyordu. Bu hatırlatmayı yapanların biri, Siyonist hareketin 20'li yıllarda ABD'de önderliğini yapan Louis D. Brandeis idi. Peter Grose, Brandeis'in Amerikan-Yahudi ilişkileri ile ilgili bazı ilginç yorumlarını aktarıyor:

> Siyonist hareketin Amerika'daki liderlerinin başında Louis Dembitz Brandeis geliyordu... Brandeis'in Yahudi cemaat bilincini Siyonizmle birleştirme çabası, Amerikan rüyasıyla da özdeşleşiyordu. 'Hiçbir Amerikalı Siyonizmin Amerikan vatanseverliği ile çatıştığını sanmasın' diyordu, 'Amerika'ya bağlı olmakla Yahudiliğe bağlı olmak arasında hiçbir uyumsuzluk yoktur. Yahudi ruhu, aslında modernizmdir ve bütünüyle Amerikalı'dır'...
>
> Brandeis, Amerikan tarihi ile Eski Ahit (M. Tevrat) arasındaki bağlardan da söz ediyordu. Püritenlerin etik toplumlarını yaratabilmek için doğaya ve diğer insanlara karşı verdiği mücadeleyi yüceltiyor, 'Siyonizm bu mücadelenin yeniden doğuşu ve yeni haccıdır' diyordu... Brandeis, Amerikan ve Yahudi mirasının ortak olduğunu vurguluyordu. 'İyi Amerikalılar olmak için daha iyi Yahudiler olmalıyız' diyordu, 'daha iyi Yahudiler olmak için de Siyonist olmamız gerek'.[96]

Püritenlikten kaynaklanmış olan Amerikan Protestanlığının Yahudilikle olan paralelliğini ve Yahudilerle ilgili olarak taşıdığı misyonu başka kaynaklar da vurguluyor. Edward Tivnan, Yahudi lobisini konu edinen *The Lobby* adlı kitabında konuyu şöyle dile getiriyor:

> Brandeis, yeni kurduğu Amerika Siyonist Organizasyonu'nu geliştirmeye çalışırken, Siyonist hareket birdenbire Beyaz Saray'da bir dosta sahip oldu. Bu dost Başkan Wilson'dı. Wilson, yalnızca Brandeis'i 1916'da Anayasa Mahkemesi'ne atamakla kalmayacak, aynı zamanda bu genç arkadaşının seslendirdiği Siyonizm teorisine de destek çıkacaktı...
>
> Wilson'ın bu tavrı, pragmatik bir siyasi karar olmaktan çok daha öteydi. Bir Prespiteryen papazın oğlu ve Kutsal Kitap'ın sürekli bir okuyucusu olarak Wilson, Yahudilerin kaderi ile duygusal olarak ilgiliydi. Peter Grose'un Israel in the Mind of America kitabında işaret ettiği gibi, Amerikan protestanlığında Siyon idealine karşı büyük bir sempati geleneği vardır. Grose, Wilson'ın 'Ben, bir protestan papazın oğlu olarak, Vaadedilmiş Topraklar'ın oranın gerçek sahiplerine verilmesine destek olmalıyım' dediğini de belirtir.
>
> Yahudilere Filistin'e dönme konusunda büyük destek olan bir başka 'Hıristiyan Siyonist' ise Lord Balfour idi. İngiltere'nin Dışişleri Bakanı olan Arthur Balfour, dindar bir Hıristiyan ve Yahudi tarihi uzmanıydı. Romalıların Yahudileri Kudüs'ten çıkarmasını, 'tarihin en önemli yanlışlarından biri' olarak nitelendiriyordu. Balfour, Yahudi tarihindeki onurlu yerini, 1917'de Lord Rothschild'e yazdığı kısa mektubunda, 'Majestelerinin Hükümeti'nin Filistin'de bir Yahudi Devleti kurulmasını desteklediğini' deklare eden satırlarıyla aldı.[97]

Tivnan, ayrıca, 1943'de Amerika'da kurulan AZEC (Amerikan Siyonist Hareket Konseyi) adlı kuruluşun da Protestan cemaatleri ile çok yakın ilişkiler içine girdiğini bildiriyor. Amerikalı yazar, Filistin'de bir Yahudi Devleti kurulma-

sına çalışan AZEC'in, en büyük desteği yine sözkonusu Protestan cemaatlerinden ve bir de masonluğun "anaokulu" sayılan Rotary Kulüpleri'nden aldığını da vurguluyor.[98]

Amerika'nın tam da Kolomb'un ve Kabalacı dostlarının hesapladığı gibi, "Yahudileşme"si, kuşkusuz Mesih Planı için çok önemli bir aşamaydı. Böylece Yahudi önde gelenleri, gerçekleştirmeye uğraştıkları Mesih Planı için çok önemli bir doğal müttefik kazanmış oluyorlardı. Gittikçe dünyanın tek süper gücü olmaya doğru ilerleyen bu ülke, gerçekten de Mesih'i getirme çabasında çok büyük bir rol oynadı. Bu açık biçimde ilk olarak, Plan'ın en önemli aşamalarından biri olan İsrail Devleti'nin kuruluşunda yaşandı. İsrail kurulurken, Amerika ve diğer tüm "Yahudileşmiş" Hıristiyanlar Vaadedilmiş Topraklar'da bir Yahudi devleti kurulması için canla başla çalışacaklar ve "Hıristiyan Siyonistler" ünvanını kazanacaklardı. "Hıristiyan Siyonistler"in Mesih Planı'na yaptıkları önemli katkıları, kitabın ilerleyen sayfalarında ayrıntılı olarak inceleyeceğiz...

Amerika'nın yaşadığı bu "Yahudileşme" sürecinin ikinci bir büyük etkisi daha oldu: Birinci etki, az önce de vurguladığımız gibi, Amerika'nın Mesih Planı'nı gönülden destekleyecek bir "doğal müttefik" haline gelmesiydi. İkincisi ise, Amerika'nın Yahudi dünya görüşünü benimsemesiyle ortaya çıktı. Bu, Yahudi dininin pek çok temel özelliğinin Amerikan ruhuna, kültürüne ve dolayısıyla da siyasetine ve dış politikasına girmesi anlamına geliyordu. Amerikan ırkçılığı (zenci düşmanlığı da dahil) ve Amerikan yayılmacılığı böyle doğdu...

İngiliz-Amerikan Irkçılığı ve Yahudi Öğretisi

"Tanrı, İsrailoğulları'na tarih boyunca nasıl rehberlik ettiyse, Amerika'nın kurucularına da öyle rehberlik etmiştir" - Thomas Jefferson

Avrupa, modern çağın başlangıcına dek ırkçılık kavramıyla tanışık değildi. Ortaçağ'da Katolik Kilisesinin kurduğu toplum modeli ırkçılıktan tümüyle uzaktı. İnsanlar kendilerini şu ya da bu ırkın üyesi değil, Hıristiyan dininin bağlıları olarak kabul ediyorlardı. Hıristiyan olmayan toplumları da ırk yönünden aşağı görmek gibi düşünceleri yoktu. Hatta, 590-604 yılları arasında Papa Gregory (Gregory The Great) Yahudilere her türlü baskı yapılmasını yasaklamıştı ve bu kural yüzyıllarca devam ettirildi. 11. yüzyılda Yahudilere karşı sert bir tutum başlamıştır ama bu bir ırkçılıktan çok, Yahudilerin "İsa'nın katilleri" olarak görülmesinden, yani dini nedenlerdendir.

Katoliklerin baskıcı ve saldırgan bir tutum izlemesinin en önemli örneği olarak İspanyol Engizisyonu gösterilir. Ama resmi tarihin bu telkininde gözden kaçan bir nokta vardır. Bu bölümün başında incelediğimiz gibi, Engizisyon'un uyguladığı sürgün ve Granada Müslümanlarına uygulanan vahşet, Katolikler-

den çok Yahudilerin eliyle gerçekleşmiş bir tür provokasyondur. Dolayısıyla buradaki vahşeti, doğrudan Katoliklerin hanesine yazmak büyük bir yanlış olacaktır.

Bu arada dikkat edilmesi gereken bir başka nokta, Katolik Kilisesi'nin, Kolomb ve adamlarının öne sürdüğü "Amerikan yerlilerinin bir tür hayvan olduğu" şeklindeki düşünceye karşı çıkmış olmasıdır. Amerika'yı Yahudilik adına keşfe çıkan Kabalacı Kolomb, Yahudi öğretisindeki ırkçılık düşüncesini Amerikan yerlilerine uygulamaktan çekinmezken, Katolik kilisesi buna tepki göstermiş ve bu insanlara da dinin anlatılması gerektiğini bildirmişti. Bunun en ünlü örneği, Chiapas piskoposu Bartolome de Las Casas'ın, Kolomb ile birlikte Yeni Dünya'ya ayak basan kolonicilerin "yerliler bir tür hayvandır" iddiasına karşılık, yerlilerin "gerçek birer insan" olduğunu savunmuş olmasıdır. Bu nedenle Las Casas "yerlilerin havarisi" olarak anılmaya başlamıştı. Las Casas'ın yerlileri savunan düşünceleri, daha sonra bir başka rahip Domingo de Soto tarafından da savunulacak ve Soto, "imanı kılıçla kabul ettirmek, onu iğrenç hale getirmektir" diyecekti. Aynı şekilde, Dominiken rahip Fray Antonio Montesinos da 1511 yılında San-Domingo kilisesinde sömürgeci conquistadorların uygulamalarını lanetlemiş ve "masum bir halka uyguladığınız vahşet nedeniyle hepiniz ölümcül bir günah içindesiniz" diyerek onları suçlamıştı. Daha sonra, 1537'de, Papa III. Paul de, yayınladığı *Sublimis Deus* adlı fermanında sömürgeci vahşetini lanetlemiş, Kızılderililer'in gerçek insanlar (*veros homines*) olduklarını, onları köle düzeyine indirgemek küstahlığını gösterenlere rağmen, iman sahibi olma yeteneğine haiz insanlar olduklarını ilan etmişti.[99]

Ancak Katolik kilisesinin kurduğu Avrupa düzeni önce Protestanlık, sonra da Aydınlanma ile yıkıldı. Kurulan yeni düzen, beraberinde ideolojileri doğurdu. Bu ideolojilerin en önemlilerinden biriyse ırkçılık saplantısıydı. Irkçılık, ilk olarak Protestan ideolojisiyle birlikte yeşerecek zemin buldu. Luther'in öğretisinin ırkçılığın gelişimine önemli bir zemin hazırladığı kabul edilir. Yeni Dünya'da ırkçılığın en önemli temsilcileri ise başta Püritenler olmak üzere Protestan İngiliz kolonicileridir. Burada doğan ırkçılık, Anglo-Sakson (İngiliz ve Amerikan) ırkçılığını oluşturmuştur. İngilizce konuşan ırkların diğerlerinden üstün olduğunu savunan bu öğreti, birazdan inceleyeceğimiz gibi emperyalizme de güç vermiştir.

Amerikalı sosyolog Thomas F. Gossett, *Race: The History of an Idea in America* (Irk: Amerika'daki Bir Düşüncenin Tarihi) adlı kitabında, Anglo-Sakson ırkçılığındaki Protestan ve özellikle de Püriten etkisinin önemine dikkat çekiyor. Gossett'e göre, ırkçı düşüncenin gelişiminde önemli rol oynayan isimlerin başında Amerikalı Protestan din adamı Josiah Strong gelmektedir. Strong, Sosyal Darwinizm'le Protestan öğretisini birleştirerek, Anglo-Sakson ırkının üstün bir ırk olduğunu ve "Kızılderililer'i Tanrı'nın izniyle yok etme hakkına" sahip olduklarını öne sürmüştür. Thomas Gossett, bu üstün ırk safsatasının kaynağının şöyle analiz eder:

> Beyaz olmayan ırkların, Tanrı'nın isteğine uygun olarak yok edilmesi düşüncesi, kuşkusuz Josiah Strong'un kendi başına geliştirdiği bir düşünce değildir. 'Tanrı, kendi halkına yer açmak için, diğerlerinin yok edilmesini istedi' cümlesi, Püriten din adamlarınca söylenmiştir. Bir başka Püriten, 'Tanrı, aralarında hastalık yayarak Massachusetts'deki Kızılderililer'in sayılarını 30 binden üçyüze indirmemizi istedi' demişti. Benjamin Franklin, daha sonra aynı düşünceyi savunacak ve otobiyografisine şöyle yazacaktı: 'Yerlilere içirdiğimiz rom içkisi Tanrı'nın bu pislikleri (Kızılderililer'i) yeryüzünden kaldırmak için yaptığı planın bir parçasıydı'.
> İngiliz kolonicileri, biyoloji kuralları (Sosyal Darwinizm) ile ispatlanmaya çalışılmadan çok daha önce de kendilerinin seçilmiş halk olduğuna inanıyorlardı. Püritenler, Tanrı'yla aralarındaki ilişkinin, İsrailoğulları ile Tanrı arasındaki ilişki gibi olduğunu düşünüyorlardı. Amerikan bağımsızlığının ardından, 'Amerikalı İsrailoğulları' başlıklı bir dini konuşma yapan Ezra Stiles aynı düşünceyi vurgulamıştı. İki yıl sonra Thomas Jefferson, Amerikan Büyük Mührü'ne İsrailoğulları'nın kurtuluşu ile ilgili bir tasvir yerleştirmeyi teklif etti. 1787'de Timoty Dwight, Amerikalılar'dan 'seçilmiş ırk' olarak söz etmeye başladı.[100]

Açıkça görüldüğü gibi, Anglo-Sakson ırkçılığı, M. Tevrat'taki Yahudi öğretisinde yer alan "seçilmiş ırk" safsatasının, Amerikalı ve İngilizler'e uyarlanması ile kendine dayanak buluyordu. Diğer bir deyişle İngilizce konuşan halkların ırkçılık akımı, açık bir "Yahudileşme"ydi. (Gossett'in üstte sözünü ettiği Kızılderili katliamındaki Yahudi etkisini az önce daha ayrıntılı olarak incelemiştik.)

1805 yılında Thomas Jefferson'ın "Tanrı, İsrailoğulları'na tarih boyunca nasıl rehberlik ettiyse, Amerika'nın kurucularına da öyle rehberlik etmiştir" demişti. ("İsrailoğulları"na bu denli düşkün olan Jefferson, bir sonraki bölümde inceleyeceğimiz gibi bir Gül-Haç ve masondu). Gossett, bu üstün ırk inancının 19. yüzyılın ırkçı havasıyla daha da güçlendiğini anlatıyor ve "1840'larla birlikte, seçilmiş ırk düşüncesi, 'Anglo-Sakson ırkı'nın üstün özelliklerinin belirlenmeye başlamasıyla daha da güçlendi" diyor. Öyle ki 1846'da, Senatör Thomas Hart Benkon, bu "üstün ırk"ın Pasifik sahillerine kadar tüm Amerika'yı ele geçireceğini, daha sonra da Asya'yı kolonileştirmeye başlayacağını müjdelemişti. Gossett'in anlattığına göre, 19. yüzyıl boyunca Amerikalı ve İngiliz Protestan din adamları, Sosyal Darwinizm'le, Eski Ahit'in (M. Tevrat) ırkçı öğretilerini birbiriyle kaynaştırıp, Anglo-Sakson üstünlüğünü kanıtlamaya çalıştılar.

Anglo-Sakson Irkçılarının Sloganı: 'Bizler de Yahudiyiz; Yeryüzü Bizim Olmalı'!

Amerikalı sosyolog Thomas Gossett, ırkçılığın kökenlerini incelediği kitabında, Anglo-Sakson ırkçılarının kendilerini Yahudilerle özdeşleştirmelerini anlatırken, bir de bu düşünceye bağlı olarak geliştirilen ilginç bir teoriyi anlatıyor. İngiliz din adamı John Wilson tarafından geliştirilen teori, Anglo-Saksonlar'ın yani Amerikalı ve İngilizler'in kendilerini Yahudilerle özdeşleştirme çabalarına, somut ve organik bir temel oluşturma denemesinden ibaretti. "Ang-

lo-İsrail" hareketini başlatan bu teoriyle, Anglo-Saksonlar, aslında kendilerinin de "Yahudi" olduğunu ispatlamaya (!) uğraşıyorlardı:

> Anglo-İsrail hareketi, 1837'de İngiltere'de başladı. John Wilson adlı 'nonconformist' (bağımsız protestan) bir rahip, Eski Ahit'te anlatılan ve Jacob'un (Hz. Yakub), oğlu Joseph'a (Hz. Yusuf) ebediyen zaferle dolu bir kader vaad ettiği hikayeyi değişik bir biçimde yorumladı: Wilson, Joseph'ın zaferle müjdelenmiş soyunun İngilizler olduğunu öne sürdü. Ona göre, İngilizler, açıkça Joseph'ın soyundan geliyorlardı. Şöyle ki; İsrailoğulları'nın on kabilesi, Asurlular tarafından MÖ 8. yüzyılda İsrail'den sürülmüşlerdi. Daha sonra bu kabileler kaybolmuş ve akibetleri tarihin derinliklerine gömülmüştü. Ama, Wilson'a göre, İsrail'in 'On Kayıp Kabile'si artık bulunmuştu: Bu 'kayıp' Yahudiler, İngiltere'nin Anglo-Saksonları'ydı... Gerçi İngilizler'in fiziksel özelliklerinin Yahudilere uymadığı şeklinde bir itiraz gelebilirdi ama Wilson ve öğrencileri buna karşı da ustaca bir açıklama getiriyorlardı: Yahudiler orjinal olarak aslında aynı İngilizler gibi sarışın insanlar olmalıydılar. Çünkü Kutsal Kitap, David'in (Hz. Davud) 'kızıl saçlı' olduğunu söylüyordu! Kısacası, Anglo-Saksonlar da gerçek birer Yahudiydiler; yani Tanrı'nın seçilmiş ırkındandılar...[101]

İngiliz ırkçılarının ortaya attığı bu teori hızla benimsendi. Kısa süre sonra İngiltere'de Anglo-Israel Association (Anglo-İsrail Birliği) kuruldu. Daha sonra British-Israel Association (Britanya-İsrail Birliği) adını alan örgüt, ülke içinde pek çok sempatizan topladı. Örgüt, 1890'dan 1915'e kadar yayınlanan *Our Race, Its Origin and Its Destiny* (Irkımız, Kökeni ve Geleceği) adlı haftalık bir gazete çıkardı. Gazetede, İngilizce konuşan halkların da "Yahudi" olduğuyla ilgili "delil"ler sunuluyor, Eski Ahit'ten seçilmiş ırk düşüncesini destekleyen pasajlar aktarılıyordu. Gazetenin yazarları, M. Tevrat ayetlerine dayanarak, İngiltere ve Amerika'nın geleceğiyle ilgili tahminler de yapıyorlardı. Anglo-İsrail hareketi, 1870'lerde Amerika'ya da sıçradı. 1884 yılında, İngiliz Anglo-İsrail hareketinin misyonerlerinden olan Edward Hine adlı bir rahip Amerika'ya yollandı ve büyük bir propaganda kampanyası açtı. Böylece, "bizler de Yahudiyiz" sloganı Amerikan ırkçılarının da ağzında gezmeye başladı. Gossett, Anglo-İsrail hareketinin bugün de hem İngiltere'de hem de Amerika'da bazı dini gruplar tarafından sürdürüldüğünü bildiriyor...

Kuşkusuz ne İngilizler ne de Amerikalılar, "seçilmiş ırk" değillerdi. Anglo-İsrail hareketinin ve benzeri "Yahudileşme" akımlarının asıl etkisi de zaten içinde bulundukları toplumları "seçilmiş ırk" olduklarına inandırmak olmadı. Önemli olan bu "Yahudileşme" hareketlerinin, İngiliz ve Amerikalılar'ın toplumsal bilinci üzerindeki etkisidir. Çünkü bu toplumlarda, sözkonusu "Yahudileşme" hareketlerinin sonucunda, Yahudilere karşı duyulan olağandışı sempati ve Yahudilerin Filistin'e dönme hakkına olan inanç daha da güçlendi.

İngiltere ve Amerika'daki bu toplumsal etki, bu iki ülkenin Yahudilerin Vaadedilmiş Topraklar'a dönme çabası olan Siyonizmi neden büyük bir istekle desteklediklerini de açıklar. Yahudileri "seçilmiş halk" olarak görme alışkanlığına sahip bu iki ülkeden pek çok kişi, 20. yüzyılda Siyonizme büyük destek vererek "Hıristiyan Siyonistler" sıfatını kazanmıştır.

Zenci Düşmanlığının İbrani Kökenleri

"Siyah doğmuş olmak Tanrı'nın bir cezasıdır" - Kabala'dan

Anglo-Sakson ırkçılığının Yahudi öğretisinden bu denli etkilenmiş olması, İngiliz ve de özellikle Amerikan ırkçılığının en açık gözüktüğü alan olan zenci düşmanlığının kökenini de açıklamaktadır. Çünkü, yüzyıllardır siyah derili insanlara uygulanan acımasız ve ilkel ırk ayrımcılığının kökeni de Yahudi kaynaklarına dayanmaktadır.

Zenci düşmanlığının kökenini araştırırken karşımıza çıkan ilginç tablo, zenciler aleyhindeki ilk aşağılayıcı ifadelerin Yahudi kaynaklarında yer aldığını gösterir. Thomas F. Gossett, M. Tevrat'ta Resul Yeremya'nın ağzından aktarılan "Etiyopyalı derisinin rengini değiştirebilir mi, ya da leopar lekelerinden kurtulabilir mi?" cümlesinin, zencileri aşağılayıcı ilk mesajı verdiğini not eder.[102] Gossett, Yahudi kültüründe ırkçılığın temelini oluşturan "Nuh'un oğulları" efsanesine de dikkat çeker. Bu efsaneye göre, sözde Hz. Nuh'un oğulları arasından biri, yani Ham, babası tarafından soyuyla birlikte lanetlenmiştir. Kendilerinin Hz. Nuh'un diğer övülen oğullarının soyundan geldiğine inanan Yahudiler, Ham'ın soyunun lanetli olduğuna inanırlar. Ve M. Tevrat'ta Ham'ın soyunun rengi hakkında bilgi verilmediği halde, Yahudiler MÖ 6. ve 2. yüzyıllar arasında yazılan Babil Talmudu'na "Ham'ın soyundan gelenlerin zenci olduklarını" eklemişlerdir.[103]

Diğer Yahudi kaynaklarında da benzer sapkın inanışlar bulmak mümkündür. Örneğin Kabala'ya göre, zenci olmak, doğrudan aşağı bir ırktan olmak anlamına gelir. Kabala'nın temel eserlerinden olan Yaratılış Kitabı (Sefer ha Yetsira), "Siyah doğmuş olmak Tanrı'nın bir cezasıdır" hükmünü içerir.[104] Dolayısıyla, pek çok motifini Yahudi kaynaklarından almış olan Batı ırkçılığının, zenci düşmanlığını da aynı kaynaktan derlediğini anlamak pek zor değildir.

Zenci düşmanlığındaki Yahudi etkisi, en son New York Üniversitesi'ne bağlı bir zenci profesör tarafından da vurgulandı. Türkiyeli Yahudilerin yayın organı *Şalom* gazetesi, profesörü "antisemit ve saldırgan" ilan eden önyargılı üslubuyla, konuyla ilgili haberi şöyle veriyordu:

> New York Üniversitesi Amerikan-Afrika Araştırmaları Kürsüsü Başkanı zenci profesör Leonard Jeffries'in üniversitede öğrenci ve profesörlere yaptığı ve daha sonra yayımlanması için tüm radyo-televizyon şirketlerine gönderilen konuşması New York'ta Yahudiler arasında büyük tepkilere neden oldu. İki saat süren konuşmasında ABD'de var olan siyah ırk düşmanlığını Yahudilerin başlattığını ve finanse ettiğini iddia eden Jeffries, özellikle Hollywood filmlerini finanse eden mafya ile yakın işbirliğinde olan Rus Yahudilerinin yönettikleri filmlerde zenci düşmanlığını körüklediklerini söyledi.
> Prof. Jeffries, bugün bile zenci düşmanlığını Yahudilerin devam ettirdiklerine işaret ederek, Yahudilere karşı çıkmanın antisemitizmle ilgili bir şey olmadığını, onurlarını kurtarmanın herşeyin üstünde olduğunu ileri sürdü. Konferansa katılanların belirttiğine göre, zenci profesör, bazı Yahudileri tek tek ismen suçlayarak bu Yahudilerin köle ticaretini finanse ettiklerini iddia etti.[105]

Zenci profesör Jeffries'in söyledikleri doğruydu ama Amerika gibi "Yahudileşmiş" bir toplumda böylesine keskin bir "başkaldırış"a izin verilmedi ve Jeffries'in bu açıklamaları cevapsız bırakılmadı. "Cevap", klasik Yahudi tarzına uygundu. Haberin devamında bildirildiğine göre, profesörün görevden alınması için çeşitli derneklerce çağrı yapıldı ve hakkında soruşturma açıldı. Ve bu kampanyanın ardından Jeffries üniversiteden uzaklaştırıldı...

Bu arada, Yahudi öğretisinin içerdiği ırkçı ve zenci düşmanı düşüncenin, yalnızca Anglo-Sakson ırkçılığını değil, 19. yüzyılda Avrupa'yı saran büyük ırkçılık çılgınlığını etkilediğini de vurgulamak gerek. Irkçı ideolojinin başta gelen kuramcılarına baktığımızda bunu görebiliyoruz. Örneğin ırkçı doktrinerlerin en önde gelenlerinden biri olan ve *İnsan Irklarının Eşitsizliği Üzerine* adlı kitabıyla ünlenen Arthur de Gobineau bunlardan biriydi. İnsan ırklarını bir "merdiven" teorisi ile sınıflara ayıran ve merdivenin en alt basamağına siyahları yerleştiren Gobineau, bu ırkın, "insanlığın en aşağı örneğini oluşturduklarını" öne sürüyor ve "bu ırk en geri zeka düzeyini aşamamıştır" diyordu. İkinci olarak "sarı ırk"ın varlığından söz eden Gobineau, bu ırkın da siyahlardan daha gelişmiş olmasına rağmen, yine de güçsüz ve iradesiz olduklarını iddia ediyordu. Irkçı ideolog, "beyaz ırk"ın üstünlüğünü ise şöyle anlatıyordu: "Güzeli eksiksiz anlatmak mümkün olmadığı için, onun karakteristikleri bu kadar kısa özetlenemez... Onur, bu ırkın eyleminin özgün dinamiğini oluşturur." Gobineau, bu ayrımın ardından, "beyaz ırk"ın diğerlerinden kesin olarak üstün olduğunu ve bu üstünlüğü politik alanda yansıtmasının, yani ötekilere tahakküm etmesinin de gayet doğal olduğunu söylüyordu.

İşin en ilginç yanı ise Gobineau'nun bu ırkçı safsatalarına dayanak olarak Eski Ahit'i (M. Tevrat) kullanmasıydı. Fransız Akademisyen François de Fontette, Gobineau'nun ırkları ayırırken, M. Tevrat'taki "Nuh'un oğulları" kıssasını kendine referans olarak aldığını bildiriyor.[106] Gobineau, etkisinde kaldığı Eski Ahit'in asıl sahiplerini de övmekten geri kalmamış ve Yahudileri "özgün, güçlü, zeki ve insanlığa tüccar kadar hekim de vermiş bir halk" olarak tanımlamıştı.[107]

19. yüzyılda mantar gibi çoğalan ırkçıların ilginç özelliklerinden biri de, Yahudilerin ırklarını koruma yeteneğine duydukları hayranlıktı. Çünkü ırkçıların en büyük amacı, kendi ırklarını başka ırklarla karışmasını engellemek ve "saf ırklar" üretmekti. Ve Yahudiler bu işi asırlardır mükemmel bir şekilde başaran tek ırktı. Yahudilerin bu "başarı"sına hayran olanların başında da Alman ırkçılığının en önemli kuramcısı ve Hitler'in de akıl babası olan Houston S. Chamberlain geliyordu. François de Fontette; "üstünlüklerini yeniden üretmek için Kan Yasası'nı uygulamakta gösterdikleri beceriden dolayı Yahudiler, Chamberlain'in hayranlığına mazhar olmuşlardır. (Chamberlain'e göre) Onlar, ana kaynağı el değmemiş durumda korumuşlardır, ona bir damla bile yabancı kan karıştırmamıştır" diyor.[108]

Amerikan Emperyalizmi ve Ardındaki Yahudi Etkisi

"Yahudileşme"nin Amerikan ruhuna yaptığı bir başka M. Tevrat-kaynaklı etki, emperyalizmle ilgiliydi. Anglo-Sakson ırkçılığının Yahudi kaynaklarını referans aldığını inceledik. Bu ırkçılığın hedefi ise elbette "dünyaya egemen olmak"tı. Amerikan emperyalizmi, bu noktadan doğdu. Dünyayı yönetmenin sözde seçkin milletlere ait bir"hak olduğu şeklindeki emperyalizm mantığı, yine Püriten gelenekten aktarılma bir M. Tevrat öğretisiydi.

Amerikan yayılmacılığının bir tür "Mesihsel" sözde meşru temele dayandığı düşüncesi, en açık olarak, Amerikalılarca 19. yüzyılda geliştirilen "Manifest Destiny" (Belirlenmiş Yazgı) teorisinde görülebilir. Amerikalılar'ın Tanrı tarafından seçilmiş bir halk olduğu ve dolayısıyla askeri, kültürel ve ekonomik yönden yayılmaya hak kazandığını öne süren teori, gerçekte M. Tevrat öğretisinde yer alan seçilmiş halk safsatasının yalnızca yeni bir yorumuydu. Britannica'nın İngilizce baskısında, "Manifest Destiny" ve Püriten etkisi ile ilgili olarak şunlar yazıyor:

> Manifest Destiny: Amerikan tarihinde yer alan ve Amerikalılar'ın seçilmiş ve kutsanmış bir halk olduğu ve dolayısıyla Tanrı tarafından vahşi milletlere uygarlık modeli oluşturmakla görevlendirildiğini öne süren düşünce geleneği. Bu anlamda, Manifest Destiny'nin 1630'da Massachusetts'de kurulan Püriten kolonisiyle birlikte doğduğu söylenebilir. Terim, coğrafik anlamda, 1800'lerde Amerikan yayılmacılarının, ABD'nin sınırlarını Pasifik Okyanusuna kadar genişletme isteklerini tarif eder.

Amerikan yayılmacılığına felsefi temel oluşturma çabası olarak tanımlanabilecek olan Manifest Destiny teorisi, Amerika'nın 19. yüzyılda Meksika, Küba ve Filipinler'e karşı giriştiği müdahale ve işgallere meşruiyet kazandırmak için kullanılmıştı. Böylece Kuzey Amerika'yı "Vaadedilmiş toprak", üzerindeki Kızılderililer'i de bu toprağı gasp etmiş olan "Kenan halkı" olarak değerlendiren Püritenlerin geleneği, daha büyük ölçekte, tüm kıta çapında uygulanmış oluyordu.

Amerikan emperyalistleri, yayılmacı hırslarını sözde meşrulaştıran bu Püriten geleneğine şevkle sarıldılar. Diğer halkları sömürmeyi ve aşağılamayı doğal hak sayan Yahudi öğretisi, böylece Amerikan emperyalizmine kaynak oldu. 27 Nisan 1898'de, Senatör Albert J. Beveridge, üstün ırk teorisinden dayanak bulan yayılmacı Amerikan hedeflerini şöyle açıklıyordu:

> ... Daha soylu ve daha erkek insanlardan doğan yüksek uygarlıklar önünde, alçak uygarlıkların ve çürümekte olan ırkların ortadan kalkması Tanrının sınırsız tasarısının bir parçasıdır. Amerikan fabrikaları Amerikan halkının kullanabileceğinden daha fazlasını yapmaktadırlar. Amerikan toprağı tüketebildiğinden daha fazlasını çıkarıyor. Tutacağımız yol bizim için çizilmiş bir yazgıdır, dünya ticareti bizim olmalıdır, olacaktır. Ve bunu anamızın (İngiltere) örnek olduğu biçimde yapacağız. Bütün yeryüzünde Amerikan ürünlerinin dağıtım noktaları olarak ticaret karakolları kurulacak, okyanusu ticaret filomuzla kuşatacak ve büyüklüğümüzle orantılı bir donanma meydana

getireceğiz. Ticaret karakollarımızın çevresinde bizim bayrağımızı dalgalandıran ve bizimle ticaret yapan, kendi hükümetlerine sahip büyük sömürgeler kurulacak, kurumlarımız ticaretin kanatları altında bayrağımızı izleyecektir.[109]

Beveridge, bir başka konuşmasında ise; "Amerikan Cumhuriyeti, tarihin en üstün ırkının kurduğu bir cumhuriyettir. Tanrı tarafından yönlendirilen bir devlettir" diyor ve şöyle devam ediyordu; "... bu cumhuriyetin liderleri de yalnızca devlet adamı değil, aynı zamanda Tanrı'nın peygamberleridir." [110] Yahudi düşüncesine dayanan Manifest Destiny teorisinin en önemli savunucusu sayılan Beveridge, belli ki, Yahudi düşüncesiyle çok ilişkili birisi olmalıydı. Öyleydi de, senatörün ilginç bir özelliği mason oluşuydu; Indianapolis'teki 500 numaralı "Oriental Lodge" adlı locaya kayıtlıydı.[111]

Amerika'yı "dış müdahale"ye iten Manifest Destiny teorisinin kaynağını Yahudi kaynaklarından alması ve bu teorinin en önde gelen savunucusunun da mason olması, kuşkusuz önemli bazı gerçeklerin işaretleridir. Amerikan yayılmacılığındaki Yahudi etkisi, Amerikan dış politika geleneği üzerinde bugüne dek büyük etkiye sahip olmuştur. David L. Larson, *The Puritan Effect in United States Foreign Policy* (ABD Dış Politikası'nda Püriten Etkisi) adlı kitabın girişinde konuya değinirken, Manifest Destiny'nin "Mesihi" bir köken taşıdığını belirtiyor ve yine Albert Beveridge'e dikkat çekiyor:

Manifest Destiny, Amerika'nın kıtanın diğer bölgelerine ve Pasifik'e yayılmasını rasyonelize etmek için ortaya atılmıştır. Manifest Destiny teorisini savunanların başında, eski Püriten kolonisi Massachusetts'den Kongre adayı olan Robert C. Winthrop'un gelmesi de oldukça ilginçtir. Winthrop, konuyla ilgili şunları söylemiştir: 'Manifest Destiny, tarihte yeni bir çığır açmaktadır. Umuyorum ki, yayılmaya hak kazandıran böylesine bir açık yazgı (Manifest Destiny) diğer uluslara değil, yalnızca bizim ulusumuza bahşedilmiştir.'

Manifest Destiny düşüncesi, 1900 yılında Filipinler'in Amerika tarafından ilhak edilmesi konusu gündeme geldiğinde zirveye çıkmıştır. İlhakı savunanların başında gelen Senatör Albert Beveridge, köktenci protestanların merkezlerinden olan Indiana'dan seçilmişti. Manifest Destiny'i savunan konuşması ise üç konuyu vurgulaması yönünden ilgi çekicidir: (a) Emperyalizmin rasyonelize edilmesi, (b) Püriten etiğinin vurgulanması ve (c) Amerika'nın Mesihi misyonunun ilan edilmesi.[112]

Böylece Amerika iki ayrı şekilde ortaya çıkan bir "Yahudileşme" yaşamış oluyordu. Birinci şekil, Luther'den başlayıp Püritenlikle devam eden ve Yahudilerin Eski Ahit (M. Tevrat) hükümlerine göre "seçilmiş halk" olduğunu kabul eden geleneğin bir sonucuydu: Yahudilere karşı olağandışı bir hayranlık duyuluyordu. Bu hayranlık, Siyasi Siyonizmin ortaya çıkmasıyla birlikte "Hıristiyan Siyonizmi" adı verilen akımı oluşturacak, böylece Yahudi olmadıkları halde, Yahudilerin Filistin'de devlet kurma davasına büyük destek veren Hıristiyanlar ortaya çıkacaktı. Bu çizgi, bugün Amerika'nın köktenci Protestan cemaatlerinde hala sürmektedir. Kitabın ilerleyen sayfalarında bu konuyu ayrıntılarıyla inceleyeceğiz.

"Yahudileşme"nin ikinci şekli, Protestanların ve özellikle Püriten geleneğinin etkisinde kalmış olan Amerikalılar'ın, Eski Ahit"in Yahudilerle ilgili hükümlerini kendi üzerlerine almalarıyla gelişti. Böylece, aynen kendilerine Yahudilerle özdeşleştirerek Kızılderililer'i M. Tevrat hükümlerine göre katleden Püritenler gibi, "yapay Yahudilik" geleneği doğdu. Bu, Yahudi karakteri ve felsefesinin kopya edilmesi temeline dayanıyordu. Anglo-Sakson ırkçılarının kendilerini "Yahudi" saymaları, gerçek Yahudiler gibi kendilerinin de dünyayı yönetme hakkına sahip olduklarını iddia etmeleri bundan kaynaklanmıştır. Amerikan emperyalizmini rasyonelize etmeye çalışan Manifest Destiny teorisi de, aynı "Yahudileşme" sürecinin bir örneğidir.

İngiliz ve Amerikalılar'ın "bizler de Yahudiyiz" gibi sloganlarla kendilerini Yahudilerle özdeşleştirmeleri ve böylece çok sağlam ve köklü bir biçimde "Yahudilerin tarafına" geçmeleri ise, herhalde en çok Yahudi önde gelenlerini tatmin etmişti. Bu "Yahudileşme" süreci sonucunda, Mesih Planı için gereken önemli aşamalardan birisi yerine getirilmiş oluyordu. Yahudilerin "seçilmiş halk" olduğunu kabul etmiş ve kendisini onlarla özdeşleştirmeye çalışan ve Mesih Planı'na da gönüllü destek verecek iki önemli güç oluşmuştu. Özellikle Amerika, tam da Kabalacı Kolomb'un hesapladığı gibi, Süleyman Mabedi'ni yeniden inşa etmek için gerekli gücün kaynağı haline gelmişti. Yeni Dünya, Mesih Planı'nda kendisi için biçilen rolü oynamaya hazırdı.

Ancak Yeni Dünya'nın Yahudi önde gelenlerinin tarafına geçmesi, kuşkusuz yeterli değildi: Eski Dünya da aynı tarafa geçmeli, en azından zararsız hale getirilmeliydi. Bunun için de aşılması gereken iki büyük engel vardı:

1- Katolik Kilisesi'nin Avrupa'yı etki altında tutan Yahudi aleyhtarı doktrinleri değiştirilmeliydi. Avrupalılar, Katolik düşüncesi nedeniyle Yahudileri "İsa'nın katilleri" olarak görmekten vazgeçmeli, tam tersine, Yahudileri "seçilmiş ve üstün halk" olarak kabul etmeye ve Vaadedilmiş Topraklar'ı seve seve onlara teslim etmeye hazır hale gelmeliydiler. Bunun için de, Avrupa, ya farklı bir dini doktrini (Püritenlik gibi) kabul etmeli, ya da tümüyle dinden kopmalıydı.

2- Vaadedilmiş Topraklar, orayı elinde tutan Müslümanların elinden alınmalıydı. Ayrıca, Yahudi önde gelenlerinin "dünyaya egemen olma" hedefine en büyük tehlikeyi oluşturabilecek olan İslam dünyası, zayıflatılmalı ve de Yahudiler açısından zararlı olan unsurlarından arındırılmalıydı.

Kuşkusuz bu iki hedef de, gerçekleşmesi son derece zor iki hedefti. Belki Yeni Dünya'nın istenen çizgiye gelmesinden de daha zordular. Ancak kendilerine meslek olarak "tarihin akışını Mesih Planı'na göre değiştirme"yi belirleyen Kabalacılar, bu iki hedefi yerine getirmek için çalışmaktan geri durmadılar. Ama bu işe yalnız başlarına girişmediler. Aynı Püritenler gibi onların üstünlüğünü tanıyan ve onlarla kader birliği yapan bir başka güç de bu büyük

projeye destek verdi. Olaylar, bu gücü Kabalacılarla bir araya getirmiş ve ortak çıkarlar içinde buluşturmuştu. Böylece Mesih Planı, yalnızca Kabalacılar ve onların önderliğindeki Yahudi toplumu değil, Kabalacılar'a bir başka noktadan bağlanmış olan bu güç tarafından da yürütüldü.

Bu güç, bu bölümde de yeri geldiğinde bir parça değindiğimiz bir örgüttü: Masonluk... Örgütün Kabalacılarla olan ilişkisi, Mesih Planı'nın ilk büyük aşaması olan "Yahudileri dünyaya dağıtma" projesinden, yani 1492'den de önce başlamıştı. Mesih Planı boyunca da sürdü.

Şimdi, Mesih Planı'nın en önemli uygulama sahalarından biri olan Avrupa'nın, Kabalacılar ve onlarla "ittifak" kuran masonlar önderliğinde nasıl şekillendirildiğine bakabiliriz...

İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Yeni Seküler Düzen'in Kuruluşu

"Masonluk dünyayı yeniden kurma işine çağrılmış bulunmaktadır. Bu da onun gücünün üstünde değildir ama onun nasıl olması gerekiyorsa, öyle olması koşuluyla."
— Türk masonlarınca yayınlanan
Mimar Sinan dergisi, sayı 32, s. 34

Kitabın önceki bölümünde Düzen'in oluşumunu sağlayan süreçlerin ardındaki bilinmeyen ya da gözden kaçan bazı önemli gerçekleri inceledik. İsra Suresi'nin başında anlatılan "İsrailoğulları'nın ikinci yükselişi"nin ne olduğunu görmeye çalışırken, bu "yükseliş"e karşılık gelen Mesih beklentisini ve bu beklentinin eyleme geçirilmiş hali olan Mesih Planı'nı araştırdık. Mesih Planı'nın gerektirdiği kehanetlerin Yahudi önde gelenleri tarafından nasıl "zorla da olsa" gerçekleştirildiğine göz attık. Bu doğrultuda, İspanya sürgünüyle başlayan "Yahudileri kehanete uygun olarak dünyaya dağıtma" projesinin nasıl uygulandığını gördük. Bu proje sonucunda Kuzey Avrupa'ya giden Yahudilerin kapitalizmin doğuşunda, Protestanlık ve Püritenliğin gelişimindeki etkilerini ve Yeni Dünya'yı yönlendirmelerine de değindik.

Kısacası Mesih Planı, gerçekten de Kabalacıların umduğu gibi "tarihin akışını" derinden etkilemiş ve Mesih'in gelişiyle ilgili kehanetleri gerçekleştirmeye başlamıştı. Bununla birlikte Plan'ın bir ikinci etkisi daha vardı: Bugün dünyada hakim olan Düzen'in -ki buna en son olarak "Yeni Dünya Düzeni" dendi- altyapısı da bir taraftan oluşuyordu. Bu altyapının en önemli özelliği ise "seküler" yani din-dışı oluşuydu. ABD Büyük Mührü'nde *Annuit Coeptis - Novus Ordo Seclorum* (Başlanmışın Tamamlanması - Yeni Seküler Düzen) ibareleriyle vurgulanan bu özellik, Mesih Planı'nın bir parçasıydı aslında. Bu bölümde, Yeni Seküler Düzen'in nasıl kurulduğunu ve Avrupa toplumlarının nasıl olup da koyu dindar bir Ortaçağ düzeninden seküler bir düzene geçtiğini inceleyeceğiz.

Ali Bulaç, bir makalesinde "onikinci yüzyıldan başlayarak kademeli bir biçimde Avrupalı insanın kalbinde meydana gelen köklü değişimler ve dönüşümler"den söz eder.[1] Bu köklü değişim ve dönüşümler, dini hayatın en bü-

yük gerçeği olarak gören, bu dünyanın geçiciliğine inanan ve en büyük otorite olarak da dini otoriteyi tanıyan Avrupalı insanı yavaş yavaş dinden koparmış, onu, ilahi mesajı, dini otoriteyi tanımayan ve bu dünyayı tek hedef olarak benimseyen bir insan haline getirmiştir. Kısacası, Avrupa uzun bir dönüşüm sonucunda tek kelimeyle sekülerleşmiştir.

Bu dönüşüme değinmeden önce, Ortaçağ Avrupası'nı resmi tarihin kasıtlı karalamalarından uzak durarak tasvir etmekte yarar var. Avrupa, Ortaçağ boyunca temelde din tarafından yönetilen toplumlardan oluşuyordu. Din, insanların en büyük yol göstericisi olarak kabul ediliyordu. İnsanlar, kendilerinin ve içinde bulundukları evrenin Allah tarafından yaratıldığına ve yine O'nun tarafından yokedileceğine, ölümün ardından da O'na hesap vereceklerine inanıyorlardı. Toplum düzeni bu inanç üzerine, yani insanın ve evrenin "yaratılmış" olduğu gerçeğine dayanarak kurulmuştu.

Ancak Ortaçağ Avrupası, her ne kadar üstte sayılan doğruları içerse de, pek çok yanlışı da içinde barındırıyordu. Bir kere, "din" denilen şey, Allah'ın insanlara verdiği gerçek ve orijinal din (Hak Din) değildi. Dinin içine pek çok yabancı unsur karışmıştı. Dinin saflığının bozulması, taassubun doğmasına yol açmıştı. Kilise'nin tutucu ve dar görüşlü bazı yönleri vardı. Ayrıca dinin içine pek çok hurafe karışmıştı ve bu hurafeler de doğal olarak akla uygun gelmiyordu. İnsanlar, biraz da Kilise'nin baskısıyla, hurafelerle karıştığı için akılcı olmayan, insan ruhuna bazı yönlerde ters düşen bu dini biraz zorlanarak da olsa kabul ediyorlardı.

Bu durum böyle süremezdi. İki ihtimal vardı; birincisi, dinin içine sokulan hurafelerden temizlenmesi ve saf İsevi geleneğe dönülmesiydi ki bu Avrupalı insanın gerçek kurtuluşu (felahı) olurdu. İkinci ihtimal ise dinin tamamen reddedilmesiydi, ki bu da Avrupalı insanın felaketi anlamına gelirdi. "Avrupalı insanın kalbinde meydana gelen köklü değişimler ve dönüşümler" oluşturan sürecin sonucunda ikinci ihtimal gerçeğe dönüştü ve Avrupa sekülerleşti.

Peki bu büyük dönüşümün ardındaki itici güç neydi acaba? Her şey ekonomik, sosyal, kültürel değişimler sonucunda kendi kendine mi olup bitmişti, yoksa bu dönüşümün arkasında "birileri"nin rolü var mıydı?

Karl Popper'in felsefesine olan hayranlıkları nedeniyle "komplo teorileri"ne alerjileri olanlar bu sorudan hoşlanmayabilir, tarihsel gelişmelerin arkasında birilerini aramanın bilimsel olmadığını öne sürebilirler. Oysa biz böyle bir soru sormakta ısrarlıyız. Çünkü Avrupa'nın yaşadığı ve sonradan da tüm dünyaya ihraç ettiği büyük dönüşümün sonucunda ortaya çıkan şey "inkar"dır ve Kuran'da bizlere inkarın yalnızca kişilerin seçimi ile oluşmadığı, birileri tarafından üretildiği haber verilmektedir. Allah Kuran'da bildirdiği gibi, insanların dini inkara yönelmelerinin ardında, "müstekbirlerin" (Allah'a karşı büyüklenen ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaran önde gelen inkarcılar) kurdukları "hileli düzen"lerin büyük rolü vardır. Ayette bildirildiğine göre, bu müstekbirlere uyan halk, ahirette onlara **"... siz gece ve gündüz hileli düzenler kurup bizim Allah'ı inkar etmemizi ve O'na eşler koşmamızı bize emrediyordunuz..."** (Sebe Suresi, 33) diye seslenecektir.

İnkar yalnızca kendi kendine oluşmadığına, birileri tarafından üretildiğine göre, Avrupa'daki büyük dönüşümün de kimin tarafından üretildiği sorusu karşımıza çıkmaktadır. Acaba kim "gece ve gündüz hileli düzenler" kurarak, yani bilinçli ve sistemli bir biçimde Avrupa toplumlarını dinden uzaklaştırıp sekülerleştirmiştir?

Bu soru üzerinde düşünürken, ABD Büyük Mührü'nde yer alan "Başlanmışın Tamamlanması - Yeni Seküler Düzen" ibareleri, daha da anlamlı hale gelmektedir. Verilen mesaj ilginçtir: Sanki birileri, "başlanıp tamamlanan", yani planlı bir hareket sonucunda Yeni Seküler Düzen'i kurmuştur. ABD Büyük Mührü, bu seküler düzenin kim tarafından "başlanıp tamamlandığı" konusunda da sembolik mesajlar taşır: Sözkonusu ibarelerin ortasında "üçgen içinde göz" sembolü vardır; yani Yahudilik'ten mason localarına aktarılan klasik İbrani sembolü: "Rab (Yehova)nın bakan gözü" ... Sanki seküler düzeni kuranlar, bu sembolün sahipleridir.

Daha da önemlisi, sekülerleşmenin arkasında Yahudilerin rolü olduğunu Allah bizlere Kuran'da bildirmektedir. Nisa Suresi'nin 160. ayetinde **"Yahudilerin yaptıkları zulüm ve birçok kişiyi Allah'ın yolundan alıkoymaları nedeniyle"** lanetlendikleri haber verilir. Kuşkusuz Avrupa'da yaşanan (ve sonradan tüm dünyaya ihraç edilen) büyük sekülerleşme hareketi de, Kuran'da haber verilen değişmez kurallardan farklı bir şekilde gerçekleşmiş olamaz.

Katolik Avrupa Düzeninde Muhalefet

Ortaçağ boyunca hüküm süren Katolik Avrupa Düzeni oldukça istikrarlı bir düzendi. Kilise'nin egemenliğine karşı yüzyıllar boyunca hiçbir ciddi muhalefet yaşanmamıştı. Çünkü düzene muhalif olacak herhangi bir sosyal grup yoktu. İnsanlar dini otoritenin kurduğu hiyerarşik düzene sadakat gösteren, "hadlerini bilen" insanlardı ve kimsenin aklına dini otoriteye isyan etmek gibi bir düşünce yoktu. Avrupa toplumları, dini otoritenin bayrağı altında Hıristiyanlık bilinci ile birleşmiş ve homojen bir kültür oluşturmuşlardı. Bu nedenle de o dönemlerde kıtanın adı "Avrupa" değil, "Christendom" idi, yani "Hıristiyanya"...

Ancak Hıristiyanya içinde tek bir toplum vardı ki, kurulu düzene karşı büyük bir muhalefet hissi taşıyordu. Bu toplum, Avrupa'nın değişik bölgelerine azınlıklar halinde dağılmış olan Yahudi toplumuydu. Çünkü Yahudiler Katolik öğretisinde "İsa'nın katilleri" olarak tanınıyor ve sapkın bir dinin üyeleri olarak kabul ediliyorlardı. Bu nedenle de Yahudilerin Hıristiyanlarla eşit sosyal haklara sahip olması asla kabul edilmiyordu. Buna karşın, önceden de değindiğimiz gibi Yahudiler kendilerini "seçilmiş halk" olarak kabul ediyor, diğer ırklardan üstün olduklarına inanıyorlardı. Bu "üstün"lüklerinin tanınacağı ve diğer halkların kendilerine boyun eğeceği günü, yani Mesih'in gelişini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Ve Kabalacılar, önceki bölümde incelediğimiz gibi, Mesih'in gelişini sağlamak için yaptıkları Plan'ı, Kristof Kolomb'un ünlü yolculuğu ile uygulamaya koymuşlardı.

Kısacası, Ortaçağ'ın sonlarına gelinirken, Yahudiler Katolik Avrupa Düzeni'nden rahatsız olan tek dikkate değer grup durumundaydılar. Kuşkusuz bu son derece önemliydi, çünkü önceki bölümde incelediğimiz gibi Yahudi önde gelenleri rahatsız oldukları bir durumu kabul etmezler, onu değiştirmeye çalışırlardı. Kabala, bu değişimin, "tarihin akışını değiştirme"nin anahtarıydı. Bu nedenle, Yahudi önde gelenleri kuşkusuz Katolik Avrupa Düzeni'ni de değiştirmeyi hedeflediler. Katolik Avrupa Düzeni'ni değiştirmek Mesih Planı'nın bir parçasıydı, ancak bu işe, Mesih Planı'nın asıl olarak uygulanmaya konduğu 1492 yılından da önceleri başlanmıştı.

Peki kurulu düzeni yıkabilmek için Yahudilerin izlediği yol neydi dersiniz? Kuşkusuz bu işi tek başlarına gerçekleştiremezlerdi. Kilise'nin sağlam otoritesine karşı, yalnızca tefecilik sayesinde elde ettikleri ekonomik güçlerine dayanarak karşı çıkamazlardı. Ancak bu ekonomik gücü ve birtakım "metafizik" maharetlerini kullanarak bir başka yol deneyebilirlerdi: Kilise'ye karşı olan başka güçlerle ilişkiye geçmek ve onları desteklemek...

Nitekim öyle de yaptılar. XII. yüzyıldan başlayarak Avrupa'da Kilise'ye karşı gelişen felsefi ya da politik tüm muhalefet denemeleri, arkalarında Yahudileri buldular. Kısa süre içinde Kilise'ye karşı bir tür "kutsal-olmayan ittifak" oluştu. Tüm Kilise karşıtı hareketler, kendilerine kucak açan Yahudi önde gelenleriyle ittifak içine girdiler. İlerleyen sayfalarda bu "kutsal-olmayan ittifak"ın nasıl oluştuğuna ve Avrupa üzerinde ne gibi etkileri olduğuna değineceğiz. Bu arada da bir yandan bir başka konuyu, mason örgütünün karanlık kökenini, bilinmeyen tarihini ve Yahudilerle olan ilginç ilişkisini çözmüş olacağız.

Bu nedenle Yeni Seküler Düzen'in hikayesine, mason örgütünün kökeninden, yani Süleyman Tapınağı Şövalyeleri'den başlamak gerekmektedir...

Tapınakçılar (Süleyman Tapınağı Şövalyeleri)

Tapınakçılar ya da uzun adıyla Süleyman Tapınağı Şövalyeleri, Ortaçağ Avrupa tarihinin en ilginç ve de gizemli konularından biridir. İngilizce'de adı "Templar Knights" olarak adlandırılan örgüt, aynı masonluk gibi hem yoğun bir mistik kökene ve bu mistisizmden kaynaklanan ritüellere hem de üyelerinin ortak "ekonomik çıkar"larına hizmet eden bir yapıya sahipti.

Örgütün kurulması Birinci Haçlı Seferi sayesinde oldu. Bilindiği gibi bu ilk sefer sonucunda Haçlılar, Kudüs'ü ele geçirmiş ve bir Haçlı Krallığı kurmuşlardı. Bu krallık, Selahaddin Eyyübi tarafından yıkılana dek, Kudüs'ü elinde bulundurdu. Haçlılar'ın Kudüs'ü ele geçirmesi, Kutsal Topraklar'ın yüzyıllar sonra batılıların eline geçmesi demekti. Tapınakçılar, işte bu dönemde ortaya çıktılar.

1118'de Haçlı Kralı II. Baudouin'ın saltanatı sırasında, Kudüs'e Payns'lı Hugues adlı birinin başkanlığında dokuz kişi gelmişti. "İsa'nın Yoksul Şövalyeleri" adında yeni bir tarikatın çekirdeğini oluşturdular. Ama kuracakları tarikat

ne "İsa'nın Şövalye"si olacaktı ne de yoksul... Kral onları, çok önemli bir yere, Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nın olduğu noktaya yerleştirdi. (Hani şu, Yahudilerin Mesih'in gelişine yakın yeniden inşa edecekleri ve tarihin anahtarı saydıkları Tapınak)... Bu şövalyeler kısa sürede sayı ve güç yönünden geliştiler ve koruyucusu oldukları Tapınak'a nispetle Tapınak Şövalyeleri olarak anılmaya başladılar. Liderlerine de "Üstad" diyorlardı. En büyüklerine de "Büyük Üstad"...

Tapınakçılar gittikçe büyüyen bir örgüt haline geldiler. Yalnızca Haçlı Krallığı'nda değil, Avrupa'da, özellikle de Fransa'da çok sayıda Tapınakçı oluştu. Kutsal Topraklar'ın güvenliği onlardan sorulmaya başlamıştı.

Bu arada Tapınakçılar şirketleşmeye başladılar. Filistin'e gitmek için yola çıkan zengin hacıların değerli eşyalarını Avrupa'da devralıp karşılığında çekler veriyorlardı. Filistin'e ulaşan yolcular orada bu çekleri paraya çevirebiliyorlardı ama Tapınakçılar'a yüklü bir faiz geliri bırakarak. Çek hesabını, Floransalı bankerlerden önce onlar icad etmişlerdi. Bağışlarla, silahlı fetihlerle, parasal işlemlerden elde ettikleri yüzdelerle çok-uluslu bir şirket haline geldiler. İlk önemli kapitalizm uygulamalarının Amsterdamlı Yahudilerce uygulandığını biliyoruz. Ama görülen o ki, Tapınakçılar da faiz kullanarak bankerlik yapıp bir tür Ortaçağ kapitalizmi yaratmışlardı. Para yatırıp çekiyorlar, faizi işletiyorlar, büyük bir özel banka gibi işlem yapıyorlardı.

Tapınakçıların ekonomik boyutu, Michael Baigent ve Richard Leigh'in birlikte yazdıkları *The Temple and the Lodge* (Tapınak ve Loca) adlı kitapta da vurgulanıyor. Yazarlar, "modern bankacılığın kökeninin Tapınakçılar olduğunu", % 60'a varan faiz oranlarıyla borç veren örgütün "Avrupa'daki servetin büyük bir bölümünü elinde bulundurduğunu", Fransız ve İngiliz saraylarının örgüte büyük miktarlarda borçlandıklarını bildiriyorlar.[2] Kitapta örgütün ekonomik rolü ile ilgili olarak şöyle deniyor: "Hiçbir Ortaçağ kurumu kapitalizmin yükselişine Tapınakçılar kadar katkıda bulunmamıştır." [3]

Tapınakçılar'ın aslında bundan çok daha ilginç bazı özellikleri vardı. Bu özelliklerin başında tarikatın gizli tören ve ayinleri geliyordu. Uzun süre bu törenleri tarikata üye olmayan hiç kimse bilmedi. Fakat zamanla sızan bazı bilgiler, Tapınakçılar'ın gerçekte Hıristiyanlıktan büyük bir sapmayla uzaklaştıkları ve çok garip bazı uygulamalar içinde olduklarını gösteriyordu:

> ... Tapınakçılar'ın gizli ritüelleri ile ilgili ortada garip hikayeler dolaşmaya başlamıştı. Bu toplantılar son derece gizli tutulur, kapalı kapılar ardında gerçekleştirilirdi. Kapıda özel muhafızlar yer alırdı. Yayılan haberler, içerde son derece sapkın ayinlerin yapıldığı, İsa'ya küfredildiği, cinsel yönden sapkın ritler uygulandığı ve Bafomet adlı bir tür puta tapınıldığı şeklindeydi. Bafomet yerine bazen şeytanı sembolize eden bir kara kedi putu kullanıldığı söyleniyordu.[4]

Tapınakçıların bu tür bir sapma içinde olduklarına dair kuşkular iyice arttı. Zaten ortada bir gariplik olduğu belliydi: Eğer bilinen Hıristiyan törenlerini uyguluyorlarsa, neden bu derece büyük bir gizliliğe ihtiyaç duyuyorlardı? Bu

Tapınakçılar, Haçlıların eline geçen Kudüs'te kendilerine Süleyman Tapınağı'nı karargah edinen bir grup şövalyeden oluşuyordu. Ama Örgütün üyeleri, Kudüs'te yaşadıkları değişim sonucu, Hıristiyanlıktan büyük ölçüde ayrıldılar. Gizli toplantılar yapıyor ve bu toplantılarda homoseksüelliğe varan sapık ayinler uyguluyorlardı. Hıristiyanlıktan ayrılmalarının en açık ifadesi ise gizli törenlerinde Hz. İsa'yı sembolize ettiğine inanılan haç'a "tükürmeleri" ve "üzerine basmaları"ydı. Yanda, Tapınakçılar'ı bu tür bir ayin sıraında tasvir eden bir çizim yer alıyor. Tapınakçılar, bunların yanısıra, Avrupa'ya uzanan kolları sayesinde, Ortaçağ Avrupası'nda hiç bilinmeyen bir işe, bir tür bankacılığa başladılar.
Örgütün böylesine büyük bir dönüşüm geçirmesi, kuşkusuz Kudüs'te farklı bir şeyler bulduğu anlamına geliyordu. Öyleydi de; Tapınakçılar, kendilerini Hz. İsa'ya düşman yapacak, tefeciliğe alıştıracak ve onlara kara büyüye varan ayinler öğretecek bir grupla, Kabalacılarla ilişkiye geçmişlerdi...

kuşkuların sonucunda 1307 yılında Fransa Kralı ve Papa V. Clement'in emriyle Paris'teki Tapınakçılar, kaçanlar hariç, tutuklandılar. Gizli toplantılarında neler yaptıkları ile ilgili olarak sorgulandılar. İtiraflar ilginçti:

> Tapınakçılar'ın çoğu, İsa'ya inanmayıp onu 'sahte peygamber' olarak gördüklerini kabul ettiler. Anlattıklarına göre, örgüte giriş töreni kapıları kilitli ve gizli bir odada yapılıyordu. Tarikata alınacak kişiden giysilerinin bir bölümünü, bazen de hepsini çıkarması isteniyordu. Bunun üzerine diğer tarikat üyeleri onu vücudunun değişik bölgelerinden öpüyorlardı. Sorgulanan Tapınakçılar'dan birisi, Guischard de Marzici, Hugh de Marhaud adlı bir Tapınakçı'nın tarikata alınış töreniyle ilgili ilginç şeyler anlatmıştı. Buna göre, Marhaud, küçük odaya alınmıştı, öyle ki kimse içerde ne olduğunu duyamıyor ve göremiyordu. bir süre sonra Marhaud odadan çıkarılmıştı; rengi sapsarıydı...
> Tapınakçılar'ın sorgusu sırasında hemen hepsinin kabul ettiği ve kesinleşen bir şey var: Tapınakçılar'ın tapındığı bir tür put. Çoğu Tapınakçı bu figürü gördüğünü söylemiştir. Bazıları bu figürün uzun bir sakal ve parlak gözlere sahip korkutucu bir insan başı olduğunu itiraf etmiş, bazıları da bir kurukafa olduğunu bildirmiştir... Bazı Tapınakçılar ise gizemli bir kedi figüründen söz etmiştir. Ortak görüş, bu figürün Şeytan'ı temsil ettiği yönündedir.[5]

Tapınakçılar'ın cinsel sapkınlıkları ile ilgili olarak söylenen en önemli şey, birbirleriyle homoseksüel ilişki kurmuş olmalarıdır. *Foucault Sarkacı* adlı romanında Tapınakçılar'dan çokça söz eden Ortaçağ uzmanı Umberto Eco, bunu doğruluyor ve Tapınakçılar'ın homoseksüelliğinden şöyle söz ediyor:[6]

> ... Biraz düşünün. Tıpkı bir denizci yaşamı sürüyorlardı, aylarca çölün ortasında, Şeytan'ın inine düşmüşsün, geceleyin, aynı kaptan yemek yediğin birisiyle

En solda Tapınakçılar'ın ünlü sembolü: Aynı ata binmiş iki Tapınakçı. Umberto Eco, örgütün böyle ilginç bir sembol seçmiş olmasının, homoseksüelliklerinin bir işaret olduğunu söylüyor.
Yanda ise Tapınakçıları yasadışı ilan eden Papa V. Clement.

> aynı çadırı paylaşıyorsun. Uykusuz, üşümüş, susamış, için korku dolu, anneni özlüyorsun. Ne yaparsın?...
> Erdenlik andı içmemiş öteki askerlerin arasında, nasıl bir cehennem yaşamı sürdürdüklerini düşünün. Bir kenti ele geçirdiklerinde, onlar, gözleri kadife gibi Mağribi kızların ırzına geçerken, Lübnan'ın sedir ağaçlarının güzel kokuları arasında Tapınak Şövalyesi ne yapsın? Onun payına da Mağribi oğlanlar düşüyordu... Tapınak şövalyelerinin mührü, biri öbürünün arkasında, aynı ata binmiş iki kişi olarak betimler onları. Neden peki? Yasa herbirinin üç atı olmasına izin vermiyor muydu?...[7]

Yıllar süren sorgu ve mahkemeler sonucu bu sapkınlıklarının açığa çıkmasının ardından Tapınakçı tarikatı, Papa V. Clement tarafından tamamen yasaklandı. Tapınakçılar'ın büyük üstadı Jacques de Molay 1314'de haç üzerinde yakılarak idam edildi. Papa tüm Avrupa krallarından ülkelerindeki Tapınakçıları tutuklayıp Kilise mahkemelerine teslim etmelerini istedi.

Tarikat belki resmen kapatılmıştı ama fiilen hiç yok olmadı. *The Encyclopedia of the Occult* (Okültizm Ansiklopedisi) bu konuyla ilgili olarak şunları söylüyor:

> Konuyla ilgili çoğu kaynak tarafından, Büyük Üstad Jacques de Molay'ın ölümüyle birlikte, hayatta kalan Tapınakçılar tarafından bir komplo tasarlandığı öne sürülür. Buna göre, Tapınakçılar'ın amacı, kendilerini yasaklayıp Üstad'larını öldüren Papalığın ve bazı Avrupa krallıklarının yıkılmasıdır. Bu amacın nesiller boyunca aktarıldığını ve Tapınakçılık'ın devamı olan İllüminati ve masonluk gibi örgütlerce sürdürüldüğü söylenir. Masonluğun etkisiyle gelişen ve Fransız tahtının yokolmasını sağlayan Fransız Devrimi de bunun bir sonucu olarak yorumlanır...[8]

Hatta, yaygın bir söylentiye göre, Fransız Devrimi sırasında Kral XVI. Louis'nin giyotinle kafasının kesildiği gün, bilinmeyen biri sekiye çıkar, 'Jacques de Molay, öcün alındı!' diye bağırır.[9]

Tapınakçılar'dan masonlara uzanan sözkonusu zinciri biraz sonra inceleyeceğiz. Ama önce, Tapınakçılar'ı Hıristiyanlıktan böylesine bir sapmaya götüren etkenin ne olduğuna bir bakalım.

Tapınakçılar Kudüs'te ne bulmuşlardı dersiniz?...

Tapınakçılar'ın çoğu, Hıristiyan inancından sapıp, Hz. İsa'ya küfrettikleri, homoseksüel ilişkiye girdikleri ve büyü ayinleri yaptıklarını itiraf etmişlerdi. Bunun üzerine başta büyük üstad Jacques de Molay olmak üzere, tarikatın önde gelenleri idam edildi. Yanda Jacques de Molay'ın idamını gösteren bir tasvir yer alıyor. Görüldüğü gibi, Molay son derece mağrur ve masum, onu idam edenler ise vahşi ve bağnaz olarak gösterilmiş. Çizimde böyle bir "taraf tutma" uygulanmasının nedeni, resmin bir masonik kaynakta yer alıyor olması. Resmin yer aldığı ve masonluğun derecelerini anlatan "Clausen's Commentaries on Morals and Dogma" adlı kitabın yazarı, İskoç ritinin 33. dereceden üstadı Henry C. Clausen.

Tapınakçılar ve Kabalacılar

Tapınakçılar, Kudüs'ün en can alıcı bölgesine yerleşmişlerdi: Süleyman Tapınağı'nın bulunduğu yere. Yani, Yahudilerin MS 70 yılında Kudüs'ten sürülmeleriyle yıkılan ve 19 yüzyıldır yeniden inşa etmek için can attıkları mabede. Acaba Tapınakçılar, o dönemde önemli bir Yahudi nüfusuna ve Kabala faaliyetine ev olan Kudüs'te bu Kabala ruhundan tatmışlar mıydı?

Tarih kitapları, Haçlılar'ın Müslümanlara olduğu gibi Yahudilere de acımasız davrandığını bildirir. İlk Haçlı Seferi ile Kudüs'e giren Hıristiyanlar, çok sayıda Yahudi de öldürmüşlerdir. Ancak, genel Haçlı ordusundan çok farklı bir yapıya sahip olan "Müslümanların karnını deşmekten çok zevk alan" Tapınakçılar'ın Yahudilerle herhangi bir çatışmaya girdiğine dair bir kayıt yoktur.

Ancak, Tapınakçılar'ın Yahudilerle çatışmak bir yana, Yahudi önde gelenlerinin taşıdığı Kabala geleneğinden etkilendiğine dair bazı ilginç kayıtlar vardır. Umberto Eco, Tapınakçılar'ın Kabala'dan etkilendiklerini sık sık vurgular. Kabalacıların, eski Mısır zamanındaki firavunlara uzanan bir "giz"e sahip olduklarını anlatır. Buna göre, Eski Mısırlılar'ın sahip olduğu bir takım "giz"ler (anlaşılan büyü), Yahudi önde gelenleri tarafından öğrenilmiş ve sonra da bu

Yahudiler tarafından Eski Ahit'in ilk beş kitabına (Muharref Tevrat) serpiştirilmiştir. Ancak üstü kapalı bir biçimde anlatılmış olan bu "giz" ancak Kabalacılar tarafından anlaşılabilmektedir (Zaten daha sonra İspanya'da yazılacak ve Kabala'nın temeli haline gelecek olan Zohar, bu sözkonusu beş kitabın "giz"lerini konu edinecektir). Umberto Eco, Kabalacılar'ın Eski Mısır'dan devraldıkları bu "giz"in Süleyman Tapınağı'nın ölçülerinden de okunduğunu söyledikten sonra, Tapınakçılar'ın bu gizi, o dönemde Kudüs'te bulunan Kabalacı hahamlardan öğrendiklerini bildiriyor: "... Gizi Tapınak'ın açıkça söylediği şeyi sezinleyenler, Filistin'de kalan bir avuç hahamdır yalnızca... Tapınakçılar da onlardan öğreniyorlar." [10] Eco ayrıca Tapınakçılar'ın "gizli İbrani mezhepleriyle bağlantıya geçtiklerini" de yazar.[11]

Tapınakçılar'ın Kabalacılar'dan öğrendikleri ve Eski Mısır'a uzanan bu "giz"in bir tür kara büyü olduğunu anlamak pek zor değildir. Tapınakçılar'ın bu "giz"e ulaşmalarıyla uygulamaya başladıkları garip ayinler bunu gösterir. Zaten kitabın Giriş bölümünde de Kabalacılar'ın, metafizik yöntemleri kullanarak fiziksel dünyayı etkilemeye çalıştıklarını, kısacası "büyücü" olduklarını incelemiştik.

Tapınakçılar'ın mistik Yahudi mezheplerinden etkilenmiş olduklarına, İngiliz tarihçi Michael Howard da *The Occult Conspiracy* adlı kitabında değinir. Kitapta bildirildiğine göre, İsrailli arkeolog Dr. Hugh Schonfield, 1940'lı yıllarda bulunan Ölü Deniz Roleleri (Dead Sea Scrolls) üzerinde yaptığı araştırmalar sonucunda, Tapınakçılar'ın elde ettikleri okült (batıni) bilgilerin kaynağının MS 1 ve 2. yüzyıllarda Filistin'de faaliyet gösteren Essenler adlı Yahudi tarikatı olduğunu ortaya çıkarmıştır. Essenler, Hz. Süleyman zamanından beri Filistin civarında varlığını koruyan gizli mistik Yahudi mezheplerinin bir devamıdır. Schonfield'a göre, Hz. Süleyman Tapınağı'nın inşasını üstlenen ustaların taşıdıkları giz, Essenler aracılığıyla diğer bazı Yahudi mezheplerine, onlardan da Tapınakçılar'a aktarılmıştır.[12]

Aslında bu gizli bağlantıların yanısıra Tapınakçılar'ın Yahudi öğretisinden etkilenmiş olduklarını ortaya koyan görünür işaretler de vardır. Bunların başında Ortaçağ Avrupası için çok yabancı bir kavram olan faiz sistemi ve bankacılığın Tapınakçılar tarafından uygulanmış olması gelir. Bilindiği üzere, faiz Katolik öğretisinde günahtır ve Ortaçağ boyunca Avrupa'da faiz uygulayan tek topluluk Yahudiler olmuştur. Şimdi Yahudilerin ardından bir de Tapınakçıların faiz sistemini benimsemiş olmaları, iki taraf arasındaki ilişkinin göstergesidir. Ayrıca Tapınakçılar'ın Hz. İsa'ya olan düşmanlıklarının da tek açıklaması yine "Yahudi bağlantısıdır": Bu düşmanlık Kudüs'te başlamıştır ve Kudüs'te bulunan üç toplum Hıristiyanlar, Müslümanlar, Yahudiler arasında Hz. İsa'ya düşmanlık besleyenler kuşkusuz ancak Yahudiler olabilir.

Bu arada, Tapınakçılar bir de İslam coğrafyasında gelişen en sapkın tarikatlardan biri olan Haşhaşiler'le de ilişki kurmuşlardır. Konuyla ilgili diğer kaynakların büyük bölümü bu bilgiyi doğrular. Umberto Eco, Tapınakçılar'la Haş-

haşiler'in ilişkisini şöyle anlatır: "Açık arazide birbirlerinin karınlarını deşiyorlar ama gizlice birbirlerini kucaklıyor, gizemli görüntüler, büyü formülleri, simya incelikleri fısıldıyorlardı birbirlerine..." Eco, ayrıca Tapınakçılar'ın Haşhaşi'lerden, uyuşturucu kullanmayı ve "anüs öpme" gibi sapkın "ayin"leri öğrendiklerini bildirir.[13] İlginç olan bir başka nokta, Haşhaşi bağlantısının içinde de bir Yahudi bağlantısı bulunmasıdır. Amerikalı tarihçi Eustace Mullins, Haşhaşiler'in lideri Hasan Sabbah'ın, o dönemde Yahudi olmasına rağmen vezir makamına kadar yükselmiş olan Ebu Mansur Sedakah İbn-i Yusuf tarafından korunmasına dikkat çekerek, tarikatı "Judeo-Shi'ite" (Yahudi-Şii) tarikatı olarak nitelendiriyor.[14]

Yeraltında Devam Eden Kabalacı-Tapınakçı İlişkisi

Haşhaşiler'den edindikleri cinsel sapkınlık "çeşni"lerinin yanında, Tapınakçılar kuşkusuz asıl ilimlerini Kabala'dan aldılar. İlginç olan, Kabalacılar'ın gizleriyle ve Yahudi düşüncesiyle aydınlanan Tapınakçılar'ın, Kudüs sonrasındaki karargahlarında da hep Kabalacılar'la ilişki içinde olmayı sürdürmeleriydi.

Tapınakçılar, 1314'de yasaklanıp önde gelenlerinin çoğunun idam edilmesinin ardından, Avrupa'nın farklı bölgelerinde kendilerine güvenli yerler bulup, varlıklarını sürdürmüşlerdi. Anlatıldığına göre, Paris'teki Tapınakçılar'ın bir bölümü, haklarında tutuklama kararı çıkmadan bir gece önce gizlice şehirden ayrılmışlardı. Bu yeraltı Tapınakçıları'na Yeni-Tapınakçılar adı verildi. Yeni-Tapınakçılar'ın sığındıkları yer ise, Güney Fransa'daki Provins bölgesiydi. Provins, uzun yıllar boyu Yeni-Tapınakçılar'ın kalesi oldu. Eco, Provins'le ilgili olarak şunları yazıyor:

> Provins büyülü bir yer, hala buram buram giz kokuyor... Tapınakçılar orada kendilerini evlerinde gibi duyumsuyorlardı. Kentte tarih öncesi zamanlardan kalma tüneller vardı. Tepenin ardında boydan boya uzanan, bugün hala bazılarını gezebileceğiniz bir katakomblar ağı. İnsanların gizlice toplanabileceği yerler... Kralın adamları Provins'e de geliyorlar kuşkusuz. Yüzeydeki Tapınakçılar'ı tutuklayıp Paris'e götürüyorlar... Ama Provins çözülmüyordu. Provins, yer altındaki yeni-Tapınakçılar'ın yeri... Bir yapıdan ötekine ulaşan tüneller; bir ambara ya da depoya giriyor, bir kiliseye çıkıyorsunuz... Her mahzen, daha doğrusu her yeraltı odası bir tünele açılıyordu.[15]

Ancak yeraltı tünelleriyle ve "insanların gizlice toplanacağı yerler"le dolu olan Provins'te Tapınakçılar yalnız değildi. Provins, Tapınakçılar'dan başka birilerinin daha merkeziydi: Kabalacıların... Encyclopaedia Judaica şöyle yazıyor:

> Ortaçağ Avrupası'nda Kabala'nın ilk çıkışı Güney Fransa'daki Provins'te oldu. 1150 ile 1200 yılları arasında Provins'te ilk Kabalistik çalışmalar başladı. Sefer ha Bahir kitabı bu tarihler arasında yazıldı... Daha sonra Kabala çalışmaları daha da yoğunlaştı... Provins'teki Kabala birikimi, daha sonra İspanya'da gelişecek olan Kabala akımına zemin hazırlamıştır.[16]

"Gizli tünellerin ve buluşma yerlerinin merkezi" olan Provins, hem Kabalacıların hem de Tapınakçılar'ın karargahıydı. Anlaşılan, bu mistik yerde, Kudüs'te başlayan Kabalacı-Tapınakçı yakınlaşması devam etmişti. Umberto Eco da, "Provins Kabalacıları aracılığıyla Yeni-Tapınakçı kanadın esinlendiğini" bildiriyor.[17] Provins'in bu Kabalistik atmosferinden ünlü kahin Nostradamus'un çıkmış olması da bu nedenle pek şaşırtıcı değil.[18]

Provins, gizlenerek yer altına inen Tapınakçılar'ın tek sığınağı değildi; Provins'e gidenler Fransız Tapınakçıları'ydı. Tapınakçılar'ın bir başka karargahı ise Portekizli biraderlerin yerleştiği Tomar Kalesi'ydi. Tomar da Provins gibi gizemli ve mistik bir yerdi. Ama asıl ilginç olan burada da Tapınakçılar'la Yahudiler arasında çok yakın ilişkiler kurulmuş olması. Eco, romanındaki karakterin Tomar'a yaptığı ziyareti şöyle anlatıyor:

> Tomar, Portekizli Tapınakçılar'ın sığındıkları kaleydi... Tomar, tıpkı bir Tapınakçı kalesini tasarlayabileceğim gibiydi... (Rehberle birlikte) bir mahzene indik. Birkaç basamak indikten sonra, taş bir zeminden geçilerek apsise ulaşılıyordu... Her biri gül biçiminde, biri ötekinden daha büyük, sonuncusu bir kuyunun üstüne konmuş, yedi kilittaşının altından geçilerek varılıyordu oraya. Bir Tapınakçı manastırında, üstelik kesinlikle Gül-Haç manifestolarından önce yapılmış bir salonda, Haç ve Gül...
> Onarımı henüz tamamlanmamış, birkaç tozlu eşyayla donatılmış, rastgele girdiğim bir odada gelişigüzel yere yığılmış koca koca karton kutular gördüm. Kutuları rastgele karıştırırken, büyük bir olasılıkla, XVII. yüzyıldan kalma İbranice kitaplardan parçalar buldum. Yahudiler'in Tomar'da ne işleri vardı? Bana kaleyi gezdiren rehber, Şövalyeler'in (Tapınakçılar'ın) yerel Yahudi topluluğuyla iyi ilişkiler içinde olduklarını söyledi. Pencereden, Fransız üslubunda, zarif bir labirent biçiminde tasarlanmış küçük bir bahçe gösterdi bana. Bunun, Samuel Schwarz adında bir onsekizinci yüzyıl Yahudi mimarının yapıtı olduğunu söyledi...[19]

Encyclopaedia Judaica da, Tomar'da 14 ve 15. yüzyıllarda "son derece aktif bir Yahudi cemaati" olduğunu bildirir.[20] Böylece Kudüs'te başlayan etkileşim, Avrupa'da da sürmüştür. Kabalacılarla aynı yerlerde mesken tutup, "İbranice kitaplar" hatmeden Tapınakçılar, Yahudi mistisizminin gücüne kapılmışlardır.

İki tarafın arasındaki tek paralellik, mistik boyut değildir. Her iki taraf da benzer hedefler peşindedir. Yazının başında Yahudilerin Ortaçağ'daki Katolik Avrupa Düzeni'ne muhalif en büyük grup olduğunu ve bu düzeni yıkabilmek için başka muhalif gruplarla ittifak içine girdiklerinden söz etmiştik. İşte bu başka muhalif grupların en önemlisi Tapınakçılar'dı. Tapınakçılar, önceleri büyük bir ekonomik ve siyasi güce sahipken, Papa ve ona bağlı krallıklar tarafından yasaklanmış ve sindirilmiş bir gizli örgüt konumundaydı. Dolayısıyla Kilise'ye ve ona bağlı krallıklara derin bir nefret besliyor ve öç alma isteğiyle yanıp-tutuşuyorlardı. Yahudiler de, önceden de değindiğimiz gibi benzer bir konumdaydılar. Filistin'den sürülmüşler, Avrupa'nın hemen her ülkesine azınlık olarak dağılmışlardı. Katolik Avrupa onlara "İsa'nın katilleri" gö-

züyle bakıyordu. Oysa onlar, "Tanrı'nın seçtiği üstün ırk" olduklarına inanıyorlar ve tüm dünyanın bu üstünlüklerini kabul edecekleri bir günün, yani Mesih döneminin gelmesini bekliyorlardı. Papa'ya ve ona bağlı olan krallıklara bakış açıları Tapınakçılar'ınkinden farklı değildi.

University of Reading'den tarih profesörü Malcom Barber, Tapınakçılarla ilgili olarak yazdığı *The Trial of the Templars* (Tapınakçılar'ın Yargılanışı) adlı kitabında, 14. yüzyılın başında Tapınakçılar'la Yahudilerin aynı sosyal durumda olduklarına dikkat çekiyor. Yahudilerin Katolik Avrupa düzenine göre kafir sayılıp dışlandıklarını ve böylece "out-group" (dış-grup) konumunda olduklarını hatırlatan Barber, tutuklanıp yargılanmalarıyla birlikte Tapınakçılar'ın da aynı statüye geldiğini vurguluyor.[21]

Kısacası, her iki taraf da kurulu düzenden, Katolik Avrupa Düzeni'nden hoşlanmıyordu. Her iki taraf da yeni bir düzen kurma hedefindeydiler. Bunu nasıl yapabilirlerdi? Ve ne gibi bir ortak noktada buluşabilirlerdi?

Yahudi önde gelenlerinin, kurulu düzeni istedikleri biçimlere sokmanın yolunu Kabala'da ve Sefirot teorisinde bulduklarını kitabın Giriş bölümünde incelemiştik. Bu teoriye göre dünyadaki olaylar da tüm yaratılmış şeyler gibi Sefirot şemasına uygun işliyordu ve Sefirot üzerinde oynamalar yapılarak tarihin akışına yön verilebilirdi. Kabalacılar, bu yöntemle dünyanın akışını etkileyebilecek dev bir güce sahip olduklarına inanmışlardı.

Kabala'dan ve Kabalacılardan son derece etkilenmiş olan Tapınakçılar da herhalde bu "dünyanın akışını değiştirme" teorisini görmemezlik edemezlerdi. Eğer Yahudi önde gelenleri böyle bir güce sahiplerse ve bu güçle yapmak istedikleri de kendi hedefleriyle uyuşuyorsa, Tapınakçılar neden bu planı desteklemesinlerdi? Neden dünya görüşü yönünden de anlaştıkları Yahudilerle bir ittifaka girişmesinlerdi? Katolik Avrupa düzeni yüzünden ellerinden kaçırdıkları ve onlara büyük kazanç sağlayan kurmuş oldukları faize dayalı sistem de, zaten Yahudi patentli bir sistem değil miydi?...

33. dereceden İskoç Riti büyük üstadı olan Albert Pike, 1871 yılında yayınlanan *Morals and Dogma* adlı kitabında Tapınakçılar'ın büyük hedefinden söz etmiş ve şöyle demişti: "Tapınakçılar, en baştan beri Roma'nın (Papalık) ve onun krallarının egemenliğine karşıydı. Amaçları, zenginlik ve güç elde etmek ve gerekirse savaşarak Kabalistik dogmayı yerleştirmekti." Kuşkusuz aynı hedeflere Yahudiler de sahipti. Her iki kanadın da istediği Kilise'nin gücünün ortadan kaldırılmasıydı... Aynı zamanda, Kilise ile işbirliği içindeki monarşilere, en başta da Fransız monarşisine düşmandılar. Bunları yıkıp, yerine "Kabalistik dogmayı", yani Yahudi öğretisindeki dünya ve evren anlayışını yerleştirmek istiyorlardı. İki taraf arasındaki bu ittifak, dünya tarihi açısından çok büyük bir dönüm noktasıydı. İlerleyen sayfalarda bunu birlikte göreceğiz...

Tapınakçılar 1314'de kesin olarak yasaklanmışlardı ama hiçbir zaman yok olmadılar. Yaygın bir iddiaya göre, Büyük Üstad Jacques de Molay, Papa'nın emriyle idam edilmeden bir gece önce, güvendiği adamlarından birini örgütün eski üstadlarının gömülü olduğu Paris'teki gizli kutsal mezara yolla-

mıştı. Molay'ın görevlendirdiği bu Tapınakçı, sözkonusu mezardan örgüt için kutsal sayılan bazı emanetleri, en başta da Süleyman Tapınağından alınmış yedi kollu bir şamdanı aldı ve örgütün "bekası" için yeni bir güvenli yere götürdü.[22] Bu, örgütün hiçbir zaman yok olmayacağını, Kilise'nin tüm baskısına rağmen yaşayacağını sembolize ediyordu.

Öyle de oldu. Tapınakçılar hiçbir zaman yok olmadılar. Zamanla kendilerini legal hale getirmek için çalışmaya başladılar. Farklı isim ve görüntüler altında yeniden örgütlendiler. Böylece yeni-Tapınakçılık'tan doğan örgütler ortaya çıktı. En önemlileri kısa sürede tam Avrupa'ya yayılarak büyük bir siyasi güce ulaşacak olan masonluktu...

Tapınakçılar'dan Masonlara...

Masonluğun kökeni hakkında farklı teoriler öne sürülür. Kimi masonlar, örgütlerinin kökenini, Ortaçağ'da İngiltere'de var olan duvarcı loncalarına dayandırırlar. "Operatif masonluk" olarak da adlandırılan bu loncaların temel kuralı olan karşılıklı yardımlaşma ve koruyup-kollama, zamanla gerçekten duvarcı olmasa da, bu yapıya ilgi duyan başka insanlarca da benimsenmiş ve böylece bir insanın gerçekten duvarcı olmasa da bu derneklere girebildiği anlamına dayanarak "spekülatif masonluk" doğmuştur. Bu teoriye göre, masonluk, yalnızca Ortaçağ İngilteresi'nde hüküm süren duvarcı loncalarının bir uzantısı olan ve karşılıklı yardımlaşma ve dayanışmaya dayanan bir dernektir.

Ama masonluğu bu denli masum bir çerçeve içinde gösteren bu açıklama, neden bu örgütün son derece gizli olduğunu açıklamaya yetmez. Örgütün üyelerinin neden masonluk sırlarını açıklamama konusunda, "verdiğim sözleri yerine getirmediğim takdirde, kalbim göğsümün sol tarafından, dilim ağzımın dibinden koparılacak, boğazım kesilecek, vücudum vahşi atlar tarafından parçalanacak, med ve cezirin aktığı bir noktada deniz kumunun içinde 24 saat gömülecek, sonra kül oluncaya kadar yakılıp, dört rüzgarın estiği bir yerde havaya atılacak ve hatıram tamamen kaybolmuş olacaktır" gibi etkileyici yeminler ettiklerini açıklamaz.[23]

Yine de bu teori, masonlukta aşikar olan ve hemen herkesçe kabul edilen Yahudi etkisinin kökeni hakkında pek bir fikir vermez.

Çünkü, sözkonusu örgütü, bu duvarcı loncalarından, modern mason derneklerine teorisi ile açıklamaya çalışanlar, masonluğun kökeni ile ilgili çok önemli bir konuyu atlamaktadırlar. Masonların, Süleyman Tapınağı'nın inşasını üstlenmiş olan Hiram Abiff'i ilk büyük üstad olarak kabul ettiklerini göz ardı etmekte, Süleyman Tapınağı'nın ve Tevrat'ta Tapınak'la ilgili olarak anlatılan tüm olay ve sembollerin masonik literatürde ne denli büyük bir yer kapladığını gündeme getirmemektedirler. Oysa Kitabın başından beri önemini incelediğimiz ve belli çevreler için tarihin bir tür anahtarı olarak kabul edildiğini gördüğümüz Süleyman Tapınağı, masonluk öğretisinde dev bir yer tutar. Öyle ki, üstadlık derecesine ulaşan masonlar, sembolik olarak, Tapınak'ın inşasını yöneten duvarcı ustası Hiram Abiff "olurlar"...

Bunları göz önünde bulundurunca akla şu soru gelmektedir: Yeni ve yakın çağda İngiltere'de doğup gelişmiş olan mason örgütlenmesinin, binlerce yıl önce yapılmış ve yine binlerce yıl önce yıkılmış olan Süleyman Tapınağı'yla ne ilgisi vardır ki? Bu büyük zaman boşluğu içinde, Süleyman Tapınağı'yla en az binbeşyüz yıl sonra ortaya çıkacak olan mason örgütü arasındaki bağ nedir?

Bu iki şeyi birbirine bağlayan geçiş aşaması ne olabilir?

Bu sorunun cevabını aramaya kalktığımızda, kaçınılmaz bir biçimde Tapınakçılar'la karşılaşıyoruz. Çünkü masonluk dışında Batı dünyasında kurulmuş ve felsefesinin temeline Tapınak'ı yerleştirmiş olan tek örgüt onlarınkidir. Avrupa'ya, Tapınak ritüellerini, Kabala'yı ve Yahudi etkisini taşıyan onlardır. Bu nedenlerle yasaklanan, sonra da yer altına inip legal hale gelmeye ve düşmanlarından intikam almaya çalışan da onlardır.

Tapınakçılar'la masonların arasındaki ilişkiyi inceleyen tarafsız tarihçilerin verdiği cevap genellikle aynıdır: Masonlar, Tapınakçılar'ın devamıdır.

İskoçyalı Tapınakçılar, 1381 Köylü Ayaklanması, John Wycliffe ve Tarihin İlk Protestan Deneyimi

Tapınakçılar-masonlar ilişkisini inceleyen çok sayıda kaynak kütüphaneleri doldurmaktadır. Ama bunların hepsinin objektif ve tutarlı olduğu söylenemez. Konuyu inceleyen ve objektif ve tutarlı olduğuna kuşku olmayan en önemli kaynaklardan biri ise Amerikalı tarihçi John J. Robinson tarafından yazılan Born in Blood: *The Lost Secrets of Freemasonary* (Kan İçinde Doğmak: Masonluğun Kaybolmuş Sırları) adlı kitaptır. Amerika'daki masonik yayın organlarından *The Maine Mason*, Robinson'ın kitabını, "bir mason-olmayan biri tarafından masonlukla ilgili olarak yazılmış en iyi araştırma" olarak tanıtıyor.

Ortaçağ İngilteresi ve Haçlı Seferleri uzmanı olan Robinson'un kitabı iki ana bölüme ayrılmış: Birinci bölüm Tapınakçılar, ikincisi masonlar. Kitabın sunuş kısmında şu satırlar yer alıyor:

> Masonluk, 1717'de Londra'da varlığını dünyaya duyurmadan önce de, gizli ritüel ve sembolleri asırlardır kullanılıyordu. Bir kere tanındıktan sonra, masonluk tüm dünyaya yayıldı ve kralları, imparatorları ve devlet adamlarını içine aldı. Bunun yanında Amerika'da George Washington ve Sam Houston, Meksika'da Juarez, İtalya'da Garibaldi ve Güney Amerika'da Simon Bolivar gibi devrimcileri de localarına kattı. Humeyni gibi bazı liderlerce de yasaklandı.
> Peki ama bu örgütün gücü nereden geliyordu? 270 yıl kadar önce ortaya çıkmadan evvel, asırlardır ne yapıyordu? Ve neden katolik kilisesi ile bu kadar kanlı-bıçaklı düşman oldu? Bu ilginç çalışma, bu soruların cevabını veriyor ve İngiltere'deki Tapınak Şövalyeleri'nin, Papa ve kralın tutuklamasından kaçarken, daha sonra masonluk adını alacak olan, karşılıkla korunmaya dayalı bir gizli dernek kurduklarını kanıtlıyor. Yıllar süren titiz bir araştırmaya dayalı olan bu kitap, masonların hala gizli kalmış sırlarını çözüyor. Kitap, aynı zamanda, Protestan reformunu sağlayan tarihi gelişmeleri de yeni bir bakış açısıyla tekrar incelememizi sağlıyor.

Önceki sayfalarda Tapınakçılar'dan söz ederken, Hıristiyanlıktan büyük bir sapma yaşamakta olduklarının ortaya çıkmasından sonra, Papa ve Fransa Kralı tarafından haklarında tutuklama kararı çıktığını gördük. Tutuklama ve sorgulamaların ardından Büyük Üstad Jacques de Molay'ın idam edildiğine, örgütün kaçabilen üyelerinin yer altına indiğine ve saklandıkları karargahlarında Kabalacılar'la sürdürdükleri yakın ilişkilere değindik.

Ama yeraltına inen Tapınakçılar'ın arasında ilerde en büyük etkiye sahip olacak olanları İngiliz grubuydu. *Born in Blood*, işte bu İngiliz grubunun öyküsünü anlatıyor. John J. Robinson, İngiliz Tapınakçıları'nın, diğer biraderlerinden çok daha "avantajlı" olduklarını anlatarak konuya giriyor:

> Papa'nın Tapınakçılar'ın tutuklanması ile ilgili isteği, İngiltere'ye ulaştığında, genç kral II. Edward, Papa'nın isteğine karşı çıkarak, Tapınakçılar'ı savundu. İngiliz Kralı, ancak Papa'nın bu konuda kesin bir emir çıkarmasının ardından harekete geçmek zorunda kaldı ve tutuklamaya başladı. Bu İngiliz Tapınakçılar'ına kaçmak için üç aylık bir avantaj sağlamıştı. İskoçya'da ise durum onlar için daha da elverişliydi: Papalık'ın kurumları henüz İskoçya'da kurulmamıştı. Bu şartlar altında, İngiltere ve de özellikle İskoçya, Tapınakçılar için çok elverişli bir sığınak oldu.[24]

Robinson, daha sonra Tapınakçılar'ın Papalık ve krallıklara karşı duyduğu nefret ve intikam duygularını hatırlattıktan sonra, Tapınakçılar'ın İngiltere'deki ilk icraatlarına değiniyor. Buna göre, Tapınakçılar'ın ilk etkisi 1381'de patlak veren ve Kilise ve kral karşıtı kanlı bir başkaldırış denemesi olan Köylü Ayaklanması (Peasent's Revolt) sırasında görülüyor. Robinson, tarihçilerin genelde bu ayaklanmayı organize eden bir "gizli dernek" olduğunu kabul ettiklerini ama bu derneği tanımlamadıklarını hatırlatıyor ve Winston Churchill'in *The Birth of Britain* (Britanya'nın Doğuşu) adlı kitabından şöyle bir alıntı yapıyor: "1381 yazında İngiltere'de büyük bir kargaşa yaşandı. Arkasında büyük bir organizasyon yatıyordu. Orta İngiltere'deki köyleri gezerek ayaklanmayı alevlendiren ajanlar, Londra'da toplandığını söylenen bir 'Büyük Dernek' tarafından yönlendiriliyordu." [25]

Robinson, bu 'Büyük Derneğin' Tapınakçılar olduğunu kanıtlıyor. O dönemde varlığını sürdüren ve Papalık'a ve Papa'ya bağlı monarşilere karşı olan tek örgüt durumundaki Tapınakçılar'ın, anti-monarşi ve anti-kilise özelliği taşıyan Köylü Ayaklanması'nın ardındaki organizasyon olduğunu anlatıyor. Ayaklananların, Londra'nın ele geçirdikleri tüm yapılarını kiliseler dahil yağmalarken, Tapınakçılar'ın kutsal saydıkları ve Süleyman Tapınağı ile özdeşleştirdikleri ve "Tapınak" adını verdikleri kiliseye dokunmadıklarına dikkat çekiyor.

John Wyclife.

Yandaki çizimde, John Wycliffe, "Lollards" adı verilen müridlerini, Katolik kilisesi aleyhine propaganda yapmaları için ülkenin değişik yerlerine gönderiyor. Tarihçiler, Avrupa'nın ilk önemli Protestan deneyimi olan "Lollard"ların, gizli hücreler halinde örgütlendiklerini bildirir. John J. Robinson ise, bu örgütlenme biçimini açığa çıkarıp, "Lollard"ların, Katolik kilisesine büyük düşmanlık besleyen Tapınakçılar (Masonlar)la işbirliği içinde, hatta "özdeş" olduklarını kanıtlıyor.

Köylü ayaklanmasının en önemli özelliği ise Katolik kilisesine düşmanlığı temsil ederken, bir yandan da Avrupa'da ilk sayılabilecek bir tür Protestan akımıyla işbirliği içinde olmasıydı. İngiltere Başpiskoposu'nun öldürülmesiyle rengini bulan ayaklanma, basit bir Kilise nefretinin yanında, Protestan ideolojisinin de ilk örneğini içinde barındırıyordu. Ayaklanmanın dini boyutunun lideri John Wycliffe adlı bir rahipti. Wycliffe, Luther'in yaklaşık iki asır sonra ortaya atacağı doktrini ana hatlarıyla çizmiş, Katolik kilisesinin otoritesine karşı isyan bayrağı açmıştı. Devleti dinden ayırmanın ilk ideolojik temellerini seslendirmişti. Aynı Luther ve Calvin ikilisinde olduğu gibi Wycliffe'in görüşlerini benimseyip savunan bir ikinci "Protestan" lider daha vardı; John Ball. Wycliffe'den daha da eylemci olan Ball, köylü ayaklanmasının önemli bir simgesi oldu.

İlginç olan İngiltere'de filizlenen bu ilk protestan denemesinin o dönemde var olan gizli örgütlerle olan ilişkisiydi. Robinson, o dönemlerde Tapınakçılar'ın mason derneklerini oluşturmaya başladıklarını ve Köylü Ayaklanması'nda masonik etkilerin açıkça görüldüğünü söylüyor:

> Wycliffe'in öğrencisi sayılan John Ball, yaptığı itiraflarda, Wycliffe'in yandaşları arasında bir 'gizli biraderlik' olduğunu ve bu örgütlenmenin Wycliffe'in düşüncelerini ülke içinde yaydığını belirtmiştir... Ayrıca ayaklanmanın liderliğine yapan Walter the Tyler'da da (Kiremitçi Tyler) masonik bir etki gözleniyor. Tarihçiler, onun gerçek adını kullanmadığını, Walter the Tyler'ın takma isim olduğu görüşünde birleşiyorlar. Ama neden kendine takma ad olarak 'Tyler' ismini seçtiği bilinmiyor. Bu satırları okuyan masonlar, bu sorunun cevabını hemen verebilirler. Çünkü 'Tyler', masonik literatürde locanın nöbetçisi, koruyucusu ve infaz görevlisidir. Eğer ayaklanmayı organize eden ve tarihçilerin varlığına kuşku duymadığı 'Büyük Dernek' masonluksa, bu ayaklanmanın askeri lideri için herhalde 'Tyler'dan daha iyi bir isim düşünülemezdi.[26]

Sonuçta, Kilise ve krallıklardan intikam alma hedefindeki Tapınakçılar'ın ve Tapınakçılar'ın bir başka görünümünden başka bir şey olmayan masonluğun provoke ettiği Köylü Ayaklanması bastırıldı. Böylece ayaklanma ile gün-

deme gelen Protestanlık benzeri hareket de sindirilmiş oluyordu. Ama bu Tapınakçılar'ın ilk deneyimiydi. Zamanla İngiliz ve İskoç localarında örgütlenerek, daha büyük işler başaracak hale geleceklerdi.

Ancak Tapınakçılar'ın sonraki büyük eylemlerine geçmeden önce, Wycliffe olayının bir benzeri olan bir başka Protestan denemesine, Çek rahip John Huss'un Protestan akımına bir göz atmakta yarar var.

John Huss'un Protestanlık Denemesi ve Kabalacılar'ın Huss'la Olan Dostluğu

Amerikalı tarihçi John J. Robinson'ın bize verdiği bilgiler göstermektedir ki; Avrupa'da Katolik Kilisesinin ve Papanın egemenliğine karşı başlatılmış ilk Protestan hareketi olan John Wycliffe olayı, doğrudan Tapınakçılar'ın bir ürünüdür. Dini otoriteyi yıkmak isteyen Tapınakçılar, bu iş için ilk olarak Hıristiyan birliğini bozmak ve Papa'ya karşı alternatif mezhep yaratmak istemişlerdir.

Ancak önceki sayfalarda değindiğimiz gibi, Tapınakçılar bu işte yalnız değillerdi; onlarla kader birliği yapan Yahudi önde gelenleri (Kabalacılar) da Kilise otoritesini yıkmak hedefindeydiler. John Huss'un başlattığı Protestan akımı, Yahudilerin de Protestanlık çabalarında Tapınakçılar kadar aktif olduklarını göstermesi açısından önemlidir.

John Huss olayının önemi, Vatikan Kutsal Kitap Enstitüsü'nde tarih profesörü olan ünlü yazar Malachi Martin tarafından dile getiriliyor. Martin, Çek ülkesinin Bohemya yöresinde faaliyet gösteren John Huss'un (1370-1415) başlattığı Protestan akımının, Kilise otoritesini zayıflatmak için girişilen uzun savaşta önemli bir kilometre taşı olduğuna dikkat çekiyor. Daha da önemlisi, Huss'un geliştirdiği doktrinlerin, Wycliffe'inkilerle aynı olması. Hatta bu nedenle Martin, "Huss'un Wycliffe'i taklit ettiğini ve onun yolunu izlediğini" söylüyor.[27] John J. Robinson da, Wycliffe ve onu izleyen Huss'un, Papaya karşı çıkarak Martin Luther'e öncülük yaptıklarını belirtiyor.[28] Zaten Huss'un çıkış noktası, doğrudan Wycliffe: Çek rahip, arkadaşı Praglı Jerome'nin İngiltere'den getirdiği Wycliffe kitaplarını okuduktan sonra kendi doktrinlerini geliştiriyor. Ve o da, aynı Wycliffe gibi, Papa'yı "Antichrist" (Deccal) olarak tanımlıyor.

Bu denli önemli bir Kilise-karşıtı hareket olan John Huss (Jan Hus diye de yazılır) olayına yakından baktığımızda ise Avrupa'da dini otoriteye karşı kurulan gizli ittifakın etkisini hemen görebiliyoruz. Çünkü Çek rahip Huss'un başlattığı ve onu izleyenlerin ("Hussities"/Hussçular) devam ettirdiği Protestan akımı, gerçekte tamamen Yahudi önde gelenleri tarafından kurulmuş ve geliştirilmiş bir hareket.

Judaica, John Huss'un doktrinlerini geliştirirken kendisinden çok etkilendiği bir Yahudiden söz ediyor: Avigdor Ben Isaac Kara. Prag'ın en önemli iki hahamından biri olan Kara'nın yazıları, *Judaica*'nın ifadesiyle John Huss ve onun takipçilerini "büyük ölçüde" etkiliyor. Huss, özellikle Katolik Kilisesi

aleyhindeki düşüncelerini Kara'dan etkilenerek geliştiriyor. Kara'nın yazdığı *Ehad Yahid u-Meyuhad* adlı çalışma, Huss'u çok etkiliyor. Kara'nın bir de çok önemli bir özelliği var: Kabalacı!...[29]

John Huss; Kabalacı Yahudi Avigdor Ben Isaac Kara'nın öğrencisi ve Orta Avrupa'nın ilk "protestan" lideri.

Yahudi Ansiklopedisi ayrıca Huss'un kurduğu tarikatın Yahudilerle olan olağanüstü yakın ilişkilerine değiniyor. Buna göre, Eski Ahit'e olan ilgileri ve Katoliklere olan nefretleri nedeniyle, Huss takipçileri (Hussities), Kilise tarafından "bir Yahudi mezhebi olmakla" suçlanıyorlar. Suçlama haksız da değil; Huss takipçilerinin bir bölümü bazı Yahudi adetlerini uyguluyorlar. Bir kısmı Yahudi dininde yer alan "koşer yemek" gibi adetleri benimsiyor. Çek ülkesindeki Yahudiler de Huss takipçilerinin bu tavırlarına sempatiyle bakıyor, onlara Benei *Hushim* adı vererek Hıristiyanlıktan Yahudiliğe döndüklerini düşünüyorlar. John Huss da Yahudi liderleriyle çok yakın ilişki içinde ve *Judaica*'nın yazdığına göre, Katoliklere karşı verdiği mücadelede Yahudi liderlerine akıl danışıyor. Huss'un başlattığı isyanın Katoliklerce bastırılması ise Yahudiler için bir hayal kırıklığı oluyor. Huss, isyanın son kalesi olan ve 1434'de Katolik otoritelerce zaptedilen bölgeye de "Siyon" adı veriliyor. Yahudi Ansiklopedisi, Huss takipçilerinin devamı niteliğindeki *Bohemian Brethren* (Bohemyalı Kardeşler) tarikatının da ilerleyen yüzyıllar boyunca Yahudilerle çok yakın olduğunu not ediyor.[30]

Kuşkusuz Wycliffe ve Huss olaylarının içyüzünü inceledikten sonra ortaya çıkan tablo son derece ilginç ve önemlidir: Birileri, 14. yüzyılın başlarında Avrupa'da Katolik Kilise'sine karşı organize bir hareket başlatmaya çalışmıştır. Bu "birileri", Katolik Avrupa düzenini yıkmayı hedefleyen ve birbiriyle ittifak halindeki iki güçtür: Tapınakçılar ve Kabalacılar...

14. yüzyıl başında Papa aleyhtarı düşüncelerin hız kazanmış olması da bu yüzden bir tesadüf değildir. Bu anti-Papa hareket, asıl olarak Tapınakçı-Kabalacı ittifakının bir ürünüdür. Ünlü şair Dante Alighieri (1265-1321) bunun bir örneğidir. Yazılarıyla sürekli olarak Papalık kurumuna saldıran, dini otoritenin tüm siyasi gücünün ortadan kaldırılmasını ve yerine "Evrensel Laik Monarşi" kurulmasını savunan Dante, bir Tapınakçı'dır. Atilla Tokatlı, *Gizli Örgütler* adlı kitabında "Papalığın amansız düşmanı olan" Dante'nin "Tampliye (Tapınakçı) tarikatına bağlı laik papazlar örgütünün, 'Fede Santa'nın önderlerinden biri" olduğuna dikkat çeker.[31] Ayrıca Dante'nin ünlü eseri İlahi Komedya'da açık bazı Tapınakçı işaretleri vardır. Türk localarının ünlü üstadlarından Sahir Erman, "Tampliye'lerden Dante'ye" başlıklı makalesinde Dante'nin

bir Tapınakçı olduğunu ve bu nedenle de İlahi Komedya'nın dört bir yanında üstü kapalı mesajlar yolladığını ayrıntılı olarak inceler. Dante, sözkonusu eserinde Tapınakçılar'ı cezalandıran Fransa Kralı Philip'e ve Papa Clement'e sürekli lanetler yağdırmakta, öte yandan da örtülü olarak Tapınakçı ritüellerini övmektedir. Dante'nin Viyana'daki bir büstünün altında "F. S. K. I. P. F. T" kısaltması yer alır. Bu, "Fidei Sanctae Kadosh, Imperialis Principatus, Frater Templarius" cümlesinin kısaltmasıdır ve "Kutsal İntikam Tarikatından, İmparatorluk Prensi, Tampliye Birader" anlamına gelmektedir.[32] Sözkonusu "kutsal intikam", Tapınakçılar'ı cezalandıran Kral'dan ve daha da önemlisi Kilise'den alınacak olan intikamdır.

Dante, ünlü eseri İlahi Komedya'da sürekli olarak Papa aleyhtarı mesajlar veriyor, özellikle de Tapınakçılar'ı cezalandıran Papa Clement'e lanetler yağdırıyordu. Çünkü "Evrensel Laik Monarşi" yanlısı olan Dante'nin kendisi de bir Tapınakçı'ydı...

14. yüzyılda ve sonrasında dini otoriteye karşı gelişen hemen her önemli hareketin arkasında bu "kutsal intikam"ı, yani Tapınakçıları ya da Kabalacıları bulmak mümkün olacaktır.

Kuran'da **"yeryüzünde bozgun çıkaran ve dirlik-düzenlik bırakmayan dokuzlu bir çete"**den söz edilir (Neml Suresi, 48). İlginçtir, Tapınakçılar da dokuz kişi tarafından kurulmuştur. Ve gerçekten de, Tapınakçılar, büyük müttefikleri olan Yahudilerle birlikte, Avrupa'daki din birliğinin bozulmasına, istikrarlı Katolik Düzen'in yıkılmasına neden olmuşlardır. İlerleyen sayfalarda bu iki gücün Katolik Kilisesine karşı daha organize saldırılara giriştiğini göreceğiz. Ama öncelikle Tapınakçı örgütünün şekil değiştirme operasyonuna bir göz atmakta yarar var.

Gizlenme-Örgütlenme Dönemi ve Örgütün Masonluğa Dönüşümü

Tapınakçılar, 1314'deki büyük bozgundan sonra sürekli kaçıyor ve gizleniyorlardı. Ama asla dağılma eğilimine girmediler. Papalık'tan ve Papa'ya bağlı monarşilerden intikam almak ve istedikleri gibi bir düzen kurmak hedefinden caymadılar. Ancak biraraya gelmek son derece tehlikeliydi. Toplanabilmelerini ve faaliyetlerini sürdürmelerini sağlayacak bir örgütlenme tarzına ihtiyaçları vardı. *Born in Blood* kitabının yazarı Robinson'ın anlattığına göre, İngiliz Tapınakçıları bu amaçla masonluğu kullandılar.

Tapınakçılar'ın yer altına indikleri 1300'lü yıllarda, İngiltere'de biraz önce sözünü ettiğimiz duvarcı loncaları vardı. Loncalar, o dönem toplumunun içinde var olan tek "dernek" türüydü. Ve duvarcı loncaları, diğer meslek kollarına göre daha içine kapalı bir yapıya sahipti. İşte birer lonca olan bu dernekleri

locaya dönüştürüp bildiğimiz anlamda masonluğu yaratanlar, Robinson'ın kanıtladığına göre Tapınakçılar oldu. John J. Robinson, Tapınakçılar'ın önce bu duvarcı loncalarına sızdıklarını sonra da bunları bir şekilde ele geçirdiklerini anlatıyor. Ve masonluktaki gizlilik kurallarını hatırlattıktan sonra şöyle diyor:

> Kaçak Tapınakçı'nın, masonluğun sahip olduğu 'hiçbir birader bir başka birader hakkındaki bir sırrı açığa vurmayacaktır' prensibine ihtiyacı vardı. Kaçak Tapınakçı için bu kural hayati önem taşıyan bir şarttı, lonca üyesi duvarcı içinse böyle bir korunmanın hiçbir anlamı olamazdı. Duvarcı ustasının, ortaya çıkmasıyla hayatını tehlikeye sokacak ne gibi bir sırrı olabilirdi ki? Yoksa kaçak Tapınakçılar duvarcı loncalarının içine karışıp, sonra da kendileri için gerekli olan bu kuralları, loncaların ritüelleri arasına mı enjekte ettiler? Bu Tapınakçılar'ın duvarcı derneklerinde yalnızca bir sığınak bulduklarını değil, aynı zamanda bir şekilde onları ele geçirdikleri anlamına gelir.[33]

Robinson, öne sürdüğü bu teoriye masonik ritüellerden pek çok delil getiriyor. Masonik yemin ve kurallar ancak bu şekilde açıklanabiliyor. Örneğin, masonluğun eski ve kabul edilmiş ritlerinde yer alan "gezen bir birader asla 'şehrin içine' gitmemelidir, ancak şehirde onu kollayacak ve o yöreyi iyi bilen bir başka birader varsa gidebilir" şartı, sadece kaçak Tapınakçılar için anlam taşıyabilecek bir kural. Ya da masonluğa alınan bir kimseye söylenen "bu derneğe girmekle korsanlarla birader olduğunuzu unutmayın" uyarısı, ancak bu şekilde anlam kazanabiliyor. Çünkü Robinson'ın bildirdiğine göre, Tapınakçılar'ın bir bölümü, yasadışı ilan edilmelerinin ardından denizlere açılıp korsanlığa başlamıştı.[34]

Tapınakçı-mason ilişkisiyle ilgili buna benzer daha başka bağlantılar anlattıktan sonra, Robinson şöyle diyor: "Sonuçta, Tapınak Şövalyeleriyle masonluğun, tüm tarih içinde temel kimliklerini Süleyman Tapınağı ile özdeşleştirmiş olan yegane iki örgüt olmaları yalnızca bir rastlantı mıdır? Yoksa, tarih bize bir şeyler söylemeye mi çalışıyor?" [35]

Robinson, masonluğun kökeni ile ilgili bir başka önemli bilgiyi de, Alman aristokrasisinden Baron von Hund ve Alten-Grotkau'nun anılarından aktarıyor:

> İsmi bugün henüz bilinmeyen bir locaya girdiğinde, von Hund'a anlatılmış olan masonluğun 'gerçek öyküsü'ne göre, bir grup Tapınakçı, baskı dönemi sırasında İskoçya'ya kaçıyorlar. Burada, Papa tarafından lanetlenmiş olan örgütlerini koruyarak, aktif duvarcıların oluşturduğu loncalara katılıyorlar. Jacques de Molay'ın yerine yeni bir üstad seçiyorlar. Ve o dönemden beri örgüt hiç kesilmeyen bir büyük üstadlar zinciri kuruyor. Güvenlik nedeniyle, büyük üstadın kim olduğunu hayatı boyunca çok az kişi bilebiliyor. Bu da bir 'bilinmeyen üstün'e itaati zorunlu kılıyor.[36]

Masonluğun Tapınakçılar'ın bir devamı niteliğinde olduğunu, konunun önemli uzmanlarından biri olan Umberto Eco da şöyle doğrular: "Tapınakçılar'ın tüm gizemi, davadan başlayarak, Jacques de Molay'ın öcünü alma tasarısında odaklaşır... Mason törenleri de... Tapınakçı törenlerin bir yansımasıdır.

İskoç riti masonluğunun rütbelerinden biri Kadoş Şövalyesi'dir. İbranice öç şövalyesi anlamına gelir bu." [37]

Bütün bunlar, Tapınakçıların 1314'de yedikleri büyük darbenin ardından asla dağılıp-yok olmadıklarını ve masonluk gibi yeni örgütlenmeler yoluyla gizli olarak varlıklarını sürdürdüklerini göstermektedir. Ancak masonluk, İskoçya ve İngiltere'deki Tapınakçılar'ın kullandığı maskedir; Avrupa'nın başka bölgelerinde de yine Tapınakçı geleneği devam ettirmek için farklı örgütler kurulmuştur. Örneğin, Michael Baigent ve Richard Leigh adlı yazarların birlikte kaleme aldıkları *The Temple and the Lodge* adlı kitapta, Portekiz'de Tapınakçılar'ın devamı olarak kurulmuş bir örgütten söz edilir. Örgütün adı "Knights of Christ" (İsa'nın Şövalyeleri)dir ve 16. yüzyıla kadar da varlığını sürdürmüştür. Örgütün üyeleri arasında ise oldukça ilginç isimler vardır: Vasco da Gama ve Kristof Kolomb!.. Kitabın bildirdiğine göre, Kolomb'un gemilerindeki haç şekli, Tapınakçılar'a özgü kırmızı renkli *patté* şekilli haçtır.[38] Nitekim önceki bölümde de Kabalacı Kolomb'un aynı zamanda Tapınakçı olduğunu not etmiştik. İngiliz tarihçi Michael Howard da Kolomb'un hatta kayınpederinin de Dante'nin geleneğini sürdüren bir Tapınakçı örgütüne üye olduğunu yazar.[39]

Ancak Tapınakçılar'ın devamı olan örgütler içinde en etkilisi masonluktur ve sonradan tüm diğerlerini içine alarak Tapınakçı geleneğin tek temsilcisi haline gelmiştir.

Yahudi Önde Gelenleriyle Yapılan 'İttifak' ve Britanya Adalarını Saran Kabala Tutkusu

Az önce, yer altına inen Tapınakçılar'ın asıl hedefinin Kilisenin gücünün yok edilmesi ve dini otoriteye bağlı monarşilerin ortadan kaldırılması olduğuna değinmiş ve bu hedefin aynı güçlerden son derece rahatsız olan Yahudi önde gelenleri tarafından da paylaşıldığını belirtmiştik. Tapınakçılar'ın, Kiliseden ve ona bağlı monarşilerden almak istedikleri intikamın bir simgesi olarak, masonluğa İbranice'den alınma "Kadoş Şövalyesi" derecesini yerleştirmeleri ise, Tapınakçılar/masonlar-Yahudi önde gelenleri arasındaki "ittifak"ın bir simgesi olmalı.

Asırlar öncesinde yazılmış ve değişiklik yaşamamış olan masonik ritüelleri incelediğimizde, iki taraf arasında kurulmuş olan bu İttifak'la ilgili ilginç yemin ve ifadelere rastlıyoruz. Örneğin 15. derecenin ritinde yer alan ve sözkonusu İttifak'tan bahseden bir diyalog şöyle:

> Büyük Üstad: Kimden sakınmalıyız?
> I. Nazır: Düşmanlarımızdan ve kardeşlerimizden. Büyük Üstad: Kardeşlerimizden sakınmamızın nedeni nedir?
> I. Nazır: İsrailoğulları esarettedir. Biz onların kurtulmaları maksadını takib ediyoruz. Lakin yeni kardeşlerimiz bizim bu projemizi anlamayacaklar ve tatbikini engelleyeceklerdir.
> Büyük Üstad: Kardeşlerim nizam vaziyeti alalım. Yahudi diyarının kurtarıcısını selamlayalım.[40]

Alıntıdan, masonların "esarette" olan yani Vaadedilmiş Topraklar'dan çıkarılmış olan Yahudileri "kurtarma", yani Vaadedilmiş Topraklar'a döndürüp Mesih Planı'nı gerçekleştirme hedefinde oldukları ama henüz acemi masonların bu İttifak'ın önemini ve locanın taşıdığı Yahudi sempatizanı misyonu kavrayamamalarından çekindikleri anlaşılıyor. Düşmanlar ise elbette İttifak'ın ortak düşmanları: Kilise ve onun dini otoritesine bağlılık gösteren monarşiler...

Yahudi önde gelenleriyle masonların doğal müttefik oldukları yine mason kaynaklarında belirtiliyor. Akasya adlı Türk mason dergisinde şöyle deniyor: "Yahudisiz hiçbir mason locası yoktur. Yahudi sinagoglarında hiçbir mezhep mevcut değildir. Orada masonlarda olduğu gibi yalnız semboller vardır. Bundan dolayıdır ki, İsrail mabedi bizim tabii müttefikimizdir." [41]

İttifakın en önemli unsurlarından biri olan Kabala bağlantısının varlığını da Umberto Eco'dan öğreniyoruz. Eco, masonluğun kurucusu olan İngiliz Tapınakçıları'nın, Kabala'nın merkezi olan İber yarımadasında "eğitilmiş" olan Portekizli Tapınakçılar'la bilgi alışverişi yaptıktan sonra büyük bir Kabala tutkusuna kapıldıklarını bildiriyor:

> İngilizler (İngiliz Tapınakçı grubu) 1464'de Portekizliler'le (Protekizli grup) buluşuyorlar. Bu tarihten sonra Britanya adalarını bir Kabala tutkusu sarıyor. Tapınakçılar öğrendikleri üstünde çalışarak gelecek toplantılara hazırlanıyorlar. John Dee, bu büyüsel ve Hermetik yeniden doğuşun başını çekiyor.[42]

Masonluğun Kabala'ya olan ilgi ve bağlılığı, modern masonik metinlerde de görülebilir. Örneğin, Amerikan masonluğunun yayın organı olan New Age Dergisi, Masonluk-Kabala ilişkisine şöyle değinir: "Kabala, bilinçaltının kapılarını açan ve ruhu saran manevi değerlerin dışarı çıkmasını sağlayan anahtardır. Masonluk, onu insanın yaşamı anlaması için gerekli görür." (Sayı 77, s. 31.) Türk masonlarının kaynaklarında da Kabala ile ilgili incilere rastlamak mümkündür:

> Görüyoruz ki, Kitab-ı Mukaddes'in haricinde Yahudiliğin gizli bir ananesi, bir geleneği (tradition orale Kabala) vardır. Ve yalnız buna vakıf olanlar, Kitab-ı Mukaddes'in hakiki manasını anlayabilirler. Bizde bu gelenek (Kabala) etrafında teessüs eden (kurulan) yüksek felsefeyi hülasa etmeye çalışıyoruz.[43]

Bu tür müşterekler üzerine kurulan İttifak, tarihi bir İttifak'tı. Yahudi önde gelenleri, en büyük düşmanları olan dini otoriteye karşı, Tapınakçılar'la ve onların geleneğini sürdüren masonlarla asırlar sürecek olan bir işbirliğine giriyorlardı. İlginç olan, kendileri de bir dinin temsilcisi olan Yahudi önde gelenlerinin, "inkarcı" olan insanlarla İttifak kuruyor olmalarıydı. Tapınakçılar (ve masonlar) tam anlamıyla birer inkarcıydı; Hz. İsa'ya hakaret ediyorlar, Kilise'yi ve Kutsal Kitap'ı tanımıyorlar, hatta cinsel yönden sapkın ayinler uyguluyorlardı. Buna rağmen, bir dinin temsilcisi olan Yahudilerle, dinsizliğin sembolü olan Tapınakçılar (masonlar) çok uyumlu bir İttifak kurdular. Bu garip İttifak'a, Kuran ayetlerinde de dikkat çekilmekte ve Yahudilerin dine karşı

inkarcılarla "dostluklar" kurduğunu haber verilmektedir:

> **İsrailoğullarından inkâr edenlere, Davud ve Meryem oğlu İsa diliyle lanet edilmiştir. Bu, isyan etmeleri ve haddi aşmaları nedeniyledir... Onlardan çoğunun inkâra sapanlarla dostluklar kurduklarını görürsün. Kendileri için nefislerinin takdim ettiği şey ne kötüdür. Allah onlara gazaplandı ve onlar azapta ebedi kalacaklardır. Eğer Allah'a, peygambere ve ona indirilene iman etselerdi, onları dostlar edinmezlerdi. Fakat onlardan çoğu fasık olanlardır.** (Maide Suresi, 78-81)

Hiram Abiff Efsanesinin Gösterdiği Gerçek...

Şimdiye dek incelediğimiz bilgiler bizlere;

1- Tapınakçılar'ın, Kudüs'teki Süleyman Tapınağı tarafından sembolize edilen bir tür "giz"den etkilendiklerini gösterdi. Tapınakçılar, bu "giz"in asıl yorumcuları olan Kabalacılar'dan etkilenmişler, Yahudi mistisizmine ve dünya görüşüne bağlanarak Hıristiyanlıktan büyük bir sapmayla ayrılmışlardı.

2- İncelediğimiz bilgiler, Kudüs'te başlayan Kabalacı-Tapınakçı ilişkisinin Avrupa'da da sürdüğünü ortaya koydu. Kısa sürede daimi bir ittifaka dönüşen bu işbirliği, dini otoritenin egemenliğindeki kurulu düzeni değiştirme hedefindeydi.

3- Tapınakçılar'ın, yer altına indikten sonra yeni örgütlenmeler oluşturarak faaliyetlerini sürdürdüklerini de inceledik. Masonluk, Tapınakçı geleneğin sürdürülmesi için kurulmuş bir örgütlenmeydi. Dolayısıyla Tapınakçılar için geçerli olan Kabala ve Yahudi bağlantısı, bu örgüt için de geçerliydi.

Bütün bu sürecin anahtarı olan Süleyman Tapınağı'nın taşıdığı olağanüstü cazibenin kaynağını da kitabın Giriş'inde inceledik. Süleyman Tapınağı, Hz. Süleyman tarafından inşa edilmişti ve onun elde ettiği büyük hakimiyet ve olağanüstü bazı güçlerin sembolüydü. Yahudiler, Allah'ın Hz Süleyman'a verdiği olağanüstü güçlerin, büyü yoluyla elde edildiğine inanıyorlardı. (Allah'ı tenzih ederiz). Yahudi önde gelenlerinin, Hz.Süleyman ve Tapınak'ın inşası hakkında "şeytani" bir yorum yaparak böyle bir inanca kapıldıklarını Allah Kuran'da bizlere bildirmektedir. (Bkz. Giriş bölümü) Yahudi önde gelenleri, Tapınak'ın yeniden inşası ile birlikte Hz. Süleyman'ın soyundan bir Mesih'in yeniden geleceğine ve yine Hz. Süleyman'ın sahip olduğu olağanüstü güçlere sahip olacağına ve bu şekilde Yahudi ırkını dünyaya egemen kılacağına inanıyorlardı. Tapınakçılar ve masonlar, Yahudi önde gelenlerinin elinde olduğuna inandıkları bu gücün etkisine kapılmış ve Mesih Planı'na bu nedenle destek vermiş olmalılar.[44]

Bütün bunların yanında bir de Hiram Abiff efsanesi vardır ki, masonluğun kökeni hakkında çok önemli bazı gerçekleri ortaya çıkarmaktadır. Masonik ritüellerin en can alıcı noktasını oluşturan Hiram efsanesi, M. Tevrat'tan alınmıştır. M. Tevrat'ta anlatıldığına göre, Hiram, "Kral" Süleyman tarafından Tapınağın inşası için görevlendirilmiş olan duvarcı ustasıdır. Tevrat'ın I. Krallar bölümünde Hiram'dan şöyle söz edilir: "Ve Kral Solomon gönderip Sur'dan

Hiram'ı getirtti. (Hiram) Naftoli sıptından dul bir kadının oğlu idi. Ve babası Sur'lu bir adamdı. Tunç işçisi idi. Hiram bütün tunç işleri işlemekte hikmetle ve anlayış ve hünerle dolu idi. Ve Solomon'a gelip bütün onun işlerini yaptı." [45]

Yahudilere ve Yahudilerden etkilenenlere göre, Hiram, Tapınağı inşa ederken Hz. Süleyman'ın sözde büyüsel güçlerine de vakıf olmuştu. Türk Mason Dergisi, Hz. Süleyman'ın bir "sır" sahibi olduğunu ve bu sırrın Hiram tarafından da bilindiğini şöyle anlatıyor:

> Zaten masonluk mutlak hakikatin ancak bu ihata ve sezişlere ve bizzat tekamül etme neticesinde yaşanabilecek bir sırdır. Bu sır, mühr-ü Süleyman'ın üç dal'ında ne güzel resm ve remz edilmiştir. Birbirlerine irca etmek suretiyle mütemadi bir devrin sayruret'i Hiram'da en mükemmel şeklini bulur.[46]

Dolayısıyla Hiram, Yahudilerce Tapınak tarafından sembolize edildiği kabul edilen ve Kuran'ın "şeytani" olduğunu vurguladığı sır ve güçlere de vakıf bir insandır. Bu ilk mason üstadının öyküsü de ilginçtir. Masonik literatürde anlatıldığına göre Hiram, yönetimi altında çalışan duvarcı işçilerinin oluşturduğu bir lonca kurar. Loncada işçiler, bilgileri arttıkça derece atlamakta ve Hiram'ın sahip olduğu sırlara vakıf olmaktadırlar. Ama günlerden bir gün, duvarcılardan üçü bu sırları elde etmek için beklemekten sıkılarak, Hiram'ı sıkıştırırlar. Sırları kendilerine hemen vermesini isterler. Hiram reddeder ve bu üç isyankar öğrencisi tarafından öldürülür.

İşte masonluk bu efsaneye dayanır. Masonik söylenceye göre, Hiram'ın diğer sadık öğrencileri, Tapınak'ın sırrını korumaya ve Hiram'ın kurduğu lonca sistemini sürdürmeye yemin ederler. Lonca, zamanla locaya dönüşür ve bildiğimiz masonluk doğar. Dolayısıyla da masonlar Hiram'a karşı garip bir bağlılık hissetmektedirler. Kendilerini Hiram'la özdeşleştirirler. Kendilerini, M. Tevrat'ın ifadesiyle "dul bir kadının oğlu" olan Hiram'a atfen, "dul kadının çocukları" olarak tanımlarlar.

Üstad derecesine ulaşan bir mason, fahri bir Hiram Usta olmakta ve Hiram'ın sırlarına vakıf olmaktadır. Bir üstad masonun tekris töreni, diğer derecelerde yapılan törenlerden çok daha karmaşık ve dramatiktir. Bu törende, masonik ritüelin en önemli sırrı ortaya konur: Öldürülmüş olan Büyük Üstad'ın sırrı...

Üstadlık derecesine yükselecek olan bir masonun tekris töreni ilk başta diğer derecelerinki gibidir. Gözleri bağlanmış bir halde, ulaştığı derecenin sırlarını kimseye açıklamayacağına dair uzun yeminler eder. Sonra gözleri açılır ve ulaştığı üstadlık derecesinin bazı sembol ve işaretlerini öğrenir. Buraya kadar herşey önceki derecelerin törenleri gibidir. Daha sonra büyük üstad törene kısa bir ara verir, yeni üstad olmuş olan mason bir başka odaya alınır ve ulaştığı üstadlık derecesinin kıyafetlerini giyer. Bir kaç dakika sonra asıl tekris töreninin yeni başladığını öğrenince oldukça şaşıracaktır.

Büyük loca odasına döndüğünde büyük üstad, ona kendisini gerçekten bir üstad olarak hissedip hissetmediğini sorar. Yeni üstad olmuş olan kişi 'evet'

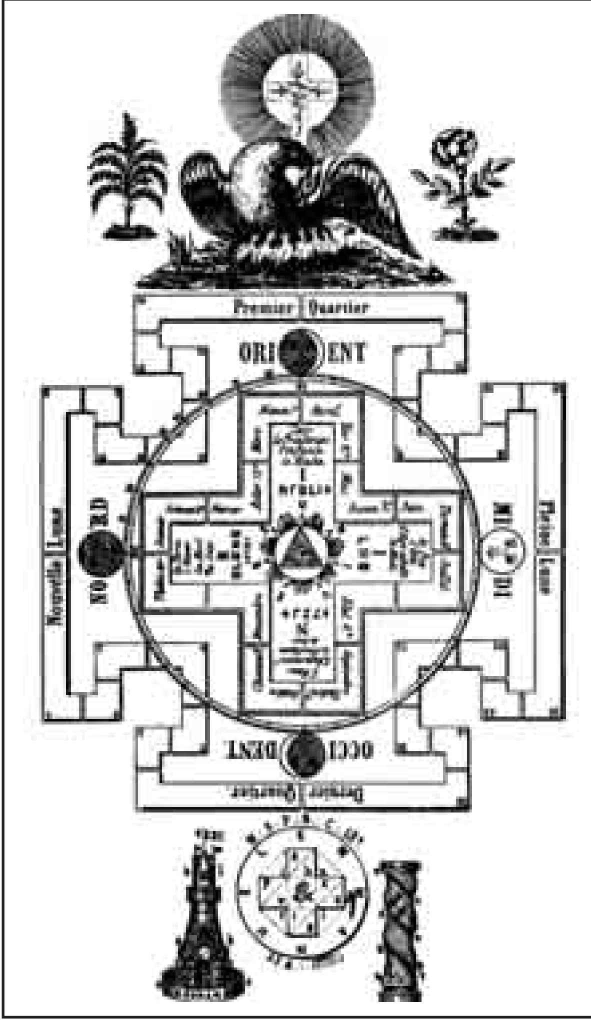

Üstte, masonik bir kaynakta yer alan tasvirde, Süleyman Tapınağı ve ordunun önünde savaş arabasını süren Hz. Süleyman (Yahudi litaritüründe anlatıldığı şekliyle) gösteriliyor. Arkada Tapınak'ın girişi ve kapının her iki yanında yer alan Jakin ve Boaz sütunları yer alıyor.

cevabını verince, büyük üstad ona şöyle der: "Tam üstad olmuş sayılmazsınız, olmak için uzun ve tehlikeli bir yolculuktan geçmeniz gerekli." Ve asıl tören başlar.

Yine gözleri bağlanan yeni üstad, bir başka masonun elinden tutmasıyla locanın orta yerine getirilir. Burada büyük üstad, ona öldürülmüş olan gerçek büyük üstadın, Süleyman Tapınağı'nı inşa eden Hiram Abiff'in öyküsünü anlatmaya başlar. Hiram'ın öyküsünü bir yere kadar anlatır, sonrası bir tür drama şeklinde locada canlandırılacaktır.

Biraz sonra, yeni üstad olan mason, oynanacak olan dramada, Hiram ro-

Süleyman Tapınağı, Yahudilerin yanında, Yahudilikten etkilenmiş örgütler için de büyük önem taşır. Tapınak'ın, kendisine Allah katından bazı olağanüstü güçler verilmiş ve böylece büyük bir egemenlik elde etmiş olan Hz. Süleyman'ın gücünün sembolü olduğuna kuşku yok. Ama Kuran'da Yahudilerin Hz. Süleyman'a olan bakış açısıyla ilgili önemli bir bilgi verilmektedir:
"Ve onlar (Yahudiler) Süleyman'ın mülkü aleyhinde şeytanların uydurduklarına uydular. Süleyman ise küfretmedi; ancak şeytanlar küfretti..." (Bakara Suresi, 102)
Ayetten anlaşılan, Hz. Süleyman'ın ve de dolayısıyla Tapınak'ın Yahudilerce ilahi değil, şeytani bir biçimde yorumlandığıdır. Yahudiler Hz. Süleyman'ın büyüyü kullanarak güç ve hakimiyet elde ettiğine inanırlar. Kabalacılar'dan Tapınakçılar'a, Gül-Haçlar ve masonlara uzanan gelenek de aslında bu "şeytani" yorumdur.
Yanda gözüken Süleyman Tapınağı'nın Kabalist bir çizimi. Diagram'ın içinde Kabala sembollerinin yanında Gül-Haçlar'ın sembolü olan gül ve haç ve masonların ünlü sembolü "üçgen içinde göz" yer alıyor...

lünün kendisine verildiğini anlayacaktır. Ona eşlik eden diğer mason, onu locanın içinde sembolize edilmiş olan Tapınak'ın güney kapısına götürür. Orada gözleri bağlı olduğu için göremediği bir saldırgan tarafından yakalanır ve sarsılıp-tartaklanır. Saldırgan, ona, diğer duvarcı işçilerine Tapınak bittiği zaman sahip olduğu sırları açıklayacağına söz verdiğini hatırlatır. Sonra da bu sırlar için bekleyemeyeceğini, onları hemen istediğini söyler.

Bundan sonra iki saldırgan daha Hiram rolündeki yeni üstaddan aynı şeyi ister. Daha sonra da sırlarını açıklamadığı için onu öldürürler. Tabi bu gerçek bir ölüm değildir, yalnızca yeni üstadın başına vurulur ve o da ölmüş gibi yere uzanır. Bu arada ayini yönetmekte olan büyük üstad ise "Kral Solomon" rolünü oynamaktadır. Hiram'ın katillerinin yakalanmasını ister. Hiram'ın katilleri olan Jubela, Jubelo ve Jubelum'un bulunması için ekipler çıkarılır.

Suçlular yakalanır, itirafta bulunur. Daha sonrada Hiram'ın cesedi, yani locanın bir köşesinde yerde yatmakta olan yeni üstad, sembolik bir biçimde aranıp bulunur. Daha sonra Hiram efsanesinin devamını büyük üstaddan öğrenen yeni üstadın gözleri açılır. Artık o da bir Hiram Usta olmuştur.

Peki kimdir bu Hiram Usta? Daha doğrusu, neyi temsil etmektedir ki, masonluk gibi büyük bir örgütün üyeleri en büyük amaç olarak ona "dönüşmeyi" belirlemişlerdir?

Hz. Süleyman, Şeytanlar, 'Duvarcı Ustaları' ve 'Dalgıçlar'

Bütün bu üstte anlattıklarımız, masonların kendilerini Süleyman Tapınağı'yla ve Tapınak'ın inşasını üstlenen Hiram Abiff'le olağanüstü bir biçimde özdeşleştirdiklerini gösteriyor. Acaba nedir Süleyman Tapınağı'nda ve Hiram Abiff'te masonları bu kadar etkileyen şey? Önceki sayfalarda Süleyman Tapınağı'nın cazibesinin nereden kaynaklandığını görmüş, Tapınak'ın Kuran'da bildirildiğine göre Yahudilerce hakkında sapkınca "şeytani" yorumlar yapılan Hz. Süleyman'ın iktidar ve gücünü temsil ettiğini incelemiştik. Peki ya Hiram Abiff'in durumu nedir?

Kuran'da Hiram efsanesiyle de ilgili çok önemli bir bilgi verilmektedir. Hiram'ın Tapınak'ın inşasını üstlenen duvarcı ya da "bina" ustası olduğunu akılda tutarak, Sad Suresi'nden Hz. Süleyman'la ilgili ayetleri okuduğumuzda masonluğun kökeni hakkında daha çok bilgi elde ederiz:

> **Andolsun, biz Süleyman'ı imtihan ettik, tahtının üstünde bir ceset bıraktık. Sonra (eski durumuna) döndü. 'Rabbim, beni bağışla ve benden sonra hiç kimseye nasib olmayan bir mülkü bana armağan et. Şüphesiz sen, karşılıksız armağan edensin.' Böylece rüzgarı onun buyruğu altına verdik. Onun emriyle dilediği yöne yumuşakça eserdi. Şeytanları da (onun buyruğu altına verdik); her bina ustasını ve dalgıç olanı. Ve (kötülük yapmamaları için) sağlam kementlerle birbirine bağlanmış diğerlerini.** (Sad Suresi, 34-38)

Ayetlerde, Hz. Süleyman'ın emrine "şeytanların" verildiğini ve Hz. Süleyman'ın bunları çalıştırdığı anlatılıyor. Bu "şeytanlar"ın özelliklerinden biri de "bina ustası" olmaları!...

Yani Hz. Süleyman'ın emrinde çalışıp, Tapınak'ı inşa edenler, Hz. Süleyman gibi mümin değillerdi. Tapınak'ı inşa eden "bina ustaları", Hz. Süleyman'ın emrine verilmiş olan ve onun gücüne boyun eğmiş olan "şeytan"lardı. (Bu Hz. Süleyman'a verilmiş olan özel bir güçtür. Sebe Suresi'nde de Hz. Süleyman'ın, Allah'ın yardımıyla inkarcı cinleri kullandığı anlatılır. Böylece Hz. Süleyman, kendi gücünden ve iktidarından korkan şeytanları da hayır yolunda kullanabilmiştir.)

Dolayısıyla, Tapınak'ın inşasını üstlenen Hiram ve yanındaki duvarcılar da, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi Hz. Süleyman'ın emrine verilmiş "şeytanlar"dır! Hiram'ı, bu gerçeğin tam tersine Hz. Süleyman'ın en yakını ve yardımcısı olarak gösteren masonik kaynaklarsa, bu düşünceye Yahudi kaynakların-

dan varmışlardır. Yahudilerin böyle bir inanca sahip olmaları da, yine Kuran'da bildirildiği gibi, Hz. Süleyman hakkında **"şeytanların uydurduklarına uymaları"**ndan (Bakara Suresi, 102) kaynaklanıyor. Hz. Süleyman'a böylece "küfür" (inkar) atfeden Yahudiler, onu doğal olarak Tapınak'ı yapan "bina ustası" şeytanlarla bir tutmuşlardır.

Sonuçta, masonların kendilerini özdeşleştirdikleri Hiram Abiff ve yanındaki "bina ustaları"nın, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi "şeytan" olduğu açığa çıkmaktadır.

Ayette işaret edilen bir gerçekle ilgili olarak çok ilginç bir bilgi daha var. 33. dereceden üstad mason Brigadier A. C. F. Jackson'un yazdığı Rose Croix adlı kitapta, Haçlı Seferlerinin ardından Avrupa'ya dönen Tapınakçılar'ın "Diver's lodge" (Dalgıç locaları) adıyla anılan localar kurulduğu bildiriliyor.[47] (Sad Suresi'nin 37. ayetine göre, Hz. Süleyman'ın emrindeki "şeytanların" bazılarının da "dalgıç" olduğunu hatırlarsak, "Diver's lodge"un nereden esinlendiğini daha iyi anlayabiliriz.

Anlaşılan odur ki, Tapınakçılar, Hz. Süleyman'ın emrine verilmiş olan ve Kuran'da bina ustaları ve dalgıçlar olarak tanımlanan şeytanların sahip oldukları geleneği sürdürmeye karar vermişlerdir. Masonik sır ise bu şeytanların Yahudi inancına göre Hz. Süleyman'la paylaştıkları büyü ve benzeri yöntemleri kullanma geleneğidir ki, Kabala bu geleneğin ta kendisidir. Kabalacılarla masonlar arasındaki ilişkinin kaynağı da budur. Dolayısıyla, masonluğun kökenini oluşturan gelenek, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi "şeytani"dir.

Masonluğun tarih boyunca dinle çatışmış ve her türlü din-karşıtı hareketin arkasında yer almış olmasının, sanırız bundan daha anlamlı bir sembolik kökeni de olamaz...

Mason İlahı Jahbulon ve Bir Başka Yahudi Bağlantısı

Masonluğun sembolik kökenine değinmişken, "Jahbulon" konusunun üzerinde durmakta da yarar var sanırız. Masonların, Yaratıcımızı ifade ederken, Müslümanlar gibi Allah, ya da Hıristiyanlar gibi Tanrı kelimeleri yerine, "Kainatın Ulu Mimarı" gibi ilginç bir isim kullandıkları bilinir. İngiliz gazeteci Stephen Knight'ın masonlukla ilgili ünlü *The Brotherhood* (Biraderlik) adlı kitabının yayınlanmasından sonra, örgütün ilah kabul ettiği "Kainatın Ulu Mimarı"nın bir de gizli adı olduğu öğrenildi. Knight, masonların ilahına verilen bu adın "Jahbulon" olduğunu, bu kelimenin yalnızca masonlar arasında ve loca içinde kullanıldığını yazdı. Kelimeyi loca dışında kullanmak kesinlikle ve kesinlikle yasaktı. Masonlar da, biraz isteksizce de olsa, bunun doğruluğunu kabul ettiler.

Peki Jahbulon ne demekti? Knight bunu tam olarak bilmiyordu. Masonlar ise, bu kelimenin kökeni hakkında bir kesin bilgi olmadığını, yalnızca adetten kullanıldığını söylüyorlardı. Ama İngiliz yazar Martin Short, bu açıklamayla tatmin olmadı ve kelimenin anlamını araştırdı. Ve Stephen Knight'ın kitabından esinlenerek *Inside the Brotherhood: Further Secrets of the Freemasons* (Bi-

raderliğin İçinde: Masonların Daha da Gizli Sırları) adlı kitabında, Jahbulon'la ilgili bazı yeni bilgiler ortaya koydu. Martin Short, ulaşabildiği bazı mason ritüellerinde, Jahbulon kelimesinin ne anlama geldiğine dair ilginç bilgiler bulmuştu:

> Ritüeller, Yahudilerin MÖ 6. yüzyılda Babil esaretinden kurtuluşlarını anlatarak konuya giriyor. Babil'den çıkan Yahudiler, harabe halindeki Süleyman Tapınağı'nı yeniden inşa etmek için Kudüs'e geri dönüyorlar. Tapınağın yıkıntılarını kazan Yahudi işçilerden biri, Tapınak'ın içinde yer alan bir mezara rastlıyor. Mezarın üzerinde altın bir plaka var ve üstüne iki kelime kazınmış: 'Yehova-İbrani Tanrısının kutsal ve gizli ismi' ve 'Jahbulon'...
> Ritüelde bildirildiğine göre, derece atlayacak masona bu iki kelimenin Hiram Abiff'in açıklamaktansa ölmeyi tercih ettiği iki büyük sırrı olduğu söyleniyor. Ve o dereceye kadar öğrendiği sırların aslında fazla bir önemi bulunmadığı ve bu iki kelimenin gerçekte masonluğun en önemli sırları olduğu bildiriliyor.[48]

Kısacası, Jahbulon, Yahudi ilahı Yehova'nın yanında Süleyman Tapınağı'nda yazılı olan bir kelimeydi. Ve büyük bir olasılıkla da Yehova ile aynı anlama geliyordu. Short, Yehova ve Jahbulon kelimelerinin bugün de İngiliz localarında birarada kullanıldığına dikkat çekiyor. Bildirdiğine göre, İskoç riti localarında Süleyman Tapınağı'ndaki altın plakaya benzer pirinç plakalar üzerine kazınmış çember içindeki üçgen şekli yer alıyor. Çemberin üzerinde İbranice üç harften oluşan Je-Ho-Vah kelimesi, üçgenin üzerinde de yine İbranice üç harften oluşan Jah-Bul-On kelimesi kazılı. Kısacası, masonların 'ilah' olarak kabul ettikleri ve Hiram Abiff'in de en büyük sırrı olan Jahbulon, masonlukla Yahudi dini arasındaki bağlantının bir başka örneğini oluşturuyor.

Masonluğun kökeniyle ilgili bu bilgilerin ardından, tekrar Avrupa'ya dönüp, Kabalacı-Tapınakçı geleneğin, kıtanın ve dolayısıyla da dünyanın tarihini nasıl etkilediğini inceleyebiliriz. Tapınakçı geleneği sürdüren masonlarla Yahudi önde gelenleri arasındaki İttifak'ın, Avrupa'daki kurulu düzeni değiştirme hedefinin nasıl gerçekleştiğini incelerken de, kuşkusuz, Ortaçağ'a nokta koyan ilk büyük harekete, yani Hümanizm akımına ve İttifak'ın bu akımdaki rolüne göz atmak gerekiyor.

Hümanistleri Saran Kabala Tutkusu

"Kendimi Hümanist filozoflara adadım;
birden ayrımına vardım: laik modernistler,
Ortaçağ'ın karanlıklarından sıyrılır sıyrılmaz,
kendilerini Kabala ile büyüye adamaktan
daha iyi bir şey bulamamışlar."
Umberto Eco, *Foucault Sarkacı, s.* 171

Avrupa'ya Yahudi düşüncesini ve buna bağlı olarak da bu düşüncenin temelini oluşturan Kabala'yı getirenlerin, Tapınakçılar olduğunu ve Tapınakçılar'ın da zamanla masonluğa dönüştüğünü inceledik. Avrupa'ya gelen bu "judaizer" (Yahudici/Yahudi sempatizanı) etkinin, Katolik Kilisesinin kurduğu dü-

zeni yıktığını ve yeni bir düzen kurmaya başladığını da gördük. Katolik Kilisesine ilk büyük başkaldırı olan Protestan hareketinin ise, büyük ölçüde bu "judaizer" geleneğinden etkilendiğini de önceki sayfalarda ve bu kitabın ilk bölümünde ayrıntılı olarak gözden geçirmiş bulunuyoruz.

Tapınakçı geleneğin taşıdığı Kabala etkisi, Rönesans ve Reform devrimlerini besleyen Hümanizm akımında da büyük rol oynadı. Hümanizm, Ortaçağ'ın sonlarında Avrupalı bazı entellektüellerin, eski Roma ve Yunan kaynaklarını araştırarak, dine dayalı dünya düşüncesine yani en başta, insanın Allah'ın kulu olduğu ve ancak O'na hizmet etmekle yücelebileceği inancına karşı çıkma çabasının adıdır. Gözlerden saklanan nokta, Avrupa'nın dinden kopmasına ve kapitalistleşmesine öncülük eden sözkonusu Hümanizm akımının da, gerçekte asıl olarak Yahudi kökenli olmasıdır.

Hümanistlerin resmi tarihte fazla vurgulanmayan Kabala bağlantısı, Vatikan Papalık Kutsal Kitap Enstitüsü'nde tarih profesörü olan ünlü yazar Malachi Martin tarafından vurgulanıyor. Martin, Hümanistler'de açıkça gözlemlenen Yahudi etkisini şöyle anlatıyor:

> Rönesans İtalya'sının erken dönemlerinde kendini gösteren alışılmışın dışındaki belirsizlik ve isyan atmosferinde, kurulu düzenin tüm kontrolünü etkisiz hale getirmeyi amaçlayan Hümanist derneklerin faaliyetleri başladı. Bu tür amaçlara sahip olduklarından bu dernekler, en azından başlangıç için, gizlilik yoluyla korunmalıydılar. Ancak gizliliğin yanısıra bu Hümanist grupların belirgin bir özellikleri daha vardı; bu dernekler Kilise ve diğer otoriteler tarafından yapılmış olan İncil'in geleneksel yorumuna ve Kilisenin sivil ve politik alanda getirdiği felsefi ve dini zorunluluklara başkaldırıyorlardı...
>
> Bu cemiyetlerin Kutsal Kitabın orijinal mesajı ile ilgili farklı yorumları vardı. Bu anlayışlarını Kuzey Afrika'da, özellikle Mısır'da bulunan birtakım mezhep ve doğaüstü kaynaklardan alıyorlardı; bunların başında da Yahudi Kabalası geliyordu.
>
> Yahudi Kabalası, Musa geleneğindeki insanla Allah arasındaki ayırımın sınırları içerisinde ölümlü insanın, ilahi gücün bilgisine ve aslında kendisine nasıl ulaşılacağını belirler. Tevrat'ın hükümleri, sadece Kabala ile karşılaşmadan önceki bir hazırlıktır ve bu insanın maddesel evreninde büyük bir etki ve değişiklikler yaratacaktır...
>
> İtalyan Hümanistleri zamanla Kabala konusunda daha da ileri giderek, Kabala'yı bir yol gösterici olarak kabul ettiler. Gnosis (Hıristiyanlığın ilk dönemlerinde doğmuş ve yine Kabala ile bağlantılı olan metafizik gelenek) kavramını tekrar yorumladılar. Ve bu kavramı, büyük ölçüde bu dünya merkezli hale getirdiler. Yapmak istedikleri şey, Kabala yoluyla, tabiatın gizli güçlerini sosyopolitik amaçlar için kullanmaktı.[49]

Martin'in verdiği bilgiler, kitabın önceki sayfalarında Kabala'nın içeriği ve Kabala-Tapınakçı/mason ilişkisi ile ilgili olarak yazdıklarımızı doğruluyor. Kabala'nın "tarihin akışını etkilemek için gizli bilimlerden yararlanma yolu" olduğunu Giriş bölümünde incelemiştik. Kabalacıların böyle bir güce sahip olduklarına inanan ve Kabala'nın güçlerinden etkilenen Avrupalılar'ın da (Tapınakçılar, masonlar) "sosyopolitik değişim" amacı güttüklerini, dini otoritenin ve monarşilerin yıkılması için Kabalacılar'la "ittifak" kurduklarına da önceki sayfalarda değinmiştik. Martin'in verdiği bilgiler, Hümanistlerin de Kabalacılar'la

kurulu düzeni değiştirmek ve yeni bir düzen kurmak yolunda "ittifak" içine giren gruplardan biri olduğunu gösteriyor.

Martin, Hümanistler'le ilgili ilginç bilgiler vermeye devam ediyor:

> Aydınlanma ve bilim döneminden önce, Francis Bacon, 1600'lerdeki rasyonalizm akımını henüz başlatmamışken, Hümanistlerin başlattığı bu akım, başka şeylerin yanında, bir de 'Kabalistik' olarak yorumlanan simya yöntemlerini de içeriyordu. Simya, başta metaller olmak üzere maddelerin element yapısını değiştirme gücüydü. Aslında Hümanist Kabalacıların asıl aradıkları, temel metalleri değiştirebilen ve 'filozofun taşı' adını verdikleri bir mineraldi. Bu mineralin, örneğin kurşunu, altına çevirebilecek bir gücü olduğuna inanılıyordu.
> Bununla beraber, Kabalacıların doğanın gücüyle ilgili gizli bilgiyi aramalarının ve filozofun taşı ile ilgili efsanenin en önemli amacı, dünyayı yeniden düzenleyebilecek bir güce erişmekti.
> Bu Hümanist cemiyetlerin üyeleri, 'Kainatın Ulu Mimarı'nı aradıklarını ve kendini ona adadıklarını söylüyorlardı. 'Kainatın Ulu Mimarı', dört kutsal İbranice harfle yani, YHWH ile tanımlanıyordu. YHWH (Yehova), ölümlüler tarafından telaffuz edilemeyecek Yahudi ilahının adıdır. Hümanistler, bunun yanısıra, piramit ve göz gibi genelde Mısır kaynaklı olan sembolleri de aldılar.
> Hiç şüphesiz bu yeni ve gizli cemiyetler o dönemde doğan istikrarsızlığın ana kaynağıydılar. Rönesans öncesi oluşan bu Hümanist dernekler zamanla yeni Avrupa ittifaklarını ve ulusların kaderlerini belirleyen uluslararası, dini ve sosyopolitik güçler haline geldiler.
> Hümanist törelerin kuzeye doğru yayılması ve kabul edilmesi 1500'lerdeki Protestan Reformu ile olmuştur. Bilindiği gibi Reformun baş mimarları Martin Luther, Philip Melanchthon, Johannes Reuchlin, Jan Amos Komensky değişik okültizm derneklerine bağlıydılar...[50]

Hümanistlerin "Kainatın Ulu Mimarı"yla ilgilenmeleri oldukça önemli, çünkü az önce de belirttiğimiz gibi "Kainatın Ulu Mimarı", masonlarca da "Tanrı"yı tanımlamak için kullanılan deyim. Bu "Tanrı"nın YHWH (Yehova), yani Yahudi dinindeki ilah olması ise Yahudi etkisinin açık bir göstergesi. Zaten Martin, sonraki satırlarda, Hümanistlerle masonlar arasındaki paralellikten söz ediyor:

> Bu arada, Avrupa'nın diğer kuzey bölgelerinde, Hümanistlerle paralel olan daha önemli bir birlik oluştu. Hiç kimsenin önemini hemen kavrayamadığı bir birlik... 1300'lerde Kabalist-Hümanist cemiyetler kendilerini yeni yeni oluşturmaya başlamışken, İngiltere, İskoçya ve Fransa'da Ortaçağ duvarcı loncaları bulunmaktaydı. Bu loncalar, yavaş yavaş mason locaları haline geldiler. Ve o dönemlerde yaşayan hiçkimse masonlarla İtalyan Hümanistler arasında bir fikirbirliği olduğunu tahmin edemezdi...
> Masonluk, Hümanistler gibi Roma Katolik Kilisesi'nden tamamen uzaklaştı. Ve yine, İtalyan Hümanist mezhebinde olduğu gibi masonlar, kendilerini büyük bir gizlilik prensibi içinde koruyorlardı.
> Bu iki grubun başka ortak yönleri de vardı. Spekülatif Masonluğa ait yazı ve kayıtlardan İtalyan Hümanistlerindeki Kainatın Ulu Mimarı inancının masonlarca da aynen kabul edildiği anlaşılmaktadır... Bu 'Ulu Mimar', (katolik geleneğinden farklı olarak) maddesel evrenin bir parçası ve 'aydınlanmış' düşünce yapısının bir ürünüdür...

Hümanistler, Avrupa'da gelişen seküler düşünce akımının en önemli öncüleriydiler. İnsanın Allah'ın kulu olduğunu reddecek, onu kendi başına ve bağımsız bir varlık olarak tanımlayacak olan Aydınlanma çağının altyapısını hazırladılar. Bu tür bir dönüşümü sebepsiz yere de başlatmamışlardı. Dini otoriteyi yıkıp yerine seküler bir düzen kurmayı hedefleyen İttifak'ın birer üyesiydiler: Hemen hepsi Yahudi kaynaklarına, özellikle de Kabala'ya büyük bir ilgi gösteriyorlardı. Kabala felsefesini temel alan ve 15. yüzyılda hızla büyüyen Hümanist dernekleri de, mason localarından farksızdır. Solda, Kabala'ya olan hayranlığı ile tanınan Hollandalı homoseksüel Hümanist Desiderius Erasmus. Sağda bir diğer Kabalacı Hümanist, Marcillo Ficino.

> (Hümanistlerin ve masonların kabul ettiği) bu yeni inancın, klasik Hıristiyan düşüncesi ile uzlaşan hemen hiçbir yönü yoktu. Günah, cehennem, cennet, peygamberler, melekler, rahipler ve Papa gibi pek çok kavram inkar ediliyordu.[51]

Konuyla ilgili benzer bilgileri, İngiltere Birleşik Büyük Locası'na bağlı olan Quatuor Coronati Lodge adlı locanın her yıl yayınladığı *Ars Quatuor Coronatorum* adlı kitapta da buluyoruz. Birader Colin Dyer *Coronatorum*'daki makalesinde, Hümanistlerin Kabala'dan etkilenmiş olduklarını ayrıntılı olarak anlatıyor. Dyer, masonluğun kökeni ile ilgili yazısında, Hümanistlerin çoğunun gizli derneklere üye olduğunu ve bu derneklerin "Kilisenin geleneksel inanışlarını değiştirme, Kabala öğretisini Hıristiyan inanışına uygulama amacında olduklarını ve simya ile de yakından ilgilendiklerini" yazıyor.[52]

Dyer, bu tanıma uygun olan Hümanistler arasında da; Platonculuğuyla ünlü İtalyan Hümanisti Marsilio Ficino; 1548'de *Heptaplus* (Yaratılış'ın Kabalacı Yorumu) kitabını yazmış olan ünlü İtalyan Hümanisti Giovanni Pico Della Mirandola; İbranice'ye olan merakıyla bilinen ve 1506'da *De Rudimentis Hebraics* (İbranice'nin Temelleri Üzerine) adlı kitabı yazan, aynı zamanda da Martin Luther'in fikir babası olan Alman Hümanisti Johannes Reuchlin; İngiliz te-

olog Dean John Colet; *Ütopya* adlı "yeryüzü cenneti" modeliyle ünlenen Thomas More ve "Kuzey Avrupa Rönesansı'nın en büyük ustası" ve yine Martin Luther'in fikir babası Desiderius Erasmus gibi isimleri sayıyor.[53] Aynı kişilerin Kabala'ya olan meraklarını *Encyclopaedia Judaica* da vurguluyor ve "Christian Kabbalah" (Hıristiyan Kabalası) başlığı altında inceliyor. Dyer ise bu Hümanist filozofların Kabalacı geleneğinin bir sonraki kuşaktaki en önemli temsilcisinin ise birazdan Praglı hahamlarla olan gizemli ilişkilerini konu edineceğimiz John Dee olduğunu söylüyor. Kabala bayrağını John Dee'den devralan kişi ise İngiliz masonluğunun en önemli kurucularından biri olarak kabul edilen Elias Ashmole...

Hümanistlerin Kabala'ya olan tutkusuna, Amerikalı felsefe tarihçisi Richard H. Popkin de değiniyor. Hümanistler ile Rönesans ve Reform liderlerinin Yahudi kaynaklarına ve Kabala'ya olan merakını vurgularken, Pico Della Mirandola'nın 6 ayrı Yahudiden İbranice dersi aldığını, Johannes Reuchlin'in ilk İbranice gramer kitabını hazırladığını, Daniel Bomberg'in Venedik'te başta Talmud olmak üzere Yahudi kaynaklarını matbaada bastığını hatırlatıyor. Reuchlin ve Agrippa von Nettesheim gibi Hümanistlerin "Yahudi esoterizminin kaynağı ve bir tür matematiksel-mistik sistem" olan Kabala'dan çokça etkilendiklerini bildiriyor. Popkin, Kabala'ya olan merakın artmasıyla birlikte, "büyü ve simyanın çığ gibi büyüdüğünü", Kabalizmin pek çok kişiye "evrenin gizli anahtarını bulma ümidini" verdiğini ve "Doktor Faust tiplemelerinin dört bir yanda mantar gibi çoğaldığını" yazıyor.[54] (Doktor Faust: 16. yüzyılda yaşamış bir büyücü. "Ruhunu şeytana sattığı" söylenen Faust hakkında Goethe dahil pek çok ünlü yazarın kitap ya da şiirleri vardır.)

Hümanistlerin Kabala'dan Aldıkları Öğreti

"Biz artık Allah'ı hayat gayesi olarak tanımayacağız. Biz bir gaye yarattık. O gaye Allah değil, beşeriyettir" Meşrik-i Azam İçtimai Zabıtları, 1923

Rönesans ve Reform hareketine öncülük eden Hümanizm, işte böyle bir kaynaktan geliyordu. Ve Hümanizm, her ne kadar "insancıllık" gibi süslü bir mesajla yola çıksa da, gerçekte insanın ruhunu alt-üst edecek ve onu bağlı olduğu ilahi gerçeklerden koparacak bir düşünce içeriyordu. Çünkü Hümanizmle birlikte, insan, Allah'tan bağımsız olarak üstün ve yüce bir varlık gibi kabul edildi, adeta (haşa) ilahlaştırıldı. İnsanın ancak Allah'ı bilip-tanıyarak ve O'na kulluk ederek yükselebileceği gerçeği reddedildi. Aynı düşünce, masonluğun da en önemli öğretilerinden biridir. Masonluğun bir tür "insana tapınma" dini olduğunu, masonik kaynaklar da övünerek vurguluyorlar. Örneğin biri şöyle diyor: "İptidai cemiyetler, acizdiler, aczleri dolayısıyla etraflarındaki kuvvetleri ve hadiseleri ilahlaştırdılar. Masonizm ise insanı ilahlaştırdı." [55]

Hümanistlerin ve masonların Kabala'dan etkilenerek geliştirdikleri bu tür teoriler, kuşkusuz Kilise tarafından onay görmüyordu. Bunun en çarpıcı örneği, Kabalacı Hümanistlerin en ünlülerinden Pico Della Mirandola'nın *Conclusiones* adlı çalışmasının, Papa VIII. Innocent tarafından "inkarcı ve sapkın düşünceler içerdiği" gerekçesiyle 1489 yılında lanetlenmesiydi. Çünkü Mirandola, "dünyada hiçbir şey, insana hayran olmaktan daha üstün değildir" demişti. Kilise, doğal olarak, gerçekte "insana tapınma"dan başka bir şey olmayan bu düşünceyi inkar olarak değerlendirmişti. (Gerçekten bu düşünce inkardır, çünkü asıl hayran olunacak varlık, Allah'tır. İnsan ancak O'nun bir eseri, itaatkar bir kulu ve bir tecellisi olarak değer taşıyabilir.)

Böylece, Hümanizmle birlikte, o zamana dek geçerli olan din-merkezli dünya anlayışı yerine insan-merkezli dünya anlayışını yerleştirildi. Bu akımın kaynağını Kabala'da, yani Yahudi düşüncesinde bulması da çok doğaldı. Çünkü Yahudi dini de Allah'a yönelen değil, insan-merkezli bir dünya öngörüyor, hatta insanı (haşa) Allah'a üstün tutuyordu. Öyle ki Tevrat'a sonradan eklenen sapkın bir anlatıma göre, Hz. Yakub (İsrail) sözde "Allah ile güreşmiş ve O'nu yenmiş"ti. Dolayısıyla Hz. Yakub'un soyundan gelen İsrailoğulları da, bu sapık inanışa göre, Allah'tan üstündüler. Bu düşünce, sözkonusu Tevrat kıssasının bir uyarlaması olan Zeus-Prometeus efsanesinde açıkça görüldüğü gibi önce Eski Yunan düşüncesine, daha sonra da Hümanizm'le birlikte -ki Hümanizm kaynak olarak Eski Yunan'ı ve Yahudi kaynaklarını benimsemişti- Avrupa'ya girdi.

Ve tüm bu gelişmelerin çok önemli bir sonucu vardı: Avrupa toplumları, Katolik Kilisesi'nin kurduğu dini temel alan düşünce sisteminden ve dini kaynaklardan koptukça, Kilise'nin siyasi otoritesi de zayıflıyordu. Dini düşünceden uzaklaşılması, dini otoritenin de zayıflaması anlamına geliyordu elbette. Bu ise Katolik Avrupa düzenini yıkmaya çalışan ve Kilise'yi iktidardan indirip kendi iktidarını kurmayı hedefleyen İttifak açısından kuşkusuz çok olumlu bir gelişmeydi.

Jean Bodin ve Hugo Grotius'un Kabala Merakları

16. yüzyılın başından sonra çığ gibi büyüyen Kilise karşıtı hareketler, hep Yahudi önde gelenleriyle Tapınakçı geleneğini koruyan masonlar arasındaki İttifak'la içiçe gelişti. Avrupa'da dini otoriteye karşı gelişen her hareket, ya İttifak'ın bir parçasıydı, ya da İttifak'la işbirliği içindeydi. Örneğin ortaya attığı "Doğal Din" akımı ile deist (bir Yaratıcı olduğunu kabul eden, ancak dini tanımayan düşünce) felsefeye zemin hazırlayan Fransız düşünür Jean Bodin, bu işbirliğinin çarpıcı bir örneğini sergilemişti. Doğal Din akımı ile Kutsal Kaynaklar'ın tümünü reddeden ve dolayısıyla dine ve dini otoriteye karşı büyük bir muhalefet oluşturan Bodin, *Judaica*'nın bildirdiğine göre, Yahudilerle ve Yahudi kaynaklarıyla çok içli-dışlıydı. İbranice öğrenen ve Yahudi kaynaklarını ayrıntılı olarak araştıran Bodin, yazdığı *De Republica, Methodus ad facilem historiarum cognitionem* ve özellikle de 1593'te yazdığı ancak yayınlanmamış

olan *Colloquium Heptaplomeres de rerum sublimium arcanis abditis* adlı çalışmalarında Yahudi düşüncesinden etkilendiğini ortaya koymuştu. Bu son eserinde, 7 ayrı din ya da düşünceyi temsil eden 7 hayali kişinin diyaloglarını yazmıştı. Doğal Dini temsil eden Toralba ile Yahudiliği temsil eden Solomon Barcassius, eserde aynı fikirleri savunuyorlardı ve *Judaica*'nın bildirdiğine göre, bu iki kişi, Bodin'in kendi düşüncelerini temsil ediyorlardı. Bodin, Solomon'un ağzından, Hıristiyan inancının pek çok unsurunu, örneğin Hz. Meryem'in bakire olduğunu reddetmişti. Nitekim Bodin, Hıristiyanlar tarafından, Yahudilerle olan tüm bu ilginç bağlantıları nedeniyle, "yarı-Yahudi" ya da "gizli Yahudi" olarak tanımlanmıştı. Tüm bu bilgileri aktaran Judaica, Bodin'in annesinin Yahudi olduğuna dair doğruluğu kesin belli olmayan bir bilginin var olduğunu not ediyor.[56]

Ve tüm bu bağlantıların yanında belki de en önemlisi, Bodin'in, Kabala'ya da merak sarmış, Kabalistik kaynaklar üzerinde uzun çalışmalar yapmış olmasıydı.[57] Bir başka deyişle kurduğu Doğal Din akımıyla deizme yol açan Jean Bodin, Kabala temeli üzerinde kurulan İttifak'ın bir üyesiydi... (Bodin'in bir başka özelliği de, dini otoritenin yıkılmasının ardından İttifak tarafından kurulan merkezi devlet modelinin ve bu modelin içerdiği totaliterizmin kuramcılığını yapmış olmasıydı. Bodin'in bu yöndeki düşünceleri, daha sonra yine Bodin gibi Yahudi kaynaklarından etkilenen ve hatta bu nedenle devlet için Tevrat'taki bir efsaneden yola çıkarak "Leviathan" [canavar] deyimini kullanan Thomas Hobbes'a esin kaynağı oldu. Bodin'in deist felsefesi ise Aydınlanma çağında Descartes, Montesquieu gibi biraderlerce daha da geliştirildi.)

Jean Bodin'in yolunu izleyen ve geliştirdiği "Doğal Hukuk" kavramı ile dini hukuka karşı çıkan Hollandalı düşünür Hugo Grotius da yine aynı Bodin gibi Yahudi kaynaklarından etkilenmişti ve Yahudi önde gelenleriyle yakın ilişki içindeydi. Seküler (din-dışı) hukuk kavramının öncüsü olan Grotius, Amsterdam'ın ünlü Kabalacısı Menasseh Ben Israel ile çok sık yazışıyordu, aralarında yakın bir dostluk vardı (Ben Israel'in Mesih Planı'nın önemli bir uygulayıcısı olduğunu önceki bölümde görmüştük). Grotius, Yahudi kaynaklarına olan hayranlığı nedeniyle Yahudi düşüncesini Hıristiyan düşüncesine üstün tutmak ve "Yahudileşmekle" eleştirilmişti.[58]

Böylece İttifak'ın etkisiyle oluşan Protestan reformu ve onu izleyen Doğal Din, Doğal Hukuk gibi sapmalar, Avrupa'nın dinden koparılmasının ilk büyük adımı oldu. Protestanlıktan sonra Avrupa'nın dinden kopmasının ikinci büyük aşaması ise Aydınlanma hareketi ile olmuştur. Aydınlanma ise yine aynı kaynaktan büyük ölçüde etkilenmiş ve deneysel bilgiyi tek kıstas olarak kabul edip, ilahi kaynakların insan yaşamındaki etkisini bütünüyle reddeden bir harekettir. Aydınlanmacılar, Allah'ın varlığı gibi konuları bile ilahi kaynaklara değil, felsefe gibi insani kaynaklara dayandırmak gerektiğini iddia etmişlerdir. Bu iddianın amacı ise Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi, "insanları Allah yolundan saptırmak"tan başka bir şey değildir. Hac Suresi'nin 8 ve 9. ayetlerinde şöyle buyurulmuştur:

İnsanlardan kimi, hiçbir bilgisi, yol göstericisi ve aydınlatıcı kitabı olmaksızın Allah hakkında tartışır-durur. Allah'ın yolundan saptırmak amacıyla 'gururla salınıp-kasılarak' (bunu yapar); dünyada onun için aşağılanma vardır, kıyamet günü de yakıcı azabı ona taddıracağız.

Aydınlanma'daki Yahudi etkisine değinmeden önce, Tapınakçı geleneğin devamı olan bir başka örgüte göz atmakta yarar var. Aynı masonluk gibi Tapınakçılar'ın devamı niteliğinde kurulmuş olan bu örgüt, hem Protestanlık'ta hem de Aydınlanma'da önemli roller üstlenmiştir. Sözkonusu örgüt, okültizmle ilgili tüm kitaplarda konu edilen ünlü Gül-Haç Derneği'dir.

Aydınlanmacı Biraderler: Gül-Haçlar

1614 yılında Almanya'da oldukça ilginç ve ses getiren bir kitapçık (manifesto) yayınlandı. Kitapçığın başlığı da ilginçti: "Tüm Evrenin Genel Reformu ile Bunu İzleyen Avrupa'nın Tüm Bilgeleri ile Hükümdarlarına Seslenen, Sayın Gül-Haç Derneği'nin Fama Fraternis'i". Kitapçık, "insanlığın geleceği ile yakından ilgilendikleri belli olan" ve adını ilk kez bu yayınıyla duyuran Gül-Haç (Rosecroix) Derneği'nin üyeleri tarafından, Avrupalı entellektüellere ve de gizli ilim meraklılarına bir çağrı niteliğindeydi. *The Encyclopedia of the Occult* konuyla ilgili şu bilgileri veriyor:

> Kitapçığın yayınlanmasıyla birlikte yoğun bir kitlede, özellikle büyü ve mistisizm profesörleri, teosofistler ve simyacılar arasında büyük bir heyecan yaşandı. Kitapçık, insanlığın geleceği ile yakından ilgilendikleri belli olan ve insanlığın mükemmelliğe ulaşmasının yollarından söz eden Gül-Haç Derneği'nce yayınlanmıştı. Kitapçıkta, dünyadaki tüm entellektüellerin elele vererek, bilime dayalı bir dünya kurmak için çalışmaları gerektiği duyuruluyordu. Böylece tüm geleneksel entellektüel tartışma ve çatışmaları silinecek, köhnemiş otorite ve güçler itibarlarını yitireceklerdi. Kitapçıkta dinde bir Reform hareketi yaşandığı ve bu sayede kilisenin temizlendiği hatırlatılıyor, benzer bir reformun bilim gibi başka alanlarda da uygulanması gerektiği savunuluyordu. Ve bütün bu yapılması gerekenlerin 'Grand Orient'in (Büyük Doğu) gizemleri ile inisye olmuş 'ışığın çocukları' olarak tanımlanan bu Gül-Haç tarikatının biraderliği sayesinde yapılabileceği ve böylece mükemmellik çağına ulaşılabileceği söyleniyordu.[59]

Gül-Haç'ın manifestosunda yer alan görüşlere dikkatlice baktığımızda, derneğin bir elitler klübü yaratma çabası içinde olduğunu görüyoruz. Yapmak istedikleri, sözde "eski ve köhne otoriteleri" yok ederek, yalnızca pozitif bilimi kendine rehber alan yeni bir çağ başlatmaktı. Manifestolarda haber verilen "Avrupa'da kurulacak yeni bir yönetim, büyük yapıt" kuşkusuz bunu ifade ediyordu. Kendilerine "ışığın çocukları" adını veren Gül-Haç "biraderleri"nin ise bu yeni çağın öncüsü olmaya soyundukları açıkça belliydi.

Dikkat ettiniz mi? Bu sayılanlar, Aydınlanma felsefesiyle gerçekleştirilecek olan büyük değişimin tarifidir... Vahyin yerine insan zekasının yerleştirilmesi ve dinin bırakılıp seküler-pozitivist düşüncenin kabul edilmesiyle 18. yüzyılda

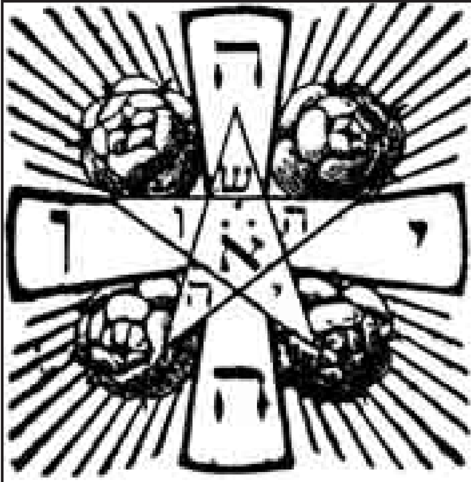
gerçekleşecek olan Aydınlanma'nın ana hatlarının, Gül-Haçlar'ın 1600'lerin başında yayınlanan manifestosunda belirtilmesi ilginç değil mi?

Manifestoda ayrıca, Gül-Haçlar'ın Luther ve Calvin'in önderliğinde gerçekleştirilen Protestanlaşmayı takdir ettikleri de görülüyordu. Aslında Gül-Haçlar'ın Protestanlıkla olan ilişkileri çok daha ileri boyutlardaydı. Bu, Martin Luther'in kendisine seçtiği armadan bile anlaşılabiliyordu: Ünlü Gül-Haç uzmanı A. E. Waite, Martin Luther'in kullandığı monogramda içiçe yer alan haç ve gülün, açık bir Gül-Haç işareti olduğunu bildirmektedir. Bu, Reform liderinin bir Gül-Haç olduğunun açık bir göstergesidir.[60]

Luther'le ilgili bir başka ilginç bilgiyi de İngiliz yazar James Dewar, aktarır: Yaygın bir iddiaya göre, Martin Luther 1520 yılının Noel gecesinde, yani Papa'nın fermanını yakarak Protestan hareketini başlatmasından yirmi gün sonra, bir mason locasında tekris edilmiş ve örgüte katılmıştır.[61]

Yalnızca bunlar bile, Reformasyon'un önemli bir Gül-Haç etkisi taşıdığını gösteriyor. İngiltere'deki 1381 Köylü Ayaklanması ile birlikte John Wycliffe'in geliştirdiği Protestan düşüncelerin, Tapınakçı geleneği sürdüren masonlarla çok içli-dışlı olduğunu inceledik. Anlaşılan Gül-Haç derneği de, Luther kanalıyla gelişen Protestanlığı etkilemişti. Gül-Haçlar'ın en etkili oldukları ülkelerin başında Almanya'nın geldiğini düşünürsek, Luther'in Almanya'da başlattığı Protestan hareketinin ardındaki gücü de görebiliriz.

İngiliz tarihçi Michael Howard da *The Occult Conspiracy* adlı kitabında Reformasyon'daki Gül-Haç etkisine değinir. Buna göre, konu hakkındaki en dikkat çekici isimlerden biri John Valentin Andrea adlı Avusturyalı bir din adamıdır. Reform hareketini başından beri destekleyen Andrea, Martin Luther'in de yakın bir arkadaşı ve destekçisidir. Rahibin en önemli icraatı ise Protestan akımının başlamasının hemen ardından Avusturya'da, bazı elitlerin yardımıyla, çok sayıda Gül-Haç locası kurmuş olmasıdır. Bu Gül-Haç localarının üyeleri, Reform'un Avusturya'daki liderleri olmuşlardır.[62]

Gül-Paç üstadı Stanislas de Guatia tarafından çizilmiş olan ve Gül-Haç'lardaki Yahudi etkisini çok açık bir biçimde gösteren bir diyagram: Dört bir yanına gül yerleştirilmiş olan haçın kollarının üzerine, İbranice YHVH harfleri yazılmış. Yani Yehova, Yahudi ilahının adı...

Peki kimdir bu Protestan, pozitivist ve seküler (din-dışı) düşüncenin ateşli savunucusu olan Gül-Haçlar? Bu soruyu cevaplamak için ilk yapılması gereken, kuşkusuz Gül-Haçlar'ın *Fama Fraternis* adlı manifestosuna bakmaktır. Manifesto genelde üstü kapalı bir biçimde yazılmıştır, ancak ilginç bir cümle dikkat çeker: *Sub umbra alarum tuarım, Jehova*, yani "Senin kanatların altında, Yehova"...

Gül-Haçlar, Tapınakçılar ve Yine Kabalacılar...

Gül-Haçlar, belki 1614 yılındaki manifestolarıyla arz-ı endam ettiler ama derneğin kuruluşu çok daha önceleri gerçekleşmişti. Konuyla ilgili kaynaklarda derneğin kurucusunun Christian Rosencreutz adlı bir Alman şövalyesi olduğu kabul edilir. Anlatıldığına göre Rosencreutz, doğuya geziler yapmış, burada bazı mistik akımların etkisinde kalmış ve böyle bir dernek kurmaya karar vermiştir. *The Encyclopedia of the Occult*, Rosencreutz'la ilgili olarak şunları anlatıyor:

> Derneğin kurucusu olan Rosencreutz'un çok yüksek dereceli bir 'büyü üstadı' olduğu kabul edilir... Rosencreutz, ilk doğu gezisini 15 yaşında iken Kutsal Topraklar'a yaptı... Üç yıl sonra Fas'ın Fez kentine gitti ve oradaki mistiklerle bağlantıya geçti. Buradan İspanya'ya giderek benzer çevrelerle ilişki kurdu... Zamanla yanında kendisine bağlı olan yardımcılar toplanmaya başladı. Bu yardımcılar Gül-Haç Derneği'nin çekirdeğini oluşturdu.[63]

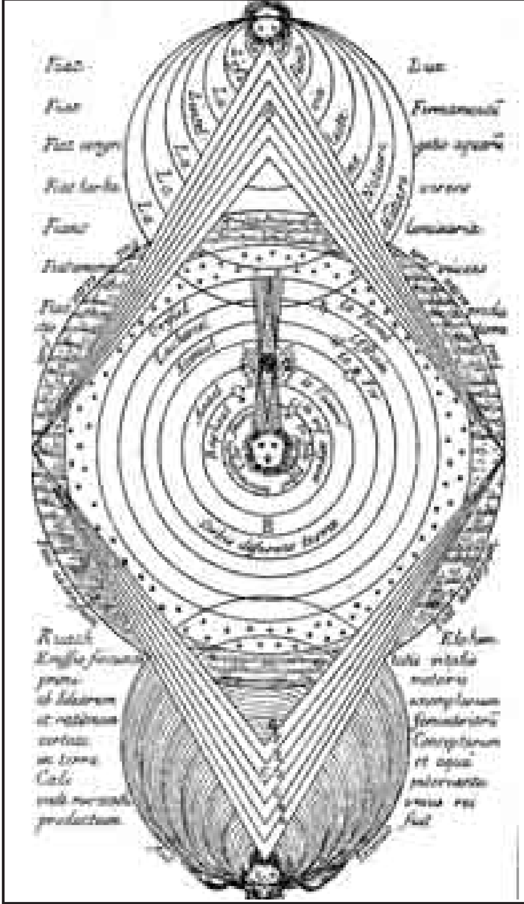
Görüldüğü üzere, Gül-Haçlar'ın kurucusu yoğun bir büyü eğitimi almıştı. Acaba kimlerden?... Gittiği yerlere baktığımızda üç önemli durak görüyoruz: Kutsal Topraklar (Filistin), Fez ve İspanya. İlginç olan bu üç yerin de o dönemdeki en büyük Kabala merkezleri olmasıdır.[64]

Acaba Gül-Haç'ın kurucusu büyü ilmini Kabalacılar'dan mı almıştı?... Öyle görünüyor. Nitekim Michael Howard'da *The Occult Conspiracy* adlı kitabında Rosencreutz'un Şam'da bulunduğu sıralarda bir grup Kabalacı'dan dersler aldığını yazıyor.[65] Umberto Eco ise Gül-Haçlar'ın Kabalacılarla dirsek temasında olduklarını not ediyor:

> Gül-Haçlar, 1623'te Paris'te ortaya çıkıyorlar. Haklarında yazılan yergilerden birinde Marais'te toplandıkları anlaşılıyor... Paris'i bilmiyor musunuz? Marais, Tapınak'ın bulunduğu kesimdir ama rastlantı bu ya, Yahudi gettosunun da bulunduğu kesimdir burası. (Gül-Haçlarla ilgili olarak yazılan) Yergilerde, Gül-Haçlar'ın, İspanyol Kabalacıları ile ilişki içinde oldukları da belirtiliyor.[66]

Görünen o ki, Gül-Haçlar da, aynı Tapınakçılar gibi Kabala'nın güçlerinden etkilenmiş ve "judaizer" (Yahudici/Yahudi sempatizanı) olmuşlardı. Protestanlıktan Aydınlanmaya uzanan sürecin ardında büyük bir Yahudi etkisi olduğuna değinmiştik. Dolayısıyla bu sürecin içinde Kabala'dan etkilenmiş olan Gül-Haçlar'ın bulunması ise yadırganmaması gereken bir gelişme.

Bu bilgilerin üzerine, akla "Gül-Haçlar'la Tapınakçılar'ın ne gibi bir ilişkisi vardı?" sorusu gelebilir. Aslında bu sorunun, konuyu inceleyen kaynaklarca

Gül-Haç derneği, aynı masonluk gibi Tapınakçı geleneğin devamı olarak kurulmuş bir gizli örgüttü. Örgütün Tapınakçı geleneğini koruması, Kabalacılarla Gül-Haçlar arasında gizli ilişkiler kuruluyordu.
Gül-Haçlar'la Kabalacılar arasındaki ilişkinin açığa çıktığı alanlardan biri de, Ortaçağ'ın sonlarından itibaren Avrupa'nın pek çok felsefecisini sarmış olan simya tutkusuydu. Simya, bir takım "metafizik güçleri kullanarak, fiziksel dünyayı etkileme", Kabala'nın temel işleviydi. Gerçi Kabalacılar, sahip oldukları kabul edilen bu gücü, asıl olarak Mesih Planı'nı gerçekleştirmek için kullanıyorlardı ama bu güç, elementlerin yapısını değiştirme, yani simya alanında da kullanılabilirdi.
Bu nedenle Avrupa'yı saran simya çılgınlığı, asıl olarak Kabalacılar'ın denetiminde gerçekleşti. Çoğu simyaya merak saran Gül-Haçlar da, doğal olarak, Kabalacılar'ı "üstad" olarak kabul etme durumundaydılar. Yanda yer alan, Kabalacılarca Ortaçağ'ın sonunda yapılmış olan simya şeması, Gül-Haçlar'ı Kababalacılar'ın bu konudaki "ilmine" ikna eden formüllerden biriydi.

çoğunluğu tarafından verilen açık bir cevabı vardır: Gül-Haçlar, Tapınakçılar'ın devamıdır. Kilise ve krallar tarafından yasaklanan Tapınakçılar'ın legal hale gelme çabası içinde olduklarına üstte değinmiştik. Gül-Haçlar, aslında Tapınakçılar'ın bu çabasının bir sonucu olarak ortaya çıkan bir dernekti. Derneğin kendi içinde güçlü bir yapı oluşturduktan sonra mesajını tüm Avrupa önde gelenlerine duyurması ise Tapınakçılar'ın kurulu düzeni değiştirme hedeflerinin bir parçası olsa gerek.

Umberto Eco, Gül-Haçlar'ın Tapınakçılar'ın devamı olduğu görüşünü doğrular. Önceki sayfalarda *Foucault Sarkacı*'ndan yaptığımız alıntıda, Tapınakçılar'ın üslendiği kale olan Tomar'ı anlatırken, kalede yanyana duran gül ve haç sembollerine dikkat çekmiş ve Gül-Haçlar kurulmadan çok daha önce bir Tapınakçı kalesinde yer alan bu işaretlerin, Gül-Haç sembolünün Tapınakçılara ait olduğunu gösterdiğini vurgulamıştı. Eco, Tapınakçılar'ın Gül-Haçlar'a nasıl dönüştüğünü de şöyle açıklar: Avrupa'nın farklı ülkelerine dağılmış olan Tapınakçılar, birbirleriyle ilişki kurmakta zorlanırlar. Belirli zamanlarda tüm

John Dee, 16. yüzyılın son çeyreğinde İngiliz Tapınakçılarının büyük üstadı oldu. Kabala konusunda büyük bir uzmandı. Gizemli yeteneklerine Kraliçe Elizabeth'i de inandırmış ve bu sayede Kraliçe müneccimi olmuştu. Söylendiğine göre, Elizabeth sık sık devlet meselelerinde görüş almak için Dee'yi ziyaret ederdi. Dee, İngiltere'nin emperyal bir güç olmasını istiyordu ve bu konuda Kraliçe'ye etkili telkinlerde bulundu. Bu noktadan hareketle, İngiliz emperyalizminin önde gelen mimarlarından birinin Tapınakçılar'ın büyük üstadı Kabalacı John Dee olduğu söylenebilir. Dee'nin bir başka özelliği ise, İngiliz Gizli Servisi'nin kurucusu olan Sir Francis Walsingham ile çok samimi olmasıydı. Bir iddiaya göre, Walsingham Dee'nin (Tapınakçı) müridlerinden biriydi.

Avrupa ülkelerindeki Tapınakçı biraderlerin yaptıkları gizli toplantılarında aksaklıklar olur. Bunun üzerine birbirlerine kolay ulaşabilmek için Gül-Haçlar'ı kurmaya karar verirler.

Eco'nun *Foucault Sarkacı*'nda bununla ilgili olarak yazdığı bir de ilginç olay vardır. Eco, İngiltere'deki Tapınakçılar'ın büyük üstadlığını yapan ve "büyücü, Kabalacı ve İngiltere kraliçesinin müneccimi" olan John Dee'den söz eder.[67] Anlattığına göre, Kabalacı John Dee'nin büyük üstadlığını yaptığı İngiliz Tapınakçıları'yla, Fransız Tapınakçıları arasında 1584 yılında yapılması gereken gizli buluşma bir takvim karışıklığı nedeniyle gerçekleşmez. Bunun üzerine John Dee, Prag'daki Kabalacı hahamlardan yardım istemeye gider. Olayın devamını, Eco'nun roman üslubunda verdiği bilgilerden öğreniyoruz:

> Prag'da Dee ile birlikteydim. Yahudi mezarlığı yakınlarında daracık, pis kokulu geçitler boyunca yürüyorduk... Tam o anda gölgelerin içinden yaşlı bir rabbi (haham) belirdi. 'Siz doktor Dee olmalısınız' dedi. 'Herkes burada' diye yanıtladı Dee, 'Rabbi Alevi sizi görmek ne güzel'... Sonra Alevi gecenin içinde uzaklaştı, aralarında hiç sesli harf bulunmayan belirsiz sessiz harfler mırıldanarak. Ah, Dil, Şeytanca, Kutsal Dil!
> ... Adımlarımızı sıklaştırdık; az ışıklandırılmış, uğursuz, Semitik bir ara sokakta, yıkık dökük bir evin kapısına vardık. Kapıyı tıklattık; sanki bir büyüyle açıldı. Yedi kollu şamdanlar, kabartma tetragramlar, ışık demeti biçiminde Davud yıldızlarıyla (siyon yıldızları) süslenmiş geniş bir salona girdik... Tavandan mumyalanmış kocaman bir timsah sarkıyor, akşam yelinde, bir ya da birçok meşale belki de hiç meşale yoktu usul usul sallanıyordu. Dipte, altında küçük bir tapınağın durduğu bir çeşit tente ya da sayvanın önünde, yaşlı bir adam diz çökmüş, aralıksız, sövercesine Tanrı (Yehova)nın yetmiş iki adını mırıldanarak yakarıyordu. Birden, bir Nous çalkantısıyla aydınlanmış gibi onun Heinrich Khunrath olduğunu anladım. 'Konuya gelin Dee' dedi,

arkasına dönüp, yakarışını yarıda keserek, 'Ne istiyorsunuz?' Doldurulmuş bir armadilloya, yaşı olmayan bir iguanaya benziyordu. 'Khunrath' dedi Dee, '(Tapınakçıların arasındaki) üçüncü buluşma gerçekleşmedi.' Khunrath korkunç bir lanet savurdu: 'Lapis Exilis! Şimdi ne olacak?' 'Khunrath' dedi Dee, 'bir olta atıp Alman Tapınakçı grubuyla temasa geçirebilirsiniz beni.' ...'Üstadım' dedi Khunrath, diz çöküp Doktor Dee'nin kemikli, neredeyse saydam elini öperek. 'Üstadım, dediğini yapacağım. Sen de istediğini elde edeceksin. Şu sözcükleri unutma: Gül ve Haç. Onlardan söz edildiğini işiteceksin... Yıllar sonra, Gül-Haç çılgınlığı Almanya'yı baştan başa sarınca, ayrımına vardık bunun.[68]

Eco, bu pasajda, Gül-Haçlar'ın Tapınakçılar ve Kabalacılar'ın ortak bir buluşu olduğunu anlatmaktadır. Buna göre, Prag'ın Yahudi mahallesindeki Kabalacı haham Khunrath, İngiliz "meslektaş"ı ve Tapınakçılar'ın üstadı John Dee'ye Gül-Haç derneğinin yakında ortaya çıkacağını haber vermektedir. Görüldüğü gibi Gül-Haç, Kıta Avrupa'sındaki Tapınakçılar tarafından geliştirilmiştir. İngiltere'deki Tapınakçılar, az önce incelediğimiz gibi masonluğu kurarken, Kıta Avrupası'ndaki biraderler de varlıklarını ve faaliyetlerini sürdürmek için bu tür bir oluşuma ihtiyaç duymuş olmalılar...

Gül-Haçlar ve Masonlar

Olayın bir başka dikkat çekici yönü de, her ikisi de Tapınakçı geleneğin devamı olan masonluk ve Gül-Haç örgütleri arasında çok yakın bir ilişki olmasıdır. Bu ilişkinin en basit göstergelerinden biri, İskoç ritinin 18. derecesinin "Gül-Haç Şövalyesi" olması gösterilebilir. Bunun yanısıra, Gül-Haçlar'la masonlar arasındaki organik bağlantı, konuyla ilgili pek çok uzman tarafından vurgulanmıştır. 1804 yılında J. G. Buhle tarafından yazılan *Historico-Critical Inquiry into the Origin of the Rosicrucians and the Free-Masons* (Gül-Haçlar'ın ve Masonların Kökeni Hakkında Tarihsel Kritik) adlı kitapta, şöyle denir: "Masonluk, 1633'ten 1646'ya dek süren Gül-Haç çılgınlığı sırasında Gül-Haçlar'la aynı kaynağa bağlı olarak ortaya çıkmaya başladı. Her iki klübün de amacı, Kabalist anlamda büyü ile ilgilenmek ve buna bağlı olana 'hikmet'i aramaktı. Ve her iki klüp de gizlilik prensibi içinde çalışıyordu."

Gül-Haç ve mason örgütlerinin ilişkisi, Gül-Haçlar'la ilgili olarak yazılmış olan *The Rosicrucian Seer* (Gül-Haç Peygamberi) adlı kitapta aktarılan ilginç bir pasajda da vurgulanıyor. Sözkonusu kitap, İngiliz masonluğunun 19. yüzyıldaki ünlü isimlerinden Frederick Hockley'in çeşitli yazılarının derlenmesinden oluşuyor. Hockley aynı zamanda bir Gül-Haç üyesi. Kitapta, İngiltere'deki özel bir mason locasına (loca özel, çünkü büyü ve okültizm üzerine yoğunlaşmış) üye olmak isteyen biriyle, Hockley arasındaki bir diyalog aktarılıyor. Hockley, birader adayına, bu özel locaya kaydolmadan önce, Gül-Haç derneğinin eğitiminden geçmesinin şart olduğunu söylüyor ve bu dernekle ilgili de bazı ilginç bilgiler veriyor:

- Sizin, Büyük Üstadları Kudüs'te bulunan o gizli derneğe üye olmadan önce, bu mason locasına üye olmanıza kesinlikle karşıyım!...
- Neden?
- Çünkü (yeterince hazır olmadan) size büyük zarar da verebilecek olan bir locaya katılmanız yanlış olur.
- Peki o sözünü ettiğiniz gizli örgüt hangisidir?
- Gül-Haç'ın takipçileri...
- Neredeler peki bunlar?
- Örgütün merkezi Fransa'dadır. Ve oraya gitmeden ve biraderlerden biriyle tanışmadan, onlara ulaşmanız mümkün değildir. Unutmayın, Fransız İmparatoru Napolyon da o derneğin üyesiydi.
- Amaçları nedir? Ne yaparlar?
- Okültizmle ilgilenirler ve görünmez güçlere ulaşmaya çalışırlar. Büyükler (üstadlar) kimi zaman Kudüs'e giderler.
- Nerede buluşuyorlar?
- Görünmez bir yerden aldıkları emirlere göre hareket ederler ve buna göre birleşirler. Maddi yönden de çok güçlüdürler. Jean Jacques Rousseau, derneğin üyelerinden ve başta gelen destekçilerindendi...[69]

Pasajda verilen bilgililer ilginçtir. Öncelikle Gül-Haç derneğinin "Büyük"lerinin, yani üstadlarının Kudüs'e gittiği bildirilmektedir. Neden, sorusunu sorduğumuzda akla ilk gelen şey, o dönem Kabala'nın merkezinin Kudüs'te ve onun biraz kuzeyindeki Safed kentinde oluşudur. Bu, üstadların Kudüs'e giderek, ilmin asıl kaynağıyla, yani Kabalacılar'la ilişki kurduğunu düşündürmektedir.

İkinci bilgi ise derneğin iki ilginç üyesidir: Napolyon ve Jean Jacques Rousseau... Bu iki büyük isim, ilerdeki sayfalarda yeniden değineceğimiz gibi aynı zamanda da masondurlar. Bu çifte üyelik, mason ve Gül-Haç örgütlerinin arasındaki yakın ilişkinin de bir başka göstergesidir. Zaten 17 ve 18. yüzyıl masonlarının en önemlileri aynı zamanda Gül-Haç'tır. Dönemin diğer Gül-Haç üyeleri arasında; Rene Descartes, G. W. Leibnitz (*), John Locke, Robert Fludd gibi deist ya da Baron d'Holbach Baruch Spinoza gibi ateist düşünürler; Isaac Newton, Robert Boyle, J. B. von Helmont gibi bilim adamları; Kilise tarafından kafir olduğu gerekçesiyle idam edilen Giordana Bruno gibi Rönesansçılar; Tomasso Campanella (*) gibi edebiyatçılar sayılabilir. Bu, hem Gül-Haç hem de mason olan isimlerin kuşkusuz en önemlilerinden biri de, düşünce tarihinde oldukça önemli bir yer tutan ve sonradan anlaşıldığına göre, büyük olasılıkla Shakespeare'in eserlerinin gerçek yazarı olan Francis Bacon'dır.

Büyük Üstad Francis Bacon, Yeni Atlantis ve 'Pozitif Bilim'in Mesih Planı'na Dahil Oluşu

"Tanrı seni esen kılsın, oğul. Sahip olduğum en değerli mücevheri sana vereceğim. Solomon'un Evi'nin gerçek durumunu anlatacağım sana."

Francis Bacon'ın *Yeni Atlantis*'inden

Okültizm, masonluk ve Kabala konularıyla ilgili kitaplarda üzerinde en çok durulan kişilerden biri Francis Bacon'dır. Çünkü ünlü İngiliz düşünürü, Tapınakçı gelenek içinde çok büyük önemi olan bir kişidir: Bacon, İngiliz Tapınakçıları'nın büyük üstadıdır. Umberto Eco, Bacon'ın az önce Praglı Kabalacılar'a yaptığı ziyaretinden söz ettiğimiz Kabalacı John Dee'den sonra, İngiliz Tapınakçıları'nın büyük üstadı olduğunu şöyle bildirir:

> ... Dee 1608'de ölüyor. Ama kaygılanmak için bir neden yok, çünkü Londra'da bir başkası işe koyulmuştur: bir Gül-Haç olduğunu, Yeni Atlantis'te Gül-Haçlar'dan söz ettiğini artık herkesin oybirliğiyle kabul ettiği biri. Sir Francis Bacon... Bacon'ın, artık Dee'nin ardılı olarak, İngiliz Tapınakçı grubunun büyük üstadı olduğu açıktır...[70]

Bacon, doğal olarak, Gül-Haç ve masondur da. Türk masonlarının üyelerine mahsus olarak yayınladığı *Mimar Sinan, Mason Dergisi* gibi yayınlarda da sık sık Bacon'dan yapılmış alıntılar göze çarpar. Bu nedenle Francis Bacon'ın düşüncelerini ve yaptıklarını inceleyerek, Tapınakçılar ve Tapınakçılar'la Yahudi önde gelenleri arasındaki İttifak'ın hedeflerini daha iyi anlayabiliriz. Büyük Üstad'ın düşündükleri ve yaptıkları, kuşkusuz İttifak'ın hedefleriyle yani en başta Mesih Planı'yla ilgili olmalıdır.

Peki nedir Bacon'ın üstadlarından biri olduğu İttifak'ın hedeflerine ve Mesih Planı'na olan katkısı?... Bacon'ın felsefe tarihi açısından taşıdığı öneme baktığımızda, ünlü düşünürün en önemli yanının "bilim" ve "deneysel bilgi" kuramına yaptığı katkı olduğunu görürüz. Buna göre Bacon, Ortaçağ Avrupası'ndaki bilim anlayışının değiştirilip, yerine pozitif bilim dediğimiz şeyin konmasında büyük bir dönüm noktasıdır.

Ortaçağ'da bilimin amacı, Allah'ın yarattıklarını tanımak ve O'nun Kutsal Kitabında bildirdiği gerçekleri dış dünyada görebilmekti. Katolik öğretisine göre, Allah'ın yarattığı ve içindekilerin de O'na ait olduğu bir dünya vardı ve in-

---

(*) 17. yüzyılın önemli düşünürlerinden olan Leibnitz, bir Gül-Haç olmasının doğal bir sonucu olarak, yahudi düşüncesi ile en yakından ilişkilidir. Rene Guenon, *Dünya Krallığı* adıyla Türkçe'ye çevrilen kitabında, Leibnitz'in teorilerinin "yahudi tradisyonu'ndan büyük ölçüde etkilendiğini not eder. (s. 81)

Campanella ise 16. yüzyılın önemli bir ismidir. *Civitas Solis* (Güneş Şehri) adlı ünlü romanında, Ortaçağ Hristiyanlığının önemli düşünürü olan St. Augustine'nin *Civitas Dei* (Tanrı Şehri) adlı kitabına karşı çıkmıştır bir anlamda. Augustine, tamamen ilahi yasalara göre yönetilen bir toplum modeli çizmişken, Campanella, seküler bir model ortaya koymuştur. Bir Gül-haç üyesi olan Campanella'nın İttifak'ın seküler hedefine böylelikle katkıda bulunması şaşırtıcı değildir elbette. Zaten *Civitas Solis*'i de Gül-Haç ritlerinden esinlenerek yazmıştır: Rene Guenon, *Dünya Krallığı*'nda Campanella'nın "Güneş Ülkesi'nin, Gül Haçların "Güneş Kalesi" kavramından bir aktarma olduğunu söylemektedir. (s.64)

san bu dünya içinde O'na kul olmakla sorumluydu. Bilgi edinme çabasının, yani bilimin amacı da bu ilahi düzeni keşfetme ve Yaratıcı'nın bilgisini kavramak olmalıydı. Bacon ise insanın kul olma vasfını göz ardı eden ve asıl işinin dünyayı kendi için kullanmak, yani sömürmek olduğunu açıkça öne süren ilk kişi oldu. Ona göre, bilimin amacı doğadan başlayarak varlığa hükmetmek, onu insanın tam denetimi altına almak ve azami derecede sömürmekti. Bu nedenle doğayı bir ava benzetmiş ve insana hizmet etmeye mecbur bir mahkum olarak tanımlamıştı. Hatta doğanın sırlarının çekilip alınması için ona işkence yapılması gerektiğinden de söz etmişti. Bu düşünceler, pozitivist düşüncenin ve Batı yayılmacılığının ilk tohumlarıdır.

Böylece Bacon, Katolik Avrupa düzenini yıkacak ve yerine İttifak'ın denetimindeki Yeni Seküler Düzen'i (*Novus Ordo Seclorum*) kuracak olan pozitif bilimin öncülüğünü yapmış oluyordu. Bu, Büyük Üstad'ın düşünce ve eylemlerinin Mesih Planı'yla ne gibi bir ilişkisi olabileceğini gösterir. Ancak Bacon'un düşüncelerinin, Katolik Avrupa düzenini yıkmak gibi genel bir hedefin ötesinde, bir de özel bir hedefi vardı. Daha gizli ve gerçekte daha önemli olan bu hedef, Büyük Üstad'ın yazdığı *Yeni Atlantis* adlı ünlü kitabında verdiği bazı örtülü mesajlarından anlaşılmaktadır.

Yeni Atlantis, tam bir yeryüzü cenneti modeli sunar. Bacon, bu ütopik hikayesinde Bensalem (Yeni Kudüs anlamına gelir) adlı hayali bir adada yaşayan hayali insanların öyküsünü anlatır. En belirgin özellik, adanın tam bir bilim cenneti olmasıdır; çok sayıda bilimsel icad vardır ve bunlar sayesinde de ada sakinleri olağanüstü güçler elde etmişlerdir. Adadaki tüm bu bilimsel çalışmaları denetleyen bir de "bilim evi" vardır: Solomon's House (Süleyman'ın Evi)!... Burada deneyler yapılır, "evrenin yasaları" keşfedilir, yeni makinalar üretilir. Öykünün içinde, Bensalemli birisi, Ev'in isminin nereden kaynaklandığını şöyle açıklar: "Biliyorsun, Solomon İbranilerin büyük kralının adıdır."

Yani, Bacon'ın ütopyasında ülkenin en güçlü kurumu olarak tanıtılan Solomon'un Evi, Süleyman Tapınağı'ndan yapılmış bir uyarlamadır!...

Bacon, romanında ilginç mesajlar vermeyi sürdürür. Bensalem adasında yaşayan Yahudilerden söz eder. Bu Yahudiler, son derece mutlu ve görkemli bir hayat sürdürmektedirler. Öykünün içinde bu hayali Yahudi cemaatinden Joabin adlı bir tüccarla konuşan Bacon, ondan Yahudilerin "Rabbe çok sayıda adak adadıklarını" öğrenir. Amerikalı tarihçi Robinson'a göre, Joabin ismi, Tevrat'ta bildirildiğine göre Süleyman Tapınağı'nın girişinde yer alan Jakin ve Boaz sütunlarının isimlerinin bir karışımıdır.[71] Jakin ve Boaz sütunları, bilindiği gibi mason localarının girişinde de yer alır ve masonluğun önemli bir sembolünü oluştururlar.

Acaba Bacon tüm bunlarla ne söylemek istemektedir? Süleyman Tapınağı'nı bir "bilim evi" olarak göstermekle neyi ima etmektedir? Süleyman Tapınağı, önceki sayfalarda vurguladığımız gibi Yahudiler ve Tapınakçı/mason gelenek tarafından Hz. Süleyman'ın sahip olduğu bazı olağanüstü güçlerin (rüzgarları kontrol etme, vb.) kaynağı olarak kabul edilmektedir. Bu inanışa göre,

Tapınak'ın yeniden inşası, bu güçlerin yeniden Mesih elinde dirilmesine ve Yahudi egemenliğinde bir dünya kurulmasına neden olacaktır. Süleyman Tapınağı, Yahudi egemenliğinin ve Yahudilerin "müttefik"lerinin bu egemenlikten alacakları payın sembolüdür.

Bacon'ın neden bu egemenliğin kaynağı olarak kabul edilen Süleyman Tapınağı'nı ısrarla vurguladığı, *Yeni Atlantis*'teki Süleyman Evi'nin özelliklerine biraz daha yakından bakıldığında anlaşılmaktadır. Öykünün bir yerinde, Süleyman Evi'nin yöneticilerinden biri şöyle der: "Kurumumuzun amacı, olguların nedenlerinin ve nesnelerin gizli hareketlerinin bilinmesi, insanoğlunun egemenliğinin sınırlarının genişletilmesi, mümkün olan her şeyin gerçekleştirilmesidir." Kısacası, Süleyman Evi'nin işlevi, bu evi yönetenlere "egemenlik" verecek güçler sağlamasıdır. Bu güçlerin özellikle bir tanesi ise oldukça anlamlıdır. Süleyman Evi'nin yöneticisi, bunu şöyle açıklar: "... Rüzgarları yönlendiren ve gücünü artıran aygıtlarımız da var."

İşte bu çok ilginçtir, çünkü önceki sayfalarda da değindiğimiz üzere, "rüzgarları yönlendirmek", Hz. Süleyman'a Allah tarafından verilmiş olağanüstü bir güçtür. Sad Suresi'nin 36. ayetinde, rüzgarın, Hz. Süleyman'ın "buyruğuna verildiği" bildirilir. Yahudiler ise Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi bu konuda "şeytanların uydurduklarına uymuş" ve Hz. Süleyman'ın bunların benzeri olağanüstü güçleri "büyü" yoluyla elde ettiğine inanmışlardır. Kabalacılar da bu sözkonusu "büyü" yöntemi üzerine yoğunlaşmış ve Yahudi egemenliğini sağlamanın bu yoldan geçtiğini kabul etmişlerdir.

Ve Tapınakçılar'ın Büyük Üstadı, Kabalacı Francis Bacon, "rüzgarı kontrol" etmek için bir "bilim evi" kurulabileceğini işaret etmektedir!...

Bunların bize gösterdiği sonuç ise şudur: Büyük Üstad Francis Bacon, Süleyman Evi ile sembolize ettiği bilimi, Mesih Planı'na giden yolda bir güç kaynağı olarak görmüştür. Bilim, Yahudi önde gelenleri (Kabalacılar) ve Tapınakçılar arasındaki İttifak'ın dünya egemenliği planına yardımcı olacak, onlara Hz. Süleyman'ın sözde büyü ile elde ettiği güçleri yeniden verecektir. Böylece bilim, Allah'ın yaratışını tanımak ve O'nun kullarına daha iyi imkanlar sunmak için kullanılan bir araç değil, İttifak'a güç sağlaması için kullanılan bir araç olarak tasarlanmaktadır. Nitekim Bacon, Süleyman Evi'nden söz ederken, bu kurumun sahip olduğu bilgilerin tümünün topluma verilmediğini de vurgular. Hatta Süleyman Evi'nin yöneticileri, elde ettikleri bilgiyi gerektiğinde ülkenin yöneticilerine bile vermeyecek denli güçlü ve özerktirler. Bu, bilimin totaliter bir biçimde kullanılması, belirli güçlerin elindeki bir denetim mekanizması olarak çalıştırılması anlamına gelir. Bilimi kendi hedefleri için kullanacak olan -ki bunun için bilim sayesinde sekülerizmi yerleştirmeleri ve korumaları bile yeterlidir- bu güçler, elbette İttifak'ın iki kanadıdır: Yahudi önde gelenleri ve Tapınakçı (mason)lar...

Üstteki bilgilerden anlıyoruz ki, Francis Bacon, Mesih Planı'nın önemli bir teorisyeniydi. Yahudi-Tapınakçı egemenliğinde bir dünya kurulması için neler yapılması gerektiğini ince ince düşünmüş ve bu konuda biraderlerine yol gös-

Pozitivist bilim anlayışını geliştiren ve bu nedenle de Aydınlanma çağının öncüsü kabul edilen Francis Bacon, Tapınakçılar'ın ve doğal olarak da mason ve Gül-Haç örgütlerinin büyük üstadıydı.
Ve bu nedenledir ki Bacon, yazdığı Yeni Atlantis isimlü ünlü ütopyasında Süleyman Tapınağı'nın bilim yoluyla yeniden elde edileceğini umduğu önemli güçlerinden söz etmekteydi.
Bir de, Bacon, Tapınakçılar'ın geleneksel sapıklığını sürdüren tescilli bir homoseksüeldi.

termişti. Bacon'un bilim dışında ikinci bir konudaki faaliyetlerine baktığımızda da bunu görebiliyoruz. Bu konu, Yeni Dünya'nın kolonileştirilmesiydi. Büyük Üstad, İngiltere Kralı'nın şansölyesiydi ve Kral üzerindeki nüfuzunu en çok Kuzey Amerika'nın kolonileştirilmesini teşvik için kullanmıştı. Yeni Dünya'nın Mesih Planı'ndaki büyük rolünü önceki bölümde incelemiştik. Bacon, Kabalacı biraderi Kolomb tarafından başlatılmış olan misyonun sürmesine ve Yeni Dünya'nın İttifak'ın egemenliğinde kalmasına çalıştı. Kral'a yaptığı bir konuşmada, "Majestelerinin Virginia ve Summerlands'de inşa ettirdiği kolonilerin, Gökyüzü Krallığının bir parçası olduğunu, bazen bir tohumun büyük bir ağaç oluşturduğunu" söylemişti. Parlamentodaki bir konuşmasında ise daha da açık sözlüydü; "Amerikan topraklarında yakında 'Süleyman'ın Evi'nin inşa edileceğini" söylemişti.[72] Virginia'daki İngiliz kolonisinin liderleri arasında, Bacon'ın akrabaları ve arkadaşları çoğunluktaydı ve bunların hepsi de birer Gül-Haç üyesiydi.[73] Zaten o sırada Amerika yoğun bir Püriten akımına sahne oluyordu ve Püritenler, önceki bölümde incelediğimiz gibi, birer "yapay Yahudi"den başka bir şey değildiler. Dolayısıyla her ikisi de Yahudilikle yakından ilgili olan Püritenlik ve masonluk rahatlıkla bütünleşebilirdi. Öyle de oldu. İngiliz tarihçi Michael Howard, Amerika'yı kuran Püritenlerin "Gül-Haç kaynaklarından gelen prensiplere bağlandıklarını" yazıyor.[74] Amerika'daki sözkonusu Püriten-mason geleneği hızla gelişti ve ABD, az sonra inceleyeceğimiz gibi, "dünyanın ilk masonik cumhuriyeti" olarak tarihte yerini aldı. Bacon'ın attığı tohum ağaç olmuştu.

Tüm bu bilgilerin yanında Bacon'la ilgili bir nokta daha vardı ki, bizlere ilginç bir ipucu vermektedir: Francis Bacon bir homoseksüeldi!... Thomas Cowan, Eşcinsel Dahiler adlı kitabında Bacon'a sayfalar ayırıyor ve Büyük Üstad'ın "efemine gençleri" ve uşaklarını kendisine yatak arkadaşı edindiğini an-

latıyor. Hatırlarsak, homoseksüellik Tapınakçılar'ın önemli özelliklerinden biriydi. 1310'ların başında yapılan mahkemelerde çoğu bu sapıklığın, örgütlerinin bir özelliği olduğunu itiraf etmişlerdi. Şimdi, Tapınakçılar'ın 1600'lerde yaşamış Büyük Üstadı'nın da homoseksüel çıkmasını nasıl yorumlamalıyız? Acaba, Tapınakçı-Gül-Haç-mason evrimi içinde Tapınakçı geleneğin hiçbir özelliği kaybolmamış mıdır?...

Kitabın ilerleyen sayfalarında, yeri geldiğinde, bu ilginç konuya yeniden değineceğiz...

Bacon'ın Yolunu İzleyen Biraderler ve 'Bilim Evi' Royal Society

Bacon'ın yazdıkları bir ütopya değil, gerçekte bir plandı. Büyük Üstad, *Yeni Atlantis*'te yazdıklarıyla, biraderlerine, İttifak'ın gücünü egemenlik boyutuna çıkarmaları için ne yapmaları gerektiğini gösteriyordu. Bilim, her türlü dini özellikten arındırılmalı, İttifak'ın egemenliği için kullanılacak, İttifak'a Hz. Süleyman'ın sahip olduğu gibi olağanüstü güçler kazandıracak bir aygıt haline getirilmeliydi. Bu iş için de Bensalem adasındaki Süleyman Evi gibi bir kurum oluşturulmalıydı.

Bacon'ın bu mesajları, onu izleyen biraderleri tarafından doğru algılandı. Bilim evi "Solomon's House", *Yeni Atlantis*'in yayınlanmasından 19 yıl sonra, 1645'de "Invisible College" (Görünmez Okul) adıyla ilk toplantılarına başladı. Topluluk, pozitif bilimin gelişmesi için can atan soylu ve entellektüellerin biraraya gelmesiyle oluşmuştu. Ve Invisible College üyelerinin çok önemli bir ortak özelliği vardı: Hepsi istisnasız masondu.[75]

Invisible College, bir süre sonra daha resmi bir yapıya kavuşarak, Protestan Kral II. Charles'ın himayesi altında, 1662 yılında Royal Society ya da uzun adıyla The Royal Society of London for The Improvement of Natural Knowledge (Doğal Bilginin Geliştirilmesi İçin Londra Kraliyet Derneği) adını aldı. Isaac Newton, derneğe 1671'de kabul edildi, 1703'te de başkan seçildi ve 1727'deki ölümüne kadar derneğin başkanlığını yürüttü. Newton'ın yanısıra, Christopher Wren, Robert Boyle ve John Locke gibi ünlü isimler de derneğe katıldılar.

Bu isimler de açık bir biçimde masondular. Örneğin, liberalizmin babası sayılan John Locke'ın Güney Carolina'daki koloni için hazırladığı anayasanın da masonik ilkeleri ön plana çıkardığı kabul edilir.[76] Zaten daha sonra Güney Carolina, ABD'de mason örgütlenmesinin ilk büyük kalesi olacaktır. John Locke'ı bu konuda teşvik eden hamisi ise, ünlü bir deist olan Shaftesbury kontu Ashley Cooper'dır. Cooper'ın da önemli bir özelliği vardır; masondur.[77]

Newton'un mekanik evren anlayışını temel alan Royal Society, 18. yüzyıl rasyonalizminin ve 19. yüzyıl pozitivizminin en önemli kalelerinden biri, dolayısıyla da din-dışı düşüncenin öncüsü oldu. Dernek, Evrim teorisine de büyük bir heyecanla sahip çıktı. Öyle ki, Royal Society'nin beğendiği bilimadamlarına iki yılda bir verdiği en büyük ödülü, Evrim teorisinin babası Charles

Positivist-materyalist düşüncenin öncüsü olan Royal Society'nin ünlü üyeleri: Christopher Wren, Robert Boyle ve John Locke, ortak özellikleri, hepsinin istisnasız mason oluşu...

Darwin'in adına düzenlenmiş "Darwin Madalyası"dır.

Böylece, Avrupa'nın dinden koparılmasındaki en büyük etken olan Aydınlanma'nın İngiltere kısmı, Francis Bacon ve onu izleyen biraderleri tarafından gerçekleştirildi. Alman ve Fransız Aydınlanmaları da, yine aynı şekilde Gül-Haç ya da mason localarında gelişecekti.

Ve bu arada Bacon'la birlikte "pozitif bilim" artık Mesih Planı'na dahil olmuştu. Ancak, az önce de dediğimiz gibi bu bilim türü, İttifak'ın totaliter amaçları için var edilmişti. Bilim, İttifak'ın doğru olduğuna karar verdiği şeyleri doğru göstermek için kullanılıyordu, gerçek doğruları bulmak için değil. Yeni bir paradigma kabul edilmişti: Bilimin bulduğu her "doğru" dinle çatışmalıdır ve bilimin amacı da dini yalanlamak, dini otoriteyi zayıflatmak olmalıdır. Katolik Avrupa düzeni'nin yıkılıp yerine İttifak'ın icad ettiği Yeni Seküler Düzen'in (*Novus Ordo Seclorum*) konmasında, bu paradigma kuşkusuz çok işe yaradı. Bu bilim türü, kurulmakta olan Yeni Seküler Düzen'in bir parçasıydı. İttifak, yeni bir dünya, din-dışı bir dünya kuruyordu. Bu yeni dünyanın tüm ahlaki değerleri, siyasi sistemi, tarih, psikoloji, sosyoloji gibi toplumsal bilimleri de hedefe uygun olarak şekillendiriliyordu. Bilim de işte bu şekilde şekillendirildi; adına "pozitif bilim" dendi ve eskiden beri dine ait olan "yol gösterici"lik misyonunu üstlendi. (Oysa bilimin "yol gösterici"lik özelliği yoktur; siz istediğiniz şekilde bilime yön verirsiniz. Kabul ettiğiniz paradigmaya göre bir bilim üretir ve bu bilim yoluyla da, bazen bir takım sahtekarlıkları da devreye sokarak, o paradigmayı sözde ispatlarsınız.)

Ve bu yeni bilim türünün kurucularının gizli bir yüzü vardı. Bu kişiler, her ne kadar her türlü metafizik kavramı reddeden bir bilim kuramı geliştirmişlerse de, kendileri metafiziğin içinde yaşıyorlardı. Birer Tapınakçı (mason) ve dolayısıyla da Kabala tutkunuydular çünkü. Gizli gizli buluştukları Kabalacılar'dan İbrani öğretisinin sırlarını öğreniyorlardı. Umberto Eco, pozitif bilimin kurucularıyla Kabala'nın büyülü dünyası arasındaki bu ilginç ilişkiye, *Foucault Sarkacı*'nda romanın temel kahramanının ağzından değinir:

> Büyü dünyasını, bugün olgular dünyası dediğimiz dünyadan ayırmak gittikçe daha güç oluyordu benim için. Okulda, matematik ve fiziği aydınlattıklarını öğrendiğim kişiler, boşinanların (batıl inançların) karanlığında yeniden karşıma çıkıyorlardı. Onların bir ayakları Kabala'da, bir ayakları laboratuvarda çalıştıklarını keşfediyordum... Ardından, olgucu fizikçilerin, üniversiteden çıkar çıkmaz medyum seanslarına, yıldızbilim çevrelerine nasıl bulaştıklarını, Newton'un evrensel çekim yasalarına, gizli güçlerin var olduğuna inandığı için onun, Gül-Haç evrenbilimi alanındaki araştırmalarını anımsıyordum ulaştığını anlatan kuşku götürmez metinlere rastlıyordum. Bilimsel

> kuşkuyu ilke edinmiştim ama bana kuşku duymayı öğretmiş olan hocalarıma bile güven duymaz olmuştum şimdi.[78]

Evet, pozitif bilim ile büyü (Kabala) birbiriyle uyum içindedir. Çünkü her ikisi de her ne kadar şekil yönünden farklı olsalar da aynı mantığa dayanmaktadırlar: İnsan, Allah'ın kendisine vereceği bir ilimle değil de, kendi başına "keşfedeceği" bir bilgiyle evrenin sırlarını çözecektir. Bu nedenle hem büyü, hem de pozitif bilim sekülerdir, din-dışıdır. İlhan Kutluer de, *Modern Bilimin Arkaplanı* adlı kitabında büyü-pozitif bilim arasındaki ilginç ilişkiye değinir ve şöyle der:

> Einstein efsanesiyle dünya, tek bir formüle indirgenmiş bilgi hayalini ele geçirmiş ve giderek bu beynin ürünleri büyüsel bir boyut kazanmaktadır. Eski bir batıni düşünce sözkonusudur. Bu düşünceye göre, dünyanın tek bir sırrı vardır ve bu sır tek bir kelime (ya da kelime grubu) içinde saklıdır. İnsanlığın aradığı şifre bu sırda yatmaktadır ve Einstein bu şifreyi bulmuştur. Bilimin bir kaç harften ibaret olduğu şeklindeki batını öğreti, karşılığını modern bilimin ulaştığı bir denklemde bulmuştur: E=mc2. Einstein'in efsanesi özetle budur. Bu efsane içinde Gnostik (Kabala'dan etkilenerek MS II. ve III. yüzyıllarda gelişen mistik akım) geleneğe ait terimlerin hepsini bulmaktayız.[79]

Pozitif bilimin "yol gösterici" olduğunu düşünenler için, bu batıl inançtan kuşkulanmanın zamanı çoktan gelmiştir. Herşeyi din-dışı dünya görüşüne göre yorumlayan ve tek amaç olarak da din-dışı bir dünya kurma hedefini belirleyen bu çarpık bilim anlayışı, bugün dünyanın ve insanlığın yaşamını tehdit eder hale gelmiştir. Nükleer bombalar, kimyasal ve biyolojik silahlar, çevre kirliliği bu bilim anlayışının ürünü ve Kuran'da bildirilen **"... insanların kendi ellerinin kazandığı dolayısıyla, karada ve denizde fesad ortaya çıktı. Umulur ki, dönerler diye (Allah) onlara yaptıklarının bir kısmını kendilerine taddırmaktadır"** (Rum Suresi, 41) hükmünün birer sonucudurlar.

Allah'ı tanımayan, dolayısıyla insanın bencil çıkarlarını tatmin etmekten başka bir işe yaramayan bu "pozitif bilim" saplatısının yerine, Kuran'da bildirilen bilim anlayışını koymak, insanlığın tek kurtuluşu olacaktır.

İngiliz Masonları ve İngiliz Yahudileri

Görüldüğü gibi 1600'lü yıllarda, İngiltere'nin masonları oldukça aktif hale gelmişlerdi. Royal Society gibi önemli bir kurumun onlar tarafından kurulmuş olması, ne denli büyük bir güç ve etkiye ulaştıklarını gösteriyor.

Bu noktada akla bir başka soru geliyor. Önceki sayfalarda ayrıntılı olarak incelediğimiz gibi masonluk, Yahudi önde gelenleriyle bir "İttifak" kurmuştu. Her iki taraf arasında, Kudüs'te (masonlar henüz Tapınakçı iken) başlayan ve Kabala üzerine dayalı olan bağ, Avrupa'da daha da güçlenmiş ve metafizik ilişkinin yanısıra, bir de stratejik işbirliğine dönüşmüştü. Çünkü her iki tarafın

da düşmanı aynıydı: Kilise. Böylece İttifak kuruldu.

Ama İttifak'ın iki kanadı statü olarak birbiriyle eşit değildi. Masonik kaynaklardan anladığımıza göre, Yahudi önde gelenleri İttifak'ın asıl yöneticileriydiler ve masonlar üzerinde hiyerarşik bir otoriteye sahiptiler. Çünkü "tarihin akışını metafizik yöntemlerle değiştirme" yönteminin, yani Kabala'nın asıl sahipleri onlardı. (Bkz. Giriş bölümü). Masonlar, Yahudi önde gelenlerinin böyle bir güce sahip olduklarına inandıklarına göre, onların üstünlüğünü de kabul etme durumundaydılar. Bu nedenle, kendilerini Yahudi önde gelenlerinin en önemli hedefi olan Mesih Planı'nı gerçekleştirmeye adadılar. Bu yüzden de ritüellerine "İsrailoğulları esarettedir. Biz onların kurtulmaları maksadını takib ediyoruz" gibi hükümler ekliyor, kendilerini, "Yahudi diyarının kurtarıcıları" olarak nitelendiriyorlardı. Masonların üstlendikleri bu misyon o kadar açıktı ki, üstad mason Selami Işındağ bile, "gizli mason kuruluşu... Yahudileri ulusal bir birlik içinde toplamak istiyordu" demekten kendini alamıyor.[80]

Masonlarla Yahudi önde gelenleri arasındaki bu ilişki modeli, masonluğun etkin olduğu hemen her yerde, bir de Yahudi bağlantısı, hatta Kabalacı Yahudi bağlantısı bulunacağı anlamına gelir. İşte akla takılabileceğini söylediğimiz soru bu noktadan doğmaktadır. Çünkü az önce belirttiğimiz gibi İngiliz masonları 14. yüzyılın başından beri etkindirler ve bu etkinlikleri 1600'lü yıllarda daha da artmıştır. Ancak bu zaman dilimi içinde görünüşe bakarsak İngiltere'de Yahudi yoktur. Çünkü Yahudiler, 1. bölümde belirttiğimiz gibi İngiltere'den Kral I. Edward tarafından 1292 yılında "halkı tefecilik yoluyla sömürdükleri" gerekçesiyle sürülmüşlerdir ve 1650'li yıllardaki Cromwell iktidarına kadar da ülkeye geri kabul edilmemişlerdir.

Ama bu dediğimiz gibi ancak görünüştedir. Çünkü ülkede resmen Yahudi bulunmadığı bu dönemde de Hıristiyan görünen, fakat gerçekte Yahudi dinine bağlılıklarını sürdüren Yahudiler vardır ve masonlarla da yakın ilişki içindedirler.

Konuyla ilgili bilgileri, Quatuor Coronati Lodge adlı locanın, *Ars Quatuor Coronatorum* isimli yayınında buluyoruz. Colin Dyer Coronatorum'daki "Spekülatif Masonluğun Kökeni Üzerine Düşünceler" başlıklı yazısında, masonluktaki Kabala etkisinin kökenini konu edinirken, İngiltere'de resmen Yahudi bulunmadığı dönemden şöyle söz ediyor:

> Katz'ın Philo-Semitism in England (İngiltere'de Yahudi Sempatizanlığı) adlı kitabında bildirdiğine göre, İngiltere'de Kral VIII. Henry'nin saltanatından I. James zamanına kadar, 'gizli Yahudiler' vardı. Londra'da, görünüşte Katolik dininin kurallarını uygulamalarına rağmen, gerçekte gizli olarak Yahudiliklerini sürdüren bir grup 'marrano' (İspanya kökenli Yahudi dönmesi) yaşıyordu. Ancak 1609'da Protestanlığın koruması altında, bu grup, üzerindeki gizliliği kaldırdı ve Yahudiliğini açıkça sürdürmeye başladı... Bu delilin ışığında, Büyük Loca ritüellerine geçen Kabala ile ilgili bilgilerin, bu 'gizli Yahudiler' tarafından masonlara aktarıldığı sonucuna varabiliriz.[81]

Dyer, üstteki satırların ardından, sözkonusu gizli Yahudilerle masonların dirsek teması içinde olduğunun bir göstergesi olarak, İngiliz masonluğunun ve

Royal Society'nin başta gelen kurucularından birisi olan Elias Ashmole'un, bu Yahudilerin birinden düzenli olarak İbranice dersleri aldığına dikkat çekiyor. Daha sonra da, önceki sayfalarda ayrıntılı olarak incelediğimiz John Dee'nin çalışmalarına dikkat çekiyor. Çünkü Dyer'ın bildirdiğine göre, Tapınakçılar'ın ve masonların büyük üstadı olan John Dee, "1580'li yıllarda, İngiliz centilmenleriyle Kabalacı Yahudileri, halkın gözüne fazla çarpmadan biraraya getirecek bir Tapınak kurmaya" uğraşıyor.[82]

Bu bilgiler, Yahudi önde gelenleri (ve özellikle Kabalacılar) ile masonlar arasındaki ilişkinin hemen her şartta devam ettiğini, İttifak'ın iki kanadının arasında kopmaz bir bağ olduğunu gösteriyor. İngiliz masonlarının Kabalacılar'a ve yürüttükleri Mesih Planı'na verdiği desteğin en belirgin örneklerinden birisi de, masonlardan oluşan Invisible College'ın Yahudilerin İngiltere'ye kabul edilmeleri gündeme geldiğinde, İngiltere'nin diktatörü Oliver Cromwell'e Yahudileri ülkeye kabul etmesi için telkinde bulunmasıydı (bkz. 1. bölüm).

Tarihin perde arkasını incelemeye devam ettikçe, İttifak'ın hemen her yerde birlikte çalıştığını ve "dünyaya egemen olma" hedefine büyük bir dayanışma ve işbirliği içinde yürüdüğünü görebiliyoruz. İki taraf arasındaki işbirliğinin en ilginç örneklerinden birini ise İngiltere'nin Protestanlaştırılmasının son aşamasında buluyoruz.

İngiltere'de Protestanlığın Kesin Zaferi, Protestan Kralın Yahudi Finansörleri ve Mason Dostları

1700'lü yıllara gelindiğinde, İngiltere'deki mason örgütlenmesi büyük bir güce ulaştı. Öyle ki, Tapınakçı geleneği sürdüren masonluk, 1717 yılında, yani yaklaşık dört yüz yıl süren bir gizlilik döneminden sonra, kendini dünyaya tanıttı. İngiltere'deki dört büyük loca biraraya gelerek, mason örgütünün varlığını ilan ettiler.

Acaba, gizlenme dönemi neden sona ermişti?

Tapınakçılar'ın ve onların devamı olan masonların, 14 ve 18. yüzyıllar arasındaki en büyük düşmanlarının dini otoritenin temsilcisi olan Kilise olduğunu biliyoruz. Protestanlıkla başlayıp, Aydınlanma ile devam eden sürecin bu dini otoritenin gücünü ortadan kaldırdığını ve bu iki büyük hareketin ardında önemli bir Tapınakçı, Gül-Haç ve mason dolayısıyla da Kabalacı etkisi olduğunu da şimdiye dek inceledik.

İngiltere'nin Katolik kilisesi ile bağlarını koparması ise kuşkusuz Papa'ya karşı büyük düşmanlık besleyen Tapınakçı-mason kanadı için büyük bir avantaj olmuştu. Ülkenin Papa'dan kopuş süreci, asıl olarak Kral VIII. Henry'nin Katolik kilisesinin mallarını 1536-1539 yılları arasında aristokrasiye dağıtmasıyla ve Papa'yı tanımadığını açıklamasıyla başlamıştı. Henry'nin oğlu VI. Edward ise ülkeyi gerçek bir Protestan toprağı yaptı. Böylece en büyük düşmanları olan Katolik Kilisesinden kurtulan İngiliz Tapınakçıları'nın (diğer bir deyişle masonların) artık gizli faaliyet göstermeye gerek duymayacakları söylenebilir.

Ama durum Tapınakçılar açısından o kadar da kesinleşmiş değildi. Çünkü, hem kraliyet ailesinde, hem aristokraside, hem de dini kadrolarda ülkeyi tekrar Katolik yapmak isteyen çok kişi vardı. Hatta, o dönemde Papa'ya ısrarla bağlı olan ülkedeki Cizvitler'in bu tür bir "Papa'ya dönüş" hareketi organize etmeye çalıştıkları söylenir.

Katoliklerin bu çabası, ülkenin resmen Protestan olmasından yüz yıl kadar sonra meyve verdi. İngiliz Devrimi'yle başlamış olan Püriten iktidarı, Cromwell'in indirilmesiyle sona erince, 1660 yılında tahta, uzun süredir gizli bir Katolik olan II. Charles geçti. Az süre tahtta kalan II. Charles, hakkında "birileri" tarafından ülkeyi "Papa'ya satmak" için rüşvet aldığı iddiaları yayılırken, yerine geçecek kişinin kendisi gibi bir Katolik olan II. James olması gerektiğini açıkladı. Ve II. James İngiltere'nin son Katolik kralı başa geçtiğinde, ülkeyi yeniden Katolik yapmak için çalışmaya başladı.

Ama ülkenin ille de Protestan olmasını isteyenler boş durmadılar elbette. Amerikalı tarihçi John J. Robinson, masonların Katolik James'e karşı gizli ve etkili bir kampanyayı organize ettiklerini bildiriyor.[83] Ülkeyi Katoliklikten "kurtarmak" isteyenler, kısa sürede yeni bir çözüm buldular. II. Charles'ın kuzeni olan ve ateşli protestanlığı ile bilinen William of Orange'ı tahta çıkarmaya karar verdiler. O sıralarda William, Hollandalı Protestanlar ile birlikte Katolik Fransa'ya karşı savaşıyordu.

Bu plandan, İngiliz tarihinde bir diğer örneğine rastlanamayan bir iç savaş ve devrim doğdu. Protestan William, 13 bin asker ve 4 bin atla İngiltere'ye çıkarma yaptı. Katolik Kral II. James, aslında daha kalabalık ve güçlü olan ordusundan aleyhinde yapılmış olan "ülkeyi Papa'ya satma" propagandasının da etkisiyle ihanet görünce tahtı, 1685'te William'a bırakmak zorunda kaldı. Böylece, İngiltere'yi Katolik yapmak yönündeki son önemli girişim başarısızlıkla sonuçlanmış oluyordu. 1689'da parlamento şu kararı aldı: "Bundan böyle hiçbir Katolik, İngiliz tahtına oturamayacaktır."

Asıl ilginç olan, İngiltere'yi bir daha geri dönmeyecek bir biçimde Katoliklikten koparan William of Orange'ın kimlerden destek gördüğüydü. William, az önce belirttiğimiz gibi İngiltere'yi "fethetmeye" girişmeden önce, Hollandalı Protestanlarla birlikteydi... Hollanda'ya gidilir de, Amsterdam'ın, diğer adıyla "Yeni Kudüs"ün sahipleriyle bağlantı kurulmaz mıydı?... Kurulmuştu elbette; William, Yahudi önde gelenleriyle yakın ilişki içine girmişti ve "İngiltere seferi" de bu kişilerce finanse edilmişti. Amerikalı tarihçi Eustace Mullins şöyle yazıyor:

> William'ın İngiliz destekçilerinin yanında, bir de Amsterdam'lı finansörleri vardı. Bu finansörler, William'ın orduları için gerekli parayı sağladılar. Finansörlerin en önemlisi, kuşkusuz Amsterdamlı bankacı Solomon de Medina idi.
> William'ın, tahtta kaldığı süre boyunca yaptığı en önemli işlerden biri, tarihçilerce genelde göz ardı edilse de, 1694'de İngiltere Bankası'nın (Bank of England) kuruluşunu onaylamasıydı. William'ı bu iş için yönlendirenlerin başında, onun İngiltere fethini de desteklemiş olan Amsterdam Bankası'nın sahipleri vardı. En önemlileri de son-

III. William, İngiltere'nin son Katolik Kralı olan II. James'i, Amsterdam'lı Yahudi bankacıların finansal desteği ve James aleyhinde propaganda düzenleyen masonların yardımıyla tahtından indirdi. Tahta oturduğunda, İngiltere bir daha dönmemek üzere Protestan olmuştu.
O tarihten bu yana İngiliz Kraliyet Ailesi ile masonluk hep içiçe olmuştur. Öyle ki, son ikiyüzyıldır Kraliyet Ailesi'nde masonluğa üye olmamış tek bir erkek vardır; son dönemlerde İslam'a yakınlığıyla dikkat çeken Galler Prensi Charles...

radan Warburg adını almış olan Abraham del Banco ailesiydi... Solomon de Medina'ya daha sonra III. William tarafından şövalyelik payesi verildi.[84]

İngiltere'de Katolik Kral II. James'i devirmek için masonlar tarafından propaganda yapılırken, James'in Protestan rakibi William'ın da, Solomon de Medina ve Abraham del Banco gibi Yahudi bankacılarla finanse edilmesi, bize Yahudi önde gelenleriyle, Tapınakçı geleneği koruyan masonlar arasındaki İttifak'ın çok organize biçimde çalıştığını gösteriyor. (Eustace Mullins, William of Orange'ın tahta çıkmasının iki büyük sonucu olduğunu söylüyor: Bank of England'ın ve Doğu Hindistan Şirketi'nin (East India Company) kurulması. Bank of England, günümüz bankacılık sisteminin, East India Company ise sömürgeciliğin ve uyuşturucu ticaretinin öncüsü oluyor. East India Company'nin Yahudi bağlantılarına önceki bölümde değinmiştik.)

Böylece 1700'lere gelindiğinde, İngiltere, dini otoriteye karşı girişilmiş olan savaşın kazanıldığı bir toprak haline geldi. 1701'de Parlamento bir adım daha atarak, Kraliçe Anne'den sonra, tahtın Kraliçe'nin en yakın Protestan akrabasına geçeceğini kararlaştırdı. Ayrıca 1701 yılında çıkartılan bir başka yasa, İngiltere'de, o tarihe kadar eski Katolik Avrupa Düzeni'nin temel kurallarından biri olan "Kral otoritesini Tanrı'dan alır" ilkesini ortadan kaldırdı.

Artık, asırlardır dini otoritenin önderliğinde kurulmuş Avrupa Düzeni, en azından İngiltere'de, kesinlikle yıkılmış bulunuyordu. Dört yüzyıldır bu düzen nedeniyle yer altında bulunan Tapınakçı-mason geleneğinin gizlenmesine de artık bir gerek kalmamıştı. Bu geleneğin büyük etkisi sayesinde oluşan Protestanlık, yeni Avrupa Düzeni'nin temeli haline gelmişti. Protestanlık, dinin politik alandan dışlanması ve kapitalizmin egemenliği altına girmesi demekti.

John J. Robinson, durumu şöyle özetliyor: "Artık masonların gizliliğe ihtiyacı yoktu. Düzenden kaçmalarına, ya da düzeni yıkmaya çalışmalarına da gerek kalmamıştı. Çünkü masonluk, artık düzenin kendisi haline gelmişti." [85]

Bu tarihten sonra İngiltere'de "düzenin kendisi" haline gelen masonluk, Avrupa'nın diğer ülkelerini de politik anlamda kendi düzenine uygun hale getirme çabasına girişti. Bu çabadan nasibini alan ülkelerden biri, Polonya'ydı.

Katolik Polonya'nın Masonik Dramı

Polonya, Kuzey Avrupa'nın, yoğun Katolik nüfusa sahip tek ülkesidir. Bundan dolayı da yüzyıllardır içinde bulunduğu "Protestan denizi"nde sakıncalı bir ada olarak görülmüştür. 1795'de Avrupa'nın büyük güçlerinin eliyle yıkılan Birinci Polonya Cumhuriyeti'nin ardından, ancak 125 yıl sonra, 1919'da İkinci Polonya Cumhuriyeti kurulabilmiştir. Bu cumhuriyetin de ömrü uzun olmamış, Hitler Almanyası ve Stalin Rusyası'nın eliyle 1939'da yıkılmıştır.

İlginç olan, Katolik Polonya'nın dramının, büyük ölçüde masonik bir boyut taşımasıdır. Polonya'nın parçalanmasına ve 125 yıl boyunca da parçalanmış olarak kalmasına neden olan, locaların Avrupa genelinde uyguladığı, anti-Katolik politikadır. Papalık'ın kuzeydeki en büyük kalesinin yıkılmasının yaratacağı etkiyi gören masonluk, kralını seçimle başa getiren ve o dönemde oldukça demokratik bir anayasal monarşi kurmuş olan Birinci Polonya Cumhuriyeti'nin yıkılışını büyük bir ustalıkla hazırlamıştır.

Bu anti-Katolik operasyonu, elbette konunun başından beri incelediğimiz Yahudi önde gelenleri-masonlar ittifakının temel stratejisi çerçevesinde incelemek gerekiyor. Dini otoritenin kurduğu Avrupa düzeninin yıkılmasına çalışan sözkonusu İttifak'ın Polonya'yı da bu temel strateji doğrultusunda hedef seçtiği anlaşılıyor. Zaten Polonya'nın yıkılışının öyküsünde, Kabala ve masonlar elele gidiyor.

Konuyla ilgili ayrıntılı bilgiyi, Vatikan Kutsal Kitap Enstitüsü'nde profesör olan ünlü yazar Malachi Martin veriyor. Martin, *The Keys of This Blood* adlı kitabında, masonluğun Polonya'nın parçalanmasında oynadığı rolün uzun öyküsünü şöyle anlatıyor:

> Avrupa'daki Katolik ve Protestan güçlerin arasında çıkacak olan kaçınılmaz çatışmada, mason locaları doğal olarak Protestanların yanında yer aldı. Bu ortamda Birinci Polonya Cumhuriyeti'nin sonunun gelmesindeki en önemli nedenlerden biri de, özellikle Polonya'nın Protestan düşmanları arasında bulunan masonlardı. O dönemde, Protestan ülkelerde loca üyeliği devlet yönetiminde ve akademik çevrede oldukça yaygınlaşmıştı. Almanya, Avusturya, Fransa, Hollanda ve İngiltere'de kurulmuş olan Avrupa'nın en büyük üniversiteleri ve benzeri bilimsel kuruluşların hemen hepsi, locaya yeni üyeler sağlıyorlardı. Avrupa masonluğu bir anlamda aristokratların, büyük toprak sahiplerinin, bankerlerin, simsarların buluşma yeri haline geldi. Soylu prenslerin çoğu locaya üye oldular. İngiliz George IV, İsveç prensleri II. Oscar ve V. Gustav, Alman prensi Büyük Fredrick, Danimarka Prensi X. Christian bunlardan sadece birkaçıdır.[86]

Martin, masonluğun o dönemde kazandığı güçten böylece söz ettikten sonra, Polonya'nın dramını anlatıyor. Buna göre, Polonya'nın yıkılmasını ilk savunan kişi, kitabın ilk bölümünde Yahudilerle olan olağanüstü ilişkilerini ayrıntılı olarak incelediğimiz, İngiltere'nin Püriten lideri Cromwell'di. Martin, bunun yanısıra, o dönemde Kabala tutkunu masonların da ülkenin parçalanmasında büyük rol oynadığını anlatıyor:

Polonya, kendi sınırları içerisinde, beş veya altı etnik gruptan oluşan, din özgürlüğünün yasallaştırıldığı ve bu sayede Katolikliğin gelişip Protestanlarla barış içinde yaşadığı ve Yahudilerin yasal, dini ve sivil otonomilerinin sağlandığı bir federasyondu. Ülke askeri yönden güçlü, ekonomik yönden zengin, politik yönden gelişmiş, kültürel olarak da ilerlemişti.
Ama böyle kalamadı... Polonya'ya yapılan saldırının farklı ve karmaşık nedenlerinin arasında 1653-1658 arası İngiltere Cumhuriyetinin 'Koruyucu Lord' ünvanına sahip Oliver Cromwell'in geniş planlarının da yeri vardır. Cromwell, dış politikası zayıflayan İspanya İmparatorluğunu daha da zayıflatmayı hedef alırken, İngiltere, Almanya, Danimarka, İsveç ve Hollanda'yı İspanya'nın egemenliğinden kurtararak, bunlar arasında Protestan birliğini kurmayı amaçlıyordu. Polonya'nın bu birliğin ortasında yer alması ise büyük bir sorundu...
1600'lü yıllar biterken Polonya'yı hedefleyen bir başka güç de başarıya yaklaştı. Saksonyalı I. Friedrich Augustus 1697'de Polonya Kralı seçildi. Friedrich görünüşte Roma Katolik kilisesine bağlıydı. Ancak bu sadece görünüşteydi; çünkü o da aslında Kabala'ya kendini adamıştı ve hep öyle kaldı. Friedrich dönemin Kabalistik simya çalışma ve deneylerinin çoğuna katılmış olan bir masondu.
Friedrich'in atadığı Alman asıllı Başbakan, yani Baron Manteufer de kendisiyle aynı locaya üyeydi. Masonlar, birkaç yıl sonra, 1728'de Riesden'de Lourt Locası'nı ve onunla bağlantılı olarak Berlin Locası'nı kurdular. Bu locanın sembolü Gül ve Haç'tı. Locanın üyeleri arasında Polonya Kralı I. Friedrich Augustus, iki Prusya Kralı, I. ve II. Friedrich Wilhelm de yer alıyordu...
I. Friedrich Augustus uzun süre Polonya Kralı olarak kalamadı. Ancak yedi senelik hükümranlığı boyunca dış politikası Polonya'nın topraklarının komşuları arasında paylaşılmasına neden oldu ve Polonya'yı parçalama çabalarına 1704'te tahttan indirildikten sonra da devam etti.
Polonya 1648'den beri savaşın içindeydi. Çağdaş tarihçilerin 'sağanak' olarak adlandırdıkları geniş bir istila ile karşılaştı. İstilacılar, yani İsveç, Brandenburg Almanları, Transilvanya Macarları ve Ruslar, Cromwell'in İngilteresi'nin ve Protestanların desteği ile hareket ediyorlardı...[87]

Martin'in bildirdiğine göre, Kabala tutkunu ve mason olan Kral I. Friedrich Augustus, Polonya'yı "Avrupa'nın hasta adamı" durumuna getiren kişi oldu. Yazar, Polonya'da masonluğun yükselişini ve ülkenin buna paralel olan çöküşünü şöyle aktarıyor:

1700'lerin ilk yarısında Polonya'da Fransız ve İngiliz masonluğunu model alan birçok Loca türemeye başladı. Mason kaynakları, 1815'teki Viyana Kongresi'ne kadar ki bu kongre ile Polonya dünya haritasından silinmiştir Polonya'da 316 Loca'nın açıldığı bildirilmektedir.
Polonya'daki önemli localardan biri olan Wisniowiec, 1742'de Volhynia'da kuruldu. Varşova'daki Three Brothers (Üç Kardeş) 1744'te, Dukla 1755'te, Good Shepherd 1758'de ve Sarmatian 1769'da kurulan en büyük localardı. Büyük Polonya Locası ise 1769'da kuruldu.
Masonluğun gelişimi sırasında Polonya'da üç kez kral seçildi ve seçilenlerin hepsi Polonya Masonluğunun önde gelenleriydi. Bu üçlünün ilki olan III. Augustus 1763'te öldü. Onun arkasından 1766'da ölen Staniglaw Leszczynski ve sonra da Stanislaw Poniatowski başa geçti. Ve Polonya, Poniatowski'nin başa geçmesinden üç yıl sonra yıkıldı...

18. yüzyılın ilk yarısında Polonyalı politikacı ve entellektüel elit tabakanın büyük kısmı da Masonluğun Hümanist ideallerine kazandırıldılar...
Ve 1790'da Birinci Polonya Cumhuriyeti öyle umutsuz bir duruma düştü ki en kuvvetli düşmanı Prusya ile tehlikeli bir ittifaka zorlandı. 1790'da Polonya-Prusya Paktı imzalandı. Bu paktın baş mimarı olan Ignacy Patocki, Polonya Masonluğunun Büyük üstadıydı. Bu paktın şartları Polonya için öylesine ağırdı ki, ülkenin parçalanması kaçınılmaz hale geldi.[88]

Masonluğun büyük rol oynadığı bu çöküş sürecinin sonunda Polonya 1795 yılında, Rusya, Prusya ve Avusturya arasında paylaşıldı. Kilise'nin Kuzey'deki son uzantısı da böylece yok edilmiş oluyordu.

Masonluğun Önlenemeyen Yükselişi

Az önce belirttiğimiz gibi masonluk 1700'lü yıllara girerken, İngiltere'yi tamamen Protestanlaştırmış ve bu ülkede "düzenin kendisi" haline gelmişti. Dolayısıyla 1314'den Tapınakçılar'ın yer altına indiği tarihten beri süren gizlenme dönemi İngiltere'de sona erdi. 1717 yılında, Londra'nın ünlü Covent Garden'ında, İngiltere'nin dört büyük locası bir araya gelip, "duvarcılar derneği"nin varlığını ilan ettiler. Sonra, bilindiği gibi masonluk hızla yayıldı. Devlet adamları, aristokratlar, burjuvazi, pek çok ünlü isim mason localarına girmeye başladılar. Varlığını 1717'de duyuran masonluğun, yarı yüzyıl içinde büyük güç kazanarak Amerikan Bağımsızlığı ve Fransız Devriminde öncü rol oynadığını biliyoruz.

Ama bu denli yaygın ve popüler bir örgüt haline dönüşen masonluk, eski Tapınakçılar'dan biraz daha farklı bir yöntem uygulamaya başladı. Masonluğun içinde, Tapınakçı geleneği sürdüren yani Kabala'nın sırlarıyla uğraşıp, Yahudi mistiklerine bağlılığı devam ettiren usta masonların yanında, bu örgüte sırf merak ya da maddi çıkar için girmiş insanlar da vardı. Masonluktaki derece sistemi, bu birbirinden farklı olan iki kanadı bir arada tutan ve birini diğerine hizmet ettiren mekanizma oldu. Maddi çıkar, merak gibi amaçlarla mason olmak isteyen kişiler örgüt içinde tutuluyor, fakat asla ve asla üst derecelere çıkamıyorlardı. Masonlarının önemli bir bölümünün, otuz üç dereceli İskoç ritinin ancak üçüncü derecesine ulaşabildikleri bir gerçektir. Bu düşük dereceli masonlar, masonluğun taşıdığı Tapınakçı geleneğin ve Yahudilerle ilgili misyonunun pek de farkında olmadan örgütün istediklerini yerine getiriyorlardı. Üst sayfalarda masonik ritlerden yaptığımız bir alıntıyı yine hatırlayalım:

Büyük Üstad: Kimden sakınmalıyız?
I. Nazır: Düşmanlarımızdan ve kardeşlerimizden. Büyük Üstad: Kardeşlerimizden sakınmamızın nedeni nedir?
I. Nazır: İsrailoğulları esarettedir. Biz onların kurtulmaları maksadını takib ediyoruz. Lakin yeni kardeşlerimiz bizim bu projemizi anlamayacaklar ve tatbikini engelleyeceklerdir.

1717'de, Londra Covent Garden'da ilk kez varlıklarını dünyaya bildiren dört büyük locanın ortak toplantısı.

Büyük Üstad: Kardeşlerim nizam vaziyeti alalım. Yahudi diyarının kurtarıcısını selamlayalım.[89]

Görüldüğü gibi, büyük üstadlar, masonluğun Yahudi bağlantısının ve de büyük olasılıkla Mesih Planı'ndaki misyonunun farkındalardı. Ama "yeni kardeşler", ya da dereceler içinde yükselmeye istidatlı olmayan ve hep "yeni" olarak kalacak düşük dereceli masonlar, bu misyonun önemini kavrayamazlardı. Hatta bu sırrı dışarı yayabilir, masonluğun gerçek yapısının ortaya çıkmasına neden olabilirlerdi. O zaman bu düşük dereceliler, kendilerine sağlanacak bazı avantajlar sayesinde masonluğun "Yahudi diyarını kurtarma" olarak özetlenen büyük misyonuna, bu misyonun farkında olmadan hizmet ettirilebilirlerdi. Düşük derecelilere sağlanacak bu avantajlar kimi zaman maddi çıkarlar, ya da karşılıklı dayanışma olurdu. Kimileri gizli bir derneğe üye olmanın verdiği zevk ve heyecanla bile avutulabilirdi. Ama Kabala'nın gerçek sırlarına ve Hiram'ın temsil ettiği Tapınak gizemlerine vakıf olabilecek olanlar, kendilerine verilecek uzun ve ısrarlı bir eğitim sonucu, üstad olmaya hak kazanabilirler, Tapınakçı misyonunu, bu misyonun farkında olarak sürdürebilirlerdi.

Masonluğu derecelere ayırıp, düşük derecelerde yalnızca eğlenceli ve heyecanlı bir klüp gibi sunmak başka yönlerden de gerekliydi: Monarşilerin he-

nüz tümüyle yıkılmadığı dönemlerde, mason locaları istemedikleri kimseleri de üye yapmak zorunda kalabiliyorlardı. Bir ülkede kurulan loca, aristokrasiden, hatta saraydan da bazı kişilerin ilgisini çekiyor ve bunlar "ben de üye olacağım" diye loca kapısına dayanıyorlardı. Kral ailesinden birisi, ya da bir kont veya baron masonluğa üye olmak isterse, buna elbette hayır denemezdi. Yapılacak şey, bunları da üye yapıp, onlara masonluğun bir eğlence klübü olduğu izlenimi vermekti. Böylece bu istenmeyen üyeler zararsız bir halde örgüt içinde barındırılabilirdi. Bu strateji gereği, kimi zaman masonluğun ortadan kaldırmak istediği insanlar bile localara alınabiliyordu. Örneğin, masonların önderliğini yaptığı devrimle birlikte (bkz 3. bölüm) kafası kesilmeden önce, Fransa Kralı XVI. Louis mason localarına üye olmak istemişti. Buna elbette hayır denemezdi. Kral büyük bir törenle locaya katıldı. Hatta "ben de mason olmak istiyorum" diye tutturan Kraliçe için bile bir çözüm bulunmuş, kadınlardan oluşan göstermelik bir loca kurularak, Kraliçe bu locada tekris edilmişti. Ama başta da belirttiğimiz gibi, kral ve kraliçeye localarda sunulan görüntüyle, gerçek arasında pek bir ilgi yoktu. Kraliçenin bu konudaki saflığı sonunu hazırlamıştı:

> ... Marie-Antoinette 1781 yılında kızkardeşine masonlarla ilgili olarak şunları söylüyordu: 'Masonluk yalnızca iyi bir eğlence ve toplantı klübü. Onlar şarkı söyleyip içki içen ve de kesinlikle komplo düzenlemeyen insanlar.' Kraliçe'nin bu konudaki düşüncesine rağmen pek çok mason devrimin ön saflarında yer aldı; en az ikiyüz tanesi Genel Meclise, yüz tanesi de Konvansiyon'a üye seçildi... 'Eşitlik, özgürlük, kardeşlik' gibi sloganlar ve eşitliği sembolize eden terazi ya da teyakkuzu temsil eden göz gibi semboller masonluktan alınmıştı.[90]

Masonlar belki istemeyerek aralarına almak zorunda kaldıkları kral ve kraliçenin yanında, "şarkı söyleyip, içki içiyorlardı" ama aynı dönemde gerçek üstadların, başbaşa kaldıkları localarda krala ve kraliçe hakkında "komplo düzenledikleri" tartışılmaz bir gerçektir.

Kralın kafası giyotinle uçurulduğu anda birinin çıkıp "Jacques de Molay, öcün alındı" demesiyse, devrimci masonların Tapınakçı geleneğini açıkça koruduğunun küçük bir işaretiydi. Olayın bir diğer ilginç yönü, Tapınakçı üstadı Molay'la, masonluğun sembolik üstadı Hiram'ın özdeşleştirilmiş olmasıdır. Alınan intikam böylece hem Hiram'ın hem de Jacques de Molay'ın intikamı oluyordu. Umberto Eco, bu konuda şunları söylüyor:

> Tapınakçılar'ın, Süleyman'ın Tapınağı'nın yapımı sırasında duvarcı ustalarının kurdukları eski localarla bağıntısı olduğuna hiç kuşku yok. Bu locaların üyelerinin, gizemli bir cinayete kurban giden Tapınak'ın mimari Hiram'ı anarak onun öcünü almaya ant içtiklerine de kuşku yok. Kovuşturmanın ardından, Tapınak Şövalyeleri'nin birçoğu, Hiram'ın öcü söylencesini, Jacques de Molay'ın öcü söylencesiyle kaynaştırarak bu zanaatçı derneklerine katılmış olsalar gerek.[91]

"Öc alma" misyonunun en iyi biçimde uygulandığı Fransız Devrimi'yle

birlikte, Tapınakçılar'ın ve birlikte İttifak kurdukları Yahudi önde gelenlerinin en büyük hedefinin, yani dini otoritenin ve monarşilerin ortadan kaldırılmasının dev bir aşaması daha gerçekleştirildi. Avrupa'nın en büyük Katolik gücü, "yukarıdan aşağı sekülerleştirme" yöntemiyle dinden koparıldı. Fransız Devrimi, İttifak'ın dini otoritenin kurduğu düzeni yıkıp, yerine kendi düzenini yerleştirmesinin en önemi aşamalarındandır ve İttifak'ın kullandığı yöntemler açısından da çok iyi bir inceleme örneği oluşturmaktadır. Bir sonraki bölümde, Devrim'i ve arka planındaki Fransız Aydınlanması'nı özel olarak inceleyeceğiz.

Ancak burada Avrupa'daki bu ilginç gelişmelere kısa bir ara verip, Atlantik'in öteki yakasına bir göz atmakta yarar var. Çünkü Fransız Devrimi ile Avrupa'daki ilk masonik devletin kurulmasından bir süre önce, Yeni Dünya'da da çok hızlı bir masonik yükseliş gerçekleşmiştir.

Yahudilerin Eliyle Masonluğun Amerika'ya Girişi

Kitabın bir önceki bölümünde, Amerika'nın Kabalacı Kolomb'la başlayan ve Püritenlerle devam eden öyküsünde Yahudi önde gelenlerinin büyük rolü olduğunu, Amerika'nın baştan beri Mesih Planı'nda önemli bir yeri olduğunu birlikte incelemiştik. Dolayısıyla Amerika, Avrupa'da İttifak'ın eliyle kurulup geliştirilen Yeni Seküler Düzen'den mutlaka nasibini almalıydı. Masonluk ve Yahudi önde gelenleri arasındaki İttifak'ın Amerika'yı ihmal etmesi düşünülemezdi.

Nitekim öyle de oldu. Amerika'nın temellerinin kıtaya göçen Püritenler ve Yahudiler tarafından 17. yüzyılda atıldığını biliyoruz. Amerika'ya yerleşen bu Yahudilerin önde gelenleri boş durmadılar ve Avrupa'daki soydaşları gibi ülkeyi Mesih Planı'na uygun olarak şekillendirmeye çalıştılar. Bu yönde ilk yaptıkları iş, Avrupa'daki müttefiklerini Amerika'ya taşımak oldu: Masonluk, Yeni Dünya'ya tamamen Yahudilerin eliyle taşındı. *Judaica*, "Freemasonary" başlığı altında bu konuyla ilgili önemli bilgiler veriyor:

> Koloni Amerikası'nda masonluğun kurucuları arasında çok sayıda Yahudi ismi göze çarpıyor. Gerçekte, masonluğu Amerika'ya ilk kez getirenler de Yahudiler olmuştu. İlk kez 1658'de New Port, Rhode Island'da oluşan mason locası durumundaki örgütün kuruluşu, o bölgede yaşayan bir Yahudinin, Mordecai Campanall'ın sayesinde olmuştu. 1734'de Georgia Savannah'ta kurulan locanın kurucuları arasında da dört tane Yahudi bulunuyordu.
>
> Bir başka Yahudi Moses Michael Hays, İskoç ritini Amerika'ya sokan kişi oldu, 1768'de de tüm Kuzey Amerika masonluğunun genel gözetleyicisi (inspector general) seçildi. 1769'da Hays New York'ta King David Lodge (Kral Davud Locası)nı kurdu. Bu locayı 1780'de New Port'a da taşıdı. 1788-1792 yılları arasında Massachusetts Büyük Locası'nın Büyük Üstadlığı'nı yürüttü. Rhode Island Büyük Locası'nı kuranların başında bir diğer Yahudi Moses Seixas geliyordu. 1802-1809 yılları boyunca bu locanın üstad-ı muhteremi oldu.
>
> Moses Hays ile aynı dönemde faaliyet gösteren bir diğer Yahudi Solomon Bush,

> Pennsylvania masonluğunun genel gözetleyicisi oldu. 1781'de Pennsylvania'da kurulan ve Amerikan Masonluğu'nun tarihinde önemli yeri olan 'Sublime Lodge of Perfection' adlı locanın içinde de Yahudiler son derece etkin konumdaydılar. Eski dönem Amerika masonluğunun önemli isimleri arasındaki diğer Yahudiler şöyle: Charleston'daki King Solomon's Lodge'un kurucularından Isaac da Costa, 1781'de Virginia bölgesinde genel gözetleyici seçilen Abraham Forst ve aynı görevi önce Maryland sonra da Charleston'da yürüten Joseph Mayers. 1793'te Charleston, South Carolina'daki büyük sinagoğun açılış töreni, mason localarındaki ritüellere uygun olarak yapılmıştı.
> Yahudi isimleri daha sonraki dönemlerde de Amerikan localarında dikkat çekti... B'nai B'rith tarafından da benimsenmiş olan gizlilik, ketumiyet gibi özellikler ve pek çok ritüelin masonik çalışmalardan etkilendiğine kuşku yoktur. B'nai B'rith Yahudi toplumunun içinde masonluğun bir benzeri olma amacı taşımıştır.[92]

Yahudilerin eliyle masonluğun Amerika'ya girmesi, oldukça anlamlı bir gelişmeydi: Yahudi önde gelenleri, Avrupa'da kurmuş oldukları İttifak'ı aynen Yeni Dünya'ya da taşıyorlardı. Ancak bir farkla; İttifak, Avrupa'da en başta Katolik Kilisesi olmak üzere bir takım ortak düşmanlara karşı uzun bir savaşa girişmişti. Oysa Amerika'da böyle bir düşman yoktu. (Tek muhtemel düşman olan Kızılderililer de önceki bölümde incelediğimiz gibi M. Tevrat'ın gösterdiği yöntemlerle soykırıma uğratılıyordu). Bu nedenle İttifak, Amerika'da, Avrupa'nın aksine "düzen yıkma" işiyle uğraşmadı. Aksine, buradaki düzen doğrudan ittifak tarafından kuruldu.

ABD, 'Dünyanın İlk Masonik ve Kabalistik Cumhuriyeti'...

"... 1776'da Amerika, ilk olarak masonluk prensiplerine dayalı bir cumhuriyeti kurmuştur. Bugün de bu cumhuriyete bağlılığını sürdürmektedir." (Mason Dergisi, Ocak-Nisan 1981, sayı 38-39)

Yahudi önde gelenlerinin Amerika'da masonluğu yayma yönünde giriştikleri hummalı faaliyetin ardından, ABD, "dünyanın ilk masonik cumhuriyeti" olarak tarih sahnesine çıktı. Amerikalı tarihçi Robert Hieronimus, America's *Secret Destiny* (Amerika'nın Gizli Kaderi) adlı kitabında, bu ülkenin kuruluşunun ardındaki masonik etkenle ilgili bazı ilginç bilgiler veriyor:

> Günümüz tarihçileri, 17. ve 18. yüzyılları akıl ve Aydınlanma çağı olarak kabul ederler ve bu dönemdeki tüm zihinsel faaliyetlerin 'evrenin bilimsel yasalarını ispata' harcandığını söylerler. Oysa ki, ABD'nin kurucuları, bunların yanında, mistisizm, okültizm ve illüminizm üzerine yoğunlaşmışlardı. Astroloji, simya ve Kabala ile derinden ilgilenmişlerdi.[93]

ABD'nin kurucularının, Yahudi mistisizminin kaynağı olan Kabala ile ilgilenmeleri ne kadar ilginç değil mi? Yazının başından beri incelediğimiz, Yahudilerin "Mesih'i yeryüzüne getirme ve dünyaya egemen olma" planı da zaten Kabala'dan kaynaklanıyor ve Kabalacılar tarafından uygulanmıyor muy-

du? Peki ABD'nin kurucularının Kabala ile ne gibi bir ilgisi olabilirdi? Bu adamlar Kabalacı birer Yahudi değillerdi ya... Ama Kabala'dan ilham almak için ille de Kabalacı bir Yahudi olmak gerekmiyordu. Kabala'ya ve Kabalacılar'a bağlı olan Yahudilerin dışında bazı örgütler de vardı. Bu örgütlerin başında ise önceki sayfalarda incelediğimiz gibi masonluk geliyordu...

Bu durumda ABD'nin kurucularının nasıl olup da Kabala ile ilgilendiği sorusunun cevabı aydınlanıyor. Çünkü Amerika'yı kuranların hemen hepsi masondular. Hem de oldukça "üstad" masonlar... Bunun yanısıra çoğu aynı zamanda birer Gül-Haç'tı. Aralarında ilerleyen sayfalarda değineceğimiz masonik İllüminati örgütüne bağlı olanlar bile vardı. Robert Hieronimus şöyle yazıyor:

> Esoterik tarihçiler ABD'nin kurucuları arasında 50'ye yakın mason sayıyorlar... ABD'nin dört kurucusu Washington, Jefferson, Franklin ve Adams Gül-Haç tarikatının üyesiydi. Bu kurucuların üçü Jefferson, Franklin ve Adams aynı zamanda İllüminati tarikatına da üyeydiler.
>
> George Washington ve bağımsızlık savaşının Fransız destekçisi olan General Lafayette, yalnızca yakın arkadaşlar değil, aynı zamanda aynı locanın üyesiydiler... Bağımsızlık savaşına komuta ederken, Washington, düzenli olarak askeri localarda yapılan toplantılara da katılıyordu... Washington Bağımsız Büyük Loca'nın (Independent Grand Lodge) Büyük Üstadlığı'na seçildi. Bu loca, 1805 yılında onun anısına Alexandria Washington Locası adını aldı...
>
> ABD'nin kuruluşunda gizli derneklerin, özellikle masonların etkisi genelde atlanır. Oysa esoterik tarihçiler, Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayan 56 kişiden 50'sinin mason olduğunu bildiriyor. Bunun yanısıra, Amerikan ordusundaki subayların büyük çoğunluğunun mason olduğu ve askeri localarda toplandığı biliniyor. Kendisi de bir mason olan General Lafayette, Washington'ın 'mason olmayan subaylarına hiçbir zaman içinden gelerek emir vermediğini, zaten neredeyse tüm yakın askeri çevresinin onun mistik bir bağ ile bağlanmış biraderleri olduğunu' bildiriyor.
>
> Washington'ın Gül-Haç üyeliği, *The Fullfilment of the Prophecy, the Consecration of Washington, the Deliverer, the Wissahickon* adlı dokümanda da belirtiliyor. Philadelphia'daki bir dere adı olan Wissahickon, Gül-Haç'lar için özel bir anlam taşır... Bunların yanısıra, Washington'ın dönemin ünlü okültist ve mistikleriyle kişisel yakınlığı vardır. Bunların arasında Bağımsızlık Bildirgesi'ni Avrupa dillerine çeviren ünlü okültist Peter Miller ile Conrad Beissel sayılabilir. Washington'ın bu gizli ilim ustalarına saygı gösterdiği kesindir. Ama aralarında tam olarak ne tür bir ilişki olduğu hala bir sır... Bunun yanında Washington'ın her gün zamanının bir kısmını meditasyon ve duaya ayırdığı biliniyor.[94]

Ünlü büyücü-okültistlerle yakın ilişki içinde olan Washington'ın "meditasyon ve dua"ya ayırdığı zamanın da Kabala üzerine bir yoğunlaşma zamanı olduğunu anlamak zor değil... ABD'nin bir diğer kurucusu Benjamin Franklin de Washington'dan pek farklı değil:

> Masonik tarihçiler, Benjamin Franklin'i döneminin en büyük Amerikalı masonu olarak kabul ediyorlar... Fakat, Franklin'in otobiyografisinde masonlukla ilgili tek kelime geçmez. Bu, büyük olasılıkla Franklin'in masonluğun gizlilik presibine sıkı sıkıya bağ-

> lı olmasından kaynaklanır...
> 1726 yılında Franklin kendi gizli derneğini kurdu: Leather Apron Club (Deri Önlük Klübü). Organizasyonun adı bile olaydaki masonik etkiyi gösteriyor, çünkü masonik önlükler de deriden yapılıyordu...
> Dikkatle incelendiğinde, Franklin'in tüm hayatının masonik prensiplerle uyum içinde olduğu görülür. Her gece meditasyona zaman ayırması bunun bir örneğidir...
> Franklin, ittifak oluşturmak amacıyla 1776'da Fransa'ya geldikten hemen sonra, Fransız mason localarıyla bağlantı kurdu. 1778 yılında Voltaire'in Nine Sisters (Dokuz Kızkardeşler) adlı locadaki tekris töreninde Franklin de bulunuyordu. Ertesi yıl bu locanın üstadlığına seçildi. Bunun yanında iki Fransız locasıyla daha ilişki kurdu:'Saint Jean de Jerusalem (Kudüslü Aziz Jean) ve Loge des Bons Amis (İyi Dostlar Locası). Fransızlar'la kurduğu ilişkiyi, Amerikan-Fransız ittifakının kurulmasında kullandı. İki taraf arasındaki diplomasi ve gizli görüşmeler, masonik protokole uygun olarak yürütülüyordu.
> Franklin'in Gül-Haç üyeliğini ise çeşitli kaynaklar bildiriyor. Franklin'in Philadelphia'da bir Gül-Haç locası kurduğu biliniyor. Konunun uzmanlarından Dr. H. Spencer Lewis de Franklin'in tarikata üye olduğunu doğruluyor... Bu arada Franklin'in genç bir doktorla birlikte çeşitli simya denemeleri yaptığı, bazı rit ve seremonileri uyguladığı biliniyor.[95]

ABD'nin kuruluşuna imza atan bir diğer isim de Thomas Jefferson. Onun bağlantıları da incelediğimiz diğer biraderlerini aratmayacak nitelikte:

> Thomas Jefferson herhangi bir gizli örgüte üye miydi? Masonik kaynaklar bu soruya 'evet' cevabını veriyorlar. 1960 yılında yayınlanan *Masonic Bible* Jefferson'ın 'aktif bir mason olduğuna kuşku olmadığını' bildiriyor... Bunun yanında 'Gül-Haç uzmanı' Dr. Spencer Lewis, Jefferson'ın Gül-Haç olduğuna dair önemli deliller sunuyor. Dr. Lewis, Jefferson'ın yazdığı bir kağıtta 'garip bazı işaretler' bulduğunu, bu işaretlerin de eski gizli ve kutsal Gül-Haç metinlerinde yer alan bir şifre türü olduğunu söylüyor.[96]

Tüm bu bilgiler, bizlere ABD'nin tamamen İttifak'ın bir ürünü olduğunu göstermektedir. Ülke, Kabala tutkunu masonlar ve Gül-Haçlar tarafından kurulmuştur. Bu kişilerin yanında Yahudi önde gelenlerinin yer alıyor olması da dikkat çekicidir: Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda Washington'un yanında çok sayıda Yahudi yer alır. Yahudiler kendileri için bir tür "Vaadedilmiş Toprak" olarak gördükleri ABD'nin bağımsızlığına özellikle finansal yönden büyük destek verirler. İki ünlü Yahudi banker, Hayim Solomon ve Robert Morris, Washington'ın ordularını finanse eder. Ayrıca Hayim Solomon "büyük bir mason"dur.[97] Savaş sonrası da karşılıklı muhabbet sürer. Washington, 1781'de Newport'u ziyaret ettiğinde Yahudiler tarafından "Kral Davud Locası"nda yapılan masonik törenle karşılanır.

Evet, ABD dünyanın ilk masonik ve de Kabalistik cumhuriyeti olarak doğmuştur. Bu, İttifak'ın Avrupa'da başlattığı iktidarı ele geçirme mücadelesinin, ilk meyvesini Yeni Dünya'da verdiğini gösteriyor. İttifak, bu büyük başarısını dosta-düşmana duyurmaktan da çekinmemiştir. Ancak bu duyurma, Kabala'nın ve masonluğun geleneksel yöntemi, yani sembolizm yoluyla yapılmıştır. ABD Büyük Mührü'ne bakmak, bu mesajı algılamak için yeterlidir.

Amerikan Mühründeki Kabalistik Mesajlar: Yüzyılın Yeni Düzeni ya da Yeni Seküler Düzen

"Masonluğun bir tarifi onun 'alegori perdesi arkasına gizlenmiş sembollerle tasvir edilen bir ahlak sistemi' olduğudur. Loca içinde dilsiz, sessiz, hatta tozlanmış duran amblemlerin manalarını incelemek ve bu suretle hakikatleri meydana çıkarmak hepimizin vazifesidir." (Mimar Sinan, sayı 13, yıl 4)

Bir dolarlık ABD banknotlarının üzerinde, bazı ilginç işaretler yer alır. Doların bir yüzünün iki tarafında iki ayrı daire, dairelerin içinde de iki ayrı şekil vardır. Şeklin birisi, bir pençesinde oklar, diğer pençesinde zeytin dalı tutan bir kartaldır. Kartalın tepesinde yıldızlar bulunur. Diğer dairenin içinde ise tepe kısmı, içine bir göz oturtulmuş olan bir üçgenle tamamlanan bir piramit yer alır.

Kimileri bunları doların üstüne konmuş rastgele şekiller olarak algılayabilir. Oysa bu işaretler, dolara has şekiller değildir. Bu işaretler, "Amerika Birleşik Devletleri'nin Büyük Mührü"dür, ABD'nin resmi sembolüdür. İki daire, mührün iki yüzünü oluşturur. Mührün üzerinde böylesine ayrıntılı bir şekilde durmamızın nedeni, mührün bazı önemli mesajlar içermesidir. ABD'nin "dünyanın ilk masonik ve de Kabalist cumhuriyeti" olduğunu gördük. Bu iki özellik, ABD'nin Büyük Mührü'ne de yansıtılmıştır.

Az önce Amerika'nın kurucularının mason ve Gül-Haç bağlantılarıyla ilgili olarak kitabından alıntılar yaptığımız Amerikalı tarihçi Robert Hieronimus, ABD'nin Büyük Mührü konusundaki sayılı uzmanlardan biridir. Konu hakkında "Amerikan Büyük Mührü'nün arka yüzünün tarihsel bir analizi ve Hümanist psikoloji ile ilişkisi" başlıklı bir doktora tezi veren Hieronimus, mühür hakkındaki bazı önemli bilgileri *America's Secret Destiny* adlı kitabında da aktarır. Mührün öyküsü şöyledir:

> 4 Temmuz 1776'da Kongre, Benjamin Franklin, Thomas Jefferson ve John Adams'dan oluşan bir komiteye Amerikan mührünü dizayn etme görevini verdi. Pierre Eugene Du Simitiere adlı bir portre ressamı komiteye alındı. Böylece, büyük ölçüde Franklin'in tasarısına dayalı olarak ilk mühür oluşturuldu: Bir yüzde Musa ve onunla birlikte denizden kurtularak güvenli bir toprağa ayak basan İsrailloğulları yer alıyordu. Musa eliyle denize işaret ediyor, denizde ise Firavun'un askerleri boğulurken görülüyordu. Bulutlardan çıkan bir ateşin ışıkları Musa'ya ulaşıyordu. Bunun yanında Jefferson da bir öneri getirmişti: Mührün ön tarafına, çölde gündüzleri bir bulut, geceleri de ateşten bir sütunla kendilerine yol gösterilen İsrailoğulları'nın konulmasını teklif ediyordu.[98]

ABD'nin mason kurucularının getirdikleri her iki teklifin de "İsrailoğulları" ile ilgili olması bir rastlantı değildi sanırız. "İsrailoğulları'nın ayak bastığı güvenli toprak"ın Amerika olduğu mesajı veriliyordu. Mühür için ortaya atılan bu

Birinci komiteden Benjamin Franklin'in mühür için getirdiği teklif: Bir yüzde Hz. Musa'nın önderliğinde güvenli topraklara ulaşan İsrailoğulları, diğer yüzde Kabala sembolü "üçgen içinde göz".

teklif, Püritenlerin Amerika'ya yüklediği misyonun, masonlar tarafından devam ettirildiğini de belgeliyordu. Mührün diğer yüzüne yerleştirilen ünlü Kabalistik "üçgen içindeki göz" sembolü de aynı gerçeğin bir işaretiydi.

Fakat Kongre fazla açık ve cüretkar bulduğundan olacak Ocak 1777'de bu birinci komitenin teklifini kabul etmedi. Ve üç yıl sonra yeni bir komite oluşturuldu. Bu komitenin teklifi de kabul edilmeyince, mührü belirleme işi 4 Mayıs 1782'de toplanan üçüncü komiteye kaldı. Bu komite, bugünkü mührü oluşturdu. "İsrailoğulları"nın izi, ilk komitenin mühründeki kadar belirgin olmasa da, bu mühürde de yer alıyordu. Ön yüzde, kartalın başının hemen üstünde, beş köşeli yıldızlardan oluşan altı köşeli bir siyon yıldızı bulunuyordu. Arka yüzde ise Yahudi-masonik sembol "üçgen içinde göz" yerini koruyordu. ABD mühründeki masonik-Kabalistik etki, daha sonra da çeşitli uzmanlar tarafından dile getirildi:

> 1934 yılında eski başkan yardımcısı Henry A. Wallace, başkana, mührün her iki yüzünün de demir paralar üzerine basılmasını içeren bir öneri götürdü... Başkan Roosevelt bunu kabul etti ve o tarihten sonra mühür ABD paralarının üstünde görülmeye başlandı... Wallace'ın mühür ile yakından ilgilenmesinin ardında esoterik konularla yakından ilgilenmesi yatıyordu. Bir teori, Wallace'ın ilgisinin Kabalistik amaçlara dayandığını öne sürer... İşin bir başka ilginç yanı hem Wallace'ın hem de Başkan Roosevelt'in mason olmasıdır.
> Profesör Norton, mührün arka yüzünün 'çok açık bir masonik amblem' olduğunu söyler. Bu görüş Paul Foster Case gibi çeşitli akademisyenler tarafından da desteklenmektedir.
> Esoterik geleneğe bağlı yazarların çoğu da mührün özellikle arka yüzünün, masonluk, Gül-Haç ve İllüminati gibi örgütlerden kaynaklandığını bildirmiştir. Bu geleneğin ünlü isimlerinden Wyckoff, şöyle der: 'Bizim mührümüz masonluğun bir yansımasıdır, masonluğun ve okültizmin'.[99]

Hieronimus'un bildirdiğine göre, "üçgen içinde göz" sembolünün altında yer alan piramit de gerçekte masonik bir semboldür. Mühürde yer alan piramit, ünlü Büyük Giza Piramidi'dir. İlginç olan ise Giza Piramidi ile Kabala arasında ilişki olmasıdır:

Oxfordlu bir matematikçi ve astronom olan John Greaves, Büyük Piramid hakkında yaptığı araştırmalarla tanınıyor. 1683'te piramidin matematiksel özelliklerini inceliyor. Greaves'in araştırması, aynı zamanda piramidin Kabalistik yorumlarının da temelini oluşturuyor. Diğer bir deyişle ABD mührünün arka yüzündeki piramidin kökenleri Kabalistik etkiler taşıyor. Greaves'e göre ise, büyük piramidin kendisi Kabala'yla ilintilidir.[100]

Piramidin başka ilginç yorumları da vardır. Bazı Gül-Haç ve mason ekolleri, Büyük Piramit'in ritlerdeki dereceleri temsil ettiğine inanırlar.[101]

Amerikan mühründeki bir başka ilginç şifre, her iki yüzde de yer alan Latince ifadelerdir. Ön yüzde kartalın ağzına yerleştirilmiş olan E Pluribus Unum (Birçokların arasında bir tane) ifadesi Eski Ahit'in Yahudilere verdiği "seçilmiş halk" payesini hatırlatır. Hieronimus, bu ifadenin de Eski Ahit'le paralel olduğunu vurguluyor. Arka yüzde, üçgen içindeki gözün üstünde ve altında yer alan ifadeler ise daha da ilginçtir: *Annuit Coeptis ve Novus Ordo Seclorum*... Yani "Başlanmışın Tamamlanması" ve "Yüzyılın Yeni Düzeni"... Eğer "Seclorum" kelimesinin ilk anlamı olan "yüzyıl"ı değil de, ikinci anlamı olan "seküler" (din dışı) karşılığını alırsak, ABD mühründeki ifade çok daha ilginç bir hale gelir: "Başlanmışın Tamamlanması... Yeni Seküler Düzen"...

Evet, Yeni Seküler Düzen, çok önceleri başlamış uzun bir mücadelenin tamamlanması ile kurulmuştu. Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasındaki İttifak, bu mücadeleden galip çıktığını ABD Mührü yoluyla örtülü bir biçimde duyuruyordu. Ancak bu mücadele henüz yalnızca Yeni Dünya'da kesin olarak kazanılmıştı. Mücadelenin asıl alanı olan Avrupa'da ise çatışma hala sürüyordu. ABD'nin kurulmasından kısa bir süre sonra gelen Fransız Devrimi, İtti fak'a Avrupa'da da büyük bir zafer kazandırdı. Ancak yine de henüz herşey bitmemiş, "Yeni Seküler Düzen" tam anlamıyla tamamlanmamıştı. Bu nedenle İttifak'ın Avrupa'daki savaşı, daha uzun sürdü.

İttifak'ın Papa'yı Sindirme Operasyonu

Tapınakçılarla (ve dolayısıyla masonlar ve Gül-Haçlar'la) Yahudi önde gelenleri arasındaki İttifak, bölüm başından bu yana incelediğimiz gibi dini otoriteyle uzun bir mücadeleye girişti. Bu mücadelenin ilk önemli aşaması Protestan reformu ile gerçekleşti. Önce John Wycliffe'in daha sonra da Luther ve Calvin gibi Protestanların masonlarla ve Yahudi önde gelenleriyle içiçe olduklarını gördük. Protestan reformunun ardından dini otoriteyi zayıflatan ikinci büyük aşama ise, Aydınlanma felsefesi ve bu felsefe doğrultusundaki Fransız Devrimi ile amacına ulaştı.

Tüm bunlar olurken, Papa cephesinde de, mücadelenin İttifak'la dini otorite arasında geçtiğini gösteren işaretler ortaya çıktı. 1738'de Papa XII. Clement, *In Eminenti* adıyla bilinen bir bildiri yayınlayarak masonluğun Hıristiyan inancıyla hiçbir biçimde bağdaşmadığını ve hiçbir Hıristiyanın bu örgüte üye olmaması gerektiğini duyurdu. Masonluğu böylece aforoz eden Papa,

örgütün oluşturduğu tehlikeye de dikkat çekiyor ve "bu örgüt, milletlerin ve hükümetlerin yıkımını hazırlayacaktır" diyordu.

Papa XII. Clement'in masonluk aleyhine böyle keskin bir çıkış yapmasının, Kilise ile masonlar arasındaki geleneksel çatışmanın yanında, bir de özel bir nedeni vardı. 1730'ların başında, Papa Devletinin burnunun dibinde, Floransa'da kurulmuş olan bir locanın çalışmaları, XII. Clement'i çok rahatsız ediyordu. Çünkü, Floransa'daki İngiliz cemaatinin etkisiyle kurulmuş olan loca, o dönemde İngiltere'nin Katolik dinine dönmesi için uğraşan kilisenin çalışmaları hakkında casusluk yapıyordu. (İngiliz yazar Martin Short, Floransa'daki bu locanın, çok daha sonraları tüm İtalya'yı sarsacak olan P2 locasının bir prototipi olduğunu söyler.) [102]

In Eminenti'nin yayınlandığı tarihten sonra, Katolik kilisesi ile masonluk arasındaki çatışma, çok daha açık ve belirgin bir biçime girdi. Roma, *In Eminenti*'den sonra, bugüne dek masonluk aleyhinde yirmiye yakın bildiri daha yayınladı. XIV. Benedict, VII. Pius, XII. Leo, VIII. Pius ve XVI. Gregory gibi Papalar, masonluğu lanetlemeye devam ettiler. Ama Kilise'nin bütün aforoz ve lanetlemelerine karşın, masonluk yayılmaya ve güçlenmeye devam etti. 19. yüzyıla gelindiğinde, masonlar ve Yahudi önde gelenleri, kiliseyle olan mücadelelerinde oldukça yol katetmiş durumdaydılar. Kuzey Avrupa çok önceleri düşmüştü: Bu bölgedeki devletler, Protestanlığı kabul etmekle, Papa'nın otoritesini tanımadıklarını iki ya da üç asır önce ilan etmişlerdi. Kuzey Avrupa'nın tek pürüzü olan Katolik Polonya ise, az önce incelediğimiz gibi parçalanıp yok edilmişti. Fransız Büyük Locası'nın önderlik ettiği Fransız Aydınlanması ve hemen ardından gelen Fransız Devrimi ise, Avrupa'nın en güçlü Katolik monarşisini ortadan kaldırmıştı. Katolik İspanya uzun süredir ekonomik ve politik bir gerileme içindeydi. Kısacası, Papa'nın gücü büyük ölçüde elinden alınmıştı.

Masonluğu lanetleyen ünlü In Eminenti fermanını yayınlayan Papa XII. Clement.

Ancak yine de dünya üzerindeki milyonlarca Katolik Hıristiyanın ruhani lideri olan Papa, sözkonusu İttifak için tehlike oluşturma potansiyeline sahipti. Ve İttifak, işi sonuna kadar götürmeye kararlıydı.

Kilise bunun da farkındaydı. Karşısındaki gücün, masonlar ve Yahudi önde gelenleri arasında kurulu olan bir ittifak olduğunu biliyordu. Kilisenin bir İttifak'la karşı karşıya olduğunu en iyi açığa vuran kişi ise, Papa XIII. Leo oldu. Leo, yayınladığı iki ayrı ve ünlü mesaj ile, masonların ve Yahudi liderlerinin Kilise'nin en büyük düşmanları haline geldiklerini duyurdu. Yayınladığı *Humanum Genus* adlı ünlü bildiri, Kilisenin tarihte masonluk ile ilgili

yayınladığı en sert deklarasyon olarak bilinir. Papa, *Humanum Genus*'ta, masonların kiliseye karşı büyük bir nefret içinde olduklarını ve en büyük amaçlarının tüm dini kurumları yok etmek olduğunu bildiriyor ve bir Hıristiyanın asla mason olamayacağını duyuruyordu. Masonların yeryüzünde "şeytanın krallığı"nı kurmaya çalıştıklarını söyleyen Papa, tüm insanları da bu tehlikeye karşı uyarıyordu.

XIII. Leo, İttifak'ın diğer kanadını ise, Kilisenin 1849'dan beri yayınladığı *Civilta Cattolica* adlı aylık gazetede konu edindi. Papa, *Civilta Cattolica*'nın 1881'de yayınlanan 32. sayısında, "Yahudilerin tüm insanlığa karşı büyük bir nefret" duyduklarını ve "yeryüzünde huzursuzluk ve fesad çıkarmaya" çalıştıklarını ilan etti. Kutsal gazetenin 1883'teki 34. sayısında ise, "Fransa'yı masonların yönettiği" ve "masonların kontrolünün de gerçekte Yahudi liderlerin elinde olduğu" yazıldı. Papa'nın yayın organı, daha pek çok sayısında aynı konulara dikkat çekti.

Kilise, İttifak'a karşı böylesine bir mücadeleye girmekte haksız sayılmazdı. Ama bu biraz geç başlatılmış bir mücadeleydi. Çünkü *Humanum Genus*'un ve *Civilta Cattolica*'daki Yahudilerle ilgili yorumların yayınlandığı sıralarda İttifak, Kilise'ye çoktan öldürücü darbeyi vurmuştu: Papa Devleti yok edilmişti.

Papa Devletini Yıkan Üç Önemli Birader: Mazzini, Garibaldi ve Cavour

İtalya toprakları üzerinde, 1870 yılına dek, birden fazla devlet vardı. Feodalizm döneminin kalıntıları sayılabilecek olan bu küçük devletlerin en önemlilerinden biri ise kuşkusuz merkezi Roma'da bulunan ve Orta İtalya'nın büyük bölümünü kontrol eden Papa Devleti idi. 1870 yılında kurulan İtalyan Birliği ise, Katolik Kilisesini bugünkü Vatikan'ın sınırlarına sıkıştırdı. Ve o tarihten sonra İtalya, seküler ulus-devletlerden biri olarak tarih sahnesinde yerini aldı.

Bu ulus-devletin kurulması ise ancak Papa'ya karşı girişilen uzun bir mücadeleden sonra gerçekleşebildi. Mücadelenin önderleri, tahmin edilebileceği gibi masonlardı. *The Roman Catholic Church and the Craft* (Roma Katolik Kilisesi ve Masonluk) adlı kitabın yazarı, üstad mason Alec Mellor, "19. yüzyılın ortasından sonra İtalyan siyasetinin bir numaralı faaliyeti olan Papa'yla mücadele, doğrudan localar tarafından yönetilmiştir" diyor. Mellor'un söylediği bu gerçeği İtalyan ulus-devletini kuran ve Papa Devletini yıkan üç önemli liderin kimliklerine baktığımızda açıkça görebiliyoruz.

Bu üç önemli liderin birincisi ve de en önemlisi Mazzini'ydi. Papa'ya karşı otuz yılı aşan bir mücadele veren, İtalyan ulus-devletinin fikir babası ve ulusçuluk ideolojisinin de bir numaralı kuramcısı olan Mazzini, tam bir devrimciydi. İkinci önemli kişi, güçlü bir asker olan ve emrindeki ordularla birlikte Mazzini'ye destek veren Garibaldi idi. Üçüncüsü ise, ulus-devletin kuruluşunu politik manevralarla destekleyen devlet adamı Cavour'du. Bu üçlü, hemen hemen bütün masonik kaynaklarda bildirildiği gibi masondular. Özellik-

le Garibaldi ve Mazzini çok üst dereceli ve önemli masonlardır: *10.000 Famous Freemasons* (10.000 Ünlü Mason) adlı loca yayınında bildirildiğine göre, Garibaldi, 33. dereceye 1863'te İtalya Süprem Konseyi'nde ulaşmış, 1864'de ise İtalya Büyük Üstadı seçilmiştir. Amerika'da da bu büyük üstadın anısına, New York "vadi"sine 542. numarayla bağlı "Garibaldi" adlı bir loca vardır. Mazzini ise uzun yıllar süren masonik yükselişinin ardından, 1867'de İtalyan Grand Orient Büyük Üstadı seçilmiştir. 1949'da Roma'ya dikilen Mazzini heykelinin açılışında yer alan 3.000 mason da bu büyük üstadlarını minnetle anmışlardır.

İşte bu biraderler, tam da masonların yüzyıllardır süren Kiliseyi yıpratma stratejisine uygun olarak, Papa'yı Vatikan'a sıkıştırdılar. Uzun mücadeleleri sırasında Kiliseye olan nefretlerini ise gizlemeye de gerek görmüyorlardı. Garibaldi Papa Devleti başbakanının bir suikaste kurban gitmesini "gerekli ve adaletli" bir gelişme olarak yorumlamıştı.

Ve bu üç birader masonlarla Yahudi önde gelenleri arasındaki İttifak'ın en önemli hedefi olan dini otoriteyi ortadan kaldırma operasyonunu gerçekleştirirken, İttifak'ın diğer kanadı da onların arkasındaydı. *Judaica*, Mazzini ve diğer devrimcilerin Yahudilerle kurduğu yakın ilişkileri anlatıyor. Mazzini ve devrimci yandaşları, gizli toplantı ve buluşmaları için uzun süre Roma'da yaşayan İtalyan Yahudisi Rosselli ve Nathan ailelerinin evini kullanmışlardı. Bu yardımlarından ötürü, Mazzini bu iki zengin Yahudi aileye "minnettar" kaldığını yazmıştı.[103] Mazzini'nin 1849'da kurduğu fakat altı aydan fazla yaşamayan Roma Cumhuriyeti'nde de, üç önde gelen Yahudi Mazzini'nin desteğiyle kurucu meclise seçilmişti.[104] *Judaica*, Mazzini ve diğer devrimcilerin, Yahudi teolojisinden ve dünya görüşünden büyük ölçüde etkilendiği de yazıyor.[105] Bir başka ilginç bilgi ise, sonradan Siyonist hareketin önde gelen liderlerinden biri olan Joseph Marcou Baruch'un da Garibaldi'nin ordusuna katılmış olması.[106]

(İttifak'ın Katolik dini otoritesine karşı yaptığı bu işbirliğine bakınca akla ister istemez Osmanlı'daki durumla ne kadar büyük bir benzerlik gösterdiği geliyor. Mason ve ulusçu Mazzini'yle yanındaki devrimcilerin zengin Yahudilerce korunup-kollanması, İslam halifesi Abdülhamid'e karşı Selanik'te yapılan işbirliği ile aynı: Ulusçu ve mason Jön Türkler, zengin Yahudilerin evlerini üs olarak kullanıyorlardı [bkz, 4. bölüm]. Mazzini'nin Papa'ya karşı kurduğu "Young Italy [Genç İtalya] örgütü ile Jön Türkler [Genç Türkler] arasındaki isim benzerliği bile oldukça anlamlı gözüküyor...)

Mazzini'nin önemi yalnızca Papa Devletini yıkmasından gelmiyordu. İtalyan devrimcisinin belki bundan da önemli olan rolü ulusçuluk ideolojisine yaptığı katkıydı. Mazzini, insanları birarada tutan geleneksel güç olan dini otoriteye darbe vururken ulus-devlet modelini öne sürmüştü. Ortaya attığı ünlü "her ulusa bir devlet" sloganı, 19. ve 20. yüzyılda dini otoriteye karşı girişilen mücadelelerin bayrağı oldu. Kendisini ulus-devlet modeline göre düzenleyen Batı, aynı modeli İslam dünyasına ve üçüncü dünyaya da uyguladı. Bu ideolojinin körüklenmesiyle o dönemde zaten çok güçlü olmayan İslam birliği dağıldı, ulusal ve etnik çatışmalar başladı. Afrika ise "her ulusa bir devlet" sloga-

Üstteki üç adam, yani (soldan sağa) Mazzini, Garibaldi ve Cavour, İtalyan ulus-devletini kuran ve Papa Devletini yıkarak dini otoriteye son öldürücü darbeyi vuran üç büyük masondu. Ve doğal olarak, bu büyük işi ititfak'ın öteki kanadının da büyük desteği ile yapmışlardı: Bu üç biradere lojistik ve finansal destek verenler, İtalyan Yahudi toplumunun önde gelenleriydi.

nının en çok zarar verdiği kıta oldu. Ulus değil, kabile temeline göre ayrılmış Afrika insanına, sınırları cetvelle çizilmiş "ulus-devlet"ler dayatıldı. Bugün dünyanın pek çok bölgesinde süren etnik ve ulusal çatışmaların ardında, "her ulusa bir devlet" sloganının oluşturduğu bölücü gelenek yatmaktadır.

'Kolomb Şövalyeleri' ve Meksika Üzerindeki Vatikan-Loca Çatışması

Az önce, Papa XIII Leo'nun, masonlar ve Yahudi önde gelenleri arasındaki İttifak'ın tehlikesine dikkat çektiğini ve Katolikleri bu iki güce karşı uyanık olmaya çağırdığına değindik. XIII. Leo, masonlukla mücadele için de ilginç bir yöntem bulmuştu. *Humanum Genus* deklarasyonunun sahibi olan Papa, masonlara karşı kampanya başlatmanın yanısıra, örgütün popülaritesini azaltmak için bir karşı-örgütün varolmasının yararlı olacağını düşündü. "İnsanları iyi derneklere çağırırsak, kötülerine üye olmaktan kurtulabilirler" diyordu. Böylece Papa, masonluktaki gizlilik ve sembolizm özelliklerinin bazılarını yalnızca şekil yönünden içeren ama Vatikan'a ve Katolik inancına bağlı kalan bir tür örgüt kurmaya karar verdi.

Ancak böyle bir örgüt iki yıl önce zaten kurulmuştu. Amerika Connecticut'ta, Katolik rahip Michael J. Mc Giveny tarafından İrlanda kökenli Katolik göçmenleri içine alacak ve "Knights of Colombus" (Kolomb'un Şövalyeleri) adını taşıyan bir dernek oluşturulmuştu. Papa XIII. Leo da, hazır kurulmuş olan bu örgütü geliştirmeye ve mason örgütünün psikolojik çekiciliğine karşı bir alternatif olarak Katolikler arasında yaymaya karar verdi. (Aslında Kabalacı bir Yahudi ve Tapınakçılar'ın üstadı olan Kolomb [bkz. 1. bölüm], bu Katolik örgütün manevi babası olarak kabul edilecek biri değildi. Ama o dönemde dünyayı "resmi tarih"in kayıtları içinde görmekten başka şansı olmayan Papa, bir Katolik kahramanı sandığı Kolomb'u bu "kutsal" makama layık görmüştü.)

Papa'nın planı tuttu. Kolomb Şövalyeleri, özellikle Amerika, Meksika, Kanada ve Filipinler'de yaygınlaştılar. Ama hiçbir zaman masonluk gibi önemli bir siyasi güce ulaşamadılar. Çünkü masonluk gibi bir "burjuva örgütü" değildiler; daha çok orta ve alt tabakadaki muhafazakar Katoliklere seslendiler. Özellikle bu yüzyılın başında sayıları oldukça artarak bir milyonu geçti. Genellikle, Protestanların yoğun olduğu ve anti-Katolik duyguların kabardığı bölgelerde, Katolikler arası bir sosyal dayanışma derneği olarak işlev gördüler.

Tahmin edilebileceği gibi masonlarla araları hiç iyi değildi. İki taraf da sözlü olarak sürekli birbirine sataşıyordu. Ama iki örgüt arasındaki çatışmanın en iyi örneği Meksika'da yaşandı. Katolik nüfusun yoğun olduğu ve yüzyıllardır Vatikan'a bağlı olan Meksika, 1913-1917 yılları arasında süren iç savaş sonucunda tümüyle seküler bir yönetim tarzıyla tanıştı. Yeni yönetim, Katolik din örgütlenmesi üzerine büyük bir baskı uygulamaya başladı. Kilise'nin mallarına el konuldu, dini kurumlar kapatıldı, rahipler "başka bir ülkenin" yani Vatikan'ın vatandaşı sayılarak sosyal haklardan mahrum bırakıldılar, dini eğitim yasaklandı. Kısacası büyük bir "yukarıdan aşağı sekülerizasyon" politikası uygulandı.

Bu politikadan en çok rahatsız olanlar ise kuşkusuz, ülkede önemli bir sayıya ulaşmış olan Kolomb Şövalyeleri idi. Önce yönetime karşı pasif direniş uygulamaya çalıştılar; dini eğitimi sürdürmeye, Katolik kurallarını açıkça uygulamaya çalıştılar ama hükümet tarafından bastırıldılar. Sonunda Kolomb Şövalyeleri, rejimden rahatsız diğer Katoliklerle de birleşerek, dini özgürlüğü savunan Liga Nacional'i yani "Milli Birlik" örgütünü kurdular. Örgüt, bir süre sonra yönetime karşı silahlı bir ayaklanma başlattı. Lider olarak Hz. İsa'yı (Cristo) kabul ediyorlar, bu nedenle de Cristeros olarak adlandırılıyorlardı.

Tahmin edilebileceği gibi masonlar anti-Katolik hükümetin saflarındaydılar... Amerikalı tarihçi Robinson, o sıralarda "çok sayıda masonun hükümetin üst düzey mevkilerinde görev aldığını" yazıyordu.[107] 1926-1929 yılları boyunca süren ayaklanma, sonunda hükümet tarafından bastırıldı. Ayaklanmanın biri Cizvit (Vatikan'a bağlı rahip örgütü) olan iki lideri yakalandı ve yargılanmadan asıldı. Aralarında çok sayıda Kolomb Şövalyesi'nin de bulunduğu isyancıların büyük bölümü de kurşuna dizildi.

Vatikan, böylece bir dayanağını daha yitirmiş, Kilise'nin Latin Amerika'ya uzanan kolu kökünden kesilmişti. Meksika o tarihten sonra da masonluğun denetimi altında kaldı: 1920'den sonra ülkedeki tüm devlet başkanları istisnasız mason oldular.[108]

Elbette her zamanki gibi İttifak'ın öteki kanadı da bu gelişmelerle yakından ilgiliydi. *Judaica*, 1917'den sonra oluşan "seküler ortamın Yahudiler için son derece elverişli olduğunu, bu tarihten sonra ülkeye çok sayıda Yahudinin yerleştiğini ve önemli yatırımlar yaptıklarını" bildiriyor. İsyancı Milli Birlik örgütünün, "ülkeyi Yahudi sömürüsünden kurtarmak" gibi bir slogan da kullandığını not eden "Yahudi Ansiklopedisi", isyanın bastırılmasının Yahudiler için büyük avantaj yarattığını ve isyanın hemen ardından 1929 yılında, ülkedeki ilk Yahudi sermayeli banka olan Banco Mercantil'in kurulduğunu yazıyor.[109]

Ve Son Operasyon; Vatikan'ın 'İçerden' Fethedilmesi

1870'de İtalyan ulus-devletinin kuruluşu ile birlikte Papa Devletinin de yok edilmiş olması, İttifak'ın asırlardır yürüttüğü mücadelenin de hedefine ulaşması olarak yorumlanabilir. Çünkü bu tarihten sonra Papa'nın herhangi bir siyasi gücü kalmamıştır. Bunun en belirgin göstergesi olarak, Avrupa'yı yeniden düzenleyen 1918 Paris Barış Konferansı'na Papa'nın hiçbir temsilcisinin çağrılmaması gösterilebilir. Oysa Avrupa'yı düzenleyen bir önceki anlaşmaya, yani 1814 Viyana Kongresi'ne, kendisine fazla itibar edilmese de Papanın temsilcisi katılmıştı. Kolomb Şövalyeleri'nin masonluk karşısındaki bozgunundan da Vatikan'ın, İttifak karşısındaki son umudunu da yitirip, tükendiği gibi bir sonuç çıkarılabilir.

Ama az önce de söylediğimiz gibi Papa'nın politik olarak yenilmesi İttifak için yeterli değildi. Çünkü yüzmilyonlarca Katoliğin ruhani lideri hala Vatikan'da oturuyordu ve bu ruhani liderliğinden gelen büyük bir gücü vardı. "Ters" bir Papa çıkıp, yeni *Humanum Genus'lar, Civilta Cattolica*'lar yayınlayabilir, milyonlarca insanı, İttifak'ın "dünyayı ele geçirme" planlarıyla ilgili olarak uyarabilirdi. Bu nedenle Kilisenin yalnızca politik yönden yıpratılması yeterli değildi; dini otorite İttifak'ın yörüngesine sokulmalı, içten fethedilmeli ve zararsız hale getirilmeliydi.

İttifak, zaten henüz Papa Devleti yıkılmadan önce, bu içten fethetme operasyonuna başlamaya karar vermişti. Masonların bu taktiğe yöneldiklerinin en açık göstergesi, 1819 yılında Fransa, Avusturya, Almanya ve İtalya Büyük Loca'larının büyük üstadlarının bir araya gelerek aldıkları karardı. Büyük üstadlar, "Permanent Instruction" (Daimi Talimatname) adı verilen kararla tüm ülkelerdeki localara, Kilise'ye "sızma" emri verdiler. Malachi Martin, bu kararın metninden şu satırları aktarıyor:

> ... Bütün dikkatimizi tüm insanlığı ilgilendirecek bir ideale çevirmeliyiz... Bütün dünyanın özgürlüğü ve kardeşlik cumhuriyetinin ve dünya barışının kurulmasına... Bunu sağlayabilecek çareler arasında hiç unutmamamız gereken bir tanesi... Katolik dogmalarının ortadan kaldırılmasıdır... Gözlememiz gereken bizim amaçlarımıza uygun bir Papa... Çünkü böyle bir Papa ile 'Tanrı'nın Kilisesi'nin üzerinde kurulu olduğu 'Kaya'yı kolaylıkla parçalayabiliriz. Tanımlarımıza uygun bir Papa aramaya başlayınız... En azından genç ve yeni din adamlarına doktrinimizi kabul ettirmeliyiz. Birkaç yıl içerisinde Kilise içinde birçok sorumluluk alabilecek duruma gelebilirler... Bazıları gelecekteki Papa'yı da seçeceklerdir. Ve bu Papa, aynı onu seçenler gibi bizim de içinde bulunduğumuz Hümanist prensiplerin etkisinde kalacaktır...[110]

Büyük üstadların, "dünya barışı", "özgürlük", "kardeşlik" gibi diplomatik ifadelerle tanımladıkları ve Kilise'nin zayıflatılması ya da kendi yörüngelerine sokulmasıyla ulaşabileceklerini söyledikleri aşama, kuşkusuz kendi egemenliklerinin kesin olarak kurulacağı bir aşamaydı. Bu aşama, elbette yalnızca masonların egemenliği demek değildi; masonlarla Yahudi önde gelenlerinin kurduğu İttifak'ın egemenliğiydi. Kilise'nin hizaya getirilmesi ise localarla birlikte Yahudi önde gelenlerinin de İttifak'ın yörüngesine sokulmasıyla gerçekleşebi-

lirdi ancak. Dolayısıyla Vatikan'ı içerden fethetme taktiğinin işleyip işlemediğini, Kilisenin masonlara ve Yahudilere karşı tutumlarını inceleyerek anlayabiliriz.

Masonların Vatikan'a "sızma" ile ilgili kararlarını yazan Martin, bu kararın hayata geçirilişinin oldukça uzun zaman aldığını ve masonların Vatikan'da bazı kişileri saflarına çekmelerine rağmen, uzun bir dönem boyunca en tepeye sızamadıklarını söylüyor. En tepeye, yani Papalık'a yönelik bir sızma girişiminse ilk kez Papa XIII. Leo'nun ölümünün ardından 1903 yılında gerçekleştiğini bildiriyor:

> XIII. Leo'nun ölümünden sonra 'Permanent Instruction'ın ilk ciddi hayata geçme denemesi yaşandı. Vatikan'ın Dışişleri Bakanı ve yüksek dereceli bir mason olan Kardinal Rampolla Del Tindaro Papa olarak seçildi. Ancak, Krakow'lu Kardinal Jan Puzyna, efendisi olan Avusturya İmparatoru Franz Joseph'in veto yetkisini kullanarak, Rampolla'nın Papalık'tan indirilmesini sağladı. Çünkü Rampolla'nın mason olduğunu biliyordu.[111]

Masonların Papalık makamını ele geçirme yönündeki bu ilk girişimleri, "gerçekten Katolik" olan bir kardinal tarafından engellenmişti. Ama bu olay masonların "Permanent Instruction" yayınlandıktan sonra Vatikan içinde ne denli etkili hale geldiklerini gösteriyor: Belki Vatikan'ı ele geçirememişlerdi ama Dışişleri Bakanı'nı mason yapacak sonra da onu Papalık'a yürütecek kadar sızmışlardı Kilisenin içine.

Bu olay 1903 yılında yaşanmıştı. Bu tarihten sonra araştırmayı sürdürdüğümüzde, İttifak'ın Vatikan'a sızmaya devam ettiğine dair çok açık bazı belirtileri bulabiliyoruz. En önemlilerinden biri, 1926'da Vatikan'ın içinde kurulan ve "judaizer" (Yahudici/Yahudi sempatizanı) tanımına uygun olan "Amici Israel" örgütü. *Judaica*, konuyla ilgili olarak şu bilgileri veriyor:

> Amici Israel Birliği, 6 Haziran 1926'da Roma'da kuruldu. Örgüt, Katolik geleneği içinde Yahudilere karşı farklı bir bakış açısı geliştirmeyi deneyen nadir oluşumlardan biriydi. Kısa sürede Vatikan içinde hızla yayıldı; ikibin kardinal ve rahip örgüte üye oldu... Örgütün 1927'de yayınladığı Pax Super Israel adlı genelgede, üyelere, Yahudiler hakkında herhangi bir düşmanca söz ve tutumdan kesinlikle kaçınmaları öğütleniyordu. Ayrıca, Yahudilerin hala 'Tanrı'nın seçilmiş halkı' olmaya devam ettikleri söyleniyordu... Ama Roma'daki Kutsal Ofis, birliğin düşünce ve çalışmalarının 'Sensus Ecclesiae'ye (Kilisenin ruhuna) uygun olmadığını bildirdi ve Mayıs 1928'de örgütü dağıttı.[112]

Amici Israel'in yapmak istediği, Protestan ve özellikle de Püriten reformunun vurucu özelliğini, yani "judaizer" (Yahudi olmadığı halde Yahudilere ve Yahudi dinine bağlılık duyan kimse) misyonunu asırlar sonra Katolik kilisesine de sokmaktı. Yüzyıllardır Yahudileri "İsa'nın katilleri" olarak görmüş olan Katolik kilisesinin merkezinde, binlerce kardinal ve rahibin çıkıp da "Yahudiler Tanrı'nın seçilmiş halkıdır, üstün ırktır" demesi, İttifak'ın Vatikan'a çok etkili biçimde sızmaya başladığının açık bir göstergesiydi.

Amici Israel, fazla"sivri olduğu için uzun ömürlü olamadı; iki yıl yaşayabildi. Ama örgüt kapandıktan sonraki dönemde, Vatikan'da Yahudilere karşı ilginç bir yakınlaşma süreci başladı. Bu sürecin ilk işaretini, o dönemde çok yankı uyandıran "biz aslında hepimiz Semitik'iz" sözüyle Papa XI. Pius, 1938 yılında verdi. Onu izleyen Papa XII. Pius zamanında ise, din kitaplarından Yahudiler aleyhine olan bazı ifadeler çıkarıldı. 1945 yılında, Yahudilerin Hıristiyanlaştırılması çabasından resmen vazgeçildiği açıklandı. Daha sonra, Vatikan bünyesinde Katolik-Yahudi ilişkilerini düzenleyecek bir kurul oluşturuldu. İncil'de geçen Yahudiler aleyhindeki bazı ifadelerin, Hıristiyan öğretisinin genel mantığını oluşturmadığı, yalnızca İncil yazarlarının kişisel görüşleri olduğu tezi savunulmaya başlandı.

Gül-Haç Üyesi Papalar ve Kabalacılar'ın Vatikan'daki Adamları

Yahudilerle Vatikan arası ilişkilerdeki gerçek devrim ise, İkinci Vatikan Konseyi olarak bilinen toplantıda yaşandı. 1962-1965 yılları arasında toplanan konseyde yayınlanın *Nostra Aetate* adlı deklarasyon, Katolik kilisenin de asırlar sonra Protestanların yoluna girdiğinin bir göstergesiydi. Konsey'de alınmış olan kararlara birazdan değineceğiz. Ama önce, kararlardan daha da önemli bir noktaya, Vatikan'ın Yahudilere karşı böylesine büyük bir tavır değişikliğine nasıl gittiğine bakmakta yarar var. Çünkü Vatikan'ın bu tavrı, kendiliğinden oluşan bir doğal gelişim süreci içinde değil Yahudi önde gelenlerinin büyük lobi ve önemli sızma operasyonlarının sonucunda oluşmuştu.

Amerikan *Look* Dergisi, 25 Ocak 1966 tarihli sayısında, gizli kapılar ardında süren gelişmeleri ayrıntılı olarak aktarıyordu. Buna göre, ilişki asıl olarak 1949'da Papa XII. Pius (Pio)'nun Dünya Yahudi Kuruluşları sözcüsü Jules Isaac ile görüşmesiyle başlamıştı. Isaac, bir sonraki Papa XXIII. John'la ise çok daha yakın bağlantılar kurdu. Papa John Yahudilerin temsilcisi olan Jules Isaac ile daha önce hiçbir Papa'nın yapmadığı kadar yakın ilişkiler geliştirdi. Acaba neden Papa XXIII. John Yahudilerle bu denli iyi bir ilişki içine girmişti?

Bu sorunun ilginç bir cevabı vardı. Papa XXIII. John, bir Gül-Haç üyesiydi!... *The Universe* adlı Katolik gazetesinin yayıncısı Peirs Compton, *The Broken Cross* adlı kitabında bu konuda açık deliller ortaya koymuştu. Compton, masonluk ve Gül-Haç gibi gizli örgütlerin Vatikan'a sızdığını anlatıyor ve Papa John'un da bu sızma operasyonunun en somut sonucu olduğunu anlatıyordu. Buna göre, Papa John, Piskopos olduğu dönemde 1935 yılında Sofya'ya Vatikan elçisi olarak atanmış ve burada kaldığı süre içinde gizli bir örgüte üye olmuştu. Örgüt, gül ve haç sembollerini kullanıyordu!...[113]

Gül-Haç üyesi Papa John, Vatikan-Yahudi ilişkilerini düzenlemesi için Yahudi asıllı Kardinal Augustin Bea'yı görevlendirdi. Bea, yıllarca Vatikan hiyerarşisi içinde yükselmiş ve 1959'da Kardinal olmasıyla birlikte de büyük bir etkiye ulaşmıştı. Elindeki gücünü de, Papa John'un desteği sayesinde, içine

"sızmış" olduğu Vatikan'ı soydaşlarının hedeflerine uydurma yönünde kullandı. *Look*, Vatikan-Yahudi ilişkilerini anlatmayı sürdürürken, Bea'nın önemine de dikkat çekiyor:

> B'nai B'rith, katoliklerden kilise metinlerindeki bütün Yahudi aleyhtarı metinleri çıkarmalarını istedi. Buna İncil ayetlerinin değiştirilmesi de dahildi. Bu isteğin üzerine Kardinal Bea, konuyla ilgili deklarasyonun çalışmalarına başladı. Deklarasyonla ilgilenen komitenin içinde, Bea'dan başka, Father Baum, John Oesterreicher gibi Yahudi asıllı kilise mensupları da vardı.
> Ve 31 Mart 1963 günü, Kardinal Bea, Amerikan Yahudi Komitesi merkezinde, hahamların oluşturduğu Sanhedrin kuruluyla görüştü. Toplantı basına kapalıydı. Bea, burada Vatikan'ın geleneksel olarak Yahudilere karşı büyük bir hata içinde olduğunu söyledi. Hahamlar da ondan, İncil'deki Yahudi karşıtı ifadelerin bir an önce çıkarılmasını istediler.

Bea'ya "İncil'deki Yahudi karşıtı ifadeleri çıkartın" emrini veren kurulun Sanhedrin olması bizlere çok önemli bir bağlantıyı gösteriyor. Çünkü Sanhedrin, Yahudi dini liderlerinin en üst seviyedeki örgütüdür ve Sanhedrin'in üyeleri Kabalacı hahamlardır. Dolayısıyla, Papa John ve Kardinal Bea bağlantısını kullanarak Katolikleri klasik Püriten çizgisine sokup "judaizer" yapmaya çalışanların asıl olarak Kabalacılar olduğu gerçeğiyle karşı karşıyayız. Kitabın başından beri incelediğimiz gibi Mesih Planı'nın aşamalarını gerçekleştirerek, dünyayı Kudüs merkezli bir Yahudi egemenliği altına sokma hedefinin bir numaralı uygulayıcıları da Kabalacılardı... Anlaşılan Kabalacılar, Yahudi karşıtı çizgisiyle Mesih Planı'na önemli bir engel teşkil edecek olan Vatikan'ın "yola getirilmesi" gibi önemli bir operasyonu bizzat yönetmeye karar vermiş olmalıydılar.

Kabalacılar, yalnızca Bea kanalını kullanmakla kalmadılar. *Look*'un bildirdiğine göre, Amerikan Yahudi Kongresi'ndeki Sanhedrin toplantısına Bea'yı götürmüş olan Amerikalı Haham Heschel, "Sanhedrin'in temsilcisi" olarak Vatikan'a gitti ve Papa John'la gizlice görüştü. *Look*, bununla ilgili olarak "bu görüşmeler, Amerikalı Yahudilerin kilisenin arkasında gizlenen yeni bir güç olduğunu gösterdi" diyor.

İşte tüm bu bağlantıların ardından Vatikan, 1965'te Yahudilere karşı büyük sempati ifadeleri içeren *Nostra Aetate* deklarasyonunu yayınladı ve Yahudilerin İsa'nın öldürülmesinden sorumlu olmadıklarını ilan etti. Aynı çizginin devamı olarak 1974'te yayınlanan "Vatikan Talimatnamesi" ise, "Yahudiliği ve Kiliseyi birbirine bağlayan manevi bağlardan" söz ediyor ve "antisemitizmin her türlüsünü kınıyoruz" diyordu.

1985'te ise beklenen açıklama geldi: Amici Israel Birliğinin yaklaşık 60 yıl önce deneyip de kabul ettirmeyi başaramadığı açıklama, bu kez Vatikan'ın en üst ağızlarınca kabul edildi. Çünkü o yıl yayınlanan "Vaaz ve Dini Eğitim için Notlar" adlı genelgede Yahudiler, "Eski Ahit'in insanları" olarak kabul edildi. Ve şöyle denildi: "Yahudiler Tanrı'nın seçilmiş halkıdır ve Tanrı bu statüyü hiçbir zaman iptal etmemiştir." Genelge, çok ilginç bir ifade daha içeriyordu:

1963'te Vatikan temsilcileriyle Yahudi önde gelenleri arasında gizli görüşmeler yapıldı. İlginç olan, gizli görüşmelerin Vatikan'daki Yahudi asıllı kardinal Bea'yla, Amerika'da toplanmış olan yüksek hahamlar kurulu Sanhedrin arasında yapılmasıydı. Sanhedrin'deki Kabalacılar, Bea'dan İncil'deki Yahudi karşıtı ifadelerin çıkarılmasını istediler. Yanda Kardinal Bea (sağda), Kabacılar'la yaptığı görüşme öncesinde, Amerikan Yahudi Kongresi binasında Haham Abraham J. Heschel ile birlikte.

"Hıristiyanlar ve Yahudiler olarak, dünyanın geleceği için birlikte çalışmalı ve dünyayı Mesih'in gelmesi için hazırlama sorumluluğunu birlikte üstlenmeliyiz Bunları Tanrı'nın Krallığı için beslediğimiz ortak umutlar için yapmalıyız." [114]

İsrail devletini de ilk kez resmen tanıyan bu genelge, Vatikan'ın yaşadığı dönüşümün ulaştığı noktayı açıkça gösteriyordu. Vatikan Kabalacılar'ın asırlardır en büyük uğraşısı olan "dünyayı Mesih'in gelişi için hazırlama" misyonuna Yahudilerle birlikte katkıda bulunacağını ve onları "seçilmiş halk" olarak tanıdığını bildiriyordu. Bunun Yahudi literatüründeki adı "judaizer" olmaktı. Yani Yahudi olmadığı halde Yahudilere ve Yahudi dinine olağandışı bir hayranlık beslemek...

Bu noktada Mesih inanışı yönünde Katoliklerle Yahudiler arasında önemli bir fark bulunduğunu, Katoliklerin Mesih olarak Hz. İsa'yı beklediklerini söyleyebiliriz. Ama, bu ayrılık Yahudi önde gelenleri için bir sorun oluşturmamakta ve önceki bölümde de değindiğimiz gibi "judaizer" çizgisine girmiş olan Hıristiyanları Mesih Planı için kullanabilmektedirler.

Vatikan'ın böylesine açık bir şekilde Yahudi sempatizanı çizgiye girmesi, İttifak'ın Katolik dünyasının merkezini "içerden" ele geçirme planının hedefine ulaştığını gösteriyor. Vatikan'ın masonlarla ilişkisini yumuşatmasıyla ilgili resmi gelişmelerin de İkinci Vatikan Konseyi'nde Yahudilerle geliştirilen ilişkilerle tam da aynı anda başlamış olması kuşkusuz oldukça dikkat çekici bir gelişmedir.

Vatikan'ı "içerden" fethetme operasyonunun başarıya ulaştığının en açık göstergesi ise, masonluğun Kilise'ye derinlemesine sızmış olması. Bu gerçek, en iyi, ünlü P2 skandalı ve Alman gazeteci David Yallop'un çok ses getiren *Im Namen Gottes?* (Tanrı Adına?) adlı kitabı ile ortaya çıkmıştı. Yallop, kitabında mason kardinallerin, piskoposların var olduğunu ve bunların P2 locası ile ka-

ra para aklama operasyonları geçekleştirdiğini yazmıştı. "Büyük Vatikan Locası"na üye olan bu piskopos ve kardinalleri Vatikan'dan uzaklaştırmak isteyen dürüst Papa I. Jean Paul'ün devri uzun sürmemişti; anti-mason Papa, Vatikan'ın başına geçtikten yalnızca 33 gün sonra şüpheli bir zehirlenme olayı ile ortadan kaldırılmıştı.

Vatikan'da son yıllarda gittikçe yükselen bir örgüt de oldukça şüphe çekiciydi. Vatikan'a bağlı pek çok rahip, piskopos ya da kardinalin üye olduğu Opus Dei (Tanrı'nın Eseri) adlı örgüt, masonik özellikleri nedeniyle, David Yallop'un kitabında "bir tür mason locası" olarak yorumlanıyordu. Opus Dei ile ilgili Fransız *Le Nouvel Observateur* dergisi de geniş bir araştırma yayınlandı. Haberde, Katolik Kilisesi'nin yayın organı sayılan Golias'ın yazı işleri müdürü Christon Terray'ın, Opus Dei hakkındaki ilginç yorumları yer almıştı. Şöyle diyordu Terray:

> Opus Dei, Vatikan'ı ve Papalığı tamamen eline geçirmiş olan tam bir kutsal mafyadır. Vatikan'ın karar organı durumuna gelmiştir. Dini ve ekonomik lobicilik yapar. Görünürde yokturlar. Ancak çok güçlüdürler; dünyanın en ünlü bankaları bunların tekelindedir. Gelirler gayri meşrudur. Onlar için dürüstlük veya namus bir fazilet değildir. Ahlakları yoktur ama kazanmışlardır ve Vatikan bunların emrine girmiştir. Laik görümündedirler ve hepsi de 'beyaz mason'dur. Aralarından judeo-mason, yani Yahudi-masonlarla işbirliği yapan da çoktur. Yarın bu laikler Vatikan'ı yönetirse, Kilise'nin hali ne olur?[115]

İncelediğimiz bu süreç, İttifak'ın dini otoriteyi yıkma hedefini ne denli ciddi bir biçimde gerçeğe dönüştürdüğünü göstermektedir. Dini otoritenin yıkılması, Yeni Seküler Düzen'in kurulmasını, bu düzen de iktidarın İttifak'ın eline geçmesini sağlamıştır. Ancak İttifak yalnızca siyasi egemenliği eline geçirmekle kalmamış, bu egemenliğin altyapısını oluşturan ideolojik bir sistem, seküler bir dünya görüşü üretmiş ve toplumlara kabul ettirmiştir.

Ancak Kuran'da, insanları şaşırtıp-saptıranlar için **"onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle' yalan söylerler"** (Enam Suresi, 116) hükmü verilir. İttifak'ın ürettiği yeni seküler ideoloji de, ancak ve ancak yalan üzerine kuruludur.

Resmi Tarih ve İdeolojinin Oluşturulması

Meşruiyet sorunuyla karşılaşan her düzen, toplum karşısında kendine meşruiyet sağlamak için bir takım sosyal kontrol mekanizmaları kullanır. Bu mekanizmaların en başta geleni "eski"nin kötülenmesidir. Eski düzen kötülendikçe onun yerine kurulan yeni düzen, toplum tarafından daha kolay kabul görecektir. Böylece gerçeklerin çarpıtılması ya da tamamen gizlenmesi yoluyla resmi tarih oluşturulur. Bir ikinci önemli kontrol mekanizması ise yeni düzenin getirdiği yeni değer yargılarına sözde dayanaklar bulunmasıdır. Bu şekilde toplumun tüm dünya görüşü, değerleri, hedefleri ve beklentileri değiş-

tirilir. Bunların yerine konulanlar, insanların yeni düzene itaat etmelerini kolaylaştıracak olan yeni değer ve inançlardır. Bir tür toplumsal beyin yıkama yöntemi ile oluşturulan bu yeni değer ve inançlar sayesinde de, düzene itaati sağlayacak olan resmi ideoloji var edilir.

Yahudi önde gelenleri ve Tapınakçı geleneği koruyan masonlar arasındaki İttifak, Avrupa toplumlarını önceki sayfalarda incelediğimiz büyük değişime uğratırken, bu iki yöntemi de yoğun olarak kullandı. İttifak, dini otoritenin egemenliği altındaki Ortaçağ düzenini yıkmış ve yerine kendi dindışı düzenini getirmişti (ABD mühründe yazıldığı gibi Novus Ordo Seclorum; Yeni Seküler Düzen). Ancak İttifak, bu Düzen'i sağlamlaştırmak için Avrupa toplumlarını ve daha sonra da Düzen'i ihraç etmek istediği diğer toplumları tamamen dönüştürmeli ve eski düzenin kalıntılarından kesin olarak arındırmalıydı.

İlk yapılan şey, resmi tarihin oluşturulması, yani eski düzenin kötülenmesiydi. Ortaçağ, bütün kötülüklerin kaynağı olan karanlık, baskıcı, zalim bir dönem olarak tanıtıldı. Ortaçağ bir kez "karanlıkların kökeni" olarak tanıtılınca, doğal olarak asıl hedef olan din de bu propagandadan payını alıyordu; çünkü Ortaçağ'ı yöneten güç asıl olarak dindi. Bu propagandadan çıkarılan sonuç ise oldukça önemliydi: Madem din "karanlık" düzenler yaratıyordu, öyleyse insanların hayatından çıkıp gitmeliydi. Madem din kötülüklerin kaynağıydı, öyleyse iyiliğe kavuşmak ancak dinden uzaklaşmakla mümkün olabilirdi. Din, artık eski "hata"larının verdiği eziklik içinde, ellerini toplumdan çekmeliydi. İsterse mabed duvarlarının içinde Düzen'i rahatsız etmeden oturabilirdi, ancak kesinlikle ve kesinlikle Düzen'in işleyişine karışmamalı, "had"dini bilmeliydi. Aksi takdirde, ona, mabed duvarlarının içinde bile hayat sahası tanınmayacaktı.

Ancak kuşkusuz dini Ortaçağ'la, Ortaçağ'ı da karanlıkla özdeşleştiren bu propaganda gerçekleri yansıtmıyordu. Ortaçağ Avrupası'ndaki dinin taassupla karışmış olduğu ve tutucu bir toplum oluşturduğu doğrudur. Ancak Ortaçağ'ın sonraki döneme göre pek çok olumlu yönü olduğunu da görmek gerekir. Öncelikle Ortaçağ, birlik dönemiydi; Avrupalılar arasında yapay ayırımlar ve dolayısıyla yapay çatışmalar yoktu. Çünkü herkes aynı kimliği taşıyordu; "Hıristiyan" kimliğini. Irkçılık yoktu, ırk üstünlüğü iddiaları yoktu, ırk savaşları yoktu. İdeolojiler yüzünden birbirini boğazlayan insanlar da yoktu. Düzenli ve istikrarlı bir toplum vardı. İnsanlar dini otoriteyi otorite olarak tanıyor; insan onuruna yakışmayan bir biçimde başka insanları güç, para ve şöhretlerinden dolayı otorite kabul etmiyorlardı. Din topluma hakimdi, dolayısıyla ahlaklı bir toplum vardı; suç oranı çok düşüktü.

Kısacası Ortaçağ "karanlık" bir çağ değildi. Belki, İlhan Kutluer'in *Modern Bilimin Arkaplanı* adlı kitabında dediği gibi "loş" bir çağdı; çünkü İsevi geleneğin içine (başta taassup olmak üzere) yabancı bazı unsurlar katmış ve dinin saflığını bozmuştu. Ancak yine de dinin getirdiği doğruların önemli bir

bölümünü korumaktaydı. "Karanlık" ise, Aydınlanma felsefesinin kurduğu Modern Çağ'la birlikte başladı. Dinin getirdiği birlik bozuldu, ırk ve ulus kavramları ve bu yapay kavramlar uğruna girişilen savaşlar gündeme geldi. Ahlak erimeye, dejenerasyon yükselmeye başladı. İdeolojilerin doğurduğu kaos oluştu, emperyalizm doğdu, sömürü arttı.

Düzen'in resmi ideolojisi ise, belirttiğimiz gibi Aydınlanma felsefesi ile oluşturuldu. Bu felsefenin genel kabul görmesi, daha doğrusu Düzen'in beyin yıkayıcı propagandası ile kabul ettirilmesi sonucunda, Avrupa toplumlarının bütün dünya görüşü, inançları, değerleri kökünden değişti. İnsanlar artık Allah tarafından yaratılan ve Allah'ın egemenliği altında olan geçici bir dünyada yaşadıklarına inanmayı bırakıp, kendilerini, nasıl oluştuğu belli olmayan, ilahi bir amaca göre düzenlenmemiş mutlak bir dünyada yaşıyor sanmaya başladılar. Hayatın ilahi bir amacı olduğu unutulunca, yeni amaçlar belirlendi: Elden geldiğince zevk alınan bir hayat kurmak, mümkün olduğunca uzun yaşamak, mümkün olduğunca çok kazanmak ve tüketmek, mümkün olduğunca çok mal ve zenginlik sahibi olmak... Yani tam Şeytan'ın, kendisiyle Hz. Adem'i kandırdığı ve cennetten kovulmasına neden olduğu istekler: Sonsuz bir yaşam ve yok olmayacak bir mülk (Taha Suresi, 120).

İttifak, Avrupa toplumlarına bu yeni hedefleri gösterdi ve bu toplumları sözkonusu hedefleri kendisinin gerçekleştirebileceği konusunda ikna etti. Böylece İttifak'ın kurduğu yeni din-dışı devlet modeli doğdu. İnsanlar için hayatın anlamı, yalnızca daha çok para, daha çok cinsellik ve daha çok tüketim haline gelmeye başlamıştı. İttifak ise, kurduğu Düzen'e itaat etmeleri karşılığında, bu maddesel çıkarları Avrupa toplumlarına vermeye hazırdı. İttifak'ın insanları bu şekilde yalnızca bedensel (hayvani) birer varlığa dönüştürmesiyle birlikte, Yahudilerin dünyaya egemen olduklarında diğer insanları "kır hayvanları" gibi güdeceklerini haber veren Eski Ahit kehaneti de gerçekleşmeye başlıyordu bir anlamda.[116]

İttifak'ın, gücünü, insanları "güdecek" dereceye tam olarak çıkarabilmesi için, çok iyi bir sosyal kontrol sistemi kurması gerekiyordu. Yapılması gereken, az önce vurguladığımız gibi insanların önüne "sonsuz bir yaşam ve yok olmayacak bir mülk" teklifi koymak, onlara bir "yeryüzü cenneti" önermekti. İnsanlar, bu yanıltıcı hedefleri hayatlarının asıl amacı olarak kabul ettikleri sürece, bu hedeflerin anahtarını devlet aygıtı sayesinde elinde tutan İttifak'a itaatli davranacaklardı. Böylece İttifak, aynı kendi kavmine **"ey kavmim, Mısır'ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi?"** (Zuhruf Suresi, 51) diye seslenerek kendine itaat edilmesini emreden Firavun gibi bir otorite elde edecekti.

Ancak insanları İttifak'ın gösterdiği maddesel amaçların peşine takmak için yapılması gereken çok önemli bir şey daha vardı. İnsanlar, gerçek yaratılış amaçlarını tamamen unutmalı, hatta reddetmeliydiler. Kısacası, Allah'ı tanımamalıydılar ki, İttifak'ın otoritesini tanısınlar... Oysa din, sürekli olarak insana asıl yaratılış amacını hatırlatıyordu. Örneğin Allah Kuran'da, insanlara şöyle bildirmektedir: **"İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı**

sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi'." (Kıyamet Suresi, 36-38)

İttifak, hedeflediği Düzen'i tam anlamıyla kurmak için, bu ayette dikkat çekileni unutturmak zorundaydı. Yapılması gereken, insanlara, "kendi başına ve sorumsuz" oldukları vehmini aşılamaktı. Böylece insanlar, İttifak'ın kendileri için karar vermesini ve kendilerine yeni "sorumluluk"lar yüklemesini kabul edebilirlerdi.

Evrim Teorisi'nin Tarihi Misyonu

Evrim teorisi işte tam bu anda İttifak'ın imdadına yetişti. Teorinin en büyük özelliği, insana "kendi başına ve sorumsuz" olduğu kuruntusunu vermesiydi. Teori, insan dahil yeryüzündeki tüm canlıların, belli bir süreklilik içinde ve tamamen rastlantısal olaylar sonucunda, yavaş yavaş birbirlerinden farklılaşarak dünya yüzüne çıktıklarını öne sürüyor, kısacası insanın yaratılmış olduğunu reddediyordu. Böylesine bir iddia, hele biraz da "bilimsellik" boyasına batırılınca, kuşkusuz Düzen'lerini insanların "kendi başına ve sorumsuz" olduğu kuruntusu üzerine kuranların büyük desteğini kazandı. Böylece Evrim teorisi, dünyanın dört bir yanında resmi ideolojinin bir parçası haline getirildi ve gerçekmişçesine beyin yıkayıcı bir propaganda ile kitlelere kabul ettirildi.

Doğal olarak, mason locaları Evrim teorisinin başlıca savunucuları oldular. Masonluğun bu Evrimci çizgisi, Türk Masonlarının yayın organlarına da yansımıştır. *Mason Dergisi,* Evrim'in en önemli işlevini şöyle açıklıyor: "Darwin'in Evrim kuramı doğada oluşan pek çok olayın Tanrı işi olmadığını gösterdi." [117] Bir başka mason dergisi olan *Mimar Sinan* ise, "bugün artık en uygar ülkelerden, en geri kalmışlarına değin tek geçerli bilimsel kuram Darwin'in ve onun yolunu izleyenlerinkidir" diyor ve Yaratılış'ı bir "efsane" olarak nitelendirerek devam ediyor, "... ama Kilise de batmadı, diğer dinler de. Yine dinsel öğreti olarak kutsal kitaplardaki Adem ile Havva efsanesi öğretiliyor." [118]

Evrim teorisinin, "dini efsaneler" (!) için sözde tek alternatif olduğunun böylece farkına varan masonlar, bu teorinin propagandasının yapılmasını da başlıca görevleri arasında kabul ediyorlar. *Mason Dergisi,* sözkonusu "masonik görev"i şöyle ifade ediyor: "Hepimize düşen en büyük insancıl ve masonik görev; olumlu (pozitif) bilim ve akıldan ayrılmamak, bunun Evrim'de en iyi ve tek yol olduğunu benimseyerek bu inancımızı insanlar arasında yaymak, halkı olumlu bilimlerle yetiştirmektir." [119]

Localar (ve Yahudi önde gelenleri) denetimlerindeki sosyal kontrol araçlarını devreye sokarak, bir yüzyılı aşkın süredir bu "masonik görev"i ifa etmeye, Evrim masalını insanlara yutturmaya çalışıyorlar. Çünkü Evrim, insanların "kendi başına ve sorumsuz" oldukları kuruntusunun biricik çürük dayanağı ve dolayısıyla da İttifak'ın egemenliğinin felsefesi altyapısıdır. (Evrim teorisi hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. *Canlılar ve Evrim*, Bilim Araştırma Grubu)

İttifak'ın bu politikası bizlere göstermektedir ki, Allah'ı inkar, yalnızca insanların kendi başlarına sapmalarından değil, aynı zamanda da hakim güçlerin bu konuda yaptığı telkinlerden doğmaktadır. Bu bölümün girişinde de vurguladığımız gibi, Kuran'da da bu konuya dikkat çekilmekte ve insanların inkara yönelmelerinin ardında "müstekbirlerin" (Allah'a karşı büyüklenen ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaran önde gelen inkarcılar) kurdukları "hileli düzen"lerin de yattığı bildirilmektedir. Ayette bildirildiği gibi, bu "müstekbir"lere uyan halk, ahirette onlara **"... siz gece ve gündüz hileli düzenler (kurup) bizim Allah'ı inkar etmemizi ve O'na eşler koşmamızı bize emrediyordunuz..."** (Sebe Suresi, 33) diye seslenecektir.

İttifak'ın toplumları dinden koparmak için geliştirdiği "bilimsel" yalanlar, Evrim'le sınırlı değildir kuşkusuz; seküler psikolojinin kurucusu olan Sigmund Freud da Tapınakçı'dır!...[120] *Judaica* ise, Freud'un "Yahudi masonluğu" olarak da bilinen B'nai B'rith örgütüne üye olduğunu bildirmekte, onun için "Viyana'daki B'nai B'rith locasının sadık bir üyesi" ifadesini kullanmaktadır.[121]

Bu arada Evrim teorisinin bir başka özelliği de, İttifak'ın 19. yüzyıl içinde ürettiği ideolojilerin başlıca çıkış noktası olmasıdır. Liberalizm, ilahi kıstasları tanımadan, dolayısıyla Evrim'e dayalı olarak kurulan bir sistemdir. Teori, bunun yanında, Marksizm'in ve Sosyal Darwinizm yorumuyla ırkçılığın da en büyük dayanaklarından biridir. Bu nedenle, hazır yeri gelmişken, İttifak'ın ideolojilerdeki rolüne de bakmakta yarar var.

İdeolojik Yelpazenin Her Yerindeki Biraderler...

19. yüzyıla gelindiğinde artık masonlarla Yahudi önde gelenleri arasındaki İttifak, Avrupa içinde "düzen yıkmaya" çalışmayacaktı. Protestanlık ve daha sonra da Aydınlanma ile gelişen süreç, dini otoriteyi ortadan kaldırmıştı. İngiliz reformları ve Fransız Devrimi monarşinin bağımsız gücünün ya da doğrudan kendisinin yok edilmesi sonucunu doğurmuştu. Mazzini-Garibaldi ikilisinin eliyle Kilise'ye son büyük darbenin vurulduğunda inceledik.

Böylece İttifak artık "düzen yıkma" değil, "düzen kurma" arayışı içine girecekti. Bu aşamada masonluk, 19. yüzyılda eskiye göre daha da politize oldu ve eski düzenin hakim güçlerinin yıkılmasıyla doğan boşluğu doldurmaya başladı. Özellikle de eski düzenin yıkılmasından doğan boşluğu ideolojik açıdan doldurmaya girişti. Bu ideolojik boşluğun doldurulması için, Fransız Devrimi'yle doğmuş olan ideolojilerin daha da geliştirilmesi yönüne gidildi. 19. yüzyıl, liberalizm, sosyalizm, ulusçuluk ve hatta ırkçılığın gelişimine sahne oldu. İlginç olan, birbirinden farklı olan bu ideolojilerin kuramcılarının çok büyük bölümünün mason olmasıdır.

Ulusçuluğun en önemli kuramcılarından Mazzini'den, anarşist sosyalizmin kurucusu Proudhon'a ya da ünlü komünist Bakunin'e kadar uzanan geniş masonik yelpaze ortak bir noktada buluşur: Dinin siyasal ve toplumsal hayattan çıkartılması. Monarşiler ve dolayısıyla imparatorluklar yıkılınca yeni bir devlet modeli bulmak gerekiyordu. Bu aslında dini kimliklerin yerine yeni

kimlikler bulunmasıyla paralel bir gelişimdi. Fransız Devrimiyle doğan ulusçuluk, aranan yeni devlet modeline temel oluşturdu. Ve böylece ulus-devlet kavramı doğdu. İtalya ulus-devletini kuran Mazzini-Garibaldi-Cavour üçlüsünden, Bolivya ulus-devletinin kurucusu ve hatta "Latin Amerika Kurtarıcısı" Simon Bolivar'a, Haiti Cumhuriyeti'nin kurucusu Petion'dan, Çin'in kurucusu Sun Yat Sen'e kadar dek pek çok ulus-devlet kurucusunun mason olması da dikkat çekicidir.

Dikkat çekici olan bir nokta daha vardır: Birbirinde çok farklı ideolojileri, gizli bir biraderlik bağıyla bağlanmış kişiler savunmuşlardır. Bu iki türlü açıklanabilir; ya masonluk bu kişiler için çok önemli bir şey değildir ve mason olmaları, birbirlerine taban tabana zıt ideolojiler geliştirmelerine engel olmamıştır. Ya da bu kişiler için masonluk herşeyden önemlidir ve savundukları ideolojiler ne denli zıt olursa olsun, gerçekte ortak bir amaca hizmet etmişlerdir.

Masonluğun "önemsiz" bir şey olmadığını biliyoruz. Yalnızca bir dayanışma ve yardımlaşma derneği olmadığını da çok iyi biliyoruz. Tam tersine bu örgütün, çok büyük politik hedefler taşıyan Tapınakçı geleneğin şekil değiştirmiş hali olduğunu şimdiye dek inceledik. Öyleyse farklı ideolojileri savunan kişilerin mason olması nasıl açıklanabilir?... İlginç bir açıklamayı, "Tarih ve Gül-Haç Doktrini" adlı 1932 basımı bir kitap yapıyor:

> Hükümetler karşı koyacaklarından, yeryüzündeki yazgıları açıkça yönetemeyeceği için, bu gizemsel birlik ancak gizli dernekler aracılığıyla etkinlik gösterebilir. Gereksinim doğdukça, yavaş yavaş oluşturulan bu gizli dernekler, birbirinden değişik, görünürde birbirine karşıt gruplara ayrılmışlardır. Bunlar zaman zaman, din, politika, ekonomi, yazın alanlarında yönetimle ilgili çok zıt düşünceler savunurlar ama tümü de, bilinmeyen ortak bir merkeze bağlı olup onun tarafından yönlendirilir; bu merkez, yeryüzündeki bütün egemenlikleri görünmez bir biçimde yönetmeye çalışan bir itici gücü saklar içinde.[122]

Gül-Haçlar için geçerli olan doktrin, aynı Tapınakçı kökenden gelen masonluk içinde geçerli olmalıdır. Öyleyse acaba masonluk, üstteki satırların yazarının Gül-Haçlar için söyledikleri gibi, "görünürde birbirinden değişik gruplara ayrılmış" ama gerçekte "yeryüzündeki bütün egemenlikleri görünmez bir biçimde yönetmeye çalışan" bir güç müdür? Masonların farklı ideolojilerin önderliğini yapmalarının, birbirine zıt politik hareketlere lider olmalarının açıklaması bu mudur?

Masonik kaynaklar bu konuda da ilginç yorumlar yapıyorlar. Türk Masonlarının yayınladığı *Büyük Şark* adlı dergide, masonluğun "görünürde birbirinden değişik gruplara ayrılmış" biraderleri barındırabileceği şöyle anlatılıyor:

> Herhangi bir Mason locasında bulunan azanın isimlerini tetkik edecek olursak görürüz ki, siyasi kanaatleri taban tabana zıt bir çok kimseler aynı saf altında çalışmakta ve yek diğerine 'kardeşim' demektedirler. Askerlerle barışseverler, kral taraftarları ile cumhuriyetçiler aynı locada aza olabilirler.[123]

Aynı dergide, bir "üstad-muhterem" şu dizeleri döktürüyor:

Ayrı görüp yolları, deme: bu sağ, bu soldur
Nura giden yolların her biri doğru yoldur
Her birinin yolcusu gizli bir yoldaşındır...[124]

Anlaşılan, bu dev örgütün üyelerinin sağ ya da sol kanatta olmaları fazla bir önem taşımamakta, aralarındaki "biraderlik" bağı bozulmamaktadır. Örgütün yayılmasına katkıda bulunduğu ideolojilerin hepsinin liberalizm, sosyalizm, ulusçuluk, vb. ortak bir noktada, "din dışılık"ta (sekülerizm) buluşması bu noktada anlam kazanmaktadır. Çünkü Düzen'in temel özelliği, Amerikan Büyük Mührü'nde dendiği gibi, "seküler" olmasıdır: *Novus Ordo Seclorum.*

İttifak'ın iktidarda kalabilmesinin sırrı, Düzen'in seküler kalmasında yatar. Dolayısıyla her seküler ideoloji, Düzen'in bir parçasıdır. Birbirine tamamen zıt görünmelerine rağmen, gerçekte Düzen'in uyumlu birer parçası olan liberal kapitalizm ve sosyalizmin ortak noktası işte budur.

Gelişen Liberalizm ve 'Mesihi Dönemin İlk Işıkları'

İttifak, az önce vurguladığımız gibi, "görünürde birbirinden değişik gruplara ayrılmış" ama aslında "yeryüzündeki bütün egemenlikleri görünmez bir biçimde yönetmeye çalışan" bir güç idiyse, ideolojik yelpazenin farklı kanatlarını aynı amaç için kullanmış demektir. İdeolojilerin ardında, 19. yüzyılın sosyal şartları, tarihsel gelenekler, kişisel düşünce ve duygular gibi sayısız faktör yer almaktadır. Bu nedenle ideolojilerin, yalnızca ve yalnızca İttifak'ın hedeflerinin yani Mesih Planı'nın bir sonucu olduğunu söylemek bir abartma olur. Fakat söylenebilecek bir şey vardır: Dini otoriteyi ortadan kaldırarak, ideolojilerin doğuşuna zemin hazırlayan İttifak, ideolojilerin doğuşunda da büyük rol oynamış ve en önemlisi, bu ideolojileri kendi hedefleri doğrultusunda kullanmıştır.

Liberalizm, bunun bir örneğidir. İdeolojinin en önemli kurucusu sayılan John Locke'ın, mason ve Gül-Haç olduğuna önceki sayfalarda değinmiştik. Aynı şekilde Jean Jacques Rousseau da loca üyesi ve Gül-Haç'tır. Bunun da ötesinde, masonluğun liberal kapitalizmle çok-içli dışlı olduğu zaten bilinen bir şeydir. Sol literatürde "burjuva" örgütü olarak tanımlanan masonluğun, kapitalizmin dinamosu olduğuna kuşku yoktur.

Liberalizmin taşıdığı bu masonik etkinin yanında, İttifak'ın diğer kanadı için de çok özel bir anlamı bulunmaktadır. Çünkü liberalizm, Yahudilere politik eşitlik sağlanmasının en önemli nedenidir. Avrupa devletlerinin çoğunda, daha önce de belirttiğimiz gibi 19. yüzyıla dek, Yahudilerin politik yönde yükselebilmelerine engel yasalar bulunuyordu. Bu yasalar nedeniyle, Yahudi önde gelenlerinin politik mekanizmaları doğrudan yönetebilmesi de mümkün değildi. Liberalizmin getirdiği eşitlik prensibi, Yahudilerin bu engeli aşmasına

yaradı. Fransız Devrimi'nin ardından Avrupa'da başlayan liberalleşme, insan haklarını da ön plana çıkaran bir dönemi başlattı. Ve Avrupa ülkeleri Yahudiler üzerindeki kanuni sınırlamaları kaldırdılar. "Yahudi Reformu" denen ve Yahudilerin kendi yaşam tarzlarını koruyarak yerli halkın arasına karışmalarını öngören bir akım başladı.

Problem elbette Yahudilere politik özgürlük tanınmasında değildi. Problem, Yahudilerin bunu nasıl yorumladığıydı. Onlar, liberalizmi, "dünyaya egemen olma" hayallerinin sembolü olan Mesih'in ilk ışıkları olarak yorumluyorlardı. *Judaica*, konu hakkında şöyle diyor: "Batı dünyasında, liberalizm, Yahudi politik özgürlüğü ve sosyal reformları içeren gelişmeler, Yahudiler tarafından Mesihi dönemin ilk ışıkları olarak yorumlandı..." [125]

Aslında Yahudilerin yaptığı bu yorum, onların o dönemin ünlü tartışması olan "Yahudi sorunu"na nasıl baktıklarını da gösteriyor. Kimi Avrupalı entellektüeller, Yahudilerin yüzyıllardır kapalı bir toplum halinde yaşamalarının nedeninin, onlara getirilen kısıtlamalar olduğunu düşünüyorlardı. Buna göre, eğer Yahudilere politik özgürlükleri verilip, tam bir "yurttaş" olarak kabul edilirlerse, onlar da kendilerini diğer milletlerden ayrı tutma hastalığını bırakacaklardı. Böylece "Yahudi sorunu" da kendiliğinden çözülecekti.

Oysa Yahudi liderlerin, kendilerine bu tür bir hak tanınmasını "Mesihi dönemin ilk ışıkları" olarak yorumlamaları, hiç de diğer toplumlarla kaynaşma hevesinde olmadıklarını gösteriyor. Mesih, İsrail ulusunun egemenliğini diğer uluslara kabul ettirecek kişi olduğuna göre, onun gelişinin beklenmesi de bu egemenliğin beklenmesi anlamına geliyordu. Dolayısıyla Yahudilerin politik özgürlük kazanmalarına çalışan Yahudi öndegelenleri, bu fırsatı, Yahudilerin içinde bulundukları devlet yönetimlerini daha doğrudan etkilemeleri ve bu sayede Mesih Planı'nın ya da o dönemlerde yavaş yavaş duyulmaya başlayan modern ismiyle Siyonizmin gerçekleşmesine katkıda bulunmaları için istiyor olmalıydılar.

"Politik eşitlik" talebinin ardında bir gariplik olduğunu hissedenlerden biri, ünlü sosyalistlerden Bruno Bauer şöyle diyordu:

> Hıristiyan devlet sadece ayrıcalıkları tanır. O devlette bir Yahudi, Yahudi olma ayrıcalığına sahiptir. Bir Yahudi olarak, Hıristiyanın sahip olmadığı hakları vardır. Öyleyse, kendisinin sahip olmadığı ve Hıristiyanların yararlandığı hakları niçin istiyor?... Eğer Yahudi, Hıristiyan devletten kurtulmak istiyorsa, o halde Hıristiyan devletin dini önyargısından vazgeçmesini talep etmektedir. Peki ama Yahudi kendi dini önyargısından vazgeçiyor mu? Bu durumda başka birisinin dinini terketmesini talep etme hakkına sahip midir? [126]

Yahudiler, daha doğrusu Yahudi önde gelenleri/Kabalacılar, diğer uluslarla kaynaşıp bir arada yaşamak değil, "dünyaya egemen olma" hayallerini gerçekleştirmek peşindeydiler. Liberalizmin içeriğini, bu hedefe uygun olarak kullandılar.

Düzen'in Sahte Muhalifi: Sosyalizm

Masonluğun ve Yahudi geleneğinin liberal kapitalizmin gelişmesindeki büyük rolü anlaşılabilir bir şeydir: Kapitalizmin Yahudi kültüründen kaynaklandığını önceki sayfalarda inceledik. Ki bu zaten bilinmeyen bir konu da değildir. Masonluğun "burjuva örgütü" olduğu ve liberal kapitalizmle büyük bir uyum içinde olduğu da herkesçe bilinir. Ancak asıl ilginç olan, İttifak'ın sosyalizimin gelişiminde de büyük bir katkısının olmasıdır. Masonluk bir "burjuva örgütü" olmasına ve çoğu sosyalistin kabul etmek istememesine rağmen sosyalizmin doğma ve gelişmesinde büyük rol sahibidir. Ayrıca, sosyalizm, aynı kapitalizm gibi Yahudi geleneğinden büyük ölçüde etkilenmiştir.

İlk başta bir çelişki gibi görünen bu durum, gerçekte bizlere İttifak'ın kurmuş olduğu Düzen'in yapısı hakkında çok önemli bir şey göstermektedir. Düzen'in temel özelliği, az önce de vurguladığımız gibi seküler, yani din-dışı olmasıdır. İttifak, ancak seküler toplumlara hakim olabilir. Ancak seküler toplumları, modernizmin nimetlerini yem olarak kullanarak, kendisine itaatkar kılabilir. Bu nedenle Düzen'in ayakta kalması, sekülerizmin yaşatılmasına bağlıdır. Bu nedenle İttifak, Düzen'e karşı oluşacak her türlü muhalefeti bu seküler çizgi içinde tutmayı hedeflemiştir.

İttifak'ın dini otoriteyi yıktıktan sonra kurduğu Düzen, temelde kapitalistti. Bir adaletsizlik ve sömürü sistemin olan kapitalizme karşı bir tepkinin oluşması ise kaçınılmazdı. Hele 19. yüzyılın vahşi kapitalizmine karşı, doğal olarak halk hareketleri gelişecekti. Ancak İttifak için önemli olan bu halk hareketlerinin yönüydü: Bu hareketler, Düzen'in temel özelliği olan sekülerizme karşı çıkmadıkça, ciddi bir tehdit oluşturamazlardı. Bu nedenle de, İttifak, bu hareketleri açık bir biçimde bastırmak yerine (ki bu tehlikeli bir yöntem olurdu), onları kanalize etmeyi tercih etti. İttifak'ın kurduğu kapitalist Düzen'e karşı gelişen tepki, bir tür sahte muhalefet ile kontrol altına alınmalıydı. Bu sahte muhalefet, kendisine bağlananlara Düzen'den kurtuluş vaadedecek, ancak Düzen'den kurtuluşun tek gerçek yolu olan dinin gelişmesini özenle engelleyecekti. Böylece, Düzen'e karşı gelişen halk muhalefeti, tehlikeli bir yola girip dine yönelmekten uzak tutulacaktı.

Sol ya da sosyalizm böyle doğdu. Sosyalizmin tezi çok ilginçti: Kitlelere, "Düzen'e karşı direnin" mesajını veriyordu. Ancak bunu yaparken, onları, Düzen'i yıkabilecek tek güç olan dinden uzaklaşmaya çağırıyordu. "Dini bırakın ki, Düzen yıkılsın" diyordu sosyalistler. Böylece Düzen'e karşı oluşan halk tepkisi, bir tür çıkmaz sokak içinde boğulmuş oluyordu. Sosyalizm masalı, ezilenleri oyalamak için bugünlere dek ustaca kullanıldı. Kitabın 6. bölümünde, Sovyet-Amerikan çatışmasının perde arkasını incelerken sosyalizmin "sahte muhalefet" olduğuna dair ayrıntılı bilgiler göreceğiz. Şimdi yalnızca sosyalizmin doğuşundaki Yahudi-masonik etkiye değinmekte yarar var.

Sosyalist-masonik geleneğin oluşmasında en önemli rol, 1776 yılında Almanya, Bavyera'da kurulan "İllüminati" (İllümineler) adlı loca tarafından oy-

nandı. Locanın Yahudi asıllı kurucusu Adam Weishaupt, örgütün amaçlarını şu şekilde sıralamıştı: [127]

1- Bütün monarşilerin ve düzenli hükümetlerin feshedilmesi,

2- Şahsi mülkiyet ve verasetin feshedilmesi,

3- Aile hayatı ve evlilik kurumunun feshedilmesi ve çocuklar için komünal bir eğitim sisteminin kurulması,

4- Bütün dinlerin feshedilmesi.[128]

Açıkça görüldüğü gibi bu program sosyalizmin ta kendisiydi ve İttifak'ın hedeflerine de tamamen uyuyordu. *The Encyclopedia of Occult*'ün bildirdiğine göre, Almanya içinde gittikçe güçlenen İllüminati hareketi, bütün masonik ritüelleri uygulamakla beraber, önceleri geleneksel mason localarından ayrı bir yapıdaydı. Gerçekte bir hukuk profesörü olan Weishaupt, örgüte katılan yüzlerce entellektüel üzerinde büyük bir otorite kurdu. Örgüt üyelerinin yalnızca çok az bir bölümü, "büyük üstad"la, yani Weishaupt'la yüzyüze görüşebiliyordu. 1780'de Alman mason localarının üstadlarından olan Baron Von Knigge'nin katılımıyla, örgütün gücü iyice arttı. Weishaupt ve Knigge, Almanya'da, "sosyalist" diyebileceğimiz bir devrim yapma hazırlığına giriştiler. Fakat hükümetin durumdan haberdar olması üzerine, İllüminati üstadları Weishaupt ve Knigge, örgütü dağıtıp normal mason localarına katılmaya karar verdiler. Birleşme, 1782'de gerçekleşti. Okült tarihçilerce kabul edildiğine göre, Fransız Devrimi'nde rol oynayan sosyalistlerin arasında, Babeuf ve Blanqui gibi İllümine kökenliler de önemli bir yer tutuyordu.[129]

Bu, masonların ve Yahudi önde gelenlerinin eskiden beri gözettiklerini bildiğimiz monarşileri ve dini otoriteyi yıkma hedefine, bir de "özel mülkiyetin ve ailenin feshi" kavramını ekleyerek, sosyalist bir boyut getirdi. Dini otoriteye karşı olan tavır ise son derece radikaldi. Michael Howard, Weishaupt'un kurulu dine karşı "patalojik bir nefret" duyduğunu yazar.[130]

Bu arada, 1800'lerin başında, İllüminati geleneğini Almanya içinde korumaya çalışan yeni bir dernek kuruldu. Derneğin adı "Dürüstler Birliği"ydi. Zamanla adı "Komünistler Birliği"ne dönüştü. Karl Marx ve Friedrich Engels, Komünist Manifesto'yu, sözkonusu Komünistler Birliği'nin ısmarlaması üzerine yazdılar... 1800'lü yıllar, masonlukla sosyalizmin elbirliği yaptığı yıllar oldu. Blanqui, Proudhon ve Bakunin gibi önemli teorisyenlerin yanında pek çok militan da locaların üyesiydi. Masonluk-sosyalizm birlikteliğinin en açık göstergesi ise Paris Komünü oldu. "İlk proleterya devrimi" sayılan, Marx ve Lenin tarafından yüceltilen Komün hareketi, masonların liderliğinde gerçekleşmişti. *Mimar Sinan*, "Paris Komünü kahramanlarının çoğu masondu. Barikatların üzerinde masonların bayrakları ve alametleri ile çarpışmışlardı" diyor.[131] Komündeki masonların büyük üstadı Thirifoc ise, biraderlerine, "Komün, dünyanın en büyük devrimidir. O, masonların korumaya mecbur oldukları Süleyman Tapınağı'dır" demişti.[132]

Yalnızca bunlar bile, sosyalizmin, anti-dini ve anti-monarşik devrimci bir hareket ve halk tepkilerini eritecek bir çıkmaz sokak olarak, İttifak'ın çıkarları

"Yahudi İşçisi"... Sosyalist-Yahudi partisi Poalel Zion'un 1904'de yayınladığı Avusturya ve Galiçya'daki yayın organı.

için kullanıldığını göstermektedir. Her ne kadar sosyalistlerin içinde, "anti-burjuva" düşünceden kaynaklanan bir anti-masonik ve anti-siyonist "dürüst" kanat bulunsa da, bu temel gerçek değişmemektedir. Düzen yıkıcı ve iktidar değiştirici bir hareket olan sosyalizm, düzen yıkma ve iktidarı ele geçirme hedefindeki İttifak için çok kullanışlı bir ideoloji olmuştur.

Sosyalizmin, İttifak'ın diğer kanadıyla da olağanüstü bir yakınlık içinde olması, bu teşhisi doğruluyor. Yahudi yazar Eli Barnavi, konuya şöyle değiniyor:

> Reformist ya da devrimci, evrenselci ya da milliyetçi, tüm sosyalist hareketlerdeki belirgin Yahudi etkisi, açıklama isteyen bir fenomendir. Son ikiyüzyıldır yaşayan her kuşak, sosyalist ütopya için mücadele eden az sayıda fakat seçkin Yahudiler doğurmuştur. Bazı akademisyenler, bu ütopyacı yansımayı, Mesihi geleneğin ve Kutsal Kitap'ta kehanet edilen ideal gelecek sözünün , modern ve seküler bir versiyonu olduğunu kabul ederler...
> Fransız Devrimi'yle başlayan Yahudilerin politik özgürlük kazanma hareketinin ardından, çoğu Yahudi liberalizmin yavaş gelişimi nedeniyle sabırsızlanmaya başlamıştı... Yükselen beklentiler, modern antisemitizmin ilk kıpırdanmaları ile karşılaşınca, sosyalist ütopya, Yahudi cemaatinde kendine önemli bir yer buldu.[133]

Evet, liberalizmin yavaş gelişmesi, Yahudi önde gelenlerini, daha doğrudan ve kestirme bir yol olan sosyalizmi desteklemeye itti. 19. yüzyıldaki Yahudi önde gelenlerinin hedefinin, Yahudilerin politik özgürlük kazanması ve bu sayede içinde bulundukları devletlerde yönetimi doğrudan etkileyecek bir konuma gelmesi olduğunu hatırlayalım. Eğer "Mesihin ilk ışıkları" olması gereken liberalizm bunu başarmakta zorlanıyorsa, neden gerçekten oldukça kestirme bir yöntem olan sosyalizme başvurulmasındı?

Sosyalist hareketin büyük bölümünün, Yahudilerin politik egemenliği üzerinde yoğunlaşması ve tüm sosyalist hareketlerde belirgin bir Yahudi etkisi olması da dikkat çekicidir:

> İlk sosyalist hareketin kurucusu olan Saint-Simon, Yahudilerin politik özgürlüğe kavuşmasını 'olmazsa olmaz' bir şart olarak gördü. Dolayısıyla, destekçileri arasında çok sayıda Yahudi entellektüel ve finansör bulmasını yadırgamamak gerekir.

Sosyalizm, Yahudi literatüründeki Mesih beklentisinin ve "yeryüzü cenneti" inancının biraz daha laikleşmiş bir versiyonu olarak doğdu. Bunun bir sonucu olarak da Yahudiler tarafından büyük kabul ve destek gördü. Üstte Marx'ın, Sion Dağı yerine "proleterya dağı"ndan iniyor. Elinde de Tevrat tabletleri şeklindeki Komünist Manifesto.

Ama Yahudilerin sosyalist işçi hareketine önderlik yaptığı asıl yer, Almanya oldu. Karl Marx'a ve Friedrich Engels'e, komünizmin temeli olan tarihi materyalizm kavramını kabul ettiren de sosyalist bir Yahudiydi: Moses Hess. Hess daha sonra sosyalist Siyonizmin fikir babası da olacaktı. 1863'de bir başka Yahudi entellektüel, Ferdinand Lassalle, Almanya'daki ilk gerçek işçi partisini kurdu.
Rusya'daki sosyalist hareket, Yahudi işçilerin Bund'u (Rusya, Litvanya ve Polonya'nın Yahudi İşçileri Partisi) 1897 yılında kurmasıyla başladı. Yüzyılın dönümünde, tüm sosyalist devrimci hareketlerin lider kadrosunda önemli sayıda Yahudi vardı...
Sosyalist ütopya, çeşitli Yahudi milliyetçisi akımları da renklendirdi. 'Eğer isterseniz, hiçbir şey imkansız değildir' Theodor Herzl'in *Altneuland* adlı siyonist ro manının sloganıydı. Her ne kadar Moses Hess ve diğer bazı sosyalistlerce biraz 'burjuva' bulunmasına rağmen, Herzl 'in düşünceleri ve sosyalist ütopya arasında bağlantılar vardır: Herzl ve onu izleyen siyonistler, İsrail topraklarından sosyalist prensiplere ve Aydınlanma'ya bağlı bir toplum yaratma hedefindeydiler. Tarımsal sosyalist ütopyanın çok açık bir uygulaması olan Kibbutz, Doğu Avrupalı Siyonist hareketlerin bir eseriydi. Bu hareketler arasında *Ha-Po'el Ha-Za'ir* ("Genç İşçi") ve *Ha-Shomer Ha-Za'ir* ("Genç Muhafız") sayılabilir.
Sosyalist ütopyadan Siyonizme uzanan bağ, hem Filistin'deki Yahudi toplumu tarafından hem de Martin Buber gibi önemli felsefeciler tarafından vurgulanmıştır.[134]

İttifak'ın, sosyalizmi, iktidarı ele geçirmenin kestirme bir yöntemi olarak görmesinin yanlış bir değerlendirme olmadığı ise, en iyi bir biçimde 1917 Bolşevik Devrimi'yle kanıtlanmaktadır. Devrimin hiç de iddia ettiği gibi "proleter-

ya diktatörlüğü" kurmadığı, tam tersine bir "elitler diktatörlüğü" kurduğu bilinen bir şeydir. İlginç olan da, sözkonusu "elit"lerin, İttifak'ın üyeleri olmasıdır (bkz. 6. bölüm).

Kısacası, Sosyalizm, İttifak'ın kendi kurduğu Düzen'e karşı oluşturduğu kontrollü sahte bir muhalefettir. Bu çıkmaz sokak, 19. yüzyıldan bu yana dünyanın dört bir yanında halk kitlelerini ve idealist entellektüelleri Düzen'e karşı çıktıkları hissiyle uyutmuştur. Oysa İttifak'ın dini otoriteyi ortadan kaldırarak kurduğu Yeni Düzen'in (*Novus Ordo Seclorum*), temel özelliği seküler olmasıdır. Dolayısıyla bu Düzen, ancak ve ancak sekülerizmin ortadan kaldırılmasıyla yıkılabilir.

Sosyalizm'den bu kadar söz etmişken, Rusya'ya değinmemek olmaz. Dünyanın en önemli Marksist devrimine sahne olan Rusya'da da İttifak'ın ilginç icraatları olmuştur.

Rus Çarı'yla Yapılan Mücadele

Yahudi önde gelenleri ve masonluk arasındaki İttifak, incelediğimiz gibi Avrupa'da tümüyle yeni bir düzen kurdu. Bu yeni düzenin en büyük özelliği seküler oluşuydu. Bu düzenin yerleştirilmesi için de, eski düzeninin tüm öğelerinin yok edilmesi yoluna gidildi. Bu yönde yapılan en büyük mücadele, önceki sayfalarda incelediğimiz Kilise-karşıtı savaştı. İttifak, eski düzenin en önemli siyasi gücü olan dini otoriteyi uzun bir mücadele sonucunda yok etti.

Eski düzenin ikinci siyasi gücü ise monarşilerdi. Aslında İttifak, Kilise'yi mağlup edebilmek için ilk önceleri Avrupa'daki krallıklarla işbirliğine gitmişti. Ama monarşiler de son tahlilde eski düzenin bir parçasıydılar ve İttifak'ın kurmak istediği Yeni Seküler Düzen'de yerleri yoktu. Bu nedenle, Aydınlanma çağının ardından, İttifak Avrupa'daki monarşilere karşı da eyleme geçti. Fransız Devrimi bunun ilk başarılı örneğiydi. Bu anti-monarşik saldırıdan payını alan ülkelerin biri de kısa bir süre sonra Rusya oldu.

Rusya, Kilise ile uyum içindeki Romanov hanedanı tarafından yönetiliyordu. Masonluğun ülkeye girişi ise 18. yüzyılın ikinci yarısında oldu. Örgüt özellikle entellektüeller arasında yayıldı. Dıştan yalnızca kültürel bir klüp gibi görünmesine karşın, localarda Avrupa kaynaklı anti-monarşik ve ve anti-Kilise liberal düşünceler gelişiyordu. Bunu ilk farkedenler ise Ortodoks Kilisesi'ni yöneten rahiplerdi. Rahipler, masonların Çar rejimini yıkmak için komplo düzenlediğine dair aldıkları istihbaratı Kilise ile arası oldukça iyi olan Çar Alexander'a ilettiler. Çar bunun üzerine 1822 yılında bir kanun yayınlayarak ülkedeki tüm mason localarının kapatıldığını ve örgütün de yasadışı sayıldığını ilan etti. Ancak masonlar, tahmin edilebileceği gibi yok olmadılar, yalnızca yeraltına indiler.

Alexander locaları yasakladıktan üç yıl sonra yakalandığı hastalık nedeniyle öldü. Yerine Nicholas geçti. Ancak Nicholas'ın tahta çıkması bir dizi çekişme ve entrika sonucunda gerçekleşmiş ve ülkede de ciddi bir kaos ortamı doğmuştu. Bu ortamı değerlendirmek isteyen ve Çar rejimini yıkmayı

hedefleyen "birileri", yeni Çar'a karşı bir darbe planı yaptılar. Ordu içinde çok sayıda yandaşları vardı. Buna güvenerek 14 Aralık 1825 sabahı St. Petersburg'da devrimci askerler ve onları destekleyen bazı siviller Çar'ın sarayına doğru yürüyüşe geçtiler. Devimciler ile Çar'a bağlı birlikle arasında silahlı çatışma çıktı ve devrimciler yenildi. Bu grup, devrim yapmaya kalktıkları tarihten dolayı "Aralıkçılar" olarak adlandırıldı. Aralıkçılar'ın liderleri tutuklandı ve 5 tanesi asılarak idam edildi.

Peki bu Aralıkçılar kimlerdi dersiniz?... Subaylar, entellektüeller ve yazarlardan oluşan bu grubun üyelerinin hepsi, üç yıl önce Çar Alexander tarafından yasaklanmış olan locaların üyeleriydi. Bu devrimci masonlar arasında ünlü yazar Kont Pushkin de yer alıyordu.[135]

Aralıkçılar'ın girişimi başarısızlıkla sonuçlandı ama İttifak Çar'ı devirme hedefinden vazgeçmedi. İngiliz tarihçi Michael Howard, mason localarının 19. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa'da kalan iki önemli imparatorluğu, Avusturya-Macaristan ve Rus İmparatorluklarını yıkmak için çaba harcadıklarını söylüyor. Howard'a göre, bunun en iyi örneklerinden biri, I. Dünya Savaşı'nın kıvılcımı olan Saraybosna Suikasti ile ortaya çıkmıştı. (Saraybosna Suikasti'nde masonluğun rolü için bkz. 12. bölüm)

Çar I. Nicholas, masonların düzenlediği darbe girişimini orduyu kullanarak bastırabilmişti.

Masonluğun Rus Çarı'na karşı yürütülen mücadeledeki rolünü gösteren ilginç bazı gelişmeler de son Çar II. Nicholas zamanında olmuştu. Çar II. Nicholas ve Çariçe Alexandria, her ikisi de okültizm ve büyüye oldukça meraklıydılar. Bu nedenle 1900-1905 yılları arasında Fransız medyum Dr. Gerard Encausse'u çok defa kabul etmişler ve Çar bu medyuma devlet meseleleri ile ilgili önemli konular danışmıştı. Encausse 1905'te ülkesine döndü. Ancak bir süre sonra kendisine ulaşan haberler onu endişelendirmişti; Çar ve Çariçe, bu kez Rasputin adlı garip bir papazın mistik güçlerine itibar etmeye başlamışlardı. Rasputin, cahil ama çok zeki bir adamdı ve kısa sürede Çar ailesini avucunun içine aldı. Ailenin eski medyumu Encausse ise Rasputin'in yöntemlerini teşhis etmiş ve Çar'ı şöyle uyarmıştı: "Kabala'dan aldığı ilhamlarla size konuşan Rasputin, pandoranın kutusu gibi kötülüklerin kaynağıdır." [136] Bu oldukça ilginç bir ifadeydi elbette, Encausse, Rasputin'in metafizik gücünün kaynağını keşfetmişti; Kabala!...

Peki Rasputin'in Kabala ile ne ilgisi olabilirdi ki? Okuma yazması bile olmayan bu Ortodoks rahip nasıl ve neden Kabala'yla ilgilenebilirdi?

O dönemde bu soruya cevap verebilecek bazı bilgiler ortaya çıkmıştı. Ortodoks Kilisesinde ağızdan ağıza gezen bir habere göre, 1905 yılında Brük-

Son Çar II. Nicholas, ailesi ve ordudan bazı generallerle birlikte.

sel'de büyük bir masonik konferans toplanmış ve Rasputin'in Çar rejimini yıkmak için kullanılmasına karar verilmişti.[137] Bu haberle Encausse'un Rasputin hakkındaki teşhisi yan yana getirildiğinde ilginç bir sonuç ortaya çıkıyordu; Rasputin, İttifak tarafından Çar rejimini yıkıma götürmek için seçilip kiralanmış bir görevliydi ve sahip olduğu metafizik etkileri de Kabalacı hocalarının kendisine verdiği taktiklere borçluydu!...

Rasputin'in gerçek kimliği ne olursa olsun, sonuçta gerçekten de Rus Çarı İttifak tarafından yıkıldı. Bolşevik Devrimi neredeyse tümüyle bir "Yahudi devrimi"ydi. 6. bölümde bunu ayrıntılı olarak inceleyeceğiz...

Dini otoriteyle birlikte monarşilerin de bu şekilde birer birer yıkılması Yeni Seküler Düzen'in Avrupa'da tam olarak yerleşmesi anlamına geliyordu. Ancak Avrupa yalnızca ilk aşamaydı; yeterli değildi.

Yeni Seküler Düzen'in İhracı

Bölümün başından bu yana, Yahudi önde gelenleri ve Tapınakçı geleneği sürdüren masonlar arasındaki İttifak'ın, Batı dünyasını nasıl etkilediğini inceledik. İttifak'ın, Batı'daki en büyük rakibinin Kilise olduğunu, Kilise'yi ve onun temsil ettiği ilahi değerleri yıpratmak için büyük bir çaba harcadığını gördük. Siyasi egemenliği ele geçirme hedefindeki İttifak, böylece dini otoriteyi ortadan kaldırmış ve kendi iktidarını sözde meşrulaştıracak yeni ideoloji ve sistemler üretmişti. Batı, bugün bu ideoloji ve sistemlerin, yani İttifak'ın kontrolü altındadır.

Ama İttifak'ın hedefleri yalnızca Batı dünyası ile sınırlı değildi. Hedef "dünya egemenliği" olduğu için, İttifak, yayılmak, diğer coğrafyaları da kontrol altına almak, en azından zararsız hale getirmek zorundaydı. Bu nedenle de İttifak, yüzyıllar süren bir çaba sonucunda üretmiş olduğu Yeni Seküler Düzen'i (*Novus Ordo Seclorum*) Avrupa'dan dünyanın geri kalan bölümüne ihraç etmeye karar verdi.

20. yüzyılın en ilginçi karakterlerinden biri olan Gregory Rasputin, Çariçe Alexandria üzerindeki psikolojik egemenliği sayesinde I. Dünya Savaşı öncesi dönemde adeta Rusya'yı yönetir hale gelmişti.
O dönemde bu garip rahip ile ilgili ilginç bazı yorumlar da yapılıyordu. Fransız medyum Encausse'a göre, Rasputin ihlamını Kabala'dan alıyordu. Ortodoks Kilisesinde ağızdan ağıza gezen bir habere göre ise, 1905 yılında Brüksel'de büyük bir masonik konferans toplanmış ve Rasputin'in Çar rejimini yıkmak için kulanılmasına karar verilmişti.

19. yüzyıla gelindiğinde İttifak'ın elinde bu "Düzen ihracı"nı gerçekleştirecek güç oluşmuştu. Avrupa'nın tüm büyük güçleri onların egemenliği altına girmişti. "Pozitif bilim" yoluyla elde edilen teknoloji, İttifak'ın yönetimindeki Avrupa'yı diğer medeniyetlere karşı askeri yönden üstün kılmıştı. (Zaten hatırlarsak, Francis Bacon, "pozitif bilim" kavramını, İttifak'a dünya egemenliği yolunda kullanacağı bir takım güçler vermesi için üretmişti). Bu sayede İttifak, Avrupalı askeri güçleri kullanarak dünyanın öteki coğrafyalarını egemenliği altına alabilirdi. Nitekim öyle de oldu; Avrupalı güçler, dünyanın dört bir yanını istila ettiler.

Ancak İttifak yalnızca askeri bir işgalle yetinmeyi düşünmüyordu. Düzen'in en büyük özelliği din-dışı olmasıydı. Yani Düzen, herşeyden önce, insanların zihnine etki etmeli, insanların zihnini işgal etmeli ve o zihinlere din-dışı düşünceyi yerleştirmeliydi. İttifak, bunu yapabilmek için, aynı Avrupa'da yaptığı gibi kendi içinden ya da kendisine bağlı olan düşünürleri kullandı.

19. yüzyılda mantar gibi çoğalan bu düşünürlerin tek bir hedefi vardı: Yeni Seküler Düzen'i övmek ve diğer medeniyetlerin de bu Düzen'i kabule mecbur olduğu telkinini vermek. Aralarında; Auguste Comte, Emile Durkheim, Ferdinand Tönnies, Herbert Spencer, Karl Marx gibi isimlerin yer aldığı bu düşünürler, tarihi ve toplumları yorumlayıp sınıflandırmaya giriştiler. Geliştirdikleri teorilerde ilginç bir ortak nokta vardı: Çoğu toplumların değişimini farklı kıstaslara göre yorumluyorlardı ancak ne olursa olsun hepsi en "ileri" toplumların "seküler" (din-dışı) toplumlar olduğunu söylüyorlardı. Örneğin Fransız Yahudisi Durkheim'e göre toplumlar "organik dayanışma"dan "mekanik dayanışma"ya doğru ilerleyen bir gelişim süreci içindeydiler. "Mekanik dayanışma"nın en önemli özelliklerinden biri seküler olmasıydı. Al-

man Yahudisi olan Marx ise toplumların gelişimini ekonomik kıstaslara dayandırmıştı, ancak ona göre de insanlığın en ileri aşaması seküler bir toplum olan komünist toplumdu. Comte insanlığın gelişimini teolojik, metafizik ve pozitivist evrelere bölmüştü. En ileri evre saydığı pozitivist toplumun en büyük özelliği de yine seküler oluşuydu.

Bu düşünürlerin demek istedikleri şey aslında aynıydı. Hepsi de Batı'da gerçekleşen dinden uzaklaşma sürecini övmekle işe başlıyorlardı. Daha sonra bu sürecin "tarihin değişmez kuralları"nın kaçınılmaz bir sonucu olduğunu öne sürüyor ve diğer medeniyetlerin de mutlaka aynı süreci yaşayacaklarını iddia ediyorlardı. "Modernizm" ya da "modernite" adını verdikleri Yeni Seküler Düzen (*Novus Ordo Seclorum*), onlara göre, kaçınılmaz olarak diğer medeniyetlere de egemen olacaktı. Öyleyse diğer medeniyetler de dine bağlı kalmakta ısrar etmemeli, "modern" olmalıydılar.

Bu düşünürlerin oluşturduğu felsefi taban, İttifak'a, Yeni Seküler Düzen'i ihraç etme yolunda sözde meşruiyet sağladı. İttifak, "modernizm"i yaydığını iddia ederek kendi Düzen'ini ihraç etmeye ve "dünya egemenliği" hedefine yürümeye başladı. Batı dışındaki medeniyetlerde de bilinç kaymasına uğramış bazı aklıevveller, Marx, Durkheim gibi düşünürlerin etkisi altına girerek, Yeni Seküler Düzen'in ihracını sevinçle karşıladılar.

Masonluğun öteki medeniyetlerde hızla büyümesi ve pek çok eliti içine alması, bu "Düzen ihracı"nın en önemli araçlarından biri oldu. Batı'daki Yeni Seküler Düzen'i Yahudilerle birlikte kuran masonluk, öteki medeniyetlerde de aynı Düzen'in bayraktarlığını yapıyordu. *Türk Mason Dergisi*'nde yer alan bir ifade bu yönden oldukça ilginçtir. Bir üstad, masonluğun misyonu hakkında şöyle demektedir: "Bugün Batı dünyasının büyük kısmında masonluk muzaffer olmuş... İdeallerini cemiyete mal etmiştir. Daha geri olan ülkelerde de bu hedefe doğru ilerlemektedir ve mutlaka muzaffer olacaktır." [138]

Yeni Seküler Düzen'in karşı karşıya geldiği medeniyetlerin başında da İslam dünyası geliyordu. Bu, Düzen'in İslam'la ilk karşılaşmasıydı. (Ama bu ilk karşılaşma, asıl karşılaşma değildi. Asıl karşılaşma, yakın gelecekte yaşanacaktır).

Ve İttifak, İslam'a Karşı

"Medreseler, minareler yıkılmadıkça, yani skolastik düşünceler, dogmatik inanışlar ortadan kalkmadıkça, fikirlerdeki esaret, vicdanlardaki ızdırap da kalkmayacaktır."
(Ülkü Muhterem Mahfili (Locası), 1952-1953 *Çalışma Rehberi)*

İslam, İttifak'ın empoze ettiği ideoloji ve sistemlere en başından karşıydı. İslam'ın oluşturduğu toplum ve insan modeli, İttifak'ın kurmak istediği dünya ile taban tabana zıttı. Ve en önemlisi, İslam, İttifak'ın dayattıklarına karşı koyacak potansiyele de sahipti. Dolayısıyla da İttifak'ın önündeki en büyük engeldi (bugün de hala öyledir). Ayrıca, "kurtarılması" asırlardır İttifak'ın en önemli hedefi haline gelmiş olan "Yahudi diyarı" da, İslam egemenliği altındaydı. Bu nedenlerle, İttifak, özellikle 19. yüzyılın başından itibaren, İslam'ı ve özellikle de onun en önemli temsilcisi konumundaki Osmanlı'yı kendine düşman olarak belirledi. Bu yüzyıl boyunca, Yahudi önde gelenlerinin ve masonların öncelikli hedefleri arasında, Hilafet makamının temsilcisi olan Osmanlı'nın dize getirilmesi de yer aldı.

İttifak'ın Osmanlı'yı çökertme çabası, ilk olarak 19. yüzyılın hemen başındaki Sırp isyanında kendini gösteriyordu. Karayorgi ve Petar Icko gibi Belgrad Locası'na dahil masonların önderliğinde gelişen isyanın en büyük yardımcıları, Sırbistan'daki zengin Yahudilerdi. *Judaica*, Yahudilerin isyancı Sırplara silah ve cephane sağladığını, daha sonraki dönemde de Karayorgi hanedanı ile çok yakın ilişkiler içinde olduklarını bildiriyor. (İsyancı Sırp çeteleri "Çetnik"lerle masonlar arasındaki işbirliği zamanla daha da gelişmiş ve anti-İslam karakterli Çetnik hareketi, mason localarında organize edilir olmuştur. İkinci Dünya Savaşı'nda yüzbin Müslümanı işkence, tecavüz gibi yöntemler de kullanarak katleden ve aralarında çok sayıda Yahudinin, hatta özel bir "Yahudi birliği"nin bulunduğu Çetniklerin lider kadrosunun ve ideologlarının tamamı masondur. Aynı ilişkiler bugün için de geçerlidir. (12. bölümde buna değineceğiz)

Bunun yanısıra, Sırp Meşit Paşa, Londra büyükelçisi olduğu dönemde İngiliz localarının eğitiminden geçmiş ve Tanzimat'ı yani Osmanlı'nın sonunun başlangıcını da bu eğitimi esas alarak hazırlamıştı. İttifak'ın öteki kanadı da devletin ekonomik çöküşünün başlıca mimarları oldu: Galata Bankerleri olarak ünlenen Yahudiler, devletin kasasının bomboş kalmasında ve Düyun-u Umumiye'nin kurulmasında baş rolü oynamışlardı.

Bunların yanında, İttifak'ın Osmanlı'ya karşı giriştiği mücadelenin en büyük örneği, kuşkusuz II. Abdülhamid dönemidir. Filistin'i Siyonist liderlere vermeyi reddeden ve İslam Birliği'ni ayakta tutmaya çalışan Halife, bilindiği gibi masonların ve Selanikli Yahudi önde gelenlerinin, Jön Türkler'le yaptığı işbirliği sonunda tahttan indirilmiştir. (Bkz. 4. bölüm)

Abdülhamid'in indirilişinin ardından "çorap söküğü" örneği dağılıp parçalanan İslam dünyası, çoğunlukla İttifak'ın emperyalist politikaları ile işbirliği yapan ve ülkelerinde de "yukarıdan aşağı sekülerleştirme" (dinden koparma) uygulayan liderlerin eline geçmiştir. Bu liderlerin önderliğinde kurulan ulus-devletler, aynen Avrupa'da olduğu gibi dini otoritenin ortadan kaldırılmasına paralel olarak gelişmiştir. Ulus-devletlerin baskıcı liderlerinin çoğunlukla mason olması da kuşkusuz bir tesadüf değildir. Ülkelerinde Müslümanlara karşı büyük bir baskı uygulayan Cemal Abdünnasır ve Şah Rıza Pehlevi, bu mason liderlerin en önemlileri arasında sayılabilir. (Ayrıntılı bilgi için bkz. *Yehova'nın Oğulları ve Masonlar*) İttifak, tüm bu ülkelerde yukarıdan aşağıya sekülerleşme ve "modernleşme" politikaları uygulamış, dini, "cehalet ve taassub" olarak tanımlayarak ortadan kaldırmaya uğraşmıştır. Bir loca metninde, "Cumhuriyet idaresinin ön saflarında" yer alan masonların sözde "cehalet ve taassuba", yani dine açtıkları savaş şöyle vurgulanır:

> Cehalet ve taassuba karşı savaş açıp büyük adımlarla inkilap ve irfan yolunda yürüyen Cumhuriyet idaresi bu inkilap hamlelerinin ön safında daima ve her zaman biz masonları bulacaktır. Çünkü yol ve hedef birdir ve düşman aynıdır kardeşlerim.[139]

Kısacası, İslam dünyasının politik olarak İttifak'ın denetimine girmesi, oldukça kısa bir sürede, Osmanlı'nın yıkılması sayesinde sağlanabilmiştir. Osmanlı'nın parçalanması sonucunda oluşan ve son derece zayıf olan yirmiyi aşkın ulus-devleti yönetmek, bunların başına kendi adamlarını", ya da en azından kendileriyle uyumlu kişileri geçirmek, çoğu kez İttifak için zor olmamıştır.

Ama İslam dünyası içinde, İttifak'ın asla çözemediği (ve çözemeyeceği) bir sorun oluşmuştur. Hatırlarsak, İttifak, Avrupa'da dini otoriteyi ortadan kaldırdıktan sonra, dinin özüne de sızmış ve Hıristiyan dinini, kaynakları yönünden de kendi yörüngesine oturtmuştu. Öyle ki, Katolik dininin resmi ağzı olan Vatikan, "Yahudilerin seçilmiş ırk olduklarını" kabul etmiş, masonlara sempati ile yaklaştığını duyurmuş ve dini kaynakları bu doğrultuda revize etmişti.

Ama bu öze sızma İslam için asla geçerli olamamıştır. İttifak, İslam dünyasında dini otoritenin gücünü yok etmiş ve politik egemenliği ele geçirmiştir ama asla İslam'ın özünde kendisine ve sistemine yönelik bir sempati ve bağlılık oluşturamamıştır. Kabalacılar, Vatikan'a, "İncil'deki Yahudi aleyhtarı ifadeleri çıkarın" emri vermişlerdir, ancak kuşkusuz—ilahi korumaya alınmış, tek bir harfi dahi değişmemiş ve değişmeyecek olan—Kuran'a dokunamamışlardır. Daha genel bir ifadeyle, Hıristiyanlık sekülerleşmeyi kabul etmiştir ama İslam asla!... Dolayısıyla, İttifak için, hep bir "geri dönüş" tehlikesi, İslam dünyasının İttifak'ın yörüngesinden çıkma ihtimali vardır. Kuşkusuz onlar da bunun farkındadırlar. Öyle ki, kendi ifadelerine göre, her gün duydukları ve "kulaklarını tırmalayan" ezan sesi, onlara "ben ölmedim, ölmeyeceğim" mesajı vermektedir!

> ... Milli Meclis'te, hiç münasebet almadığı halde caminin sıralarından yükselen ezan sesi; 'Ben yaşıyorum, ölmedim, ölmeyeceğim diyen' O'nun 'Essela'sından başka bir şey midir?... Memleket aydınlarının kulaklarını tırmalayan bu ses, hepimize ikaz ve basiret görevini ihtar eden bir hatırlatmadır.[140]

Bir başka loca metninde, bu duruma karşı takınılması gereken tavır şöyle açıklanıyor:

> Toplumumuzda, İslam medeniyetinden kalma ve onu o medeniyete bağlamaya çalışan gizli kuvvetler vardır. Bunun varlığını kabul etmekten kaçınmamak lazımdır. Ama, onu ezecek tedbirleri düşünmek ve uygulamak şarttır.[141]

Ankara'daki Bilgi Locası'nın metinlerinde yer alan bu ifade, kuşkusuz, masonik emir-komuta zincirinin küçük bir halkasına verilen misyonu tarif etmektedir. Emir-komuta zincirinin işleyişi çok önemlidir: Çok üst kademelerden, uluslararası "Süprem Konsey"lerden verilen kararlar, masonik "obediyans" (itaat, bağlılık) kuralı içinde ülkelerin büyük localarına aktarılır. Büyük localar, diğer localara bu kararları, "bazı dikkat edilmesi gereken hususlar" gibi üsluplar içinde sunarlar. Sonuçta en alt kademedeki masona ulaşan "tavsiye", "ülkedeki bağnaz yapılara karşı dikkatli olunması, biraderlerin ellerindeki imkanları kullanırken buna da özel bir dikkat göstermeleri" şeklindedir. Bu mesajı alan mason, örneğin bir medya mensubuysa, hazırladığı haberlerde ve yorumlarda "bağnaz çevreleri" hedef almaya daha çok özen gösterecektir. Tasarlanan planın, gerçekte çok büyük bir anti-İslam hareket olduğu ve İttifak'ın genel stratejisi içindeki yeri ise, ancak en üst kademe tarafından tam olarak bilinir. (Bu kademe ise, önceki sayfalarda açıkça gördüğümüz gibi Mesih Planı'nın işleyişini de denetleyen gruba, Yahudi önde gelenlerine, yani Kabalacılar'a bağlıdır.)

İttifak'ın, karşı karşıya olduğu "geri dönüş" tehlikesine karşı, "toplumu İslam medeniyetine bağlamak isteyenleri ezmeyi" seçtiği, yakın tarihe biraz göz atıldığında açık seçik gözükmektedir. Bununla ilgili olarak çok fazla örnek sayılabilir ama yalnızca Bediüzzaman Said Nursi örneği bile, İttifak'ın, Müslümanları "ezmek" konusunda ne denli ısrarlı olduğunu göstermektedir.

Geçen yüzyılın (hicri) en büyük İslam alimlerinden biri olan Bediüzzaman, 1920'li yılların ortasından vefat ettiği tarih olan 1960'a dek, bir İslami yeniden diriliş haraketi başlatmış, insanları İslam'a bağlamaya çalışmıştı. Bu, İttifak gözünde, Bediüzzaman'ın "ezilmesi gereken güçler" arasına girmesi için yeterli oldu. Hayatının 30 yılını sürgün ve hapislerde geçiren Bediüzzaman'a karşı yapılan saldırıların arkasında, büyük ölçüde masonların yer alıyor olması, kuşkusuz çok anlamlıdır. Bediüzzaman'ı, "dini siyasete alet etmek, etrafındaki 'müridlerini' kandırıp paralarını toplamak, insanları kandırmak" gibi ucuz iftiralarla karalamaya çalışan ve hapse attıran İçişleri Bakanı Şükrü Kaya'nın Resne Locası'na bağlı 33. dereceden bir üstad olması tesadüf değildir. Bediüzzaman'a "fiilen" saldıran Nevzat Tandoğan, ya da eserlerini toplattırıp yaktıran

Refik Tulga gibi valilerin, ya da onu "sahte peygamberlikle, sapkınlıkla" suçlayan medya patronlarının mason olmaları da anlamlıdır. Bediüzzaman'ın, "dehşetli masonlar, insafsız bir masonu bana musallat eylemişler, ta hiddetimden ve işkencelerine karşı artık yeter dememden bir bahane bulup, zalimane tecavüzlerine bir sebep göstererek yalanlarını gizlesinler..." [142] şeklindeki ifadesi bile ki konuyla ilgili daha pek çok ifadesi vardır masonluğun bu büyük İslam savunucusuna karşı girişilen kampanyadaki rolünü vurgular.

Bediüzzaman yalnızca bir örnektir; İttifak'ın, dinden kopardığı İslam dünyasının yeniden dine dönmesine engel olabilmek için son derece dikkatli davrandığını göstermektedir. İslam dünyasının hemen her yerindeki anti-İslam hareketlerin ardında İttifak'ın bulunduğunu kitabın ilerleyen bölümlerinde daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz (bkz. 12. bölüm).

Bölümün başından bu yana incelediğimiz bilgileri özetlersek şunları söyleyebiliriz; Batı kültüründeki büyük Yahudi etkisinin kaynağı, Tapınakçılar'a uzanmaktadır. Kabalanın mistik güçlerinin -ki bu Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi "şeytani"dir- etkisinde yalnızca Yahudiler değil, Yahudi-olmayanlar da kalmıştır. Bunlar önce Tapınakçılar, sonra da Gül-Haçlar ve masonlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu iki kanadın, yani Yahudi önde gelenlerinin ve "Yahudileşmiş" (judaizer) Yahudi-olmayanların arasındaki İttifak, tüm Avrupa'yı derinden etkilemiştir. İttifak, bir numaralı rakip olarak gördüğü dini otoriteyi ve dini otoriteyle barışık olan monarşileri yıpratmak ve yıkmak, yani kurulu düzeni ortadan kaldırmak için çalışmıştır. Bu düzenin yerine yerleştirdiği düzen, kapitalizm ve onun ahlaki-felsefi yansımalarıdır ki, bunlar da yoğun olarak Yahudi dininde kaynak bulmaktadır. İttifak, kapitalizme karşı sosyalizm gibi sahte-muhalifler de üretmiştir. Bir düzeni tam olarak kontrol edebilmek için, yalnızca iktidarı değil, muhalefeti de kontrol etmek, hatta muhalefet üretmek gerekir çünkü...

Bu İttifak'dan en çok yararlananlar ise, Mesih Planı'nı gerçekleştirip, "dünya egemenliği" hedefine varmaya uğraşan Kabalacılar olmuştur elbette. Çünkü Batı'nın yaşadığı büyük dönüşüm sonucunda, dünyanın maddesel yönden en güçlü medeniyetini kendilerine müttefik hale getirmişlerdir.

Tarihin akışını derinden etkileyen bu büyük dönüşüm sonucunda, önceden asırlar boyu "İsa'nın katilleri" sayılan Yahudilerin, gerçekte "Tanrı'nın seçilmiş halkı" olduğu düşüncesi, Batı medeniyetinde bilinçaltında da olsa genel bir kabul görmeye başlamıştır. Masonlar ve Püritenler gibi köktenci Protestanlar ise, bu düşünceye en fanatik biçimde bağlananlar olmuştur. Böylece, sanırız, M. Tevrat'ın "... Ve seni sıkıştıranların oğulları sana eğilerek gelecekler ve seni hor görenlerin hepsi ayaklarının tabanında yere kapanacaklar. Ve sana Rabbin şehri, İsrail Kuddüsü'nün Siyonu diyecekler" [143] şeklindeki vaadi, "tarihin akışını değiştirme" yöntemi sayesinde gerçekleştirilmiştir. Batı, yaşadığı büyük dönüşüm sonucunda, "seçilmiş halk" sayılan Yahudilerin, "Vaad Edilmiş Topraklar"ına dönmesini kabullenecek, hatta bu işe

Kabalacıların 4. bölümde inceleyeceğimiz kehanetine göre "gönüllü olarak yardım edecek" hale gelmiştir.

Bu arada, unutmadan, Tapınakçıların yeryüzünde egemenliği ele geçirecekleri zaman olarak hesapladıkları tarih 2000 yılıdır!... Umberto Eco şöyle diyor: "Tapınakçılar, iki bin yılının, onların Kudüs'ünün başlangıcını belirleyeceğini düşünüyorlar: Bir yeryüzü Kudüs'ü." Eco, ayrıca, konunun uzmanlarından Gauthier Walther'in de, *La Chevalerie et les Aspects Secrets de l'Histoire* adlı kitabında, "Tapınakçılar'ın erki ele geçirme planının 2000 yılında gerçekleştirilmesinin öngörüldüğünü" söylediğine dikkat çekiyor. Eco da "Tapınakçılar gizli bir örgüte dönüştükten sonra, altı yüzyıl sürecek, yüzyılımızda sona erecek bir Plan hazırlamışlardı" diyor.[144]

Acaba Tapınakçılar'ın "Plan"ı gerçekten yüzyılımızda sona erecek ve Mesihi dönem, Kabalacıların hesabına göre, 2000 yılında mı başlayacaktır?... Bu kuşkusuz önemli bir sorudur. Kitabın ilerleyen sayfalarında, cevabını birlikte bulacağız...

Ü Ç Ü N C Ü   B Ö L Ü M

Aydınlanma ve Fransız Devrimi

"Monarşi, Tapınakçılar örgütünün
torunlarından öldürücü bir darbe aldı."
— Comte de Mirabeau'nun Fransa
— Kralı'nın giyotine yollanmasının
— ardından yaptığı bir yorum.

Bir önceki bölümde, Yahudi önde gelenleri ve Tapınakçı geleneğin temsilcisi olan masonlar arasında kurulan İttifak'ın Batı tarihi üzerindeki büyük etkisini inceledik. Gördüğümüz gibi siyasi egemenlik peşinde olan İttifak, Katolik dininin ve bu dinin temsilcisi olan Kilise'nin gözetiminde kurulmuş olan Avrupa düzenini yıkmak ve onun yerine kendi düzenini yerleştirmek amacındaydı.

Kurulu Avrupa düzeni, kendisini ilahi temellere dayandıran bir düzendi. İnsanlar, bu dünyayı Allah tarafından yaratılan geçici bir yurt olarak görüyorlardı. Bu geçici yurtta tek meşru otorite ise ilahi kökenli otoriteydi. İnsanlar, bir başkasına, ilahi nizama itaat ettiklerini düşünerek itaat ediyorlardı. İnsanların kimliklerini belirlemelerindeki tek kıstasları ise dindi. Irkçılık, bir ulusun diğerinden farklı ya da üstün olduğu gibi düşünceler insanlara yabancıydı. İnsanlar, ekonomik hayatlarını da dine göre belirliyor ve dinin yasak saydığı ekonomik uygulamalardan ki bunların en başında faiz geliyordu kaçınıyorlardı. İktidar, kendisine ilahi kaynaklardan meşruiyet sağlamaya çalışıyordu. Gerçi iktidar monarşilerin ya da derebeylerin elindeydi ve iktidarın babadan oğula aktarılması prensibi yürürlükteydi. Bu aristokrasi sistemi ise dini bir kaynağa dayanmıyordu ama yine de iktidar sahipleri hiçbir zaman dini otoriteye karşı gelmiyor ve ilahi kaynaklı düzene uyma sözü veriyorlardı.

Bu sözkonusu Avrupa düzeni, belirli ölçülerde İslam'a da benzerlik göstermektedir. Çünkü İslam'da da insanlar hayatlarını ilahi nizama göre belirlerler. Dinin kuralları, ekonomik ve sosyal konuları da içerir ve sağlıklı bir Müslüman toplum, ekonomisini de sosyal hayatını da dini kurallara göre düzenler. Otoritenin meşruiyeti ise yine dinden kaynaklanır. Halife, yetkisini herhangi bir dünyevi kıstastan yani parasından, şöhretinden, soyundan vb. değil, yalnızca dinden alır. İnsanlar da ona dini temsil ettiği için uyarlar. (Kuşkusuz

Katolik dini, en başta Teslis inancı olmak üzere İslam'a göre sapkın olan pek çok düşünce de içermektedir. Ancak kurduğu toplumsal düzenin, taassup özelliği hariç, İslam'la önemli benzerlikler taşıdığına kuşku yok.)

Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasında kurulmuş olan İttifak ise önceki bölümde de ayrıntılı olarak gördüğümüz gibi, sözkonusu Avrupa düzeninden memnun değildi. Çünkü bu düzen, siyasi otoritenin kendisini ilahi kaynaklarla meşrulaştırmasını öngörüyordu ve İttifak'ın da bu şekilde kendini meşrulaştırma şansı yoktu. Kilise tarafından her iki taraf da yani Yahudiler de, Tapınakçılar ve onların devamı olan masonlar da dışlanmışlardı. Aristokrasiye sızıp, iktidarı ele geçirme şansları da yüksek değildi. Çünkü hanedandan bir kişi onları desteklese bile, onun yerine bir başkası geçecekti ve bu yeni yöneticinin kendilerinden olmasını garantileyecek bir imkan yoktu.

Bu noktada, İttifak için tek çıkış yolu, kurulu Avrupa düzenini kökünden değiştirmekti. Politik, sosyal ve ekonomik yönden, Batı yeniden şekillendirilmeli ve İttifak'ın düşmanı olan dini otoriteden koparılmalıydı. İnsanların zihnine dini otoriteyi güçlü kılan düşünceler yerine, İttifak'ın kendi dünya anlayışı yerleştirilmeliydi. Vatikan Papalık Kutsal Kitap Enstitüsü'nde profesör olan ve önceki bölümde, Kabala ile Hümanizm akımı arasındaki ilişkiyi konu eden satırlarını alıntıladığımız Malachi Martin de bu noktaya dikkat çekerek, "Kabalacı hümanistlerin amacı her zaman sosyopolitik değişim olmuştur" diyor.[1]

Önceki bölümde, "Kabalacı hümanistler"in, masonların ve bizzat gerçek Kabalacılar'ın Avrupa'nın geçirdiği büyük sosyopolitik değişimdeki rollerini ayrıntılı olarak inceledik. Bu güçlerin oluşturduğu İttifak'ın, önce Protestanlık sonra da Aydınlanma hareketleri ile Avrupa'nın dinden kopmasının öncülüğünü yaptığını, dini otoriteyi ve monarşileri politik yönden zayıflattığını gördük. Ancak İttifak yalnızca politik bir değişim yapmakla kalmadı, toplumu ve bireyleri de değiştirdi. Dini otoriteyi zayıflatırken, insanlara da yeni kimlikler vermeye çalıştı. Aydınlanma ile birlikte, insanlar bir dini cemaatin mensubu olmaktan çıkıp, birer "yurttaş" haline getirildiler. ("Yurttaş" tanımı, zamanla yeni bir ideolojik düzenlemeyle "yoldaş"a da dönüşecektir.)

Yahudi önde gelenlerinin yönettiği İttifak'ın insanları bu şekilde dinden koparması, Kuran'da bildirilen, **"Yahudilerin yaptıkları zulüm ve birçok kişiyi Allah'ın yolundan alıkoymaları nedeniyle"** (Nisa Suresi, 160) şeklindeki ilahi hükmüne de uygundu kuşkusuz.

Önceki bölümde, konunun akışını yavaşlatmamak için, Avrupa'nın yaşadığı bu sosyo-politik değişimin en önemli iki aşaması olan Aydınlanma süreci ile Fransız Devrimi'ne ayrıntılı olarak girmemiştik. Oysa ki, bu iki hareket de son derece önemli ve bunlarla ilgili olarak yapılacak biraz daha ayrıntılı bir inceleme, önemli bilgileri gün ışığına çıkarıyor. Aydınlanma, Avrupa'nın Katolik dünya anlayışından koparken, onun yerine İbrani dünya anlayışının yerleştirildiğini göstermesi; Fransız Devrimi ise İttifak'ın kullandığı yöntemleri açığa vurması bakımından oldukça anlamlı mesajlar içeriyor.

Din ve İdeoloji ya da Gerçek Cennet ve Sahte Yeryüzü Cennetleri

Avrupa toplumları Aydınlanma felsefesiyle tanışana kadar, bu toplumların aklında pek fazla çözülmemiş sorular yoktu. İnsanın ne olduğu, hayatın ne anlam taşıdığı, insanın nasıl doğruyu bulabileceği ve neyin doğru, neyin yanlış olduğu konusunda farklı düşünceler taşımıyorlardı. Bu soruların cevapları din tarafından verilir; yetkisini yine dini kıstaslardan alan yöneticiler, insanları yönetirdi. Din ahlakının insana öğrettiği temel değerlerin başında da, az önce vurguladığımız gibi, yeryüzünün insan için geçici bir yurt olduğu ve ölümden sonra sonsuz bir hayatın varlığı, insanın bu asıl yurt için çalışması gerektiği, kısaca ahiret inancı geliyordu.

Aydınlanma ise din ahlakını ortadan kaldırdı. Bu durumda yukarıda sözünü ettiğimiz sorulara yeni cevaplar aranmaya ve verilmeye başlandı. İdeolojiler böyle doğdu. Burada ilginç olan, Aydınlanma sonucu doğan bütün ideolojilerin de liberalizm, sosyalizm, ulusçuluk, faşizm gibi hayatın, insanın ve dünyanın ne olduğu konusunda ortak bir "dindışı"lıkta (sekülerizm) buluşması. Diğer bir deyişle, hepsinin, dinin insana gösterdiği temel hedef olan Cennet'ten yüz çevirip, insanlara "yeryüzü cennetleri" vaad etmesi, insanın ölümden sonra neleri yaşayacağını göz ardı edip, yalnızca dünyada neler yaşayacağı ile ilgilenmesi.

Evet, Aydınlanma akımının getirdiği en önemli kavram, gerçekte bu "yeryüzü cenneti" kavramıydı. Aydınlanmacılar, ölümden sonra bir mükemmel hayat beklemenin yanlış olduğunu ve "Cennet"in, insan çabası ile yeryüzünde de oluşturabileceğini öne sürdüler. (İslam'a göre de yeryüzünde adil ve mutlu bir yaşam kurulabilir, ancak bu asla Cennet'in kendisi olamaz, onun bir örneği olabilir.)

Bizim için burada önemli olan, Avrupa toplumlarını Teslis gibi sapkın inançlar da içermesine rağmen ölümden sonrasını öngören bir dini bırakıp, yeryüzü cennetlerine kimin, daha doğrusu hangi anlayış biçiminin yönelttiği.

Aydınlanma felsefesinin mimarları aslında Katolik düşüncesini reddederken "dinsiz"leşmiyor, tam tersine yeni ve daha farklı bir "din"i kabul ediyorlardı. Bu yeni din de ilahları ve putları vardı. Aydınlanmacılar'ın çoğu bir yaratıcının varlığını kabul eden "deist"lerdi. Hıristiyanlıkla bu yeni dinin arasındaki asıl önemli fark, ölümden sonra yaşam (ahiret) düşüncesinin reddedilmesiydi. Kısaca, ideolojilerle birlikte, "yeryüzü cennetleri"ni hedef seçen "ahiretsiz din"ler ortaya çıktı.

Peki acaba Aydınlanmacılar'ın bu "ahiretsiz din" düşüncesine kapılmalarına sebep olan düşünce nedir? Acaba Aydınlanmacılar'ı etkileyen bir medeniyet ve düşünce biçimi, "yeryüzü cennetleri"ni çoktandır arayan bir "din" var mıydı acaba? Bu soruya ışık tutabilecek bir yorumu, Bosnalı Müslümanların lideri ve önemli bir İslam düşünürü olan Aliya İzzetbegoviç yapıyor:

> Dinler arasında Yahudilik dünyevi, 'sol eğilim'i oluşturuyor. Dünyevi cennet perspektifini vaad eden ve sonradan ortaya atılan bütün Yahudi teorileri bu eği-

limden ileri gelmiştir. 'Eyüp Kitabı' daha bu dünyada gerçekleşmesi gereken adaletin rüyasıdır. Yani öbür dünyada değil, bu dünyada ve hemen şimdi!... Hz. İsa'nın gelmesinden önce Yahudiler, geleceğini haber verdikleri Tanrı Melekutunu hıristiyanlar gibi ahirette değil, bu dünyada bekliyorlardı. Yahudi dini (apocalyptic) edebiyatında Mesih öç alan ve adaleti uygulayan kişi olarak övülmektedir... Doğru dürüst olanların mutsuz oldukları bir dünya anlamsızdır. Yahudi adaletinin ve her 'sosyal' adaletin esas tutumu işte budur. Burada, yani bu dünyadaki cennet fikri özünde Yahudidir ve sadece içeriği bakımından değil, kaynağı bakımından da öyledir. 'Geçmiş ve gelecek tarih için Yahudi kalıbı, bütün devirlerde ezilenlere ve mutsuzlara kuvvetli bir çağrıdan ibarettir. Bu kalıbı Aziz Augustin Hıristiyanlığa, Marks ise sosyalizme aktarmıştır. (B. Russell, The History of Western Philosophy) 'Yeryüzünde cennet' isteyen bütün ihtilaller, ütopyalar, sosyalizmler ve diğer akımlar özünde Eski Ahit (Tevrat) kaynaklıdır, Yahudi kökenlidir.[2]

Gerçekten de Yahudilik'te, Hıristiyanlık ve İslam'ın aksine ahiret inancı yoktur, tam tersine güçlü bir "yeryüzü cenneti" özlemi, başka bir deyişle "dünyaya bağlılık" vardır. Bu bağlılığın şiddetini Allah Kuran'da şöyle bildirmektedir: **"Andolsun, Yahudileri hayata karşı diğer insanlardan ve ortak koşanlardan bile daha ihtiraslı bulursun. (Onlardan) her biri, bin yıl yaşatılsın ister; oysa bunca yaşaması onu azaptan kurtarmaz. Allah, onların yapmakta olduklarını görendir."** (Bakara Suresi, 96)

Bu nedenle, Aydınlanma hareketinin gerçek Cennet'ten "yeryüzü cennetleri"ne yaptığı dönüş, bir anlamda, Protestanlık'tan sonra Hıristiyanlıktan Yahudiliğe olan ikinci bir dönüş olarak karşımıza çıkıyor. Hele, Aydınlanma akımının doruğuna ulaştığı, "hedonizm"in (zevkçilik, hayatı yalnızca daha çok zevk alma aracı olarak görme), dünyaya bağlılığın en üst derecede yaşandığı şu dönemde, insanların çoğunun, dünyadan "elini eteğini" çekmeyi emreden Katolik anlayışından çok uzak ve üstteki ayette önemli özelliği belirtilen Yahudiliğe çok yakın olduğu kuşkusuzdur.

"Yeryüzü cenneti" düşüncesinin İbrani öğretisinden kaynaklandığının bir başka ilginç göstergesi de, bu düşüncenin Aydınlanma çağının az öncesinde ortaya çıkan başlıca savunucularının hep İbrani öğretisiyle içli-dışlı örgütlere üye oluşlarıdır. Yazdıkları *Ütopya, Güneş Ülkesi ve Yeni Atlantis* gibi eserlerinde hepsi de birer "yeryüzü cenneti" modeli geliştiren Thomas More, Tomasso Campanella ve Francis Bacon gibi isimlerin ortak özelliği, Gül-Haç ya da mason derneklerinin seçkin üyeleri arasında yer alıyor olmalarıdır. More'un Kabala'ya olan ilgisi ise zaten ünlü bir konudur. Bu nedenle Ütopya yazarı, Hümanist akımla birlikte Avrupa'da doğan "Hıristiyan Kabalizmi" geleneğinin başta gelen temsilcilerinden sayılmaktadır.

Materyalizm ve İbrani Öğretisi

Aydınlanmanın bir başka özelliği, materyalist felsefeye öncülük etmesiydi. İnsan böylece, mutlak varlığın madde olduğuna, varlığını maddeye borçlu olduğuna inandırılıyor ve maddeye dayalı amaçlara yöneltiliyordu. Bunun açık örneğini, geliştirdiği mekanik evren anlayışıyla bir yüzyıl sonra güç

kazanacak olan materyalist düşünceye zemin hazırlayan Isaac Newton vermişti. Ünlü fizikçi, evreni bir saate benzetmişti. Ona göre bu saat Yaratıcı tarafından kurulmuştu ve sonra da kendi kendisine işlemekteydi. İnsan, bu dev saatin, yani maddeden oluşan ve herhangi bir ilahi müdahale olmadan sebep-sonuç ilişkilerine bağlı olarak (determinist) işleyen mekanizmanın bir parçasıydı. Allah evrene karışmadığına göre de, insanın O'na yönelmesinin ve O'ndan istemesinin bir anlamı kalmıyordu; insan bu madde yığını içinde kendi başının çaresine bakmakla yükümlüydü. Allah evrene karışmadığına göre, kuşkusuz dini otorite de dünyaya karışamazdı. Elbette bu son derece sapkın bir düşünceydi.

Bu düşünceyi, yani mekanist evren anlayışını geliştiren Newton'un üst dereceli bir mason ve iyi bir Kabala öğrencisi olduğunu biliyoruz. Acaba maddeci fiziğin kurucusu, kuramını geliştirirken mason kaynaklarından yani Kabala'dan ve İbrani düşüncesinden mi etkilenmişti?...

Yahudi dininin özelliklerini incelediğimizde bu soruya olumlu cevap vermenin mümkün olduğunu görüyoruz. Çünkü Aydınlanmanın öncülüğünü yaptığı materyalizm, Yahudi dininin de en başta gelen özelliğidir. Yahudi dini, "mana" üzerine değil, "madde" üzerine kurulu bir dindir. İnsana vaadettikleri ancak maddi kurtuluştur (dünya egemenliği gibi) ama asla bir manevi kurtuluş vaadetmemektedir.

Bu konudaki tutarlı bazı yorum ve tespitleri, yine Aliya İzzetbegoviç yapıyor. İzzetbegoviç, İbrani dininin materyalist özelliğinden şöyle söz ediyor:

> Ölümsüzlükle ilgili öğreti, Yahudilerce hiçbir zaman tam olarak kabul edilmiş değildir. Sadukiler (Hz. İsa dönemindeki bir Yahudi mezhebi) onu Hz. İsa'nın zamanında bile reddediyorlardı. Ortaçağ'ın en büyük Yahudi düşünürü olan Maimonides, ölümsüzlüğün kişisel olmadığını iddia etmiştir ki, bu görüş hemen hemen ölümsüzlük düşüncesinin kendini inkar etmek demektir. Bir başka büyük Yahudi olan Baruch Spinoza daha da ileri giderek, Eski Ahit'in ölümsüzlükten hiç söz etmediğini öne sürüyor. Renan ve ondan sonra Berdjayev, tutarlı olarak, Yahudilerin ölümsüzlük fikrini kabul edemediklerini, çünkü bu fikrin dünya görüşleriyle uyuşmasının mümkün olmadığını öne sürmüşlerdir...
>
> Spinoza'nın örneğinde, yeni materyalist felsefenin Yahudiliğin bağrında veya Yahudi geleneğinin kaynaklarında doğuşu çok iyi izlenebilir. Bu gelenekte, dini öz; milli, siyasi ve dünyevi içeriğe göre çok ince ve sığ kalıyor, yani hıristiyanlığa tamamen ters bir durum.
>
> Spinoza'nın yazılarında her yere 'Tanrı' yerine 'tabiat' kelimesi konulabilir. Bu konuda kendisi bile açık olarak yol gösteriyor. Tanrı kavramından, şahsi irade, hatta şuurla ilgili herşeyi çıkartarak, Spinoza, bu iki kavramı birbirine yaklaştırır. Aforoz edilmesine rağmen, Spinoza gerçek bir Yahudidir (hahamların onu lanetlemesi yanlış anlamalarından kaynaklanıyordu).[3]

(Spinoza ile ilgili bir başka ilginç bilgiyi de, Yahudi yazar Henri Serovya, Fransızca yazdığı *Kabala* adlı kitapta veriyor. Spinoza, Serovya'nın bildirdiğine göre, Kabala ile yakından ilgilenmiş ve düşüncelerini geliştirirken Kabala'dan etkilenmiştir.)

Baruch Spinoza; İbrani öğretisindeki materyalizmi modern felsefeye taşıyan adam....

İzzetbegoviç'in yorumları, özellikle Spinoza ile ilgili olanları, Yahudi dininin bakış açısının Hıristiyanlıktan (ve İslam'dan) ne kadar uzak ve materyalizmle ne kadar içiçe olduğunun ifadesi .[4] Bosna lideri, bu yorumlarının ardından, Yahudilerin tarih boyunca maddesel gelişmelerin ardında olduklarına değinerek, "Yahudilik tarihi, dünyanın iktisadi tarihidir" diyor. Buna ek olarak, siyasi ekonominin ve sosyalist fikirlerin en büyük isimlerinin "hemen hemen istisnasız" Yahudi oluşlarına dikkat çekiyor. İzzetbegoviç, ilk bölümde incelediğimiz konuya, Yeni Dünya'nın keşfine de değinerek şöyle diyor: "Kolomb'un deneyiminin Yahudilerce finanse edilmiş olmasında ve... Yeni Dünya'nın keşfedilmesine Yahudilerin hatta doğrudan doğruya katılmasında biraz sembolizm vardır."

Bosna lideri, Yahudilik-materyalizm ilişkisi hakkında son olarak da şöyle diyor: "Yahudi materyalizmi (veya pozitivizmi), insanın bilincini dünyaya doğru yöneltmiş ve bütün tarih boyunca dış (dünyevi) gereklere olan ilgisini tahrik etmiştir." [5] Bu nedenledir ki Yahudiler, Aydınlanma'dan çok daha önce de materyalizmin en ateşli savunucuları arasında yer almışlardır. Maddeciliğin kaynağı olan ilk çağ atomcu görüşünü tüm Ortadoğu'ya yayanlar Yahudi felsefecilerdir.

Tüm bunlar, Aydınlanmanın ve onun en önemli içeriği olan pozitivist/materyalist düşüncenin neden ve nasıl Yahudi diniyle bu denli içli-dışlı olduğu sorusunun cevabıdır. Bu, Tapınakçı geleneğini sürdüren masonların Yahudi önde gelenlerine tabi olmasıyla kurulan İttifak'ın, Katolik dini otoritesi liderliğinde kurulmuş olan Avrupa düzenini değiştirirken, yerine Yahudi dünya görüşünü yerleştirdiğinin bir göstergesidir. Ahireti (uhrevi olanı) hedef seçen ve dünyadan (maddi olandan) yüz çeviren Katolik düzeni yerine konmuş olan düşünce, yalnızca ve yalnızca dünyayı ve maddeyi yücelten bir düşüncedir ve asıl olarak Yahudi düşüncesidir. Kuran'da, Yahudilerden söz edilirken, bu noktaya dikkat çekilir ve onların en önemli özelliklerinden birinin "dünyayı ahirete tercih" etmek olduğunu bildirilir: **"İşte bunlar (Yahudiler), ahireti verip dünya hayatını satın alanlardır; bundan dolayı azapları hafifletilmez ve kendilerine yardım edilmez."** (Bakara Suresi, 86)

Aydınlanma'nın içerdiği diğer kavramlara baktığımızda da, yine İbrani öğretisinin izlerini görmek mümkündür.

Ahlak, Allah Korkusu, Aydınlanma ve İbrani Öğretisi

Aydınlanmanın Katolik dininden, İbrani dinine doğru bir dönüş olduğunun bir başka göstergesi ise Aydınlanmacıların Allah korkusu ve ahlak ile ilgili düşünceleridir. Aydınlanmacıların çoğu "deist" idi, yani bir Yaratıcı'nın varlığını kabul ediyorlardı. Ancak, sahip oldukları bu düşünce, Katolik inancına (ve asıl önemlisi İslam'a) göre tümüyle sapkın bir inançtı. Çünkü bir Yaratıcı'yı kabul etmelerine rağmen, öldükten sonra tekrar diriltilip O'na hesap vereceklerini inkar ediyorlardı. Bu nedenle "Allah korkusu"nu da reddediyor, insanın yalnızca kendine sorumlu olduğunu öne sürüyorlardı. Immanuel Kant, insanların, hayatlarını Allah korkusu üzerine dayandırmalarını "korku ahlakı" olarak tarif etti.

Bir Gül-Haç üyesi olan Kant'ın (bkz. 2. bölüm) bu fikirleri, aslında Masonik geleneğin genel felsefesinden kaynaklanıyordu. Türk masonlarınca yayınlanan *Mimar Sinan* dergisi, bunu çok açık bir biçimde şöyle ifade ediyor: "Mason felsefesi, törenin korku üzerine kurulabileceğini, cehennem, Tanrı ya da yasa korkusunun insanları gerçekten ve sürekli olarak iyi edebileceğini benimseyemez. Böyle bir ahlakın, yani korku töresinin insancıl ahlak ile ilişkisi olamaz." [6]

Masonların böyle sapkın bir inanışa kapılmalarının ardında ise pek çok şeyde olduğu gibi bu konuda da İbrani öğretisinin etkisinde kalmış olmaları yatmaktadır. Çünkü Yahudi dini, "ahiretsiz bir din"dir, cennet ve cehennem tanımaz. Ölümden sonra Allah'a hesap verileceğini kabul etmez, dolayısıyla Allah korkusu da taşımaz. *Mimar Sinan*, "gericiliğin nedenleri"ni konu edinen bir yazıda, cennet ve cehennem inancının Yahudi dininde de olmayışının kendilerine büyük referans olduğunu şöyle vurguluyor:

> ... Yahudi sinagoglarına bile girmemiş olan cennet ve cehennem ilkeleriyle, 'madem ki anlamak imkansızdır, en iyisi inanmak ve Tanrıdan gelen vahyi olduğu gibi kabul etmek değil midir?' diye akla dayanmayan telkinleriyle yarattığı ve yaşatmayı da başardığı taassup başta gelen nedenler arasında yer almıştır...[7]

Oysa Allah korkusu, Aydınlanmacıların göstermeye çalıştıkları gibi insanın "medenileşmemiş" olmasından kaynaklanmaz. Tam tersine, insan aklı ve kavrayışı arttıkça Allah'tan daha çok korkar (Kuran'da, vahşi karakterli bedevilerin Allah'tan gerçek anlamda korkamayacağının belirtilmesi [Tevbe Suresi, 97; Hucurat Suresi, 14] önemli bir örnektir). Kuran'da tarif edilen bir biçimde Allah'ı kavrayan insan, O'nun sonsuz büyüklüğü ve gücü karşısında korkar. Bu korku, Allah'a karşı bir hata ve saygısızlık yapma korkusudur ve Kuran'da "haşyet" (saygı dolu, içli bir korku) kelimesiyle ifade edilir. Buna karşın, insanların ya da hayvanların bir başka yaratıktan korkmaları ise "havf" (ilkel korku) olarak belirtilir.

Bu durumda, kendilerine "yol gösterici" olarak, Allah'tan korkmadıkları Kuran'ın yüzlerce ayetinde vurgulanan Yahudilerin felsefesini benimseyen Aydınlanmacıların, bu içlilikten çok uzak olması oldukça doğaldır.

Yahudilik; Bir Din mi, Yoksa İdeoloji mi?

"İsrail ruhundan söz açıyoruz ve diğer uluslara benzemediğimize inanıyoruz. Fakat İsrail ruhu... putlaştırılmış kollektif egoizmimizin mükemmel bir gösterisinden daha ileri bir şey değildir ki."
- Martin Buber.[8]

Tüm bu incelediğimiz bilgilerin ardından, İbrani öğretisinin kendisinin ne olduğu sorusuyla karşılaşıyoruz.

Din ve ideolojiler arasındaki en önemli farka yazının başında değindik: Din, insanlara, bu dünyadaki yaşamın geçici bir yaşam olduğunu, asıl amacın bu dünyayı yaratan Allah'ın rızasına uygun davranmak, O'na kulluk etmek ve öteki dünyadaki (ahiret) Cennet'i kazanmak olduğunu haber verir. Buna karşılık, ideolojiler, insanlara bu dünyada mutlu bir yaşam vaadederler, insanların Allah'a karşı sorumlu olduklarını, bu dünyadaki geçici yaşamdan sonra O'na hesap vereceklerini ya reddeder, ya da görmezlikten gelirler. Kısacası, dinin (ki Allah katında tek geçerli din İslam'dır) amaçları ilahidir ve bu dünyayla birlikte, ondan daha da çok, öteki dünyadaki asıl ve sonsuz yaşamı kapsar. İdeoloji ise ilahi değil, dünyevi amaçlara yöneliktir.

Aydınlanma felsefesine temel oluşturan Yahudiliği incelediğimizde, bu "din"in, aslında bir din olmaktan çok, bir ideoloji olduğunu görüyoruz. Irkçı, dünyevi, ilerlemeci ve materyalist bir ideoloji...

Din ve ideoloji arasındaki farkları göz önünde bulundurarak Yahudiliği incelediğimizde, çarpıcı sonuçlarla karşılaşıyoruz.

Birincisi, Yahudiliğin kendine tabi olanlara neler vaadettiği ve onları ne gibi amaçlara yönelttiğine bakıldığında ortaya çıkmaktadır. Yahudilik, kendine tabii olanları, bu hayatın ardından başlayacak olan asıl ve ebedi bir hayata kavuşturmak gibi bir hedef taşımaz. Tam tersine, Yahudiliğin vaadi yalnızca bu dünya ile sınırlıdır. Kendine tabi olanlara, Mesihi bir dönem vaadeder. Mesihi dönemde vaad edilen de, ruhsal bir kurtuluş değildir (yani Yaratıcı'ya daha çok yakınlaşmak, O'nun rızasını daha çok kazanmak gibi bir hedef yoktur). Mesihi dönemin tek vaadi, dünya egemenliğidir. Yani dünyevi ve materyalist bir hedef. Aynı ideolojiler gibi...

İkincisi, Yahudilik, kendine tabi olanlara, şahsi bir kurtuluş da vaad etmez. Yani, her Yahudi Mesihi dönemi görecek ve dinin "nimet"lerinden yararlanacak şeklinde bir düşünce yoktur. Tam tersine, kurtuluş, bilinmeyen bir gelecekte var olacak olan bir kurtuluştur. Yahudiliğe tabi olanların görevi, bu kurtuluşa katkıda bulunmaktır. Bireyler ölür, gider. Ama önemli olan sonuçta Yahudiliğin kendisinin üstün gelecek olmasıdır.

Bu kuşkusuz, ideolojilerin de vaadidir. Hem sosyalizm, hem de liberalizm, hedeflerine kısa sürede varılacağını öne sürmez; tam tersine, hedeflerin uzak olduğunu, ancak bireylerin kendilerini feda ederek, ilerdeki bir zamanda kurulacak "yeryüzü cenneti" için çalışmalarını emrederler. (Çin Komünist Par-

tisi, Çin'in ancak 21. yüzyılın ortasında gerçekten sosyalist bir ülke olacağını, bunun için de çok çalışmak gerektiğini açıklamıştı. Liberallere göre de "vahşi kapitalizm"den kurtulmak zaman ister; İngiltere'de ikiyüzyıl sürdüğü gibi).

Bir başka deyişle, hem Yahudilikte, hem de ideolojilerde, dünya hayatı, binlerce yıl kesintisiz süren bir hayat olarak anlaşılmakta, bireylere bu uzun görünen hayatın sonunda ulaşılacak bir "yeryüzü cenneti" vaadedilmekte ve bu hedefe yönelik bir "ilerleme" kavramı sunulmaktadır. Oysa, dünya hayatı, ortalama 60-70'er yıllık dilimlerden ibarettir ve tek tek her insan bu dilimi Allah için yaşamakla yükümlüdür. Kendinden öncekilerin ne yaptığının, ya da öldükten sonra "arkasında" ne olduğunun kendisiyle bir ilgisi yoktur. Kuran'da, geçmiş kavimlerin kıssaları anlatılırken, **"onlar bir ümmetti; gelip geçti. Onların kazandıkları kendilerinin, sizin kazandıklarınız sizindir. Siz, onların yaptıklarından sorumlu değilsiniz"** (Bakara Suresi, 134) şeklinde buyurulmuştur. Buna karşın, Yahudiler kendilerini binlerce yıldır süren ve nesilden nesile aktarılan bir geleneğin temsilcisi olarak görmektedirler. Yahudilik, bu noktada, bir ideoloji olan muhafazakarlıkla da çok iyi birleşmektedir.

Üçüncüsü, Yahudilik ulusçudur. Bir ulusun, daha doğrusu bir ırkın temsilcisidir ve o ırk için bir "yeryüzü cenneti" kurma hedefindedir. (Mesihi dönemle gelecek olan bu "yeryüzü cenneti", diğer ırklar açısından bir "yeryüzü cehennemi"dir kuşkusuz; bkz, "Giriş"). İdeolojiler de öyledir; insanların bir kısmına seslenirler, bu "kısım" ise ilahi kıstaslara göre belirlenmiş bir kısım değildir. Ulusçuluk, ırkçılık ve faşizm, açıktır ki yalnızca bir ırka kurtuluş vaadetmektedir. Sosyalizm "proletarya"nın, kapitalizm zenginlerin cennetidir. Oysa dine (İslam'a) göre, insanlar arasında ırk, ulus, sınıf gibi farklar yoktur. Tek fark, ilahi kökenlidir, iman edenlerle etmeyenler arasındadır. Bu da Yahudilikteki gibi aşılmaz bir sınır değildir. Dileyen iman edenlerden olur, dileyen inkar edenlerden.

Dördüncüsü; Yahudilik, aynı ideolojiler gibi kalplere değil, bedenlere seslenir. Yahudilik, yalnızca nelerin yapılması gerektiği üzerinde duran ve "niyet", "ihlas", "Allah rızası" gibi kalbe yönelik İslami kavramlardan hiç haberi olmayan bir öğretidir. Bunun en açık ifadesi, Türk Yahudilerince yayınlanan Şalom gazetesindeki Yahudi düşüncesi ile ilgili bir yazıda yer alıyor:

> 'Tanrı'ya inanmak' Yahudiliğin temel başlangıç noktası değildir. Resul Jeremiah bile (16:11) İsrail'in başkaldırısını Tanrı'nın ağzından şöyle anlatır: 'Beni terkettiler ve kanunlarımı uygulamadılar'. Eski hahamların bu sözü yorumlama şekli ise şöyledir: 'İnançlarından vazgeçsinler ama kanunları uygulasınlar'.[9]

Hahamların Yahudilere öğüdü, "inançlardan vazgeçip, kanunları uygulamak"tır. Çünkü kanunlar, "Yahudi olmak" anlamına gelir ve Yahudi ırkının korunmasını sağlar. Ancak, Yahudiliğin bu kurallarına uyanların Tanrı'ya inanıp-inanmamaları önem taşımamaktadır. Yeter ki, şekil yerine getirilsin, ruh ve kalbin önemi yoktur.

İdeolojiler de böyledir. İdeolojiler, insanlardan, yalnızca kurdukları sistemlere uymalarını isterler. İnsanların ne hissettikleri değil, ne yaptıkları önemlidir. Sosyalist toplumda üretken, kapitalist toplumda becerikli, faşist toplumda itaatli insanlar aranır ama insanların bunları ne "niyet"le yaptıkları gibi bir soru yoktur ortada.

Oysa İslam, yalnızca şekille değil, ondan çok ruhla ilgilenir. Bir insanın samimi mümin olması için, namaz kılması, oruç tutması, infak etmesi (Allah yolunda harcama) yeterli değildir. Bunları yapan bir kişi "münafık" da olabilir; yani bunları Allah için değil, insanlara gösteriş için de yapıyor olabilir. Mümin olmak, kalbe bağlıdır. Bu nedenle ki, Yahudilikte "münafık" diye bir kavram yoktur. Gerçek imanın olmadığı yerde, sahtesinin de olamayacağı için...

Tüm bunlar, Yahudiliğin bir dinden çok, ideoloji olduğunun delilleridir. Ancak bunların ardından akla, Yahudiliğin ilahi kaynaklı bir kitabı kendine referans kabul ettiği, bu nedenle de bir din olduğu şeklinde bir itiraz gelebilir. Ancak M. Tevrat'a ve Yahudilerin bu kitapla olan ilişkilerine baktığımızda, durumun pek de öyle olmadığı, Yahudiliğin ilahi bir referansa dayanan bir din sayılamayacağı anlaşılıyor. Bilindiği gibi bugünkü Tevrat Hz. Musa'ya verilen Tevrat değildir. Dejenere olmuş ve ilahi vasfını yitirmiştir.

Dejenerasyon, tarih boyunca hemen her peygamberin ardından gelen bir süreçtir. Zamanla peygamberin mesajı çarpık yorumlanmaya başlanır, bu çarpık yorumlar dinin asıl kaynağı haline gelir ve din ilahi özelliğini yitirir. Ancak dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır: Bu dinlerin yaşadığı dejenerasyon süreci, genellikle kendiliğinden oluşan, insanların bilinçlerini yitirmeye başlamalarından kaynaklanan bir süreçtir. Bu sürecin sonunda, insanlar dinden önceki sapkın inançlarına geri dönmüşler ve çoğunlukla putperest olmuşlardır. Yaşanan olay, bir bilinçsizlik olayıdır.

Ancak, Yahudilikte çok özel bir durumla karşı karşıyayız. Yahudilerin yaptığı dejenerasyon, son derece bilinçli ve amaçlı bir dejenerasyondur. Kuran'da, Yahudi önde gelenlerinin Tevrat'ı nasıl tahrif ettikleri şöyle anlatılmaktadır:

> **Siz (Müslümanlar), onların (Yahudilerin) size inanacaklarını umuyor musunuz? Oysa onlardan bir bölümü, Allah'ın sözünü işitiyor, (iyice algılayıp) akıl erdirdikten sonra, bile bile değiştiriyorlardı.**
> **... Artık vay hallerine; kitabı kendi elleriyle yazıp, sonra az bir değer karşılığında satmak için 'Bu Allah katındandır' diyenlere. Artık vay, elleriyle yazdıklarından dolayı onlara; vay kazanmakta olduklarına.** (Bakara Suresi, 75, 79)

Ayetlerde tarif edilen olay açıktır: Yahudi önde gelenleri, ilahi sözü bilinçli bir şekilde bozup değiştirmişlerdir. Bu kişilerin inanç sahibi olacakları düşünülemez. Zaten aynı Yahudi önde gelenleri, bir yandan da "inançlarınızdan vazgeçin ama kanunları uygulayın" demektedirler. Dolayısıyla M. Tevrat'ın ilahi bir kaynak olduğu öne sürülemez. Onu ilahi bir kaynak olmaktan

çıkaranlar da, ilahi sözü bilinçli bir şekilde değiştirerek, koyu ırkçı, dünyevi ve maddeci bir ideoloji üreten Yahudi önde gelenleridir.

Yahudiliğin aslında bir ideoloji olması, çok önemli bir başka gerçeğe de işaret etmektedir. Çünkü Yahudilik binlerce yıldır vardır, ancak ideolojiler yalnızca birkaç yüzyıldır... Bu, bizi, ideolojilerin arkaplanında Yahudiliğin olduğu sonucuna ulaştırır. Nitekim kitabın önceki bölümünde de, bu bağlantının arkasındaki mekanizmayı keşfetmiş, Avrupa'nın önce Protestanlık sonra da Aydınlanma ile nasıl dinden ideolojiye döndüğünü incelemiş ve bu büyük dönüşümün Yahudi önde gelenleri ve Tapınakçı geleneğin koruyucuları olan masonlar arasındaki İttifak tarafından yönlendirildiğini görmüştük.

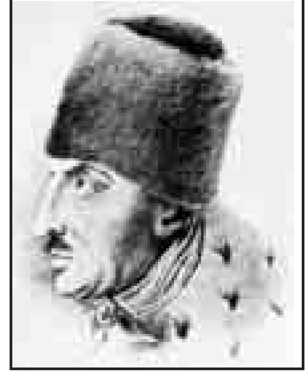
Kuşkusuz İbrani kaynaklarının ırkçı, dünyevi ve ilahi emre başkaldırmış geleneğini kendine örnek alan Aydınlanma, insanı gerçek aydınlığa çıkaramamış ve onu "yeryüzü cenneti" gibi bir takım boş kuruntulara sürüklemekten başka bir işe yaramamıştır. Çünkü gerçek aydınlık (nur) ve gerçek kurtuluş (felah) ancak insanın kendini ve Yaratıcı'sını bilmesi ve O'nun kendisine gösterdiği yolda yürümesiyle elde edilebilir. Çünkü, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi **"Allah, rızasına uyanları bununla kurtuluş yollarına ulaştırır ve onları kendi izniyle karanlıklardan nura çıkarır. Onları dosdoğru yola yöneltip-iletir."** (Maide Suresi, 16)

Frankistler, ya da 'Aydınlanmış' Yahudi Dönmeleri ve Kabala-Aydınlanma İlişkisi

Aydınlanma'nın İbrani dini ve düşüncesi ile ilgili olduğundan yalnızca biz söz etmiyoruz. Aydınlanma sürecinin Yahudi dini, toplumu ve de Mesih Planı ile bağlantısını araştırırken, bu konuda ilginç bazı görüşler ileri sürmüş olan "Frankistler" adlı Yahudi tarikatı karşımıza çıkıyor. Jacop Frank adlı Sabetay Sevi benzeri Kabalacı bir "sahte Mesih"in kurduğu bu "dönme" tarikatı, Aydınlanma ile Yahudi mistik geleneği olan Kabala arasında bağlantı kurmuştu (ya da var olan bağlantıyı ortaya koymuştu). Bunun yanında tarikatın lideri Frank, Fransız Devrimi'nin yapılacağını önceden, her nasılsa, haber vermişti! Bununda sözde "Mesih"in kehanet ilminden çok, kurduğu bağlantılardan kaynaklandığını düşünmek daha mantıklı. Hele bu sözde Mesih'in varisinin de sonradan Jakoben'lere katıldığını göz önünde bulundurursak, olaydaki Kabala etkisi daha da açığa çıkıyor... "Yahudi Ansiklopedisi" Judaica, sözkonusu bilgileri şöyle aktarıyor:

> Jacop Frank, müridleriyle birlikte Çekoslovakya'nın Bruenn kentinde 1786'ya kadar kaldı. Burada yöneticilerin desteğini ve korumasını kazandı. Bağlıları arasında yarı-askeri bir rejim kurdu. Erkek müridler üniforma giyiyor ve askeri eğitim görüyordu... Bazı kaynaklar, Frank'ın müridlerine, Türkiye'nin bazı bölümlerini de içine alan bir fetihi vaad ettiğini bildiriyorlar. Bu sıralarda Frank, bazı müridlerini, bir ihtimal Avusturya hükümetinin politik ajanları olarak, Türkiye'ye yolladı. Bu Frankistler, Tür-

kiye'deki 'dönme'lerle işbirliği içinde çalıştılar.
Bu dönemde Jacop Frank, monarşileri devirecek ve özellikle Katolik Kilisesi'ni ortadan kaldıracak bir devrimin yaklaştığından bahsediyordu. Ayrıca bu devrimden sonra çıkacak savaşların ardından Frankist Dominyonu olarak adlandırılacak toprakları ele geçirmek istiyorlardı. Yapılan askeri eğitim bunun için bir hazırlık niteliğindeydi... Frank'in ölümünün ardından Moravya ve Bohemya'da Yahudiliklerini sürdüren müridler, o dönem Yahudi cemaatlerinde yayılan Haskalah (Haskalah, 'Yahudi Aydınlanması' olarak adlandırılır) akımıyla yakın ilişki içine girdiler, ayrıca Kabala'nın devrimci mistisizmi ile Aydınlanma'nın rasyonalist düşünceleri arasında bağ kurma yoluna gittiler... Frankistlerin geleneksel Kabala ve Aydınlanma düşüncesi arasında kurdukları bağ, hem Prag'da bıraktıkları yazılı belgelerde hem de Bohemya ve Moravya'daki ailelerin tutumlarından açıkça anlaşılmaktadır...
Jacop Frank'in kuzeni Moses, son dönem Frankist akımının önde gelenlerindendi... Moses, daha sonra Franz Thomas von Schoenfeld adıyla ünlü bir Alman yazarı ve mistik bir Yahudi Kabala sisteminin kurucusu olarak ünlendi. Daha sonra da Junius Frey adıyla devrimci bir Jakoben oldu.[10]

Kabala-Aydınlanma paralelliğini ortaya koyan ve "tebaasına" Fransız Devrimi'nin Kiliseyi yıkacağı müjdesini veren Kabalacı sahte Mesih Jacop Frank.

Kabala-Aydınlanma ilişkisi başka Yahudi kaynaklarında da vurgulanır. Aydınlanma'ya Kabala adına sahip çıkan tek Yahudi grubu Frankistler değildir. Bir başka "sahte Mesih" hareketi olan Sabetaistlerin Aydınlanma'nın temeli olan rasyonalizm akımıyla olan yakınlıkları da, aynı ilişkinin bir göstergesidir. Modern çağın en önemli Kabala uzmanlarından biri olan Gershom G. Scholem şöyle yazar:

19. yüzyılın ortalarında, Macaristan'daki Yahudi hareketinin önderi Leopold Loew, Moravia'daki Sabetaistlerle ilişkiye geçmişti. Loew'in yazdıklarından, Sabetaistlerle birlikte yeni rasyonalizm akımının yayılması yönünde önemli propaganda yaptıklarını öğreniyoruz. Buna rağmen, Yahudi literatüründe, mistik Yahudi geleneğiyle rasyonalizm akımı arasındaki önemli ilişkiden genellikle söz edilmez...
... Praglı Yahudi mistiklerinin ruhani lideri olan Jonas Wehle'nin 1800'lerde yazdığı yazılar da, rasyonalizmle Yahudi mistisizminin çarpıcı bir ilişkisini ortaya koyar. Çok geniş olan çalışmaları arasında, Talmud'un Aggadoth öyküsüne getirdiği ilginç bir yorum vardır: Buna göre, Yahudi ulusunun büyüklerinin konacağı anıt-mezarda, Sabetay Sevi ve Isaac Luria gibi Kabalacıların yanında, Moses Mendelssohn ve Immanuel Kant gibi Aydınlanmacılar da yer alabilir...[11]

Fransız Localarının Kuruluşu ve Fransız Aydınlanmasının Gelişimi

Önceki bölümde incelediğimiz gibi masonluk ilk olarak İskoçya'ya kaçan Tapınakçılar tarafından bugünkü şekliyle örgütlenmişti ve yayılma alanı da ilk olarak İskoçya ve İngiltere oldu. Yüzyıllar boyunca yeraltında faaliyet gösteren masonluk, İngiltere'de, dini otoriteye karşı giriştiği mücadeleden zaferle çıktığı kesinleşince, 1717 yılında varlığını tüm dünyaya duyurarak "yer üstü"ne çıkmıştı. Bundan sonra mason locaları Kıta Avrupası'nda da hızla gelişti.

Fransa'daki ilk localar, 1737 yılında Andrew Michael Ramsay adlı bir şövalye tarafından kuruldu. Ramsay, 1681'de İskoçya'da doğmuş ve Edinburgh Üniversitesi'nde okumuştu. Asıl misyonu ise o dönemde henüz gizli olan mason localarına katılması ve masonlardan oluşan ve Büyük Üstad Newton'un başkanlığını yaptığı Royal Society'e girmesinden sonra başladı. Locada yetenekleriyle dikkat çeken Ramsay, üstadlar tarafından masonluğu Fransa'ya taşıyacak kişi olarak seçildi.

Ancak Fransa gibi Katolik bir ülkede loca kurmak, bunun için izin almak kuşkusuz zor bir işti. Bu nedenle de Ramsay, temkinli davranmaya karar verdi. Misyonuna başlamadan bir süre önce Katolikliği kabul etti ve kısa süre içinde kendini bir "şövalye" yaptırmayı başardı. Bu Katolik ünvanlar altında Fransa'ya gittiğinde ülkedeki ilk locaları kurmak için gerekli izni rahatlıkla aldı ve Fransız masonluğu resmi olarak 1737'de çalışmalarına başladı. Fransız locaları kısa sürede hızla gelişti ve çok sayıda ünlü kişi örgüte katıldı. Örgüt, Krala ve Kiliseye saygılı görünüyordu, ancak gerçekte içinde masonluğun en devrimci ve Kilise-karşıtı kanadını taşıyordu. *Born in Blood* kitabının yazarı John J. Robinson, 1743 yılında Alman Baronu Von Hund'un sözkonusu Fransız localarından birisine davet edildiğini anlatıyor. Baron'un günlüğünde yazdığına göre, onu locaya götüren masonlar, kendisine örgütün gerçek kimliğini anlatmış, Tapınakçılar'ın devamı olduklarını ve büyük hedeflerin peşinde olduklarını bildirmişlerdi. Örgüte katılmayı kabul eden Baron'a, Almanya'ya dönmesi ve bir sonraki emri beklemesi söylenmişti. Baron ülkesine döndü ve Tapınakçı geleneğe açıkça bağlı olan masonik bir loca kurdu. Goethe, Mozart gibi ünlü isimler bu locanın üyeleri arasında yer aldılar.[12]

Fransa'da gelişen bu yeni locaların, İngiltere'deki biraderleriyle önemli bir yöntem farkına sahip olduklarını da vurgulamakta yarar var. Hatırlarsak, o dönemde İngiltere'de, Katolik Kilisesi'ne ve Kilise'ye bağlı olan krallara karşı girişilen mücadele kazanılmış ve İngiltere Protestan bir ülke olmuştu. Kraliyet ailesi ise masonlukla son derece içli-dışlı hale gelmişti. İngiliz masonları, bir "devrim" peşinde koşmuyorlardı artık. John J. Robinson'ın dediği gibi, "masonluk artık düzeni yıkmaya çalışmıyordu, çünkü düzenin kendisi haline gelmişti." [13]

Buna karşılık Fransa'daki durum çok farklıydı. Herşeyden önce Fransa Katolik bir ülkeydi, onu Protestan yapmak gibi bir şey ise ne mümkün ne de

mantıklı görünüyordu. Ayrıca Fransa Kralı'yla görülecek tarihi bir hesap da vardı: Önceki bölümde incelediğimiz gibi, Tapınakçılar'ı tutuklayıp yasadışı ilan eden, sonra da 1314 yılında örgütün Büyük Üstadı olan Jacques de Molay'ı idam ettiren kişi, Papa'yla birlikte Fransa Kralı'ydı. Jacques de Molay'ın öcünü almak için ritlere eklenen "Kadoş Şövalyesi" (İbranice İntikam Şövalyesi) derecesinin Lyon'da, yani Fransa'da kurulmuş olması da dikkat çekiciydi. Jacques de Molay'ın öcü ile Hiram'ın öcünü özdeşleştiren masonlar, kuşkusuz sözkonusu intikamı en anlamlı olarak yine Fransa Kralı'ndan alabilirlerdi.

Kısacası, localar, Fransa'da, İngiltere'de olduğu gibi "reform" yöntemiyle iktidarı ele geçiremezlerdi. Daha keskin ve çarpıcı bir dönüşüm, bir "devrim" gerekliydi. (İngiliz ve Fransız locaları arasında şartlar gereği oluşan bu yöntem farkı, daha sonra "İskoç Riti" ve "Fransız Riti" arasında doğacak olan ayrımın da kaynağıydı. Ancak, görüldüğü gibi ayrılık amaçlarda değil, yalnızca araçlardaydı. Her iki "rit" de, İttifak'ın genel stratejilerine aynı ölçüde bağlıdırlar.)

Umberto Eco, 18. yüzyılın ortasında Fransız localarında yaşanan atmosferi şöyle tarif ediyor:

> Localar çoğalıyor, monsenyörler, markiler, dükkan sahipleri masonluğun çekimine kapılıyorlar, kral ailesi üyeleri büyük üstadlar oluyorlardı. Von Hund denen adamın Tapınakçı Geleneğe Bağlılık locasına, Goethe, Lessing, Mozart giriyorlar, askerler arasında localar ortaya çıkıyor, alaylarda gizli, Hiram'ın öcünü alma planları kuruluyor, yakında patlak verecek devrim üzerine tartışılıyordu...[14]

İşte böyle bir ortamda Aydınlanma düşüncesinin en radikal ve en din karşıtı ekolü olan Fransız Aydınlanması doğdu. Önceki bölümde, Aydınlanmaya öncülük eden Francis Bacon, Rene Descartes, Immanuel Kant, Isaac Newton, John Locke gibi isimlerin mason ya da Gül-Haç üyesi olduklarına değinmiş ve İbrani felsefesiyle yakın ilişkilerine dikkat çekmiştik. Bu kişiler, İngiliz ve Alman Aydınlanması'nın öncüleriydi. Bacon, bilimin amacının Allah'ı tanımak ve kavramak değil, doğayı insan için sömürmek olduğunu öne sürmüştü. Descartes, dünyayı bir makina olarak görmüştü ve bu "makina"nın hiçbir ilahi amacı ve düzeni olmadığına inanıyordu. Ona göre tek mutlak bilgi, bilimsel bilgiydi; insanın en doğru ve mutlak bilgiyi "vahiy"den öğrenebileceğini reddediyordu. Geliştirdiği Kartezyen felsefe ile de, devlet ve toplumun dinden koparılmasının altyapısını hazırlamıştı. Newton da önceki sayfalarda değindiğimiz gibi evreni mekanik bir saate benzetmiş ve mutlak varlığın madde olduğunu öne sürmüştü. Bu düşünürlerin geliştirdikleri mekanik evren modeli ise John Locke, J. J. Rousseau, Montesquieu gibi düşünürlerce sosyal bilimlere aktarıldı. Ve seküler sistem ve ideolojilerin zemini hazırlandı.

Fransız Aydınlanması, bu din-dışı evren ve toplum modellerinin en radikalini geliştirdi. İlginç olan, Fransız Devrimi'ni de üreten bu Aydınlanma akımının yine localar eliyle gerçekleştirilmiş olmasıydı. Türk masonlarının yayın organı *Mimar Sinan* dergisi, bunu en kısa biçimde şöyle vurguluyor: "1789

Fransız İhtilali mason düşünürler tarafından hazırlanmıştır. Hürriyet, eşitlik, kardeşlik ilkesini benimseyen İnsan Hakları Beyannamesi, Montesquieu,Voltaire, Rousseau, Diderot gibi üstadlarımızın ilham ve irşadlarıyla yayınlanmıştır." [15] Yine Türk masonlarınca yayınlanan Mason Dergisi, şöyle yazıyor: "Fransa'da feodal sistemi yıkarak Büyük İhtilali yaratanların başında Montesquieu, Voltaire, J. J. Rousseau ve materyalizmin öncülerinden Diderot ile etrafında kümelenen Ansiklopedistlerin isimleri yazılıdır. Bunların hepsi masondu." [16] Mimar Sinan, bir başka sayısında şu bilgileri veriyor:

> İhtilal öncesi dönemde Fransız masonları arasında çok ünlü kişilere rastlanmaktadır. İlk zamanlar Fransız kamuoyunda ve özellikle 'esprit'li kişiler gözünde bir çeşit 'fantezist gevezelik' topluluğu gibi görülen masonluk, zamanla aynı 'esprit'li kişileri de localarına almayı başarmış ve böylece devrin çok ünlü aydınları locaların sütunlarını süslemekte gecikmemişlerdir. Bu arada ünlü Ansiklopedistlerin hemen hepsi locaların üyesi olmuştur. Her halde bunların locaların sütunlarında bulundukları sırada 18. yüzyılın görüşlerini biraderlere sürekli şekilde belirttikleri tahmin olunabilir.[17]

Fransa Büyük Şark Locası 1971-1974 yılları arası Üstad-ı Azam Fred Zeller, hatıralarında devrim öncesi Masonik faaliyetlerinden şöyle söz ediyor:

> 1789 devrim öncesi Fransa'sında masonlar, geleneklerle açıkça çatışan fikirlerle ihtirasla uğraştılar ve bunu loca haricinde de yaydılar... Voltaire'in ölümünden kısa süre önce kayıt olduğu sütunlarında devrin en meşhur filozoflarının yer aldığı Dokuz Kızkardeşler Locası'nın, mevcut düzeni yıkacak fikirlerin yayılmasında payı büyük oldu... Masonlar, yarım asır boyunca sabırla, yavaş yavaş devam eden bu gizli, yasak tartışmalarla, milli bilince yerleşik düzeni değiştirme ümit ve azmini aşıladılar.[18]

Bu masonik kaynaklardan da anlaşıldığı gibi devrimin altyapısı oluşturan anti-monarşik ve anti-Kilise düşünceler büyük ölçüde masonluğun ürünüydü. Devrimin kendisi de aynı kaynaktan geldi. Jacques de Molay'ın öcü, Tapınakçı geleneğin bağlılarından başka kimin tarafından alınabilirdi ki?...

Jacques de Molay'ın Öcü

İngiliz tarihçi Michael Howard, *The Occult Conspiracy* adlı kitabında locaların devrimin hazırlanmasındaki rolüne dikkat çekiyor. Buna göre, en etkili localardan biri, büyük üstadlardan Savalette de Lage tarafından kurulan Gerçeğin Dostları adlı gizli örgüttü. Bu locanın politik felsefesi, devrimi doğuran sosyal reformun ana hatlarını çiziyordu. Savalette de Lage ile ilişki içinde olan bir diğer önemli loca, *Neuf Soeurs* (Dokuz Kızkardeşler) locasıydı. Üyeleri arasında Voltaire, Benjamin Franklin, Paul Jones gibi isimlerin yer aldığı loca, özellikle Kilise'nin dini eğitim sistemine karşı seküler bir alternatif geliştirmeye çalışmıştı. Tarih, edebiyat, kimya ve tıp konularında Kilise öğretisinin tümüyle dışında ve tümüyle seküler teoriler geliştirildi. Bu loca tarafından kurulan Apollo Koleji, devrim sırasında Lycée Republican adını aldı.

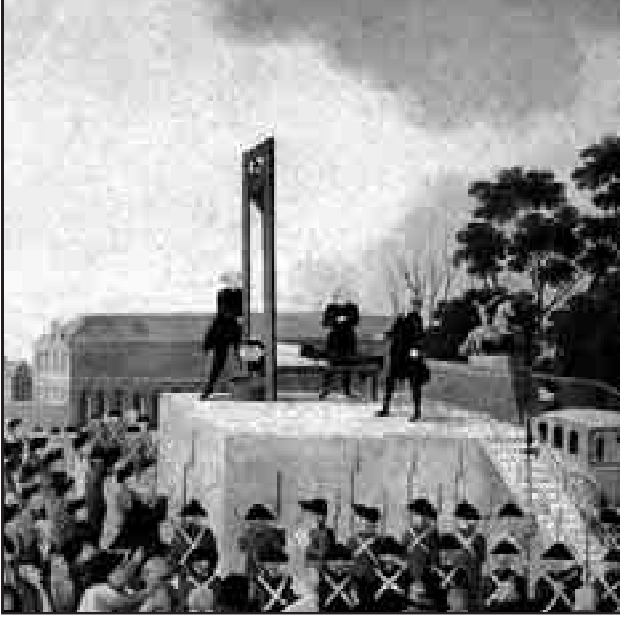
İllümine kökenli masonluğun devrimde büyük rolü olduğu, devrimin hemen arkasından kaleme alınan çeşitli kitaplarda dile getirildi. Yaygın bir iddiaya göre, Fransız Devrimi'ni ateşleyen ayaklanmanın planı, 1782 yılında Wilhelmsbad'da toplanan Büyük Masonik Konvansiyon'da yapılmıştı. Konvansiyona katılanlar arasında devrimin önemli liderlerinden Comte de Mirabeau da vardı. Mirabeau, Fransa'ya döner dönmez Konvansiyon kararlarının detaylarını Fransız locaları içinde organize etti.[19]

Devrimin perde arkasında önemli bir rol oynayan kişilerin başında ise Comte Cagliostro geliyordu. Asıl adı Joseph Balsamo olan Sicilya doğumlu Cagliostro, Almanya'da hem klasik mason localarına hem de İllüminati locasına üye olmuştu. Bir süre sonra devrimin altyapısını hazırlayacak ajanlardan biri olarak seçildi. Görevi tüm Avrupa'yı dolaşarak radikal ve devrimci düşünceleri yaymaktı. Sonunda Fransa'ya giderek Jakobenlere katıldı. 1785'teki Büyük Masonik Kongre'de devrimin hazırlığı ile ilgili yeni direktifler aldı. Aynı yıl patlak veren ünlü Kraliçe Gerdanlığı skandalının merkezinde Cagliostro vardı. Skandal, Kraliçe ile Kardinal arasında bir aşk macerası yaşandığı izlenimi vermek için düzenlenmiş bir komploydu ve halk arasında hem Kraliyet'in hem Kilise'nin itibarını büyük ölçüde zayıflattı. Skandalın masonların bir ürünü olduğunu Fransız romancı Alexandre Dumas da doğrular.[20]

Loca tarafından "ajan-provokatör" olarak görevlendirilen Cagliostro, Kraliçe Gerdanlığı skandalının ve devrime zemin hazırlayan daha pek çok gelişmenin merkezindeydi. 1787 yılında Londra'da bulunduğu sırada Paris'teki dostlarına yazdığı bir mektupta, yaklaşan devrimden söz etmiş, Bastille hapishanesinin basılacağını, Monarşinin ve Kilise'nin yıkılacağını ve akıl prensipleri üzerinde yeni bir din kurulacağını haber vermişti.[21] Bu, kuşkusuz Cagliostro'nun inanılmaz ileri görüşlülüğünden değil, loca içindeki üstlerinden aldığı istihbarattan kaynaklanıyordu. Çünkü Michael Howard'ın ifadesiyle, "1785-1789 yılları arasında Fransa'da yer alan çok sayıdaki loca monarşiyi ve kurulu düzeni yıkmak için full-time çalışıyordu".[22]

Devrim gerçekten de büyük ölçüde bir mason eseriydi. Masonlar devrimi hem kurmak istedikleri sosyal düzen için büyük bir aşama, hem de Tapınakçılar'a karşı Fransa Kralı'nın yaptıklarının bir intikamı olarak görüyorlardı. Kışkırtılmış yığınlar Bastille hapishanesine doğru yürüdüklerinde Mirabeau, "Monarşi, Tapınakçılar Örgütünün torunlarından öldürücü bir darbe aldı" demişti.23 Bu arada, içindeki tutuklu sayısının iki elin parmaklarını geçmediği ve hiçbir stratejik önemi olmayan Bastille hapishanesinin bu denli büyük bir sembol haline getirilmesinin de bir anlamı vardı: Tapınakçılar'ın Büyük Üstadı Jacques de Molay 1314 yılında idam edilmeden önce uzun süre Bastille'de tutuklu kalmıştı!... Devrimle birlikte madem De Molay'ın intikamı alınıyordu, o halde öncelikle Bastille hedef alınmalıydı.[24]

Devrimin içinde masonluğun, daha doğrusu yeni-Tapınakçıların oynadığı rol, Cagliostro tarafından henüz daha 1789 yılında itiraf edildi. Cagliostro Engizisyon tarafından tutuklanmıştı ve canını kurtarmak için bildiği herşeyi bir

Tapınakçılar'ın Büyük Üstadı Jacques de Molay, 1314 yılında bir süre Bastille hapishanesinde tutuklu kalmış, sonra da Fransa Kralı ve Papa'nın emriyle idam edilmişti. Devrimi gerçekleştiren masonlar, bu nedenle yaptıklarını Kral ve Kilise'ye karşı alınan bir intikam olarak gördüler. Kralın kafası kesildiğinde "Jacques de Molay, öcün alındı" seslerinin yükselmiş olması, ya da stratejik hiçbir önemi olmayan Bastille'in devrimin odak noktası haline getirilmiş olması bunun göstergelerindendir.

bir anlattı. Anlattıklarının başında, Tapınakçı geleneği koruyan masonların tüm Avrupa'da zincirleme bir devrim yapma planları geliyordu. Masonların asıl amacının ise, Tapınakçıların yarım bıraktığı işi bitirerek Papalığı yok etmek olduğunu, ya da Papalığın ele geçirilmesinin hedeflendiğini de itiraf etmişti. Cagliostro'nun anlattıklarından, İttifak'ın öteki kanadının da sözkonusu zincirleme devrim tezi içinde yer aldığı anlaşılıyordu: Çünkü Cagliostro'nun itirafları arasında, uluslararası Yahudi banker hanedanı Rothschild'ın tüm bu devrimci faaliyetleri finansal yönden desteklediği, Fransız Devrimi'nde de yine Rothschild kaynaklı paraların önemli rol oynadığı da yer alıyordu.[25]

1796 yılında Fransa'da *The Tomb of Jacques de Molay* adlı bir kitap yayınlandı. İçinde, Fransız Devrimi'nin, kökenleri Tapınakçılara uzanan masonlar tarafından yapıldığı anlatılıyordu. Bir yıl sonra Cizvit rahibi Father Bamuel Memoires pour serir de *l'histoire du Jacobinisme* diye bir kitap yazdı. İçinde Tapınakçılar'ın mason görüntüsü altında halen var oldukları ve devrimi de onların yaptığı anlatılıyordu. Rahip, İngiliz İç Savaşı'nın da bir Tapınakçı tezgahı olduğunu yazmıştı.

1808 yılında Paris'teki St. Paul Kilisesi'nde Jacques de Molay'ın anısına bir anma töreni düzenlendi. Törene katılan masonlar, aynı Ortaçağ Tapınakçıları gibi giyinmişlerdi. De Molay'ın kemikleri ve bazı şahsi eşyaları üzerinde ritüeller yapıldı. Masonlar daha sonra töreni dışarı taşırarak Tapınakçı bayrakları ile Paris caddelerinde yürüyüş yaptılar.[26] 5 yüzyıl önce Kral ve Kilise tarafından Paris'te idam edilmiş olan Jacques de Molay bu kez yine Paris'te törenle anılıyordu. Kilise de Kral da artık yoktu çünkü.

Jakobenizmin Gerçek Kimliği

Fransız Devrimi'ndeki en büyük rol, kuşkusuz devrim liderlerinin çoğunun üye olduğu Jakoben klüpleri tarafından oynanmıştı. Devrimin ardından da, "Jakobenlik" politik literatürde çok önemli yeri olan bir terim haline geldi. Bu terimle, tepeden inmeci ve baskıcı bir yöntemle halkı halka rağmen yönetmeye soyunan kişiler ve kurumlar tanımlandı. Jakobenlik, insan hakları, demokrasi, eşitlik, özgürlük gibi süslü sloganlar altında belli bir grubun gerektiğinde zor da kullanarak topluma hakim olması isteği olarak bilindi. Fransız Devrimi'nden sonra da tarihte sayısız "Jakoben" ortaya çıktı. Sanki Jakobenlik kendi kendini yenileyen, yeniden üreten bir kurummuşcasına, pek çok ülkede tekrar tekrar hortladı. Bu Jakobenlerin ortak özellikleri ise hepsinin seküler oluşları ve seküler düzenler kurmak için toplumu reforme etmeye çalışmalarıydı.

Bu durumda şöyle bir soru sorulabilir: Jakoben yapısının içinde, ya da arkasında, bir başka faktör var mıydı ki, bu yapı tekrar tekrar kendini üretti? Jakobenler Klübü, devrimin ilerleyen döneminde kapatılmış, tarih sahnesinden çekilmişti. Ama, Jakobenliğin ardında, Jakoben geleneğini devam ettiren, "Jakobenlikten de öte" bir yapı vardı sanki. "Eşitlik, kardeşlik, özgürlük, demokrasi" gibi süslü sloganlar kullanıp, fakat gerçekte oldukça acımasız ve anti-demokrat yöntemleri de uygulamaya koyarak, yalnızca güce ve iktidara ulaşmaya çalışan ve kendine en büyük düşman olarak da dini seçen seküler bir örgütlenme...

Bu tanım bile bizi doğrudan masonluk hakkında düşünmeye yöneltmektedir. Nitekim masonluk içinde Jakobenlik arasındaki ilişkiyi incelemeye kalktığımızda, ikincisinin birincisi için bir paravandan başka bir şey olmadığını görüyoruz. Görünen odur ki, masonlar, devrimdeki rollerinin gizlemek için Jakoben klübünü kurmuşlar ve gerçek kimliklerini bu sayede perde arkasında tutabilmişlerdir. *Mimar Sinan*'da yayınlanan bir makalede, masonların farklı örgütler kurduklarından şöyle söz edilir:

> 1789 Fransız Devrimi'nden önce localardaki çalışmalara bir göz atınca görülüyor ki, bu çalışmalarda ele alınan fikir ve ilkelerin bir çoklarının, Fransız Devrimi'ndeki fikir ve ilkelerle benzerliği dikkati çekmektedir. Devrimin başında ilan edilen İnsan Hakları Deklarasyonunda ileri sürülen görüşler, devrimden önceki yıllarda localarda hemen hemen olduğu gibi tartışma konusu edilmiştir... Bazı biraderlerin masonluk dışında siyasal nitelikte klüpler kurduğu da ayrı bir gerçektir. Bu klüpler arasında Club Breton gösterilmektedir...[27]

Club Breton'ın masonlar tarafından kurulduğu bilgisi son derece önemlidir, çünkü Breton bir süre sonra dağılarak Jakoben kulübünün çekirdeğini oluşturmuştur. Jakoben klüplerinin yapısına baktığımızda ise sözkonusu mason bağlantısını çok açık bir biçimde görebiliriz. Bu klüpler, aynı mason locaları gibi belli kişilerin üye olabildiği, üyelerin para yardımı yapması gerektiği, içinde konferansların verildiği ve kadınların üye olamadığı kuruluşlardır.

Amerikalı tarihçiler Richard Cobb ve Colin Jones *The French Revolution* adlı kitapta şöyle yazarlar:

> Jakobenler, işe iyi organize edilmiş bir tartışma kulübü olarak başladılar. Kulübe katılmak için belli bir giriş ücreti yatırmak ve daha sonra da belli aralıklarla ödeme yapmak gerekiyordu. Üyeler klüpte önceden hazırladıkları konuşmalar yaparlardı... Kadınlar üyeliğe kabul edilmiyordu... Toplam 5500 kadar Jakoben kulübü vardı... Bazı bölgelerde mason localarıyla ortak yürütülürdü çalışmalar.[28]

Durum böyle olunca, önde gelen Jakobenlerin tümü de doğal olarak masondur. Fransız yazar Pierre Miquel de, *La Grande Revolution* adlı kitabında Jakobenlerin çoğunun mason localarına da üye olduklarını vurgular. Devrimin öncülüğünü yapan ve Meclis'in asiller ve din adamlarından sonra üçüncü sınıfını oluşturan Thiers Etats'nın durumu da locaların devrimdeki rolünü göstermektedir: Thiers Etats'nın 603 üyesinin 477'si yani % 80'i masondur.[29] *Mimar Sinan*, ise şöyle yazar:

> Önemli olan bir nokta da ihtilalde liderlik durumunda olanların çoğunun mason olmasıdır. Mirabeau, Danton ve daha birçokları ihtilalden önce localarda kendilerini tanıtmış kişilerdi.Birçok fikir adamı, filozof, idareci, asker ve din adamı, büyük ihtilalde aktif rol almadan önce locaların sütunlarında gözükmüş ve buralarda isim yapmışlardır.[30]

Masonluk bağları, önceki bölümde de incelediğimiz gibi Amerika-Fransa arasına da uzanmıştır. Fransız Devrimi'nin öncüsü General Lafayette, George Washington'ın aynı locadan biraderidir. İki taraf arasındaki masonik işbirliğinin bir nişanesi olarak, Fransız masonları Amerikalı biraderlerine New York'taki ünlü Özgürlük Heykeli'ni hediye etmişlerdir.

Kısacası devrimi yapanlar ve dolayısıyla da Jakobenler, aslında masonlardı. Jacques de Molay'ın öcünün alınması ve Avrupa'da Yeni Seküler Düzen'in (*Novus Ordo Seclorum*) başlatılması başka kimin eseri olabilirdi ki? Ama masonlar çoğu kez olduğu gibi Fransız Devrimi'nde de kendilerine büyük ölçüde gizlediler. Bu sayede, devrimi yapanların "masonlar" değil, "Jakobenler" olduğu imajı verildi. Aynı gerçek Kral ve Kraliçe'den de gizlenmiş, özellikle saf Kraliçe, örgütü bir eğlence kulübü sanmıştı:

> Marie-Antoinette 1781 yılında kızkardeşine masonlarla ilgili olarak şunları söylüyordu: 'Masonluk yalnızca iyi bir eğlence ve toplantı kulübü. Onlar şarkı söyleyip içki içen ve de kesinlikle komplo düzenlemeyen insanlar.' Kraliçe'nin bu konudaki düşüncesine rağmen, pek çok mason devrimin ön saflarında yer aldı; en az ikiyüz tanesi Genel Meclis'e, yüz tanesi de Konvansiyon'a üye seçildi... 'Eşitlik, özgürlük, kardeşlik' gibi sloganlar ve eşitliği sembolize eden terazi ya da teyakkuzu temsil eden göz gibi semboller masonluktan alınmıştı.[31]

Kraliçe'yi ve tüm aristokrasiyi aldatmak için kullanılan gizleme yöntemi, resmi tarih yazılırken de sürdürüldü. Ortaya devrimin tüm "iyi" taraflarını masonlara mal eden, kötü yönlerini ise masonluktan uzak gösteren bir resmi

tarih hikayesi çıktı. Masonların konu hakkında yaptıkları yayınlarda vermek istedikleri mesaj; örgütün devrimin ilkelerini oluşturmada -ki bunlar, Özgürlük, Kardeşlik, Hürriyet gibi süslü sloganları içermektedir- başı çektiği, ancak devrimin eli kanlı liderlerinin mason olmadığı şeklindedir. Çünkü bu liderler -ki en başta Robespierre gelir- herkesce "öcü" olarak görülen kişilerdir ve devrimin savunulması en imkansız olan Terör döneminin uygulayıcılarıdır. Bu nedenledir ki, bu "birader"lerin mason gözükmesi, olumsuz bir izlenim yaratacaktır.

Masonların gerektiği durumlarda bazı üyelerini mason değilmiş gibi göstermeleri, zaten sık sık başvurdukları bir yöntemdir. Emekli Büyükelçi İsmail Berduk Olgaçay, "masonlar çoğu kez iftihar edemedikleri kişilerin adlarını dolapta saklarlar da masonluğun kıyısına, köşesine değinmiş kişileri tabii çok defa ölümlerinden sonra mason diye takdim ederler" diyor.[32]

Devrimin "öcü" liderlerinin masonluklarının örtbas edilmesinin bir örneği Marat'dır. Masonik kaynaklar Rousseau, Montesquieu, Diderot gibi isimlerin masonluğunu üstüne basa basa duyurmalarına rağmen, "en az onbin kelle kesilmelidir" sözüyle ünlenen Marat'nın loca kayıtlarından mümkün olduğunca söz etmemeyi yeğlerler. Oysa, Amerikalı mason William R. Denslow'un 10.000 Famous Freemasons (10.000 Ünlü Mason) adlı çalışmasında bildirdiğine göre, devrimin en radikal ve kanlı liderlerinden olan Marat, 1774'de ilk kez İngiliz Büyük Locası'nda inisye edilmiş, daha sonra da Amsterdam'daki Loge La Bien Aimée adlı locaya girmiştir.[33] Aynı kitapta bildirildiğine göre, 1793 yılında Jacoben Kulübü'nün başkanlığına seçilen Danton da masondur ve Voltaire'i de yetiştirmiş olan Paris'teki ünlü Dokuz Kızkardeşler locasına üyedir.[34] Devrimin en "kan dökücü" lideri olan Robespierre de genel kuralı bozmaz; O da masondur.[35]

Aydınlanmacılar, Devrimciler ve Yahudiler

Kitabın bir önceki bölümünde Tapınakçı geleneği koruyan masonlar ile Yahudi önde gelenleri arasındaki İttifak'ın Avrupa'da dini otoriteye karşı verdikleri uzun savaşı birlikte incelemiştik. Görmüştük ki, İttifak'ın iki kanadı, önce Avrupa'da sonra da tüm dünyada seküler bir düzen kurmak için her aşamada yakın bir işbirliği gerçekleştirmişlerdir. Bu işbirliğinin, Yeni Seküler Düzen'in çok önemli bir aşaması olan Fransız Aydınlanması ve Fransız Devrimi sırasında gerçekleşmemiş olması elbette beklenemez. Bu iki büyük hareketin ardındaki mason etkisini önceki sayfalarda inceledik; şimdi ise olaydaki Yahudi bağlantısına ve Yahudi faktörüne göz atmak gerekmektedir.

Nitekim konu hakkındaki kısa bir araştırma; Fransız Aydınlanmacılarının Yahudilere olan olağandışı ilgisini, devrimdeki Yahudi faktörünü ve Jakobenler ile Yahudiler arasındaki çarpıcı yakınlığı ortaya çıkarmaktadır.

İlk bakılması gereken, devrimin ideolojik altyapısını hazırlayan Aydınlanmacılardır. Fransız Aydınlanmacılarının da diğer Aydınlanmacılar gibi mason olması demek, onların da diğerleri gibi İttifak'ın öteki kanadıyla, yani Yahudilikle ilgili olmaları demekti. Nitekim konuyla ilgili önemli isimlere baktı-

ğımızda, masonik misyonun temel özelliğini, yani "Yahudi diyarını kurtarma" hedefini görebiliyoruz. Örneğin Jean Jacques Rousseau, Yahudilerin önce Fransa'da sonra da tüm Batı Avrupa'daki politik özgürlük kazanmaları üzerinde dikkat çekici bir biçimde durmuştu. Rousseau, Yahudilerin yalnızca eşit haklar kazanmaları gerektiğini değil, kendilerine ait bir ülkeleri olması gerektiğini de savundu, ki bu da "Yahudi diyarının kurtarılması"ndan başka bir şey değildi... Yazdığı bir makalesinde Yahudilerin ulusal özelliklerine olan hayranlığını şöyle vurguluyordu: "Yahudiler bize hiç sona ermeyen bir birikim sunuyorlar. Atina, Isparta, Roma ve onların insanları tümüyle yok oldu, bütün zorluklara rağmen Sion, çocuklarını yitirmedi. Onlar her milletin arasına girdiler ama hiçbirinde erimediler. Lidersiz kaldılar ama hala bir milletler. Ülkesiz kaldılar ama hala birer yurttaşlar.'" [36]

Montesquieu da aynı çizgideydi. Jean Bodin'in Yahudi dinine karşı son derece sempatiyle yaklaşan geleneğini devam ettirdi. *Lettres Persanes* (1721) adlı eserinde Yahudiliği "iki çocuk (Hıristiyanlık ve İslam) doğurmuş bir anne" olarak nitelendiriyordu." [37]

Diderot da "Yahudi sempatizanı" idi. *Juifs (Philosophie des)* adlı Yahudilerle ilgili makalesi Ansiklopedinin 9. cildinde yer aldı. Burada Diderot, Yahudilerin iki ulusal özelliğine duyduğu derin hayranlığı dile getiriyordu: Hala varlığını sürdüren en eski ulus olmaları ve hiçbir zaman çok tanrıcılığı benimsememeleri. Bunun yanında Yahudi atalarının 'doğal' dinine duyduğu hayranlığı da vurguluyordu.[38]

Devrimin önderleri ise aynı Aydınlanmacılar gibi hatta daha da fazla Yahudiler ile ilişki içindeydiler. *Encyclopaedia Judaica*, Jakobenler ve sonrası hakkında şöyle yazıyor:

> Parisli Jakoben klüpleri Yahudi sempatizanıydılar... Güney Fransa'da bir grup Yahudi 'Rousseau' adını verdikleri bir Jakoben Klubü kurdular. Bu Yahudi-Jakoben klüp, 1793-1794 döneminde, Yahudilerin yoğun olduğu Saint Espirit bölgesinin devrim hükümeti haline geldi... Temmuz 1793-Temmuz 1794 arasındaki 'Terör' döneminde hiçbir Yahudi giyotine gönderilmedi...
> ... Devrim kısa sürede diğer ülkeleri de etkiledi. Hollanda'da 1795'de Fransız ordusunun yardımıyla bir devrim gerçekleşti ve Batavian Cumhuriyeti kuruldu. Devrimin düzenleyicilerinin başında bir grup 'aydınlanmış' Yahudi geliyordu. Sözkonusu 'aydınlanmış' Yahudiler Amsterdam'da Felix Libertate adlı bir örgüt kurmuşlardı. Bu örgütün amacı 'özgürlük ve eşitlik prensiplerini yaymak' olarak açıklandı... Devrimin yankıları İtalya'ya da ulaştı. 1790 baharında Yahudiler 'devrimin partizanları' olmakla suçlandılar... 1796-1798 yıllarında, Napoleon İtalya'nın büyük kısmını işgal etti. Ülkeyi ele geçiren Fransız orduları, girdikleri heryerde artık Yahudiler için eşitlik döneminin başladığını ilan ettiler... Napoleon'un Mısır seferi sırasında başlayan karşı-devrimci hareketlerin sloganı 'Yahudilere ve Jakobenlere karşı mücadele' idi... Napoleon'un 1815'teki düşüşüne kadar İtalya'da Yahudi eşitliği güvence altında kaldı...[39]

Özellikle Kilise'ye karşı Jakobenler ve Yahudiler hep aynı saftaydı. Devrim sırasında yayınlanan bir Fransız gazetesi, devrimciler ve devrime karşı olanları birbirinden ayıran önemli bir gösterge olarak, yeni meclisin rahipler-

Yahudi önde gelenleri ve masonluk arasıdaki İttifak, Devrim ile birlikte geleneksel düşmanı olan Kilise'ye büyük bir darbe vurmuş oluyordu. Devrimin en ateşli günlerinde bu çizgi iyice belirgin hale geldi ve Jakobenlerin yoğun propagandası sonucunda yaygın bir "Hıristiyanlıktan çıkma" hareketi gelişti. Bunun yanısıra İttifak'ın Üstad mason Robespierre tarafından üretilen "devrimci ibadet" ya da "Yüce Varlık İbadeti"ni tasvir eden devrim döneminden kalma bir resim: Resmin tepesine masonluğun Kabala kaynaklı ünlü sembolü "üçgen içinde göz" eklenmiş, tüm bu olayların gerçek organizatörünün kim olduğunu anlatmak istercesine...

den devrimin ilkelerine ters düşmeyeceklerine dair imzalamalarını istediği ünlü yemini gösteriyordu. Kiliseyi devrimin boyunduruğuna alacak olan bu yemine karşı çıkanlar ve taraftar olanlar, o dönemki kutuplaşmayı açıkça sergiliyordu: "Rahiplerin yemini kabul etmesine karşı çıkanlar: Avrupa'nın bütün Katolik kiliseleri, yabancı milletler, dinin savunucuları...Yemine taraftar olanlar: Jakoben Klübü üyeleri, Yahudiler, Protestanlar ve deistler." [40]

Yahudiler ile devrimciler arasındaki bir diğer ilişki ise Cagliostro'nun önceki sayfalarda değindiğimiz itiraflarında açığa vurduğu gibi, Rothschild bağlantısıydı. Cagliostro, ünlü banker hanedanı Rothschild'ın Fransız devrimcilere, özellikle de Jakobenlere büyük paralar aktardığını söylemişti. Nitekim devrimin önde gelen isimlerinden Mirabeau, o yıllarda Yahudilerden rüşvet almakla suçlanmıştı. Çünkü Yahudilerin politik eşitlik kazanmasını kendisine dava edinmiş, Ulusal Asamble'de bu konuyu defalarca gündeme getirmişti.[41]

Devrimin İttifak'ın ortak çıkarlarına hizmet eden en önemli yanı ise din aleyhtarı yönüydü. Devrimin en ateşli günlerinde bu çizgi iyice belirgin hale gelmiş, Jakobenlerin yoğun propagandası sonucunda yaygın bir "Hıristiyanlıktan çıkma" hareketi gelişmişti. Hatta bunun yanısıra Hıristiyanlık yerine yeni bir din üretmeye yönelik çabalar da oldu. İlk belirtileri 14 Temmuz 1790'da, Federasyon Bayramı'nda görülen "devrimci ibadet", gittikçe yayılmaya başladı.

Robespierre, "devrimci ibadet"e yeni kurallar da getirmiş, bu ibadetin ilkelerini bir rapor halinde belirleyerek adına da "Yüce Varlık İbadeti" demişti. Bu gelişmenin çarpıcı bir sonucu, ünlü Notre Dame Kilisesi'nin "aklın tapınağı"na dönüştürülmesiydi. Kilise'nin duvarlarındaki Hıristiyan figürleri sökülmüş ve orta yere "akıl tanrıçası" olarak tanımlanan bir kadın heykeli yerleştirilmişti.

Devrimin sembolü haline gelen bu kadın tasviri, masonik kaynaklara göre, masonluğun ilk "Büyük Üstadı" olan Hiram Abiff'in dul annesidir. Bu ilginç sembolik ifade, devrimciler tarafından Hıristiyanlığın yerine konmaya çalışılan "devrimci ibadet"in, bir tür masonik tapınma, ya da masonluğa tapınma olduğu anlamına gelir. Aynı dul kadın, mason bir heykeltıraş tarafından yapıldıktan sonra Fransız masonlarınca Amerikalı biraderlerine hediye edilen New York'taki ünlü Hürriyet Heykeli'ndeki dul kadındır.

Prototip Devrim: Klüp Görüntüsündeki Örgütlenmeler, Sokak Gücü ve Masonik Medya...

Devrimin masonlar tarafından gerçekleştirilmiş olması, bizlere genel olarak örgütün kullandığı yöntemler hakkında iyi bir referans oluşmasını sağlıyor. Geleneklerinden asla taviz vermedikleri bilinen masonlar, Fransız Devrimi'nde kullandıkları yöntemlerle, daha sonra sergileyecekleri tüm operasyonları için bir "prototip" meydana getirmiş durumdalar.

Bu geleneksel yöntemlerin başında devrim öncesi örgütlenme şekli gelir. Masonluğun Jakobenler gibi klüp ve derneklerle kendini gizlemesi ya da ikinci planda göstermesi, "prototip devrim"in en önemli özelliklerinden birisidir. Bu gelenek masonlar veya masonik organizasyonlar tarafından bugün de hala sürdürülür. Kullanılan iki ayrı yöntem var: Birinci türde, sözkonusu "dernek", "klüp" doğrudan mason locası niteliği taşır, yalnızca masonlar kabul edilir. (Yalnızca 33. dereceden masonların kabul edildiği Türkiye Fikir ve Kültür Derneği veya B'nai B'rith'in Türkiye'deki paravan kuruluşu olan Fakirleri Koruma Derneği gibi örgütler bu sınıfa girer). İkinci türde, "dernek", "klüp" veya "siyasi parti" masonların yönetiminde olur, fakat mason olmayan pek çok kişi de bu örgütlenme içine alınır. Bu şekilde mason olmak için gerekli özelliklere sahip olmayan kişiler, bazı çıkarlar karşılığında, masonik ideallere hizmet eder hale sokulur.

"Prototip devrim"in ilginç bir başka özelliği de, ilk kez bir "kontrgerilla" oluşturmuş olmasıdır. Bilindiği gibi kontrgerilla adıyla tanınan yarı-askeri örgütlenme, bazı güç odaklarının ki bu odakların en başında mason localarının geldiği İtalya'daki P2 skandalı ile belgelenmişti karşı güçleri sindirmek için oluşturduğu bir terör organizasyonudur. Bu gizli organizasyon, ordu içinde ve siviller arasında örgütlenir; şiddete eğilimli sokak serserileri "vatanseverlik" veya "anti-komünizm" maskesi altında kontrgerillanın sivil kanadını oluşturur. İşte bu sözkonusu terör organizasyonunun ilk örneğini, masonluğun sivil ve askeri uzantılarını, "prototip devrim"de bulabiliyoruz.

Sans-Clulette'ları "yamyamlık"la özdeşleştiren bir İngiliz karikatürü.

Jakobenlerin devrimi yaparken ordudaki biraderlerinin desteğini almış olmaları, bugünkü bazı loca merkezli sivil-asker ilişkilerini hatırlatıyor. Alain Guichard, *Les Franc Maçons* adlı kitabında, devrim öncesinde Fransa Büyük Locası'nın (Grand Orient), tam kırk tane askeri locaya sahip olduğunu yazar.[42] Bir başka Fransız yazar Pierre Miquel de, *La Grande Revolution* adlı kitabında, bu askeri locaların en kalabalık olanının Le Nord-Est Locası olduğunu, locada Voltaire, Rousseau'nun doktrinlerinin öğretildiğini bildiriyor.[43] Bu askeri locaların devrimde Jakobenlere destek olması, pasif davranarak kralı savunmasız bırakmaları olayların akışını büyük ölçüde etkilemiştir. Mason dergisi Mimar Sinan, "18. yüzyıl filozoflarının düşünceleri tarafından bilinçlendirilmiş" ordunun önemini şöyle vurguluyor:

> Saray belki çeşitli ayaklanmalara karşı koyabilirdi. Ancak Fransız ordusu birliklerine sarayın güveni yoktu. Fransız ordusu içindeki askerler de 18. yüzyıl filozoflarının düşünceleri yönünde bilinçlendirilmiş bulunuyordu. Dolayısıyla ordu, hükümete, ihtilali bastırma hususunda pek yardımcı olacak gibi gözükmüyordu. Komutanların birçokları bunu açıkça belirtmişlerdi. Hatta bazı askeri birlikler ayaklanmaları destekler gibi görünüyor, bu da ihtilalcileri cesaretlendiriyordu.[44]

Asker-loca ilişkilerine Umberto Eco da dikkat çekerek "... askerler arasında localar ortaya çıkıyor, alaylarda gizli, Hiram'ın öcünü alma planları kuruluyor, yakında patlak verecek devrim üzerine tartışılıyordu..." diyor.[45]

Devrimin "kontrgerilla"sının sivil kanadı ise Sans-Culotte adı verilen ve Ja-

O dönemde locaların sokak gücü ya da diğer bir deyişle devrimin "kontrgerilla"sı konumundaki Sans-Culotte'lardan biri. Ayağının altında dini simgeleyen asıl rahip var.

kobenler tarafından yönlendirilen sokak çetelerinden oluşuyordu. Kültür düzeyi düşük, şiddete eğilimli kimselerden oluşturulan Sans-Culotte'lar, özellikle Paris'te büyük bir terör havası estirdiler. Başta kilise ve din adamlarının olmak üzere her türlü karşı-devrimci unsurun localara karşı direnişleri, bu sözde "vatansever" sokak serserilerinin eliyle kanlı bir biçimde bastırıldı. Sans-Culotte'lar daha sonraki tüm (faşist ya da komünist) devrimci masonlara ilham kaynağı olacaktı. Marx ve Engels'ten Lenin'e, Troçki'ye kadar nesiller boyu pek çok devrimci ve onların 20. yüzyıldaki benzerleri Fransız Devrimi'nin radikallerine ve Sans-Culotte'lara olan hayranlıklarını vurguladılar.[46]

Devrimin bir başka prototip yanı da çok önemli bir gücü, medyayı kullanmış olmasıydı. Masonluğunun yanında bir de Yahudi asıllı olan Marat'nın [47] yayınladığı "Halkın Dostu" adlı gazete önemli etkiye sahipti. "Halkın Dostu"nda, 1790 Temmuz'unda Marat şöyle yazıyordu: "Beş ya da altı yüz kesilmiş kafa sizin dinginliğinizi, özgürlüğünüzü ve mutluluğunuzu sağlayacaktır. Yanlış bir acıma sizin ellerinizi tuttu ve yumruklarınızı geciktirdi. Şimdi onbin kelleye lüzum var. Belki gelecek sene yüz bin kellenin koparılması şart hale

gelecektir." Ne ilginç, Yahudi asıllı Marat'nın ilk örneklerinden birini verdiği "masonik medya" asırlar boyunca yine soydaşları tarafından kullanıldı.

Bir başka "masonik medya" örneği ise Sans-Culotte'ların lideri Jacques Rene Hebert'in yayınladığı provokatör gazeteydi. Hebert, 1790 ve 1794 yılları arasında, *Le Pere Duchesne* adıyla küçük bir gazete yayınlamıştı. Gazete, o dönemdeki politik konular üzerinde, oldukça bozuk ve argo bir lisan kullanılarak tek taraflı yorumlar yapıyordu. Paris'in sokak ağzıyla yayınlanan gazete, Sans-Culotte'lar arasında çok popüler oldu. Gazetenin en önemli iki özelliği ise din karşıtı (anti-Katolik) bir kampanya başlatması ve terör olaylarını da körüklemesiydi.

Jakobenlik'in ardında "Jakobenlik'ten de öte" bir örgütlenme olduğunun belki de en ilginç göstergelerinden biri, bu yöntemlerin, Jakobenlerin bugünkü "birader"leri tarafından aynen devam ettirilmesidir. Olayları biraz daha derinden incelediğimizde, hemen her yerde bu gerçekle karşılaşıyoruz. İlerleyen bölümlerde Fransız Devrimi'nde kullanılan yöntemlerin İttifak tarafından sık sık kullanılmaya devam edildiğini birlikte göreceğiz.

Napolyon ve Kabalacılar ya da 'Bilinmeyen Üstünler'

Devrimin doğurduğu uzun istikrarsızlık dönemlerinin ardından iktidarı ele geçiren Napolyon, neredeyse tüm Avrupa'ya savaş açarak bir dev imparatorluk oluşturma yoluna gitti. Ama her ne kadar "Özgürlük, eşitlik, kardeşlik" gibi süslü değerleri yaymak için Avrupa'yı fethe giriştiğini iddia etse de, Fransız İmparatoru, kuşkusuz iktidar peşinde koşuyordu.

Ama yalnızca iktidar mı?... Napolyon, belki işgal ettiği ülkelerde, özgürlük, demokrasi gibi kavramları korumak amacını gütmedi ama devrimin içinde yer alan önemli bir ilkeyi gerçekleştirdi: Yahudilerin politik eşitliğe kavuşmasını sağladı. Politik eşitlik, o dönemde Yahudilerin en büyük hedefiydi. Yahudiler, 1800'lü yıllara gelindiğinde, Avrupa içinde büyük bir ekonomik güç elde etmişlerdi. En başta Rothschild hanedanı olmak üzere, Yahudi bankerler, hükümetlere borç veriyor, Avrupa ekonomisini büyük ölçüde kontrol ediyorlardı. Ekonomik güç, onlara belli ölçüde politik güç de sağlıyordu ama yine de doğrudan politik kurumları yönetme şansına sahip değildiler. Çünkü Avrupa ülkelerinde hıristiyan olmayanlar, politik kurumlara giremiyorlardı. Bu da elbette tüm dünyaya egemen olmanın hesaplarını yapan Yahudi liderleri ve Kabalacılar için mutlaka aşılması gereken bir engeldi.

Napolyon, Yahudilerin bu engeli aşması için büyük çaba gösterdi. Neden böyle davrandığı sorusuyla ilişkin olarak akla gelen ilk bilgi, O'nun da Fransız Devrimi'nin önde gelenlerinin çoğu gibi "Yahudi diyarının kurtarıcısı" yani mason olması.[48] Bir başka deyişle, Napolyon da İttifak'ın içindeydi. (Belki, İttifak'ın adamıydı demek daha doğru olabilir.)

Napolyon'un İttifak'ın temsilcisi olduğunun en açık göstergelerinden birisi de, Yahudi önde gelenleriyle kurduğu olağandışı bazı ilişkilerdir. Napol-

yon, Fransa'da, yüzyıllardır legal olarak toplanmayan Sanhedrin kurulunun yeniden toplanmasını sağlamıştır. Sanhedrin'in özelliği, Yahudi toplumunun önde gelen hahamlarının, yani Kabalacılar'ın oluşturduğu bir kurul olmasıdır!... Kabalacılar'la böylesine bir dirsek temasına geçmiş olan Napolyon, Sanhedrin'i toplanmaya çağıran kararında şöyle diyordu: "Yahudi ulusuna iade edilen hakların hayal düzeyinde kalmaması için her türlü önlemin alınmasını... Bu ulusun Fransa'da bir 'Kudüs' bulmasını istiyorum." [49]

Daha da ilginç olan, Napolyon'un, tam da masonluğun temel misyonuna uygun olarak, "Yahudi diyarını kurtarma" çabasına girişmiş olmasıdır. Napolyon'un Mısır'ı işgalinin ardında yatan asıl neden, "Yahudi diyarını kurtarmak", yani Filistin'de bir Yahudi devleti kurdurmaktı. *Judaica*, konuyla ilgili olarak şunları not ediyor:

> Napoleon, tüm İtalya'daki Yahudilere politik özgürlük kazandırdı, öyle ki İtalyan Yahudileri, Napoleon'u bir kurtarıcı olarak selamladılar ve kurtarıcı anlamına gelen 'Helek Tov' sıfatıyla andılar... Mayıs 1799'da Napolyon'un Filistin seferi sırasında, hükümet gazetesi Moniteur, Napoleon'un Filistin'de yayınladığı bir açıklamada, Yahudilerin kendi ülkelerine döneceklerine dair söz verdiğini yazdı. Pek çok Avrupalı gazete de bu haberi yayınladı... Napolyon'un 1806-1808 yılları arasında Yahudi tarihi üzerinde büyük etkisi oldu. İlk kez Fransa'da bir Sanhedrin (Yahudi İleri Gelenler Meclisi) ve Consistory (Hahamlar Kurulu) kurulmasını sağladı.[50]

Napolyon'un Filistin'de bir Yahudi devleti kurma amacını taşıdığına, Fransızların ünlü tarih dergisi Historia'da da dikkat çekilmişti. *Historia*, 22 Mayıs 1799 tarihli *Gazette Nationale ou Le Moniteur Universa*l isimli gazeteyi kaynak göstererek, "Napoleon'un asıl hedefinin Filistin Topraklarında bir Yahudi devleti kurma" olduğunu yazıyordu. Habere göre, Napolyon, Mısır Orduları Komutanı olarak Yahudilere bir çağrıda bulunarak onları Fransız bayrağı altında birleşmeye ve Osmanlı İmparatorluğu'na karşı savaşmaya davet etmişti. Bu birleşmeye karşılık da, Yahudilerin Vaadedilmiş Topraklar'da bir devlet kurma imkanına kavuşacaklarını vaadediyordu. (Napolyon, Filistin'i Osmanlı'dan alamamış, dolayısıyla da "Yahudi diyarını" kurtaramamıştır. Ama, bu büyük misyona önemli bir katkıda bulunmuş, Araplar arasındaki ilk ulusçu fikirleri bölgeye enjekte etmiştir. Bu bölücülük kartı, bir yüzyıl sonra İttifak'taki biraderlerince iyi oynanacaktır.)

Tüm bunlardan, Napolyon'un, İttifak'ın önemli bir üyesi olduğu anlaşılıyor. Yahudilerin politik eşitliğini yaymak için uğraşan, Kabalacılar kurulu Sanhedrin'i toplantıya çağıran ve Filistin'de bir Yahudi devleti kurulmasına daha o dönemde çabalayan ve bir mason olan Napolyon'un tavrı başka nasıl açıklanabilir? Umberto Eco da Napolyon'la ilgili bazı ilginç satırlar yazıyor. Eco, Napolyon'un "dünyayı yönetecek yetenekte bir Bilinmeyen Üstünler Kurulu"nun (Kabalacılar'ın) var olduğunu farkettiğini ve bu nedenle Sanhedrin'i topladığını söylüyor:

> Aydınlanmışlar'ın kan-dondurucu betimlemeleriyle, dünyayı yönetebilecek yetenekte bir Bilinmeyen Üstünler kurulunun açığa vurulması karşısında, Napolyon hiç duraksamıyor: Onlara katılmaya karar veriyor. Kardeşi Joseph'in Büyük Doğu büyük üstatlığına aday gösterilmesini sağlıyor, kendisi de birçok kaynakların belirttiğine göre, Masonlarla bağ kuruyor, bazı kaynaklara göre çok yüksek bir dereceye erişiyor. Ancak hangi rite girdiği bilinmiyor. Belki de, sakınımlı davranmak için tüm ritlere girmiştir.
> Napolyon'un bu konuda ne dediğini bilmiyorduk ama Mısır'da oldukça uzun bir süre geçirdiğini unutmuyorduk; piramitlerin gölgesinde (ona tepeden bakan ünlü kırk yüzyılın Hermetik Gelenek'e açık bir gönderme olduğunu bir çocuk bile anlardı) kimbilir hangi bilgelerle konuşmuştu.
> Napolyon'un bir bildiği olmalıydı; çünkü 1806'da Fransız Yahudilerini bir toplantıya çağırmıştı. Toplantının resmi nedenleri beylikti: Tefeciliği azaltmaya çalışmak, İsrailli azınlığın bağlılığını güvenceye almak, yeni finansman kaynakları bulmak... Ama bu, onun bu toplantıya, neden Bilinmeyen Üstünler yönetimini çağrıştıran Sinod adını verdiğini açıklamıyor.[51]

Napolyon'un Yahudilerle olan ilişkilerinin ardından, Moskova Ortodoks Kilisesi, şu açıklamayı yapmıştı: "Şimdi Napolyon, İsa'nın kilisesini ortadan kaldırarak, kendisini gerçek Mesih ilan etmeleri için, Tanrı'nın gazabının yeryüzünün dörtbir yanına dağıttığı bütün Yahudileri birleştirmeyi amaçlıyor." [52]

Gerçekten de, "Yahudi diyarın kurtarıcılığı"na soyunan Napolyon, bazı Yahudiler tarafından bir tür Mesih sanılmıştı. Judaica, konuyla ilgili olarak, "Avusturya otoriteleri, Yahudilerin Napoleon'u bir Mesih olarak görmesinden dolayı endişeliydi" diyor.[53]

Napolyon, kuşkusuz beklenen Mesih değildi. Ama Kabalacılarla yakın ilişki halindeydi ve Mesih Planı'nın gerçekleşmesine önemli katkılarda bulunmuştu. Bu arada Yahudilere yaptığı hizmetler, bazı saf Yahudilerin onu Mesih sanmasına yol açtı. Mesih beklentisi ile yanıp tutuşan Yahudiler, Napolyon örneğinde olduğu gibi bazen acele davranıp erken Mesihler buluyorlardı kendilerine. Bu gelenek, Avrupalı Yahudilerin tarihine "sahte Mesih" hareketleriyle yansıdı. Jacop Frank, Sabetay Sevi ve Solomon Molkho gibi bazı Kabalacılar da acele davranıp kendi kendilerini Mesih ilan ettiler. Oysa ki, Mesih'in dönüşü için yapılan Plan, daha başka aşamalar gerektiriyordu...

Viyana Kongresi ve Karşıt İdeolojilerin Dostluğu

Viyana Kongresi, Avrupa tarihinde önemli bir dönüm noktası olarak kabul edilir. Napolyon'a karşı girişilen uzun mücadeleyi kazanan büyük Avrupa devletlerinin liderlerinin toplanmasıyla gerçekleşen Kongre, Fransız Devrimi'nin oluşturduğu kaosu durdurmak ve Avrupa'daki kurulu düzeni devam ettirmek amacını gütmüştür. 1814'de toplanan Kongre'de, başta Avusturya'nın ünlü şansölyesi Metternich olmak üzere, tüm muhafazakar devlet adamları, devrimin ilkelerini bastırmaya karar vermişlerdir.

Bir ilke hariç... Devrim-karşıtı devlet adamları aynı devrimciler gibi

nedense "Yahudi sorunu"nu ısrarla gündeme getirmiş, bu konuda bir misyonları varmışçasına, Yahudilerin politik özgürlük kazanmaları için uğraşmışlardır. İsrailli tarihçi Moshe Sevilla-Sharon şöyle der: "Napolyon 1814'de Waterloo'da kesin yenilgiye uğradıktan sonra, aynı yıl toplanan Viyana Kongresi Yahudi meselesini de görüştü. Metternich ve tanınmış daha bir çok devlet adamı, Yahudiler lehinde kararlar çıkarmaya çalıştılar.." [54]

Metternich: Viyana Kongresi'nin baş aktörü, Yahudi politik özgürlüğünün ateşli savunucusu, bir üstad mason ve Rothschil'a kadar uzanan bağlantıların sahibi...

Devrimin tüm ilkeleri bastırılmaya karar verilmişken, bu ilkeler içinde İttifak açısından en önemli olanının, yani Yahudilerin politik haklarının Kongre tarafından dikkat çekici bir biçimde savunulmasının açıklaması ne olabilir? Akla ister istemez İttifak'ın Kongre'yi yönlendirmiş olabileceği gelmektedir. Gerçekten de böyle olmuştur. İttifak'ın Kongre'yi yönlendirmiş olduğunun açık bir göstergesi, Kongre'deki masonik etkidir. Mason tarihçilerin bildirdiğine göre, Kongre'deki büyük devlet temsilcileri, yani Avusturya'dan Metternich, İngiltere'den Castlereagh, Polonyalı Czartoryski ve Rusya Çarı, dördü de masondur.[55]

Özellikle anti-devrim döneminin (1814-1848) tartışmasız en büyük siyasi figürü olan Metternich, çoğu masonik kaynakta "büyük üstad" olarak sayılır. İlginç olan, Metternich'in bir de "Yahudi bağlantısı" olmasıdır. Judaica şöyle yazar:

> Metternich, hem kendi ülkesinde hem de Avrupa genelinde Yahudi haklarının ısrarlı bir savunucusuydu. Bunu özellikle Viyana Konferansı'ndaki liberal politikayı savunurken gösterdi... Daha sonra, Frankfurt senatosunu, bölgedeki Yahudi cemaatinin haklarını teslim etmesi yönünde uyardı. Ayrıca Hamburg, Luebeck ve Bremen'e, Yahudi cemaatlerinin haklarına riayet etmemeleri nedeniyle, protesto mektupları yolladı. Viyana'da bir Yahudi klübüne üye oldu. 1848'de devrim Viyanası'ndan kaçarken, bağlı olduğu bu klübün önemli bir üyesi ve bir de Rothschild ailesinin de arasında bulunduğu bir grup Yahudi banker tarafından destek gördüğü de söylenmiştir. Metternich'in 'sağ kolu' olan Friedrich von Gentz de Yahudilere karşı son derece sıcak davranıyordu.[56]

Bu tablodan çıkan sonuç, İttifak'ın çabalarıyla gerçekleşen Fransız Devrimi'nin yanısıra, devrim-karşıtı olarak bilinen Viyana Kongresi'nin de İttifak'ın etkisi altında olduğudur. Viyana Kongresi'ne katılan mason devlet adamları her ne kadar ulusal politikaların zorunlu bir sonucu olarak ülkelerinin monarşik yapısı korumak durumunda kalmış olsalar da devrimin İttifak için en önemli içeriği olan Yahudi haklarına arka çıkmışlardır.

Bu ilginç bir durumdur ve bir önceki bölümde değindiğimiz bir gerçeğin yeni bir ispatıdır. İttifak tarafından üretilen birbirine zıt ideolojilerin gerçekte birbirleriyle uyum içinde olabileceği gerçeğinin... Her seküler ideoloji İttifak'ın tarafından kullanılabilir. Birbirine zıt gözüken ideolojiler de İttifak'a farklı yönlerde yararlı olabilmektedirler. Fransız Devrimi'nin radikal reformcu düşünceleriyle, Metternich'in muhafazakarlığının Yahudilerin politik eşitliği konusunda buluşması bunun yalnızca bir örneğidir.

Siyasi Siyonizm Dönemi

"Hiç kuşku yoktur ki, bu büyük Siyonizm hareketi, 'Atchalta D'egeula' (Mesihi dönemin başlangıcı)dır. Mesih'in gelişi ve bizim günlerimizin doğuşu, çok yakınlaşmış bulunmaktadır."
— Haham Avraham Yitzhak Hacohen Kook'un 1920'li yıllarda Siyonizm hakkında yaptığı bir yorum

Kitabın ilk iki bölümünde, Mesih Planı'nın hangi aşamalardan geçtiğini ve bu aşamaların da Batı toplumlarında ne gibi dönüşümler oluşturduğunu inceledik. Buna göre, Mesih Planı, ilk büyük aşamasını, yani Mesih'in gelişi için gerekli birinci şart olan "Yahudileri dünyanın dört bir yanına dağıtma" projesini, İspanya sürgünü ile uygulamaya koymuştu. Sürgün, hem bu tür bir kehaneti gerçekleştiriyor, hem de Yahudilerin Kuzey Avrupa'ya dağılmasıyla Hollanda, İngiltere gibi ülkelerde kapitalizmin ilk çarklarının dönmesini sağlıyordu. Kabalacılar'ın kehanetlerinde müjdesini verdikleri Protestan akımı ise Katolik Kilisesi'ne büyük bir darbe vurarak Plan'a büyük bir destek veriyordu. Bu arada İngiltere'de ortaya çıkan Püritenler ya da yerinde bir deyimle "yapay Yahudiler" hem Britanya İmparatorluğu'nu, hem de Kabalacı Kolomb'un keşfettiği Yeni Dünya'yı Yahudileştirerek, Plan'ın işlemesine katkıda bulundular.

Avrupa'da önce Protestanlık, ardından da Aydınlanma ile oluşan büyük toplumsal ve politik değişimin de, Kabalacılar ve Tapınakçı geleneği koruyan masonlar arasında kurulmuş olan İttifak tarafından gerçekleştirildiğini 2. bölümde inceledik.

Böylece, Mesih Planı'nın önündeki engellerin çoğu aşılmış oluyordu. Yahudiler, kapitalist ekonomi sayesinde, tefecilikten gelen klasik sermaye birikimlerini çok daha fazla artırarak büyük bir ekonomik güce ulaşmışlardı. Bu ekonomik gücü, politik eşitlik elde ettikleri Batı'da rahatlıkla siyasi güce dönüştürebiliyorlardı. Benjamin Disraeli'nin İngiltere'ye başbakan olması, ülkenin en zengin hanedanı olan Rothschild'ın, "Lord" ünvanı alarak Parlamento'ya dahil olması, bunun iki çarpıcı göstergesidir.

Yahudileri "İsa'nın katilleri" sayan[1] ve Vaadedilmiş Topraklar'ın onlara ait olduğu tezine karşı çıkan Katolik Kilise'sinin dize getirilmesi ile birlikte, Mesih Planı'nın önündeki ideolojik engel de ortadan kalkmıştı. Batı'nın büyük güçleri, Plan'ı desteklemeye hazırdılar: Fransa Katolikti ama dinden koparılmış (sekülerleştirilmiş) bir ülkeydi ve Katolik olmasının herhangi bir sakıncası kalmamıştı. İngiltere ve Amerika ise Protestan, hem de Püriten geleneğine sahip birer Protestan ülkeydi. Bunun da ötesinde, Kabalacılarla kurduğu İttifak'a her zaman ve her yerde sadık kalan masonluk, bu ülkelerin yönetiminde büyük söz sahibiydi. (Almanya'nın çok daha ilginç olan misyonuna daha ilerde değineceğiz.)

Kısacası, artık Mesih Planı'nın en can alıcı aşamasına, yani Vaadedilmiş Topraklar'a dönüş projesine geçilebilirdi. Bu, Yahudilerin dağılmış oldukları "dünyanın dört bir yanı"ndan bu kez yeni bir göç dalgasıyla Vaadedilmiş Topraklar'a dönmeleri anlamına geliyordu. Zaten bu nedenle de Vaadedilmiş Topraklar'a dönüş, Kabalacılar'ın dilinde "İsrail'in sürgünlerini toplaması" olarak ifade ediliyordu. Bu "sürgünlerin toplanması" ifadesi de Eski Ahit'in İşaya kitabında geçen bir kehanetten çıkarılmıştı. İsrailoğulları'nın "dünya egemenliği"nden önceki gelişmeleri bildiren ayet şöyle diyordu:

> Ve o gün vaki olacak ki, Aşur'dan ve Mısır'dan ve Patros'tan ve Kuş'tan ve Elam'dan ve Şinardan ve Hamattan ve denizin adalarından artakalacak olan kavmin (Yahudilerin) bakiyesini kurtarmak için Rab yine ikinci kere elini uzatacak. Ve milletler için bir bayrak kaldıracak ve İsrail'in sürgünlerini toplayacak ve yerin dört köşesinden Yahudanın dağılmış adamlarını biraraya getirecek.[2]

Bu kehanete göre, "Yahuda'nın dağılmış adamları", yani dünyanın dört bir yanına dağılmış olan Yahudiler, biraraya gelip Vaadedilmiş Topraklar'a geri döneceklerdi. Kabalacılar, Mesih Planı'nın önemli bir aşaması olan bu kehaneti gerçekleştirmek için çalışmakta gecikmediler. Ama kuşkusuz, sözkonusu "sürgünleri toplama" projesi de gerçekleştirilmesi oldukça zor bir projeydi. Kabalacılar'ın bu konuda karşılaşacakları pek çok engel vardı. Herşeyden önce, Vaadedilmiş Topraklar İslam egemenliği altındaydı. Bu egemenlikten "kurtarılmalı" ve Yahudilerin ya da orayı Yahudilere gönüllü olarak vermeye hazır bir gücün eline geçmeliydi. Bunun yanında, Yahudi halkının Vaadedilmiş Topraklar'a döndürülmesi gerekiyordu ki, bu da oldukça zorlu bir işti. Belki İspanya sürgününden de zordu; çünkü İspanya'da tek bir merkezden çıkış olmuştu. Şimdi, çok farklı merkezlerden tek bir noktaya yönelen bir göçün organize edilmesi gerekiyordu. Ayrıca bu hareketin uluslararası destek görmesi, büyük güçler tarafından savunulması da zorunluydu.

Ama Mesih Planı "sıfır"dan bu noktaya kadar gelmişti ve Kabalacılar işi sonuna kadar sürdürmeye kararlıydılar. Vaadedilmiş Topraklar'a dönüş projesini, bazı yeni yorum ve yöntemlerle uygulamaya koydular. "Siyasi Siyonizm" böyle doğdu...

'Siyasi Siyonizmin Doğuşu

19. yüzyıl biterken, Yahudi dünyası son derece ilginç bazı gelişmelere sahne oldu. 19 yüzyıldır beklenen "Vaadedilmiş Topraklar'a geri dönüş" hareketi, bu gelişmelerle birlikte yeni bir boyut kazandı. Yahudi dünyasında doğan bu gelişmeler, kısa sürede büyük etkiler doğuracak ve bu etkiler Yahudi dünyasının çok daha dışına çıkan, özellikle de İslam dünyasını derinden ilgilendiren sonuçlar doğuracaktır.

Ortaya çıkan bu yeni gelişme, klasik literatürde "Siyasi Siyonizm" olarak tanımlanan ve Vaadedilmiş Topraklar'a dönüş rüyasına yeni bir yaklaşım getirdiği söylenen akımdı. Liderliğini Avusturyalı Yahudi Theodor Herzl'in yaptığı akımın, asırlardır süren "Siyon'a dönüş" idealini rasyonelize ederek bir politik harekete dönüştürdüğü ve eski dini yapısından uzaklaştırdığı öne sürülür.

Yahudi tarihçilerce öne sürülen bu tez, Theodor Herzl'in başlattığı hareketin, eski Mesih inancının bir devamı veya bir aşaması değil, 19. yüzyıl şartlarında oluşmuş bir milliyetçilik örneği olduğunu söyler. Buna göre, Herzl'in "babalık" yaptığı "Siyasi Siyonizm" hareketi, asırlardır süren Mesih beklentisini ya da Mesih Planı'nı gerçekleştirmek değil, yalnızca bir Yahudi ulus-devleti kurmak amacını gütmüştür. "Siyasi Siyonizm"in ortaya çıkış nedenleri arasında, dini öğretilerin değil, artan antisemitizme karşı çözüm aramak, asırlardır azınlık halinde yaşayan Yahudileri bir ulus-devlet çatısı içinde kurtarmak olduğu da söylenerek, sözkonusu tez desteklenir.

"Siyasi Siyonizm"in, Mesih inancının bir devamı olmadığını öne sürenlerin bu konudaki en önemli dayanakları, Herzl ve ondan sonraki Siyonist liderlerin, tutucu (ortodoks) hahamlarla büyük bir fikir ayrılığına düşmeleridir. Gerçekten de bazı hahamlar, Siyonist liderlerle anlaşmazlığa düşmüşlerdir. Anlaşmazlığın kaynağı, hahamların, tümüyle kutsal bir şekilde gerçekleşeceğine inandıkları Kutsal Topraklar'a dönüş projesinin insan eliyle yerine getirilemeyeceğini düşünmeleridir. Oysa Siyonistler, "Kutsal Topraklar'a dönüş için mucizevi çözümler beklemeye gerek yok, bu işi biz kendimiz yapabiliriz" mantığıyla harekete geçmişlerdir. Bunun üzerine, kimi tutucu hahamlar, kutsal olduğuna inanmadıkları ve seküler (din dışı) saydıkları bu hareketi desteklememişlerdir.

İşte, "Siyasi Siyonizm, Mesih inancının yerine getirilmesi değil, tümüyle 19. yüzyıl milliyetçiliğine dayanan laik ve modernist bir harekettir" diyenler, tezlerine kanıt olarak Siyonistlerle tutucu hahamlar arasındaki bu ayrılığı gösterirler. Ve eğer konu yeterince incelenmezse, öne sürülen bu tez, kolayca mantıklı bulunup, kabul edilebilir.

Ama bu tezin gerçeği yansıtmadığını gösteren önemli işaretler vardır...

Bunları incelemeden önce, bir noktayı vurgulamakta yarar var. Kitabın başından bu yana, Mesih Planı'nın önderlerinin Kabalacılar olduğu üzerinde duruyoruz. Kendilerini bazı metafizik güçlere ve "tarihin akışını değiştirme"

gücüne sahip olduklarına inanan Kabalacıların, Mesih Planı'nın gerektirdiği kehanetleri aşama aşama yerine getirmeye çalıştıklarını inceliyoruz.

Burada sıradan hahamlarla, Kabalacılar'ın arasındaki büyük farkı göz önünde bulundurmak gerekiyor. Kabalacı hahamlar, tutucu (ortodoks) hahamlardan ayrıdırlar. Tutucu hahamlar ancak Talmud (Yahudi dininin gelenek ve kurallarını içeren kitaplar bütünü) ile ilgilenirken, Kabalacılar, metafizik güçlerle ve hatta büyüyle iştigal ederler.

Dolayısıyla, Siyonist liderlerin bazı tutucu hahamlarla ayrılığa düşmeleri, Kabalacılar'la ve dolayısıyla Mesih Planı'yla da ayrılığa düşmeleri gibi bir anlam taşımıyor.

Ama bundan, hemen Siyonistlerin Kabalacılarla aynı yolu izledikleri anlamını çıkaramayız elbette. Bu konuda bir yargıya varmak için, Siyonistlerin yaptıklarıyla Kabalacılar'ın planları arasında gerçekten doğrudan bir bağlantı olup olmadığını incelemek gerekiyor.

'Siyasi Siyonizm' Teorisini Geliştiren Kabalacılar

Genelde anlatıldığının aksine, Yahudilerin bir devlete sahip olmak için Mesih'i beklemek yerine, bu süreci kendi elleriyle başlatmaları gerektiği düşüncesi, yani Siyasi Siyonizm, ilk kez Herzl'le birlikte ortaya atılmadı. Bu teori, Herzl'den yarım yüzyıl önce, iki Kabalacı tarafından dile getirilmişti. Ve 19. yüzyılın sonunda ortaya çıkan Siyonizm, büyük ölçüde siyasi bir hareket olmakla birlikte, aslında Mesih inancının yeni bir yorumuydu. Encyclopaedia Judaica şöyle yazıyor:

> Siyonizm büyük ölçüde eski Mesihi inanışa dayanıyordu. Siyonizmin çoğu ideolojiktir ve duygusal motifi de Mesihi inançtan gelir... Mesih inancı, bütün liberalizm ve rasyonalizasyon sürecine rağmen, Yahudi halkı arasında etkisini yitirmemişti. 1840'larda Balkan ve Doğu Avrupa Yahudileri arasında, Yahudi tarihinde dönüm noktası olacak olan Mesih yılının geldiği söylentisi yayılmıştı. Çoğu Yahudi Mesih'in ortaya çıkışını son derece ajite olmuş bir biçimde beklemeye başlamıştı. Bunların arasında Haham Judah Alkalay (1798-1878) de vardı...
> Alkalay, zamanla Mesihi dönemin, yalnızca mucize bekleyerek değil, önde gelen Yahudilerin bu konudaki çabalarıyla başlayacağı düşüncesini kabul etti... Hayatının geri kalan bölümünü de Mesih ile ilgili bu yorumu diğer Yahudi önde gelenlerine anlatmakla geçirdi... Alkalay, geleneksel Yahudi kaynaklarıyla, özellikle de Kabala ile derinden ilgilenmişti...
> Siyonizmin bir diğer fikir babası da Haham Zevi Hirsch Kalisher (1795-1874) idi. Kalisher de Alkalay gibi, Mesihi dönemin Yahudilerin kendi çabalarıyla başlayacağını düşünüyordu. Bu doğrultuda, 1836 yılında, Meyer Amschel Rothschild'la görüşerek, ondan İsrail Toprakları'nı (Eretz Israel) ya da en azından Kudüs ve Tapınak bölgesini Mehmed Ali Paşa'dan satın almasını istedi. Böylece Mesihi dönem 'aşağıdan yukarı' bir hareketle başlayacaktı. Daha sonra aynı teklifi Moses Montefiore'a da götürdü...
> Hem Alkalay, hem de Kalischer geleneksel Yahudi kaynaklarıyla yakından ilgili, Eski Ahit ve Kabala konusunda uzmandılar.[3]

Evet, "Siyasi Siyonizm", Mesih Planı'nın yeni bir yorumu, yeni bir aşamasıydı. Hareketin öncüleri ise asırlardır Mesih Planı'nı gerçekleştirme hevesindeki Kabalacılardı. Her ikisi de Kabalacı olan Alkalay ve Kalischer, Siyasi Siyonizmin teorisini kurdular. Judaica, Alkalay'ın teorilerini Kabala'ya dayandırışını şöyle anlatıyor: "Alkalay, tüm yazılarında, Midrash ve Kabala'dan alıntılar yapmış ve bu alıntılara kendi yorumlarını eklemiştir. Bu yazdıklarına göre, Kurtuluş (Mesihi dönem) insan eliyle başlayacaktır ve ancak en son aşamada mucizeler gerçekleşecektir." [4]

İsrailli tarihçi Moshe Sevilla-Sharon ise Alkalay ve Kalisher'den şöyle söz ediyor:

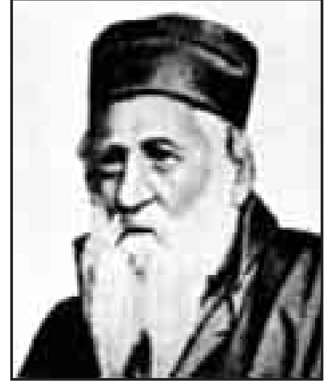
> Alkalay..., Kurtuluş'un (Mesihi dönem) insan eylemiyle gerçekleşeceğine ve Mesihi dönemin gelmiş olduğuna kanaat getirdiğinde, fikirlerini yaymak amacı hissetti... Yazdıklarından (broşür ve kitaplar) zamanla belli bir siyasal program ortaya çıktı. Alkalay'a göre, İsrail Ülkesi'ndeki Yahudi yerleşme faaliyetlerinin finansmanı için vergi toplanmalı, ülkede kurulacak Yahudi yerleşme biriminin dünya devletleri tarafından tanınması için diplomatik çaba harcanmalı, yaşlılardan oluşacak bir Yahudi parlamentosu kurulmalı, İbranice günlük konuşma dili, tarım da Yahudilere özgü bir faaliyet alanı olarak dirilmeliydi.
>
> Alkalay, programına destek aramak için Batı Avrupa ülkelerine geziler yaptı ve her gittiği yerde bir 'İsrail Ülkesine Yerleşme Derneği' kurdu. Bu arada uluslararası bir Yahudi örgütü kurulması için çağrıda bulundu. Herzl, 30 yıl sonra bu önerilerin bazılarının gerçekleştirecek, kısa vadede yapılması olanaksız olanları da 'Yahudi Devleti' adlı kitabında program olarak verecektir.
>
> Alkalay'a paralel olarak öncü siyasal Siyonizm faaliyeti, Doğu Avrupa'da Polonyalı Rabbi Kalischer Hirsch (1795-1874) tarafından başlatıldı. Kalischer'in gençliğinin en büyük olayı, Fransa ve Almanya Yahudilerinin özgürleşmeleriydi (siyasi eşitlik). Bu eğilim ve bazı Yahudilerin duyulmamış servetler edinmeleri Rothschild'ler gibi , yüksek mevkilere erişmeleri, Kalischer'e Kurtuluş'u (Mesihi dönem) müjdeleyen gelişmeler olarak göründü. Öte yandan, Sürgün'ün sona erebilmesi için Yahudilerin İsrail'e dönmeleri gerektiğini düşünen Kalischer, 1836'da devrin zenginlerine başvurdu ve İsrail Ülkesi'nin tümünün ya da bir bölümünün Mısır hükümdarı Kavalalı Mehmet Ali Paşa'dan satın alınmasını istedi. Alkalay'ın da düşündüğü üzere, Kalischer Kurtuluş'un ilk evresi olan özgürlük ve bağımsızlığın insan çabasıyla gerçekleşeceğine inanıyordu...
>
> Alkalay ile Kalischer'in milliyetçiliklerini doğru değerlendirmek için, ileri sürmüş oldukları fikirleri çağdaş gelişmelerin ışığında görmek gerekir. Bu iki Siyonizm öncüsünün düşündükleri, Mesih inancının o dönemde meydana gelen olaylarla ilişkili olarak yeniden yorumlanmasından ibarettir.[5]

Osmanlı'ya karşı gelişen Sırp isyanını kendine örnek alan Alkalay'ın geliştirdiği programın en ilginç özelliği, Siyonist hareketin tüm detaylarını içermesidir:[6]

> Alkalay, İsrail topraklarına yapılacak göçün finansmanının sağlanması için bir fon kurulmasını, göç için uluslararası destek kazanılmasını ve Yahudilerin ihtiyarlar meclisinin yeniden toplanarak bir parlamento oluşturulmasını savundu.

> Ayrıca ulusal dil olarak İbranice'nin yeniden kullanılmasını, İsrail topraklarında tarımın ilerletilmesini ve bir Yahudi ordusu kurulmasını önerdi. Alkalay, tüm bu projeler için İngiltere'nin destek vereceğini umduğunu da yazıyordu... Ayrıca uluslararası bir Yahudi organizasyonunun kurulması gerektiğini de duyurdu.[7]

Gerçekten de Herzl'le başlayan Siyonist hareket, aynı Kabalacı Alkalay'ın dediği gibi uluslararası bir Yahudi organizasyonu kuracak, kendisine en büyük yardımcı olarak İngiltere'yi kabul edecektir. İsrail'e yerleşimin artmasıyla, özellikle de 1948'de devletin kurulmasıyla birlikte, Alkalay'ın diğer öğütleri yerine getirilecek; İbranice ulusal dil yapılacak, Yahudi ordusu (Haganah) kurulacak ve kutsal bir iş olarak görülen tarıma ağırlık verilecektir. Tarımın kehanetler açısından önemini Kabalacı Kalischer de vurgulamıştır. Kalischer, Derishat Ziyyon adlı kitabında Kurtuluş'un (Mesihi dönem) iki aşamayla geleceğini hatırlatırken şöyle diyordu: "İlk aşamada İsrail topraklarına dönülmeli ve tarım yoluyla toprak değerlendirilmelidir, sonra doğaüstü (Mesihi) süreç başlayacaktır." [8]

Siyasi Siyonizm'in fikir babası: Kabalacı Haham Judah Alkalay.

Görüldüğü gibi Kutsal Topraklar'a dönüşün "insan eliyle" gerçekleşeceği düşüncesi, hiç de Mesih inancından vazgeçilip, seküler (dindışı) bir milliyetçiliğe dönülmesi anlamına gelmiyordu. Tam tersine, Herzl'in uygulamaya başlayacağı bu program, Kabalacılar tarafından ortaya konmuştu ve Mesih Planı'nın yeni bir aşamasını oluşturuyordu.

Zaten Kabalacılar, şimdiye kadar Mesih'in kehanetlerinin "kendiliğinden" oluşmasını hiç beklememişlerdi ki... İspanya sürgünüyle birlikte, Mesih'in gelişinin "olmazsa olmaz" şartı olan, Yahudilerin dünyanın uçlarına dağılması projesini uygulamaya koymamışlar mıydı? Kabalacı Menasseh Ben Israel, bu projenin bir gereği olarak, "Yahudiler İngiltere'ye ille de girmelidir, yoksa kehanet gerçekleşmez" deyip, soydaşlarını "Keher ha-Aretz"e sokmak için elinden gelen herşeyi yapmamış mıydı? Mesih'in gelişinin aşamaları olarak yorumlanan tüm hareketler Protestanlık, Aydınlanma, Fransız Devrimi, ideolojiler hep Yahudi önde gelenlerinin önemli katkılarıyla gerçekleşmemiş miydi?

Kabalacılar, kehanetlerin "kendiliğinden" oluşmasını bekleyecek kadar saf değildiler. Belki Plan'ın nasıl işlediğinin farkında olmayan Kabala geleneğinden uzak ortodoks hahamlar, kehanetlerin kendi kendine oluştuğunu ve oluşacağını sanıyorlardı ama, Kabalacılar çoktandır "tarihin akışına yön verme" uğraşı içindeydiler...

Laik Siyonistler ve Dindar Siyonistler

Siyasi Siyonizm teorisi Alkalay ve Kalischer gibi iki Kabalacı tarafından geliştirildi. Ancak, bu teoriyi hayata geçirerek İsrail devletinin temellerini atanlar, Kabalacı olmak bir yana, dindar bile değildiler. Siyonist liderler olarak bilinen bu kişiler, yeni bir Yahudi kimliğini, seküler (laik) Yahudileri temsil ediyorlardı.

Bu Yahudi kimliği, Aydınlanma çağının ve ardından gelen Yahudi politik eşitliğinin bir sonucuydu. Kitabın 2. ve 3. bölümlerinde Aydınlanma'nın, onun politik sonucu olan Fransız Devrimi'nin ve devrimi izleyen Yahudi politik eşitliği akımının ardında, Yahudi önde gelenleri ve Tapınakçı geleneği koruyan masonlar arasında kurulmuş olan İttifak'ın büyük rolü olduğunu incelemiştik. Ancak İttifak'ın yönlendirdiği bu süreç içinde Avrupa toplumları dinden uzaklaşırken, bunun kaçınılmaz etkisi Yahudi toplumlarında da görüldü. Aydınlanma, Hıristiyanlarla birlikte pek çok Yahudiyi de dini inanç ve geleneklerinden kopardı. Yahudi politik eşitliği ile birlikte Yahudilerin üzerindeki yasal kısıtlamalar da kalkınca, eskiden beri hıristiyanlara nefret duygusu ile beslenen dini inançlar da iyice zayıfladı.

Acaba Kabalacılar bu dinden uzaklaşma sürecini nasıl değerlendiriyorlardı?

İlk anda, bu sürecin, Mesih Planı gibi dini içerikli bir hedef peşinde koşan Kabalacılar için büyük bir tehlike olduğu düşünülebilir. Ama konuyu biraz daha yakından incelediğimizde, olayın hiç de böyle olmadığını görüyoruz.

Çünkü Kabalacılar için önemli olan, Yahudi toplumunun dini inançlarını koruyup-korumaması, ibadetlerini yerine getirip-getirmemesi değildi. Kabalacılar, Mesih'in gelişini sağlamakla uğraşıyor ve bunun için de belirli kehanetleri yerine getirerek bazı politik sonuçlara ulaşmak gerektiğine inanıyorlardı. Yahudi toplumundan istedikleri de, sözkonusu politik hedeflere uygun davranmalarından başka bir şey değildi. Bu nedenle Yahudi toplumunun üyeleri, "Yahudi olmak" bilincini korumalıydılar; ancak bunun dini ya da laik bir biçimde korunması farketmiyordu. Hatırlarsak 3. bölümde vurguladığımız gibi, hahamlar, Yahudi toplumuna "inançlarınızdan vazgeçin ama kanunları uygulayın" tavsiyesinde bulunmuşlardı.

Bu, şu anlama geliyordu: "Yahudi olmak" için Tanrı'ya inanmak ve dolayısıyla bir "din bilinci"ne sahip olmak gerekmiyordu. "Yahudi olmak", bir "ırk bilinci" sayesinde de elde edilebilirdi. Zaten eskiden beri içiçe geçmiş olan din-ırk birlikteliğinde ağır basan taraf ırk tarafıydı.

Kısacası, Kabalacılar açısından Yahudi toplumunun dindar olup-olmaması bir sorun oluşturmuyordu; yeter ki bu toplum Yahudi olduğunu unutmasın ve günü geldiğinde Kutsal Topraklar'a dönmeye çağrıldığında, bu "ırk bilinci" sayesinde Mesih Planı'nın bu önemli aşamasına seve seve katılsın.

Kabalacıların bu hesabının doğru olduğu, 19. yüzyılın sonunda doğan Siyasi Siyonizm hareketi ile kanıtlandı. Çünkü hareketin liderlerinin hiçbiri

Siyasi Siyonizm hareketinin; Herzl, Nordau, Mandelstamm gibi liderleri dindar değildiler. Ancak bu, yine de onların M. Tevrat'ın emirlerini uygulamaktan ve "seçilmiş halk", "Kutsal Topraklar" gibi kavramları benimsemekten alıkoymamıştı.
Çünkü Tevrat Yahudiler için yalnızca bir "din kitabı" değil, aynı zamanda bir "ırk kitabı"ydı. Ve Tevrat emirlerini uygulamak için dindar olmak gerekmiyordu; "ırk bilinci"ne sahip olmak yeterliydi.
Bu "biliinç" Siyonist liderlerde fazlasıyla vardı. Bu nedenle, Siyon'a dönüş projesini, Kabalacı Alkalay ve Kalischer'in açtığı yolda, dindar Siyonistlerle elele yürüttüler.

dindar değildi; ama daha önemli bir özelliği, "ırk bilinci"ni taşıyorlardı. Hareketin en önemli lideri olan Theodor Herzl tamamen din-dışı bir eğitimden geçmişti ve dinin hiçbir kuralını da uygulamıyordu. İkinci isim olan Max Nordau ünlü bir ateistti. Siyonist örgütün çekirdek kadrosunu oluşturanların çoğu bu yapıdaydılar. Dindar olmayan bu adamların hepsi de ateşli birer Yahudi milliyetçisiydi ve ulusun geleceğini bir "ulusal devlet" kurulmasında görüyorlardı. Bu "ulusal devlet"in yeri olarak da Filistin'i belirliyorlardı. Tevrat'ın emirlerine uydukları için değil, Tevrat'ı Yahudi ırkının en önemli kaynağı olarak kabul ettikleri için...

Kabalacılar içinse bu yeterliydi. Onlar zaten Kutsal Topraklar'a dönüş projesinin organizasyonunu üstlenecek liderler arıyorlardı. Kabalacı Alkalay ve Kalischer projeyi teorik olarak ortaya koymuşlardı ve bunu pratiğe dökmek için de bu yeni enerjik liderler birebirdi: Bu laik ama milliyetçi Yahudiler, Alkalay ve Kalischer'in çizdiği rotayı izlemeye karar vermişlerdi. Bu işi dine inanarak mı, yoksa inanmadan mı yaptıklarının ne önemi vardı? Ayrıca Kutsal Topraklar'a dönüş projesinin bu tür kişiler tarafından yürütülmesi stratejik açıdan da son derece uygundu; böylece Mesih Planı'nın büyük bir aşaması olan bu proje, sıradan bir milliyetçilik akımıymış gibi uygulanabilirdi.

Siyonist hareket böyle bir ortamda doğdu. Kimileri bunu Tevrat'ta Mesih'in alametlerinden biri olarak sayılan "İsrail'in sürgünleri toplaması" hareketi olarak, kimileri de Herzl, Nordau ve benzerleri gibi bir "Yahudi ulus-devleti"nin kuruluşu olarak değerlendirdiler.

İsrailli politikacı Amnon Rubinstein, *The Zionist Dream Revisited* adlı kitabında, Siyonist hareket içinde hem dindar hem de seküler (laik) Yahudilerin

yer aldığını ve iki grubun çok verimli bir işbirliği yaptıklarına dikkat çekiyor. Rubinstein, "Siyonist hareketin içinde yer alan farklı grupları birleştiren ortak bir amaç vardı: Filistin'de yeni bir Yahudi toplumu oluşturmak" diyor ve seküler ve dindar Siyonistlerin aralarındaki son derece ilginç ortak noktalara değiniyor.

Bu ortak noktaların ilki, seküler Siyonistlerin hatta Nordau gibi ateistlerin bile aynı dindar Siyonistler gibi Tevrat'a büyük önem vermeleri ve Yahudi halkının değerlerinin Tevrat'a dayalı olduğuna yürekten inanmalarıydı. Bu aslında Tevrat'ın Yahudilerce bir "din kitabı"ndan çok, bir "ırk kitabı" olarak anlaşılmasının doğal bir sonucuydu. Dönemin ünlü Yahudi ideologlarından Ahad Ha'am, konu hakkında şunları yazıyordu:

> Hiçbir Yahudi, inkarcı bile olsa, Kutsal Kitapları (Tevrat ve diğer Yahudi kaynakları) yalnızca edebi bir açıdan göremez; onları ulusal bir bilinç içinde değerlendirir. İçinde onu Tevrat'a bağlayan bir his, bir içgüdü vardır. Bu, nesilden nesile, uzak geçmişten geleceğe aktarılır.[9]

Rubinstein, Ahad Ha'am'ın bu düşüncesinin doğruluğunun en iyi ispatının Siyonist liderlerin tavrı olduğunu söylüyor. Çünkü Herzl, Nordau ve onları izleyen Chaim Weizmann ve David Ben Gurion gibi laik Siyonistlerin hepsi, hiçbir şekilde dindar olmadıkları halde, Tevrat'ın tüm politik hükümlerini dikkate alıyorlardı. Rubinstein'a göre, "bu bakış açısı, Siyonistlere Tevrat'ı İsrail Toprakları'nı ('Eretz Israel') tanımlamak için kullanma olanağını sağladı. Örneğin Ben Gurion, dini kuralları uygulamadığı ve inanç sahibi olmadığı halde, sık sık Tevrat'tan alıntılar yapıyordu." [10]

Laik Siyonistlerin bu tavrı, onları kolayca dindar Siyonistlerle işbirliği yapmaya sürüklemiş ve iki taraf arasında ilginç bir ittifak oluşturmuştur. Rubinstein şöyle der:

> Dindar Siyonistler açısından, laik hatta dinsiz Siyonistlerle işbirliği yapmak son derece mantıklıydı. Çünkü laikler, her ne kadar inançsız olsalar da, Tevrat'ın emirlerinin iyi birer uygulayıcısı olma yolundaydılar ve Yahudilik'in en köklü inançlarından birini gerçeğe dönüştürmeye çabalıyorlardı: Sürgünlerin Toplanması'nı. Bazı dindarlar daha da ileri giderek, açıkça, Siyon'a dönüşün Mesih'in gelişinin başlangıcı olduğunu ilan ettiler.[11]

Kısacası Siyonist hareketin inançlı ya da inançsız, dini ya da laik, ulusal ya da ilahi kaynaklı olmasının bir önemi yoktu. Önemli olan, Siyon'a dönüş projesinin gerçekleşiyor olmasıydı. Kabalacılar açısından bu yeterliydi. Zaten Yahudi dininin başlangıç noktası inanç değildi ki... Yahudi dini, "ırk bilinci" üzerine kuruluydu ve dinin kuralları da bu ırk bilincinin korunmasını hedefliyordu. (Bkz. 3. bölüm) Laik Siyonistler bu ırk bilincine dini kuralları uygulamadan da ulaştıklarına göre, ortada hiçbir sorun kalmıyordu.

Dindar ve seküler kanat arasında Siyonist hareketin başlangıcında kurulan bu ittifak daha sonra da devam etti. Büyük çoğunluğu seküler olan İsrail halkı, dinci partilerin Mesih'i getirme ve Büyük İsrail'i kurma hesaplarına "ırk

Siyon'a dönüş projesini yalnızca bir "Yahudi ulus-devleti"nin kuruluşu olarak değil, aynı zamanda Mesih'in gelişinin son kehanetlerinden bir olarak gören "dindar Siyonistler" laik ırkdaşları ile elele verdiler. Üstte, Herzl'in kurduğu Siyonist Organizasyon bünyesinde 1903 yılında Polonya'nın Lida kentinde toplanan Mizrachi Konferansı'na katılan bir grup "dindar Siyonist" yer alıyor. Çoğu haham...

bilinci" nedeniyle destek verdi. Rubinstein, başlıca amacı İsrail topraklarını genişletmek ve Mesih kehanetini yerine getirmek olan (ve Arapların Tevrat emirlerine göre 'soykırım'dan geçirilmesini savunan) dinci/ırkçı Gush Emunim partisinin büyük gücünün de bu ilginç destekten kaynaklandığını söylüyor. İsrailli yazar, bu ilginç tabloyu da şu cümleyle özetliyor: "Bugün pek çok seküler İsrailli Tanrı'ya inanmaz; ancak Kutsal Topraklar'ın kendi ırkına Tanrı tarafından verildiğini sürekli tekrarlar." [12]

İsrail'deki bu ilginç ırk bilincini (daha doğrusu saplantısını) 8. bölümde daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz. Ancak şimdilik Herzl dönemini incelemeye devam edelim.

Laik Siyonistler'in, içindeki inancı kabul etmeseler de, Yahudi dini geleneklerini kabul etmeleri ve hareketlerine kaynak olarak kabul etmeleri ilginç bir sonuç doğurdu: Siyonist hareket seküler liderlerce yönetiliyordu ama dini kurallara ve özellikle de Kabalacılar'ın belirlediği çizgiye (yani Mesih Planı'na) uygun olarak gelişiyordu. Herzl, düşüncelerini geliştirirken Kabalacı Kalischer'in yazdıklarından çok etkilenmişti. Herzl'in *Der Judenstaat* (Yahudi Devleti) adlı kitabındaki çoğu düşünce, Kalischer'in 1862'de yayınlanan *Drishat Zion* adlı kitapçığından alınmıştı.

Herzl'in 29 Ağustos 1897'de Basel'de topladığı I. Siyonist Kongre'de ilginç mesajlar verilmişti. Herzl, Kongre'de, kuracakları Yahudi devletinin sınırlarını şöyle açıklıyordu: "Kuzey sınırlarımız Kapadokya'daki (Orta Anadolu) dağlara kadar dayanır. Güneyde de Süveyş Kanalı'na; sloganımız Davud ve Süleyman'ın Filistin'i olacaktır." Kurmayı hedeflediği devletin sınırlarını, tam da Tevrat'ta dendiği gibi, Orta Anadolu'dan Süveyş'e uzatan Herzl'in, kurulacak devletin sloganının "Davud ve Süleyman'ın Filistin'i" olacağını bildirmesi de ol-

dukça anlamlıydı. Çünkü, önceden de incelediğimiz gibi, "ikinci yükseliş"i gerçekleştirmesi beklenen Mesih'in Hz. Süleyman soyundan olacağına inanılıyordu. Belki de böylece Herzl, kurulması için and içtiği devletin Mesih Planı'nın bir aşaması olduğu mesajını veriyordu.

Siyasi Siyonizm, gerçekte, Kabalacı Yahudilerin çizdiği Mesih Planı'nın Kabalacı olmayan Yahudiler tarafından uygulanmasından başka bir şey değildi. Siyonist liderlerin başvurduğu hangi yöntem ve stratejiye göz atarsak atalım, bunların Kabalacılar tarafından Mesih'in gelişinin alametleri olarak geliştirilen kehanetler olduğunu görebiliyoruz.

Siyasi Siyonizmin Batı'nın büyük devletlerinden aldığı büyük destek, bu kehanetlerin en önemlilerinden biriydi.

Hıristiyan Siyonistler ya da 'Mesih'in Gelişine Gönüllü Olarak Yardım Eden Milletler'...

Kabalacı Alkalay ve Kalischer tarafından ortaya atılan Siyasi Siyonizm teorisinde, Mesih Planı'nda var olduğu anlaşılan ilginç bir ayrıntı vardı: "Diğer milletlerin gönüllü olarak bu işe yardım etmeleri." Siyasi Siyonizmle birlikte, Haham Hirsch Kalischer tarafından yorumlanan Mesih Planı, diğer milletlerle ilgili olarak bu kehaneti gündeme getirmişti. *The Universal Jewish Encyclopedia* şöyle diyor:

> Siyasi Siyonizmin ortaya çıkması ile birlikte Haham Hirsch Kalischer tarafından geliştirilen teori diğer hahamlarca da kabul gördü. Buna göre, Mesih'in dönüş süreci, doğal olaylarla başlayacaktı: Yahudilerin Filistin'e yerleşme isteği ve diğer milletlerin gönüllü olarak bu işe yardım etmesi ile.[13]

Ne ilginç, İsrail Devleti'nin kuruluşu aynı Kalischer'in bildirdiği kehanetteki gibi oldu... Diğer milletler "gönüllü olarak Mesih'in gelişine yardım" ettiler. Herzl ve "laik" arkadaşları da Kabalacılar'ın verdiği dersi iyi çalışmışlar olsa gerek, Siyonizm hareketini "gönüllü olarak destekleyecek" güçler aradılar.

Buldular da... Bu "gönüllü yardım"ın ardında da "Hıristiyan Siyonistler" olarak tanımlanan yeni tür Püritenler geliyordu. Bunlar, Yahudilerin bekledikleri Mesih'lerine kavuşmaları için çırpınıyorlardı. Protestanlık'la başlayan, Püritenlik'le gelişen "Yahudileşme" sürecinin ürünleriydiler.

Kitabın ilk bölümünde incelediğimiz ve "Yahudilerin beklenen Mesih'lerine kavuşmaları için dua eden" William Eugene Blackstone, bu "Hıristiyan Siyonist"lerin yalnızca biriydi. *Judaica*, "Hıristiyan Siyonistler"le ya da "Mesih'in gelişine gönüllü olarak yardım edenler"le ilgili olarak şu bilgileri veriyor:

> Yahudilerle Kutsal Topraklar arasındaki tarihsel ilişki, Yahudi geleneğinde olduğu gibi, hıristiyan geleneğinde de önemli bir yer tutar. Bu nedenle, Yahudilerin eski topraklarına geri dönüş projesi olan Siyonizm, özellikle Püriten devrimi ile birlikte Eski Ahit'e ve Yahudilere büyük ilgi duymuş olan İngiltere'de büyük destek gördü...
> 'Hıristiyan Siyonizmi' hıristiyanların Siyonizm hareketine verdiği aktif desteğe

konulan addır. Bu destek 19. yüzyılın ikinci yarısında güçlü bir şekilde gelişti ama Hıristiyan Siyonizmi, teolojik düşünce ve Mesihi beklentilere dayanan uzun bir tarihi kökene dayanıyordu.

1917'de İngiliz Hükümeti'nce yayınlanan ve Siyonizme tarihi bir destek veren Balfour Deklarasyonu, Hıristiyan Siyonizminin bir örneğidir. Deklarasyonun ardında, politik nedenlerin yanında, Lloyd George ve Balfour gibi isimlerin dini motivasyonları da büyük rol oynamıştı.

Teolojik köken: Reformasyon döneminden bu yana, Kutsal Kitap'taki kehanetlere bağlı olarak Yahudilerin Kutsal Topraklar'a dönmelere gerektiği düşüncesi, dindar Protestanlarda ve özellikle İngiliz Püritenlerinde büyük kabul gördü.

Dinde Restorasyon hareketi, 16. yüzyıl İngilteresi'nden diğer Avrupa ülkelerine yayıldı ve özellikle 17. yüzyılın ardından Amerika'da güçlendi. Kimi zaman Restorasyon hareketin önde gelenleri, devlet başkanlarından Yahudilerin Kutsal Topraklar'a dönmeleri için politik çaba göstermelerini istediler. Bu girişimleri 19. yüzyıla kadar pratik bir sonuç doğurmadı. Ama bu yüzyılda hareketin yapısında bazı değişiklikler oluştu ve bu hıristiyanların, Yahudilerin İsrail Toprakları'na dönüşleri yönündeki motivasyonları daha da güçlendi.

19. yüzyılda doğan bazı Protestan mezhepleri, Yahudilerin Kutsal Kitap'taki kehanete uygun olarak Kutsal Topraklar'a dönmeleri gerektiği düşüncesini, teolojilerinin temeli haline getirdiler. 1830'da İngiltere'de John N. Darby tarafından kurulan 'Plymouth Brethren' (Plymouth Kardeşliği) mezhebi, tüm Kutsal Kitap kehanetlerinin, Yahudilerin Kutsal Topraklar'a dönmesi üzerine kurulduğu doktrinini kabul etti. Buna göre, İsa Mesih'in ikinci gelişinin ardından, İsa ve ona bağlanan Yahudiler, Kudüs'ten tüm milletleri yöneteceklerdi. Çoğu Köktenci Protestan kilisesi, bu düşünceyi kabul etti ve bugüne dek korudu.[14]

İşte Protestanları, "Siyonist" yapan düşünce buydu. Protestanlar, Eski Ahit'e bağlanırken, Mesih inancını ve Yahudilerin dünyayı "yönetme" hakkına sahip olduklarını da kabul etmişlerdi, yalnız bir farkla: İlk bölümde de vurguladığımız gibi Protestanlar, Yahudilerden farklı olarak, beklenen Mesih'in Hz. İsa olduğuna inanıyorlardı. 1. bölümde de incelediğimiz Protestan düşüncesine göre, Yahudiler kehanetteki şartları yerine getirdikten yani, Kutsal Topraklar'da devlet kurup, Kudüs'ü ele geçirip, Tapınak'ı inşa ettikten sonra, Beklenen Mesih Hz. İsa gelecek, Yahudiler onu bu kez kabul edecekler ve diğer milletleri Beklenen Mesih Hz. İsa'nın önderliğinde Kudüs'ten yöneteceklerdi. Protestanlar, dünyayı Yahudilerin yönetmesiyle birlikte, kendilerine de iyi davranacaklarına ve kendilerinin de çok büyük zenginliğe kavuşacaklarına inanmışlardı.

Ama Yahudilerin beklediği Mesih, Hz. İsa değildi. Onlar Hz. İsa'ya inanmıyorlardı. Zaten onu öldürmeye çalışmışlardı, bu hareketlerinin ardından da inançlarında hiçbir değişiklik olmamıştı. Ama Yahudi önde gelenleri, görünen o ki, Protestanların bu "aykırı" düşüncesine pek ses çıkarmadılar. Ve Protestanların, Mesih Planı'na destek olmalarını zevkle seyrettiler.

Judaica'dan "Hıristiyan Siyonistler"i öğrenmeye devam ediyoruz:

1844'de İngiltere'de, 'Elpis Israel' kitabının yazarı olan John Thomas tarafından

Hıristiyan Siyonizmi, Protestanlar'ın Katolikler'den farklı olarak, M. Tevrat hükümlerini harfi harfine kabul etmelerinin sonucunda doğdu. Bu akımı başlatan Protestanlar, Kutsal Topraklar'ın Yahudilerin mülkü olduğuna yürekten inandılar ve onları döndürmek için çaba gösterdiler. Hıristiyan Siyonistlerin en ünlülerinden bir ise İngiliz Dışişleri Bakanı Arthur Balfour (üstte, ayakta) idi.

> 'Christadelphians' adıyla yeni bir Protestan mezhebi kuruldu. Mezhep, açıkça Yahudilerin Kutsal Topraklar'a dönmesi gerektiğini savunuyordu. Daha sonra Yahudilere fiili destek de sağladı, Siyonizmin öncülerinden Hibbat Zion hareketine yardımda bulundu.
> Amerika'da Joseph Smith tarafından 1830'da kurulan Mormonlar da, Yahudilerin İsrail topraklarına dönmesini, Mesih'in gelişinin bir şartı olarak savunacaktı. 1841'de Mormon misyoneri Orson Hyde, Kudüs'e yollandı. Hyde, burada 'Siyonist' bir dua etti ve tüm Kutsal Topraklar'ın Yahudilere ait olduğunu Zeytin Dağı'ndan aşağıya bağırarak ilan etti.
> 1830'da Amerika'da doğan 'Adventist' mezhebi, zamanla çeşitli kollara ayrıldı. Bu fraksiyonların çoğu da, Yahudilerin İsrail topraklarına dönmelerini savundu, bazıları merkezlerini İsrail'e taşıdılar.[15]

Protestanlık'taki bu "Siyonist" etkinin, yalnızca bazı radikal grupları kapsadığı sanılabilir. Böyle değildir, "Hıristiyan Siyonizmi", çok sayıda Protestan devlet adamını etkilemiştir:

> 19. yüzyıl boyunca, farklı ülkelerden çok sayıda hıristiyan politikacı, yalnızca politik kararlarının bir sonucu değil, aynı zamanda dini inançlarının bir gereği olarak, Yahudilerin İsrail topraklarına dönmesi için aktif girişimde bulundu. Akla gelen örneklerden biri, Shaftesbury Kontu Lord Anthony Ashley Cooper (1801-1885), Yahudilerin İngilizlerin koruması altında Filistin'e yerleştirilmeleri için detaylı bir proje hazırlamış ve bunu Avrupa ve Amerika'nın tüm Protestan devlet adamlarına sunmuştu.
> İngiliz mistiği Laurence Oliphant, Rusya'dan Filistin'e giden ilk Yahudi göçmenlere yardım etmiş ve 'Hibbat Zion' hareketine yardım için Londra'da etkili bir hıristiyan grup kurmuştu.[16]

Judaica, daha pek çok "Hıristiyan Siyonist" sayıyor. Kitabın ilk bölümünde incelediğimiz Amerikalı William Eugene Blackstone, İngiliz Subayı Colonel George Gawler, İtalyan politikacı Benedetto Musolino, Kızıl Haç'ın kurucusu Jean Henri Dunant, İngiliz sanayici Edward Cazales ve daha pek çok ünlü isim.[17]

Hıristiyan Siyonizmi'nin Püriten Geleneği

"Hıristiyan Siyonistler", yani Yahudilerin Kutsal Topraklar'a dönüş projesine gönülden destek veren Protestanlar, tarihte başka hiçbir örneği olmayan bir şey yapıyorlardı: Bir dinin bağlıları, büyük bir arzu ve heyecanla bir başka dinin bağlılarının isteklerini yerine getiriyordu... Bu bir çılgınlıktı kuşkusuz ve kaynağını da 17. yüzyılda doğmuş ola bir başka çılgınlıktan, Püriten geleneğinden alıyordu.

Püritenleri kitabın 1. bölümünde incelemiş ve Mesih Planı'nın "Yahudileri dünyanın dört bir yanına dağıtma" projesine büyük destek verdiklerini görmüştük. İngiltere'nin Püriten diktatörü Cromwell, Kabalacı Menasseh Ben Israel'in istekleri üzerine, kehaneti tamamlamış ve "Yahudisiz" tek ülke olan İngiltere'ye (Keher ha-Aretz) Yahudileri kabul etmişti. Püritenlerin daha sonra Amerika'da da büyük bir misyon yüklendiklerini ve "judaizer" (Yahudici/Yahudi sempatizanı) çizgisini ABD'nin temeline yerleştirdiklerini incelemiştik.

Püritenlerin İngiltere'deki misyonları ise Cromwell iktidarının bitmesiyle son bulmadı. Ünlü İngiliz yazar Karen Armstrong, *Holy War* (Kutsal Savaş) adlı kitabında, Püritenlerin Yahudileri Kutsal Topraklar'a götürme hevesini 1600'lü yıllardan sonra da aynı canlılıkta koruduklarını anlatır. Hatta, Püritenler, Yahudilerin Kutsal Topraklar'a gitmelerine henüz daha 1649'da, yani İngiltere'ye kabul edildikleri yıl aracılık etmek istemişlerdir. Anlaşılan "dünyanın dört bir tarafına yayılma" kehanetinin gerçekleştiğini görür görmez, Mesihi dönemi başlatmak için sabırsızlanan Püritenler, Yahudilerin Kutsal Topraklar'a dönme zamanının geldiğini sanmışlardı. Ancak Kabalacılar bu kadar sabırsız ve saf değillerdi kuşkusuz; zamanın daha gelmediğini ve yapılacak daha çok iş olduğunu biliyorlardı. Armstrong'un ifadesiyle, "Yahudiler eğer o zaman Kutsal Topraklar'a hemen dönmeye kalksalardı, kuşkusuz gerisin geriye oradan kovulurlardı." [18]

İşte o tarihten sonra Püritenler, sürekli olarak Yahudilerin Kutsal Topraklar'a döneceği günü beklemeye başladılar ve bu işe de ellerinden geldiğince katkıda bulunmaya çalıştılar. Öyle ki, 1666 yılında patlak veren Sabetay Sevi olayı bile Püritenler arasında büyük heyecan uyandırdı. Sevi fiyaskosunun ardından Yahudi toplumu Kutsal Topraklar'a dönüş konusunda daha "temkinli" davranmaya başladı, oysa Püritenlerin Yahudileri Kutsal Topraklar'a döndürme heyecanları hiç sönmedi. Armstrong şöyle diyor:[19]

> Bu (Sevi olayı) bile, Yahudilerin Siyon'a dönmesi gerektiğini savunan İngiliz Protestanlarını bu düşüncelerinden alıkoymadı. Çünkü onlar yoğun bir Eski

Ahit eğitiminden geçmişlerdi ve Filistin'i Yahudilere ait bir toprak olarak görme istek lerinden vazgeçmiyorlardı... Böylece 18. yüzyılda bir tür 'Yahudi-olmayan Siyonizm (non-Jewish Zionism) İngilizler arasında yerleşik hale geldi... Bu bakış açısı, bugün Ortadoğu'da yaşanan trajedide de büyük rol oynamaktadır.[20]

İngiltere'de 18. yüzyılda gelişen "Yahudi-olmayan Siyonizm"in en çarpıcı örneklerinden biri, 1704 yılında Nathaniel Crouch tarafından kaleme alınan *Two Journeys to Jerusalem* (Kudüs'e İki Yolculuk) adlı kitap oldu. Crouch, Robert Burton takma adını kullanarak yazdığı kitapta, Kutsal Topraklar'a yaptığı iki yolculuğundan edindiği izlenimleri aktarıyordu. En çok üzerinde durduğu ve de en çok yankı uyandıran bölüm ise Filistin'in kuru bir çöl haline geldiğinden söz ettiği bölüm oldu. Çünkü yazar, Kutsal Topraklar'ın Eski Ahit'te "süt ve bal diyarı" olarak anlatıldığını hatırlatıyor, ancak o gün içinde bulunduğu durumun, M. Tevrat'ın bu tarifiyle büyük bir zıtlık taşıdığını söylüyordu. Bu çarpık durumun tek nedeni ise bu toprakların, gerçek sahiplerinden, yani Yahudilerden alınmış olmasıydı. Crouch, Kutsal Topraklar'ın yeniden bir "bal ve süt" diyarı olabilmesini, bölgenin yeniden Yahudilerin eline geçmesi şartına bağlıyordu. Crouch'un bu kitabı o dönemde İngiltere'de (defalarca yeniden basılarak) çok popüler oldu ve İngiliz toplumunun Kutsal Topraklar'a bakış açısını da büyük ölçüde etkiledi.[21]

İşte Püriten gelenekten gelen bu Yahudi sempatizanı etki, 20. yüzyıla gelinirken Hıristiyan Siyonizmi'ni doğurdu. Hıristiyan Siyonistler'in en ünlülerinden biri olan İngiliz milletvekili Josiah Wedgwood'un görüşleri bu ilginç akımın düşünce yapısını anlamak için iyi bir örnek sayılabilir. Püriten bir aileden gelen Wedgwood, Filistin'de bir Yahudi Devleti kurulması için elinden geleni yapmış, bu konuda ünlü ırkçı Siyonist Jabotinsky'le aynı noktalara varan bir radikalizm sergilemiş ve Yahudilerin silahlı mücadelesini savunmuş bir parlamento üyesiydi. Yahudi Devleti'nin kuruluşuna destek bulabilmek için Amerika'ya giderek Başkan Wilson'la görüşmüş ve Amerika'yı Ortadoğu denklemine daha o zamanlarda güçlü bir biçimde sokmaya çalışmıştı. Hıristiyan Siyonizmi'nin mantığını anlamak için kusursuz bir örnek olan Wedgwood, 19. yüzyılda "Yahudileşme" çerçevesinde gelişen Anglo-Sakson ırkçılığını da tamamen benimsiyordu. Wedgwood'un "Tanrı'nın kendi Seçilmiş Halkı ile yaptığı ahitin bir yanında Yahudiler, öteki yanında Anglo-Saksonlar yer alır"[22] ya da "Yahudilerin Filistin'i almasıyla Siyon'dan yeni bir ışık doğacak"[23] gibi sözleri, Püriten kaynaklı Anglo-Sakson düşüncesinin duygusal ifadeleridir.

İngiliz ve Amerikan geleneğindeki bu Yahudi sempatizanlığı, Siyonizmin bu iki güç tarafından neden bu denli desteklendiğinin cevaplarından biridir.

Bir başka ünlü "Hıristiyan Siyonist" ise Winston Churchill'di. "Ben de bir Siyonistim" diyen Churchill, yeni kurulan İsrail Devleti'ni Britanya'nın koruyucu kanatları altına almak istemişti. *Şalom* şöyle anlatıyor:

İngiltere'de yeni yayınlanan bir kitaba göre, ünlü İngiliz devlet adamı Winston Churchill, İsrail'i 'Britanya Devletler Topluluğu' (British Commonwealth) üyesi

> yapmak istiyordu. Martin Gilbert imzalı ve Churchill'in yaşamını anlatan kitaba göre, 1955'de Churchill başbakanlık görevinden istifa etmeden önce yeni başbakan Anthony Eden'e yazdığı bir yazıda İsrail'in dünya çapında bir güç olduğunu ayrıca ABD ile köprü görevi yaptığını söylemiş... Daha sonra ise ABD Başkanı Eisenhower'a yazdığı bir mektupta Churchill, Balfour Deklarasyonu'ndan bu yana kendisinin de bir Siyonist olduğunu, İsrail'in dünyanın her yerinde saldırılara uğrayan Yahudiler için vazgeçilmez bir sığınak ülke olduğunu söylemiş. İsrail'in Britanya Devletler Topluluğu'na girme fikri, İsrail Başbakanı David Ben-Gurion tarafından da destek görmesine rağmen İngilizler, Churchill'in önerisini, Arapların tepkisinden çekindikleri için bir daha gündeme getirmediler.[24]

Bu arada Churchill'in bu "Siyonist"liğinin ardında masonluğunun da rol oynamış olabileceğini hemen hatırlatalım...[25]

Böylesine Yahudi sempatizanı bir kültürden çıkacak olan sonuç, Siyonizmin desteklenmesinden başka bir şey değildi. Kabalacılar'ın kehaneti doğru çıkmış ve Mesih'in gelişinin ilk aşaması olan Kutsal Topraklar'a dönüş projesi, "bu işe gönüllü olarak yardım eden milletler" aracılığıyla başlatılmıştı. Ancak Kutsal Topraklar "kurtarılmadıkça", Hıristiyan Siyonistlerin desteği fazla bir şey ifade etmezdi.

İlk Engel: Osmanlı Sorunu

Herzl ve arkadaşları, Filistin'de bir Yahudi Devleti kurmak için kolları sıvadıklarında, karşılarında çözülmesi gereken en önemli problem, Filistin'in Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde bulunuyor olmasıydı. Kutsal Topraklar, Osmanlı'dan "kurtarılmadıkça" bir Yahudi Devleti kurulamazdı.

Bunun için Herzl, bilindiği gibi Osmanlı Sultanı Abdülhamid'le defalarca görüştü ve Kutsal Topraklar'ın Yahudilere bırakılmasını istedi. Bunun karşılığında, başta Rothschild olmak üzere kendisini destekleyen Avrupalı Yahudi finansörlerin yardımıyla, Osmanlı'nın ekonomik açmazını düzeltmeyi vaad etti. Herzl'in anılarında da belirttiğine göre, Abdülhamid tüm bunları reddetti ve Herzl'i son derece sert bir cevapla tersledi. İslam Halifesi, "Ben bir karış bile olsa toprak satamam. Bu vatan bana ait değil milletime aittir. Benim milletim bu imparatorluğu savaşta kanlarını dökerek kazanmışlar, onu kanları ile verimli kılmışlardır" dedi.

Abdülhamid'in verdiği bu tutarlı cevap, bir anda verilmiş bir karara dayanmıyordu. Osmanlı Sultanı, uzun bir süredir Siyonist hareketi izliyordu ve hareketin Devlet-i Ali için taşıdığı tehlikenin farkındaydı:

> Washington, Berlin, Viyana, Londra, Paris büyükelçilerimiz tayin edildikleri ülkelerde, Padişahın özel emriyle, Siyonizm hakkında bilgi toplarlar ve bu bilgileri raporlar halinde Bab-ı Ali'den önce Mabeyn'e sunarlardı. Sefirler kah bulundukları ülkelerdeki Musevi ileri gelenleriyle görüşme yaparak, kah Siyonist Kongrelerine hafiye yollayarak, Siyonizm gelişmesini izlerlerdi. Bu hususta, bir kopyası saraya diğeri de Babı-

ali'ye olmak üzere Avrupa gazete ve dergilerinde Siyonizm hakkında çıkan yazıların küpürlerini Türkiye'ye yollamaktan kaçınmazlardı. Bu bilgiler İstanbul'da değerlendirilir, ülkenin dış politikasına yön vermek üzere kataloglanırdı. Tahsin Paşa, bu hususta sarayın ne denli düzenli ve hızlı çalıştığını belirtmişti. Belgeler düzenlenip incelendikten sonra İkinci Abdülhamid, Siyonizme karşı tespit edilecek politikanın ana hatlarını bizzat kendisi çizmişti.[26]

Basel'de toplanan 1. Dünya Siyonist Kongresine ise gözlemci olarak Ahmet Tevfik Paşa yollanmıştı:

Ahmet Tevfik Paşa Bab-ı Ali'ye yolladığı raporunda Yahudilerin Filistin'de büyük bir devlet kurmayı tasarladıklarını yazmıştı. Filistin'e yerleşen Siyonistlerin yayılma ve genişleme siyaseti güdeceğine, Hariciye Nezaretinin dikkatini çeken Ahmet Tevfik Paşa Kongre'deki Yahudi konuşmacıların sözlerinde temkinli olduklarını, Yahudi milletinin hayati meselelerinden bahsederek ana amaçlarını gizlediklerini kaydediyordu.[27]

Ama Abdülhamid'in izlediği bu temkinli politikaya rağmen, Herzl'in başını çektiği Siyonist hareket kendisine İstanbul'da ilginç destekler buldu. Osmanlı başkenti "judaizer" insanlarla doluydu. Cavit Bey, Nuri Bey gibi saray görevlileri Herzl için lobi yaptılar. Herzl'e destek olan Abdülhamid'in sekreteri İzzet Bey ise masondu, aynı zamanda Herzl'den rüşvet de almıştı.

Bütün bu lobi çalışmalarına rağmen, Herzl'in Abdülhamid'le ilk doğrudan görüşme çabası başarısızlıkla sonuçlandı. İstanbul'u terketmeye karar verdiği gün kendisine daha önce yardımcı olan Hariciye Nezaretinden Nuri Bey'in baş tercümanı Yahudi dönmesi Davud Bey'le tanıştı. Davud Bey de amiri Nuri Bey gibi Herzl'e Osmanlı'yı kendilerine muhtaç bir hale getirmelerini, ancak imparatorluk yıkılınca Yahudi devletinin tam bağımsızlığını kazanacağını söyledi.[28] Herzl bu fikirleri Avrupa'ya döndüğünde düzenlediği toplantılarda Dünya Siyonist Örgütü üyelerine de aktardı. Daha sonraki gelişinde Abdülhamid'le görüşüp terslenen Herzl, günlüğünde saraydan ayrılışını şöyle tarif edecekti: "Son selamlaşmalar ve Ali Baba ve Kırk haramiler mağarasından çıktım..."

Osmanlı Sorununun Çözümü ve Jön Türkler

Herzl, Filistin'e dönüş projesinin kesin şartı olan Kutsal Topraklar'ı Osmanlı'dan kurtarma planının, "ikna" yoluyla gerçekleşmeyeceğini anlamıştı. Bu durumda Kutsal Topraklar'ı Osmanlı'dan daha başka yöntemlerle almak gerekiyordu. İmparatorluğun parçalanması, ya da en azından Ortadoğu'dan çekilmesi bu noktada kaçınılmaz bir şart olarak belirdi.

Herzl ve diğer yandaşları bu durumda ne yapabilirlerdi? Öncelikle, kuşkusuz Abdülhamid'in tasviyesi gerekiyordu. Çünkü, Kutsal Topraklar'ı Siyonistlere vermeyen oydu. Abdülhamid, Kutsal Topraklar'ın İslam toprağı olduğuna kuşku duymuyordu. Osmanlı'yı bir İslam Devleti olarak sürdürmeye de kararlıydı. Osmanlı Sultanı, herşeyden önce "ilkesel" nedenlerle Kutsal Top-

raklar'ın Siyonistlere bırakılmasına karşıydı.

Ama eğer bu tür ilkelere sahip olmayan ve devleti bir "İslam birliği" temeli üzerine dayandırmaya çalışmayan bir kadro iktidara geçerse, durum elbette değişirdi. Filistin'i İslam toprağı olarak değerlendirmeyen bu tür bir kadro, bazı pragmatik nedenlerle, bu toprağı Siyonistlere vermeye razı edilebilirdi. Hatta bu tür bir kadro, pan-İslamizm düşüncesinden uzak olduğu için, tüm Ortadoğu'yu kaybetmeye Abdülhamid'den çok daha kolay sürüklenebilirdi.

Herzl, işbirliği yapabileceği böyle bir kadro buldu. Abdülhamid tarafından terslenmesinin ardından günlüğüne şöyle yazıyordu: "Halen bir tek plan aklıma geliyor. Sultan'a karşı bir kampanya açmalı, bu iş için de sürgün edilmiş prensler ve Jön Türkler'le temas kurmalı." [29]

Hezl'in aklına gelen kısa sürede uygulamaya kondu. Yahudi önde gelenleri, Jön Türkler'le çok ama çok yakın ilişkiler kurdular.

Jön Türkler'in Yahudilerle olan ilişkileri üzerine hem Türk, hem de yabancı, özellikle de İngiliz kaynaklarında çok yazılıp-çizilmiştir. Son derece açık olan bağlantı, esas olarak rengini, Jön Türkler"in merkez olarak Selanik'i seçmelerinde belli eder. Burada çok sayıda Yahudi önde geleni Jön Türkler'e katılmış ya da destek vermiştir. Kendisi de bir Jön Türk olan Yahudi tarihçi Avram Galante'nin yazdığına göre, çok sayıda Selanikli Yahudi ki şehir nüfusunun yarısından çoğunu onlar oluşturmaktadırlar Jön Türkler'e büyük destek vermişlerdir:

> Rafael Benuziyar, Selanik'te eczacıydı. Eczanesi Jön Türklerin buluşma yeri idi. Bundan başka İdare-i Hamidiyece şüphe altında bulunan Jön Türklerin haberleşmesi Benuziyar vasıtasıyla gelir, giderdi. 22 Temmuz 1908 senesi akşamı, yani Meşrutiyetin ilan edileceği günün öncesi, Selanik duvarlarına bildiri yapıştıranlardan ve bunları evlere dağıtanlardan biri olmuştur. Aşer ve Avram Salem Kardeşler, Fransa'ya kaçarak Jön Türk hareketine destek vermeye devam etmişlerdir. Leon Gatezno da Fransa'da Jön Türkler lehine büyük faaliyetler yapmıştır. Selanik manifatura tüccarlarından olan Tiamo, Selanik'teki Jön Türk grubuna büyük hizmetlerde bulunmuş ve servetini Jön Türklerin emrine vermiştir.[30]

Yahudiler'in Jön Türkler'e verdiği destek, bir başka Yahudi tarihçi Isaiah Friedman tarafından da vurgulanır. Friedman, Joseph Naor, Haham Jacob Meir, Nissim Russo, Nissim Mazliyah gibi isimlerin önemine dikkat çeker. Özellikle de ünlü bir ismi, Emmanuel Karasso'yu vurgular. Friedman, sözkonusu kişilerin işlevini şöyle açıklar: "Karasso, Mazliyah ve Russo'nun görevi Türk politikacıları Siyonizmden çekinmenin gereksiz olduğuna inandırmak, bunları davalarına kazandırmaktır... Bunlar kısa sürede amaçlarına ulaştılar. Ahmet Rıza, Enver ve Talat'ı kazandılar." [31]

Jön Türkler'in Yahudilerle olan ilişkisi, daha pek çok kaynakta ayrıntılı olarak incelenmiştir.

Jön Türk hareketinin Siyonistlerle bu denli içli-dışlı olmasının yanında bir özelliği daha vardır. Hareket, mason localarıyla da içiçedir. Hareketin Sela-

nik'te kurulu olan Macedonia Risorta ve Veritas localarıyla yakın ilişki içinde, hatta neredeyse "özdeş" olduğu bilinen bir gerçektir. Türk masonlarının "Büyük Üstad"larından Kemalettin Apak, "Selanik'teki Macedonia Risorta ve Veritas locasının İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin gelişmesinde ve Meşrutiyet'in ilanının temin edilmesinde de mühim rolleri olmuştur. İttihat ve Terakki Cemiyeti, bu localardan büyük bir kuvvet almıştır" diye not ediyor.[32]

Aynı konuya tarihçi Prof. Tarık Zafer Tunaya da işaret eder:

> Masonluk, Osmanlı toplum koşulları içinde kendiliğinden oluşmadığı için, tamamen ithal malıdır. Kurucuları yabancı tebaadan (levanten) kişilerdir. Locaların büyük kısmında tek Türk ve Müslüman üye yoktur, tümüne yakın çoğunluğu yabancı dilde çalışmışlardır. Bu durum 1900 yılından itibaren değişmeye başlayacaktır. Masonluk tarihine göz gezdirilince, büyük ihtilal ve devrim hareketleri önderlerinden çoğunun Mason oldukları saptanabilir.
>
> Osmanlı İmparatorluğu'nda ilk 'hürriyetçi ve meşrutiyetçi' akımların kalkış noktasında Mason örgütünün bulunduğunu söylemek tarihsel gerçeklere aykırı düşmez. Tanzimat Ricalinin (devlet adamlarının) çoğu Masondur. (Fuat Ali Paşalar, Mustafa Reşit Paşa) Yeni Osmanlılar ve Birinci Meşrutiyet seçkinleri de siyasal eğilimlerini Loca'larda geliştirmişlerdir. (Mithat Paşa, Ziya Paşa, Namık Kemal, Ali Suavi, Şinasi, İbrahim Hakkı Paşa, Sadullah Paşa, 5. Murat, kardeşleri Şehzade Nurettin ve Kemalettin Efendiler, (mabeyinci) Bestekar Ali Haydar Bey, Ali Şefkati Bey ile aynı locaya üyedir.) [33]

İlginç olan önce Jön Türkler'le, daha sonra da İttihat ve Terakki ile içli-dışlı olan locaların, asıl olarak Yahudilerin egemenliğinde olmasıdır. Türk masonlarının "büyük üstad"larından Rıfat İnsel, konuyu şöyle açıklar:

> Veritas Locası'nın resmi kuruluşu 17 Eylül 1904'te kutlandı. Kurucu üyelerden, Üstad-ı Muhterem Yitzhak Vita Modyano, 1. Nazır Yitzhak Rabeno de Botton, 2. Nazır Yakob M.Mosseri, hatip David Josef Kohen, katip Pol Yitzhak Modyano ve geri kalanlarının tümü, Selanik'in Musevi cemaatine mensuptu. Bunda şaşılacak bir şey yoktur. 20. yüzyılın başlarında Selanik nüfusunun yarısından fazlasının Musevi olduğu bilinen bir gerçektir. Museviler sadece çoğunluk olmaktan başka, maddi durumlarının parlaklığı, öğrenim düzeylerinin yüksekliği ve Batı'dan gelen pozitivist düşüncelere ileri derecede açık oluşları ile temayüz ediyorlardı. Böyle bir ortamın mason atölyelerinin yerleşmesi için çok elverişli olacağı kuşkusuzdur.[34]

Abdülhamid'in Tahttan İndirilişi

Tüm bunlar, Osmanlı içindeki önde gelen ve Siyonist harekete destek veren Yahudilerin, aynen Herzl'in planladığı gibi Abdülhamid'i tahttan indirme yolunda Jön Türkler'le işbirliği içine girdiklerini açıkça gösteriyor. Dönemin şartlarının, Siyonistlerle Jön Türkler arasında bir tür doğal ittifak oluşturduğunu söyleyebiliriz.

Bu doğal ittifakın çeşitli dayanakları vardı. Herşeyden önce, her iki taraf da Abdülhamid'in tahttan indirilmesini olmazsa olmaz şart olarak görüyordu. Büyük maddi imkanlara sahip Siyonistlerle güçlü bir organizasyona sahip

olan Jön Türklerin birleşmesi, etkili bir güç oluşturmuştu. Jön Türkler'in, Selanikli Yahudilerin aracılığıyla, Viyana, Budapeşte ve Berlin, Paris ve Londra'daki sermayedarlarla bağlantı kurdukları ve finansman sağladıkları da bilinmektedir.[35]

Siyonistler, Jön Türkler'i ideolojik yönden de olumlu buluyorlardı. Çünkü Rıfat İnsel'in vurguladığı gibi, Batı'nın "pozitivist" öğretileri üzerine kurulu olan localarda yetişen Jön Türkler, hiçbir İslami kimlik taşımıyorlardı. Dolayısıyla, iktidara geldiklerinde bir İslam Birliği değil, "ulus-devlet" kurmaya yönelik davranacakları belliydi. Böylesi bir iktidardan Kutsal Topraklar için taviz istemek ise zor olmayacaktı. Ayrıca Jön Türkler'in bu seküler (din-dışı) yapısı, yalnızca Kutsal Topraklar'ın alınması açısından değil, Yahudi önde gelenlerinin tercih ettikleri devlet ve toplum modeline uygun olması yönünden de onay almıştı.

Bu ortam içinde Abdülhamid'e karşı gelişen muhalefet, asıl büyük icraatını 31 Mart Ayaklanması ile gerçekleştirdi. Sözde ayaklanmayı bastırmak için Makedonya'dan İstanbul'a gelen Hareket Ordusu, isyanı bahane ederek Abdülhamid'i tahtından indirdi. Böylece doğal ittifakın önündeki en büyük engel ortadan kaldırılmış oluyordu. Abdülhamid'i tahtında indiren Hareket Ordusu komutanı Mahmut Şevket'in kişiliği ise "doğal ittifak"ın rolünü yansıtması açısından ilgi çekiciydi. Çetin Yetkin, *Türkiye'nin Devlet Yaşamında Yahudiler* adlı kitabında, Mahmut Şevket'in geçmişindeki ilginç bir bağlantıyı not ediyor:

> ... Bağdat Valisi olduğu sıralarda Mithat Paşa'nın, öksüz kalınca sahip çıkıp ilk eğitimini bir Yahudi okulunda (Alliance Universal Israelit=Evrensel Yahudi Birliği) yaptırttığı Mahmut Şevket, yıllar sonra Mahmut Şevket Paşa olarak Hareket Ordusunun başında İstanbul'a girecek ve II. Abdülhamid'in tahttan indirilmesinde en önemli rollerden birini oynayacaktır ki, Galante bunu, Mithat Paşa'nın öcünün alınması olarak değerlendiriyor.[36]

Abdülhamid'in tahttan indirilişindeki "Yahudi faktörünü" gösteren daha da ilginç işaretler vardır. Padişaha tahttan indirildiğini haber vermeye giden dört kişilik heyetin içinde, Selanik localarında Jön Türkler'e destek veren Yahudilerin başında gelen Emmanuel Karasso da vardır:

> Sultan'a durumu bildirmeye gelen heyet dört kişiden oluşuyordu. Esat Toptani, Arif Hikmet Paşa, Ermeni Aram Efendi ve Emmanuel Karasso'ydu. Abdülhamid en çok bu heyet içersinde Emmanuel Karasso'nun yer almasına üzülmüştü. Sürgüne gönderildiği Selanik'te muhafızlığıyla görevli yüzbaşıya bu durumla ilgili olarak şunları söylemişti.
> 'Bana en çok dokunan, bu Mason taslağı Yahudi'nin hal kararını tebliğ edişi olmuştur. Yıldıza gelen mebuslar heyetinde Emmanuel Karasso'yu hiç unutamıyorum. Bu suretle makam-ı hilafet'e hakaret edilmiştir. Yahudilerin, Hazreti Peygamber zamanından beri Sadr-ı İslam'a ve Makam-ı Hilafet'e karşı duydukları kin ve nefret cümlenin malumudur. Ben Osmanlı tahtında iken Siyonistlik davası için bir gün huzuruma Beynelmilel Yahudi Teşkilatının kurucusu Theodor Herzl ile hahambaşı gelmişlerdi. Bunları Yıldız Sarayı'nda kabul etmiş ve maksatlarını dinlemiştim. Her ikisi Yahudiler için

bir yurt dileğinde idiler. Bunun için de Kudüs'ü gösteriyorlardı. Hatta o Theodor Herzl, Zat-ı Haşmetpenahileri'ne arz ederim ki Kudüs için her kaç milyon altın tensip buyursanız, derhal takdime amadeyiz, demişti... Makam-ı Saltanatımız'a bu iki Yahudi rüşvet teklifi cesaretinde bulunmuşlardı. Terkedin burayı, vatan parayla satılmaz! diye bağırmıştım. İşte bundan sonra Yahudiler, bana düşman oldular. Şimdi burada Selanik'te çektiklerim, Yahudilere yurt göstermeyişimin cezasıdır'.[37]

Halife'nin tahttan indirilişinin ardından iktidarı ele alan İttihatçılar, kısa süre içinde kendilerinden beklenen ilk icraatı yerine getirdiler ve Abdülhamid'in koyduğu Filistin'e Yahudi göçü yasağını kaldırdılar:

Abdülhamid'in tahttan indirilmesiyle İttihatçılar faaliyetlerini sürdürmede büyük bir rahatlığa kavuştular. İlk iş olarak Abdülhamid döneminde Siyonist faaliyetlere getirilen kısıtlamalar kaldırıldı. Meclis'ten geçirilen kanun veya kararnamelerle Siyonistlerin Filistin'deki faaliyetlerine büyük kolaylıklar getirildi. Hükümet yetkilileri Yahudilerin Filistin'deki yerleşimlerinden memnunluk duyduklarını belirtiyorlardı... Beyrut valisi Mayıs ortalarında İstanbul'a geldiğinde Dr. Jacobson'un (Yahudi liderlerden ve Le Jeun Turc gazetesinin finansörü) bir akşam yemeği davetini kabul etmiş ve yemekte Filistin'e Musevi iskanının tamamiyle lehinde olduğunu kaydetmişti.[38]

Bir süre sonra Araplar'dan gelen yoğun tepki sonucunda İttihatçılar bu kararlarından dönmek zorunda kaldılar. Ama zaten çoktan iş işten geçmiş ve Halife'nin indirilişi ile birlikte İmparatorluk hızla dağılma sürecine girmişti. Çünkü Osmanlı'yı bir İslam Birliği halinde ayakta tutabilmenin son fırsatı da yok edilmiş oluyordu. Localarda Batı'nın pozitivizmi ve ulusçuluk öğretisi ile "aydınlanmış" olan ve artık İttihat ve Terakki çatısı altında toplanan Jön Türk kadroları iktidarı ele geçirmişlerdi. Böyle bir ideolojinin savunuculuğunu yapanların, devleti oluşturan Müslüman halkları ki Müslüman olmayanlar zaten bağımsızlıklarını kazanmışlardı bir arada tutması ise elbette mümkün değildi. Çöküş kaçınılmazdı. İttihatçılar'ın Yahudi göçüne izin verip vermemesinin de anlamı kalmamıştı; çünkü artık İmparatorluğun ancak üç beş yıllık ömrü kalmıştı. İttihatçılar'ın ilk başta Siyonistler lehine aldıkları, sonra da Arap tepkisi nedeniyle iptal ettikleri karar, asıl olarak, iki taraf arasındaki bağlantıyı göstermesi bakımından önemlidir.

Osmanlı'nın Çöküşünün İdeolojik Temelleri

Osmanlı'nın çöküşünde ulusçuluğun oynadığı rolü inceleyenlerin bazıları, imparatorluğun çökeceğinin kesin olarak anlaşılmasından sonra, ulusçuluğun tek yol olarak görüldüğünü, ilk ayrılanların Araplar olduğunu ve imparatorluğun ardından "ulus-devlet" kurulmasından başka çare bulunmadığı tezini işlerler. Ayrıca, ulusçuluğun zaten modern çağın vazgeçilmez ideolojisi olduğunu hatırlatır ve bu ideolojiye sarılmanın devlet olmanın biricik şartı haline geldiğini söylerler.

Oysa, tüm bunlar, ulusçuluk ideolojisinin İslam dünyasına Batı tarafından

sokulduğu ve İmparatorluğun büyük ölçüde bu yüzden yıkıldığı gerçeğini değiştirmemektedir. Önce Türklerin mi yoksa Arapların mı bu ideolojiye kapıldığı ayrıca tartışılabilir. Ama hangi taraf önce davranıp, diğerini yüz üstü bırakmış olursa olsun, bu durum, önemli ölçüde Batı etkisinde gerçekleşmiştir. İnkar edenlerin, iman edenler arasında **"cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu kılıp-kışkırttıkları"**nı (Fetih Suresi, 26) bildiren Kuran'ın hükmü, Osmanlı'nın çöküşü için de geçerlidir.

Napolyon'un 19. yüzyılın hemen başındaki Mısır seferine dek, Osmanlı'nın Müslüman halkları tam bir bütünlük ve huzur içinde yaşıyordu. Bu tarihten sonra Fransız Devrimi'nin etkisiyle esmeye başlayan ulusçuluk rüzgarları, önce Balkanlar'daki hıristiyan azınlıkları etkiledi. İlginç olan, azınlık isyanlarının, özellikle de Sırp isyanının localar tarafından desteklenmesi, hatta organize edilmesiydi. Bu, bizlere, ulusçuluğu kullanarak Osmanlı'yı parçalamak isteyen Batılı güç odaklarının başında mason örgütlenmesinin geldiğini gösterir. Osmanlı toplumuna ilk ulusçu fikirleri aşılayan Napolyon'un Mısır seferinin gerçek amaçlarından birinin "Filistin'de bir Yahudi devleti kurmak" olması da anlamlıdır. (Bkz 3. bölüm)

Mason örgütlenmesi, Arapların Osmanlı'ya karşı isyan etmesinde de Balkanlar'da oynadığı misyonu aynen yerine getirmiştir. Emekli Büyükelçi İsmail Berduk Olgaçay, 20. yüzyıl başında bazı Arap şeyhlerinin mason localarına alındıklarını, hatta "üstad"lık derecelerine ulaştıklarını ve Arap ayaklanmalarında da önemli rol oynadıklarına dikkat çeker. Olgaçay, H. U. F. Winstone'un yazdıklarını kaynak göstererek şöyle der:

> ... Bu konulara (masonluk ve Osmanlı'nın yıkılışı) yaklaşım genellikle yüzeysel kalıyor, fazla derine gidilmiyor. Oysa Winstone, biraz da olsa yüzeyin altına iniyor. Bazı Türk, İngiliz, Arap masonların adlarını, bazılarının o zamana kadar bilinmeyen eylemlerini anlatıyor. Bu açıklamalardan, İngiliz Mason Örgütü açısından, Türkiye'nin, Mezopotamya ve Hindistan'ı da kapsayan Doğu Bölgesi içinde yer aldığı anlaşılıyor Dışişleri Bakanlıklarının ya da Haberalma Örgütlerinin bölge ve iş taksimatı gibi bir şey. Doğu Bölgesinin başında 1873'ten 1898'e kadar Stephan Soucouladi adında bir zat var...
>
> Masonların bölgede yeni birimler kurarak gittikçe genişledikleri anlaşılıyor... Zaman geçtikçe Mezopotamya locaları gittikçe büyük önem kazanıyor. Bu bölgede eylemleri ile dikkat çeken iki kişi var. Bunlardan biri Muhammere Şeyhi Hazal. Muhammere, Basra'nın karşısında, Şattülarabs'ın İran kıyısında, şimdi yerinde yeller esen bir şeyhlik. Şeyh Hazal, bütün Mezopotamya'nın büyük üstadı, Güney İran ve Irak'taki petrol tesislerinin de koruyucusu gücü bunu yapmaya nasıl yetiyor, meraka değer. Ayrıca Kuveyt Şeyhi Mübarek, Riyad'da oturan İbni Saud, Osmanlı ordusunda hizmet gören ve kısa süre sonra ayaklanacak Arap subayları ile sıkı ilişkiler içinde. Türkiye ve İran'da patlak verecek ayaklanmalarda etkili olduğu kitapta açıklanıyor.
>
> İkinci kişi Şeyh Mübarek. Kuveyt devletinin bugünkü şeklini alışında büyük rolü olan ve Kuveytlilerin Büyük Mübarek diye adlandırdıkları bu kişi de Büyük Üstad. Kuveyt tarihini şekillendirmiş olan bu kişinin önemi hakkında şimdilik şu kada-

Osmanlı'nın çöküşü, Yahudi önde gelenleri için büyük bir önem taşıyordu. Çünkü böylece Vaadedilmiş Topraklar İslam egemenliğinden çıkıp, "Hıristiyan Siyonist" bir güç olan İngilterenin eline geçiyordu. Bu nedenle, Yahudi önde gelenleri ve masonluk arasındaki İttifak, Osmanlı'nın çöküşü için büyük bir çaba harcadı. Yanda, tarihi bir gün, 9 Aralık 1917; Kudüs'ün İngiliz orduları tarafından işgali.

rını söyleyeyim: Kuveyt devletinin başına geçmek için Sabah ailesinden olmak gerektiği malum, fakat bu yeterli değil. Bir de Mübarek'in hattından geçmek lazım...[39]

Yalnızca bunlar bile, Arap ayaklanmalarında locaların büyük rolü olduğunun önemli işaretleriydi. Masonların devrede olduğu bir organizasyonda Yahudi önde gelenlerinin yer alması ise elbette yadırganacak bir gelişme değildi. Önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, Siyonist liderler Osmanlı'nın Ortadoğu'dan çekilmesini ve bölgenin kendi davalarını destekleyen İngilizler'in denetimi altına girmesini istiyorlardı. O dönemlerde, Filistin'de bir Yahudi devleti kurulmasını başlıca misyon edinmiş İngiltere, bilindiği gibi Arapları Osmanlı'ya karşı ayaklanmaya teşvik etmişti. Bu ajitasyonun bir numaralı ismi olan Arabistanlı Lawrence'ın (Lawrence of Arabia), o sıralarda Siyonizmin en büyük destekçilerinden olan Lord Rothschild ile son derece yakın ilişkiler içinde olması dikkat çekicidir.[40]

Osmanlı'ya isyan eden Arapların İngilizler'in kışkırtmasına alet olduğu kuşkusuzdur. Burada atlanmaması gereken nokta ise İngilizler'in bu işi yaparken, resmi tarihte sıkça tekrarlanan petrol, stratejik çıkarlar gibi nedenlerin de ötesinde, Siyonizme destek verme hedefinde olduklarıdır. Dönemin İngiliz politikacılarının genelde birer "Hıristiyan Siyonist" olduklarını önceki sayfalarda görmüştük.

İngilizler, Siyonizmin ya da diğer bir deyişle Mesih Planı'nın hedefleri doğrultusunda böyle bir ulusçuluk propagandası yaparken, İslami kimliği güçlü liderlerin Osmanlı'ya bağlı kalmış olması da unutulmamalıdır. Bu kim-

likten kopmuş Arap liderler isyan etmişlerse de, örneğin o dönemde Kürtlerin lideri olan Şeyh Mahmut El-Berzenci, İngilizlere alet olmamıştır. Öyle ki, Şeyh Mahmut, Kürtlerin Osmanlıyla savaşması için kendisiyle görüşmeye gelen İngiliz valisinin elini bile sıkmamış, "Müslümanların halifesine savaş açan bir ülkenin valisinin eli necis (pis)dir" cevabını vermişti. Yine bir başka Kürt lideri olan Adıyamanlı Bedir Ağa, kendisini isyana teşvik etmek için altın yüklü katırlarla gelen İngiliz temsilcisine "Ben Halife'ye isyan etmem" demiş ve İngiliz temsilcisini altınlarıyla birlikte kovmuştu.

Ama İslami kimliği güçlü liderler "Müslümanların Halifesi"ne böyle bir bağlılık gösterdiği sıralarda, Müslümanlık bilinci, hilafetin merkezi olan İstanbul'da gittikçe erimekteydi. Batı'nın pozitivist düşünceleriyle localarda "aydınlanmış" olan Jön Türk-İttihatçı geleneğinin liderleri, İslam Birliği'ni çoktan gözardı etmiş ve yine localardan aldıkları ulusçuluk ideolojisine kapılmışlardı...

Ve, doğal olarak, Osmanlı İmparatorluğu tarihin derinliklerine gömüldü.

İkinci Sorun: "Sürgünlerin Toplanması"...

Osmanlı'nın Birinci Dünya Savaşı ile yıkılması ve Kutsal Topraklar'ın İngiltere'nin eline geçmesi, Siyonist liderler açısından önemli bir problemin, "Osmanlı sorunu"nun ve ona bağlı olan "Kutsal Topraklar sorunu"nun aşıldığı anlamına geliyordu. Kutsal Topraklar'a dönüş projesinin birinci şartı yerine getirilmiş, asırlardır beklenen şey olmuş, "Yahudi diyarı" kurtarılmıştı. Bu "diyar", orayı Yahudilere vermeye hazır olan ve bunu, birer "Hıristiyan Siyonist" olan yöneticilerinin yayınladığı Balfour Deklarasyonu ile dünyaya duyuran İngiltere'nin eline geçmişti. Amerika da Yahudilerin arkasındaydı.

Öyleyse Kutsal Topraklar'a dönüş başlayabilirdi. İsrail, "sürgünlerini toplamaya" hazırdı...

Ancak, Kutsal Topraklar sorununun çözülmüş olmasına rağmen, laik ve dindar Siyonistlerin kurduğu ittifak, bu aşamada ikinci bir sorunla karşılaştı. Bu kez sorunun kaynağı Yahudi halkıydı. Çünkü dünyanın dört bir yanına dağılmış olan Yahudilerin büyük bölümü, evlerini bırakıp Kutsal Topraklar'a göç ederek sonu belli olmayan bir maceraya atılmak istemiyorlardı. Gitmek isteyenler, yalnızca bir grup idealist Yahudiydi. Bunların bir bölümü, Kabalacılar'ın savunduğu gibi, Kutsal Topraklar'a dönüşü Mesih'in ayak sesleri olarak görüyor ve bu büyük Plan'da yer alabilmek için varlarını-yoklarını satıp Filistin yolunu tutuyorlardı. En önemlileri, Rusya ve Doğu Avrupa'da etkili olan Hibbat Zion (Siyon Aşıkları) adlı örgüttü. İdealist kanadın içindeki ikinci grup ise laik Siyonistlerin yolunu izleyen, yani dinden uzak ama "ırk bilinci"ne yeterince sahip olan ve bir Yahudi ulus-devleti kurmak isteyen Yahudilerdi.

Buna karşın, Yahudi cemaatleri içinde çok sayıda insan Filistin'e dönüşe soğuk bakıyor, hatta bazıları buna açık açık karşı çıkıyorlardı. Karşı çıkanların arasında dindarlar da vardı. Bu dindarlar, konunun başında da vurguladığımız gibi, Kabalacı gelenekten habersizdiler ve dolayısıyla Mesih'in gelişinin

tamamen kutsal bir biçimde ve insan iradesi dışında gerçekleşeceğine inanıyorlardı. (Ancak bu "saf" dindarların tamamına yakını, İsrail Devleti kurulduktan sonra Kabalacılar tarafından ikna edildiler ve bu teolojik başkaldırıdan vazgeçtiler.)

Ancak, asıl büyük sorunu, hem dini yapısını hem de ırk bilincini yitirmiş olan büyük Yahudi kitleler oluşturdu. Bu "sıradan" Yahudiler Siyonizm için en büyük engellerden biri durumundaydılar. Çoğu, yaşadıkları ülkelerde belli bir zenginliğe ulaşmıştı ve statükodan memnun hale gelmişti. Daha da önemlisi, 19. yüzyılda Avrupa ülkelerinin hemen hepsinde Yahudilere sağlanan politik eşitliğin getirdiği özgür ortam nedeniyle, "Yahudi" olduklarını gittikçe daha az önemser hale gelmişlerdi.

2. bölümde de değindiğimiz gibi politik eşitlik, Yahudi önde gelenlerince aslında Mesih Planı'na doğru giden yolda olumlu bir aşama olarak değerlendirilmişti. Kabalacılar, Yahudilerin hıristiyanlarla eşit haklar kazanmalarını "Mesihi dönemin ilk ışıkları" olarak yorumlamış ve bu sayede Avrupa politikasını birinci elden kontrol etme imkanına sahip olacaklarını hesaplamışlardı. Ancak politik eşitliğin hesaba katılmayan bir büyük sakıncası doğmuştu: Yahudiler üzerindeki kısıtlamaların kalkması, Yahudi toplumunda önemli bir dini inanç ve "ırk bilinci" kaybı yaratmıştı. Alman tarihçi Werner Sombart, Ortaçağ boyunca Yahudiler üzerine konmuş olan hukuki kısıtlamaların gerçekte hahamların (bu elbette Kabalacılar'ı da yoğun olarak kapsar) otoritesine yaradığını şöyle vurguluyor:

> Ulusal Tapınakları yerle bir edilip, devletleri sona erdirildiği zaman, Yahudiler, Ferisilerin ve Heine'nin 'portatif anavatan' diye adlandırdığı Tevrat'ın çevresinde kümelendiler. Hahamlar böylece otoritelerini kurdular ve Yahudilerin Ortaçağ'daki kaderi yalnızca bu otoritenin güçlenmesine yaradı... Aralarında yaşadıkları milletler tarafından dışlandıkça veya kendi kendilerini dışladıkça hahamların etkisi de o kadar artıyordu.[41]

Ancak Sombart'ın da tespit ettiği bu sistem Aydınlanma ile değişti. Yahudiler üzerine konan bu kısıtlamalar hıristiyan kökenliydi ve Kabalacılar ve Tapınakçı geleneği koruyan masonlar arasındaki İttifak, 2. bölümde incelediğimiz gibi, Avrupa'yı önce Protestanlık sonra da Aydınlanma ile Hıristiyanlık'tan koparmıştı. Avrupa'nın Hıristiyanlık'tan kopması, Yahudiler üzerindeki kısıtlamaların kalkması anlamına geliyordu ve bu da Yahudi kimliğinin erimesi ve başta Kabalacılar olmak üzere hahamların Yahudi toplumu üzerindeki gücünün zayıflaması sonucunu yaratmıştı. Siyasi Siyonizmin Yahudi toplumlarından beklenen oranın çok altında kabul görmesi, bu sürecin tehlikeli bir boyuta ulaştığını gösterdi.

Kuşkusuz bu durum, Kabalacılar ve onların laik partnerleri haline gelmiş olan Siyonist liderler için kabul edilemez bir durumdu. Asırlar boyu süren bir uğraştan sonra Kutsal Topraklar'a dönüşü başlatma imkanına sahip olmuşlardı. Mesihi dönemin çok yaklaştığını düşünüyorlardı. Mesih'le ilgili son kehanetlerden biri olan "sürgünleri toplama" projesine girişmek üzerelerdi. İşte

böylesine kritik bir aşamada, Yahudi toplumunun önemli bir bölümü, Mesih Planı'na yüz çeviriyor, adeta Kabalacılar'a ihanet ediyorlardı.

İhanet, Kabalacılar ve Siyonist liderler için affedilir şey değildi. Bu nedenle, "ikinci sorun"a, yani Yahudi toplumunun bilinçsizliğine yönelik olarak aranan çözüm, aynı zamanda bir "cezalandırma" boyutu da içermeliydi.

İşte tam bu sıralarda, Avrupa'da yeni bir akım gittikçe güçlenmeye başlamıştı...

19. Yüzyıl Irkçılığı ve Modern Antisemitizm

Kitabın 2. bölümünde incelediğimiz gibi, Kabalacılar ve Tapınakçı geleneğin koruyucusu olan masonlar arasında kurulu olan İttifak, Avrupa'yı Hıristiyanlık'tan kopardıktan sonra, yerine ideolojileri yerleştirdi. Liberalizm, sosyalizm gibi ideolojilerin, birbirlerine karşıt tarafları olmasına rağmen, İttifak'ın dünya görüşünün temeli olan, sekülerizm, "yeryüzü cenneti" ve "ilerleme" gibi kavramları paylaştığını inceledik.

İttifak'ın dünya görüşünden doğan bu ideolojilerin biri de ırkçılık saplantısıydı. Irkçılık da, kitabın 1. bölümünde incelediğimiz gibi, Katolik Avrupa'nın tanımadığı bir düşünceydi ve "dışardan" getirilmişti. Kaynak ise yine aynıydı: İttifak'ın dünya görüşü, ya da daha açık bir ifadeyle İbrani öğretisi. Çünkü, bir ırkın ötekilere üstün olduğu gibi bir safsatayı savunan, yani ırkçı olan tek geleneksel kaynak Yahudi diniydi. Katolik Avrupa düzeninin sarsılmasının ardından başlayan "Tevrat'a dönüş" hareketi, Tevrat'a eklenmiş olan ırkçı düşünceyi Avrupa'ya da taşımıştı. Irkçı ideolojinin mimarları, kendilerine Tevrat'ı kaynak edinmişlerdi.

Örneğin, yine 1. bölümde incelediğimiz gibi, *İnsan Irklarının Eşitsizliği* Üzerine adlı kitabıyla ünlenen Arthur de Gobineau, bunlardan biriydi. İnsan ırklarını bir "merdiven" teorisi ile sınıflara ayıran ve merdivenin en alt basamağına siyahları, ortasına sarı ırkı, en üstüne de beyazları yerleştiren Gobineau, bu "tasnif"i yaparken, temel kaynak olarak, Tevrat'a eklenmiş olan "Nuh'un oğulları" efsanesini kullanmıştı. İngiliz ve Amerikan (Anglo-Sakson) ırkçılığının da İbrani öğretisiyle çok içli-dışlı olduğunu, hatta Anglo-Sakson ırkçılarının kendilerini Yahudilerle özdeşleştirerek "üstün"lüklerini (!) kanıtlamaya çalıştıklarını yine 1. bölümde konu edindik.

Ancak, Anglo-Sakson ırkçılarının aksine, başta Alman ırkçıları olmak üzere pek çok ırkçı düşünür, bir yandan da antisemit düşünceler geliştirdiler. "Aryan" ve "Sami" ırkları arasındaki farktan söz eden bu ırkçı düşünürler, Yahudilerin, kendi ırkları arasında yaşayarak, ırklarının "saflığını" bozduklarını söylüyorlardı. Onlara göre, Yahudiler tecrit edilmeli ve kendi ırklarıyla karışmaları önlenmeliydi. Bu düşünürlerin Yahudileri tecrit etmeye yönelik düşüncelerinden güç bulan fanatik Yahudi aleyhtarlığına ise "modern antisemitizm" dendi. Bu antisemitizm "modern"di; çünkü Ortaçağ'ın aksine, Yahudilere dinleri nedeniyle değil, ırkları nedeniyle antipati duyuyordu. Özellikle Yahudilerin elde ettikleri servete paralel olarak yükselen antisemitizm, 19. yüzyılın sonun-

Modern çağ dini yok edince, ırkçılık doğdu. Irkçılığın doğal bir sonucu ise modern antisemitzm oldu. Avrupalı ırkçıların hemen hepsi, kendi ırklarını "saf" hale getirmeyi hedefliyordu; bunun için yapılması gereken en önemli şey ise, başta Yahudiler olmak üzere azınlıkları toplumdan dışlamaktı. Bu amaçla, sistemli bir Yahudi düşmanlığı körüklemeye başladılar. Viyana'da yayınlanan ve Yahudiler vampir olarak tasvir eden yandaki Kikeriki dergisi, Avrupa'daki sayısız antisemit yayından biriydi.

da Fransa'daki ünlü Dreyfus olayı ile doruğa tırmandı.

Ancak antisemitizme dayanak olan ırkçı düşünürlerin ilginç bir özelliği vardı: Bunlar, Yahudilerin ırklarına karışmasını bir tehlike olarak görüyorlardı belki ama, bir yandan da Yahudilere karşı büyük bir hayranlık besliyorlardı. Çünkü gerçekleştirmeyi hedefledikleri ırk izolasyonunu en iyi başaranlar Yahudilerdi. Yahudilerin bu başarısına hayran olanların başında da Alman ırkçılığının en önemli kuramcısı ve Hitler'in de ilham kaynağı olan Houston S. Chamberlain geliyordu. Chamberlain, "üstünlüklerini yeniden üretmek için Kan Yasası'nı uygulamakta gösterdikleri beceriden dolayı" Yahudilere hayrandı. "Onlar, ana kaynağı el değmemiş durumda korumuşlardır, ona bir damla bile yabancı kan karıştırmamıştır" diyordu.

İşte 19. yüzyıl ırkçılığının tamamen Yahudilerle özdeşleşmeye çalışan Anglo-Saksonlar'ı hariç tutarsak böyle garip bir özelliği vardı. Hareket, felsefi temelini İbrani öğretisindeki "üstün ırk" kavramından alıyor ve Yahudilerin asırlardır sahip olduğu ırk bilincine ulaşmaya çalışıyordu. Yahudilerin bu yöndeki yeteneklerinden dolayı da, onlara hayranlık besliyordu. Öte yandan, kendi ırklarını saf tutabilmek için, Avrupa ülkelerindeki en büyük azınlık olan

Yahudileri tecrit etmeye çalışıyorlardı. Çünkü, az önce de vurguladığımız gibi Yahudiler politik eşitlik kazanmalarının ardından kendi ırk bilinçlerini yitirmeye ve Avrupa toplumları içinde asimile olmaya başlamışlardı.

Bu noktada çok ilgi çekici bir gerçekle karşılaşıyoruz: Yahudilerin asimilasyonundan rahatsız olanlar, yalnızca Avrupalı ırkçılar değildi. Yahudilerin asimilasyonundan rahatsız olan, Avrupalı ırkçılardan başka, ikinci bir grup daha vardı.

İkinci grup kimdi dersiniz?

Kuşkusuz ikinci grup, Yahudilerin Avrupalı halklar içinde asimile olmaya başlamasından,"Yahudi ırkı" adına rahatsız olanlardı. Yani Tevrat'ın, "başkalarına kız vermeyeceksiniz ve onlardan kız almayacaksınız" hükmüne sıkı sıkıya bağlı olan Kabalacılar ve onların laik partnerleri olan Siyonist liderler...

Ortaya ilginç bir tablo çıkmıştı. Bir taraf, Yahudilerin kendi ırklarına karışmamasını istiyordu. Öteki taraf ise kendi ırkları olan Yahudi ırkını, diğer ırklardan ayrı tutabilmenin ve "Yahudi bilinci"ni koruyabilmenin derdindeydi. Görüldüğü gibi yapmak istedikleri aslında aynı şeydi. Aralarında bir felsefi paralellik de vardı. Peki neden bu işi hep birlikte yapmasınlardı?

Bu soruya ilk açık cevap, Theodor Herzl'den geldi.

Herzl'in Antisemitizm Politikası

"Bütün antisemitler bizim en yakın dostlarımızdır."
- Theodor Herzl

Yahudi toplumlarının eskiden beri sahip oldukları, ancak 19. yüzyılda erimeye başlayan ırk bilincini yeniden uyandırmanın kuşkusuz en iyi yöntemi, Yahudi aleyhtarlığını körüklemekti. Kabalacıların olayı böyle gördüğüne kuşku yoktu. Zaten bu yöntem, onlar için artık gelenekselleşmiş bir yöntemdi. Hatırlayalım: Mesih Planı'nın ilk büyük aşaması olan İspanya sürgününü de Kabalacılar kışkırtmıştı ve kendi halklarını "antisemitizm" kullanarak kehanete göre "dünyanın dört bir yanına" dağıtmışlardı. Şimdi onları Kutsal Topraklar'a döndürmek, "sürgünleri toplamak" için, en iyi yol yine aynıydı: Yahudileri bu iş için zorlamak. Bu Yahudileri hem göçe ikna edecek, hem de onlara kaybetmekte oldukları ırk bilincini yeniden kazandıracaktı.

İşte bu nedenlerden ötürü, Alkalay ve Kalischer gibi Kabalacılar'ın çizdiği stratejiyi izleyen Siyasi Siyonizm hareketi, antisemitlerle işbirliği yapmaya karar verdi. Kararı uygulamaya koyan kişi, hareketin ilk lideri olan Theodor Herzl'di. Theodor Herzl, çok iyi farketmişti ki, Yahudileri bulundukları ülkelerden ayrılarak İsrail'e göç etmeye zorlamak için Siyonizmin Yahudi düşmanlığına ihtiyacı vardı. Bu nedenle, ikna planı bu temel üzerine kurulmalıydı.

Bu arada, 19. yüzyıldaki ırkçılığa paralel olarak doğan antisemitizm, zaten, çoğu Yahudinin, bundan böyle Avrupa'da hiçbir kısıtlama altında kalmadan yaşayacakları yönündeki umutlarını yok etmeye başlamıştı. Theodor Herzl, bu konuyu ısrarla işleyerek, antisemitizmin bir tür hastalık olduğunu,

bu hastalığın tedavisinin bulunmadığını, Yahudiler için tek kesin kurtuluşun Filistin'de bir devlet kurmakta yattığını ilan edecekti. Herzl'in "Yahudiler ve Yahudi olmayanlar kalıtımsal olarak uyum içinde bir arada yaşayamazlar" şeklindeki tezi, aslında Yahudi-aleyhtarı ırkçıların teziyle büyük bir paralellik gösteriyordu.

Herzl işte bu nedenle Siyonist tez ile Avrupalı antisemit ırkçılar arasındaki büyük paralelliğe değinerek şöyle demişti: "Antisemitizm, bizim isteklerimize şahane bir yardımcı olacaktır."

> Herzl, 'Bütün antisemitler bizim en yakın dostlarımızdır' diyordu. Böylelikle göç kolaylaşacaktı. Herzl 9 Haziran 1895'te günlüğüne ise şöyle not düşüyordu: 'Ülkesindeki Yahudilerin orayı terketmesi için, önce Çar'la görüşeceğim, sonra Alman Kayzeri'yle, sonra Avusturyalılarla sonra da Fas'taki Yahudiler için Fransızlarla'.[42]

Herzl, Yahudileri göç ettirmek için yalnızca diplomatik temaslarla yetinmedi. Ünlü Fransız düşünür Roger Garaudy, Türkçe'ye *Siyonizm Dosyası* adıyla çevrilen kitabında, Herzl'in bu politikası ile ilgili olarak şunları söylüyor:

> Herzl'e göre Yahudiler ayrı bir din ve ayrı bir kültür yerine ayrı bir devlet meydana getirmek amacıyla, içinde bulundukları diğer uluslardan ayrılmalıdırlar. Bu amaca ulaşmak için Herzl konuştuğu herkese karşı, Yahudilerin teşkil ettikleri tehlikeyi anlatmak ve bir an önce çıkıp gitmeleri gerektiğini izah etmek için en aşırı kelimeleri kullanmaktan çekinmemiştir. Herzl Almanya Dışişleri Bakanı Von Blow ve II. Guillaume, Rus İçişleri Bakanı Plehve ve Çar II. Nicola ve en ileri Yahudi düşmanlarına karşı hep aynı dili kullanmıştır. 1903 Nisanı'nda Yahudilere karşı en korkunç katliamlardan biri olan Kichinev Kesimi'nin sorumlusu Plehve bunların arasında en zalim olanıdır. Mayıs ayında Plehve'ye mektup yazan Herzl, Siyonizmin ihtilali önleyici bir antidot olduğunu ileri sürüyordu. Plehve bu mektuba Ağustos ayında cevap vererek Herzl'den Siyonist hareketin kendisini desteklediğine dair bir mektup istedi. Plehve bu mektubu aldı. Mektupta Yahudilerin göç etmesini sağlayacak bir Siyonizm akımının destekleneceği vaat ediliyordu.[43]

Herzl, Rus İçişleri Bakanı Plehve'ye, eğer Yahudilerin Filistin'e gönderilmesine yardım ederse, o dönemde Çar'a karşı düzenlenen Bolşevik ayaklanmasında büyük rol oynayan Yahudileri ikna edeceğini ve Bolşevik ayaklanmasını bastırabileceğini de vaad etmişti.[44]

Herzl'in uygulamaya koyduğu antisemitlerle işbirliği yönündeki plan, bu tarihten itibaren Yahudi liderlerin en sık kullandığı yöntem haline gelecekti. Böylece Herzl antisemitik hareketlerin en hararetli savunucusu olmuştu.

> Herzl, 1895'te kitabını yayınlamadan önce onu eleştirenlerden biri yüzüne karşı şunları söylüyordu: 'Yahudileri korkunç bir zarara soktunuz. 'Herzl, buna şöyle cevap vermekten çekinmiyordu: 'Bütün Yahudi düşmanları içinde en büyük olmaya kazanıyorum... Yahudi düşmanları bizim en ileri dostlarımız olacaklar... Yahudi düşmanı ülkeler en yakın müttefiklerimiz arasına girecekler'...
> Theodor Herzl çok iyi bilmektedir ki, Yahudileri bulundukları ülkelerden kaçarak İsrail'e göç etmeye ikna etmek için, Siyasi Siyonizmin 'Yahudi düşmanlığı' kavramına ihtiyacı vardır. Herzl'in bu fikrinin, Siyasi Siyonizm tarafından, bu günlere, kadar nasıl

> değişmez bir temel olarak korunduğunu ilerde göreceğiz...
> Bu davranış Yahudileri içlerinde yaşadıkları halkın yabancısı olarak göstermek, böylece 'Yahudi düşmanlığının' en çok ihtiyacı olduğu gıdayı ona sunmak ve göçü hızlandırmak için işkence iddialarına kuvvet kazandırmaktır. Herzl'in Yahudi düşmanlığının kabarmasından korkmak bir yana, onu hareketlendirmek için giriştiği çabaların sırrı buradadır. Bununla birlikte Herzl'e yönelen uyarıların da ardı arkası kesilmemiştir. Avusturya Parlamentosu Başkanı, Baron Johann Von Cholemski Herzl'e şunları yazıyordu: 'Eğer eğiliminizin ve propagandanızın emeli Yahudi düşmanlığını körüklemekse bunda başarılı olacaksınız. Tamamıyla inandım ki böyle bir propagandanın sonucunda Yahudi düşmanlığı çığ gibi büyüyecek ve siz ırkınızı bir katliama doğru sürükleyeceksiniz'.[45]

Herzl, günlüğünde bu önemli noktayı şu cümlelerle ifade ediyordu: "Antisemitizm büyümüştür ve büyümeye devam etmektedir ve ben de büyümeye devam ediyorum." [46]

Herzl ve diğer Siyonistler, antisemit ırkçılarla, az önce sözünü ettiğimiz ortak payda altında anlaşıyorlardı. Çünkü Siyonistler Yahudilerin hepsini toplayıp Filistin'e götürmek niyetindeydiler ve bu, ırklarını Yahudilerle karışmaktan kurtarıp "saf" olarak korumak isteyen ırkçılar için de mükemmel bir çözümdü. Öyle ki, sonradan *Deutsch-Soziale Blatter* adını alacak olan ve bir Yahudi aleyhtarı yayın olarak kabul edilen *Antisemitische Correspondenz* dergisinin yayımcısı, ünlü antisemit Theodor Fritsch, I. Siyonist Kongre'nin toplanmasını alkışlıyor ve Kongre'ye "Yahudilerin bir an önce Almanya'dan ayrılarak Filistin'e yerleşmeleri tasarısının uygulanması için en iyi dileklerini" gönderiyordu.

Yahudilerin yaşadıkları ülkelerde kendilerini huzurlu hissetmelerinin siyonizme zarar vereceğini düşünen Theodor Herzl, bu görüşünü de şöyle ifade ediyordu: "Yahudiler, uzun bir dönem süresince kendilerinin güvenlik içinde yaşadıklarına inanırlarsa, herhangi bir toplumun içinde eriyebilirler. Bu gerçek hiçbir zaman bize yarar sağlamayacaktır." [47]

Bu yüzden, Siyonist liderlerin görüşüne göre alınması gereken ilk önlem, bu ülkelerde yapay bir Yahudi düşmanlığı ajitasyonu yaratmak idi. Daha sonra da, Yahudileri bu psikolojik gerilim içinde tutarak, onları provokatif, antisemit saldırılarla sürekli huzursuz etmek gerekiyordu. Tüm bu uygulamaların neticesinde ise Siyonist liderlerin beklentisi, Yahudi halkı güvenli yerlerde yaşamadıklarına ve sadece Vaadedilmiş Topraklara göç ederek kurtulabileceklerine ikna etmek idi.

Herzl, antisemitizmi körüklemek için çok ilginç bir yöntem daha denemiş ve günlüğüne, antisemitleri bir "Yahudi komplosu"nun varlığına inandıracak ve onları Yahudi toplumlarına karşı kışkırtacak ifadeler eklemişti. 1922 ve 1923 yıllarında, Almanya'da, ölümünden sonra Herzl'in günlüğünün üç cildi yayınlandığı sırada, Avusturyalı yazar ve Oesterreichische Wachenschrift gazetesinin yayıncısı Joseph Samuel Bloch, Herzl'i yakından tanımış bir kişi olarak şunları yazıyordu:

Rothschild ve Baron Hirsch'e yazılan ve Yahudilerin bulundukları ülkelerde kurulu iktidarlara karşı baş kaldırdıklarını ve ihtilallere katıldıklarını öne süren iddia, Yahudi halkı yok etmek için yeterli bir sebeptir. Herzl, Yahudilerin düşmanlarına, 'Yahudi problemini' halletmek için en sağlam temeli göstermiştir. Onlara gelecekteki çalışmalarında izleyecekleri yolu tarif etmiştir. Bu yüzden bu 'günlük' korkunç bir belgedir.[48]

Ancak Herzl'in bu çabaları fazla önemli bir sonuç doğurmadı. Avrupalı Yahudilerin çoğu, Kutsal Topraklar'a göç etmemekte direndiler.

Siyonizme Karşı Yahudi Direnişi!...

Amerikalı psikolog Edward Hoffman, Amerika'daki tutucu Yahudi gruplarından Lubaviçler'i konu edindiği *Despite All Odds: The Story of Lubavitch* adlı kitabında, 20. yüzyılın başlarında Yahudiler arasında yaygın olan bir anekdot anlatır. Günlerden bir gün Avrupalı bir tüccar Yahudi, etraftan duyduğu heyecanlı haberleri karısına yetiştirmek için eve gelir. Haberlere göre Mesih yeryüzüne inmiştir ve tüm Yahudiler kısa bir süre sonra mucizevi bir biçimde Vaadedilmiş Topraklar'a aktarılacaklardır. Ancak karısı şaşırır ve sorar: "Peki Mendel'in bize olan borçları ne olacak? Moşe'nin ve öteki müşterilerin bize olan borçları havaya mı gidecek? Hem sonra yeni aldığımız koltuklar ne olacak? Ayrıca yeni ısmarlayıp parasını ödediğimiz eşyalar daha iki hafta sonra gelecekti; bu işten çok zarar ederiz!"

Bunun üzerine karı koca birbirlerine umutsuz bir şekilde bakarlar. Sonra birden erkek gülümser, karısına döner ve şöyle der: "Merak etme, Tanrı tarih boyunca bizleri pek çok felaketten kurtardı. Öyleyse şimdi de bizi Mesih'ten kurtaracaktır!"

Anekdot ilginçtir ve gerçek bir tarihi gelişimi yansıtmaktadır. Mesih Planı, 20. yüzyılın başlarında, pek dindar olmayan ve ırk bilinçleri de körelmiş olan bazı Yahudilerin, özellikle de refah düzeyi yüksek Avrupalı Yahudilerin direnişiyle karşılaşmıştı. Mesih Planı'nın bir uygulaması olan Siyasi Siyonizmin Filistin'e göç çağrısı, Avrupa toplumları içinde asimile olmaya başlamış olan bu Yahudilerden çok az kabul gördü.

Herzl'in kurduğu ve onun 1904'deki ani ölümünden sonra giderek daha da büyüyen Dünya Siyonist Örgütü (World Zionist Organization WZO), kendine bir numaralı hedef olarak Yahudileri Filistin'e götürmeyi belirlemişti. Ancak örgütün birçok ülkede Yahudilere yönelik yaptığı tüm teşviklere rağmen, göçler beklenen düzeyde gerçekleşmedi. Hatta, 1925 yılından sonra göçlerde ani bir düşüş bile gözlemlenmişti. Bu da yetmiyormuş gibi göç edenlerden geri dönenlere bile rastlandı. 1926-1931 yılları arasında, yılda ortalama 3.200 Yahudi Filistin'i terkediyordu. 1932 yılında Filistin'de 770.000 Arap nüfusa karşılık, 181.000 Yahudi nüfusu vardı. Araplar hala bu bölgede ezici çoğunluktaydı. Siyonist liderler, bu kadar az bir Yahudi nüfusu ile devlet kuramayacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Özellikle Almanya, Fransa ve Amerika gibi ülkelerde yaşayan Yahudiler

zenginleşmiş ve elde ettikleri yüksek yaşam düzeyini ve kurulu düzenlerini bırakıp, Filistin topraklarına göç etmeyi göze alamamışlardı.

Yahudi halkının Siyonizme karşı açtığı bu direnişe, dönemin tanınmış pek çok Yahudisi de katılıyordu; Fizikçi Albert Einstein, filozof Martin Buber, Kudüs İbrani Üniversitesi birinci başkanı Profesör Judah Magnes gibi... Entellektüel Yahudilerin yanısıra, geniş Yahudi halk kitleleri de, Siyonist liderler tarafından dayatılan göçe karşı çıkıyorlardı. Rusya'da küçük bir kesim dışında neredeyse bütün Yahudiler Siyonizmi reddettiler. Gidenlerin bir bölümü de, Filistin'deki yaşam koşullarının umdukları gibi çıkmaması karşısında, Rusya'ya geri döndü.

1920'lerde, Siyonist liderlerin hepsi, 1917'de yayınlanan ve Filistin'de bir Yahudi devletine yeşil ışık yakan Balfour Deklarasyonu'nun Filistin'e göçü hızlandıracağını sanmışlardı. Oysa, ilerleyen yıllarda, evdeki hesabın çarşıya uymadığına büyük bir hayal kırıklığı yaşayarak şahit olacaklardı.1920'lerde Filistin'deki Yahudi nüfusu iki katına çıkarak 160.000'e ulaştı. Fakat göç edenlerin sayısı sadece 100.000 kadardı ve bunların %75'i de Filistin'de kalmadı. Yani, göçlerin toplamı yılda 8.000 civarındaydı. Hatta 1927 yılında sadece 2.710 kişi geldi ve 5.000 kişi de ayrıldı. 1929'da ise İsrail'e gelenler ile gidenlerin sayısı aynı orandaydı.

En kısa sürede en fazla Yahudiyi ne yapıp edip, bir şekilde Filistin'e getirmeyi hedefleyen Siyonizm açısından, yaşanan bu olumsuz gelişme, gerçekten de dev bir fiyaskoydu. WZO'nun yoğun propagandasına rağmen, Kutsal Topraklar'a göç faaliyeti çok zayıf kalmıştı. 19. yüzyılın sonunda Filistin'de 50.000'den az Yahudi yaşamaktaydı. Bu rakam, Filistin halkının %7'sini oluşturmaktaydı. Bununla birlikte, 1917 Balfour Deklarasyonu'ndan iki sene sonra, nüfus hala 65.000'in üzerine çıkamamıştı. 1920 ile 1932 arasında geçen 12 yıl içinde, sadece 118.378 Yahudi bir şekilde Filistin'e getirtilmişti ki, bu da dünya Yahudi toplumunun yüzde biri bile değildi.

Belli ki bu iş böyle olmayacaktı. Göçe direnen Yahudi toplumunu ikna etmek için, bir-iki antisemit hareket yetmiyordu. Bu nedenle, Siyonist liderler, Herzl'in açılışını yaptığı ilginç yöntemi daha etkin bir biçimde kullanma yoluna gittiler. Yahudileri, özellikle de kurulması hedeflenen İsrail Devleti için gerekli oldukları düşünülen "kalifiye" Avrupa Yahudilerini daha fazla "rahatsız" etmek gerekiyordu. Yani, antisemitizm daha da güçlenmeliydi. Asırlardır özenle hazırlanan Mesih Planı'na başkaldıran Yahudi toplulukları, hem Plan'ın o anki en önemli şartı olan Kutsal Topraklar'a göçe ikna edilmeli, hem de işledikleri suçun cezasını çekmeliydiler.

Nazi Almanyası, ya da öteki adıyla III. Reich, tam da bu yıllarda doğdu.

B E Ş İ N C İ   B Ö L Ü M

Eski bir 'Yeni Düzen'in Hikayesi; III. Reich ve Siyonizm

"... Alman düşüncesine uygun olarak Avrupa'da kurulacak olan Yeni Düzen ile, Yahudi ulusal hedefleri arasında ortak çıkarlar oluşturulabilir... Yeni Almanya ile İbrani alemi arasında bir işbirliği mümkündür..."
— Siyonist terör örgütü Stern (LEHI)nin
— 1941 yılında Nazi Almanyası'na yaptığı
— askeri ittifak teklifi nden

George Bush, Körfez Savaşı'nın hemen ardından "Yeni Dünya Düzeni" ile ilgili sözler etmeye başlayınca, siyasi tarih bilgileri Başkan'dan daha iyi olan bazı yorumcular dudak bükmüşlerdi. Çünkü Bush, "Yeni Düzen" kavramını ilk kez kendisinin kullandığını sanıyordu, ama yanılıyordu. İlk önce Avrupa'ya sonra da tüm dünyaya bir "Yeni Düzen" getirme iddiası, Başkan Bush'tan yarım asır önce Adolf Hitler tarafından ortaya atılmıştı. Nazi lideri, Aryan ırkının hegemonyası altında kurulacak ve ırk ilkesini temel kabul eden hiyerarşik bir dünya hayal etmiş ve adına da "Yeni Düzen" demişti. Daha önce kurulmuş ve yıkılmış olan iki Alman Krallığı'ndan hareketle, Nazi Almanyası'nı "III. Reich", yani Üçüncü Krallık olarak adlandırmıştı. III. Reich, sözde bin yıl sürecekti ve Avrupa'daki tüm mevcut düzeni yıkıp yerine sözkonusu "Yeni Düzen"i yerleştirecekti. Alman orduları, 1939 yılında sözkonusu "Yeni Düzen"i kurmak için Avrupa'nın dört bir yanını işgal ettiler.

Ancak aslında Yeni Düzen ifadesi, III. Reich'dan da önce kullanılmıştı. Amerika'nın kurucuları, 2. bölümde incelediğimiz gibi ABD'nin Büyük Mührü'ne *Novus Ordo Seclorum*, yani Yüzyılın Yeni Düzeni ya da Yeni Seküler Düzen ibaresini eklemişlerdi. Sözkonusu Yeni Düzen'in, Avrupa'da dini otoriteye karşı girişilen uzun bir savaş sonucunda kurulduğunu biliyoruz. Dini otoriteye karşı yürütülen bu uzun savaşı organize eden gizli el ise yine 2. bölümde incelediğimiz gibi Yahudi önde gelenleri ve Tapınakçı geleneği koruyan masonlar arasındaki İttifak'tı. Özetle, Batı'da kurulan bu ilk "Yeni Düzen", yani

Novus Ordo Seclorum, eski düzenden memnun olmayan İttifak tarafından kurulmuştu, asıl amacı İttifak'ın amaçlarına hizmet etmekti ve en büyük özelliği de seküler oluşuydu.

Bu noktada *Novus Ordo Seclorum* ile Naziler'in Yeni Düzen'i arasında önemli bir ortak nokta olduğuna dikkat etmek gerekir: Naziler'in kurma iddiasında oldukları Yeni Düzen de seküler bir düzendi. Nasyonal Sosyalizm, büyük ölçüde anti-Katolik bir ideolojiydi ve Alman ırkının Hıristiyanlık öncesindeki pagan (putperest) dönemine ait geleneğini canlandırmak amacındaydı. Nazilerin en önemli ideoloğu olan Alfred Rosenberg, Hıristiyanlığın, Hitler önderliğinde kurulan yeni Alman Krallığı (III. Reich) için gerekli olan spritüel enerjiyi sağlayamadığını, bu nedenle Alman ırkının antik pagan dinine geri dönülmesini savunmuştu. Rosenberg'e göre, Naziler iktidara geldiklerinde Kiliseler'deki İnciller ve haç sembolleri kaldırılmalı, yerlerine gamalı haçlar, Hitler'in Kavgam adlı kitabı ve Alman yenilmezliğini temsil eden kılıçlar yerleştirilmeliydi. Hitler Rosenberg'in bu görüşlerini benimsedi, ancak toplumdan büyük tepki alacağını düşünerek sözkonusu yeni Alman dini teorisini uygulamaya geçirmedi.[1] Ancak Nazi ideolojisi, her zaman için seküler ve din aleyhtarı kimliğini korudu.

2. bölümde bir kuraldan söz etmiştik; her seküler ideoloji, Yahudi önde gelenleri ile masonlar arasındaki İttifak'ın çıkarınadır. Çünkü, İttifak'ın egemenliği için en temel şart, seküler bir dünyanın varlığıdır ve dünyayı bu hedefe götüren her ideoloji de, sonuçta İttifak'a hizmet eder. Nitekim 2. bölümde kapitalizm ve sosyalizm gibi iki zıt ideolojinin de gerçekte İttifak tarafından üretildiğini ve İttifak'ın çıkarlarına yaradığına değinmiştik.

İşte bu noktada önemli bir soru sorabiliriz: Naziler'in Yeni Düzen'i de seküler bir düzen olduğuna göre, acaba bu düzen ile İttifak'ın bir ilişkisi var mıydı? Bir başka deyişle, Naziler'in, Yahudi önde gelenleri ile Tapınakçı geleneği koruyan masonlar arasında kurulu olan İttifak'la bir bağlantıları var mıydı? Ya da İttifak'a hizmet etmişler miydi?

Eğer resmi tarihe bakarak bu soruları cevaplandırmaya kalkarsak tüm bu soruların hepsine kesin bir biçimde olumsuz bir cevap vermemiz gerekir. Çünkü resmi tarihe göre, Naziler, Yahudilerin tarih boyunca karşılaştıkları en büyük düşmanlardan biri ve aynı zamanda da fanatik birer anti-masondurlar. Oysa daha başka pek çok konuda olduğu gibi resmi tarihin bizlere sunduğu bu görüntünün ardında da daha farklı bir gerçek yatmaktadır. Naziler'in hem masonlukla, hem de Yahudi önde gelenleri ile olan ilişkileri bilinenden oldukça farklıdır.

Konuya, Nazizmin Tapınakçı kökenini inceleyerek başlayabiliriz.

Nazizm'in Tapınakçı Kökenleri

Kitabın önceki bölümlerinde Kabalacıların Tapınakçılarla kurdukları tarihi İttifak'ı inceledik. Bu İttifak'ın Tapınakçıların devamı niteliğindeki Gül-Haç ve mason örgütlenmeleri aracılığıyla sürdüğünü biliyoruz. Ancak Tapı-

nakçı geleneğin birbiriyle yakın ilişki içindeki bu iki kolunun, yani mason ve Gül-Haç derneklerinin yanında, başka bazı küçük kolları da kurulmuştur. Tapınakçı geleneğe yani Yahudi mistisizmine ve Yahudilerle stratejik işbirliğine bağlı kalan bu küçük kollar, örgütlenme şekli açısından masonluktan farklılık göstermişlerdir. 2. bölümde değindiğimiz Bavyera Aydınlanmışları (İllüminati) örgütü, bu tür örgütlerdendir. İllüminati, incelediğimiz gibi sosyalizme ve özellikle de anarşist sosyalizme öncülük etmişti.

19. yüzyılın ikinci yarısında Tapınakçı geleneği devam ettiren sözkonusu okült derneklerin sayısı hızla arttı. Hemen her ülkede farklı isim ve görüntüler altında Tapınakçılardan ya da Gül-Haçlar'dan esinlenen gizli dernekler kuruluyordu. Bu derneklerin en önemli özelliklerinden biri ise 2. bölümde değindiğimiz gibi ulus-devletlerin kuruluşu ve milliyetçi ideolojilerin yayılmasındaki önemli katkılarıydı. Alman milliyetçiliği, hatta ırkçılığı da sözkonusu okült dernekleri ile oldukça içli-dışlıydı. İngiliz tarihçi Michael Howard, *The Occult Conspiracy* adlı kitabında "pan-Cermenik Alman milliyetçiliğinin ruhsal gücünü ve ideolojik kökenini okült derneklerden aldığını ve okült geleneğin 1920'lerde doğan Nasyonal Sosyalizm (Nazi) akımına da büyük bir zemin hazırladığını" yazar.[2] Gerçekten de Nazi hareketine kadar uzanan 19. yüzyıl Alman milliyetçiliğini incelediğimizde, Tapınakçı geleneği koruyan ve birbiri ardına kurulan farklı gizli derneklerin bir zincir halinde Nazi partisinin çatısını oluşturduğunu görüyoruz.

Michael Howard'a göre, tüm Almanca konuşan halkların birleştirilmesi hedefini benimseyen aşırı Alman milliyetçiliği, Helene Blavatsky adlı Rus asıllı bir medyum tarafından 1875 yılında kurulan Theosophical Society adlı okült derneğinden büyük ölçüde etkilenmişti. Peki bu derneğin amacı neydi dersiniz?... Howard şöyle açıklıyor: "Blavatsky'nin amacı, doğu mistisizmi ve okültizmi ile; masonluk, Gül-Haççılık, Kabala gibi Batı kaynaklı okült gelenekleri birleştirmekti." [3]

Mason, Gül-Haç ve Kabala bağlantısından da anlaşıldığı gibi Theosophical Society, Tapınakçı geleneği koruyan, yani Yahudi mistisizmine sıkı sıkıya bağlı bir örgüttü. Bu, derneğin ambleminden bile anlaşılıyordu; amblemin ortasında kocaman bir Siyon yıldızı vardı, ayrıca taç ve kuyruğunu ısıran yılan gibi M. Tevrat kaynaklı Yahudi sembolleri de amblemde yer alıyordu. Tüm bunların yanında, bir de ilginç bir sembol daha vardı derneğin ambleminde; sonradan Nazi partisinin sembolü haline gelecek olan gamalı haç!

Gamalı haçın sözkonusu Yahudi sembolleri arasında ne aradığını sorabiliriz. Frederick Goodman'ın, *Magic Symbols* (Büyü Sembolleri) adlı kitabında bu soruya tatmin edici bir cevap getiren bilgiler yer alıyor. Goodman'ın yazdığına göre, oldukça eski bir okült sembol olan gamalı haç (swastika), Kabala mistisizmi ile oldukça yakından ilgilidir. Kabala'nın "Hayat Ağacı" olan Sefirot'taki "Keter" isimli Sefirah, swastikanın çıkış noktasıdır. Buna göre, "swastika (gamalı haç) Süleyman'ın Mührü (altı köşeli Siyon yıldızı) ile de yakından ilişkilidir." [4]

Nazi partisinin öncüsü olan Theosophical Society, Gül-Haç, mason ve Kabala öğrencileri ile pan-Cermenik Alman milliyetçiliğini birleştirmişti. Derneğin yanda görülen ambleminde yan yana yer alan gamalı haç ve Siyon yıldızı figürleri ise, bir anlamda, Naziler ve Siyonistler arasında şekillenecek olan ilginç ittifakın sembolik bir ifadesiydi.

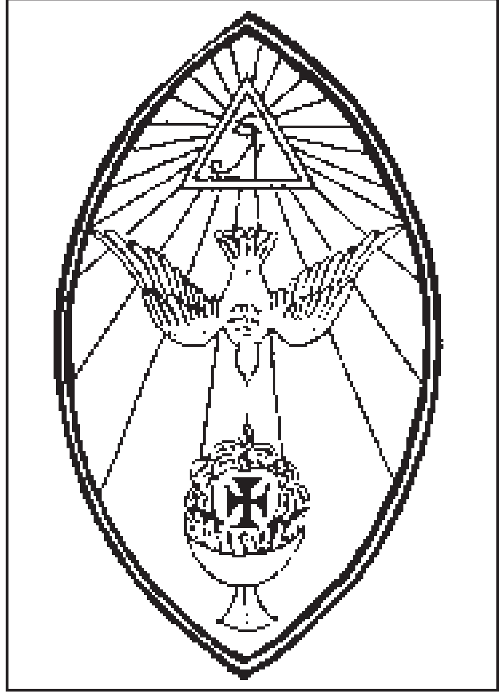
Kısacası Theosophical Society, kullandığı sembollerden de anlaşıldığı gibi içinde hem Yahudi mistisizmini hem de Nazilere öncülük eden bir Alman milliyetçiliğini barındırıyordu.

Bu, kuşkusuz oldukça ilginç bir durumdur.

Theosophical Society'den Naziler'e uzanan zincirin devamını incelediğimizde, daha da ilginç gerçeklerle karşılaşıyoruz. Theosophical Society'den kısa bir süre sonra bir başka Alman milliyetçisi okült dernek daha kuruldu: Viril Derneği. Michael Howard'a göre, Viril derneğinin amacı, "Theosophy derneğinin ve Kabala'nın mistik sistemini, İllüminati locasının politik idealleri ile birleştirmekti." [5] Viril Derneği'nin amblemi ise tek başına gamalı haçtı.

Alman milliyetçileri tarafından aynı sıralarda kurulan bir diğer dernek ise Armanenschafft adlı gizli örgüttü. Armanenschafft, Avusturyalı bir okült uzmanı olan Guido von List tarafından kurulmuştu ve Aryan ırkının üstünlüğü teorisini kendine ideoloji olarak benimsemişti. Von List, kurduğu derneği masonik sistemi örnek alarak, Çırak-Kalfa-Üstad gibi derecelere ayırdı. Armanensc-

hafft'ın antik okült geleneği temsil ettiğini söylüyordu. Von List'e göre, Katolik Kilisesi bu geleneği baskı altına almış, ancak bu gelenek Tapınakçılar, Gül-Haçlar, simyacılar ve masonlar tarafından canlı tutulmuştu. Şimdi de Armanenschafft bu Tapınakçı geleneği canlandırmaya çalışacaktı.[6]

Nazilerin öncülerinden Ordo Templi Orientis (Doğu Tapınak Tarikatı) üstteki amblemi kullanıyordu. Amblemin üst kısmında yer alan masonik üçgen içinde göz sembolü, örgütün Tapınakçı-mason kimliğinin açık bir ifadesiydi.

Guido von List, kendi örgütünün dışında, iki gizli örgüt ile de yakın bir ilişki içindeydi. Bu iki örgüt de List'in pan-Cermenik, aşırı sağcı görüşlerini paylaşıyorlardı. Örgütlerin adları ise oldukça ilginçti; *Ordo Templi Orientis* ve *Ordo Novi Templi,* yani "Doğu Tapınak Tarikatı" ve "Yeni Tapınakçılar Tarikatı"!... Adlarından da anlaşıldığı gibi bu iki örgüt de açıkça Tapınakçı geleneği izleyen örgütlerdi. Örgütleri ve kurucularını incelediğimizde bunu daha açık bir biçimde görebiliyoruz.

Ordo Templi Orientis (OTO), 1895 ve 1900 yılları arasında Karl Kellner ve Theodor Reuss adlı ateşli iki Alman milliyetçisi tarafından kurulmuştu. Kellner ve Reuss'un önemli bir ortak özellikleri ise her ikisinin de yüksek dereceli birer mason oluşuydu. Bu iki üstad mason, OTO'yu Memphis and Mizrahim adlı bir İngiliz locasının obediyansı altında kurmuşlardı. OTO'nun kuruluşunda önemli rol oynayan bir üçüncü isim ise çeşitli Gül-Haç localarına üye olan Dr. Franz Hartmann'dı. Theodor Reuss da Almanya'nın çeşitli şehirlerinde Gül-Haç ve mason locaları kurmuştu. OTO'nun amaçları arasında, "tüm masonik ritlere açılan anahtarların ve seksüel büyü"nün ilerletilmesi vardı.[7] Bu "seksüel büyü", büyük olasılıkla Tapınakçılar'ın sapkın özelliklerinden biri olan homoseksüelliğin yeni bir varyasyonuydu. OTO'nun mason kurucusu Theodor Reuss, 1912 yılında yazdığı bir kitapta, örgütün ritleri arasında "karşılıklı oral seks"in de yer aldığını açıklamıştı. OTO'nun İngiliz destekçilerinden Aleister Crowley'e göre ise bu "oral seks" ritüelinin kökeni, İllüminati örgütünün kurucusu Adam Weishaupt'un bir "buluşu"ydu ve ondan sonra da çeşitli Gül-Haç localarında uygulanır olmuştu.[8] Aleister Crowley, bir süre sonra OTO'nun İngiliz kolunun üstadı oldu ve kendisine "Bafomet" adını taktı. Bafomet, 2. bö-

Nazi Partisi'nin öncülerinden olan gizli örgüt Armanenschafft, Avusturyalı bir okült uzmanı olan Guido von List (yanda) tarafından kurulmuştu. List'e göre, örgüt, Gül-Haçlar ve masonlar tarafından canlı tutulan Tapınakçı geleneği koruyordu. Nazizm'in öncüsü olan bir diğer gizli örgüt ise Lanz von Liebenfels (üstte) tarafından kurulan Ordo Novi Templi, yani "Yeni Tapınakçılar Tarikatı"ydı.

lümde değindiğimiz gibi Ortaçağ'daki Tapınakçılar'ın kendisine tapındıkları bir tür puttu.

OTO ile aynı dönemde faaliyet gösteren bir ikinci pan-Cermenik Tapınakçı örgütü ise az önce belirttiğimiz gibi *Ordo Novi Templi*, yani "Yeni Tapınakçılar Tarikatı"ydı. Örgüt, kendini bir Ortaçağ kontunun reenkarnasyonu sayan Lanz von Liebenfels adlı bir okültist tarafından kurulmuştu. Liebenfels, örgütün Tapınakçı geleneği koruduğunu açıkça söylüyordu. İngiliz yazar Nicholas Goodrick-Clarke, *The Occult Roots of Nazism* (Nazizm'in Okült Kökenleri) adlı kitabında, bu örgütün "1300'lü yıllarda kafirlik suçundan dağıtılmış olan Tapınak Şövalyeleri örgütünün mirasçısı" olduğunu yazar. Örgüt, 1907 yılında Burg Werfenstein'deki bir Ortaçağ şatosunda bir "Aryan Şövalye Tarikatı" kimliğinde kurulmuştu. Bu Aryan-Tapınakçı örgütün şatonun burçlarına asılmış olan bayrağı ise gamalı haçtı.[9]

Naziler'in öncülerinden biri olan *Ordo Novi Templi*, tahmin edilebileceği gibi aşırı sağcı bir ideolojiye sahipti ve dahası, Avrupa'daki çeşitli aşırı sağcı gruplarla da ilişki içindeydi. İngiliz tarihçi Michael Howard, örgütün 1910'lu ve 20'li yıllarda Avrupa ve Amerika'daki aşırı sağcı gruplar için "uluslararası koordinatör" işlevi gördüğünü yazıyor.[10] Bu gruplar içinde, Sırp milliyetçileri en dikkat çekenlerden biriydi. *Ordo Novi Templi*, I. Dünya Savaşı'nın patlak vermesine neden olan milliyetçi Sırp grupları ile çok yakın ilişkilere sahipti.11 (Sırp milliyetçiliğinin masonlukla olan ilişkisi için ayrıca bkz. 12. bölüm)

Kısacası 19. yüzyılın başında, Almanya'da aşırı sağ eğilimlere sahip ve birbirleriyle de yakın ilişkilere sahip olan üç Tapınakçı örgüt kurulmuş durumdaydı: Armanenschafft, Ordo Templi Orientis ve Ordo Novi Templi. Her üçü de Tapınakçı geleneğe bağlı, yani Kabala mistisizmine ve masonik ideolojiye sahip olan bu üç örgütün en önemli icraatlarından birisi, Michael Howard'a göre, Germenorden (Alman Tarikatı) adlı örgütün kuruluşuydu. I. Dünya Savaşı'nın hemen öncesinde kurulan örgüt, Aryan ırkının üstünlüğünü savunuyor, pan-Cermenik bir Alman İmparatorluğu'nun kurulmasını ve Hıristiyanlık öncesi (pagan) antik Alman kültürünün yeniden uyandırılmasını hedefliyordu. Örgütün amblemi gamalı haçtı ve tüm ritüellerini de mason ritüellerinden almıştı.[12]

Thule Locasından Nazi Partisine

I. Dünya Savaşı sırasında ateşli Alman milliyetçilerini organize eden Germenorden'in ortaya çıkardığı en önemli sonuç ise savaşın hemen bitiminde kurulan ünlü Thule Derneği'ydi. Thule Derneği, ya da Almanca adıyla Thule Gesselschaft, Baron von Sebottendorff adlı bir Alman milliyetçisi tarafından Germenorden'in devamı niteliğinde oluşturulmuştu. Sebottendorff ilginç birisiydi. Doğuya geziler yapmış, Mısır ve İstanbul'da uzun süre kalmıştı. Bu gezileri sırasında simya, astroloji ve Kabala üzerinde çalışmış, Gül-Haç felsefesi üzerinde de uzun araştırmalar yapmıştı.[13] 1901 yılında, Fransız Grand Orient obediyansına bağlı olan bir mason locasına katıldı. Sebottendorff'un bağlı olduğu loca politik amaçları olan bir locaydı ve o dönemde Halife Abdülhamid'e karşı devrim hazırlığı yapan İttihat ve Terakki derneği ile de çok yakın ilişkilere sahipti.[14]

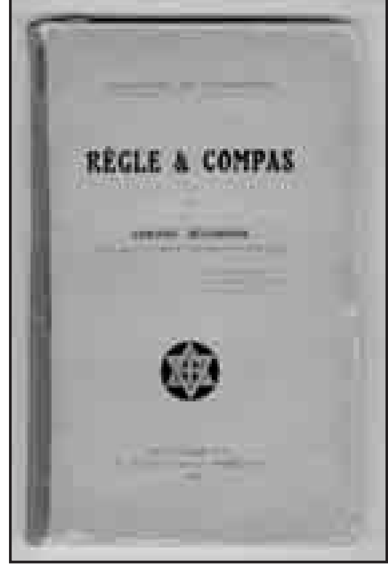
Sebottendorff'un masonik kariyerine Aytunç Altındal da "Hitler Doğmadan Önce" başlıklı yazı dizisinde değinmişti. Altındal'a göre, Sebottendorff, "Bursa'da Abraham Termudi adlı bir Yahudi bankerin delaletiyle Memphis adıyla tanınan mason locasına üye yapılmıştı." Baron, o yıllarda bir de *Türk Masonluğu ve Bektaşilik* adlı bir kitap yazmıştı. Altındal'a göre Sebottendorff, II. Dünya Savaşı'nın ardından Türkiye'de "görünmeyen eller" tarafından saklanmıştı. (Bu "görünmeyen eller", büyük olasılıkla Neo-Nazi masonların üye olduğu Moral Re-Armament derneğinin Türkiye'deki kolu olan Manevi Cihazlanma Derneği'ydi.) [15]

Sebottendorff'u bu denli önemli kılan icraatı ise kuşkusuz kurduğu ünlü Thule derneğiydi. Baron, 1910 yılında, İstanbul'da bulunduğu sıralarda, masonluk ve simya prensiplerini anti-komünizm ve aşırı sağ felsefe ile birleştiren kendine bağlı yeni bir örgüt kurmaya karar verdi. 1916 yılında Germenorden ile bağlantıya geçti ve sonraki iki yıl içinde örgütün en etkin üyesi haline geldi. Sonuçta, 1918 yılında Germenorden'in adı Thule Gesselschaft'a dönüştürüldü ve Sebottendorff da örgütün büyük üstadı oldu. Umberto Eco, Thule'nin kuruluşunu şöyle anlatıyor:

1912'de Ari ırkın üstünlüğünü öne süren Germenorden diye bir grup oluşuyor.

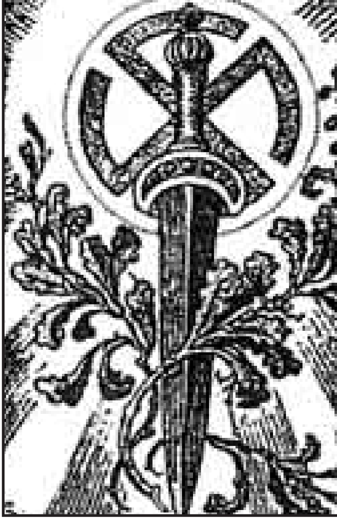
1918'de Baron von Sebottendorff diye biri buna bağlı bir grup kuruyor: Thule Gesselschaft; gizli bir dernek. Tapınakçı Geleneğe Bağlılık'ın çeşitlemelerinden biri ama güçlü ırksal, pan-Cermenist, Yeni-Arilik eğilimleri var. 1933'te de, bu Sebottendorff, kendisinin ektiklerini Hitler'in biçtiğini yazıyor. Öte yandan, gamalı haç, Thule Gesellschaft çevresinde ortaya çıkıyor. Thule'ye ilk katılanlardan biri kimdi? Rudolf Hess, Hitler'in kötü yoldaşı. Sonra Rosenberg! Sonra Hitler'in kendisi! Gazetelerde okumuşsunuzdur, Hess, Spandau'daki hücresinde bugün bile içrek (batıni) bilimlerle uğraşıyor... (Thule'nin kurucusu olan) Sebottendorff, 1924'te, simyayla ilgili bir kitapçık yazıyor... Gül-Haçlar'la ilgili bir roman da yazıyor.[16]

Eco'nun anlattıklarından da anlaşıldığı gibi "Tapınakçı Geleneğe Bağlılık'ın çeşitlemelerinden biri" ya da daha basit bir ifadeyle özgün bir mason locası olan Thule, Nazi partisinin öncüsü ve hatta gerçek kurucusuydu. Örgüt kurulduktan sonra hızla büyüdü. 1918 yılında yalnızca Münih kentinde 250, tüm Bavyera'da ise 1.500 üyeye sahipti. Üyeler arasında; yargıçlar, avukatlar, polis şefleri, aristokratlar, doktorlar, üniversite hocaları, bilim adamları, subaylar, sanayiciler ve iş adamları vardı. Önde gelen üyelerden Bavyera Adalet Bakanı Franz Gurtner, aynı makama Nazi rejimi sırasında da atandı. Thule üyelerinden polis şefi Wilhelm Frick ise Nazi Almanyası'nda İçişleri Bakanlığı yapacaktı.

Tapınakçı geleneğin bir devamı olan Thule Derneği, kendisine sembol olarak gamalı haçı benimsemişti. Bu sembol daha sonra Thule Derneği'nin bir ürünü olan Nazi partisinin de resmi amblemi oldu. İlginç olan, gamalı haçın, Thule'nin Tapınakçı kökenine uygun olarak, Yahudi mistisizmine ait bir sembol oluşuydu. Kabalistlik ve masonik kaynaklarda çoğu kez Siyon yıldızı ile içiçe kullanılıyordu. Üstte bunun bir örneği: Fransa Büyük Doğu (Grand Orient) locası Süprem Konseyi'nin Büyük Üstadı Armand Beddarirde tarafından yazılan ve 1928 yılında loca tarafından Paris'te "Sembolizm Kolleksiyonu" serisi içinde basılan Regle&Compas (Gönye ve pergel) adlı masonik sembolizm kitabının kapağında Siyon yıldızı içinde gamalı haç sembolü.

Thule'nin Nazi partisine dönüşümü bir dizi olayın sonucunda gerçekleşti. Örgüt, kurulduğu günden itibaren komünistlerle sürekli çatışma halindeydi. 1919'daki komünist ayaklanma sırasında Thule yeraltına çekildi ve aşırı sağcı karşı-devrimcileri organize ederek silahlı bir terör gücü oluşturdu. Komünistlere karşı halk desteği kazanmak içinse, Alman İşçi Partisi'ni kurdu. İşte bu sıralarda Adolf Hitler de Thule'ye katıldı. Hitler, savaş öncesi dönemde okültizmle yakından ilgilenmiş, özellikle Armanenschafft'ın kurucusu Guido von List'in teorilerinden çok etkilenmişti. Bu nedenle, bir Tapınakçı örgütü olan Thule'ye kolayca adapte oldu. Thule'nin siyasi uzantısı olan Alman İşçi Partisi'nin kendisine amblem olarak gamalı haçı seçmesi ise Hitler'in etkisiyle olmuştu.

Solda, Thule locasının amblemi; Sağda ise Dietrich Eckart; Hitler'i keşfeden ve yükselişinde önemli rol oynayan Thule üyesi.

1920 yılında Alman İşçi Partisi'nin adı Nasyonal Sosyalist Parti (Nazi Partisi) olarak değiştirildi. Partinin lideri ise elbette Hitler'di. Hitler'in bu hızlı yükselişi, Thule'nin desteği ile olmuştu. Hitler'i keşfeden kişi, Thule'nin önde gelen isimlerinden Deitrich Eckart idi. Eckart, yaşlı bir okültist kadının kendisine yıllar önce anlattığı "Almanya'yı kurtaracak Mesih" prototipini Hitler'de görmüştü. Bu nedenle bu genç adamın elinden tuttu, onu Thule'nin zengin ve etkili üyeleri ile tanıştırdı. Nazi partisini ilk günlerinde finanse edenler zengin Thule üyeleriydi; Thule üyesi polis şefleri de Hitler'e korunma sağladılar.

Thule'nin Nazi Partisi'nin çekirdeği olduğuna, Aytunç Altındal da değinmişti. "Hitler'in ünlü Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi (NSDAP), 1920'de Thule tarafından başlatılan çabalarla kuruldu" diyen Altındal, Thule'nin özellikleri arasında da "okültizm, simyacılık ve Kilise karşıtlığı"nı sayıyordu.[17] Bunlar, bildiğimiz gibi Tapınakçı-mason geleneğinin başta gelen özelliklerindendir. Katolik ilahiyatçı August Knoll da 1950'de, Hitler'in Kilise aleyhtarı görüşlerinin asıl olarak Thule kaynaklı olduğunu dile getirmiştir.

Kısacası, Theosophical Society'den başlayarak; Viril, Armanenschafft, *Ordo Templi Orientis, Ordo Novi Templi*, Germenorden ve Thule gibi okült derneklerin birbirlerinden aktararak taşıdıkları Tapınakçı-mason geleneği, Nazi partisinin gerçek kökenini oluşturmuştu. Naziler, 1314 yılında kesin olarak yasaklanmalarının ardından yer altına giren ve Gül-Haç ve masonluk gibi örgütlerle yeniden ortaya çıkan Tapınakçı geleneğin yeni bir varyasyonundan başka bir şey değildiler. Bunu açıkça ifade etmekten de çekinmediler. Hitler, Nazi parti sistemini mason localarının sistemine uygun bir biçimde düzenlemiş ve bunu da açık açık söylemişti. 1934 yılında ise şöyle demişti: "Biz bir örgüt kuracağız, saf kan ilkesinin etrafında toplanmış Tapınak Şövalyeleri Biraderliği." [18]

Bu "Tapınak Şövalyeleri Biraderliği"ni kurmakla görevlendirilen kişi ise kısa zamanda III. Reich'in Hitler'den sonraki ikinci adamı haline gelecek olan Heinrich Himmler'di. Himmler, 1920'li yıllarda Hitler'in bodyguardları olarak görev yapmış olan SS (*Schutzstaffel*) örgütünü Tapınakçı ve mason sistemine göre düzenleme işini üstlendi.[19] Himmler, SS'ler içinde özel bir araştırma grubu da oluşturdu; bu grup, Tapınakçılar'ın ve diğer okült derneklerin tarih içindeki yerini araştırmakla görevliydi. SS'ler aynı zamanda Tapınakçılar'ın belirgin özelliği olan anti-Hıristiyan ritüellere de sahiptiler. Himmler'in liderliğinde yapılan SS törenlerinde Nasyonal-Sosyalist marşlar söylenerek Hıristiyan haçı yakılır ve yerine gamalı haç yerleştirilirdi.[20]

Bu bölümün başında, Naziler'in Yeni Düzen'inin seküler oluşuna dikkat çekmiştik. Bu durum, bizleri, Nazizm ile Tapınakçılar ve Yahudi önde gelenleri arasındaki bir İttifak ilişkisi aramaya yöneltiyordu. Nazizmin Tapınakçı kökeni ile ilgili incelediğimiz tüm bu bilgiler ise bize kuşkularımızın yersiz olmadığını, gerçekten de Naziler'in İttifak'la yakından ilgili, hatta İttifak'ın bir parçası olduklarını göstermektedir. Bu bilgiler, Naziler'in Yeni Düzen'inin neden seküler ve din aleyhtarı olduğunu da açıklamaktadır. Çünkü eğer Naziler İttifak'ın bir parçası iseler, kurmaya çalıştıkları Yeni Düzen'in, İttifak'ın kurduğu *Novus Ordo Seclorum*'un bir türevi olmasını da son derece normal karşılamak gerekmektedir.

Ancak bu noktada normal olmayan bir görüntü ile karşı karşıya kalıyoruz. Eğer Nazi Partisi Tapınakçı-mason geleneğine bağlı bir örgütse, 6 yüzyıllık Tapınakçı-mason geleneğine göre, Nazilerin de Yahudi önde gelenleriyle işbirliği içinde olması gerekir. Çünkü, 2. bölümde incelediğimiz gibi Tapınakçılar ve onların devamı olan örgütler, Yahudilerle daimi bir ittifak kurmuşlar ve başta dini otorite olmak üzere her türlü düşmana karşı ortak bir savaş vermişlerdir. Ancak, Naziler'e baktığımızda, ideolojilerinin merkezinde fanatik bir antisemitizmin var olduğunu görürüz. Hatta tarih kitapları, Naziler'in gözü dönmüş birer Yahudi düşmanı olduklarını ve bu nedenle de 6 milyon Yahudiyi II. Dünya Savaşı sırasında kurulan toplama kamplarında acımasızca imha ettiklerini anlatmaktadır.

Aytunç Altındal da bu konuya dikkat çekmiş ve "Thule'nin bünyesinde hem mason olan hem de Yahudilerden nefret eden bir çok soylu" olduğunu yazmıştı. Altındal, bunun yanısıra Alman localarının kurucuları arasında çok sayıda antisemit olduğuna da dikkat çekiyordu. Bunun ardından da "günümüzde yanlış bilinen bir olguya" değinmek gerektiğini, "mason localarını Yahudilerin kurdukları ve bunlar aracılığıyla dünyada egemenlik sağlamak istedikleri gibi bir saplantı"nın var olduğunu yazmıştı. Kısacası Altındal'a göre, Alman localarındaki antisemit eğilimler, masonlar ve Yahudiler arasında bir ittifak olduğunu açıkça yalanlıyordu.

Altındal'ın yazdıkları ilk bakışta doğruydu. Öyle ya, antisemitizmin mason localarında ve Thule'de bu denli güçlü bir biçimde var oluşu, başka nasıl açıklanabilirdi?

Ancak burada göz ardı edilen bir gerçek vardı. Antisemitizm, yani yahudi düşmanlığı, Yahudi cemaatlerindeki insanlar için korkunç bir belaydı elbette ama Yahudi önde gelenleri için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Onlar, antisemitizmde büyük bir stratejik fayda görüyorlardı. Hatta, o sıralarda yeni doğan Siyonist hareketin lideri olan Theodor Herzl, bir önceki bölümde değindiğimiz gibi şöyle demişti: "Antisemitizm, bizim isteklerimize şahane bir yardımcı olacaktır."

Olaylar, bir kez daha, göründüğünden oldukça farklıydı.

Karmaşık Bir Hikaye; Naziler ve Yahudiler

Nazizmin Tapınakçı-mason kimliği ile Yahudi aleyhtarı görüntüsü arasındaki çelişkiyi çözebilmek için, öncelikle bize empoze edilen dar düşünce kalıplarından kurtulmak gerekiyor. Konu, her şeyde olduğu gibi resmi tarih telkinlerinden ve yüzeysel mantıklardan bağımsız olarak incelenmelidir.

Naziler hakkında bir resmi ve bir de gerçek tarih olduğunu farketmek zor değildir. Her şeyden önce, Nazizmin önceki sayfalarda incelediğimiz Tapınakçı-mason kökeni, kesinlikle resmi tarihte konu edilmez. Aksine bu konu özenle ört-bas edilmiştir. İngiliz tarihçi Michael Howard'ın da belirttiği gibi savaşın ardından Nazizmin okült yönü ısrarla hasıraltı edilmiş, başta Churchill olmak üzere müttefik devletlerin liderleri bu gerçeğin Nuremberg mahkemelerinde ya da başka platformlarda açığa çıkmasını özenle engellemişlerdir. Kısacası, Nazizmin aslında masonluğun çeşitlemelerinden biri olduğu gerçeği, kasıtlı olarak gizlenmiştir. Aslında bu gerçeği gizleyenlerin arasında Naziler'in kendileri de vardır. Hitler, kendi masonik kariyerine karşın sık sık masonluk aleyhtarı yorumlar yapmış, iktidara gelişinin ardından da ülkedeki mason localarını kapattığını açıklamıştır. O yıllara başka bazı ülkelerde de kullanılmış olan bu taktiğin amacı açıktır: Sıradan mason localarını kapatarak, ülkenin gerçekte seçkin bir loca tarafından yönetildiğini gizlemek.

Naziler'in masonlukla olan ilişkisi bu denli etkili bir biçimde gizlendiğine göre, benzer bir dezinformasyonun (yanlış bilgilendirme) Yahudilik konusunda da yapılmış olabileceğini göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Naziler'in birer antisemit, yani Yahudi aleyhtarı olduklarına kuşku yoktur elbette. Ama bu Naziler'in Yahudi önde gelenleri ile uyuşmadıkları anlamına gelmez.

Bunun nedeni Siyonizmdir. Önceki bölümde, Mesih Planı'nın bir aşaması olarak 19. yüzyıl sonunda ortaya çıkan Siyasi Siyonizmin, modernizmin nimetleri yüzünden asimile olmaya başlayan Avrupalı Yahudilerden rağbet görmediğine değinmiştik. Irk bilinçlerini yitirmiş olan bu Yahudiler, Siyonizmin Filistin'e göç çağrılarına kulak tıkamışlar ve Mesih Planı'nın önünde ciddi bir pürüz oluşturmuşlardı. Bu pürüzün nasıl çözülmesi gerektiğini ise hareketin kurucusu olan Theodor Herzl açıklamıştı: Siyonizm, Yahudileri rahatsız etmek ve göçe ikna etmek için antisemitlerle işbirliği yapmalıydı.

Kısacası antisemitizm, Mesih Planı'nın bir parçasıydı. Planın gerçeğe dönüştürülebilmesi için antisemitizme mutlaka ihtiyaç vardı.

Bu durumda, Almanya'daki mason localarında antisemitizm üretilmiş olmasının açıklaması da kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Localar, stratejik bir fayda olan antisemitizmi bilinçli olarak üretmişlerdir. Hatta, Aytunç Altındal'ın da kabul ettiği gibi antisemitizmin üretilmesinde kimi Yahudiler de lider rol oynamışlar ve "Jewish Self-Hate", yani Yahudilerin kendilerinden nefret etmesi hareketi olarak isimlendirilmişlerdir.

İşte bu nedenle, Naziler'in antisemit oluşlarının da, Yahudi önde gelenleri için hiçbir olumsuz yönü yoktu. Aksine Naziler, Herzl'in kurduğu mantığa göre, Siyonizmin en yakın müttefikleri olmalıydılar. Nitekim öyle de oldular. Birbirlerine ideolojik yönden paralel olan bu iki hareket, geleneksel Tapınakçı-Yahudi ittifakının yeni bir örneğini oluşturarak, tarihin en az bilinen paktlarından birini kurdular.

Siyonizm ve Nazizm'in İdeolojik Akrabalığı

Herzl'in Yahudilerin asimilasyon sürecini durdurmak ve tersine çevirmek için antisemitlerle ittifak yapma teorisi, onu izleyen Siyonistler tarafından Avrupa'nın hatta dünyanın farklı ülkelerindeki ırkçılara karşı kullanıldı. Ancak bunlar içinde en önemli olanı kuşkusuz Alman ırkçılarıdır. Nazi hareketinin öncüleri olan Alman ırkçıları, hem siyasi güçleri hem de ideolojik katılıkları sayesinde Siyonistlerin aradıkları müttefik modeline tamamen uyuyorlardı. İki taraf arasındaki ideolojik paralellik ise doğrusu oldukça çarpıcıydı.

Kendisini anti-Siyonist bir Yahudi olarak tanımlayan Amerikalı tarihçi Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators* (Diktatörler Devrinde Siyonizm) adlı kitabında, Siyonistler ile antisemitler arasındaki ittifakın bilinmeyen tarihini gözler önüne serer. Brenner'ın vurguladığı gibi Siyonistler ile antisemit ırkçılar arasındaki yakınlık, daha Siyonizm hareketinin ilk yıllarında kendini göstermeye başlamıştır. Örneğin Siyonist hareketin Herzl'den sonra ikinci adamı olan Max Nordau, 21 Aralık 1903 günü Fransa'nın ünlü antisemiti Eduard Drumont ile bir söyleşi yapmış ve biri Yahudi diğeri de Fransız şovenizmini temsil eden bu iki ırkçı arasındaki konuşmalar, Drumont'un *La Libre Parole* adlı antisemitik gazetesinde yayınlanmıştır. Nordau şöyle demektedir: "Siyonizm bir din değil, tamamen bir ırk sorunudur ve bu konuda hiç kimseyle Bay Drumont ile olduğum kadar fikirbirliği içinde değilim."

Brenner'ın kitabın başında dikkat çektiği konulardan biri, Alman ırkçıları ile Siyonistler arasındaki ideolojik paralelliktir. Buna göre, I. Dünya Savaşı öncesinde Alman entellektüel çevrelerinde hızla yaygınlaşan *Blut und Boden* fetişizmi, Siyonistlerin iddialarıyla tam bir uyum içindedir. Bu ideolojiye göre, Alman ırkı kendine has bir kana (*blut*) sahipti ve kendine ait bir toprak (*boden*) üzerinde yaşamalıydılar. Yahudiler Alman kanından değildiler, Alman halkının (*volk*) bir parçası olamazlardı ve dolayısıyla Alman toprakları üzerinde yaşamaya hak sahibi değildiler. Brenner'ın vurguladığı gibi Siyonistler Blut und Boden ırkçılarının tüm argümanlarını içtenlikle desteklemişlerdi. Siyonistlere göre de Yahudiler Alman halkının (volk) bir parçası değildi, dolayısıyla

Siyonsitler ve Nazilerin ideolojileri birbirine çok benziyordu ve pek çok konuda da iyi anlaşıyorlardı. Anlaştıkları konuların başında ise "ırk saflığı" kavramı geliyordu. Her iki taraf da Almanlar ile Yahudilerin iki ayrı ırk olduğu ve hiçbir şekilde birbirlerine karışmamaları gerektiğini düşünüyordu. Yanda, genç Naziler, Hitler'in saf ve güçlü Ari ırk ile ilgili teorileri dinliyorlar.

Alman kanıyla karışmamalı, yani Almanlar'la evlenmemeliydiler. Yapmaları gereken en doğru şey ise kendi öz topraklarına (boden) dönmekti; yani Filistin'e.

Kuşkusuz Siyonistler Alman ırkçılığının iddialarını paylaşırken, antisemitizmi de onaylamış oluyorlardı. Çünkü madem Yahudiler Alman halkının bir parçası değildiler, Alman ırkçıları Yahudileri tecrit etmek istemekte haklıydılar, onları sürmek istemekte de haklıydılar. Siyonist düşünceye göre, antisemitizmin varlığı, Yahudilerin kendi suçuydu. Kendilerine ait olmayan bir toprak üzerinde ısrarla yaşayarak, kendilerine yabancı bir ırka karışmaya çalışarak Yahudiler kendileri antisemitizmi kışkırtıyorlardı. Suç antisemitlerin değil, asimile olan Yahudilerin suçuydu. Yıllar sonra bir Chaim Greenberg adlı bir Siyonist, *Jewish Frontier* adlı Siyonist yayın organında bu ilginç mantığı şöyle özetleyecekti: "İyi bir Siyonist olmak için bir parça antisemit olmak gerekir." [21]

Lenni Brenner bu konuda şöyle diyor: "Eğer bir insan ırk saflığı kavramına inanıyorsa, bir başkasının ırkçılığını reddedemez. Ve eğer bir ırkın ancak ve ancak kendi geleneksel vatanında rahat edebileceğini düşünüyorsa, başkalarının da kendi toprakları üzerindeki 'yabancı' ırkları temizlemesine karşı çıkamaz." [22]

Naziler ve Siyonistler arasındaki ideolojik akrabalığa Texas Üniversitesi'nde çalışan Amerikalı tarih profesörü Francis R. Nicosia da *The Third Reich* and the Palestine Question (III. Reich ve Filistin Sorunu) adlı kitabında değinir. Nicosia'ya göre, Siyonistler yalnızca Naziler'le değil, onların öncüleri olan 19. yüzyıl ırkçıları ile de büyük bir ideolojik yakınlığa sahipti. Önceki sayfalarda değindiğimiz Arthur de Gobineau bunlardan biriydi. 1902 yılında, Dünya Siyonist Örgütü (WZO) tarafından yayınlanan *Die Welt* gazetesinde, Gobineau'nun düşüncelerini öven ve onun Yahudilerin ırk saflığına olan hayranlı-

ğını saygıyla karşılayan yazılar yayınlanmıştı. I. Dünya Savaşı öncesi dönemde, önde gelen Siyonistler Elias Auerbach ve Ignaz Zollschan, Gobineau ve Houston S. Chamberlain gibi ırkçı felsefecilerin teorilerinin ateşli savunucuları olmuşlardı.[23]

Francis Nicosia, antisemitlerin Siyonizme olan sempatilerine de dikkat çeker. Durum öylesine ilginçtir ki, antisemitler henüz 19. yüzyılın başlarında, yani Siyasi Siyonizmin aktif biçimde var olmadığı bir sırada Avrupa Yahudilerinin Filistin'e transferini, yani Siyonizmi savunmuşlardır. Faşizmin öncüsü sayılan ünlü ırkçı Alman düşünürü Johann Gottlieb Fichte bunlardan biridir. Alman volksgeist'ının (ulusal ruh) sağlamlaştırılması için başta Yahudiler olmak üzere tüm azınlıkların temizlenmesini savunan Fichte, Yahudilerin Almanlar ile aynı sosyal haklara sahip olmalarını bir felaket olarak görmüş ve Yahudi sorununun tek çözümünün de bu ırkın topluca Filistin'e transfer edilmesi olabileceğini yazmıştır. Fichte'nin bu "Siyonist" düşünceleri, yüzyılın sonlarında mantar gibi çoğalan takipçileri tarafından da aynen benimsenecektir. Eugen Dühring, bunlardan biridir.[24]

Antisemitlerin Siyonizme olan bu sempatisi, I. Dünya Savaşı sonrası Almanya'da (Weimar Cumhuriyeti döneminde) de devam etmiştir. Nicosia, Weimar Cumhuriyeti'ndeki; Wilhelm Stapel, Hans Blüher, Max Wundt ve Johann Peperkorn gibi önde gelen antisemitlerin, Siyonizmin Yahudi Sorunu için en iyi çözüm olduğu yönündeki düşüncelerine dikkat çekiyor.

Siyonizm ile Nazizm'in Flört Günleri

Yahudi ulusçuluğunu temsil eden Siyonizm ile Yahudi düşmanlığı ile yüklü olan Alman ırkçılığının arasında akrabalık olduğunu söylediğinizde, bunu ilk duyan kişi büyük olasılıkla bunun mantıksal bir çelişki olduğunu düşünecektir. Oysa az önce göz attığımız bilgilerin bize gösterdiği gibi iki taraf arasında kendi içinde son derece mantıklı olan bir paralellik sözkonusuydu. Siyonist hareketin önemli ideologlarından Jacob Klatzkin, 1925 yılındaki bir yazısında bu mantığı şöyle açıklamıştı:

> Eğer bizler antisemitizmin haklı bir hareket olduğunu kabul etmezsek, kendi milliyetçiliğimizin haklılığını reddetmiş oluruz. Eğer bizim halkımız kendi öz kimliğini korumak ve kendine ait yaşam tarzını sürdürmek istiyorsa, o halde aralarında yaşadığı uluslar içinde bir yabancıdır. Dolayısıyla, kendi ulusal bütünlüklerini korumak için bize karşı savaşmak onların hakkıdır... Bize düşen görev, Yahudilerin sosyal haklarını azaltmak isteyen antisemitlere karşı mücadele etmek değil, Yahudilerin sosyal haklarını artırmak (dolayısıyla onları asimile etmek) isteyen dostlarımıza karşı mücadele etmektir.[25]

Siyonizmin antisemitizme olan sempatisi, kuşkusuz en başta Siyonist hareketin beyni olan Dünya Siyonist Örgütü (World Zionist Organization WZO) saflarında yaygındı. WZO'nun Herzl'den sonraki ikinci efsanevi lideri olan Chaim Weizmann ki daha sonra İsrail'in ilk Devlet Başkanı oldu antisemitizme olan sempatisini sık sık vurgulamıştı. 1912 yılında Alman Yahudilerine yaptığı bir konuşmada "her ülke, eğer mide ağrıları çekmek istemiyorsa, ancak belir-

li sayıda Yahudiyi hazmedebilir" demiş ve eklemişti, "Almanya'nın zaten gereğinden çok fazla Yahudisi var." 1914'de İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Balfour'la yaptığı bir söyleşi sırasında ise şöyle demişti: "Kültürel antisemitlerle tamamen aynı fikirdeyiz. Bizce de 'Musevi inancına sahip Almanlar' kavramı son derece rahatsız edici, demoralize edici bir fenomendir." [26]

WZO'da hakim olan bu düşünce yapısı, doğal olarak örgütün Almanya kolu olan Almanya Siyonist Federasyonu (*Zionistische Vereinigung für Deutschland ZVfD*) tarafından da paylaşılıyordu. ZVfD, o yıllarda Almanya'daki iki büyük Yahudi örgütünden biriydi. Yahudi İnanışına Bağlı Alman Yurttaşları Merkez Birliği (*Centralverein* CV) ise asimilasyonist Yahudilerin kurduğu diğer Yahudi örgütüydü. ZVfD ve CV doğal olarak pek çok konuda anlaşamıyorlardı. Birisi Yahudilerin bir ırk, diğeri ise yalnızca dini bir cemaat olduğu inancındaydı. En büyük anlaşmazlık konusu ise antisemitizm hakkındaydı. CV'ye bağlı asimilasyonistler için, antisemitizm olabilecek en büyük tehlikeydi. Almanya'daki mutlu hayatlarını tehdit eden bu virüsü yoketmek için ellerinden gelen herşeyi yaptılar. Asıl virüsün asimilasyonizm olduğunu düşünen Siyonistler ise antisemitizmin yükselişinden endişe duymak bir yana, bunu son derece olumlu bir gelişme olarak algılıyorlardı. ZVfD'nin önce genel sekreteri sonra da başkanı olan Kurt Blumenfeld, antisemitizm hayranı Yahudilerin başında geliyordu. Blumenfeld, Brenner'ın ifadesiyle "Almanya'nın Ari ırka ait olduğunu ve bir Yahudinin Almanya'da resmi bir görev almasının bir başka halkın işlerine tecavüz olduğunu savunan antisemit görüşü tamamen kabul ediyordu." [27]

Hitler, 1932 yılında Nasyonal Sosyalist Parti'nin bir toplantısında.

Sözünü ettiğimiz Alman antisemitleri, Naziler'di elbette. Naziler 1920'li yılların hemen başında Alman sokaklarından görünmeye başlandılar. Hitler, etrafına topladığı; eğitimsiz, saldırgan, psikolojik yönden dengesiz, ırkçı, sadist ve zorba çapulcularla birlikte bu yıllarda ünlü Birahane Darbesi'ni denedi. Sokak gücü olarak kurulan SA'lar (*Strum Abteilung* Yıldırım Kıtaları) siyasi muhalifleri (komünistler, liberaller, vs.) hedef almaya başladılar. İşte Nazi hareketinin doğduğu bu yıllarda, Nazi-Siyonist flörtü de başladı. Siyonistler, az önce değindiğimiz gibi Naziler ve benzeri antisemitlere sürekli kur yapıyorlardı. Hitler de karşı tarafa anlamlı mesajlar gönderdi. Nazi önderi, Francis Nicosia'nın da dikkat çektiği gibi, 1920'lerin başında Yahudi Sorunu ile ilgili olarak yaptığı konuşmaların tümünde, çözümün yalnızca Yahudilerin Almanya dışına transfer edilmesi ile mümkün olabileceğinden söz etmişti. Hitler'in bu çizgisi, Yahudilere sokak saldırıları (pogromlar) düzenlemekten başka bir şey bil-

meyen kaba ve cahil antisemitlerden oldukça farklıydı. 6 Nisan 1920'de Münih'te yaptığı bir konuşmada, Yahudi cemaatine karşı bir pogrom kampanyası başlatmaktansa, Nasyonal Sosyalizm'in tüm enerjisini Yahudilerin Almanya'dan çıkarılması için kullanması gerektiğinden söz etmişti. Hatta bunun nasıl yapılabileceği konusunda da açık bir mesaj veriyordu. "Gerekirse bunun için Şeytan'la işbirliği ile yaparız" diyordu. Bununla, elbette ki Siyonistlerle ittifakı kastetmişti. 29 Nisan'da yaptığı bir konuşmada ise aynen şöyle dedi: "Son Yahudi Almanya'dan çıkartılıncaya kadar mücadelemizi sürdüreceğiz." [28] Nazi lideri, 16 Eylül 1919 tarihli bir mektubunda ise şöyle yazıyordu:

> Duygusal dürtüler üzerine kurulu olan antisemitizm, kendisini her zaman için pogromlar yoluyla ifade edecektir. Oysa, rasyonel bir antisemitizm, Yahudilere verilen sosyal hakların iptali ve Yahudilerin ülkeden çıkarılması için için planlı ve sistemli bir program uygulamak zorundadır.[29]

Hitler'in sözünü ettiği Yahudilerin Almanya dışına çıkarılması işlemi, Naziler'in en önemli ideoloğu Alfred Rosenberg tarafından da hedef olarak belirlendi ve en önemlisi, Rosenberg bu iş için Siyonizmle işbirliği yapılması fikrinin mimarı oldu. Nazi ideoloğu, *Die Spur*'da henüz 1920 yılında yayınlanan bir yazısında "Siyonizm, Almanya'daki Yahudilerin ülke dışına çıkartılarak Filistin'e gönderilmesi için aktif şekilde desteklenmelidir" diye yazmıştı.[30] Amerikalı tarihçi Francis Nicosia, "Rosenberg'in, Almanya'daki Yahudilerin toplumdan izole edilmesi ve ikinci aşamada da Filistin'e yollanması için Siyonizmle işbirliği yapma görüşünün Naziler'in iktidara gelişi ile birlikte gerçek bir ittifaka dönüştüğünü" söyler.[31]

Gerçekten de öyle oldu. Koyu bir Alman ırkçılığı ve ona bağlı bir antisemitizmle yoğrulmuş olan Nazi hareketi, bilindiği gibi 1929 ekonomik krizi, Weimar Cumhuriyeti'nin zayıflığı ve Alman toplumunun sosyo-psikolojik durumu gibi faktörlerin birleşmesiyle önce siyasi gündemin merkezine sonra da 1933 yılında iktidara oturdu. Naziler'in bu zaferi, Siyonistleri sanki kendileri iktidara gelmiş kadar sevindirmişti.

Nasyonal Sosyalizm'in İktidar Yılları ve Siyonistler

Naziler'in iktidara geldiği sıralarda Alman Yahudileri ülke nüfusunun % 0.9'unu oluşturuyorlardı. Ancak ekonomik yönden çok daha önemliydiler. Çoğunun refah seviyesi oldukça yüksekti. % 60'ı işadamı ya da yöneticiydi. Diğerleri ise esnaf, din adamı, öğrenci ya da çok az sayıdaki işçilerden oluşuyordu. Sayıları az olmasına karşın, yine de Almanya'nın en önemli ırksal azınlığı durumundaydılar ve bu Yahudilerden kurtularak Alman ırkını saf hale getirmek, Nazi politikasının önde gelen hedeflerinden biriydi. Irk saflığı Naziler için o kadar önemliydi ki, Hitler "ideal" vasıflardaki Alman genç kız ve erkeklerini "üreme çiftlikleri"ne doldurup yeni bir üstün Ari nesil yaratmaya bile çalışacaktı. Irkın saf tutulabilmesi için de Yahudilerin Almanlardan tecrit edilmesi ve ikinci aşamada da ülkeden çıkarılması gerekiyordu.

Dikkat edilirse, bu Siyonistlerin de istediği şeydi. Bu nedenle Nazi hareketinin henüz iktidara yürüdüğü sıralarda iki taraf arasında ilginç ilişkiler ku

rulmaya başlandı. Bu ilişkilerin en çarpıcılarından biri, ZVfD yönetim kurulundan Kurt Tuchler ile üst düzey SS'lerden Baron Leopold Itz Edler von Mildenstein arasında kurulmuştu. Tuchler Mildenstein'a Siyonizmin Nazi hareketine ne kadar paralel olduğu konusunda uzun bir brifing vermiş ve onu Siyonizmi öven bir yazı dizisini Nazi yayın organlarında bastırması için ikna etmişti. SS subayı Mildenstein bununla kalmayıp Tuchler ile birlikte Filistin'e bir gezide bulunmayı da kabul etmişti. Hitler'in iktidara gelişinden sonra Siyonist Tuchler ile SS Mildenstein yanlarına eşlerini de alarak altı ay süren bir Filistin gezisine çıktılar. Mildenstein gezi dönüşü yazdığı yazılarda Siyonizme övgüler düzmeye devam etti.[32] İyi niyet ziyaretleri de Nazi iktidarının ilk aylarında gerçekleşti. Mart 1933'te Hermann Goering Siyonist liderlerden oluşan bir Yahudi heyeti ile görüştü.

Siyonistlerin Naziler'e karşı geliştirdikleri bakış açısını en iyi gösteren eylem ise 21 Haziran 1933 günü ZVfD tarafından Nazi yönetimine gönderilen memorandumdu. 1962 yılına kadar gün ışığına çıkmamış olan bu belgede, Siyonistler açık açık işbirliği teklif ediyorlardı Naziler'e. Uzun mektubun bazı ilginç satırları şöyleydi:

> ... Irk esası üzerine kurulan yeni Alman devleti içinde bizler de kendi cemaatimizi genel yapıya uydurmak ve bize ayrılacak olan sahada Babayurdu (Almanya) için faydalı olmak istiyoruz. Bizim Yahudi milliyetçiliğine olan bağlılığımız, Alman ulusunun nasyonal ve ırksal gerçekleri ile büyük bir ilişki ve uyum içindedir. Çünkü bizler de karışık evliliğe (Almanlar ve Yahudiler arasındaki evliliklere) karşıyız ve Yahudi toplumunun kan saflığının korunmasını savunuyoruz.
> ... Dolayısıyla bizim burada tarifini yaptığımız ve adına konuştuğumuz bilinçli Yahudilik, yeni Alman devleti içinde uygun bir yer bulabilir... Bizler, cemaat bilincine sahip olan Yahudilerle Alman devleti arasında dürüst ve samimi bir işbirliği kurulabileceğine inanıyoruz. Siyonizm, pratik amaçları için Yahudilere düşman olan bir yönetimin dahi desteğini kazanma ümidindedir.[33]

Lenni Brenner bu memorandum hakkında şöyle diyor: "Alman Yahudilerine karşı açık bir ihanet olan bu belgede, Alman Siyonistleri Naziler'e oldukça hesaplı bir ittifak önermektedirler. Bu işbirliğinin nihai amacı bir Yahudi Devleti kurmaktır. Naziler'e söylenen şey ise basittir: Size karşı asla savaşmayacağız, yalnızca size karşı koyanlarla savaşacağız." [34]

Memorandumu kaleme alan Siyonist ekipte yer alan haham Joachim Prinz, sonraki yıllarda neden böyle bir şey yaptıklarını şöyle anlatmıştır: "Dünyada Yahudi Sorununun çözümü için Almanya kadar çaba gösteren bir başka ülke daha yoktu. Yahudi Sorununun çözümü? Bu bizim Siyonist rüyamızdı zaten! Biz hiçbir zaman Yahudi Sorununun varlığını reddetmedik ki! Disimilasyon bu bizim en büyük istediğimizdi zaten!..." [35]

Prinz'in de belirttiği gibi Naziler ve Siyonistleri yaklaştıran faktörlerin başında "Yahudi Sorunu"nun varlığına olan inançları geliyordu. Her iki taraf Avrupalı Yahudilerin varlığını bir sorun olarak algılıyor, Yahudilerin Yahudi-

Naziler'in iktidara gelmeleri, ülkedeki "Yahudi sorunu"nun çözülmesini sabırsızlıkla bekleyen Siyonistler için çok sevindirici bir gelişme oldu. Vakit kaybetmeden Nazi paritisine resmi bir ittifak teklifinde bulundular. Üstte, Hitler, Şansölyeliğe atanmasının ardından tebrikleri kabul ediyor.

olmayanlarla birarada yaşamalarının mümkün olmadığını düşünüyordu. Buna karşın asimilasyonist Yahudiler böyle bir sorunun varlığını bile kabul etmek istemiyorlardı. Bu ise Siyonistlerin gözünde açık bir ihanetti. Bu nedenle de Yahudi Sorunu'nun şiddetle çözülmesi, bu sorunun varlığını bile kabul etmeyen kimliğini yitirmiş Yahudilerin zorla yola getirilmesi gerektiğinden söz etmeye başladılar. ZVfD'nin haftalık yayın organı Judische Rundschau'da asimilasyonistleri yerden yere vuran yazılar çıkmaya başladı. Derginin editörü Robert Weltsch, bir keresinde şöyle yazmıştı:

> Tarihin kriz dönemlerinde Yahudi halkı hep kendi suçlarının cezasını çekmiştir. En önemli dualarımızdan birinde 'günahlarımız yüzünden yurdumuzdan sürüldük' ifadesi kullanılır... Bugün de Yahudiler Theodor Herzl'in (göç) çağrısını duymazlıktan gelmiş oldukları için suçludurlar... Yahudiliklerini onurla ifade etmedikleri, Yahudi Sorunu'nu hasıraltı etmeye çalıştıkları suçludurlar ve Yahudiliği geriletmiş olmanın cezasını çekmelidirler.[36]

Siyonistlerin mantığı açıktı: Asimilasyonist Yahudiler Siyonizmin çağrısını umursamamakla ve kendi ırksal kimliklerini reddetmekle büyük bir günah işlemişlerdi ve bunun cezasını da Siyonistlerin müttefiki olan Nazilerin baskısı ile ödeyeceklerdi. Nitekim *Judische Rundschau*'da asimilasyonistlere şiddetle saldıran yazılar çıkarken, bir yandan da Nazizmin haklılığını anlatan ya-

zılar çıkıyordu. ZVfD genel sekreteri Kurt Blumenfeld, Nisan 1933'teki bir yazısında şöyle diyordu: "Bu topraklarda yabancı bir ırk olarak yaşayan bizler, Alman ulusunun ırksal bilincine ve ırksal çıkarlarına büyük bir saygı göstermekle yükümlüyüz." [37] Siyonist haham Joachim Prinz ise Siyonistlerin ancak kendileri gibi birer ırkçı olan Naziler'le anlaşabileceğini şöyle anlatıyordu: "Ulusun ve ırkın saflığı prensipleri üzerine kurulmuş olan bir devlet, aynı prensiplere inanan Yahudilere ancak saygı duyacaktır." [38]

Naziler iktidara gelmelerinden kısa bir süre sonra Yahudilerin bazı toplumsal haklarını kısıtlayan yasalar çıkardılar. Ancak bu politika Siyonistleri hiç rahatsız etmedi. Zaten Naziler de çıkardıkları bu anti-asimilasyonist yasalarla aslında Yahudilere iyilik ettiklerini düşünüyorlardı. Nazilerin basın sorumlusu A. I. Brandt, Siyonist yayın organı Judische Rundschau'ya verdiği bir demecinde şöyle diyordu:

> Çıkarılan yeni (antisemit) kanunlar Yahudiler için de yararlı ve motive edicidir. Almanya Yahudi azınlığa kendi öz yaşam tarzını yaşama fırsatı vermekle, Yahudiliğe ulusal karakterini güçlendirmesi için yardımcı olmakta ve iki halk arasındaki ilişkilerin doğru bir zemine oturtulmasına katkıda bulunmaktadır.[39]

İşte bu mantık üzerinde tarihin en garip ittifaklarından biri olan Nazi-Siyonist ittifakı şekillendi. Nazi iktidarının ilk aylarında iyi niyet gösterileri ile başlayan ilişkiler, kısa bir süre sonra son derece somut ve organize bir işbirliğine dönüşecekti. Bu satırları okuyanlar, belki, Siyonistlerin Naziler'in ne denli fanatik birer Yahudi aleyhtarı olduklarının kestirememiş olduklarını ve ileri görüşlülükten yoksun oldukları için böyle ittifaka giriştiklerini düşünebilir. Nitekim bu ittifakı ört-bas etmeye çalışanlar da konuyu bu argümanı kullanarak geçiştirmeyi denemektedirler. Oysa gerçekler hiç de böyle değildir. Siyonistler Naziler'in taşıdıkları Yahudi antipatisinin çok iyi farkındaydılar ve bunun tehlike olduğunu düşünmek bir yana, bunun daha da artmasını istediler. Naziler'in Alman Yahudileri aleyhine çıkardıkları her kanun onları daha da fazla memnun etti. Brenner şöyle diyor: "Naziler Yahudiler üzerindeki vidayı sıkıştırdıkça, Siyonistlerin Naziler'le ittifak yapma yönündeki inançları daha da sağlamlaştı. Onlara göre, Naziler Yahudileri Alman toplumundan ne denli çok dışlarlarsa, bu Yahudilerden kurtulmak için Siyonizme de o kadar çok ihtiyaç duyacaklardı." [40]

Alman Yahudilerine Hitler'e Oy Verme Çağrısı!

Şimdiye dek Naziler konusunda asimilasyonistlerle Siyonistler arasında çok açık bir ayırım olduğunu, Siyonistler'in Naziler'i birer müttefik olarak görürken asimilasyonist Yahudilerin Nasyonal Sosyalizm'e karşı nefret beslediklerini vurguladık. Bu iki taraf arasındaki fark, Almanya Siyonist Federasyonu (ZVfD) ile asimilasyonist Alman Yahudilerinin kurduğu Yahudi İnanışına Bağlı Alman Yurttaşları Merkez Birliği (CV) örgütlerinin Naziler'e yönelik düşünce ve uygulamalarından açıkça görülmektedir. Siyonistler ile asimilasyonistler

Naziler iktidara geldikten hemen sonra, ülke çapında anti-semit uygulamalar başlattılar. Yahdilerin dükkanları boykot edildi, psikolojik baskı altına alındılar. Yanda, Berlin'de Naziler tarafından taciz edilen yaşlı bir Yahudi görülüyor. Ancak, kuşkusuz tüm bunlar Siyonistleri tedirgin etmiyor, aksine sevindiriyordu. Onlara göre, ancak bu baskı politikası sayesinde, Alman Yahudileri bu ülkenin kendi yurtları olduğuna inanacaklardı.

arasındaki bu büyük fark, Nazi Almanyası'ndan başka ülkelerdeki aşırı sağcı rejimlere karşı da belirmiştir. İlerleyen sayfalarda bunlara değineceğiz. Genel bir kural olarak, Siyonistlerin aşırı sağcı, faşist elementlerle çok iyi anlaştığını, asimilasyonistlerin ise bu gruplara tepki duyduğunu söyleyebiliriz.

Ancak bu kuralın istisnaları vardır; asimilasyonist Yahudiler içinde de, özellikle sol tehlikeden rahatsız olan burjuvazi arasında, aşırı sağcılarla ittifak kuran ya da en azından ittifak arayışına girenler olmuştur. Almanya'da asimilasyonist Yahudilerin kurduğu CV'den sonra ikinci önemli örgüt olan Ulusal Alman Yahudileri Birliği (*Verband nationaldeutscher Juden* VnJ) bunun en belirgin örneğidir. 1934 yılında, VnJ yönetimi Hitler'in iktidarını sağlamlaştırmak için etkili bir kampanya başlattı. *New York Times*, 18 Ağustos 1934 tarihli sayısının 2. sayfasında yaptığı haberde bu kampanyayı haber veriyor ve VnJ'nin "tüm Alman Yahudilerini Hitler'in Başbakanlığı için oy vermeye davet eden" tebliğini aynen yayınlıyordu:

> Biz 1921 yılında kurulmuş Ulusal Alman Yahudileri Derneği olarak, savaşta olsun, barışta olsun kendi çıkarlarımızı Alman halkının ve Alman vatanının çıkarları üstünde tutmaktayız. Bu nedenle bize sıkıntı getirse de 1933 Ocağı'nda Hitler'i iktidara getiren ayaklanmayı selamlıyoruz... Hitler'in Başbakanlığı'nı ve hareketinin özündeki tarihsel önemindeki büyüklüğü tamamen onaylıyoruz. Alman Ulusuna manen ve maddeden bağlı olan Yahudiler olarak bizler, Almanya'dan başka bir ulus tanımayız. Hitler'in Başbakanlığını ve Başbakanlık kurumlarının birlikteliğini destekliyoruz ve kendini Alman hisseden tüm Yahudilerin 19 Ağustos'da Hitler'e evet oyu vermelerini ısrarla tavsiye ederiz.

Anti-Nazi Boykotun Siyonist Desteğiyle Aşılması

VnJ bir istisnaydı kuşkusuz. Onun taşıdığı Nazi sempatisinin asimilasyonist Yahudilerin çoğunluğu için de geçerli olduğunu söylemek kuşkusuz mümkün değildi. Almanya'dakilerin yanında diğer Batılı ülkelerdeki asimilasyonistler de Hitler'in Alman lideri oluşunu büyük bir tedirginlikle izlediler. Ve Siyonist soydaşlarının işbirliği girişimlerinin aksine, Naziler'e karşı koyabilmek için yollar aramaya başladılar. Faşizme karşı çıkan diğer gruplarla (sosyal de-

mokratlar, komünistler, liberaller gibi) birlikte Naziler'e karşı etkili bir eylem yapma arayışına girdiler.

Nazi aleyhtarı boykot bu şekilde doğdu. İlk kez Jewish War Veterans (JWV) adlı New York'lu asimilasyonist bir Yahudi örgütü 19 Mart 1933 günü Alman mallarına boykot uygulanması çağrısında bulundu ve dört sonra da Nazi aleyhtarı büyük bir protesto mitingi düzenledi. Bu kıvılcım gittikçe büyüdü ve solcuların da desteğini alan asimilasyonistler Non-Sectarian Anti-Nazi League adlı Anti-Nazi Birliği'ni kurdular ve tüm Amerikalıları Nazi mallarını boykot etmeye çağırdılar. Boykot bir süre sonra Avrupa'ya sıçradı ve oldukça da etkili oldu. Bu, atılım yapmaya çalışan Alman endüstrisi için hiç de olumlu bir gelişme değildi. Naziler'in en büyük iki pazarı Amerika ve Avrupa'ydı ve bu iki pazarda da asimilasyonistlerin başını çektiği boykot Alman mallarının satışını ciddi biçimde düşürüyordu.

İşte bu noktada birileri Naziler'in yardımına koştu ve Nazi ekonomisinin içine girdiği darboğazı büyük ölçüde genişletti. Kimlerdi bunlar dersiniz?...

Siyonistler elbette. Evet, asimilasyonist Yahudiler Nazi ekonomisini çökertmek için boykot kampanyaları düzenlerken, Siyonistler bu ilginç müttefiklerine yardım eli uzatmışlardı.

Aslında Siyonistler Nazi yanlısı çabalarını henüz boykot başlamadan önce başlatmışlardı. Yahudi örgütleri tarafından boykot ilanı ile ilgili yapılan tüm öneriler Siyonistler tarafından ısrarla reddedilmişti. Amerika'da doğan boykotu engellemek için en çok uğraşmış olan kişi, Siyonist hareketin Amerika'daki en büyük lideri ve Başkan Franklin D. Roosevelt'in de yakın dostu olan Stephen Wise'dı. WZO'nun Amerika kolu sayılan American Jewish Congress'in (AJC) başkanı olan Wise Naziler'den nefret eden asimilasyonist soydaşlarının boykot ilan etme çabalarını suya düşürmek için uğraşmıştı. Bir keresinde Siyonist bir dostuna yazarken "burada kitlelere karşı koymak için neler yapıyorum bilemezsin", diye yazmıştı, "(Nazi aleyhtarı) büyük sokak gösterileri yapmak istiyorlar." [41]

Wise'ın bağlı olduğu Dünya Siyonist Örgütü (WZO) de, önce boykotun ilanını engellemeye çalıştı. Bunu başaramayınca da Nazi dostlarının ekonomik sıkıntısını çözebilmek için uğraştı. Brenner şöyle diyor: "WZO, yalnızca Alman mallarını satın almakla kalmadı, onların satışına aracılık etti ve hatta Hitler ve onu destekleyen sanayiciler için yeni müşteriler buldu." [42]

WZO yönetimin böyle davranmasının nedeni, Hitler'i kendileri için Allah'ın bir lütfu olarak algılamalarıydı. Siyonizmin Hitler sayesinde büyük bir destek elde ettiğini, onun sayesinde bilinçlerini yitirmiş Yahudilerin akıllanıp Filistin'e göç edeceklerini düşünüyorlardı. Dönemin etkin Siyonistlerinden dünyaca ünlü yazar Emil Ludwig, WZO'nun bakış açısını şöyle ifade ediyordu:

> Hitler adı belki bir kaç yıl sonra unutulacak olabilir. Ama Filistin'de muhteşem bir Hitler anıtı dikileceğine eminim... Yahudiliklerini yitirmiş olan binlerce Yahudi onun sayesinde kimliklerine geri döndürülebilmiştir. Bu yüzden ben şahsen ona karşı büyük minnettarlık besliyorum.[43]

Yine ünlü Siyonistlerden biri olan Chaim Nachman Bialik ise "Hitlerizm, asimilasyonun pençesindeki Alman Yahudiliğini yokolmaktan kurtarmıştır" diyor, Hitler'le olan ideolojik akrabalığını da vurgulayarak "aynı Hitler gibi ben de kan düşüncesinin gücüne inanıyorum" diye ekliyordu.[44]

WZO saflarında mücadele eden İtalyan Yahudisi Enzo Sereni de benzer ifadelerde bulunmuştu. "Hitler'in antisemitizmi Yahudilerin kurtuluşuna yarayacak" diyordu. Bir keresinde ise şu sözleri söylemişti: "Filistin'i inşa etmek için Almanya'daki Yahudilerin karşılaştığı sıkıntıları kullanmamız hiç de utanılacak bir şey değildir. Eski liderlerimizin ve öncülerimizin bize öğrettiği bir şeydir bu: Diasporadaki Yahudilerin başına gelen felaketleri yeniden inşa için kullanmak." [45]

Dünya Siyonist Örgütü adına Hitler'e "minnettar" olan Emil Ludwig

Siyonistler Alman Yahudilerinin karşı karşıya kaldığı "Nazi çözümü"nden o denli memnundular ki, bunu başka ülkelerdeki asimilasyonist Yahudileri yola getirilmesi için de kullanmayı düşünüyorlardı. Amerikalı haham Abraham Jacobson, 1936 yılındaki bir konuşmasında Siyonistlerin sözkonusu mantığına tepki göstererek şöyle diyordu: "Kim bilir kaç kere, Siyonizme tepkisiz kalan Amerikalı Yahudilerin de yola gelmek için bir Hitler'e ihtiyacı olduğu şeklindeki pervasız lafları duyduk. Söylediklerine göre ancak o zaman Yahudiler Filistin'e gitmeye ikna olurmuş..." [46]

Naziler'e bu denli sıcak bakan Siyonistlerin onlarla ekonomik işbirliğine de girmesi kadar doğal bir şey olamazdı. Öyle de oldu. İki taraf arasındaki en büyük ekonomik işbirliği, Alman Yahudilerinin malvarlıkları ile birlikte Filistin'e transferini öngören Ha'avara adlı göç anlaşmasıydı (birazdan buna daha ayrıntılı olarak değineceğiz). Bu anlaşmaya paralel olarak Siyonistler Alman mallarının Filistin'de satılmasını sağladılar. Bir süre sonra işler daha da büyüdü. WZO, Nazi gemilerini kullanarak Belçika ve Hollanda'ya portakal ihraç etmeye başladı. 1936 yılında ise WZO yetkilileri Alman mallarını İngiltere'de satmaya başladılar.

Siyonist-Nazi işbirliği bu kadarla da kalmamıştı. Siyonistler, Alman silah yapımcılarına döviz kaynağı da sağlamışlardı. Albert Norden, *So Werden Kriege Gemacht?* isimli kitabında ayrı bir Nazi-Siyonist ticari bağlantısını ortaya koyuyordu. Norden, Almanya için stratejik önemi olan hammaddelerin, Siyonist International Nickel Trust adlı şirket vasıtasıyla sağlandığına dikkat çekiyordu. Siyonist sermayedarların denetiminde olan bu şirket, kapitalist ülkelerdeki nikel üretiminin %85'ine sahip durumdaydı. Hitler'in iktidara gelmesinden bir yıl sonra IG Farben Industrie adlı Alman Şirketi ile söz konusu Siyonist şirket arasında bir anlaşma imzalandı. Anlaşma gereğince, Almanya'nın ni-

I. Dünya Savaşı'nın ardından Almanya'yı sarsan ekonomik kriz, Nazi iktidarına kadar inişli-çıkışlı da olsa sürmüştü. 1923 yılında 1 İngiliz sterlini, 622 bin Alman markına karşılık geliyordu. Yanda, o dönemlerden kalma bir tablo: Değersiz mark desteleri ile oynayan Alman çocukları.
Bu kötü ekonominin üstüne, bir de 1933 yılında anti-Nazi boykot eklendi. III. Reich'in ekonomik yönde çökmesi gerekirdi. Oysa öyle olmadı, ekonomi hızla düzeldi.
Ve bu başarının sırları arasında, Siyonistlerin gizli ekonomik desteği de önemli bir yer tutuyordu.

kel üretiminin yarıdan fazlasının, Siyonist International Nickel Trust tarafından karşılanması öngörülüyordu. Almanya böylece %50 oranında döviz tasarruf etmiş oldu.

Hitler'in Siyonist Finansörleri

Batılı ülkelerdeki büyük Siyonist sermayedarlar da Hitler'e önemli finansal destekler verdiler. WZO'nun aracılığıyla gerçekleşen bu finansal destekler, Nazi Almanyası'nın güçlenmesinde çok büyük pay sahibiydi. Amerikalı araştırmacı Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers* adlı kitabında Hitler'in Yahudi finansörlerle savaş öncesinde ve savaş sırasında kurduğu bağlantılarla ilgili son derece önemli bilgiler veriyor. "Hitler'i savaşa sokmak için ona top güllesi ve petrol konularında garanti vermek gerekiyordu. İsveç Enskilda Bankası'ndan Yahudi Jacob Wallenberg, 'SKF' top güllesi üretim fabrikasını kontrol ediyordu ve Nazilere savaş boyunca gülle top mermisi sağladı" diyen Mullins ayrıca Amerikalı Yahudi finans hanedanı Rockefeller'ın sahibi olduğu Standard Oil petrol şirketinin, Nazi gemilerine ve denizaltılarına İspanya ve Latin Amerika'daki istasyonlarıyla petrol sağladığını bildiriyor. Ayrıca, II.

Dünya Savaşı başlamadan önce, Ethyl-Standard şirketi, 500 tonluk etil kurşununu Yahudi Warburg hanedanının perde arkasında sahip olduğu I. G. Farben aracılığıyla Reich Hava Kuvvetleri Bakanlığı'na gönderiyor. Ödeme 21 Eylül 1938 tarihli bir teminatla Brown Bros Harriman tarafından gerçekleşiyor.[47]

Mullins, kitabında Hitler'in bilinmeyen bağlantılarından söz etmeye devam ediyor. Hitler'in finansmanında önemli bir rol oynayan isimlerden birisi; Amerika'nın önde gelen zenginlerinden Clarence Dillon (1882-1979). Samuel ve Bertha Lapowski (ya da Lapowitz) adlı iki Amerikalı Yahudinin çocuğu olarak dünyaya gelen Dillon, I. Dünya Savaşı sırasında ünlü Yahudi finansör Bernard Baruch'un "sağ kolu" olarak çalışıyor. Hitler'le ilişkiler ise II. Dünya Savaşı öncesi yıllarda kuruluyor. Dillon, Reich'ın savaşa hazırlanmasına büyük katkılarda bulunuyor.[48]

Mullins'in kitabında verilen en ilginç bilgilerden biri de Führer ile Dulles kardeşler arasında yapılan gizli toplantı. Buna göre, 4 Ocak 1933 günü Allen Dulles (mason, CFR üyesi, sonradan CIA şefi oldu) ve John Foster Dulles (CFR üyesi, sonradan Dışişleri Bakanı oldu) Baron Kurt von Schroder'in Cologne'deki evinde Hitler'le gizli bir görüşme yapıyorlar. Dulles kardeşler, toplantıda Amerika'nın dev Yahudi şirketlerinden Kuhn, Loeb Co.'nin temsilcisi sıfatını taşıyorlar ve Hitler'le Almanya'ya verilen kısa vadeli kredilerin vadesinin uzatılması konusunu görüşüyorlar. Toplantı, olumlu sonuçlanıyor.[49]

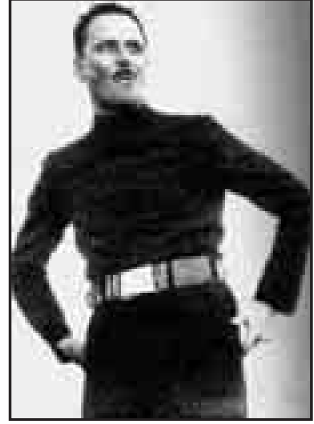
Mullins Hitler'in destekçileri arasında Yahudi Samuel hanedanı tarafından kurulan ünlü petrol şirketi Royal Dutch Shell'i de sayıyor. Şirketin yöneticisi Sir Henry Deterding ile Naziler'in ünlü isimlerinden Alfred Rosenberg arasında Mayıs 1933'te Deterding'in İngiltere'deki Windsor Kalesi'nin 1 mil yakınındaki büyük evinde gizli bir görüşme gerçekleşiyor. Daha sonra de süren ilişkiler sonucunda Yahudi Samuel ailesi, Deterding aracılığıyla Hitler'e toplam 30 milyon pound aktarıyor.[50]

Tüm bu bilgiler, bizlere Nazi hareketi ile Yahudiler, daha doğrusu Siyonizmi benimsemiş Yahudi sermayedarlar arasında çok yakın bir ilişki olduğunu, Alman "Führer"inin bu sermayedarlar tarafından finanse edildiğini göstermektedir. İlginçtir, Hitler de bu gerçeği kabul etmiş ve Yahudiler tarafından finanse edildiğini itiraf etmiştir. II. Dünya Savaşı öncesi dönemde Hitler'in yakın dostları arasında yer alan Herman Rauschning, *Hitler M'a Dit* (Hitler Bana Dedi ki) adlı kitabında Nazi liderinden şu cümleyi aktarır: "Yahudiler bana mücadelemde önemli katkılarda bulundular. Hareketimizde çok sayıda Yahudi beni mali olarak destekledi." 51

Hitler M'a Dit 1939 yılında savaşın patlak vermesinden kısa bir süre önce basılmıştır. Herhangi bir maksatla veya siyasi-ideolojik bir endişeyle kaleme alınamayacak kadar erken bir zaman olan bu baskı tarihi, eserin önyargısız ve sağlıklı bir kaynak olduğunu ortaya koymakta. Nitekim, *Ultra* isimli dergi de, Şubat 1992 tarihli sayısında, *Hitler M'a Dit* kitabından "son derece güvenilir bir kaynak" olarak bahsetmişti. *Hitler M'a Dit* kitabını, belge kılan ayrı bir nokta da yazarının, Hitler'in kendisine en yakın, sayılı dava arkadaşlarından

birisi olmasıdır. Kitabın yazarı Herman Rauschning, Nazi Almanyası'nın çekirdek-kadro mimarlarından ve Danzing Hükümeti'nin eski Nasyonal Sosyalist lideridir.

Kısacası Hitler, Siyonist sermayedarlardan önemli finansal destekler almıştır ve bu da WZO ve onun Almanya kolu olan ZVfD ile kurduğu işbirliğinin bir hediyesidir. En büyük Yahudi düşmanı olarak tanıtılan Hitler ile Yahudiler arasında kurulmuş olan bu ilişkiler, anti-Nazi boykotun aşılmasında ve Nazi Almanyası'nın bir endüstri devi olarak savaşa girmesinde önemli rol sahibidir.

İngiliz Faşistler Birliği lideri Oswald Mosley.

İngiliz hükümeti asimilasyonist Yahudilerin teşvikiyle anti-Nazi boykotu destekleme kararı aldığında, ülkedeki en büyük Hitler sempatizanı olan İngiliz Faşistler Birliği (British Union of Fascist BUF) lideri Sir Oswald Mosley, yayın organı *Blackshirt*'te şöyle yazmıştı: "Şimdi biz zavallı Yahudileri korumak için Almanya ile olan ticaretimizi kesiyoruz öyle mi?... Ama Yahudiler kendileri Almanlar'la birlikte çok karlı işler yapıyorlar. Almanya ile olan dostça ilişkilerimizi kesmek isteyenler için bundan iyi bir cevap olamaz herhalde."[52]

Siyonistlerin Nazi Almanyası ile birlikte yaptıkları "karlı iş"lerin en önemlisi ise az önce de belirttiğimiz gibi Alman Yahudilerini Filistin'e transfer etmek için imzalanan göç anlaşmasıdır. Bu anlaşma, Naziler ile Siyonistler arasındaki ittifakın en önemli sonuçlarından biri sayılabilir.

Alman Yahudilerini Göç Ettirmek İçin Yapılan Siyonist-Nazi Anlaşması

Naziler'in iktidara gelmesinden çok kısa bir süre sonra, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçünü mümkün kılacak ilginç bir göç anlaşması imzalandı. WZO'ya bağlı Anglo-Filistin Bankası ile Reich maliye bakanlığı arasındaki anlaşma, hem Yahudilerin malvarlıklarıyla birlikte Filistin'e transfer edilmesine imkan veriyor hem de Alman sanayi mallarının satışı için pazar yaratmış oluyordu. Alman araştırmacı Conor Cruise O'Brien, anlaşmanın detaylarını şöyle anlatıyor:

> Anglo-Filistin Bankası ile Alman İktisat Bakanlığı arasında 25 Ağustos 1933'de imzalanan anlaşma aracılığıyla Yahudi malvarlığı, Filistin'de gerekli şeylerin satın alınması amacıyla kullanılacaktı. Bu anlaşma Yahudilerin resmi yoldan göçünün ana dayanağı oldu. Naziler ve Siyonistler, Yahudilerin Almanya'dan Filistin'e mallarının bir bölümüyle göç etmelerini sağlamak için beraber çalıştılar.
>
> 1933 yılında, Anglo-Filistin Bankası, Tel-Aviv'de Trust and Transfer Office Ha'avara Ltd. adlı bir şirket kurdu. Dört Yahudi bankerin önderliğinde Hamburg'dan Max Warburg ile M.M. Warburg, Berlin'den Siegmund Wassermann ile

A. E. Wassermann Berlin'de bu şirketin bir uzantısı kuruldu. Berlin'deki söz konusu Yahudilere ait olan Palastina Treuhandstelle zur Beratung Deutscher Juden isimli bu şirkete verilen görev ise Filistin'e göç etmek isteyen Alman Yahudilerinin Alman makamlarındaki sorunlarını halletmekti.
1933-1939 arasında 50.000 Yahudi Ha'avara vasıtasıyla Almanya'yı terkederek Filistin'e göç etti. Yine, 1933-1939 arasında 63 milyon sterline yakın bir sermaye Filistin'e transfer edildi... 1933-1939 arasında yürürlükte olan gerçek Alman politikası da, Filistin'deki Yahudileri Araplara karşı desteklemekti.[53]

Ha'avara adlı göç anlaşması ile hem Siyonistlerin en büyük hedefi olan Filistin'e Yahudi göçü gerçekleştirilmiş, hem de boykot nedeniyle sıkıntıda olan Nazi ekonomisi rahatlatılmış oluyordu. Göç eden Yahudilerin malvarlığı ile Alman sanayi ürünleri satın alınıyor, bunlar Filistin'de satılıyor ve elde edilen karla da göç eden Yahudinin Almanya'da bıraktığı para karşılanıyordu.

Dünya Siyonist Örgütü, Yahudi boykotunu kırmakla kalmadı, aynı zamanda Nazi mallarının Ortadoğu ve Kuzey Avrupa'daki en büyük dağıtımcısı oldu. WZO, Tel-Aviv'de, kurduğu Trust and Transfer Office Ha'avara adlı şirketle, Filistin'e getirilen, Alman mallarının temel satış hakkını aldı. Alman-Yahudi zenginlerinden temin edilecek parayla, büyük miktarlarda Nazi malı satın alınacaktı. Böylece WZO, Ortadoğu bölgesinde, Nazilerin geniş pazar olanaklarına kavuşmasını sağlamış oldu. Döviz işlemleriyle ilgilenen Alman Bürosu, 7 Aralık 1937'de, şunu açıklıyordu: "Dış satıma dayalı transfer işlemleri, Filistin'e 1933'ten beri 70 milyon altın mark kar getirmiştir."

Siyonist liderler ile Nazilerin arasında var olan bu ilişkiler, özellikle de Ha'avara göç anlaşması, başka birçok kitapta da uzun uzadıya incelenmiştir: Lenni Brenner da *Zionism in the Age of Dictators*'da Ha'avara göç anlaşmasını anlatır. İsrail'de Moshe Shanfield tarafından yayınlanan The Holocaust Victims Accuse, *Documents and Testimony on Jewish Criminals*, ya da Amerikalı tarihçi Francis R. Nicosia tarafından kaleme alınan *The Third Reich and the Palestine Question* başlıklı kitaplarda da Naziler ve Siyonistler arasındaki göç anlaşmasını konu edinilir.

Wilhelmstrasse'nin gizli arşivleri de, Hitler İmparatorluğu ile Yahudi Ajansı arasında, Alman Yahudileri'nin Filistin'e göçlerini kolaylaştırmak amacıyla bir antlaşma imzalandığını ortaya koymaktadır. Alman Dışişleri Bakanlığı'na ait 22 Haziran 1937 tarihli bu belge, Nazilerin önayak olmasıyla bir Yahudi Devletinin kurulabileceğini şöyle not eder: " İç politika koşullarının dikte ettirdiği bu Alman tedbiri, hiç kuşkusuz Yahudiliğin Filistin'de kuvvetlenmesine yardım edecek ve bu ülkede bir Yahudi Devletinin kuruluşuna yardımcı olacaktır." 54 Aynı belgede Yahudi göçünün Hitler tarafından koordine edildiği, Alman diktatörünün konu ile özel olarak ilgilendiği de vurgulanmaktadır.

Bugün bunlar bugün pek çok kişiye şaşırtıcı gelen bilgilerdir. Bunun nedeni, tarihin bu ilginç ittifakının resmi tarih tarafından özenle gizlenmiş olmasıdır. İşbirliğinin en hızlı biçimde yürütüldüğü yıllarda bile Siyonistler ve Naziler bu ittifakı gizli tutmak için çalışmışlar ve iki taraf arasındaki ilişkiler dünya kamuoyunun gözlerinden uzak tutulabilmiştir. Yalnızca bazı söylentilerin dolaş-

ması engellenememiştir. Amerikalı yazar Edward Tivnan, ülkesindeki Yahudi lobisinin politik gücünü incelediği The Lobby: Jewish Political Power in US Foreign Policy adlı kitabında, Siyonistler ile Naziler'in yaptığı ittifak ile ilgili olarak 1930'ların sonunda Amerikalı Yahudiler arasında söylentiler dolaştığını ve bunun büyük bir husursuzluk doğurduğunu not ediyor.[55]

Göç anlaşması 1933'ten savaşın patlak verdiği 1939 yılına dek kesintisiz uygulamada kalmıştır. Göç işleminin 1939'da durmuş olmasının nedeni de, iki taraf arasındaki herhangi bir anlaşmazlık değil, savaş şartlarının Alman gemilerinin İngiliz mandası olan Filistin'e gidişini mümkün kılmayışıdır. Bu dönem boyunca da 60 bine yakın Alman Yahudisi Filistin'e transfer edilmiştir. Hem de oldukça hoş şartlar altında. 1933 Ekiminde Hamburg-Güney Amerika Denizcilik Şirketi, Hayfa'ya direk seferler düzenlemiş ve yolda da yolculara Hamburg hahambaşılığının denetimi altında hazırlanmış Koşer (Yahudilerce helal) yemek servisi sunmuştur.[56]

Amerikalı revizyonist tarihçi Mark Weber de *The Journal of Historical Review* dergisinin Temmuz/Ağustos 1993 tarihli sayısında yayınlanan Zionism and the Third Reich (Siyonizm ve III. Reich) başlıklı makalesinde Ha'avara'dan söz eder. Buna göre, Aralık 1937'de Alman İçişleri Bakanlığı tarafından yayınlanan bir rapor, Ha'avara'nın sonuçlarını şöyle anlatmaktadır:

> Ha'avara anlaşmasının Filistin'in 1933 yılından bu yana yaşadığı hızlı gelişimde çok büyük payı olduğuna kuşku yoktur. Anlaşma sayesinde Filistin'i hem en büyük para kaynağı, hem de en zeki ve entellektüel göçmenler yöneltilmiştir. Ülkenin gelişimi için gerekli olan makinaların ve endüstri ürünlerinin büyük kısmı da yine Ha'avara ile ulaştırılmıştır.

Weber'in de vurguladığı gibi anlaşmayı sekteye uğratan tek şey, II. Dünya Savaşı'nın patlak vermesidir. Aksi halde Nazi-Siyonist işbirliğiyle yürütülen Yahudi göçünün artarak devam edeceğine kuşku yoktur. Nitekim 1938 ve 1939 yıllarında göç eden Yahudi sayısı eskiye oranla daha da artmıştır. 10 bin Alman Yahudisinin ise Ekim 1939'da Filistin'e transfer edilmesine karar verilmiş, ancak Eylül ayında savaşın başlamasıyla bu "rezervasyon" iptal edilmiştir. Ha'avara uygulaması 1941'e kadar kesintili olarak sürmüştür. Sonuçta 1933-1941 yılları arasında 60 bin Alman Yahudisi Nazi-Siyonist işbirliği ile Filistin'e transfer edilmiştir ki, bu da o dönem Filistin'deki Yahudi nüfusunun % 15'ini oluşturmaktadır. Ha'avara'nın ekonomik sonuçları da az önce vurguladığımız gibi oldukça önemlidir. Tarihçi Edwin Black, Ha'avara'yı konu edinen *The Transfer Agreement* adlı kitabında Ha'avara'nın Filistin'de "ekonomik bir patlama yaratarak, İsrail Devleti'nin kuruluşuna büyük bir katkıda bulunduğunu" yazar.[57]

Nuremberg Kanunları ve 'Juden Raus! Auf nach Palastina!'

Naziler Alman Yahudilerini göç ettirmek için Siyonistlerle ortak programlar düzenlerken, bir yandan da yine Siyonistlerin tasdiki ile Alman Yahudileri-

nin ırk bilincini artıracak politikalar uyguladılar. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*'da Naziler'in ırkçı politikalarının Siyonistleri ne denli sevindirdiğini sık sık vurgular. Örneğin Naziler'in 1935'te yayınladığı Almanlar ve Yahudiler arasındaki evlilikleri yasaklayan Nuremberg kanunları bunların başında gelmektedir.

1935 Eylülünde açıklanan Nuremberg kanunları, Yahudilerin Alman toplumundan çok keskin bir biçimde izole edilmesine yöneliktir. Bu düzenleme ile, Yahudiler Alman yurttaşlığından çıkarılmış ve sosyal haklardan mahkum paryalar haline getirilmişlerdir. Yahudilerin resmi dairelerde çalışmaları, öğretmenlik, gazetecilik, çiftçilik yapmaları, radyo, tiyatro ve filmlerde yer almaları yasaklanmıştır. Yahudiler ile Almanlar arasındaki evlilik ve hatta cinsel ilişki de yasaklar arasındadır. Yasaklar arasında, bir Yahudinin Alman bayrağı dalgalandırması da vardır. Tüm bunlar, Yahudilerin kesinlikle Alman olmadıklarını düşünen bir zihniyetin ürünüdür. Ve bu zihniyet, en az Naziler kadar Siyonistler tarafından da paylaşılmaktadır.

Brenner, Nuremberg kanunları ile ilgili olarak o dönemin Alman gazetecilerinden Alfred Berndt'in ilginç bir yorumunu aktarır. Bernt, bu kanunların yayınlanmasından yalnızca iki hafta önce Dünya Siyonist Örgütü'nün (WZO) tüm dünya Yahudilerine yönelik bir deklarasyon yayınladığını ve onları nerede yaşarlarsa yaşasınlar, ayrı bir millet, farklı bir halk olduklarını unutmamaya çağırdığını hatırlatmış ve şöyle demiştir: "Hitler'in yaptığı şey, Yahudilere ırksal bir azınlık statüsü vererek WZO'nun isteğine yerine getirmek olmuştur." Lenni Brenner, bu nedenle Nazi Almanyası'nda yalnızca "iki bayrağın dalgalanmasına izin verildiğini" söyler: Gamalı haçla süslü Nazi bayrağı ve ortasında Siyon yıldızı bulunan mavi-beyaz Siyonist bayrağı! [58] O sıralar Amerikalı Siyonist lider Haham Stephen Wise, kendi yayın organı Congress Bulletin'de konu hakkında şu yorumu yapmıştır:

> Hitlerizm, en büyük hedefi olan Alman ulusunu içindeki Yahudi elementten kurtarma isteği sayesinde Siyonizmle olan 'akrabalığını' keşfetti. Bu nedenle Siyonizm, Nazi partisi dışında, Reich sınırları içindeki tek legal parti haline geldi, Siyonist bayrak da, Nazi bayrağı dışında, Reich sınırları içinde legal olarak dalgalanabilen tek bayrak oldu.[59]

Lenni Brenner, Naziler'in konu hakkındaki politikalarını "philo-Zionism" (Siyonizm sevgisi, Siyonizm taraftarlığı) olarak adlandırarak hemen her konuda Siyonistlere destek olduklarını yazar. Örneğin Naziler, Yahudilerin asimilasyondan kurtulmaları ve kendi ırksal kimliklerinin bilincinde olmaları için çeşitli kanunlar çıkarmıştır. 6 Aralık 1936 tarihinde yayınlanan bir kanun, hahamların sinagoglardaki ayinlerde Almanca kullanmaları yasaklamış ve daha da önemlisi, İbranice kullanılması zorunluluğu getirmiştir. Bu, tüm dünya Yahudilerini Filistin'e toplayarak hepsini artık ölmeye başlayan bir dil olan İbranice'yi konuşmaya zorlayan Siyonistler için büyük bir destektir elbette.[60]

Naziler'in Alman Yahudilerine ırk bilinci kazandırmak için yaptıkları ça-

Hitler, 8 Aralık 1938 günü, Graf Zeppelin adlı zeplinin açılış töreninde.

lışmalar bununla sınırlı değildir. Brenner'ın yazdığına göre, 1934 Baharı'nda Nazi Almanyası'nın Hitler'den sonraki en güçlü adamı olan SS Şefi Heinrich Himmler'e yakın kurmayları tarafından bir rapor sunulur. Durum Raporu-Yahudi Sorunu başlıklı raporda, Alman Yahudilerinin önemli bir kısmının hala kendilerine "Alman" olarak hissettikleri bildirilmekte ve bu sorunun çözümü için de bazı yöntemler önerilmektedir. Bu yöntemler nedir dersiniz? Brenner şöyle yazıyor: "Raporda Yahudilerin 'Alman' kalmakta gösterdikleri direncin kırılması için, onların kültürel kimliklerinin vurgulanması gerektiği yazılıydı. Bunun için de sistemli bir biçimde özel 'Yahudi okulları' açılması, İbrani sanat ve müzik faaliyetlerinin teşvik edilmesi, sportif faaliyetler düzenlenmesi öneriliyordu." [61]

Tüm bunlar, Naziler'in Siyonistler'in güttüğü "ulus yaratma" hedefine ne denli büyük bir sempati duydukları göstermektedir. (Ulus bilincinin zihinlerde oluşturulmasında, kültürel telkinlerin, eğitim, sanat, müzik, spor gibi aktivitelerin önemli rol oynadığı bilinir.)

Brenner'ın yazdığına göre, 27 Ekim 1938 gecesi Hanofer kentinde Yahudilere karşı yapılan gösteri sırasında Hitler'in SA'ları tarafından *"Juden Raus! Auf nach Palastina!"* yani "Yahudiler defolun! Doğruca Filistin'e!" sloganı ısrarla kullanılmış ve daha sonra da bu slogan tüm ülkeye yayılmıştı. Bu slogan, tüm Yahudileri Almanya'dan çıkarıp Filistin'e yollamak isteyen Siyonistlerle Naziler'in ne denli iyi anlaştıklarının çok özlü bir ifadesidir...

SS-Siyonist Flörtü

Nazi parti ve devlet aygıtı içinde en radikal, en fanatik ve en acımasız kadro, Hitler'e bağlı devlet-üstü bir örgütlenme olan SS'lerdir. Schutzstaffel (Koruma Birlikleri) isminin baş harfleriyle anılan SS'ler, Hitler'in emri ile Heinrich Himmler tarafından örgütlenmiş ve Nazi sisteminin beyin kadrosu olarak işlev görmüştür. SS'ler özellikle Yahudilere karşı çok acımasız davranmış, 6 milyona yakın masum Yahudi'nin ölümüyle sonuçlanan soykırımın en büyük uygulayıcıları olmuşlardır.

Ancak fanatik Yahudi düşmanı olan SS'lerin Siyonistlere bakışı oldukça farklıdır. Lenni Brenner SS'lerin Siyonistlerle olan ilişkilerini şöyle anlatıyor:

> 1934 yılında SS örgütü Nazi partisi içindeki en Siyonist-yanlısı kanat haline geldi. Öteki Naziler onların Yahudilere karşı fazla 'yumuşak' olduklarını söylüyorlardı. SS subayı Baron von Mildenstein 6 aylık Filistin gezisinden ateşli bir Siyonist sempatizanı olarak dönmüştü. Kısa süre sonra SS'lerin Güvenlik Servisi'ndeki Yahudi departmanının başına getirildi. İbranice öğrenmeye ve İbranice plaklar dinlemeye başladı; Siyonist dostu Kurt Tuchler ile Filistin'e yaptığı gezi sırasında dinlediği Yahudi müziklerini çok sevmişti. SS karargahında Siyonizmin Almanya'daki hızlı ve sevindirici gelişimini gösteren haritalar asılıydı.[62]

Mildenstein Siyonizmi öven yazılar yazmakla kalmadı, Goebbels'i ikna etti ve *Der Angriff*'te (Hücum) adlı önde gelen Nazi yayın organında Siyonizmi öven 12 bölümlük bir yazı dizisi yayınlanmasını sağladı. Bu dizi Der Ang-

SS Subayı von Mildenstein'in Nazi yayın organı Der Angriffteki Siyonizmi öven yazı dizisi; "Bir Nazi Filistin'e Gitti".

riff'in 26 Eylül-9 Ekim sayılarından yayınlandı. Yazı dizisinde Siyonizmin Filistin'deki çabalarına uzun övgüler düzülüyordu. Yazılanlara göre Siyonizm SS'lere Yahudi sorununun nasıl çözüleceğini göstermişti. "Toprak kendisini reforme etmiş, bu yeni Yahudi bambaşka bir Yahudi olacak" diyordu Mildenstein. Baron'un bu keşfini kutlamak üzere Goebbels, bir yüzünde gamalı haç, öteki yüzünde de altı köşeli Siyon yıldızının yer aldığı bir madalyon yaptırdı.[63]

Mayıs 1935'te ise o sıralar SS Güvenlik Servisi'nin şefi olan Reinhardt Heydrich, SS'lerin *Das Schwarze Korps* adlı resmi yayın organında Siyonizmi öven bir yazı yazdı. Heydrich, Yahudiler arasında iki temel grup (asimilasyonistler ve Siyonistler) olduğunu ve Siyonistlerin de kendileri gibi ırk düşüncesine sahip olduğunu yazıyordu. Ona göre asimilasyonistler tehlikeliydi ama Siyonistlerle işbirliği yapmak çok makuldü. Yazısının sonunda Yahudi kafadarlarına duygusal mesajlar vermişti: "Filistin'in binlerce yıldır hasret olduğu kızlarına ve oğullarına kavuşacağı zaman uzak değildir. Onlara tüm iyi dileklerimizle birlikte resmi desteğimizi de sunuyoruz." [64]

SS'ler Adına Casusluk Yapan Siyonistler ve Siyonistlere Gönderilen SS Silahları!...

Kısa süre sonra SS'ler ile silahlı Yahudi örgütleri arasında da yakın ilişkiler kuruldu. Bu örgütlerin en önemlisi, WZO'ya bağlı olan Jewish Agency'nin Filistin'deki silahlı kolu olan Haganah'tı. (Haganah, İsrail devletinin kurulmasıyla birlikte İsrail ordusunun çekirdeğine dönüşmüştür. Moshe Dayan, Yitzhak Rabin gibi İsrail liderleri eski birer Haganah üyesidirler). 1937 yılında Haganah ile SS'lerin Güvenlik Servisi SD (*Sicherheitsdienst*) arasında gizli görüşmeler başladı. 26 Şubat'ta Haganah'ın Filistin'deki ajanlarından Feivel Polkes, gizlice Berlin'e geldi ve SD'nin Yahudi göçü ile sorumlusu olan SS Subayı

Naziler'in propaganda sorumlusu Goeblels (solda) Der Angiff adlı Nazi yayın organında Siyonizmi öven uzun bir yazı dizisi yayınlatmış hatta bir de, bir yüzünde gamalı haç, öteki yüzünde altı köşeli Siyon yıldızının yer aldığı bir madalyon ısmarlamıştı. SS Güvenlik Servisi şefi olan Heyrich (sağda) ise Siyonistlere "tüm iyi dilekleri ile birlikte resmi desteğini de sunduğunu" söylüyordu.

Adolf Eichmann ile görüştü. Eichmann, üstü olan Baron von Mildenstein gibi ateşli bir Siyonizm yanlısıydı; Herzl'in kitaplarını okuyor ve bir yandan da İbranice öğreniyordu. Eichmann ile Polkes arasındaki görüşmelerin kayıtları, Eichmann'ın üstü olan Franz-Albert Six'e bir rapor halinde sunulmuştu. Savaş sonrasında SS arşivlerinde bulunan bu belgeye göre, Polkes, Siyonistlerin Naziler'e yeni petrol kaynakları bulabileceklerini söylemiş ve Almanya'dan Filistin'e düzenlenen Yahudi göçünün daha da artarak devamını istemişti. Six, Polkes'un söylediklerinden hoşlanmış ve Siyonistlerle olan ilişkilerin daha da genişletilmesi gerektiğine karar vermişti. SS komutanı, konu hakkındaki düşüncelerini şöyle yazıyordu:

> Almanya'dan göç eden Yahudilerin başka herhangi bir ülkeye değil de, yalnızca ve yalnızca Filistin'e gitmelerini sağlayacak bazı düzenlemeler yapabiliriz. Bu tür bir eylem tamamen Alman çıkarlarına uygun sonuçlar doğuracaktır. Zaten Gestapo'nun son düzenlemeleri de bu yöndedir. Polkes'un sözünü ettiği Filistin'de bir Yahudi çoğunluğu oluşturma hedefi de bu düzenlemeler sayesinde gerçeğe dönüştürülebilir.[65]

Polkes'un Berlin'de yaptığı bu görüşmelerin "iade-i ziyaret"i de aynı yıl içinde gerçekleşti. 2 Ekim 1937 günü *Romania* adlı bir yolcu gemisi Hayfa limanına vardı. Yolcu listesinde gemide iki Alman "gazeteci"nin var olduğu yazıyordu. Oysa bu gazeteciler iki kıdemli SS subayıydı: Herbert Hagen ve Adolf Eichmann. Gemiden iner inmez Filistin'deki Nazi ajanlarından Reichert ile buluştular, bir kaç saat sonra da Haganah'taki dostları Feivel Polkes ile. Polkes iki SS'i yeni kurulan bir kibutza götürdü. (Kibutz: İsrail'in ilk yıllarda Siyonistler tarafından kurulan komünal tarım çiftlikleri.) Eichmann gördüklerinden çok etkilenmişti. Yıllar sonra Arjantin'de teybe aldığı anılarında Polkes ile yaptığı gezinin izlenimlerini şöyle anlatıyordu:

Yahudi kolonicilerin yurtlarını inşa edişlerine hayran olmuştum. Ben de bir idealist olduğum için, yaşama azim ve hırsları beni çok etkilemişti. Daha sonraki yıllarda karşılaştığım Yahudilere hep şunu söyledim: Eğer ben de bir Yahudi olsaydım, mutlaka fanatik bir Siyonist olurdum. Başka bir ihtimal düşünemiyorum. Hiç kuşku yok, Siyonistlerin en ateşlisi ben olurdum.[66]

Haganah üyesi Polkes ile SS'ler arasındaki bu görüşme sırasında Polkes da önemli şeyler söylemişti. "Milliyetçi Yahudi çevrelerinde, radikal Alman politikasına karşı büyük bir sempati var. Bu sayede Filistin'de bir Yahudi çoğunluk oluşturulabileceği konuşuluyor" diyen Polkes, Şubat ayında Berlin'e yaptığı ziyaret sırasında sözünü ettiği Naziler adına casusluk önerisini yenilemişti. Hatta, Brenner'ın not ettiğine göre, Siyonistlerin "iyi niyet"lerinin bir işareti olarak, Almanya'daki komünistlerin faaliyetleri ve Berlin'de toplanan Pan-İslamik Dünya Kongresi'nin komünistlerle ilişkisi konularındaki iki önemli istihbarat raporu Polkes tarafından Eichmann ve Hagen'e verilmişti.

SS'ler ile Siyonistler arasındaki yakın ilişkiler, kuşkusuz en üst düzeyde, yani "Führer" düzeyinde de geçerliydi. 1938 yılının ilk günlerinden birinde, yıllardır Naziler ile Siyonistler arasında aracılık yapan Otto von Henting Siyonist

Dünya Siyonist Örgütü (WZO), Filistin'de Araplara karşı savaşmak için Haganah adlı silahlı bir örgüt kurmuştu. Yanda Haganah'ın seçkin birliklerinden oluşturulan Palmach'ın üyeleri askeri eğitim sırasında görülüyor.
Haganah, İsrail Devleti'nin kuruluşunun ardından İsrail Devleti'nin kuruluşunun ardından İsrail ordusunun çekirdeğini oluşturdu. Moşe Dayan, Yitz hak Rabin gibi Haganah üyeleri ise önce ordu komutanı sonra da devlet adamı oldular. Ancak, Haganah hakkında bilinmeyen bir şey vardı: Örgüt, Araplara karşı kullandığı silahların bir kısmını Naziler'den temin ediyordu.

dostlarını arayarak "Führer konuyla yakından ilgilenerek Filistin'e göçü yavaşlatan tüm engellerin kaldırılması için acil bir emir verdi" müjdesini vermişti. Brenner'ın yazdığına göre, aynı sıralarda Filistin'de Siyonistlerle kanlı-bıçaklı düşman olan Kudüs Müftüsü de Naziler'e yaklaşmaya çalışıyor ama hep çok ters cevaplar alıyordu. Müftü, Naziler'in antisemitizmine bakarak onlarla ittifak yapabileceğini düşünmüştü ama yanılıyordu. Naziler'e yakınlaşmaya çalıştığı sıralarda Naziler Filistin'e yapılan Yahudi göçünü daha da artırmanın çabası içindeydiler. Dolayısıyla, savaş sonrası dönemde Siyonistlerin dillerine doladıkları Müftü-Nazi ilişkileri, gerçekte koskoca bir hiçti; "Müftü, Berlin'e ya da Roma'yla olan ilişkilerinden hiçbir şey elde edemedi." [67]

Naziler Siyonistler'e verdikleri destekte o denli ileri gitmişlerdi ki, Filistin'de Araplara karşı savaşan Siyonist militanlara silah bile veriyorlardı. Amerikalı tarihçi Francis R. Nicosia, *The Third Reich and the Palestine Question* adlı kitabında, Dünya Siyonist Örgütü'nün Filistin'deki silahlı kolu olan Haganah'a SS'ler tarafından Araplara karşı kullanmaları için silah yardımı yapıldığını yazar.[68] Nicosia, ayrıca SS'ler ile bugünkü Mossad'ın çekirdeği olan Mossad leAliyah Bet arasındaki Filistin'e illegal Yahudi göçü düzenleme konusunda anlaşmalar yapıldığını ve bu anlaşmaların da uygulamaya geçtiğini yazar. Göç "illegal"dir, çünkü İngiltere'nin Yahudi göçü için koyduğu kotaları aşmaktadır. Bir başka deyişle İngilizlerin (Arap tepkisinden çekindikleri için) Yahudi göçüne getirdikleri sınırlamalar SS'ler ve Siyonistlerin işbirliği sonucunda aşılabilmiştir.

Siyonizmin Seçicilik Politikası

Önceki sayfalarda Naziler'in antisemit uygulamalarının Siyonistler tarafından büyük bir sempatiyle karşılandığına değindik. Bunun mantığı ise basitti: Avrupa'daki yaşamları ne kadar baskı ve sıkıntı altında geçerse, Yahudiler Filistin'e göçe o kadar kolay ikna olacaklardı. Savaş sonrasında Siyonistler antisemitizmi başka türlü kullandılar ve Yahudi halkının bu büyük tehlikeden güvenlikte olmasının tek yolunun kendine ait bir devlet sahibi olması gerektiğini dünya kamuoyuna empoze ettiler. Zaten daha sonraki dönemde de İsrail devleti, bir tür "mazlumlar ülkesi" olarak tanıtıldı; antisemitizmin korkunç kıskacından kaçan zavallı Yahudiler için bir sığınak olarak gösterildi. Oysa İsrail'in mazlum Yahudiler için bir sığınak olarak tanıtılması, samimiyetsiz bir propagandadan başka bir şey değildi. Böyle söylememizin nedeni, Siyonizmin seçicilik politikasıdır.

Seçicilik özetle şuydu: Siyonistler belki tüm Avrupa Yahudilerine etki edecek bir antisemitizmi körüklüyorlardı ama bu Yahudilerin yalnızca bir kısmını Filistin'e götürmeyi düşünüyorlardı. Filistin'de gereksiz "kalabalık" oluşmasını istemiyorlardı. Götürmek istedikleri Yahudiler, orada işe yarayacak Yahudilerdi. Yani zengin, eğitimli, genç ve ideolojik yönden bilinçli Yahudiler. Buna karşın alt kültür gruplarına bağlı, eğitimsiz ve özellikle de yaşlı Yahudilerin Filistin'e göç etmesini hiç mi hiç istemiyorlardı. WZO tarafından "no Na-

levki" (Nalevki'ye Hayır) olarak bilinen bir prensip uygulanıyordu. Nalevki, Varşova'daki büyük Yahudi gettosuydu ve büyük ölçüde eğitimsiz, bakımsız, yaşlı ve güçsüz Polonya Yahudilerinden oluşuyordu. WZO liderleri Filistin'de yeni bir Nalevki yaratmak istemediklerini söylüyorlardı. Peki Nalevki'nin Yahudileri ya da onlara benzeyen diğer "vasıfsız" Yahudiler ne olacaktı? Siyonistlerin desteği ile kendilerine baskı uygulayan Naziler'in elinde daha çok ezilecek, daha çok acı çekeceklerdi elbette. Siyonistler kendi soydaşlarının bir kısmını göç ettirebilmek için diğerlerinin baskı ve taciz altında yaşatabiliyorlardı kolaylıkla. Brenner *Zionism in the Age of Dictators*'da şöyle diyor:

> Siyonistlerin Yahudi kitlelerden yüz çevirmelerinin nedeni, 'No Nalevki' politikasıydı. Bu kitleler, Filistin'de gerekli olan yetenek ve kaynaklara sahip değildiler ve dolayısıyla Siyonizm hiçbir şekilde onlarla uğraşamazdı. Göçmenler Siyon'un ihtiyaçlarına göre çok katı bir kritere göre seçilecekti. WZO, bununla kalmayarak, Filistin'deki işsiz Yahudilerin de geriye göç ettirilmesine karar verdi...
> Naziler'in Mart 1933'teki zaferinin ardından Yahudilere karşı sokak terörü patlak vermiş ve bunun sonucunda da Yahudiler Berlin'deki Filistin'e göç merkezi önünde uzun kuyruklar oluşturmuşlardı. Ama Siyonistlerin Filistin'i bir mülteci sığınağı haline getirmeye niyetleri yoktu. Göç, yalnızca Siyonizmin ihtiyaçlarına göre düzenlenecekti. Yalnızca genç, sağlıklı, kaliteli ve bilinçli Yahudiler isteniyordu. Siyonist gençlik örgütü HaChalutz, Filistin'e kontrolsüz bir Yahudi göçüne izin vermenin 'Siyonist bir suç' olacağını açıklamıştı.[69]

WZO'nun lideri Chaim Weizmann, seçicilik politikasının önde gelen mimarıydı. 1934 yılında bu konuda bir rapor hazırlamış ve göçmenleri seçmek için gerekli standartları belirlemişti. Buna göre, 30 yaşını aşmış, maddi varlığı olmayan ve herhangi bir kalifiye özellik taşımayan Yahudiler Filistin'e alınmayacaktı. Alman Yahudilerinin çoğu da bu tanıma göre Filistin için uygun değildiler. Ya çok yaşlıydılar, ya ülkenin gerektirdiği mesleki özelliklere sahip değildiler, İbranice bilmiyorlardı ve ideolojik olarak da bilinçlendirilmiş değildiler. Bu nedenle de Naziler'in baskı politikası boyunca ancak çok az sayıdaki "seçilmiş" Yahudi Filistin'e götürüldü. Weizmann, 1937 yılındaki Siyonist Kongre'de şöyle diyordu:

Dünya Siyonist Örgütü'nün lideri CHAIM WEIZMANN, Avrupalı Yahudileri Nazi baskısından kurtarmak gibi bir amaçları olmadığını, Filistin'e yalnızca "kalifiye" Yahudileri götürmek istediklerini açıkça söylüyordu.

> Avrupa'daki 6 milyon Yahudinin umutları göçte. Bana sordular: '6 milyon Yahudiyi Filistin'e götürebilir miyiz' diye. Cevabım: 'Hayır' oldu. Filistin'e götürmek için kurtarmak istediklerim genç insanlar. Yaşlılar gelip geçicidir. Yazgılarına kat-

lanacaklar ya da katlanamayacaklar. Hayatta kalacak olan sadece genç dallardır. Bunu böyle kabullenmek zorundalar.[70]

Bu bakış açısı hiç değişmedi. Siyonist liderler tarafından, sözde Avrupa Yahudilerinin durumunu incelemek üzere kurulan "Yahudi Kurtarma Komitesi"nin Başkanı olan Yitzhak Gruenbaum 1943 yılında yaptığı bir konuşmada, şöyle diyecekti: "Bize iki değişik planla gelseler ve deseler ki, Avrupa'daki Yahudi kitleleri mi kurtarmalı, yoksa vatanı mı (İsrail'i mi)? Tercihim hiç duraksamadan 'vatan' olur." [71]

Dünya Siyonist Örgütü, 1933'den 1935'e kadar, göçmen kağıdı alabilmek için başvuran Alman Yahudilerinin üçte ikisini gerekli vasıflara sahip olmadıkları için geri çevirdi... Siyonist, *Davar* gazetesinin editör, Berel Katznelson, bu Yahudilerin geri çevrilmesinin nedenlerini ise şöyle sıralıyordu: "Alman Yahudileri Filistin'de çocuk doğuramayacak kadar yaşlıydılar, Siyonist bir sömürge oluşturmaya yetecek kadar mesleki bilgileri yoktu, İbranice bilmiyorlardı ve Siyonist değillerdi."

Kısacası Filistin kapıları Siyonistlerin beğenmedikleri Alman Yahudilerine kapalıydı. Onlar da her geçen gün daha da artan Nazi baskısı karşısında başka ülkelere göç etmek istediler. Amerika'ya ya da İngiltere'ye göç ederek antisemitizm belasından kurtulabileceklerini düşünmüşlerdi. Oysa yanılıyorlardı. Siyonistler, yalnızca Filistin'in değil, Amerika'nın, İngiltere'nin ya da başka herhangi güvenli bir ülkenin de kapılarını kapatmışlardı çünkü. Bu, tarihte liderlerinin bir halka yaptığı en büyük ihanetlerden biriydi.

Yahudilerin Kaçışının Siyonistlerce Engellenişi

Lenni Brenner *Zionism in the Age of Dictators*'da şöyle diyor: "Alman Yahudilerinin önemli bir bölümünü Filistin'e istemediklerine göre, Siyonistlerin bu kardeşleri için başka güvenli sığınaklar buldukları sanılabilir. Ama hiç te öyle olmamıştır." [72] Gerçekten de Siyonistler Alman Yahudilerinin Nazi baskısından kurtulması için hiçbir şey yapmamışlardır. Yahudi soykırımının iyice açığa çıktığı dönemlerde bile Siyonistlerin tavrında hiçbir değişiklik olmamıştır.

Ünlü Yahudi yazar Elie Wiesel de, David Wyman'ın *L'Abandon des Juifs* (Yahudilerin Terkedilişi) isimli kitabı için yazdığı önsözde, Siyonist liderlerin Yahudi halkı kurtarmamasından dolayı, "galeyana gelenler"dendir: "Yahudiler terkedilmişti... Üzücü ve insanı galeyana getirecek başka bir sonuç daha vardı: Büyük Yahudi organizasyonları, Yahudi cemaatinin önemli şahsiyetleri bir kurtarma cephesi kurmayı istememişlerdi."

David S. Wyman da, Elie Wiesel'in görüşlerini kitabının ilerleyen sayfalarında tasdik eder: "Amerikan Yahudi cemaatlerinin hiçbiri Avrupa'daki Yahudileri kurtarmak için bir operasyondan bahsetmediler. Hiçbiri, özellikle Yahudi cemaatleri, Yahudileri kurtarmak istemiyorlardı... B'nai B'rith, 1943 Ocağı'nda Pittsburg'da yapılan toplantıda, Yahudilerin kurtarılması yolunda yapılan tüm

propagandaların, Filistin'de Yahudi Devleti kurulması yolunda bir propagandaya dönüştürülmesini istedi..."

1938 yılında WZO'nun Weizmann'dan sonraki ikinci adamı (ve sonradan İsrail'in ilk başbakanı olacak olan) David Ben Gurion, İngiltere'deki "Sosyalist İşçiler Toplantısı"nda yaptığı konuşmada, Siyonist mantığı şöyle açıklar: "Bilsem ki, Almanya'daki bütün Yahudi çocuklarını kurtarmak için, ya hepsi İngiltere'ye nakledilecek, ya da yarısı İsrail'e götürülecek; ben ikinci şıkkı seçerim." [73]

Aslında işin en ilginç yanı Siyonistlerin Yahudileri kurtarmak için bir şey yapmamış olmaları değildir. Bunun belli bir açıklaması olabilir çünkü; tüm Yahudi enerjisini Filistin'de yoğunlaştırmak istedikleri söylenebilir. Asıl ilginç olan şey, Siyonistlerin Yahudilerin Almanya'dan Filistin harici üçüncü ülkelere göç etmelerini engellemiş olmalarıdır.

1943 yılında, Alman Yahudilerinin kurtuluşunu engellemek için ünlü bir Siyonist ortaya atılır: Haham Stephen Wise. Siyonizmin Amerika'daki baş sözcüsü olan Wise, Birleşik Devletler Kongresinde, "Avrupa'da ölümle karşı karşıya kalan Yahudileri kurtarma tasarısı"nın aleyhinde bir konuşma yapar. Yine aynı Haham Stephen Wise, 1938 yılında, Amerikan Yahudi Kongresi'nin (AJC) lideri olarak yazdığı bir mektupta, Yahudi halka Amerika'ya göç hakkı tanınmamasını savunur. Wise, "Yahudilere Amerika'da sığınma hakkı tanıyacak" herhangi bir yasa değişikliğine karşı olduğunu şöyle ifade eder: "Birkaç hafta önce gelen tüm Yahudi örgütlerinin liderlerinin katıldığı toplantıda alınan karara göre, hiçbir Yahudi örgütü, şu aşamada, göçmen yasalarını herhangi bir şekilde değiştirecek bir tasarıya destek vermeyecektir."

Aynı Amerika gibi İngiltere'nin kapıları da yine Siyonistler tarafından Alman Yahudilerine kapanır:

> Zor durumda olan Yahudilere, Britanya topraklarında sığınma hakkı sağlanması için, İngiliz Parlamentosu'nun 227 üyesi kendi hükümetlerine bir çağrıda bulundular. Ne var ki, Yahudi olmayanların, Yahudileri kurtarmak isteği ile yaptığı bu teklif, Siyonist liderlerin hışmına uğradı: 27 Haziran 1943 yılında, İngiliz Parlamentosu'ndaki yüzü aşkın Hıristiyan parlamenter, Yahudileri kurtarmak için neler yapabileceklerini tartışırken, bir Siyonist sözcü kalkıp bu önergeye esasta karşı olduklarını, çünkü önergenin Filistin'in sömürgeleştirilebilmesi için, gereken hazırlıkları içermediğini söyleyebilmişti.[74]

Aslında Siyonistlerin Yahudilerin Naziler'den kaçışını engellemelerinin basit bir mantığı vardır. Eğer Amerika ya da İngiltere kapıları Yahudilere açılsa, Siyonistlerin istemedikleri vasıfsız Alman Yahudileri yanında, Filistin'e göç ettirmeye çalıştıkları vasıflı Yahudiler de büyük olasılıkla bu ülkelere yöneleceklerdir. Bu nedenle hedef kitleyi Filistin'e götürebilmek için, diğer Alman Yahudilerini Nazi baskısı altında yaşamaya mahkum ederler.

Ve kuşkusuz bu hareket kendi halklarına karşı işledikleri bir ihanettir. Bunu görenlerden birisi, Slovakyalı Haham Dov Michael Weissmandel, bu konu-

da önemli yorumlar yapmıştır. Weissmandel, savaş dönemi boyunca Yahudilerin Nazi baskısından kurtarılması için çabalar ama çabaları Siyonistler tarafından baltalanır. Bunun üzerine, 1944 yılının Temmuzunda Siyonist liderlere yazdığı mektupta şöyle isyan eder:

> Neden şu ana kadar hiçbir şey yapmadınız? Bu korkunç ihmalin sorumlusu kim? Siz değil misiniz? Yahudi kardeşlerimiz! Sizler olanları böylesine soğukkanlı bir suskunlukla seyredebildiğinize göre, insan değilsiniz ve sizler de katilsiniz, çünkü Yahudi insanlarının yok edilmesini şu an, şu saat durdurabilecek, ya da geciktirebilecek iken kollarınızı bağlamış oturuyor ve hiçbirşey yapmıyorsunuz. Sizler kardeşlerimiz, İsrailoğulları, yoksa aklınızı mı yitirdiniz? Bizleri saran cehennemin farkında değil misiniz? Paralarınızı kimlere saklıyorsunuz? Katillere mi? [75]

Weissmandel'in sezgileri güçlüydü. Gerçekten de Siyonistler "paralarını katillere saklıyor", yani önceki sayfalarda incelediğimiz gibi Naziler'e büyük finansal destekler veriyorlardı. Bir Yahudi devleti kurabilmek için Yahudi düşmanlarıyla işbirliği yapmanın, onların Yahudiler üzerinde uyguladıkları baskıları desteklemenin gerektiğine inanıyorlardı. Kendi soydaşlarına baskı yapsınlar diye Naziler'e kolaylıkla para verebiliyorlardı. Bu baskı, savaş yıllarında ise korkunç bir soykırıma dönüşecek, Naziler milyonlarca masum Yahudiyi acımasızca katliamdan geçirecekti.

Siyonizmin Kendi İçindeki Bölünmeler ya da İyi Polis-Kötü Polis Oyunu

Siyonist hareket, önceden de belirttiğimiz gibi asıl olarak I. Siyonist Kongre'de kurulan Dünya Siyonist Örgütü (WZO) tarafından yönetildi. Herzl'in 1905'teki ölümünün ardından 1911'e dek David Wolffsohn, o tarihten 1920'ye dek ise Otto Warburg WZO'yu yönetti. Bu tarihten sonra ise WZO'nun liderliği 1946 yılına dek 1931-1935 yılları arasındaki Nahum Sokolow dönemi hariç ünlü Chaim Weizmann tarafından yönetildi. Weizmann'ın sağ kolu ise David Ben Gurion'du. Zaten bu ikili İsrail devletinin kurulmasıyla birlikte Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık koltuklarını paylaştılar.

WZO, genel olarak sosyal demokrat/sosyalist eğilimliydi. Buna karşın WZO liderlerinin en yakın ilişkiler içinde olduğu ülke her zaman İngiltere olmuştur. (WZO'nun Almanya kolu olan ZVfD'nin Naziler'le olan işbirliği kuşkusuz mümkün olduğunca gizli bir biçimde yürütülmüştü). Ancak zamanla WZO içinde muhalif bir kanat gelişti. Bu kanat, örgütte yaygın olan solcu eğilime karşın sağcı, hatta faşizan eğilimlere sahipti ve örgütün İngiltere'ye olan sempati ve bağlılığını benimsemiyordu. Liderliğini Vladimir Jabotinsky adlı bir Rus Yahudisinin yaptığı bu akım, kısa süre sonra Revizyonist Siyonizm olarak anılmaya başlandı. 1920'lerin ortalarında başlayan görüş ayrılığının giderek büyümesi sonucunda, Revizyonistler 1933 yılında WZO'dan ayrılarak Yeni Siyonist Örgüt (New Zionist Organization NZO) adlı kendi örgütlerini kurdular.

Jabotinsky, Filistin'e yapılan Yahudi göçüne Arap tepkisi nedeniyle sürekli kısıtlamalar koyan İngiltere'ye karşı sert bir mücadele yürütülmesini sa-

vunuyordu. WZO'dan çok daha radikal ve sert bir ideolojisi vardı. Hatta o dönemlerde aşırı sağcı fikirleri nedeniyle Vladimir Jabotinsky'e "Vladimir Hitler" diyenler vardı. Revizyonist Siyonizmin kurucusu, ideolojisini şöyle özetliyordu

> Günümüz ahlak kuralları içinde çocuksu hümanizmin etkisi yoktur. Dünya siyasal yaşamını şekillendirecek olgu, sadece ve sadece güçtür. Komşusu ne kadar iyi ve candan olursa olsun, ona inananlar aptaldırlar. Adalete inananlar da aptaldırlar. Adalet, bileği güçlü olanın ve bu bileği büyük bir ısrarla isteklerini gerçekleştirmek için kullananındır.[76]

Sağ-kanat Revizyonist Siyonizmin kurucusu olan Vladimir Jabotinsky, ya da yaygın lakabıyla "Vladimir Hitler", Dünya Siyonist örgütünden 1933 yılında ayrılarak kendi Siyonist örgütünü kurdu.

Jabotinsky gerçekten de 1920'li ve 1930'lu yıllarda yükselişte olan Faşizm ve Nazizm'in Yahudi versiyonuydu. Bunu ifade etmekten de çekinmiyordu. Betar adlı milis örgütünü kurduğunda model olarak Hitler'in SA'larını ve Mussolini'nin Karagömlekliler'ini seçmişti. Betar üyeleri birbirlerini faşist selamla selamlıyorlardı. 1930'ların sonlarında ise Revizyonistler Filistin'deki Araplara ve ilerleyen yıllarda da İngilizlere karşı savaşacak olan *Irgun Zvei Leumi* (Ulusal Askeri Örgüt) ya da kısaca Irgun adlı silahlı yeraltı örgütünü kurdular. Irgun ve 1940 yılında ondan ayrılan Avraham Stern'in kurduğu LEHI (*Lomamei Herut Yisrael* İsrail'in Özgürlüğü Savaşçıları), Araplar'a ve İngilizlere karşı kanlı terör eylemleri gerçekleştirdiler (LEHI, kurucusunun adından dolayı Stern Çetesi olarak da anılır). İsrail'in sağcı Likud partisinin iki büyük lideri olan Menahem Begin Irgun'a, Yitzhak Şamir'de Stern'e bağlı iki aktif teröristti o sıralarda.

Siyonizm içindeki bu sağ-sol ayrımına bakarak ki bu ayrım İsrail'in kuruluşunun ardından da solcu İşçi partisi ve sağcı Likud partisi ayrımıyla sürmüştür her iki kanadın da kendine uygun müttefikler bulduğunu düşünebiliriz. Nitekim resmi tarih de bizlere böyle söylemektedir. Siyonist kaynakların anlatımına göre, WZO İngiltere yanında taraf tutmuş, Revizyonistler ise İngiltere'ye karşı çıkarken, Mussolini ile yakın ilişkiler geliştirmiştir.

Oysa gerçekler hakkındaki biraz daha detaylı bir araştırma, iki taraf arasındaki ayırımın pek inandırıcı olmadığını gösteriyor. Bunun nedeni, her iki tarafın, özellikle WZO'nun, görünüşteki ideolojisine uymayan ittifaklar kurmuş olmasıdır. Önceki sayfalarda incelediğimiz WZO-Nazi bağlantıları bunun bir örneğidir. Birazdan WZO'nun da aslında aynı Revizyonistler gibi Mussolini ile bağlantılar kurduğunu inceleyeceğiz.

Bu durum, iki taraf arasındaki ideolojik ayrıma inanmayı pek mümkün kılmamaktadır. Her iki taraf da Faşistler ve Naziler'le çok yakın ilişkiler kurduğuna göre, bir tarafın sağcı ötekinin solcu olmasının ne anlamı olabilir?

Amerikalı Ortadoğu uzmanı Richard Curtiss, editörü olduğu *Washington Report on Middle East Affairs* dergisinin Haziran 1995 sayısında yazdığı "Barış Sürecini Öldüren İyi Polisler ve Kötü Polisler" başlıklı makalesinde üstteki so-

Vladimir Jabontinsky'nin takipçileri, 1930 ve 1940'lı yıllarda Filistin'de kurdukları Irgun ve Stern gibi örgütlerle çeşitli terör eylemleri gerçekleştirdiler. Siyonizm'in kötü polisi rolü, Revizyonistlere devredilmişti. Irgun'un en önemli liderlerinden biri, 30 yıl sonra Başbakanlık koltuğuna oturacak olan Menahem Begin'di. Begin, yanda, 1948 yılındaki ateşli bir miting sırasında.

ruya tutarlı bir cevap öne sürmüştü. Curtiss'e göre İsrail'in siyasi tarihindeki iki farklı kanat Sol Siyonizm ve Revizyonizm arasındaki ayırım, gerçekte ünlü iyi polis-kötü polis numarasından başka bir şey değildi.

Curtiss'e göre, iyi polis-kötü polis taktiğinin ilk örnekleri, 1940'lı yıllarda görülmüştü. 16 Eylül 1948 günü Revizyonist Stern örgütünün teröristleri, Birleşmiş Milletler'in Filistin arabulucusu olan ve Siyonistlerin işgal politikalarını eleştirmesiyle tanınan Kont Folke Bernadotte'u Kudüs'te öldürdüler. Yeni kurulmuş olan İsrail Devleti'nin Başbakanı Ben Gurion, Revizyonist militanlarca gerçekleştirilen suikasti lanetledi ve Bernadotte'un BM karargahındaki cenazesine de katılarak taziyelerini sundu. Suikastin sorumlusu olan Stern üyeleri ise kayıplara karıştılar. Ancak bir süre sonra bu militanlar ortaya çıktılar, hem de çok ilginç bir biçimde... Bernadotte'u vuran Joshua Cohen adlı tetikçi, Başbakan Ben Gurion'un özel koruması oluverdi birden bire.! Suikast emrini verenlerden Yitzhak Şamir ise Mossad'ın Avrupa masası şefliğine getirildi. Ben Gurion'un başbakanlığının sürdüğü bu dönemde, Şamir'in de katkısıyla, çok sayıda "İsrail düşmanı" Mossad ajanlarınca Avrupa'da öldürüldü.

Tüm bunların tek bir açıklaması vardı: Ben Gurion'un Bernadotte için döktükleri ancak timsah gözyaşıydı. İsrail'in İşçi Partili Başbakanı, Revizyonist militanların gerçekleştirdiği suikastten gerçekte son derece memnundu. Yalnızca, dünya kamuoyuna "iyi polis-kötü polis" numarası yapıyordu.

Richard Curtiss, Revizyonist Siyonistler ile sol-kanat Siyonistler arasındaki bu tür danışıklı dövüşlerin İsrail devletinin tarihindeki başka örneklerine de değiniyor. Bunlara 8. bölümde yeniden değineceğiz. Bizim buradaki amacımız, neden 1930'lı yıllarda Siyonist hareketin içinde ayrı bir fraksiyon doğduğu ve bu ayrı görüntüye rağmen her iki tarafın da Naziler ve Faşistlerle işbirliği yaptığıdır.

Bu sorunun cevabı, İngiltere'dir. Çünkü iki taraf arasındaki tek gerçek ayrım iki taraf da Nazi ve Faşistlerle işbirliği yaptığına göre İngiltere'ye karşı olan tavırlarıdır. Filistin'in yönetimini elinde bulunduran İngiltere 1930'ların ortasından itibaren Arap tepkisi nedeniyle Yahudi göçüne kısıtlamalar getirmiş ve bu da Siyonistleri çileden çıkarmıştı. İngiltere'ye karşı bir şeyler yapmak gerekiyordu. Ama bu büyük güç tamamen küstürülürse, bu kez Siyonizm büsbütün batağa saplanabilirdi. Bu nedenle Siyonizm İngiltere'ye karşı iyi polis-kötü polis oyununu oynadı ve WZO İngiltere ile iyi ilişkilerini korurken, Jabotinsky'nin öğrencileri İngiliz hedeflerini bombalamaya başladılar. WZO bu saldırıların "gözü dönmüş fanatikler" tarafından düzenlendiğini ve aslında Siyonistlerin hep İngiltere yanlısı olduğunu söylüyordu. İngiltere bu nedenle Siyonizme tepki vermedi ama Revizyonistlerle uğraşmaktan yorularak Filistin'i terketti. Bu sayede de 1947 yılında BM kararıyla Filistin'in yarısında bir Yahudi Devleti kuruldu. İyi polis-kötü polis ittifakı işe yaramıştı. Jabotinsky'nin kurduğu NZO'nun 1946 yılında kendini fesh ederek WZO saflarına yeniden katılmış olmasıyla da iyi ve kötü polisler birbirlerine yeniden kavuştular.

İşte Revizyonist Siyonizm ile WZO'nun temsil ettiği sol-kanat Siyonizm arasındaki ayrımın gerçek hikayesi budur. Bu durum, her iki kanadın, İngiltere dışındaki politikalarının birbiriyle aynı oluşundan çok iyi anlaşılıyor. Mussolini İtalyası, başta da belirttiğimiz gibi bunun en iyi örneğidir.

Mussolini'nin Siyonistlerle İlişkileri

Siyonizm yalnızca Alman antisemitleri, yani Naziler ile ittifak yapmakla kalmadı. Hareket, Avrupa'nın, hatta dünyanın dört bir yanındaki Yahudileri Filistin'e götürmek istiyordu. Bu nedenle 1930'lu ve 1940'lı yıllarda Almanya dışında daha pek çok ülkede Siyonistler ile aşırı sağcı/faşist güçler arasında gizli ilişkiler kurulmuştur. Bunun en ilginç örneklerinden biri de, Hitler'in en önemli müttefiki olan Mussolini'dir.

1920'lerin başında İtalya'nın başına geçerek "Faşizm" adını verdiği aşırı sağcı totaliter bir sistem uygulamaya başlayan Mussolini, Akdeniz'le ve dolayısıyla Ortadoğu'yla yakından ilgileniyordu. Habeşistan'ı işgal etmesinin nedenlerinden biri, eski Roma İmparatorluğu'nun toprakları üzerinde yeni bir İtalyan etkinliği oluşturmaktı. Bu noktada Mussolini'nin Filistin sorununu görmezlikten gelmesi mümkün değildi. Öyle de oldu. Faşist diktatör, Filistin'le de ilgilendi ve Siyonistlerin safından yer tuttu. Siyonizmin önemli bir güç olduğunun farkındaydı ve bunun hamiliğini İngiltere'den devralmayı hesaplıyordu.

Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*'da, Mussolini ile Siyonizmin her iki kanadı arasındaki ilişkileri ayrıntılı olarak anlatır. Buna göre, ilginç noktaların başında, Mussolini'nin partisindeki Yahudiler vardır. Faşist hareketin kurucuları arasında 5 İtalyan Yahudisi yer almaktadır. Mussolini ilerleyen yıllarda İtalyan Ticaret Bankası Banca Commerciale Italiana'nın başına da bir Yahudiyi getirmiştir. Mussolini'nin Dışişleri Bakanlığı'nı yapmış olan iki isim, Sindey Sonnino ve Carlo Schanzar da Yahudi asıllıdırlar.

1920'li yılların ikinci yarısında Dünya Siyonist Örgütü (WZO) temsilcileri ile Mussolini arasında bazı görüşmeler yapılmıştır. Ancak bu görüşmelerle ilgili açık tutanaklar yoktur. Mussolini ile görüşmeler yapan Weizmann da bu konuyu ört-bas etmeye çalışmıştır. Lenni Brenner, Weizmann'ın anılarında Mussolini ile ilgili bilgilerin "kasıtlı olarak örtülü ve hatta yanlış yönlendirici" olduğunu söyler. Ancak Mussolini ile Weizmann'ın oldukça iyi anlaştıklarına kuşku yoktur. 17 Eylül 1926 günü Weizmann Roma'ya "Duce" ile görüşmeye çağrılmış, Mussolini görüşmede Siyonistlere Filistin'de ekonomik yardım sözü vermiş, hemen ardından da İtalyan basınında Siyonizmi öven yazılar yayınlanmıştır. Bir ay sonra bu kez WZO'nun ikinci adamı Nahum Sokolow İtalyan diktatör ile görüşmüş ve Mussolini'nin Siyonizme olan desteğini bir kez daha vurgulamıştır.

Mussolini, bir kaç yıl sonra bir başka Siyonist heyetle görüşmesi sırasında, Weizmann'la yaptığı görüşmelerin verimini ve Siyonizme olan desteğini şöyle ifade eder:

> Bir Yahudi Devleti kurmalısınız. Ben kendim bir Siyonistim ve bunu Dr. Weizmann'a da söyledim. Gerçek bir devletiniz olmalı. İngilizlerin size lütfettiği milli bir ev değil. Bir Yahudi Devleti kurmanızda size yardım edeceğim.[77]

Mussolini'nin Revizyonistlerle olan ilişkileri ise daha da kapsamlı ve verimliydi. Brenner, hem *Zionism in the Age of Dictators* hem de *The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir* adlı kitaplarında bu ilginç ilişkileri anlatır. Buna göre, Revizyonistler, WZO'dan ayrıldıklarında İngiltere yerine kendilerine yeni bir müttefik aramışlardı. İtalya bu iş için en uygun adresti. Jabotinsky, İtalya ile ittifak içinde yeni bir Akdeniz düzeni hayal ediyordu. 1935'te verdiği bir demeçte, "Biz bir Yahudi İmparatorluğu istiyoruz, Akdeniz'de bir İtalyan İmparatorluğu olduğu gibi doğuda da bir Yahudi İmparatorluğu olmalıdır" demişti... Bu "Yahudi İmparatorluğu" Filistin ile beraber Ürdün'ü de içerecek, Mısır'ı ve Irak'ın da kısmen kapsayacak sınırlara sahip olacaktı. Kendisini Mazzini ya da Garibaldi'nin yahudi versiyonu olarak görüyordu.

Mussolini de Revizyonistlere büyük sempati duyuyordu. Onları "Siyon'un faşistleri" olarak tanımlamıştı. Kasım 1934'te, Mussolini'nin emriyle, Faşist partisinin milis gücü olan Karagömlekliler'in Civitavecchia'daki askeri eğitim merkezinde, Revizyonistlerin milis gücü olan Betar'a özel bir bölüm ayrıldı. Betar militanları bu askeri merkezde Karagömlekliler'le birlikte uzun süre eğitim gördüler ve daha sonra Irgun saflarında savaşmak için Filistin'e gönderildiler.

Revizyonistler Faşizm'e iyice ısınmışlardı. Hareketin önde gelen isimlerinden Abba Achimeir ve Wolfgang von Weisl, Jabotinsky'nin kendi "Duce"leri olduğunu söylüyorlardı. Jabotinsky, ilk Revizyonist Siyonist Kongre'nin Faşist İtalya'nın Trieste kentinde yapılmasını istemişti; bunun Batı kamuoyundan fazla tepki toplayacağı düşünüldüğü için vazgeçildi. Mussolini, 1935'te sonradan Roma başhahamı olacak olan David Prato'yla konuşurken şunları söylemişti:

Mussolini, Hitler'in en büyük müttefikiydi. Aynı aşırı sağ ideolojiyi savunuyorlardı. İki faşistin Siyonizm konusundaki politikaları da birbirinin aynı oldu. Mussolini de, aynı Hitler gibi Siyonizm'i destekledi. Öyle ki Siyonist Betar örgütünün militanları, "Duce"nin Karagömlekliler denen faşist birlikleri ile birlikte askeri eğitim yapmışlardı. Üstte, Mussolini kurmayları ile birlikte ünlü "kazayağı" yürüyüşünü yapıyor. Yanda ise, Hitler ve Mussolini, İtalya'daki görüşmeleri sırasında.

"Siyonizmin başarıya ulaşması için bir Yahudi devletine, Yahudi bayrağına ve Yahudi diline ihtiyacınız var. Bunu en iyi anlayan kişi ise sizin faşistiniz, Jabotinsky." [78]

Bu arada Revizyonistlerin Hitler'e ve Naziler'e büyük hayranlık duyduklarını da not etmek gerek. Abba Achimeir bir konuşmasında şöyle demişti: "Evet, biz Revizyonistler Hitler'e karşı büyük hayranlık besliyoruz. Hitler Almanya'yı kurtarmıştır. O olmasa, en geç dört yıl içinde ülke yıkılırdı." [79]

Revizyonistlerin Nazi sempatisi dış görünüşlerine de yansıyordu. Betar üyeleri kendilerine üniforma olarak Hitler'in SA'larının giydiği kahverengi üniformanın aynısını yaptırmışlardı. 1931 yılında Amerika'daki Revizyonist yayın organı *Betar Monthly* şöyle yazıyordu: "Bize, Revizyonistlere ve Betar üyelerine 'Hitlerciler' dendiğinde hiç rahatsız olmuyoruz... Eğer Herzl bir faşistse ve Hitlerciyse, eğer Ürdün'ün her iki yakasında da bir Yahudi çoğunluğu istemek Hitlercilikse, öyleyse hepimiz Hitlerciyiz." [80]

Siyonizmin kötü polisleri olan Revizyonistler, bu şekilde açık açık Hitler-

Hitler ve Mussolini'nin desteğiyle İspanya iç savaşını kazanan Franco, Avrupa'daki faşist cephenin yeni bir üyesi olmuştu. Bu durumda doğal olarak Siyonistler de Franco'dan yana tavır aldılar. Bu tavırda, belki de, diktatörün gerçekte bir İspanyol Yahudisi (sefarad) olmasının da bir payı vardı. Üstte, Franco (ortada) iç savaş günlerinde falanjistlere komuta ederken.

cilik oynuyorlardı. İyi polis WZO ise, önceki sayfalarda incelediğimiz gibi Naziler'le olan bağlantılarını son derece gizli ve örtülü bir biçimde sürdürdü. Aynı şey Mussolini için de geçerliydi.

Bu arada Siyonistlerin Hitler ve Mussolini ile eşzamanlı olarak kurdukları ilişkiler, bir üçüncü bağlantı daha doğurmuştu: Francisco Franco. Solcu cumhuriyetçilerle yaptığı iç savaş sonucunda 1936'da İspanya'da iktidarı ele geçiren ve Falanjizm olarak bilinen kendi Faşizm versiyonunu uygulamaya koyan Franco, Hitler-Mussolini ikilisinden büyük destek görmüştü. Bu durumda doğal olarak Siyonistler de Franco'nun yanında saf tuttular. Franco'ya karşı savaşan cumhuriyetçiler arasında çok sayıda Yahudi olduğu bilinir; ama bunların hepsi asimilasyonist Yahudilerdi. Oysa, Lenni Brenner'ın vurguladığı gibi Siyonistler hiçbir zaman Franco'ya karşı savaşan Yahudileri desteklememiş, aksine bu Yahudilere şiddetle karşı çıkmışlardır. Bunun bir nedeni de Franco'nun kimliği olabilir: Türk Yahudilerinin gazetesi *Şalom*, 29 Nisan 1992 tarihli sayısında Franco'nun gerçekte Yahudi asıllı olduğunu, bir "converso" (İspanya'daki Yahudi dönmelerine verilen ad) ailesinden geldiğini yazıyor. Amerikalı tarihçi Eustace Mullins de *The World Order* adlı kitabında Franco'nun yanısıra onun en büyük finansörü olan Juan March'ın da bir converso olduğunu yazmaktadır.[81]

Tüm bunlar, Hitler-Mussolini-Franco triosu ile Siyonistler arasındaki gerçek ilişkinin resmidir. Ancak Avrupa'daki aşırı sağcılar Hitler ya da Mussolini'den ibaret değildi. İspanya'dan Avusturya'ya, Polonya'dan Romanya'ya pek çok Avrupa ülkesinde kendilerine Hitler'i ya da Mussolini'yi örnek alan ve giderek de güçlenen faşist güçler vardı. Bu, Siyonizm için yeni müttefikler anlamına geliyordu.

Avusturya, Romanya ve Japon Antisemitleriyle İttifaklar

Avusturya'da Yahudilerin nüfus içindeki oranları ancak % 2.8'di. Ancak yine de bu ülkede I. Dünya Savaşı sonrasında güçlü bir antisemitizm gelişti. Yahudilerin çoğunluğu Sosyal Demokratlara oy veriyorlardı. Buna karşın Avusturya sağında, özellikle Hitler'in de etkisiyle, güçlü bir antisemit eğilim hızla gelişti. Hıristiyan Sosyaller adlı sağcı partinin lideri ve de Başbakan olan Engelbert Dollfuss ve onun 1934'teki ölümünden sonra yerini alan Kurt von Schuschnigg, Naziler'e paralel Yahudi aleyhtarı kanunlar çıkardılar. Asimilasyonistler bu uygulamalardan fazlasıyla rahatsız olmuşlardı. Siyonistler ise tahmin edilebileceği gibi Avusturya'da antisemitizmin güçlenmesinden çok memnundular. WZO lideri Nahum Sokolow, antisemit Başbakan Dollfuss için "Siyonizmin Yahudi-olmayan dostlarından biri" ifadesini kullanmıştı.[82]

"Siyonizm dostu" Dollfus, 1930'ların ortalarından itibaren antisemit kanunlar çıkarmaya başlamıştı. Yahudilerin hükümet kademelerinde ve üst düzey resmi görevlerde bulunmaları yasaklandı. 1935 yılında hükümet bundan böyle okullarda Yahudi çocukların hıristiyanlarla birlikte eğitim göremeyeceklerini açıkladı. Asimilasyonist Yahudiler doğal olarak bu gettolaştırma kararına tepki gösterdiler. Avusturya parlamentosuna seçilebilmiş tek Yahudi ve Siyonist hareketin de liderlerinden biri olan Robert Stricker ise karardan dolayı Siyonistlerin ne denli sevindiklerini hükümete bildirmişti. Tüm bu olaylar üzerine asimilasyonistler Batı kamuoyunun dikkatini çekebilmek için ülkede tehlikeli bir antisemitizm geliştiğini duyurdular. Ancak kısa bir süre sonra Avusturya Siyonist Federasyonu'nun yayın organı *Der Stimme* "Avusturya'da Yahudilere baskı yapıldığı iddialarını kesinlikle yalanlıyoruz" diyerek antisemit hükümete arka çıktı. Brenner'ın yazdığına göre, Avusturya hükümeti, Yahudiler üzerine yeni hukuki kısıtlamalar getirdiği günlerde, Siyonistlerin desteği sayesinde ihtiyaç duyduğu bazı ekonomik yardımlara kavuşabilmişti.

Benzer şeyler Romanya'da da yaşanmıştı. Yahudiler nüfusun % 5.4'ünü oluşturuyorlardı. Ülkede oldukça eskilere dayanan bir antisemitizm geleneği vardı ve II. Dünya Savaşı öncesi atmosferde bu Yahudi düşmanlığı iyice kabardı. 1920'lerde antisemitler Yahudilere fiili saldırılar düzenleyecek kadar ileri gitmeye başlamışlardı. 1933'te Hitler'in iktidara gelişiyle birlikte ise antisemitler tümüyle saldırgan bir eğilim içine girdiler.

Romanya'daki antisemitizm, liderliğini Corneliu Codrenau'nun yaptığı Archangel Michael Lejyonu adlı faşist parti tarafından körükleniyordu. Partinin Demir Muhafızlar adı verilen bir milis gücü vardı. Demir Muhafızlar 1929 ve 1932 yıllarında Yahudilere karşı çeşitli sokak saldırıları düzenlemişlerdi. Hitler'in iktidarının etkisiyle de güçleri giderek arttı. Bu noktada Yahudi liderlere düşen şey, antisemitizm aleyhinde ciddi bir kampanya başlatmak ve anti-faşist güçlerle siyasi ittifak yapmaktı. Oysa hiç de öyle olmadı. Yahudi liderlerin çoğu Siyonistti. Ve Brenner'ın yazdığına göre, "Romanya'daki Siyonist hareketin hiçbir kanadı, antisemitizme karşı hiçbir mücadele vermedi." [83] Aksine, WZO liderleri antisemitizmin ülkede iktidara gelmesinin faydalı olacağını, bu sayede Ha'avara'nın bir benzerini de Romanya'da uy-

gulayabileceklerini düşünüyorlardı. Antisemitler *"Jidanii in Palestina!"* (Yahudiler Filistin'e!) sloganını dillerine dolamışlardı. Aynı sıralarda ise WZO liderleri, "Romanya'ya, sınırları içindeki çok fazla sayıdaki Yahudiden kurtulması için yardımcı olmak"tan söz ediyorlardı. 1941 yılında Demir Muhafızlar Bükreş'te Yahudilere karşı kanlı bir saldırı düzenlediler. 2 bin Yahudi öldürüldü. Bunların 2 yüz tanesinin boğazı kesilmişti. Ama Siyonistlerden yine de hiçbir tepki gelmedi.

Avusturya, Romanya gibi örneklerin yanısıra, Siyonizm-antisemitizm ittifakı Uzakdoğu'ya kadar uzandı. Uzakdoğu'nun en önemli faşist gücü, I. Dünya Savaşı'nın hemen ardından yayılmacı politikalar izlemeye başlayan ve bir süre sonra da Hitler-Mussolini paktına katılan Japonya'ydı. Japon rejimi ile Naziler'in arası o kadar iyiydi ki, Hitler bu Uzakdoğulu ırka "fahri Aryan"'lık ünvanı bile vermişti. Hitler'in Avrupa'da kurmayı hayal ettiği Yeni Düzen'in Uzakdoğu versiyonunu da Japonya kurma iddiasındaydı.

Siyonistlerin Japonya ile ittifak aramalarına neden olan şey ise Japonya'nın 1931'de Çin'in Mançurya bölgesini işgal etmesiydi. Mançurya'da büyük bir Yahudi cemaati yaşıyordu ve Siyonistler, Hitler ile yaptıkları ittifakın bir benzerini Mançurya Yahudilerini göç ettirebilmek için Japonlarla yapabileceklerini düşünmüşlerdi. Öyle de oldu, Japonya'nın işgal altındaki Mançurya'da kurduğu "Mançukuo" rejimi, Siyonizmin Uzakdoğu'daki işbirlikçisine dönüştü.

Lenni Brenner, Japon yönetiminde, özellikle orduda yaygın bir antisemitizm olduğuna dikkat çekiyor.[85] Japon generalleri, tüm dünyayı saran bir "Yahudi komplosu" olduğuna inanıyor ve yerel Yahudileri de bu komplonun ajanları olarak algılıyorlardı. Bu nedenle Mançurya'daki Yahudilerden bir an önce kurtulmak istiyorlardı. Çözüm olarak da Hitler'le aynı yolu izlemeyi, yani Siyonizme destek olmayı düşündüler.

1937 yılının Aralığında Mançurya'nın Harbin kentinde Uzakdoğu Yahudi

Avusturya'nın antisemit diktatörü Engelbert Dollfuss, Dünya Siyonist Örgütü lideri Nahum Sokolow tarafından "Siyonizmin Yahudi-olmayan dostlarından biri" olarak tanımlanmıştı. Yanda, Dollfuss'un cenaze töreni.

Konseyi tarafından bir konferans toplandı. Konferans, asıl olarak Harbin'deki Siyonistlerin lideri olan Abraham Kaufman tarafından organize edilmişti. Duvarlarda Japon, Mançukuo ve Siyonist bayrakları yanyana asılıydı. Jabotinsky'nin kurduğu Siyonist Betar örgütüne bağlı bazı yöneticiler de "şeref misafiri" olarak toplantıya katılmışlardı. Şeref misafirleri arasında Japon İstihbarat Servisi'nden General Higuchi, antisemit Beyaz Muhafızlar örgütünden General Vrashevsky ve Mançukuo'daki Japon kuklası yönetimin üst düzey yetkilileri de vardı. Konferans sonucunda önemli bir karar alındı ve dünyanın dört bir yanındaki büyük Yahudi örgütlerine duyuruldu. Kararda Mançurya Siyonistlerinin "Asya'da Yeni Düzen'in kurulması için Japonya ve Mançukuo yönetimleri ile işbirliği" yapacakları yazılıydı. Japonya buna karşılık Siyonizmi ulusal Yahudi hareketi olarak tanıyacak ve destekleyecekti. Nitekim kısa bir süre sonra Mançukuo yönetimi ile Betar arasındaki ilişkiler iyice gelişti Betar üyeleri, antisemit rejimin hemen her davetinde ve kutlamasında boy gösteriyorlardı.86 Asya'daki Yeni Düzen de, diğer "Yeni Düzen"ler gibi Yahudi önde gelenleri ile işbirliği içinde gelişiyordu.

Mançurya'da kurulan Japon kuklası Mançuko hükümeti, Siyonistlerin ilginç antisemit müttefiklerinden biriydi. Üstte, Mançukuo'nun "İmparatoru" Pu Yi.

Mançurya'daki bu ilginç ittifakın sonucunda çok büyük bir şey elde edilemedi. Ancak çok az sayıda Mançurya Yahudisi Filistin'e transfer edilebildi. II. Dünya Savaşı'nın sonlarında Kızılordu Mançurya'ya girdiğinde diğer Japon işbirlikçileri ile birlikte Kaufman'ı ve diğer bazı Siyonistleri tutuklayarak Sibirya'ya sürdüler.

Polonya Antisemitleri ve Siyonistler

1920'li yıllarda Polonya'da 2.8 milyon Yahudi yaşıyordu. Avrupa'nın en büyük Yahudi cemaatini barındıran ülkede, Siyonizm de oldukça etkin ve güçlüydü. Ancak ülke nüfusunun % 10'unu oluşturan Yahudilere karşı bir de oldukça yaygın ve fanatik bir antisemitizm vardı ve o yılların atmosferinden güç bularak gittikçe yükseliyordu. Güçlü bir Siyonizm ve güçlü bir antisemitizm... Bu ikili, artık bir kural olduğu üzere, birbirleriyle işbirliği yapma durumundaydılar.

Lenni Brenner Polonya antisemitleri ile Siyonistler arasındaki ilişkileri ayrıntılı olarak anlatıyor. Buna göre, ilk temas, 1925 yılında antisemit Başbakan Wladyslaw Grabski ile ülkedeki Siyonist hareketin iki önemli ismi Leon Reich ve Osias Thon arasında gerçekleşmişti. Temaslar sonucunda Ugoda adı verilen bir pakt anlaşması imzalandı. Paktı imzalayan kişi, yani Siyonistlerin yeni müttefiki, antisemit Başbakan Wladyslaw Grabski idi. Grabski Amerika'dan ekonomik destek bulma ümidindeydi ve Siyonistlerle yaptığı anlaşmanın bu konuda

kendisine yardımcı olacağını düşünmüştü. Siyonistler ise kendilerince önemli kazançlar elde etmişlerdi. Ordudaki Yahudiler için özel koşer mutfaklar kurulacak ve okullarda Yahudi öğrenciler cumartesi günleri yazı yazmak zorunda bırakılmayacaklardı. (Yahudi dininde cumartesi günü iş yapmak yasaktır). Lenni Brenner, antisemit Başbakan ile yaptıkları bu anlaşma nedeniyle Reich ve Thon'un bazı Yahudilerce hain olarak görüldüğünü yazıyor.[87]

Ancak bu pakt uzun ömürlü olmadı çünkü Mayıs 1926'da iktidar askeri bir darbe ile değişti. İktidara el koyan Josef Pilsudski bir dikta rejimi kurdu. Pilsudski de önceki lider gibi bir antisemitti ve yine Siyonistlerle yakın ilişkiler kurdu. 26 Ocak 1934'de Pilsudski Hitler ile on yıllık bir barış ve dostluk anlaşması imzaladı. Siyonistlerle olan dostluğu ise 12 Mayıs 1935'teki ani ölümüne kadar sürdü. Pilsudski'nin ölümü üzerine Siyonist hareketin önde gelenlerinden Osias Thon ve Apolinary Hartglas Filistin'de diktatörün anısına bir "Pilsudski Ormanı" kuracaklarını ilan etmişlerdi. Filistin'deki Revizyonistler ise diktatörün adına bir göçmen merkezi kuracaklarını açıkladılar.[88]

Pilsudski'nin ölümünden sonra ülkedeki antisemitizm daha da gelişti. Ordudaki albaylar arasında güçlü antisemitik eğilimler vardı. En fanatik antisemitler ise Naras (Nasyonalist Radikaller) adlı Nazi hayranı aşırı sağcı partide toplanmıştı. 1930'ların son yıllarında Yahudilere Naras tarafından organize edilen saldırılar başladı. Solcu asimilasyonist Yahudi örgütü Bund, Naras'a karşı mücadele etmek için sokak birlikleri oluşturuyor ve bir yandan da propaganda yolunu kullanıyordu. Oysa Siyonistler hiçbir zaman Naras'a karşı herhangi bir tepki göstermediler.

Çünkü Naras'ın söylediği şeyler işlerine çok yarıyordu. Naras militanlarının en sık kullandıkları sloganlardan biri, *"Moszku idz do Palestyny!"*, yani "Yahudiler Filistin'e!" şeklindeydi. Lenni Brenner, Polonya'daki Yahudilerin Siyonizme ilgi göstermeyişlerinin en önemli nedenlerinden birinin, Siyonizmin Naras tarafından teşvik edildiğini görmeleri olduğunu yazıyor. Brenner, ayrıca ordudaki antisemit albayların da en az Naras kadar "philo-Zionist" (Siyonizm taraftarı) olduklarına dikkat çekiyor.[89]

Antisemitlerin Siyonizm taraftarı olduğu kadar, Siyonistler de antisemitizm taraftarıydılar. Ülkedeki en önde gelen Siyonist liderlerden biri olan Yitzhak Gruenbaum Polonya'da "bir milyon kadar fazla Yahudi yaşadığını" ve bu Yahudilerin "ülkeye fazla yük" olduklarını söylemişti. Filistin'deki Revizyonist hareketin önderlerinden biri olan Abba Achimeir ise daha da ileri giderek günlüğüne şu inanılmaz cümleyi yazmıştı: "Bir milyon kadar Polonya Yahudisinin öldürülmesini çok isterdim. Belki bu sayede bir getto içinde yaşadıklarının farkına varabilirler." [90]

Stern Çetesi'nin Naziler'le Askeri İttifak Girişimi

Önceki sayfalarda Revizyonist Siyonizme değinmiştik. WZO'da hakim olan sol eğilime karşı sağcı, hatta aşırı sağcı bir ideolojik taban üzerine kurulan Revizyonizm, 1930'lu yılların sonlarından itibaren Filistin'deki silahlı

faaliyetlerini artırdı. Silahlı mücadele, hem Araplara hem de kısmen Yahudi göçüne sınırlamalar getiren İngiliz manda yönetimine karşıydı ve Irgun adlı silahlı Revizyonist örgüt tarafından yönetiliyordu. Ancak II. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle birlikte Irgun içinde iki ayrı fraksiyon belirdi. Jabotinsky'e bağlı olan birinci grup, onun direktifleri üzerine, savaş boyunca İngiltere'ye karşı askeri bir mücadele yapılmayacağına, bunun ancak savaş sonrasında yürütülebileceğine karar vermişti. Daha küçük ve radikal olan ikinci grup ise her durum ve şart altında, egemen bir Yahudi Devleti kurulmasına izin vermedikçe, İngiltere'ye karşı mücadeleyi savunuyordu. Avraham Stern'in liderliğini yaptığı bu grup Eylül 1940'da Irgun'dan ayrıldı ve kendi örgütünü kurdu. Stern Çetesi adıyla bilinen bu en radikal Siyonist grup, daha sonra kendisine seçtiği LEHI (*Lohamei Herut Yisrael*—İsrail'in Özgürlüğü Savaşçıları) ismiyle de anılır.

Örgütün oldukça iddialı hedefleri vardı. Avraham Stern'in 18 prensibinde belirtildiğine göre, hedeflerin başında; Eski Ahit'in Tekvin bölümünde belirtilen topraklar—yani "Nil'den Fırat'a" kadar—üzerinde kurulacak bir Yahudi Devleti, bu topraklardan Arapların sürülmesi ve Kudüs'teki Hz. Süleyman Mabedi'nin yeniden inşa edilmesi geliyordu.

Stern İngiltere'ye karşı mücadele kararında olduğu için, bir an önce İngiltere'nin düşmanlarıyla ittifak yapmayı düşündü. Eylül 1940'ta, Irgun'dan ayrılmalarından yalnızca bir-kaç hafta sonra, Kudüs'teki bir İtalyan ajanı ile bağlantıya geçtiler ve Mussolini'nin bir Yahudi devleti kurulması hedefine aktif olarak yardım etmesi karşılığında, faşist İtalya ile askeri ittifak yapmayı önerdiler. Ancak İtalyanlar örgütün gücünü pek önemsemedikleri için somut bir sonuç alınamadı. Bunun üzerine Stern, örgütün önde gelenlerinden Naftali Lubentschik'i Beyrut'a Almanlar'la görüşmesi için yolladı. Lubentschik burada Rudolf Rosen ve Otto von Henting adlı iki Nazi ile bağlantı kurdu ve Lubentschik Naziler'e oldukça kapsamlı bir askeri ittifak önerisi sundu.

Lubentschik'in Stern örgütü adına Naziler'e yaptığı bu teklifin metni, savaş sonrasında Türkiye'deki Alman Büyükelçiliği dosyalarında bulundu. Bu nedenle belgeye "Ankara Belgesi" denmiştir. Ankara Belgesi'nin bir kopyası, daha sonra III. Reich'ın gizli arşivlerini araştıran Alman tarihçi Klaus Polkhe tarafından da ortaya çıkarıldı. Buna göre, 11 Ocak 1941 tarihinde, Siyonist Stern Örgütü, Nazi yönetimine resmi bir askeri antlaşma öneriyordu. Belgede özetle şunlar yazılıydı:

> 1- Yahudi kitlelerin Avrupa'dan çıkarılması Yahudi Sorununun çözümü için ön koşuldur; ancak bunun gerçekleşebilmesi, bu kitlelerin Yahudi halkının anavatanı olan Filistin'e yerleştirilmesine ve tarihi sınırları içinde bir Yahudi devletinin kurulmasına bağlıdır. Dolayısıyla Alman düşüncesine uygun olarak Avrupa'da kurulacak olan Yeni Düzen ile, Yahudi ulusal hedefleri arasında ortak çıkarlar oluşturulabilir.
> 2- Yeni Almanya ile İbrani alemi arasında bir işbirliği mümkündür.
> 3- Ulusal ve totaliter temelde tarihi bir Yahudi Devleti'nin Alman Reich'ıyla yapılacak bir anlaşma çerçevesinde kurulması gelecekte Ortadoğu'daki güçlü Alman çıkarları açısından da gereklidir.

> Bu düşüncelerden yola çıkarak Filistin'deki Ulusal Askeri Örgüt (Stern-Irgun Örgütü), İsrail Özgürlük hareketinin yukarıda belirtilen ulusal hedeflerinin Alman Hükümeti tarafından tanınması koşuluyla, savaşta Almanya'nın yanında aktif olarak yer almayı teklif eder.[91]

Aralık 1941'de Stern, bu kez örgütün önemli isimlerinden Nathan Yalin-Mor'u Naziler'le kontak kurması için Türkiye'ye yolladı. Ancak Yalin-Mor yolda tutuklandı ve planlanan görüşme gerçekleşmedi. Brenner'ın belirttiği gibi Naziler'in bu teklife nasıl bir cevap verdiğine dair arşivlerde herhangi bir bilgi bulunamamıştır. Büyük olasılıkla Naziler, Stern'i küçük ve etkisiz bir örgüt olarak görmüş ve öneriyi fazla dikkate almamışlardır. Ancak burada önemli olan, Siyonist bir örgütün Naziler'e, hem de "Yahudi soykırımı"nın başlangıç tarihi olan 1941 yılında, askeri bir ittifak önerebilmiş olmasıdır. Naziler'in kurmak istedikleri Yeni Düzen ile Yahudiler arasında önemli ortak çıkarlar olduğunu söyleyen Stern'in mantığı, kuşkusuz atlanmaması gereken bir noktadır. Yalin-Mor, örgütünün Naziler'le işbirliği aramasının ardında yatan mantığı, 1942'de, savaşın en kızgın olduğu günlerde şöyle özetlemiştir: "Yahudileri yığınlar halinde göçe razı etme projemiz, Almanya'nın hedeflerinden biri olan, Avrupa'yı Yahudilerden temizleme amacına uygun düşüyordu." [92]

Bir diğer önemli ve ilginç nokta da Ankara Belgesi'nin Naziler'e verildiği sıralarda Stern'in en üst bir kaç yetkilisinden birisi olan bir kişinin kimliğidir:

Siyonist kamp içindeki en radikal fraksiyon olan Stern, yalnızca Arapları değil, İngiliz manda yönetimini de hedef alıyordu. Üstte bunun bir örneği; yıl 1947, İngiliz askerleri Stern'in bombaladığı bir binanın enkazını temizliyorlar. İngiltere'ye karşı yürüttüğü bu mücadele ve aşarı sağcı ideolojisi, kısa sürede Stern'i Naziler'le askeri ittifak arayışına yöneltti.

Yitzhak Şamir!... Evet, Naziler'e askeri ittifak öneren örgütün başında, 1977-1992 yılları arasındaki Likud iktidarı sırasında İsrail'de önce Dışişleri Bakanlığı sonra da Başbakanlık yapacak olan Yitzhak Şamir vardır. 1940'lı yıllarda, aynı hocası Menahem Begin gibi eli kanlı bir terörist olan Şamir, Ankara Belgesi'nden bir kaç yıl sonra da İngiliz ve Arap hedeflerine düzenleyeceği kanlı saldırılar ile adını duyuracaktır.

Şamir'in Stern'in Naziler'le ittifak çabalarındaki rolünün ne olduğu kuşkusuz önemli bir konudur. Şamir yıllar sonra Ankara belgesinin ortaya çıkmasıyla birlikte kendisine yöneltilen soruları cevapsız bırakmıştır ama konuyla ilgili hemen her kaynağın kabul ettiği gibi Stern'in Naziler'e yaptığı teklifin arkasındaki bir kaç önemli beyinden birisi odur. Lenni Brenner, Adolf Hitler'in müttefiki olmaya çalışmış bir kişinin Yahudi Devleti'nde Başbakanlık koltuğuna oturmuş olmasının tarihin ilginç çelişkilerinden biri olduğunu söylüyor.

Yitzhak Şamir'in bu kirli sicili, ilk defa 1989 yılında kendi yurttaşları tarafından da öğrenildi. Ankara Belgesi ile ilgili öykünün İsrail'in en büyük gazetelerinden biri olan *Jerusalem Post*'ta yayınlanması tam manasıyla bir şok yaşanmasına sebep oldu. Bu "sakıncalı" ilişkiler üzerine konuşma yasağı, ilk defa delinmiş oluyordu. Hem de bir Yahudi basın organı tarafından. Jerusalem Post'un bu haberi, 11 Mart 1989 tarihli *Zaman* gazetesi aracılığıyla bizim basınımıza da yansımıştı. Haberin başlığı, "İsrail'de Gerçeğe İlk Adım, Şamir-Nazi İşbirliği Ortaya Çıkarıldı" idi. *Zaman'ın Jerusalem Post*'u ana kaynak olarak gösterdiği bu haberde, önemli bazı bilgiler yer alıyordu: Örneğin, Siyonizm-Nazizm işbirliğinin ilk defa yazılı olarak 1989 yılında ortaya konabildiği, bu tarihe kadar, bu konudan bahsedilmesinin, yani Siyonistler ile ileri gelen Nazi devlet adamlarının arasındaki işbirliğini gündeme getirmenin İsrail Devleti tarafından yasaklanmış bir konu olduğu yazılmıştı.

Bugün konuyla ilgili kitapların önemli bir kısmında Ankara Belgesi'nden söz edilir. Ancak çoğu yazar, en başta da Yahudi yazarlar, Stern-Nazi ilişkisinin tarihin anlaşılamaz cilvelerinden biri olarak yorumlar. Örneğin İsrail ordusundan emekli subay Yehoshafat Harkabi *Israel's Fateful Hour* adlı kitabında, bu olayı "Yahudi tarihinin anlaşılamaz bir kesiti" olarak tarif eder. Oysa olayın hiçbir yönü "anlaşılamaz" değildir. Bu tür yorumlar yapılmasının nedeni, çoğu kişinin Nazi-Siyonist ittifakı ile ilgili olarak yalnızca Stern'in girişiminden haberdar oluşudur. Çünkü bir tek Stern dosyası kamuoyuna açıkça anlatılmıştır. Önceki sayfalarda incelediğimiz WZO-Nazi ilişkileri ise hala çok kimse tarafından hiç duyulmamıştır. Bu sayede İsrail liderleri ya da çağdaş Siyonistler Ankara Belgesini "ilginç bir paradoks" diyerek geçiştirebilmektedirler. Çünkü ne de olsa Stern aşırı radikal ve Naziler'e sempati duyması doğal karşılanabilecek kadar aşırı sağcı bir örgüttür. Siyonizmin kötü polisidir bir başka deyişle. Oysa aynı geçiştirmeyi "sosyalist" WZO için, iyi polis rolü oynayan Weizmann, Ben-Gurion ve benzerleri için söylemek mümkün değildir kuşkusuz.

Biz, önceki sayfalarda incelediklerimiz sonucunda, en "solcu" Siyonistin bile aslında faşist eğilimli olduğunu, çünkü Siyonizmin kendisinin bir tür fa-

şizm ve ırkçılık olduğunu ve dolayısıyla yalnızca Stern gibi radikal bir fraksiyonun değil, tüm Siyonist hareketin Naziler ve benzeri faşistlerle işbirliği yaptığını biliyoruz. Stern, buzdağının yalnızca görünen kısmıdır.

Buzdağının görünmeyen kısmını önceki sayfalarda incelemiştik. Bu konuda göz atılması gereken son bir kaynak, aynı Brenner gibi "anti-Siyonist" bir Yahudi olan Hannah Arendt'in *Eichmann in Jerusalem* adlı kitabıdır. Arendt, Adolf Eichmann'ı merkez alarak Nazi-Siyonist işbirliğinin daha önce değinmediğimiz bazı yönlerine değinir çünkü.

Adolf Eichmann'ın Öyküsü

Hannah Arendt'in yazdığı *Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil* (Eichmann Kudüs'te: Şeytaniliğin Basitliği Üzerine Bir Rapor) adlı kitap Siyonist-Nazi ilişkilerinden söz eden kaynakların en önemlilerindendir. Kitap önemlidir, çünkü yazarı Bayan Arendt, Amerikan Yahudi toplumunun önde gelen isimlerinden biri ve ünlü bir siyaset bilimcidir.

Arendt, kitabında asıl olarak, Nazi Subayı Adolf Eichmann'ın (ya da ona benzer bir figüranın), 1960 yılında Mossad ajanları tarafından Arjantin'de yakalanıp İsrail'e götürülmesiyle kurulan mahkemeyi ve Eichmann'ın mahkemedeki ifadelerini konu edinir. Önceki sayfalarda da bir kaç kez değindiğimiz Eichmann çok önemli bir isimdir, çünkü Gestapo şefi Heydrich'in emri altında "Yahudi Sorunu"nu çözmekle özel olarak görevlendirilen kişidir. Yahudi soykırımında büyük bir rol oynamıştır. Ancak Adolf Eichmann'ın ilginç bir hikayesi vardır ve bu hikaye, İsraillilerin propagandaları ile hiç mi hiç uyuşmamaktadır.

Arendt, kitabında sık sık resmi tarihin kabullerini tekrar etse de, zaman zaman bazı ilginç gerçeklere de değinir. İlk olarak, kitabın hemen girişinde, Naziler'in 1935'te yayınladıkları Nuremberg Kanunları'ndaki ilginç hükme dikkat çeker: Kanunlar, önceki sayfalarda değindiğimiz gibi Yahudileri Alman toplumundan tümüyle izole etme amacına yöneliktir. Arendt, bunun "İsrail Evi'nin birliğini korumaya çalışan" Yahudiler açısından hiç de olumsuz bir şey olmadığını söyleyerek, İsrail'de de bugün aynı kanunun yazılı olmasa da geçerli olduğunu, bir Yahudinin bir "goyimle" (Yahudi olmayan) evlenmesi ya da ilişkiye girmesinin yasak kabul edildiğini hatırlatır.[93]

Arendt, ilerleyen sayfalarda Eichmann'ın geçmişinden söz ederken de ilginç bilgiler vermekte, onun gençliğinde hiçbir zaman antisemit olmadığını, hatta bazı Yahudilerle çok yakın ilişkileri olduğunu (örneğin Avustrian Vacuum Oil Company'nin müdürü olan Yahudi Bay Weiss'le) anlatır. Arendt'in bildirdiğine göre Eichmann, masonluğa da ilgi duymuş, bir süre Schlaraffia Locası'na gidip-gelmiştir.

Ama Eichmann'ın asıl görevi, 1934 yılında SS'ler içinde kurulan özel ve gizli bir bölüm olan SD'ye girmesiyle başlar. SS şefi Himmler'in kurdurduğu SD, bir istihbarat servisidir ve Gestapo şefi Heydrich tarafından yönetilmektedir. Eichmann, kısa süre sonra servisin "Yahudi departmanı"na girer ve zaman-

la da bir "Yahudi uzmanı" olur. Eichmann bu yıllarda Almanya'daki Siyonist liderlerle ilk görüşmelerini yapar.94 Arendt, o dönemde Eichmann'ın bir de Theodor Herzl'in yazdığı *Der Judenstaat* (Yahudi Devleti) adlı kitabı okuduğunu, kitaptan çok etkilendiğini ve böylece Siyonizmi benimsediğini şöyle anlatıyor:

> Eichmann, Albert Speer'in kendine verdiği Der Judenstaat'ı okuduktan sonra Siyonizme bağlandı. O tarihten sonra, sık sık Yahudi sorununa 'siyasi çözüm' aranması gerektiğini savunmaya başladı ve 'amacım, Yahudilere, ayak basabilecekleri sağlam bir toprak verebilmektir' dedi. Bu düşüncelerini de, broşürler dağıtarak ve sözlü telkinlerde bulunarak diğer SS'ler arasında yaymaya başladı. İbranice öğrendi. Daha sonra Siyonizmin temel eserlerinden biri olan Adolf Böhm'ün *History of Zionism* adlı kitabını da okudu. Hayatı boyunca gazeteden başka bir şey okumamış biri için oldukça büyük bir başarıydı.[95]

Nazi Subayı Adolf Eichmann, SS Güvenlik Servisi SD'nin "Yahudi işleri sorumlusu"ydu. Naziler'in Siyonistlerle yaptığı ittifakın da en önemli mimarlarından biri oldu. "Amacım, Yahudilere, ayak basabilecekleri sağlam bir toprak verebilmektir" diyordu.

Eichmann'ın Siyonizme olan bu yakınlığı, Siyonistlerin hedefleriyle Nazi amaçları arasındaki paralelliği görmesinden kaynaklanıyordu. Siyonistler de aynı Naziler gibi tüm Yahudileri Reich sınırlarından çıkarmak istiyorlardı. Bu Naziler için Reich'ın *Judenrein* ("Yahudiden arındırılmış") olması anlamına geliyordu; aynı şey Siyonistler için bir Yahudi Devleti demekti. Eichmann, bu nedenle Yahudi Devleti'nin kurulmasına destek vermenin önemini vurgulayarak, "amacım, Yahudilere, ayak basabilecekleri sağlam bir toprak verebilmektir" diyordu. O dönemde, önceden de değindiğimiz gibi Almanya'da Yahudi liderler arasında iki ekol vardı: Siyonistler ve asimilasyonistler. İkinci grup, Yahudilerin Filistin'e gitmesine karşı çıkıyor ve Alman toplumu içinde asimile olmalarını savunuyorlardı. Ve Eichmann, Siyonistleri çok sevmiş, asimilasyonistlerden ise nefret etmişti:

> Eichmann'ın yakın ilişki kurduğu Yahudi liderlerin hepsi dönemin ünlü Siyonistleri'ydi. Söylediğine göre, 'Yahudi sorunu'na bu kadar yakından eğilmesinin nedeni kendi 'idealizmi'ydi; ve bu Siyonist Yahudiler de aynı onun gibi 'idealist' idiler. Buna karşılık asimilasyonistlere hep antipati ile yaklaşıyordu... Eichmann'ın ilişki kurduğu en 'idealist' Yahudi ise Dr. Rudolf Kastner olmuştu. İkisi, Macar Yahudilerinin yasal olmayan yollardan Filistin'e göç etmesi için işbirliği yapmışlardı...[96]

Aslında Eichmann'ın Siyonistlerle paylaştığını söylediği ve "idealizm" diye adlandırdığı şey, ırkçılıktı. Her iki tarafın da ırkçıları, Almanların ve Yahudilerin bir arada yaşamalarını istemiyorlar ve bu nedenle de çok iyi bir asgari müşterekte anlaşıyorlardı. Naziler'in Filistin'e Yahudi göçü için büyük destek vermesi, buna dayanıyordu.

Eichmann, Siyonistlerle böyle yakın ilişkiler kurduğu dönemlerde bir yandan da Alman Yahudilerini tedirgin edecek eylemler düzenliyordu. Bağlı olduğu SS Güvenlik Servisi SD (*Sicherheitsdienst*), Yahudilerin dükkanlarının yağmalanmasıyla patlak veren Kristallnacht (Kristal Gecesi) gibi ayaklanmaları kışkırtıp organize ediyordu. Amaç, Yahudileri asimilasyondan kurtarmak ve göçe ikna etmekti.

1938'de Anschluss gerçekleştiğinde (yani Almanya ve Avusturya birleştiğinde) Reich'ın, dolayısıyla da Eichmann'ın gücünün sınırları daha da büyümüştü. Ve "Yahudi işleri sorumlusu" Eichmann, "idealist" uygulamalarına bir yenisini eklemekte gecikmedi. *Anschluss*'un hemen ardından yeni bir zorunlu göç kanunu yayınlattı ve "tüm Yahudilerin, kendi istekleri ya da vatandaşlık hakları göz önünde bulundurulmaksızın göç etmelerini" emretti. 1938 Mart'ında, Avusturya'nın Viyana kentinde, Eichmann kanalıyla SD komutanına, ilk Zorunlu Yahudi Göç Merkezi kurma izni verildi. Daha sonra da, çeşitli yerlerde ve Almanya'da benzer göç merkezleri kuruldu. Tüm bu Yahudi Göç Merkezleri'nin yönetiminde Eichmann vardı ve Gestapo komutanı başdanışman olarak görev yaptı. 18 aydan kısa bir süre içinde Avusturya'dan 150 bin Yahudi sürüldü; çoğu aşamalı bir göçten sonra Filistin'e yöneldi. Eichmann bu arada, Siyonist liderlere Yahudilerin göç işlemleri için kolaylıklar gösteriyordu.[97] "İdealist" Nazi, Yahudileri göç ettirme operasyonu ile ilgili olarak daha sonra şunları söyleyecekti:

> Ben her iki tarafı da memnun edebilecek bir çözüm arıyordum... Çözüm, dediğim gibi Yahudilere üzerine basabilecekleri sağlam bir toprak bulmaktan geçiyordu, böylece kendilerine ait bir toprakları olacaktı. Ve ben bu yönde çalışıyordum. Bu yönde işbirliği yaptım, çünkü bu hedef, aynı zamanda Yahudi halkının arasındaki bazı hareketlerce de aynen benimseniyordu. Bu yüzden, bunun en uygun çözüm olacağı kanısına vardım. Ülkeden çıkmak Yahudilerin de yararınaydı; belki bazıları bunu anlamıyorlardı ama öyleydi. Birisinin onlara yardım etmesi, bu işi organize etmeye çalışan aktif Yahudi gruplarına destek vermesi gerekiyordu; ben de bunu yaptım.[98]

Eichmann'ın bu cümlelerini aktaran Arendt, şöyle diyor: "Sözkonusu 'aktif Yahudi grupları', Eichmann gibi 'idealist' olanlar, yani Siyonistlerse, gerçekten de Eichmann, onlara saygı gösterdi, isteklerini dinledi, destek istemelerini kabul etti ve onlara verdiği sözleri tuttu." Arendt, bunlara rağmen, kitabının aynı sayfasında, İsrail mahkemesinin Eichmann'ın Siyonistlerle olan ilişkileri üzerinde hiç durmadığını da bildiriyor. Yahudi yazar, Nazi politikasının Yahudi liderlerce benimsenmesine dair şunları da ekliyor:

> Hans Lamm, 'Nazilerin Yahudi politikasının, ilk başta Siyonizme uygun düştüğü tartışılmaz bir gerçektir' diyor. Gerçekten de bu yıllarda Eichmann böyle düşünmektedir.

Naziler'in, Siyonistler tarafından da desteklenen politikası, ülkedeki Yahudileri mümkün olduğunca rahatsız ederek göçe zorlamaktı. 9 Kasım 1938 gecesi Yahudi ev ve dükkanlarının yağmalanmasıyla gerçekleşen ve kırılan camlar nedeniyle Kirstallnacht (Kristal Gecesi) olarak anılan saldırı, bunun bir örneğiydi. Yanda, Kristallnachftan geriye kalan bir Yahudi dükkanı.

> Bu düşüncelerinde yalnız da değildir. Bazı Alman Yahudileri, toplumlarının içinde bulunduğu asimilasyon sürecinin, Naziler'in başlattığı 'disimilasyon' süreci ile kırılabileceğini düşünmektedirler...
> Hitler'in iktidarı ele geçirişi, Siyonistler tarafından 'asimilasyonun sona erişi' olarak görülmüş ve sevinçle karşılanmıştır. Dolayısıyla Siyonistlerle Naziler arasında çeşitli işbirlikleri kurulmuştur. Siyonistler düşünmüşlerdir ki, Nazilerin başlattığı 'disimilasyon' politikası ve Filisitin'e göç bir arada olduğunda onlar için çok yararlıdır ve bu nedenle de 'Yahudi kapitalistleri' de devreye sokarak, iki taraf için de karlı bir çözüm oluşturma yoluna gitmişlerdir.[99]

Arendt, Siyonistler'in "Yahudi kapitalistleri devreye sokmaları"ndan söz ederken, önceki sayfalarda yoğun olarak incelediğimiz bir gerçeğe, yani Hitler'in büyük Yahudi finansörlerden aldığı dev yardımlara işaret ediyor.

Hannah Arendt, ayrıca Nazi politikasının Alman Yahudilerini Siyonizmi kabul etmeye hızla ittiğini vurguluyor ve o dönemlerde Siyonist yayın organı *Jüdische Rundschau*'nun tirajının beşbinden kırkbine çıktığına dikkat çekiyor. Arendt, ayrıca Eichmann ve diğer Nazilerin, yalnızca WZO'ya bağlı olan Yahudi Ajansı'yla (Jewish Agency) değil, bağımsız bazı Siyonist gruplarla da çok iyi ilişkiler kurduklarını, "Gestapo ve SS'lerin Siyonistlere çok yardımcı olduklarını" söylüyor.100 Aynı sayfada bildirdiğine göre, sözkonusu Siyonistler, Eichmann'ın kendilerine karşı oldukça "kibar" davrandığını söylüyorlar. Hatta Eichmann, bir keresinde, "genç Yahudilere eğitim alanı" açmak için bir manastırda yaşayan rahibelerin tümünü kovuyor, manastırı boşaltıp Siyonist gruba veriyor. Bir başka olayda ise Nazi Subayları bir Siyonist gruba, "eğitim alanlarına" rahat gidebilmeleri için bir tren tahsis ettiklerini söylüyor. (Arendt, Siyonist grubun ne "eğitim"i aldıklarını söylemiyor ama anlaşılan silahlı bir eğitim sözkonusu.)

Evet, bu ilişkiler aynı önceki sayfalarda incelediklerimiz gibi inanılması zor, hayret verici, şaşırtıcı ilişkilerdir. Ama hepsi gerçektir. Kuşkusuz kendisi de bir Yahudi olan Hannah Arendt'in bunları kabul etmesi ve yazması da son derece önemlidir.

Savaş Yılları ve Nazi Himayeli Otonom Yahudi Devletleri!...

Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem*'de, savaşın başladığı günlerde, yani 1939'da Naziler'in Yahudi politikasındaki birinci evrenin bittiğini söyler. Bu birinci evre, Arendt'in deyimiyle "sürgün" evresidir; Naziler Siyonistlerle işbirliği içinde Yahudileri Almanya ve Avusturya'dan sürmüş, Filistin'e yollamışlardır. Arendt'e göre, savaşla birlikte ikinci evre başlamıştır, çünkü artık birinci evredeki yöntemin, yani Yahudileri Filistin'e sürmenin imkanı kalmamıştır. Nedeni, Almanya'nın İngiltere'yle savaşıyor olmasıdır; artık hiçbir Alman gemisi, İngilizlerin hakim olduğu denizlerde Filistin'e yolcu taşıyamaz. Hem ayrıca Filistin de bir İngiliz mandasıdır. Arendt, bu yeni durumu şöyle özetliyor: "Yahudi Sorununun resmi çözümü 'zorunlu göç'tü, ancak bu artık mümkün olamıyordu." [101] Bundan dolayı Nazi politikasının değiştiğini söyleyen Arendt, ikinci evrenin "toplama" evresi olduğunu söyler. Yani Yahudiler Avrupa'da bir araya getirilip tecrit edileceklerdir. Bu evrenin ardından üçüncü evre, yani "Nihai Çözüm" (Final Solution) evresi gelecek ve toplanmış olan Yahudiler imha edileceklerdir.

Nazilerin Yahudi Devleti kurma yönündeki ilk denemeleri, Arendt'in de yazdığına göre, Nisko Planı'dır. Plan, Nazilerin Polonya'yı işgali üzerine Eichmann ve onun bir üstü olan Franz Stahlecker tarafından geliştirilmiştir. Polonya'nın yalnızca bir bölümü Nazilerce işgal edilmiştir (kalan kısım Rus işgalindedir) ve bu kısımda yaşayan bir milyon Yahudinin ne olacağı da Naziler tarafından düşünülmektedir. İşte bu anda Eichmann ve Stahlecker, sözkonusu Nisko Planı ile ortaya çıkarlar. Plan, Polonya'nın Nazi işgali altında olan ama asıl Reich topraklarına dahil sayılmayan Genel Hükümet (General Government) bölgesinde Nazi himayesinde otonom bir Yahudi Devleti kurulmasını öngörmektedir!... Arendt şöyle diyor: "Bu, Eichmann'ın, 'Yahudilere, üzerine basabilecekleri sağlam bir toprak bulma' hedefinin geçici bir süre için de olsa gerçekleştirilmesiydi." [102] Arendt, ayrıca planın öteki hazırlayıcısı olan Stahlecker'den de söz ediyor ve onun "Viyana'dayken Siyonist liderlerle sıkça el sıkışmaya alışmış birisi" olduğunu söylüyor.[103]

Eichmann ve Stahlecker'in planı Heydrich'ten de destek görür ve bir milyon Polonyalı Yahudi, ülkenin "otonom" bölgesinde toplanarak devletin çatısı atılır. Bölgede Naziler'in himayesinde "Yahudi Yaşlılar (Bilgeler) Meclisi" kurulur ve Eichmann da özel bir "göç merkezi" organize eder.[104] SS'ler, otonom bölgeye giden Yahudilere şöyle derler: "Führer, Yahudilere onlara yeni bir yurt vereceğine dair söz verdi." Ama savaş şartları nedeniyle Plan fazla etkili olmaz ve gerçek bir Yahudi Devleti kurulamaz. Ama Yahudiler bir kez tecrit edilmiş ve bir araya getirilmişlerdir; savaş sonrasında bunları toplayıp Fiistin'e götürmek Siyonistler için çok daha kolay olacaktır. Arendt'in bildirdiğine göre, bu tür

otonom Yahudi devletleri, Reich'ın başka bölgelerinde de kurulmaya çalışılır.

Eichmann'ın bir Yahudi Devleti kurma yolundaki ikinci girişimi ise 1941 yılında gelir. Bu girişim, Madagaskar Projesi olarak adlandırılır; çünkü Avrupa'dan dört milyon Yahudinin Madgaskar'a götürülmesini ve adada Nazi himayesinde bir Yahudi Devleti kurulmasını öngörmektedir. Bu proje, aslında İngilizler'in daha önceleri gündeme getirdikleri Uganda Projesi'ne benzer. Uganda Projesi, İngilizler'in bir "Yahudi vatanı" isteyen Siyonistlere Filistin yerine Uganda'yı önermesiyle gündeme gelmişti. İngilizler, Filistin'deki Arapların yaratacağı sorundan çekinerek böyle bir öneri getirmişler, ancak bu Siyonistlerce reddedilmişti. Şimdi aynı şeyi Naziler denemeye çalışmaktadır. Filistin kendi ellerinde olmadığına göre, orayı önerme şansları yoktur; ancak eski bir Fransız kolonisi olan Madagaskar'ı ele geçirmişlerdir ve Siyonistlere bu yeni ilginç teklifi götürmektedirler.

Naziler'in Avrupa içinde otonom Yahudi Devleti kurma çabalarına bir örnek de Heydrich'in Eichmann'ın yardımıyla Bohemya ve Moravya'da yaptığı denemedir. Arendt'in anlattığına göre, Heydrich, kendisine Bohemya ve Moravya'nın yönetimi verildiğinde, ülkeyi sekiz haftada Judenrein yapacağına söz verir. Bu işi nasıl yapabileceği Eichmann'a sorduğunda, Eichmann, ülkede otonom bir Yahudi Devleti kurulmasını önerir. Heydrich kabul eder ve Theresienstadt bölgesindeki tüm yerli Çek nüfusun boşaltılmasını emreder. Boşalan yere ülkedeki Yahudi nüfusunun büyük bölümü aktarılır.

Başka ilginç bilgiler de vardır. Mark Weber'in "Zionism and the Third Reich" adlı makalesinde yazdığına göre, 1942 yılında bir gözlemci, Almanya'da resmi izinle çalışan ve Filistin'e gidecek Yahudi göçmenlere eğitim veren Siyonist bir "kibutz" olduğunu rapor etmiştir. Weber, bu Siyonist merkezin muhtemelen 1942'den sonraki yıllarda da aktif olduğunu yazıyor. Bir başka deyişle, savaş öncesi dönemde Nazi-Siyonist ilişkisinin temelini oluşturan Yahudi göçü politikası, savaş yıllarında da mümkün olduğu ölçüde devam etmiştir. Siyonist-Nazi ittifakı hiç bir zaman sona ermemiştir.

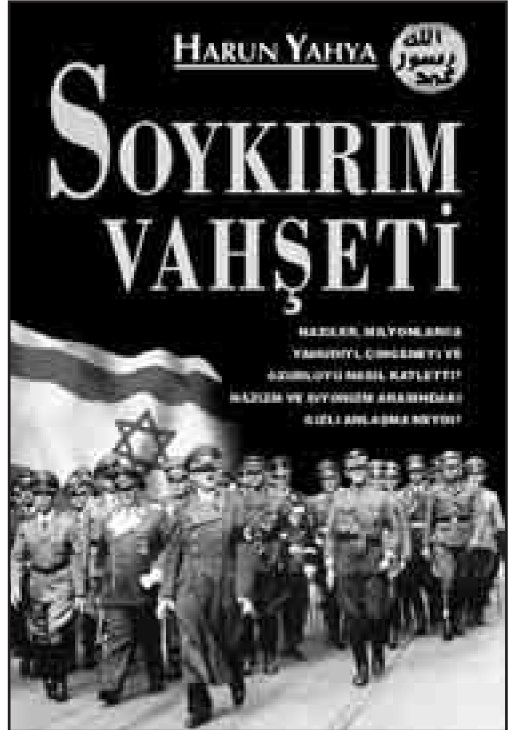
Bir başka deyişle, milyonlarca masum Yahudinin Nazi toplama kamplarında zulüm ve işkence altında yaşadığı, milyonlarcasının acımasızca katledildiği bir dönemde, Siyonistler ile Naziler arasındaki işbirliği sürmüştür.

Sözünü ettiğimiz Yahudi soykırımı, 20. yüzyılın ve hatta belki de insanlık tarihinin en büyük zulümlerinden biridir. Naziler, 1941 yılından itibaren, gerek toplama kamplarında gerekse işgal ettikleri bölgelerde, Yahudiler, Çingeneler, Slavlar, özürlüler gibi farklı insan gruplarına karşı sistemli ve acımasız bir soykırıma girişmişlerdir. Bu vahşetin en çok hedefi olan Yahudiler, toplam 6 milyona yakın masum kurban vermiştir. (Bu konuda detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Soykırım Vahşeti, İstanbul 2002)

Bu olayın en garip yönü ise, baştan beri anlattığımız gibi, Yahudi soykırımının sorumluları olan Nazilerin, Yahudi halkının sözde liderleri olan Siyonistler ile işbirliği içinde olmalarıdır. Bir diğer deyişle Siyonistler, İsrail Devleti'ni kurabilmek adına, kendi halklarını Nazi canavarlığına kurban etmişlerdir.

Bu bölümün başında, Nazi partisinin Tapınakçı geleneği koruyan bir örgüt olduğunu, Kabalistik ve masonik okült derneklerinin Naziler'in gerçek kimliğini oluşturduklarına değinmiştik. Ve bir mason locası niteliğindeki Nazi Partisi'ndeki Yahudi düşmanı görüntünün, Tapınakçı/mason geleneği ile çeliştiğini söylemiştik. Şimdi rahatlıkla böyle bir çelişkinin olmadığını, çünkü Naziler'in Tapınakçı geleneğe uygun olarak Yahudi önde gelenleriyle (Siyonistler) işbirliği yaptıklarını söyleyebiliriz.

Naziler ile Siyonistler arasındaki bu işbirliği, Hitler'in kurma iddiasında olduğu "Yeni Düzen"in, gerçekten de bölümün başında değindiğimiz gibi Yahudi önde gelenleri-mason ittifakı tarafından kurulan Yeni Seküler Düzen'in (*Novus Ordo Seclorum*) bir türevi olduğunu gösteriyor. Dini otoriteye karşı ortaya çıkan her seküler düzen gibi Naziler'in Yeni Düzen'i de, son tahlilde Yahudi önde gelenlerine ve onların yürüttüğü Mesih Planı'na hizmet için var edilmiştir.

Yahudi soykırımı, 20. yüzyılın ve hatta belki de insanlık tarihinin en büyük zulümlerinden biridir. Bu konudaki ayrıntılı bilgiler, "Soykırım Vahşeti"nde incelendi.

Bunların yanısıra, Nazizmin Tapınakçı kökeni, belki Naziler'in adeta bir "homoseksüeller kulübü" oluşuna da ilginç bir açıklama getirebilir. 2. bölümde incelediğimiz gibi Tapınakçılar'ın belirgin özelliklerinden biri, homoseksüel oluşlarıydı ve bu özellik Tapınakçı geleneği koruyan örgütler tarafından ısrarla sürdürülmüştü. Tapınakçı gelenekten doğan Nazi partisi ise gerçek ten de az önce dediğimiz gibi bir "homoseksüeller kulübü" görünümündedir: Hitler'in homoseksüel eğilimleri ve başka cinsel sapkınlıkları olduğu bilinmektedir.

Ayrıca Ernest Roehm, Hermann W. Goering, Rudolf Hess, Von Neurath, Von Fritsch gibi Nazi önde gelenleri de homoseksüeldir.[108]

Bu arada, Siyonistler ve Naziler arasındaki işbirliği, Siyonistlerin, kendi ırklarına karşı şiddet ve baskı uygulamaktan, onları yurtlarından sürmekten ve hatta soykırıma uğramalarına dolaylı destek olmaktan çekinmediklerini göstermektedir. İlginç olan, Siyonistlerin kendi ırklarına karşı uyguladıkları bu zulme, Kuran'da da dikkat çekilmesidir. Bakara Suresi'nde, İsrailoğulları'nın "birbirlerini öldürmekte ve birbirlerini yurtlarından çıkarmakta" ısrarlı davrandıkları şöyle anlatılır:

Hani sizden (İsrailoğullarından) 'Birbirinizin kanını dökmeyin, birbirinizi yurtlarınızdan çıkarmayın' diye söz almıştık. Sonra sizler bunu onaylamıştınız, hala da buna şahitlik ediyorsunuz. Sonra yine siz, birbirinizi öldürüyor, bir bölümünüzü yurtlarından sürüp çıkarıyor ve günah ve düşmanlıkla aleyhlerinde ittifaklar kuruyor ve size esir olarak geldiklerinde onlarla fidyeleşiyorsunuz. Oysa onları (yurtlarından) çıkarmak size haram kılınmıştı. Yoksa siz, Kitab'ın bir bölümüne inanıp da bir bölümünü inkar mı ediyorsunuz? Sizden böyle yapanların dünya hayatındaki cezası aşağılık olmaktan başka değildir. Kıyamet gününde de azabın en şiddetli olanına uğratılacaklardır. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir. (Bakara Suresi, 84-85)

Nazi-Siyonist ilişkisi ile ilgili bilgileri daha geniş bir bakış açısı ile incelediğimizde ise Nazi vahşetinin, gerçekte kitabın başından beri işleyişini konu edindiğimiz Mesih Planı'nın bir aşaması olduğunu görbiliriz. Çünkü Nazi kartı sayesinde gerçekleştirilen şey, Vaadedilmiş Topraklar'a dönüş projesidir. Vaad- edilmiş Topraklar'a dönüş ise Kabalacılar'ın önceden incelediğimiz yorumuna göre, Mesih'in gelişinin ayak sesidir.

II. KISIM

DÜZEN'İN GERÇEK YÖNETİCİLERİ

"Görüyorsun sevgili dostum Coningsby, dünya, olayların perde arkasını bilmeyen insanların sandığı kişilerden çok daha farklı kişiler tarafından yönetilmektedir."
Lionel Rothschild'ın 1844 yılında müstakbel İngiltere Başbakanı Benjamin Disraeli'ye (Coningsby) yaptığı bir konuşmadan, *American Manifest Destiny and the Holocausts*, Conrad Grieb, s. 4

A L T I N C I   B Ö L Ü M

Düzen'in Ardındaki Güçler

"Bir perde her zaman gereklidir. Gücümüzün büyük bölümü gizlenmekten kaynaklanır. Bu yüzden de, her zaman bir başka derneğin adı altında gizlenmeliyiz."
— İllüminati locasının 1794'teki bir metninden;
Die neuesten Arbeiten des Spartacus und Philo in dem Illuminaten-Orden, 1794, s. 143

"Bu durumda sorabiliriz: Eğer Dünya Düzeni bugün egemenliği elinde bulunduruyorsa, neden bazı kurumlara ihtiyaç duymaktadır?
Cevap açıktır: Dünya Düzeni egemenliğini korumaktadır çünkü egemenliğini reddetmekte, kendi varlığını kabul etmeyip gizlemektedir. Onun gücü heryerde; hükümetlerde, eğitimde, bazı dini gruplarda, incelikle hesaplanan savaşlar, devrimler ve kıtlıklarda görünmesine karşın, Dünya Düzeni, aynı mafya gibi kendi varlığını reddeder. Dünya Düzeni'nin hizmetçileri değişir ama Düzen sabit kalır. Eğer çok fazla kişi CFR'yi (Council on Foreign Relations) farkederse, bu kez güç Bilderberg'e ya da Trilateral Komisyonu'na aktarılır. Ama Düzen'in egemenliği sabit kalmaktadır."
— Eustace Mullins. The World Order: Our Secret Rulers, s. 193

Dünya, 20. yüzyılla birlikte eskisinden çok farklı bir dünya haline geldi. Yüzyılın hemen başlarında tüm güç dengeleri değişti. Bütün güçlü monarşiler yıkıldı ve yerlerine 19. yüzyıldaki anti-monarşik dalganın yeni sonucu olan ulus-devletler kuruldu. İslam dünyası, dünya politikasında son temsilcisi olan Osmanlı'nın yıkılmasıyla gücünü yitirdi. Yeni bir dünya düzeni, aslında bu yüzyılın başında kuruldu. Bu düzen, dünyanın Amerikan egemenliği altına girmesiyle başlıyordu. Ve bu nedenle de, 20. yüzyıl giderek Amerikan yüzyılı haline geldi.

20. yüzyıl hakkında okunabilecek milyonlarca sayfalık "resmi tarih" bilgisi bulunabilir. Ancak, biz yine resmi olmayan, örtülü tarihe bakacak ve bu tarihin içinde Mesih Planı'nın, ya da bir başka deyişle İsra Suresi'nin başında haber verilen "İsrailoğullarının ikinci yükselişi"nin yerini bulmaya çalışacağız.

Kitabın 2. bölümünde, Yahudi önde gelenleri ve Tapınakçı geleneği koruyan masonlar arasında kurulan İttifak'ın, Batı toplumlarını politik ve kültürel yönden büyük bir değişime uğrattığını görmüştük. İttifak, kendisine en büyük düşman olarak belirlediği dini otoriteye karşı büyük bir mücadeleye girişmiş ve sonuçta hem dini otoriteyi zayıflatmış, hem de onun yeniden güç bulmasını engelleyecek biçimde Batı toplumlarını sekülerleştirmiş, dinden koparmıştı.

4. bölümde ise İttifak'ın, arkasına Püriten geleneği koruyan Hıristiyan Siyonistleri de alarak, Vaadedilmiş Topraklar'da bir Yahudi devleti kurma çabasına giriştiğini inceledik. Bu hedefin önündeki en büyük engellerden birinin, yani Osmanlı sorununun yine İttifak tarafından ortadan kaldırıldığını gördük. Yahudi önde gelenlerinin karşılaştığı diğer bir büyük sorunun, yani Vaadedilmiş Topraklar'a göç etmek istemeyen kendi halklarının, "Nazi kartı"nın sayesinde acımasızca çözüldüğünü ise 5. bölümde konu edindik.

Vaadedilmiş Topraklar'da bir Yahudi devleti kurulması ise, İspanya sürgünü ile başlamış olan Mesih Planı'nın büyük bir başarı ile son aşamalarına gelmiş olması demekti. Çünkü, Mesih'in gelmesinden, yani umulan dünya egemenliğinin kesin olarak gerçekleşmesinden önce, Yahudi önde gelenlerinin yapması gereken üç şey vardı: Vaadedilmiş Topraklar'a dönmek, Kudüs'ü almak ve Tapınak'ı yeniden inşa etmek (bkz. "Giriş"). Ve bunların ilki, 4. ve 5. bölümlerde incelediğimiz aşamalar sonucunda gerçekleşti. Kudüs, 1967'de alındı. Tapınak'ın yeniden inşa edilmesi ise bugün İsrail'deki dinci gruplar tarafından an meselesi olarak görülüyor. Hükümet ise, Tapınak'ı inşa etmek Mescid-i Aksa'nın yıkılmasını gerektirdiği için, "henüz zamanı değil" düşüncesini koruyor ve önce "İslami muhalefet"in susturulması gerektiğine inanıyor. Tüm bunlar, Yahudi önde gelenlerine göre, Mesih'in gelişinin ve dünya egemenliği hedefinin an meselesi olduğunu göstermektedir.

Bu durumda, 20. yüzyılda dünyayı etkileyen büyük politik gelişmelere de göz atmak ve İttifak'ın bu gelişmelerdeki rolünü incelemek gerekir. Eğer Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasında kurulmuş olan İttifak bir dünya egemenliği öngörüyorsa, kuşkusuz bu hedefe bu denli yaklaşıldığı 20. yüzyılda da İttifak'ın yeni politik manevraları yaşanmış olmalıdır. Mesih geldiğinde kesin olarak kurulacağı umulan dünya egemenliğinin altyapısı Kabalacılar'ın geliştirdikleri "Mesihi dönem insan eliyle başlayacaktır" kuralına uygun olarak 20. yüzyılda kurulmaya çalışılmış olmalıdır.

Dünya egemenliğinin altyapısı, dünyadaki güç merkezlerinin İttifak'ın eline geçmesi olarak yorumlanabilir. İttifak, 19. yüzyılın bitimiyle birlikte, Katolik ve İslam dini otoritelerinin gücünü ortadan kaldırmıştı. 20. yüzyıl ise İttifak'tan bağımsız diğer güç merkezlerinin de ele geçirilmesi, ya da en azından

etkisiz hale getirilmesine sahne oldu. İlerleyen sayfalarda İttifak'ın 20. yüzyılda doruğa çıkan gücünü birlikte göreceğiz.

Ancak bir noktaya dikkat etmek gerekir. Önceki yüzyıllarda, masonluk, tek başına uluslararası dengeleri kontrol etmeye yetiyordu. Fakat 20. yüzyıl, dış politika kavramını ve ülkeler arasındaki ilişkilerin doğasını çok daha karmaşık bir hale getirdi. Artık büyük ülkelerin dış politikaları son derece kapsamlı bir kadro elinde şekillendirilmeye başlandı. Artık yalnızca zeki bir kral ya da bir-iki devlet adamı değil, ancak uzman bir kadro tarafından yönlendirilebilecek bir diplomasi tarzı doğmuştu.

İşte İttifak bu nedenle yeni mekanizmalar üretti. Böylece İttifak'ın karar merkezleri, klasik loca atmosferinden çıkarak daha gelişmiş ve modern "think-tank"lere kaymaya başladı. Masonluk hala önemliydi ve ülke-içi kontrolün sağlanması için birebirdi (P2 örneğinde açıkça görüldüğü gibi). Ancak dış politika alanı, masonluğun mistik görünümünden ve ritüellerinden soyutlanmış bu yeni kurumların denetimine geçti. İlerleyen sayfalarda, bu kurumların en önemlilerini, Council on Foreign Relations, Chatham House, Bilderberg Group ve Trilateral Commission gibi örgütleri ve bu örgütlerin İttifak'ın hedeflerine olan katkılarını inceleyeceğiz.

Önce bu örgütlerin kimler tarafından kurulduğuna ve 20. yüzyılın en önemli ifadelerinden biriyle, kimler tarafından "finanse" edildiğine değinelim.

"Finansman", 20. yüzyıl politikasının anahtar kelimesiydi. Ve ellerinde dev miktarda "finans" bulunan Yahudi önde gelenleri, Mesih Planı'nı gerçekleştirmek için can atıyorlardı.

Yahudiler ve 'Finansman'

Yahudilerin ekonomik gücü, oldukça ünlü bir konudur. Önceki bölümlerde Mesih Planı'nın aşamalarından söz ederken yeri geldiğinde bu ekonomik gücün etkisine değinmiştik. 20. yüzyıldaki gelişmelerin perde arkasını araştırmak içinse, sözkonusu ekonomik gücü biraz daha yakından incelemekte yarar var.

Yahudi toplumunun parayla olan ilişkisi, büyük ölçüde İbrani öğretisinden kaynaklanır. Kitabın 3. bölümünde de vurguladığımız gibi Yahudi dini, dünya-merkezli ve maddeye yönelik bir dindir. Bu nedenle, İslam ve Katolik dinlerinde uzak durulması söylenen "para hırsı", tam aksi bir şekilde, Yahudilikte meşru, hatta teşvik edilen bir dürtüdür. Bu nedenle de sözkonusu iki dinde yasaklanan faiz, Yahudilikte serbest bırakılan, hatta tavsiye edilen bir kazanç yöntemidir. Max Weber de, Yahudi-para ilişkisinin dini boyutunu özenle vurgulayarak, "Yahudilerin parasal işlemler konusundaki tercihlerinin nedeni ritüel telakkileriydi" der.[1]

Faiz, Ortaçağ'daki Yahudi ekonomik gücünün de temelini oluşturmuştur. Kimsenin tefecilik yapmadığı bir ortamda, bunu bir dini emir olarak gören Yahudiler tefecilikle özdeşleşmişlerdir. *Judaica*, Ortaçağ'da Yahudi tefecilerin genelde % 30 civarında faizle borç verdiklerini ancak bu oranın zaman

zaman % 100'lere bile vardığını yazıyor (enflasyonsuz bir ortamda bu rakamın büyüklüğü elbette çarpıcıdır). Ortaçağ boyunca "Yahudi" ve "tefeci" kavramları o kadar özdeşleşmiştir ki, bazı dillerde aynı anlamda kullanılır olmuştur. O dönemdeki bazı Almanca kitaplarda "wucherer" (tefeci) kelimesinin "Yahudi" anlamında; "judaizare" (Yahudileşme) sözcüğünün de "faiz alma" anlamında kullanıldığına rastlanır.

Yahudi tefecilerin önemli bir özelliği de, mesleklerini sürekli olarak babadan-oğula aktarmaları ve bu şekilde sürekli katlanan bir sermaye ile büyük bir ekonomik güce ulaşmalarıdır. Bu nedenle Ortaçağ'da pek çok Kral Yahudilerden borç almışlardır. Bunun çarpıcı bir örneğini kitabın ilk başlarında incelemiştik: İspanya Kraliçesi İsabella'nın Granadalı Müslümanlara karşı girişip 1492'de kazandığı savaşı, (aynı zamanda da bir Kabalacı olan) Isaac Abrabanel adlı tefecinin finanse ettiğini görmüştük. Kolomb'un yolculuğu da Abrabanel ve diğer başka bazı Yahudilerce finanse edilmişti. Bunlar, "finansman" kavramının, en başından beri Mesih Planı'nda önemli bir yer tuttuğunun işareti olarak yorumlanabilir. Kitabın önceki bölümlerinde, Yahudilerin 16. ve 17. yüzyıllardaki ekonomik güçlerine değinmiş ve köle ticareti, sömürgecilik gibi alanlardaki büyük rollerini vurgulamıştık. Amsterdam'da kapitalizmi doğuranların da Sefarad Yahudileri olduğunu konu edinmiştik.

17. ve 18. yüzyıllarda doğan yeni bir sınıf ise Yahudilerin ekonomik gücünü siyasi alana da taşıdı. Bu sınıf, "Saray Yahudileri" (Court Jews) olarak adlandırılıyordu ve yeni kurulmaya başlanan merkezi mutlak devletin finansman ihtiyacından doğmuşlardı. Bu Yahudiler, özellikle Protestan reformunun ardından Papa'nın otoritesinden bağımsız olarak kurulan yeni merkezi devletlerin yardımına koşan varlıklı tefecilerdi. Özellikle Avrupa'nın Protestan ve Katolik güçleri arasındaki kanlı Otuz Yıl Savaşları, hem savaş sırasında hem de sonrasında büyük bir finansman açığı doğurmuştu ve bu açık Yahudilerce kapatıldı. Bunun yanında yeni kurulan merkezi devlet mekanizması, tüm yetkileri elinde toplamak istiyordu ve bunun için de öncelikle büyük bir finansman ihtiyacıyla karşı karşıya kalmıştı. Yeni devlet aygıtının; ordu toplayıp beslemek, bürokrasi oluşturmak, otoritesini sağlamlaştırmak için ihtiyaç duyduğu parayı karşılayan Yahudiler, doğal olarak yeni mutlak yöneticilerin yanında büyük bir güç ve saygınlığa kavuştular.

Merkezi devletlerin giriştiği savaşların finansmanı da, sözkonusu "Saray Yahudileri"nden sağlanıyordu. *Judaica*, örneğin Osmanlı'ya karşı giriştiği savaşlar sırasında Avusturya'nın tüm bütçesinin üçte birinin Yahudilerden alınan borçlarla karşılandığını bildiriyor.[2] Bu "savaş finansörlüğü", Saray Yahudileri'nin başta gelen işlevlerinden biri haline geldi. Öyle ki, çoğu zaman karşılıkla savaşan her iki devlet de, masraflarını Yahudilere borçlanarak karşılıyordu. Bu nedenle de, savaş finanse etmek ve bu kirli işten kar yapmak, kısa sürede Yahudilerle özdeşleşen bir "meslek" halini aldı. (Bu "savaş finansörlüğü", Kuran'da bildirilen, Yahudilerin yeryüzünde **"savaş amacıyla ateş alevlendir-**

dikleri" ve **"yeryüzünde bozgunculuğa çalıştıkları"** [Maide Suresi, 64] haberine de uygundu kuşkusuz.)

"Saray Yahudileri"nin en önemli özelliği ise yüksek bir "ırk bilinci"ne sahip olmalarıydı.

Judaica, hem Protestan hem de kimi zaman Katolik kral ve prenslerin yanında büyük bir güce ulaşan bu Yahudilerin tamamına yakınının, kendi çıkarlarını değil, Yahudi toplumunun genel çıkarlarını koruduğunu anlatıyor ve bu nedenle de Yahudi toplumlarının lider ve temsilcileri (İbranice *Shtadlan*) haline geldiklerini bildiriyor. "Yahudi Ansiklopedisi", ayrıca Saray Yahudileri'nin Yahudi politik eşitliğinin sağlanmasının öncüleri olduğunu da vurguluyor.[3]

Avrupa'nın politik ve sosyal gelişimini konu eden kaynaklar, merkezi devletlerin kurulmasının, ticari çıkarlarını koruyacak bir otorite (elbette "seküler" bir otorite) arayan "burjuvazi"nin desteğiyle olduğunu söylerler. Buna göre, "burjuvazi", merkezi monarşilerin kurulmasıyla birlikte ekonomik konumunu güçlendirmiş, Fransız Devrimi ile de, aristokrasiyi ve dini otoriteyi ortadan kaldırarak, doğrudan iktidarı ele geçirmiştir. İşte "burjuvazi" olarak adlandırılan bu sınıfın en ilginç fakat dikkat çekilmeyen özelliği, büyük bölümünün Yahudilerden oluşmasıdır. Tefecilik yoluyla asırlardır katlanarak büyümüş bir sermaye birikimine onlardan başka kim sahipti ki?...

Fransız Devrimi'nin ardından Saray Yahudileri devri kapandı ve yeni bir dönem, Yahudi bankerler dönemi başladı. Bu bankerlerin gücü, eski Saray Yahudileri'nden çok daha fazlaydı. Goldschmidt, Oppenheimer, Seligmann hanedanlarının kurduğu finans imparatorlukları bu dönemde, 19. yüzyılın başında doğdu. Bu finans imparatorluklarının en ünlüsü ve kuşkusuz en önemlisi ise Rothschildlar'dı.

Rothschild Hanedanının Öyküsü

"Bir ulusun parasının denetimi
elimde olsun, onun kanunlarını
kimin yazdığını umursamam artık"
- Mayer Amschel Bauer (Rothschild)

Judaica, "19. yüzyıldaki Yahudi bankacılığı, Rothschildlar'ın Frankfurt'taki yükselişiyle başladı" diyor. Kuşkusuz Rothschildlar'la birlikte yalnız 19. yüzyıldaki Yahudi bankacılığı değil, yeni bir devir de başlamış oluyordu. Alman tarihçi Prof. Wilhem bu konuda şöyle der: "Rothschildler Avrupa politikasına paranın hükmünü getirmiştir. Dünyayı paranın ve onun fonksiyonlarından ibaret hale getirmek için çalışmışlardır." Frederic Morton ise, The Rothschilds adlı kitabının önsözünde "son yüzelli yıldır, Rothschild hanedanının Avrupa tarihindeki perde arkası rolü şaşırtıcı boyutlardadır" diyor ve ekliyor, "yalnızca bireylere değil, uluslara da borç vermeyi başardıklarından dolayı inanılmaz karlar elde ettiler." Belki de bazılarının dediği gibi, Rothschildlar'ın zenginliği, ulusların çöküşüne bağlıydı." [4]

Hanedan 1800'lü yılların hemen başında Almanya'da doğmuştu. Frankfurt'ta 1744'te doğan Aşkenaz Yahudisi Mayer Amschel Rothschild, hanedanın kurucusuydu. Önceleri Mayer Amschel, Frankfurt'ta faizle borç para veren fırsatçı bir tefeciydi. Gittikçe zenginleşen Amschel, Avrupa ekonomisinin merkezi haline gelmeye başlayan Frankfurt'taki en güçlü banker oldu ve beş oğlunu, Avrupa'nın diğer finans merkezlerine göndererek Rothschild hanedanını kurdu. Beş ok ile sembolize edilen Rothschild hanedanının varisleri, finans dünyasında izledikleri yayılmacı politika sonucunda Avrupa ekonomisini büyük ölçüde kontrol altına aldılar.

Bu beş oğuldan Amschel Mayer Frankfurt'ta kaldı. Solomon Mayer Viyana'ya, Karl Mayer Napoli'ye, James Jacob Mayer Paris'e ve Nathan Mayer de Londra'ya gitti. Bu beş Rothschild da gittikleri finans merkezlerinde büyük güce ulaştılar.

1816'da Viyana'ya giden Salomon Mayer, Habsburg hükümet bankacılığında kilit kişi oldu. Bu arada Avusturya'nın ünlü devlet adamı Metternich'le çok yakın ilişkiler kurdu (hatta 1848 devrimi sırasında Metternich'in kaçmasına yardım ettiği söylenir). Avusturya sınırları içinde Yahudilere yapılan her türlü yasal kısıtlamaların kalkmasını sağladı. Salomon Mayer'in ikinci oğlu Anselm Salomon ise Viyana'da, beş Yahudi ailesi; Arnstein, Eskeles, Geymuller, Stein ve Sina tarafından paylaşılan banka tekelini devraldı.

1821'de Napoli'de bir şube açan Karl Mayer ise İtalya'nın en önde gelen bankeri oldu. Sardunya, Sicilya, Napoli'ye hatta Papa devletine büyük miktarlarda borç verdi. Diğer dört oğlu da Rothschild ailesi üyeleriyle evlendiler.

Beş kardeşin en küçüğü olan James Jacob Mayer, 1812 yılında Paris'e gitti ve Rothschild Frères şirketini kurdu. Fransa'daki Yahudi toplumuyla yakın ilişkiler geliştirdi. Yönetimle de iyi bağlar kurarak, Fransa'yı İngiltere'yle birlikte Rothschild'lerin en önemli kalesi durumuna soktu. Öyle ki, 27 Temmuz 1844'te Mazzini şöyle diyordu: "Eğer Rothschild isterse Fransa'nın kralı olabilir." [5] 1909 baskılı *Jewish Encyclopedia*'da ise Rothschild'lerin Fransa'daki gücü şöyle açıklanıyordu: "1848 yılında Paris bankacıların toplam 352 milyon frankı olduğu halde, yalnızca Rothschild, Paris'te 600 milyon franka sahipti." [6]

İngiltere'ye giden Nathan Mayer ise 1806'da Hannah Barent Cohen ile evlendi. Bu ilişki onu İngiltere'nin Sefarad cemaatine de dahil etti. Judaica, Nathan Mayer'in, henüz 1810 yılında, Londra para piyasasındaki en büyük güç haline geldiğini bildiriyor.[7] 1815'te, Nathan Mayer, Waterloo'daki İngiliz zaferini, kurduğu erken istihbarat ağı sayesinde çok önceden öğrendi ve Londra borsasına koşarak aldığı hisseleri ertesi gün çok büyük miktarla satarak bir gecede inanılmaz bir servet elde etti.

1836'da hanedanın Londra'daki temsilcisi Nathan Mayer Rothschild ölünce en büyük oğlu Lionel Nathan Rothschild başa geçti ve sadece Londra bölümünün iş bağlantılarını sağlamakla kalmadı, ayrıca İngiliz Yahudi toplumunun 30 yıl liderliğini de yaptı. Mali operasyonlarından bazıları; Kırım Savaşı'nı devam ettirecek 16 milyon poundluk borcun sağlanması ve 1875'te

Bankerlik işine girmeden önce, ünlü bir haham ailesi olarak tanınan Rothschildlar, genelde "kirli" yollardan elde ettikleri dev servetle büyük bir ekonomik ve politik güce ulaştılar. Hanedanın en önemli özelliği ise bu büyük gücü, yalnızca ailevi çıkarlar için değil, tam tersine asıl olarak, bağlı oldukları ırkın çıkarlarına uygun olarak kullanmalarıydı. Bu nedenle Siyonist harekete ve İsrail Devleti'ne çok büyük yardımlar yaptılar. Ancak en büyük "icraatları, Yeni Düzen'i kontrol edecek olan politik kurumları oluşturmak" olacaktı. Yanda, 1898'de Fransız basınında yayınlanan bir Rothschild karikatürü.

İngiltere'de "İngiliz asilzadesi" ünvanını kazanan ilk Yahudiydi.

Rothschildlar'ın kurdukları bu hanedan ağı, onlara büyük bir ekonomik güç getirdi. Alman tarihçi Werner Sombart, *Jews and Modern Capitalism* adlı kitabında şöyle der: "1820 sonrasındaki dönem 'Rothschildler'in çağı' olarak bilinir. Öyle ki yüzyılın ortasında finans çevrelerinde şu yargı genel bir inanç haline gelmişti: Avrupa'da tek güç vardır, bu da Rothschild'lerdir." [8] John Reeves ise, *The Rothschilds; The Financial Rulers of Nations* adlı kitabında şöyle yazar:

> Nathan Rothschild'ın İngiliz Hükümetine ilk yardımı 1819'daydı ve 60 milyon dolarlık borç verdi; 1818-1832 arasında 105.400.000 dolar miktarında sekiz adet borç daha verdi; aşağı yukarı 700 milyon dolarlık 18 adet hükümet borcu oluşturdu. Etkileri o kadar güçlüydü ki, hiçbir savaş Rothschild'lerin yardımı olmadan gerçekleşemezdi. Politika ve ticaret dünyasında öyle güçlü bir pozisyona yükseldiler ki bir anlamda Avrupa'nın diktatörleri oldular.[9]

Ünlü Amerikalı Yahudi yazar Hannah Arendt, *The Origins of Totalitarianism* (Totaliterizmin Kökenleri) adlı kitabında Rothschildlar'ın gücüne değinirken, 19. yüzyılda pek çok devlet adamının günlüklerine, yeni bir savaş çıkmayacağını, çünkü Rothschildlar'ın şimdilik böyle bir şey istemediklerini yazdıklarına dikkat çekiyor. Arendt, özellikle Tarihçi J. A. Robson'ın *Imperialism* adlı kitabında yazdığı şu satırları da vurguluyor: "Eğer Rothschild ailesi buna karşı koyarsa, herhangi bir Avrupa ülkesinin ciddi bir savaşa girebileceğine

inanan var mı gerçekten?" Arendt, Metternich'in şu tespitini de aktarıyor: "Rothschild ailesinin Fransa devleti üzerindeki etkisi, başka herhangi bir yabancı devletin etkisinden daha fazladır." [10]

Bu, Rothschildlar'ın tek başlarına bir devlet kadar güç elde ettikleri anlamına geliyordu. İşin bir başka ilginç yanı da, Rothschildlar'ın bu kazançlarının çoğu kez başkalarının yıkımını getirmesiydi... E. C. Knuth, *The Empire of the City* adlı kitabında, bu konuya dikkat çekerek şöyle diyor: "Şu tartışmanın ötesinde bir gerçektir ki, Rothschildlar, servetlerini, tarihteki büyük çalkantılar ve büyük savaşlar sırasında, yani başkalarının büyük paralar yitirdiği zamanlarda oluşturmuşlardır." [11]

Gerçekten de, Avrupa ülkelerin içinde bulunduğu savaşlar dolayısıyla meydana gelen ekonomik krizler ve her türlü kargaşa ortamı en fazla Rotshchildlar'ın işine geliyordu. Rothschildlar'ın en çok sözü edilen özelliklerinden biri de, eski Saray Yahudileri'nin geleneğine uyarak, savaşan iki tarafı birden finanse etmeleriydi. Napolyon Savaşları sırasında, hanedanın Paris'teki kolu James Jacob Mayer Fransız ordularını, kardeşleri ise karşı taraftaki orduları finanse etmişlerdi. Napolyon Savaşlarının ardından Fransa'nın ödediği 120 milyon poundluk tazminatın ödenmesinde de Rothschildlar aracılık etmişti.[12]

Bu "kirli" yöntemleri kullanan Rothschildlar, yüksek faizle borç vererek çok büyük miktarda karlar elde ettiler. *Judaica*'nın bildirdiğine göre, yalnızca 1815-1828 yılları arasında Rothschild serveti 3.332.000 franktan 118.400.000 Franka çıktı. Böylece tefecilik/faiz yöntemini kullanarak insanları sömüren Rothschild imparatorluğu doğdu.

Kullanılan bu yöntem, tam olarak Kuran'da dikkat çekilen yöntemdi: Kuran, Yahudilerin, **"ondan (faizden) nehyedildikleri halde faiz aldıklarını ve insanların mallarını haksız yere yediklerini"** bildiriyordu. (Nisa Suresi, 161)

Yahudi Bankerler; Mesih Planı'nın Yeni Uygulayıcıları

Tüm bunların ötesinde dikkat çekici olan bir şey daha vardı: Rothschildlar'ın elde ettikleri güç, yalnızca bir ailenin elde ettiği güç değildi. Ailenin son derece dindar bir geleneği vardı ve elde ettikleri gücü de bu geleneğe, yani Yahudiliğin genel çıkarlarına uygun olarak kullanıyorlardı. *The Universal Jewish* Encyclopedia şöyle diyor: "Ailenin 17. yüzyıl kayıtları bazı hahamların isimlerini içermektedir. Rothschildlar'ın yaşantılarında Yahudi kurallarına olan dikkat çekici bağlılıkları, her nesilde bir Rothschild'ın Yahudi faaliyetlerinin organizatörü olmasını sağlamıştır."

Zaten hanedanın kurucusu olan Mayer Amschel, güçlü bir "ırk bilinci"ne sahipti. Bu nedenle de, Tevrat'ın "kızlarınızı onların oğullarına vermeyeceksiniz ve oğullarınıza ve kendinize onların kızlarını almayacaksınız" [13] hükmü gereği, oğullarına "ırk-dışı evlilikler" yapmamalarını vasiyet etmişti. Bu kural, hanedanın üyeleri tarafından titizlikle uygulandı. Rotschildlar, ya başka Rothschildlar'la, ya da Warburg, Oppenheimer gibi başka Yahudi hanedanlarla evlendiler.

Rothschildlar'ın İbrani öğretisine bu denli bağlı olmaları kuşkusuz çok önemliydi. Çünkü İbrani öğretisi,Yahudilere diğer uluslar ve dinler üzerine bir egemenlik vaad ediyordu. Ve, kitabın önceki bölümlerinde de incelediğimiz gibi, Kabalacılar da bu egemenliği gerçekleştirmek için çalışıyor, Mesih Planı uyarınca "tarihin akışını değiştirme"ye uğraşıyorlardı. Güç istiyorlardı. Rothschild gibi "ırk bilinci" yüksek bir ailenin böylesine dev bir ekonomik güce ulaşması ise kuşkusuz Mesih Planı için dev bir destek anlamına geliyordu.

Rothschildlar dev Yahudi bankerlerin belki en ünlüleriydiler, ancak tek değildiler. Onlarla aynı dönemde yani 19. yüzyılın başında yükselişe geçmiş olan Goldschmidt, Oppenheimer gibi soydaşlarına, yüzyılın sonlarına doğru yeni finans imparatorlukları kuran Warburg, Schiff, Lehman, Kahn gibi yeni hanedanlar da eklenmişti. Bunların oynadıkları role ilerleyen sayfalarda yeniden değineceğiz. Yalnız bu büyük finansörlerin sahip oldukları "ırk bilinci"nin verdiği dayanışma ile, çok büyük bir güce ulaştıklarını vurgulamakta yarar var. Öyle ki, 19. yüzyılın ünlü sosyalistlerinden Bruno Bauer, "Viyana'da ancak müsamaha gören Yahudi, sahip olduğu mali güç sayesinde bütün imparatorlukların kaderini belirliyor. Alman devletlerinin en küçüklerinde hakları olmayabilen Yahudi, Avrupa'nın kaderine karar veriyor" diyordu.

Amerikalı yazar Eustace Mullins, *The World Order:* Our Secret Rulers adlı kitabında, sözkonusu Yahudi bankerler arasındaki ilişkilere de değiniyor. İlk dikkat çeken, hemen hepsi Alman kökenli olan bu Aşkenaz hanedanların, az önce de vurguladığımız gibi birbirleriyle de büyük bir dayanışma içinde olmaları, hatta bir tür kapalı toplum oluşturmalarıdır. Çünkü sürekli birbirleriyle iş yapar, birbirlerini destekler ve birbirlerinden kız alıp-verirler. Yahudi yazar Nathan Ausubel de bu önemli bağlantıya değinerek, "Yahudiler Batı Avrupa'ya kapitalizmin yerleşmesini, çok geniş akrabalık bağları ve pazarları kontrolleri altında tutmaları sayesinde sağladılar" diyor.[14]

Böylece bu Yahudi bankerler, 20. yüzyılın başında ellerindeki ekonomik güç ve kurdukları "ırk dayanışması" sayesinde çok büyük politik sonuçlar elde edecek hale geldiler. Elbette dünyanın tüm büyük sermayedarları, Yahudilerden oluşmuyordu. Ama Yahudi sermayedarların özelliği diğer "meslektaş"larından farklı olarak politik sistemi yalnızca "daha çok kar" etme amacına uygun olarak değil, bir de "Siyon idealini gerçekleştirme" hedefine, ya da bir başka deyişle Mesih Planı'na uygun olarak yönlendirmeye çalışmalarıydı.

Rothschild hanedanı, Mesih Planı'na uygun olarak çalışan bu finansörlerin kuşkusuz en önemlisiydi. Her şeyden önce, Rothschild hanedanı, Yahudi bankerler arasındaki hiyerarşinin en tepesindeydi; yani Yahudi ekonomik gücünün lideriydi. Bu nedenle de Siyasi Siyonizm akımının lideri Theodor Herzl, ilk olarak Rothschildlar'dan destek istemeye gitmişti. Hanedan kısa süre sonra Siyasi Siyonizmin ve Filistin'e yapılan Yahudi göçünün en önemli destekçisi haline gelmişti. Daha sonra da Rothschildlar, İsrail'in en önemli ekonomik dayanaklarından biri oldular. Örneğin, Rothschildlar, İsrail'in ünlü Dimona Nükleer Santrali'ni de finanse ettiler.[15]

Ancak burada Rothschildlar'ın Siyasi Siyonizm projesine ve daha sonra da İsrail Devleti'ne verdikleri desteği değil, daha başka "icraat"larını konu edineceğiz. Çünkü Mesih Planı, önceki bölümlerde de incelediğimiz gibi yalnızca Vaadedilmiş Topraklar'la sınırlı kalmıyordu. Sonuçta umulan bir dünya egemenliği olduğu için, Plan, tüm dünyayı dönüştürmeyi ve Mesih geldiğinde kesin olarak kurulması beklenen dünya egemenliğinin altyapısını kurmayı amaçlıyordu.

Kitabın 2. bölümünde de değindiğimiz gibi bu altyapı, dini otoritenin ve monarşilerin ortadan kaldırılması ve bu sayede doğan boşluğun Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasında kurulu olan İttifak tarafından doldurulması ile sağlanacaktı. 2. bölümde, bu hedeflere nasıl ulaşıldığını, 20. yüzyılın başına dek incelemiştik. Bu arada, 20. yüzyılın başında bir yandan da Siyasi Siyonizm projesinin uygulamaya konmuş olduğunu hatırlayalım.

Kısacası, 20 yüzyılın başında, Yahudi önde gelenleri ki artık bu önde gelenlere ağırlıklı olarak Yahudi bankerler de dahildi için yerine getirilmesi gereken üç büyük hedef vardı:

1- Dini otoritenin tam olarak yenilgiye uğratılması (ki artık bu dini otorite Papa değildi, o 19. yüzyılın son çeyreğinde politik yönden İttifak tarafından yok edilmişti. Bu dini otorite, Halife, yani Osmanlı'ydı.)

2- Kalan monarşilerin de yok edilmesi. (İttifak'ın hiçbir zaman çok güvenmediği ve "istikrarsız" bulduğu monarşilerden zaten üç tane kalmıştı: Avusturya-Macaristan, Rusya ve Osmanlı)

3- Vaadedilmiş Topraklar'ın, Yahudilerin, ya da şimdilik orayı sonradan Yahudilere verecek bir gücün eline geçmesi.

Ne ilginçtir ki, I. Dünya Savaşı, tam da bu hedefleri yerine getirdi...

I. Dünya Savaşı ve Rothschild Gölgesi

Savaşla birlikte, dünyanın son imparatorlukları da yıkıldı. Avusturya-Macaristan ve Rus İmparatorlukları dağıldı. Bir de, en önemlisi, asırlardır Vaadedilmiş Topraklar'ı elinde bulunduran Osmanlı İmparatorluğu da parçalandı.

Tapınakçı geleneğin koruyucusu olan masonlarla Yahudi önde gelenleri arasında kurulan İttifak için, savaşın bu denli uygun sonuçlar doğurması acaba yalnızca bir raslantı mıydı? Asırlardır devam eden anti-monarşik hesapların tam olarak gerçekleşmesi ve o dönemde Siyonist liderlerin en büyük hedefi olan Osmanlı'nın parçalanması, yalnızca savaş şartlarının "kendiliğinden" oluşturduğu bir sonuç muydu? Yoksa İttifak, bu sonuçları elde etmek için savaşı yönlendirmiş miydi?

Özellikle Osmanlı'nın parçalanmasına baktığımızda, İttifak için çıkan bu olumlu sonuçların "kendiliğinden" değil, büyük ölçüde İttifak'ın çabalarından kaynaklandığını görebiliyoruz. Kitabın önceki sayfalarında, 4. bölümde, Osmanlı'nın parçalanmasında İttifak'ın oynadığı rolü incelemiştik. Hıristiyan azınlıkların çıkardıkları isyanların, özellikle de Sırp isyanının, locaların büyük

I. Dünya Savaşı 10 milyon insanın ölümüyle sonuçlandı. Savaş, büyük güçlerin çıkar çatışması ve sömürgeleri paylaşma kavgasıydı. Ama bunların da ötesinde savaşta hedeflenen bir başka amaç, bir başka misyon daha vardı: Yahudi önde gelenleriyle masonların kurduğu İttifak'ın asırlardır peşinde koştuğu, "Yahudi diyarını kurtarma" misyonu...

yardımı ile gerçekleştiğini hatırlatmıştık. Bunun da ötesinde, devleti yaşatabilecek tek mümkün proje olan Pan-İslamizm hareketinin, ulusçuluğun körüklenmesiyle baltalandığına değinmiştik. Osmanlı'nın bir olup-bittiyle savaşa sokulması ise yıllardır süren parçalama çabasının son fitilini de ateşlemiş oldu.

Siyonist hareketin en büyük rüyasını gerçekleştirip, Vaadedilmiş Topraklar'ı Osmanlı yönetiminden koparan savaşta, Yahudi önde gelenlerinin oynadığı önemli rol sanırız bir rastlantı değildi. Evet, savaşta Yahudi önde gelenlerinin büyük bir rolü vardı, hem de çok ünlü bir ismin, Rothschild'ın... Hanedan, 19. yüzyılda başarı ile gerçekleştirdiği "savaş finanse etme" mesleğini iyice geliştirmiş ve koskoca bir "dünya savaşı"nı organize edebilecek güce ulaşmıştı. Eustace Mullins, savaşta her iki tarafı da besleyen finansörlerin oynadığı rolü şöyle anlatıyor:

> I. Dünya Savaşı yaşanırken, ABD'nin bankacılık sistemini, Federal Reserve'in (Özerk Merkez Bankası) başkanlığını yapan Paul Warburg yönetiyordu. Savaş Endüstrisi Kurulu'nun (War Industries Board) başındaki Bernard Baruch, Amerikan endüstrisini yönlendiriyordu. Eugene Mayer, Savaş Finans Kurumu'nun (War Finance Corp.) başkanıydı. Kuhn-Loeb şirketinin ortağı Sir William Wiseman, İngiliz ve Amerikalılar'ın istihbarat bağlantılarını kuruyordu. Kuhn-Loeb'in diğer ortağı Lewis L. Strauss, Amerikan gıda sanayisini elinde tutuyordu. Bu arada Paul Warburg'un kardeşi olan Max

I. Dünya Savaşı'nda çarpışan ülkelerin finansmanı, tepesinde Rothschild hanedanın oturduğu Yahudi finans imparatorluğunca karşılanmıştı. İttifak'ın beklentilerinin tümünü yerine getiren savaştaki liderler de ilginçi kişilerdi. Fransız lideri Clemenceau ile ingiliz Başbakanı Lloyd George, "biraderlik" bağı ile birbirlerine bağlıydılar. Wilson gibi bir "Hıristiyan Siyonist" de bu üçlünün öteki üyesiydi.

> Warburg, Alman casusluk sisteminin başındaydı. Warburglar'ın bir diğer kardeşi, Stockholm'de Alman ticari ateşeliğini yapıyordu. Jacob Schiff'in Almanya'daki iki kardeşi de Alman ordusunu finanse ediyordu.
> Bu aslında klasik bir 'kontrollü karmaşa' örneğiydi. Rothschildlar, perde arkasında her iki tarafı da manipüle ediyorlardı.
> Versay Barış Konferansı'nda Onarım Komisyonu'nun Başkanı Bernard Baruch oldu. Max Warburg Almanya adına onarım şartlarını kabul etti; bu arada başta kardeşi Paul Warburg 'ın geldiği Wall Street bankacıları, Wilson'a 'Amerikan çıkarları'nın ne olduğunu anlatıyorlardı.[16]

Mullins'in verdiği bilgilerden "Rothschildlar'ın her iki tarafı da yönettiği" gibi bir sonuç çıkarması ilk başta anlamlı gelmeyebilir. Ama Mullins, Rothschildlar'ın savaşan her iki tarafı da yönlendirdiğini, alıntıda adı geçen finansörler arasındaki hiyerarşik ilişkiye dayanarak söylüyor. Alıntıda ismi geçenlerin neredeyse hepsinin Paul Warburg, Bernard Baruch, Max Warburg ve Jacob Schiff Yahudi oluşu, Kuhn-Loeb şirketinin de Yahudi sermayeli olması sözkonusu ilişkinin temelini oluşturuyor. İlişkinin hiyerarşik olması ise Yahudi finansörler arasında asırlardır süren bir gelenek. I. Dünya Savaşı'nın geçtiği yıllarda ise hiyerarşinin tepesinde Yahudi finans dünyasının bir numarası olan Rothschild oturuyordu.

Bu arada, 2. bölümde de yoğun olarak incelediğimiz bir gerçeği, yani Yahudi önde gelenlerinin politik manevralarını masonlarla kurdukları İttifak sayesinde gerçekleştirdiklerini unutmamak gerekiyor. İttifak'ın I. Dünya Savaşı'ndaki rolünü incelediğimizde ise oldukça anlamlı bir tablo ile karşılaşıyoruz.

Görünen, İttifak'ın bir kanadının savaşa bu tür bir finansman gücü ile katılırken, diğer kanadın da doğrudan politik gücü elinde tuttuğu: Savaşın galip ülkelerinin tüm liderlerinin masonik bağlantılara sahip olması sanırız bir rast-

lantı değildir... İngiliz Başbakanı Llyod George ve Fransız lideri Clemenceau birer masondu.[17] Wilson'ın ilginç bağlantılarını ise ilerleyen sayfalarda inceleyeceğiz.

Zaten savaşın başlaması bile masonik bir manevra ile olmuştu. Savaşın kıvılcımı, yani Avusturya veliahtı Arşidük Ferdinand'a yapılan suikast, Sırp milliyetçisi Kara El örgütüne bağlı mason bir militanın, Gavrilo Princip'in tabancasından çıkmıştı. Princip'e "Arşıdük'ü vur" emrini veren ve onu bu iş için silahlandıran örgüt ise Fransız Büyük Locası (Grand Orient) idi. Yaygın bir görüşe göre, Sırp milliyetçisi Kara El örgütünün temsilcileri, Ocak 1914'de Toulouse'daki St. Jerome Oteli'nde Fransız masonluğunun önde gelen isimleri ile gizlice görüşmüşler ve bu toplantıda Avusturya-Macaristan Arşıdükü'ne yapılacak suikast kararlaştırılmıştı. Suikastin amacı, Avusturya-Macaristan'ı Sırbistan'ı işgale zorlamak ve topyekün bir savaşın fitilini ateşlemekti.[18]

İttifak'ın yönetiminde bu denli etkin olduğu I. Dünya Savaşı'nın, tüm monarşileri ortadan kaldırması ve daha da önemlisi Vaadedilmiş Topraklar'ı Siyonist liderlere vermeye bir türlü yanaşmayan Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkması elbette bir rastlantı değildi. Masonların asırlardır başlıca misyonu olan "Yahudi diyarını kurtarma" hedefi, böylece yerine getirilmiş oluyordu. "Yahudi diyarı"nda bir Yahudi Devleti kurmak içinse, II. Dünya Savaşı'nı beklemek gerekecekti...

Savaşın Ardından Gelen Yeni Düzen

I. Dünya Savaşı'nın bitmesiyle birlikte yeni bir dünya düzenine adım atılmış oluyordu. Fransız Devrimi'yle birlikte gelişen ulus-devlet modeli, artık kesin olarak geçerlilik kazanmıştı. Hele İslam dünyası ve Afrika, ulus-devletten de küçük parçalara ayrılarak, "cetvelle sınır çizme" yöntemiyle ufalandı. Ulus-devlet modelinin tam olarak yerleşmesi, politik sistemde de büyük bir değişiklik yaptı. Avrupa, 1814'de toplanan Viyana Konferansı'nın ardından politik yönden "güç dengesi" sistemine bağlı olmuştu. Beş büyük devlet; İngiltere, Fransa, Avusturya, Rusya ve Prusya arasındaki ittifaklarla güç dengesi korunmaya çalışılmıştı. I. Dünya Savaşı'nın ardından, "güç dengesi" sistemi yerine, "kollektif güvenlik" sistemine geçilecekti. Bu sistem, ülkelerin her birinin, kendi güvenliğini sağlamak için diğer ülkelerle gücünü dengelemeye çalışması yerine, ortak güvenlik mekanizmaları kurulmasını öngörüyordu.

Ortak güvenlik mekanizmalarının kurulması ise ilk kez savaşın hemen ardından 1919'da toplanan Paris Barış Konferansı'nda gündeme geldi. Burada Milletler Cemiyeti'nin kurulmasına karar verildi. Böylece ilk kez dünya politikasını tek bir merkezden yönlendirecek bir mekanizma kurulmuş oluyordu. Bu mekanizma kurulurken, acaba dünya politikasını yönlendirmeye çalışan güç odakları ne durumdaydılar? Tapınakçı geleneği sürdüren masonlarla, Mesih hesapları yapan Yahudi önde gelenleri, bu mekanizmanın dışında kalamazlardı herhalde...

Kalmadılar da. Tam tersine, bu oluşumun başını onlar çekiyorlardı:. Yüksek dereceli Üstad mason Pierre Mariel şöyle diyor: "Milletler Cemiyeti masonik bir oluşumdur. İlk başkanı da Fransız Büyük Locası'na bağlı olan Leon Bourgeois idi." [19]

Ama Milletler Cemiyeti fazla güçlü ve etkili bir organizasyon değildi. "Kollektif güvenlik" sisteminin ve tek noktadan yönlendirilen dünya politikası tasarısının ancak fazla başarılı olmayan bir denemesi olarak işlev gördü. Dolayısıyla dünya politikasını yönlendirmek isteyenler, Milletler Cemiyeti'yle yetinemezdi. Bu nedenle, dönemin "süper güç" konumundaki ülkelerini yönlendirmek için yeni mekanizmalar üretme yoluna gittiler. Böylece Tapınakçı geleneğinden kaynaklanan masonluk ve Yahudi önde gelenleri, ortaya çıkan bu yeni sisteme egemen olmak için yeni örgütler oluşturmaya başladılar.

Bölümün başında da değindiğimiz gibi bu örgütler, masonluğun mistik görünümünden ve geleneksel törenlerinden soyutlanmış ve asıl olarak politik ve ekonomik egemenlik elde etme amacına yönelmiş örgütlerdi. Ama—şekil olarak mistik gelenekten kopmuş olsalar da—hiçbir zaman masonluğun asıl misyonu olan "judaizer" (Yahudici/Yahudi sempatizanı) çizgisinden ayrılmadılar. Masonluğun, 20. yüzyıldaki ortama uygun olarak düzenlenmiş türevi olan bu örgütler, hep Yahudi önde gelenleriyle, özellikle de finansörleriyle "ittifak" içinde olmayı sürdürdüler.

Masonluğun bu türevleri arasında, CFR ve Chatham House gibi düzene hakim ülkelerin dış politikalarını yönlendirici kuruluşlar, Bilderberg gibi Batı dünyasının politik ve ekonomik liderlerini ortak amaçlara yönlendirmeye çalışan "kulüp" şeklindeki örgütler ve Trilateral Komisyonu gibi ekonomik gelişmeleri denetleme amacını güden birlikler yer alır. Ve ilginç olan, bu örgütlerin önceki sayfalarda sözünü ettiğimiz "ırk bilinci" yüksek Yahudi bankerler kurdurulup finanse edilmiş olmalarıdır. Özellikle de Rothschild hanedanı, bu örgütlerin ardındaki bir numaralı güçtür.

Ancak Rothschildlar, bu işi açıktan açığa yapmamışlar, "taşeronlar" kullanmışlardı. Bu nedenle de önce önemli bir Rothschild "taşeronuna", Lord Alfred Milner'a göz atmakta yarar var.

Lord Milner; Bir 'Rothschild Ajanı'

Rothschild hanedanının, Dünya Savaşı'nın ardından oluşan yeni düzeni kontrol etmek için oluşturduğu politik kurumlar, hanedanın önemli bir "ajanı", bir "sağ kolu" tarafından kurulmuştur: Lord Alfred Milner.

Milner, kariyerini Rothschild hanedanına hizmet ederek yapmıştı. Hanedana verdiği ilk büyük hizmet, Rothschildlar'ın Güney Afrika'daki temsilcilerine, yani Cecil Rhodes'a yardım etmek olmuştu. Rhodes, Rothschildlar'ı temsil etmek için gerekli özelliklere sahipti: Irk bilinci yüksek bir Yahudi olan Rhodes, aynı zamanda üst dereceli bir masondu da.[20] Güney Afrika'daki İngiliz sömürgesinin Genel Valiliğine atanan Milner'ın Rhodes'a yaptığı "yardım" ise ülkedeki elmas yataklarının Rothschildlar'ın kontrolü altına geçmesini garantile-

mek için yapılan soykırımı organize etmekten ibaretti. Eustace Mullins, Rothschild "ajanları"nın Güney Afrika'daki icraatlarından şöyle söz ediyor:

> Güney Afrika'da sömürgeci İngiliz yönetimine karşı koyan 'Boer'lere (Boerler, Güney Afrika'ya İngilizlerden önce yerleşen Hollandalılardır) yönelik savaş, Rothschild tarafından organize edildi. 1889'da Güney Afrika'daki zengin altın ve elmas yatakları keşfedilince, Rothschild, 400 bin İngiliz askeriyle, 30 binlik köylü birliğine ('Boer'ler) saldırılmasına karar verdi. Savaşı başlatan, Rothschild'ın ajanı konumundaki Lord Alfred Milner idi. Milner'a bir başka Rothschild ajanı Cecil Rhodes da yardım etti.[21]

İngilizler "esir almama" prensibine dayalı bir savaş yürüttüler: Ele geçirilenler, esir alınmıyor, hemen öldürülüyorlardı. Boerler acımasızca öldürüldü, tarlaları yakıldı. Dünya tarihinde "toplama kampı" terimi ilk kez bu savaşta kullanıldı: Boerler'i destekledikleri belirlenenler, çok kötü şartlardaki kamplara toplandılar. Kamplara konan binlerce kadın ve çocuk işkenceye varan koşullardan dolayı öldü...

Lord Milner, bu vahşeti Rothschild hanedanın yüksek çıkarları için organize etmişti. "Ajan"ın kariyeri ise 1864'de Londra'da kurulan Colonial Society (Koloniler Derneği) ile başlamıştı. 1868'de dernek, Royal Colonial Institute (Kraliyet Koloniler Enstitüsü) adını aldı. Milner'ın aktif olduğu enstitü, Barclays Bank ve Asya'daki uyuşturucu pazarını kontrol eden Hong Kong Shanghai Bank tarafından finanse ediliyordu. 1884'de Milner, Royal Colonial Society'i, sömürgelerle ilgili bir başka kuruluşla, Imperial Federation League (Emperyal Federasyon Birliği) ile birleştirdi ve böylece Royal Empire Society (Kraliyet İmparatorluk Derneği) kurulmuş oldu. *Lord Milner and the Empire* kitabının yazarı, Vladimir Halperin, Milner'ın bir sonraki icraatını şöyle anlatıyor:

> Milner ve bazı arkadaşları Round Table Group'u kurdular. Bu örgüt, kurulduğu günden sonra ekonomik konularda büyük etki sahibi olmuştur. Milner Round Table'ı kurmak için, Lord Astor'dan 30.000, Lord Rothschild'dan 10.000, Bedford Dükü'nden 10.000 ve Lord Iveagh'dan 10.000 sterlin almıştı.[22]

Ekonomik bir lobi örgütü sayılabilecek olan Round Table'ı kuran Milner'ın, bu iş için kullandığı 60 bin sterlinin 40 binini Yahudi finansörlerden, yani Lord Rothschild ve Lord Astor'dan alması dikkat çekiciydi elbette. Vladimir Halper, ayrıca Milner'ın bir başka yanını daha bildiriyor ve şöyle diyor: "Aralık 1917'de yayınlanan Balfour Deklarasyonu'nda Milner'in büyük rolü vardır. Şu bir gerçektir ki, Milner, deklarasyonu Balfour'la beraber yazmıştır. Milner, zaten 1915'ten itibaren Filistin'de bir Yahudi devleti kurulmasına büyük destek vermiştir." [23]

Milner'a "Rothschild'ın ajanı"' denmesi boşuna değildi. Rothschild imparatorluğunun çıkarlarını koruyan Milner, aynı zamanda Siyonizmin İngiltere'deki en büyük destekçilerinden biriydi. Siyonizme destek çıkan Balfour Deklarasyonu'ndaki rolü bunun bir göstergesiydi yalnızca. Eustace Mullins, Milner-Rothschild arasındaki "Siyonist" ilişkiyi şöyle bildiriyor:

Rothschildlar'ın kurduğu dev finans imparatorluğu, hanedanının "ajanları" aracılığıyla farklı ülkelerde temsil ediyordu. Güney Afrika'daki temsilci ise, ırk bilinci yüksek bir Yahudi ve üst dereceli bir mason olan Cecil Rhodes idi (yanda). Rhodes, Rotshchild's Bank'den aldığı büyük destek sayesinde Güney Afrika'daki dünyanın en zengin elmas madenlerini 1887'de ele geçirdi. Bölgeye o denli hakim oldu ki, kendi adına bir devlet bile kurdu: Rodezya!...

Yandaki krikatür, Rhodes'un kara kıta üzerindeki egemenliğinin boyutlarını yansıtıyor. Bölgeyi ele geçirmek için uyguladığı soykırımda Rhodes'e en büyük yardımı ise bir başka "Rothscild ajanı", Güney Afrika'daki İngiliz Genel Valisi Lord Alfred Milner yapmıştı.

Milner-Rothschild ilişkisi, Terence O'Brien'ın yazdığı 'Milner' adlı biyografide şöyle anlatılır: 'Milner, Alphonse de Rothschild'le bir iş görüşmesi için Paris'e gittiğinde, hafta sonunu da Rothschild'ın Tring'deki villasında geçirdi. Tring'de Rothschild'la birlikte geçirdiği uykusuz bir gecede O'Brien daha ayrıntılı bilgi vermiyor saatlerce konuştular. Sonra Lord Rothschild, Milner'ın da katıldığı ve Siyonizm konusu üzerine düzenlenen bir yemekli toplantı düzenledi. Toplantıda Milner'a, Kral Faysal'la konuşması için Arabistanlı Lawrence tercümanlık ediyordu.[24]

Kısacası Milner, Rothschild'la çok yakın ilişkiler içinde olan ve Siyonizme büyük destek veren bir kişiydi. Ama bu destek, yalnızca Rothschild İmparatorluğunun çıkarları için Güney Afrika'da yapılan soykırımla, ya da Siyonizme resmi İngiliz desteği olan Balfour Deklarasyonu ile sınırlı kalmayacaktı. Milner, asıl büyük icraatını, Chatham House olarak da bilinen Royal Institute of International Affairs'ı kurmakla yapacaktı.

İlk 'Think-Tank'ler: Chatham House ve CFR

I. Dünya Savaşı'nın hemen ardından toplanan Paris Barış Konferansı, çok önemli gelişmelere sahne oldu. 30 Mayıs 1919'da Paris Barış Konferansı'na katılan delegeler, Paris'te Hotel Majestic'te uluslararası bir grup kurmak amacıyla toplandılar; böylece uluslararası ilişkilerde hükümetlerine tavsiyede bulunacaklardı. Bu toplantıda oluşturulan organizasyona Institute of International Affairs (Uluslararası İlişkiler Enstitüsü) adı verildi.

5 Haziran 1919'daki bir toplantıda ise bunun tek bir organizasyon değil, birbiriyle yardımlaşan ayrı kuruluşlar olarak düzenlenmesine karar verildi. Sonuçta merkezi New York'ta olan ve Amerikan dış politikasıyla ilgilenecek olan Council on Foreign Relations (CFR) kuruldu. Londra'da da Royal Institute of International Affairs (RIIA) oluşturuldu. Bu, aynı zamanda Chatham House olarak da biliniyordu ve görevi İngiliz hükümetinin dış politikasını belirlemekti. Yan kuruluşu olan The Institute of Pacific Relations (Pasifik İlişkiler Enstitüsü) sadece Uzakdoğu ilişkilerini düzenlemek için kurulmuştu. Enstitünün benzerleri Paris ve Hamburg'ta da oluşturuldu. Hamburg kolu Institut für Auswartige Politik, Paris kolu da Centre d'Etudes de Politiques Etrangeres olarak biliniyordu.

Kısacası, bir anda, Batı'nın büyük güçlerinin dış politikalarını yönlendirecek yeni kurumlar oluşturulmuştu. Ve dikkat edilmesi gereken, dünyanın lider ülkelerinin dış politikalarını yönlendirmek amacını güden bu kuruluşların kimler tarafından kurulduğu ve finanse edildiğiydi.

Kuruluşların başını çeken kişi, bir Rothschild'ın "ajanı" ve Balfour Deklarasyonu'nun ikinci yazarı olan kahramanımızdı: Lord Alfred Milner! Örgütleri Milner aracılığıyla organize eden asıl güç ise elbette Lord Rothschild idi. Eustace Mullins şöyle yazıyor:

> Milner'ın kurmuş olduğu Round Table, Paris Barış Konferansı'nda İngiltere ve Amerika'nın ekonomik ve dış politikasında bir numaralı belirleyici faktör durumuna gelecek olan Royal Institute of International Affairs (RIIA) ve Council on Foreign Relations'a (CFR) dönüştü...
>
> Aslında Paris Barış Konferansı'na hakim olan Lord Rothschild, yeni bir düzenin kuruluşunun bu örgütlerden geçtiğini düşünmüş ve bu örgütleri kurmanın hayatının en önemli başarısı olacağına karar verilmişti. Zaten RIIA'nın ve CFR'nin kurucuları çoğunlukla Rothschild'ın 'adamları'ydı: CFR'nin fahri başkanı Elihu Root, Kuhn, Loeb Co'den Rothschild'a bağlıydı. Ayrıca Alexander Hempill ve Otto Kahn gibi Rothschild şirketlerinde çalışan kişiler yer alıyordu kurucular listesinde.
>
> RIIA kurucuları arasındaki Rothschild'ın 'adamları' bunlardan ibaret değildi. Rothschild'ın Güney Afrika temsilcileri de listede yer alıyordu: British South Africa Co. Müdürü Otto Beit, Cape kolonisinin yöneticisi Percy Alport Molteno, Transvaal madenlerinin sahibi ve Boer savaşında Milner'la birlikte çalışmış olan Sir Abe Bailey, daha sonra Başkan Eisenhower'ın politik danışmanı olacak olan John W. Wheeler-Bennett, Sir Julien Cahn ve Transvaal madenlerinin kolonyal sekreteri Lionel Curtis. RIIA'nın diğer kurucuları arasında da, Astor ailesinden dört kişi vardı: Viscount Astor, Hon. F. D. L. Astor, M. L. Astor ve H. J. J. Astor...[25]

RIIA Konseyi'nin başında bulunan Yahudi Astor ailesinin büyükbabası John Jacop Astor, ise 1816'dan itibaren İngiliz Doğu Hindistan Şirketi (East India Company) ile uyuşturucu ticaretine giren ilk Amerikalı'ydı. (Doğu Hindistan Şirketi için bkz. 1. bölüm)

Görüldüğü gibi RIIA'nın ve CFR'nin ardında başta Rothschild olmak üzere Yahudi finansörler vardı. Bu örgütlerin oluşumunda en büyük rolü oynayan

Rothschild'ın o yıllarda Siyasi Siyonizm hareketinin de en önemli destekçisi olduğunu düşünürsek, RIIA ve CFR'yi de bu hareketin asıl hedefine, yani Mesih Planı'na uygun olarak tasarladığını görmek pek zor olmaz sanırız.

Rothschild hanedanı, İngiliz dış politikasını yönlendiren kuruluş olan RIIA'yı finanse ve kontrol etmeye devam etti. Mullins şöyle diyor:

> RIIA'nın 1936'daki 400.000 dolarlık bütçesi şu şirketlerce oluşturulmuştu: N. M. Rothschild Sono, British South Africa Co, Bank of England, Reuter News Agency (Haber Ajansı), Prodential Insurance Co, Sun Insurance office Ltd. ve Vickers-Armstrong Ltd; tümü Rothschild şirketleri olarak biliniyordu. Diğer destekçiler ise J.Henry Schroder Co, Lazard Freres, Morgan Grenfell, E. Mangers Ltd ve E. D. Sassoon Co'ydi.[26]

Amerikan dış politikasını yönlendirmek için kurulmuş olan CFR ise Rothschild'ın Amerika'daki uzantıları, yani Yahudi bankerlerce finanse ve kontrol edilecekti. Paris Barış Konferansı'nın ardından kurulan iki kuruluşun asıl önemli olanını, yani CFR'yi birazdan ayrıntılı olarak inceleyeceğiz ama önce ötekine, Chatham House'a kısaca değinelim.

Chatham House, Kürt Devleti ve Uyuşturucu Ticareti...

Chatham House, ya da uzun adıyla Royal Institute of International Affairs, bugün de İngiltere dış politikasında büyük bir etkiye sahip olmasına rağmen Türkiye'de pek bilinmiyor. Ama her ne kadar Başbakan Tansu Çiller'in danışmanlarından birisi, bu bilgisizliğin bir sonucu olarak Chatham House'ın adını duyunca "whose house is that?" (kimin eviymiş o ev?) demişse de, Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel Chatham House'ın öneminin farkındadır. O nedenledir ki, Cumhurbaşkanı "bir Kürt Devleti olgusu geliyor, hazırlıklı olmak lazım..." dedikten sonra, "... Bayan Mitterand ve Lord Awebury, İngilizlerin think-tank kuruluşu olan Chatham House'da açıkça Kürt Devleti'ni savundular. Bunun belgeleri var. İngiltere Dışişleri Bakanı Hurd'e söyledim. Dışarda başka, kendi aralarında başka konuşuyorlar. Irak'ta bir Kürt Devleti olayı geliyor. Buna hazır olmalıyız, bu konuda her ihtimali göz önünde bulundurmalıyız" şeklinde bir açıklama yapmıştı.[27]

Evet, Chatham House, kurulduğundan bu yana, İngiltere dış politikasında büyük bir etkiye sahiptir. Ünlü İngiliz politikacılarının büyük kısmı Chatham House'a üyedir. Kuruluşun 1934 yılı üye listesi; Başbakan Sir Austin Chamberlain, Dışişleri Bakanı Harold MacMillan, Maliye Bakanı Lord Privy Seal, Northumberland Dükü Lord Eustace Percy gibi önemli isimleri içermektedir. 1942 yılı üye listesinde ise; Reuters Başkanı Sir Roderick Jones, G. M. Gatheren-Hardy, North British Borneo Şirketi Başkanı ve Paris Konferansı'nda İngiliz maliye temsilcisi olan Sir Andrew McFadyen, Lazard Bros. adlı Yahudi şirketinin yöneticisi Lord Brand, Dışişleri eski Bakanı Lord Derby, Amerika eski büyükelçisi Phyllis Lanhorne, Bank of England'ın başkanı George Gibson, Hambros Bank'ın sahibi John Hambro ve Lord Cromer gibi isimler yer alır.

Eustace Mullins'in bildirdiğine göre, RIIA bu yıllarda da Rothschild hanedanı tarafından finanse edilmektedir. Rothschildlar, Sir Abe Bailey ve Bir Alfred Beit kanalıyla, kuruluşa yılda en az 100 bin dolar aktarmaktadır. Mullins, ilerleyen yıllarda, Rockefellerlar'ın da örgütün finansmanına büyük katkıda bulunduğunu yazıyor.

Chatham House, gücünü daha sonraki yıllarda da, günümüze kadar korumuştur. Örgüte, Arnold Toynbee gibi isimlerden, Bosna-Hersek'te sözde "arabuluculuk" yapan ve Sırp taraftarı tutumuyla tanınan Lord Carrington ve Lord Owen'a kadar pek çok önemli kişi üye olmuştur.

Örgütün önemli "faaliyet"lerinden biri de uyuşturucu ticaretiyle olan bağlantısıdır. Amerika'da Executive Intelligence Review (EIR) adlı grubun yayınladığı ve tüm dünyadaki uyuşturucu trafiğini konu edinen Dope Inc. (Uyuşturucu Şirketi) adlı kitapta, Chatham House'ın uyuşturucu ağındaki önemli rolü uzun uzun anlatılıyor. Kitapta, Chatham House'ın Uzak Doğulu afyon lordları ile kurduğu bağlantılar detaylı olarak inceleniyor. Örgütün, uyuşturucu bağlantısı bilinen Hong Kong ve Shanghai bankalarıyla ve ünlü uyuşturucu şebekesi Jardine Matheson'la ortaklaşa gerçekleştirdiği afyon satışları konu ediliyor.[28] Buna göre, Chatham House, Uzak Doğu ile ilgili kolu olan Institute for Pacific Relations (IPR) kanalıyla, uyuşturucu alım-satımı yapar ve kuruluşun yöneticileri bu yolla büyük karlar elde ederler. Kitapta, Amerikan Senatosu tarafından konuyla ilgili olarak yapılan bir araştırmanın sonucunun da Chatham House-uyuşturucu ticaretini ortaya koyduğu şöyle not ediliyor:

> Institute for Pacific Relations'la (IPR) ilgili olarak yapılan Senato soruşturması, RIIA'nın (Chatham House) dolaylı yollardan uyuşturucu ağı ile ilişki içinde olduğunu ortaya koymuştu. Daha sonra toplanan McCarran Komitesi de, IPR Genel Sekreteri William Holland'ın uyuşturucu bağlantısını ortaya çıkardı. Holland'a, 1946'da IPR'nin başına geçmeden önce, Çin'de uyuşturucu mafyası ile ilişkiler kurmuştu. Bunun ardından Holland Royal Institute yönetimi tarafından IPR'nin başına getirildi ve uyuşturucu mafyasıyla bağlantı için kuryelik yapmaya başladı.[29]

Chatham House'la ilgili bu bilgilerin ardından, "asıl konu"ya, yani CFR'ye geçebiliriz...

Amerika'nın Dış Müdahale Geleneği

Amerikan dış politikasında büyük etkisi olduğu hemen herkesçe kabul edilen CFR'den söz etmeden önce, Amerika'nın dış müdahale geleneğinden söz etmekte yarar var. Bugün pek çok kişi için Amerika'nın dış ülkelere müdahale etmesi normal ve olağan bir şeydir. Çünkü Amerika, Amerika'dır; süper güçtür, ulusal çıkarları dünyanın her köşesine uzanır, kimilerine göre de "dünya polisi"dir.

Ama Amerika ilk bölümde de değindiğimiz gibi, bir zamanlar böylesi bir dış müdahale geleneğine sahip değildi. 19. yüzyılın sonlarına dek, Amerikalı-

lar'ın kendileri de dünyayı egemenlikleri altına alma gibi bir "hak"ka sahip olduklarına (!) inanmıyorlardı. Amerika'nın "dünyayı düzenleme" gibi bir "misyon"a sahip olduğu fikri ise güçlü bir biçimde ilk kez 1800'lü yılların ortalarından sonra belirmeye başladı. Dış müdahale fikrine etik temel oluşturan en önemli unsur ise kitabın ilk bölümünde de değindiğimiz, Manifest Destiny olarak bilinen teoriydi. Teori, Amerika'nın dünya üzerinde "Mesihi bir misyon" sahibi olduğunu ve yayılmayı "hak" ettiğini iddia ediyordu. Eski Ahit ayetlerini dayanak alan teorinin en güçlü savunucusu ise, ilk bölümde incelediğimiz gibi, Püriten kökenli bir aileden gelen mason Senatör Albert J. Beveridge idi. (Bkz. 1. bölüm)

Amerikalı yazar John B. Judis, Amerikan dış politikasındaki farklı ekolleri değerlendirirken, Püriten geleneğin etkisine dikkat çekiyor. Judis'e göre, Başkan Bush'un Amerika'nın "tarihte özel bir yere ve misyona" sahip olduğu şeklindeki sözleri bile, Amerika'yı bir "Yeni İsrail" olarak kurmayı hedefleyen Püritenlerin geleneğinden esinlenmişti. Yazara göre, ilk Amerikalılar (Püritenler), Yeni Dünya'yı "Yeni İsrail" bakış açısıyla kurmuşlar ve daha sonra da tüm Eski Dünya'yı kendi örneklerine uygun bir biçimde dönüştürmeyi hedeflemişlerdi.[30]

Judis'in yazdığına göre. 19. yüzyılda Amerika'da dış politika konusunda iki farklı ekol oluştu. Bu iki ekolden ilki, sonradan Başkan olan Theodor Roosevelt ve Albert Beveridge ile Henry Cabot Lodge adlı iki senatör tarafından savunuluyordu. Bu üçlünün ısrarla savundukları düşünce, Amerika'nın dış ülkelere yayılmasının şart olduğu düşüncesi, yani emperyalizmdi. Buna karşılık anti-emperyalist düşünceyi savunan, yani Amerika'nın da kendi halinde normal bir devlet olması gerektiğini savunan ikinci ekolün en belirgin iki savunucusu ise, William Jennings Bryan ve sonradan Başkan olan Grover Cleveland idi. Yazara göre, Roosevelt, Beveridge ve Lodge tarafından savunulan yayılmacı görüş açıkça Püriten gelenekten kaynaklanıyordu.

Buna biz de bir kaç bilgi ekleyelim: Emperyalist ideolojiyi, yani Püriten-Yahudi geleneğini savunan üçlünün bir başka özelliği de mason olmalarıydı. Beveridge'in masonluğuna 1. bölümde değinmiştik. Diğer iki isim, yani Başkan Roosevelt ve Senatör Lodge *10.000 Famous Freemasons* adlı kitapta bildirildiğine göre masondular. Buna karşılık, anti-emperyalist kanadın iki ünlü savunucusu da mason değildi; masonik kaynaklarda Bryan'ın ismi geçmiyor, Başkan Cleveland'ın mason olmadığı ise özellikle vurgulanıyor (Amerikan Başkanlarında nadir rastlanan bir özellik olduğu için herhalde.) [31]

Yalnızca bu tablo bile, Amerika'nın yayılmacı bir çizgiyi benimsemesinde, Püriten-Yahudi geleneğinin ve bu geleneğin örgütlü temsilcisi olan masonluğun büyük rol oynadığının işaretidir. Judis de, makalesinin devamında, Püriten (Evanjelik) geleneğin, Amerika'nın I. ve II. Dünya Savaşları'na girmesinde ve Soğuk Savaş'ı başlatmasında önemli rol oynadığını vurgulamaktadır. Kısacası, ilerleyen sayfalarda da başka örneklerle göreceğimiz gibi, Amerikan emperyalizmini doğuran güç, Püriten geleneği ve son tahlilde bu geleneğin

NEW YORK JOURNAL

DESTRUCTION OF THE WAR SHIP MAINE WAS THE WORK OF AN ENEMY

$50,000!

$50,000 REWARD!

Assistant Secretary Roosevelt Convinced the Explosion of the War Ship Was Not an Accident.

$50,000!

$50,000 REWARD!

Amerikan savaş gemisi Maine'in batışını hiçbir delil olmamasına karşın İspanyol komplosuna bağlayarak İspanyol-Amerikan savaşını kışkırtan New York Journal'ın 17 Şubat 1898 tarihli sayısı. Gazete, oluşturduğu "toplumsal histeri" ile, Amerikan emperyalizminin ilk adımı olan İspanya savaşını ateşlemişti.

asıl içeriğini oluşturan Yahudilik'tir.

Nitekim Amerika'yı emperyalist yapmak için uğraşanların başında, çok ilginçtir, hep Yahudiler geldi. Amerika'yı emperyalist yapabilmek için topluma yönelik olarak yürütülen medya propagandası da en başta Yahudilerin eliyle yürütüldü. Amerikalı revizyonist tarihçi Mark Weber, bir makalesinde 1989 yılındaki Amerikan-İspanyol savaşını kışkırtan medya devlerine dikkat çekiyor. Savaş, Amerika'nın ilk denizaşırı savaşıydı ve sonucunda da Küba, Filipinler ve Puerto Riko birer Amerikan kolonisi haline geldiler. Amerikan emperyalizmini başlatan savaşın tetiği ise, Amerikan donanmasına bağlı *Maine* adlı geminin 15 Şubat 1898 günü bir patlama sonucu batmasıydı. *Maine*'in kim tarafından batırıldığı belli değildi ama iki büyük New York gazetesi 17 Şubat tarihli sayılarında suçluyu ilan ettiler; İspanya. Mark Weber, ortada hiçbir delil olmamasına karşın bu iki gazetenin son derece provokatif biçimde İspanya'yı suçladığını ve bunun da tüm ülkede savaş için gerekli atmosferi anında oluşturduğunu yazıyor.[32]

Nitekim bu medya desteğini arkasına alan Başkan McKinley *10.000 Famous Freemasons*'ta bildirildiğine göre o da bir masondu 11 Nisan'da Kongre'ye savaş açmak için teklif götürdü. 25 Nisan'da ise Kongre İspanya'ya savaş ilan etti.

Savaş çığırtkanlığı yapan sözkonusu iki gazete, günlük satışları toplam 800 bini aşan *New York World ve New York Journal* adlı medya devleriydi. Bu gazetelerin sahipleri ise Joseph Pulitzer ve William Randolph Hearst adlı iki medya patronuydu. *Judaica*, Joseph Pulitzer'i "Amerika'nın en etkili Yahudi yayıncılarından biri" olarak tanımlıyor.[33] Hearst ise belki Yahudi değildi ama Pulitzer'in ortağıydı; *Morning Journal* gibi bazı gazeteleri birlikte satın almışlardı.

Mark Weber, benzer medya provokasyonlarının Amerika'nın I. ve II. Dünya savaşlarına, Vietnam Savaşı'na ve hatta 1991'deki Körfez Savaşı'na girmesi için de uygulandığını söylüyor. Weber bu provokasyonları yapanların etnik kökenine dikkat etmemiş ama ilerleyen sayfalarda Amerika'yı neredeyse zorla emperyalist yapanların neredeyse tamamen Yahudilerden oluştuğunu birlikte inceleyeceğiz. (Körfez Savaşı'nın kışkırtılması için bkz. 9. bölüm)

Başkan Wilson'ın Akıl Babaları ve CFR'nin Kuruluşu

20. yüzyılın başına gelindiğinde, Amerika'daki pek çok entellektüel, yayılmacı politikayı benimsemişti. Ancak Amerikalıların bir bölümü, Püriten-Yahudi geleneğinden kaynaklanan yayılmacı politikaya karşı çıkıyor ve Amerika'nın da dünyanın hemen hemen bütün diğer ülkeleri gibi asıl olarak kendi sorunlarıyla uğraşması gerektiğini, başka toplumların içişlerine karışmak gibi bir "misyon" ya da hak sahibi olmadığını söylüyorlardı. Bu görüşü savunanlar "isolationist" (izolasyoncu), Amerikan yayılmacılığını savunanlar ise "internationalist" (uluslararasıcı) olarak tanımlandı. "İzolasyoncu"larla, "uluslararasıcı"lar arasında onyıllarca süren tartışma, 1917 yılında ikinci grubun zaferiyle sonuçlandı. Bu tarih, Amerikan emperyalizminin resmen doğduğu tarih olarak da kabul edilebilir. O yıl, Başkan Woodrow Wilson, her ne kadar seçim öncesinde Amerika'yı savaşa sokmayacağını vaad etmiş olsa da, Amerika'nın I. Dünya Savaşı'na girmesi gerektiği ile ilgili olarak Kongre'ye çok önemli bir mesaj yolladı. Ve o tarihten sonra da Amerikan yayılmacılığı ülke dış politikasının asıl amacı haline geldi.

Bugün Amerika'da izolasyoncu görüşü savunmaya devam edenlerin çoğu, Wilson'ı, Amerika'yı normal bir devlet olmaktan çıkarıp, "dünyanın başına bela" haline getiren adam olarak görürler. Sözkonusu izolasyoncu entellektüellerin arasında birisi, Dan Smoot ise konuya daha farklı bir yaklaşım getirerek, Wilson'ın bu kararı kendi başına almadığını ve onun da "arkasında" birileri olduğunu yazar. Smoot'un, CFR'yi konu edinen *The Invisible Government* (Görünmeyen Hükümet) adlı kitabında yazdığına göre, Amerika'yı savaş sokan ve de kesin olarak yayılmacı yapan bu güç, CFR'dir.

Smoot, CFR'nin Wilson politikaları üzerindeki büyük etkisinden sözederken, Wilson'un özel danışmanı Albay Edward Mendell House üzerinde çokça durur. Çünkü rütbesinden çok daha büyük bir güce sahip olan House, CFR'nin önde gelen kurucularından birisidir ve Wilson üzerinde de büyük bir etkiye sahiptir. Smoot, Wilson'ın ve House'un anılarından bu gerçeğin açıkça belli olduğunu anlatıyor ve şöyle diyor: "House, Wilson'ın çoğu iç ve özellikle de dış politikalarını üretti, kabine üyelerinin seçiminde büyük rol oynadı ve Wilson'ın Dışişleri Bakanlığını büyük bir ustalıkla yönetti." [34] House'un Başkan üzerindeki olağanüstü etkisi, *Britannica*'nın İngilizce baskısında da şöyle vurgulanıyor.

> House, kabinede herhangi bir görev almayı reddetmesine rağmen, Wilson'un 'sessiz partneri' konumuna geldi. Kabine ve Kongre üyeleri üzerindeki kişisel etkisi,

Wilson başbakanlık için seçilmeye çalışırken, ABD'yi savaşa sokmayacağını vaad etmişti. Ancak yaptığı bunun tam tersi oldu. Amerika'yı hem savaşa, hem de 20. Yüzyılın akışını belirleyecek olan yayılmacı/emperyalist çizgiye soktu.
Ancak bu kararı kendi başına almamıştı. Onu, Amerika'yı yayılmacı hale getirmesi için zorlayan "birileri" vardı. CFR'nin kuruluşunu da finanse eden bu "birileri", "ırk bilinci" yüksek Yahudi bankerlerden başkası değildi. Bu bankerler, Amerika'nın açılmasını, "yayılmasını", dünya politikasına egemen olmasını istiyorlardı. Haksız da sayılmazlardı; bu ülke zaten bu iş için tasarlanmamış mıydı?

Wilson'ın politikalarını denetlemesini sağladı. Özellikle dış politika konularında çok etkiliydi ve yakın ilişkiler kurduğu Avrupalı liderle birlikte Amerikan dış politikasını koordine etme şansı buldu.

Böyle bir tablo karşısında, doğal olarak, "House'un gücü nereden geliyordu?" diye sormak gerekiyor. Bu noktada, House'ın çok yakın ilişki içinde olduğu bazı New York bankerlerini adlarını öğreniyoruz. Smoot, Albay House'un; Paul ve Felix Warburg, Otto H. Kahn, Henry Morgenthau, Jacob ve Mortimer Schiff, Herbert Lehman gibi büyük finansörlerle yakın ilişki içinde olduğunu, hatta bir anlamda onların Washington'daki temsilciliklerini yaptığını söylüyor.35 House'un büyük gücü de arkasındaki bu sermaye desteğine dayanıyor. House'un bu "banker bağlantısı" başka kaynaklarda da vurgulanıyor. Örneğin, Amerikalı yazar George Sylvester, 1932 yılında yazdığı ve House-Wilson ilişkini konu alan *The Strangest Friendship in History; Woodrow Wilson and Col. House* (Tarihteki En İlginç Dostluk: Wilson ve House) adlı kitabında şöyle diyor: "Schiff, Warburg, Kahn, Rockefeller gibi dev finansörler, House'a çok güveniyorlardı. House, bu finansörler ile Beyaz Saray arasındaki aracıydı."

İşte bu noktada çok ilginç bir şeyle karşılaşıyoruz. Çünkü, The Invisible Government'ın yazarı Dan Smoot ya da başka yazarlar bu isimler arasındaki ortak noktaya pek değinmiyorlar ama bu büyük bankerlerin çok önemli bir ortak özelliği var: İstisnasız hepsi Yahudi! (yalnızca Rockefeller'ın özel bir durumu var; biraz sonra inceleyeceğiz). *Encyclopaedia Judaica*, sözkonusu bankerlerle ilgili önemli bazı bilgiler veriyor:

Paul Warburg; Hamburg doğumlu bir Alman Yahudisi, sonradan ABD'ye göç ediyor, büyük bankerlerin arasına giriyor. Yahudi bankerlerin geleneksel tavrına uygun olarak, bir başka Yahudi banker ailenin kızıyla, Kuhn,

Otto Kahn ise Almanya kökenli Yahudi Kahn ailesinin Amerika'daki temsilcisi, büyük bir banker. O da "içerden" evleniyor; Yahudi Kuhn, Loeb şirketinin ortaklarından Abraham Wolff'un kızıyla nikahlanıyor. Otuz yaşındayken ABD'nin en önde gelen bir-iki bankeri arasına giriyor. Pek çok Yahudi organizasyonunu finanse ediyor.[40]

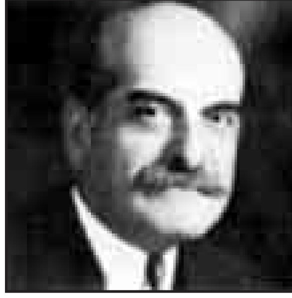
Henry Morgenthau: Morgenthaular, Alman kökenli bir Yahudi ailesi. Henry Morgenthau, Yahudi ailenin Amerika'daki diplomat ve finansör üyesi. 1912-1916 yılları arasında Osmanlı'da Amerikan Büyükelçiliği yapıyor. (Morgenthau, bu yıllardan sonra, sözde Ermeni Soykırımı'nı konu edinen ve Osmanlı'yı soykırım uygulamakla suçlayan bir kitap da yazıyor.) Morgenthau da bilinçli bir Yahudi; Wilson tarafından Polonya Yahudilerinin durumunu incelemekle görevli komisyonun başına atanıyor. Uluslararası Siyonist örgüt B'nai B'rith'in yönetim kurulunda çalışıyor.[41]

Kısacası, Başkan Wilson üzerinde büyük etkiye sahip olan Albay House, sözkonusu Yahudi bankerlerin, ya da "Yahudi önde gelenleri"nin adamıydı. Dolayısıyla House'ın Wilson'a yaptığı telkinlerin, gerçekte bu Yahudi liderlerin amaçları doğrultusunda olduğunu anlamak pek zor değildir. Bir başka deyişle, Wilson'ın gerçek akılhocaları, devrin önde gelen Yahudileridir. Wilson'ın da böyle bir ilişkiye uygun bir düşünce yapısına sahip olduğunu, Püriten geleneğini izleyen bir Protestan olarak Yahudilere olağanüstü bir sempati beslediğini ve "ben, bir Protestan papazın oğlu olarak, Vaadedilmiş Topraklar'ın oranın gerçek sahiplerine verilmesine destek olmalıyım" dediğini 1. bölümde incelemiştik

Dan Smoot, House'un Wilson'a yaptığı telkinlerden söz ederken, onu "Amerika'nın tüm dünya üzerinde 'demokrasi'yi korumak gibi kutsal misyonu olduğuna" ikna ettiğini yazıyor. House'un telkinleri, Amerika'nın resmi olarak 121 yıldır süren "izolasyoncu" geleneğinin kesin bir sona erişi ve Amerikan yayılmacılığının resmen onaylanmasıyla sonuçlanmıştı. Wilson'ın Almanya'ya karşı savaşa girmesindeki en büyük etken ise, yine Albay House'du; Yahudi önde gelenlerinin Washington'daki adamı...

House'ın ilginç bir başka icraatı ise, Başkan Wilson'a bir yandan da Siyonizm lehinde lobi yapmasıydı. Yahudi yazar Joshua B. Stein, o yıllarda İngiltere'de Siyonizmin en önemli savunucularından olan Josiah Wedgwood'un, Başkan Wilson'la görüşerek, ona uzun uzun Siyonizmin önemi ve bu işi için gereken Amerikan desteği konusunda telkinde bulunduğunu bildiriyor.42 Wedgwood'u Başkan'la tanıştıran ve görüşmeleri ayarlayan kişi ise kahramanımız Edward House!... House'un bir başka ilginç ilişkisi ise Siyonizme resmi İngiliz desteği anlamına gelen Balfour Deklarasyonu'nu yazan kişiyle, yani bir Hıristiyan Siyonist olan Lord Balfour'la çok yakın bir dostluk kurmuş olmasıydı.

House'un Yahudi patronlarına verdiği hizmetler Siyonizme destek olmakla sınırlı değildi... Asıl büyük icraat CFR'nin kuruluşu olacaktı. Wilson, House'un "tavsiye"si üzerine, Eylül 1916'da çeşitli entellektüellerden oluşan

Wilson'ı, Amerika'yı I. Dünya Savaşı'na sokmak, ya da daha geniş bir perspektifle, "yayılmacı" hale getirmek için ikna edenlerin üçü; Jacob Schiff, Felix Warburg ve Henry Morgenthau.

Loeb şirketinin sahibi Solomon Loeb'in kızı Nina Loeb ile evleniyor. Serveti gittikçe büyüyor. "Bilinçli" bir Yahudi; sayısız Yahudi örgütüne finansal destek sağlıyor.[36] Paul Warburg, ayrıca bir de "bir dünya hükümeti ister istemez kurulacak; tek sorun bu sonuca güzellikle mi yoksa zorla mı ulaşılacağıdır" şeklindeki ünlü sözüyle de tanınıyor.

Felix Warburg ise en az kardeşi Paul kadar "bilinçli". O da "ırk-içi" evlilik yaparak, Jacob Schiff'in kızı Frieda ile evleniyor. Pek çok Yahudi örgütüne destek veriyor. Filistin'e yapılan Yahudi göçünü ve Siyonist hareketi destekliyor. Filistin'deki Yahudi göçmenlere ve Kudüs İbrani Üniversitesine büyük destek veriyor. Siyonist lider ve ilk İsrail devlet başkanı Chaim Weizmann ile işbirliği içinde.[37]

Jacob Schiff, belki de sözkonusu Yahudi bankerler içinde en önemlisi. Almanya kökenli ünlü bir haham ailesinin soyundan geliyor. Babası Moses, Rothschildlar'ın ortağı. Diğerleri gibi o da "ırk-içi" evlilik yapıyor ve Solomon Loeb'in diğer kızıyla evleniyor. Antisemit politikaları nedeniyle düşman olduğu Çar'ın devrilmesi için elinden geleni yapıyor; 1904-1905 Rusya-Japonya savaşında Japonlara 200 milyon dolar veriyor. Rus Yahudilerini silah ve para yönünden desteklerken, Kerensky hükümetine yardım ediyor. (Ayrıca Schiff'in Bolşeviklere de büyük yardım yaptığı da biliniyor.) "Yahudi olan hiçbir şey kalbime yabancı değildir" sözüyle tanınıyor. Tüm dünyadaki Yahudi organizasyonlarına para yardımı yapıyor. Talmud ve Tevrat eğitimini finanse ediyor. Amerikan başkanlarına Yahudiler lehinde hareket etmeleri için lobi yapıyor. Özellikle de 1917 yılından sonra, Filistin'de bir Yahudi devleti kurulması çabasının güçlü destekçileri arasına giriyor. Mortimer Schiff ise onun kardeşi ve her zaman ağabeyinin yolunu izliyor.[38]

Herbert H. Lehman; Amerikalı Yahudi banker, politikacı ve devlet adamı. Lehman Brothers şirketi ile kısa sürede büyük servet elde ediyor. Sayısız Yahudi organizasyonunu finansal yönden destekliyor. Daha sonraki dönemde "Roosevelt'in sağ kolu" oluyor. İsrail'in kuruluşuna destek veriyor; Filistin'e Yahudi göçünü destekliyor. Dış politikada "internationalist" (yayılmacı) görüşü savunuyor ve İsrail Devleti'ne yapılan Amerikan desteğinin başlıca organizatörlerinden oluyor.[39]

Wilson'ın Amerika'nın I. Dünya Savaşı'na girdiğini duyuran açıklaması, Creel Komisyonu'nun beyin yıkayıcı propagandası sayesinde büyük sevinç gösterilerine neden olmuştu. Ancak Püriten gelenekteki Tevrat ruhuna dayadırılan veYahudi önde gelenlerinin öncülük ettiği bu yayılmacılık politikası, ne "sokaktaki" Amerikalılar ne de dünyanın geri kalan bölümü için iyi sonuçlar doğurmayacaktı...

bir komite, bir tür "think-tank" oluşturdu. Smoot, komitenin en önemli isimleri olarak şu dört kişiyi sayıyor: Walter Lippmann, Allen Dulles, John Foster Dulles ve Christian A. Herter.[43] Sonraki yıllarda çok daha ünlü hale gelecek bu isimlere baktığımızda ise yine oldukça ilginç bir tabloyla karşılaşıyoruz. Çünkü bu isimlerin dördü de CFR'nin "Yahudi bağlantısı"na ve masonik yapısına uygun kişiler. Walter Lippmann ırk bilinci yüksek bir Yahudi; İsrail lobisinin her zaman önde gelen isimlerinden olan çok etkili ve ünlü bir köşe yazarı. Allen Dulles, sonradan CIA başkanlığı yapan kıdemli ve ünlü bir mason.[44] Gelecekte Eisenhower'ın Dışişleri Bakanı olacak olan John Foster Dulles da onun kardeşi. Amerikan Büyükelçiliği, Massachusetts valiliği, Kongre üyeliği ve Dışişleri bakan yardımcılığı gibi çok sayıda görev alan Christian A. Herter ise 33. dereceden mason.[45]

İşte CFR'nin ve Chatham House'un kurulmasına karar verildiği Paris Hotel Majestic'teki ünlü toplantıya katılan Amerikalılar, bu gibi özelliklere sahip kişilerdi. İngiliz kanadının da, yine Yahudi önde gelenlerinin, özellikle de Rothschild'ın "adamı" olan Lord Alfred Milner tarafından oluşturulan bir grup olduğuna az önce değinmiştik. Karşımıza çıkan tablo, Amerikan ve İngiliz politikalarını yönlendirmek için kurulmuş olan örgütlerin, çok belirgin bir biçimde Yahudi önde gelenleri ve masonlar tarafından oluşturulmuş olduğudur.

CFR'nin Totaliter Toplum Yaratma Hedefi

"Totaliter bir devlet için sopa neyse, demokrasi için de propaganda odur" - Noam Chomsky

CFR, adı üstünde, "Dış İlişkiler Konseyi"dir, yani amacı Amerikan dış politikasını yönlendirmektir. Ancak bir ülkenin, hem de Amerika gibi bir ülkenin dış politikasını yönlendirmek, yalnızca karar mekanizmalarını ele geçirerek

tam anlamıyla başarılamaz. Çünkü Amerika ve diğer Batılı ülkeler "demokratik" ülkelerdir ve devlet aygıtının kararları halkın düşüncesinden büyük ölçüde etkilenir. Dolayısıyla, dış politika konusunda radikal bir karar verebilmek için, halkın desteğine ihtiyaç vardır. Halk destek (yani en başta oy) vermezse, yönetici elitler istedikleri politikaları uygulayamazlar. Buna karşılık, yöneticilerin halka rağmen istedikleri kararı verdikleri sistemlere totaliter sistemler denir.

Ancak Amerika'da kurulu olan sistem, gerçekte, üstteki paragrafta özetlediğimiz şekilde "demokratik" olarak işlememektedir. Amerikan sisteminin en ünlü eleştirmenlerinden Noam Chomsky, ülkesinde yürürlükte olan sistemin bildiğimiz demokrasi tanımından çok farklı bir "demokrasi" olduğunu anlatıyor. Chomsky'nin dediğine göre, sözkonusu sistem, gerçekte gizli ve görünmez bir totaliterizmdir. Çünkü sistem, arkasına halkın rızasını alarak işlemektedir, ancak bu "rıza"yı toplumsal beyin yıkama araçları yoluyla kendisi oluşturmaktadır.

Chomsky, Türkçe'ye *Medya Denetimi* adı altında çevrilen kitabında, Amerika'daki bu görünmez totaliterizmin buna "demokratik totaliterizm" de denebilir nasıl işlediğine ilişkin çarpıcı örnekler verir. Bu örnekler gösterir ki, Amerika'yı yönetenler, bir konuda karar verdiklerinde, örneğin bir dış müdahale istediklerinde, medyanın karşı konulmaz büyüsünü kullanarak önce halkı bu konuda hazırlamaktadırlar. Amerika'nın saldırmak istediği hedef (Saddam, Noriega, İslami gruplar, Sandinistalar vs.) önce halkın gözünde birer "şeytan"a dönüştürülür. Bunu yapabilmek için medya aracılığıyla görünür propagandalar ya da bazen görünmez psikolojik bilinçaltı telkinleri yapılır. Sonuçta halka, yabancı bir ülkeyi işgal edip insanlarını öldüren Amerikan askerlerini alkışlamaktan başka bir görev kalmaz.

Bu yöntemin bir uygulamasına önceki sayfalarda 1898 yılında Amerikan Maine gemisinin batmasının ardından *New York World ve New York Journal* gazetelerinin yaptığı savaş çığırtkanlığı ile değinmiştik. Chomsky, "rıza oluşturma" olarak adlandırdığı bu yöntemin en önemli örneğinin ise Wilson döneminde yaşandığını söylüyor. "İlk modern hükümet propaganda operasyonu" olarak adlandırdığı bu örnek, Amerikan halkını, ülkeyi I. Dünya Savaşı'na sokmak için ikna etmek olarak özetlenebilir. Chomsky, yapılanı şöyle anlatıyor:

> Halk aşırı derecede Pasifistti ve bir Avrupa savaşına girmek için hiçbir neden görmüyordu... Creel Komisyonu adıyla bir hükümet propaganda komisyonu kurdular. Bu komisyon altı ay içinde pasifist bir halkı, Alman olan herşeyi yok etmek, Almanları lime lime etmek, savaşa girmek ve dünyayı kurtarmak isteyen, isterik, savaş çığırtkanı bir halka dönüştürmeyi başardı.

Yani Amerika'nın I. Dünya Savaşına girmesi, totaliter bir devlet yönlendirmesi ile gerçekleşmişti. İşte bu noktada, durup düşünmek gerekiyor. Çünkü, hatırlarsak, az önce Amerika'yı savaşa sokan asıl gücün CFR olduğuna değinmiştik. Yahudi finansörlerin politik kurumu olan CFR, Albay House aracılı-

ğıyla kontrol altına aldığı Başkan Wilson'a ülkeyi savaşa sokma telkinini vermiş ve başarılı da olmuştu. Bu durumda, Wilson'ın emriyle "savaş çığırtkanlığı" yapmak üzere kurulan Creel Komisyonu'nun asıl olarak CFR'nin ardındaki Yahudi finansörler tarafından oluşturulduğu ortaya çıkmaktadır. Nitekim Chomsky de, Creel Komisyonu ve onu izleyen beyin yıkama aygıtlarının "iş çevreleri" tarafından örgütlendiğine dikkat çekmektedir. (Hatırlayalım, 1898'deki savaş çığırtkanlığı da Yahudi medyası tarafından yapılmıştı.)

Bu da bizlere, CFR'nin, medya denetimli bir "demokratik totaliter" toplum yaratma projesinin ilk ve asıl uygulayıcısı olduğunu gösterir. Amacı ABD dış politikasını yönlendirmek olan Konsey'in, halkı yönlendirmeyi ihmal etmesi zaten büyük bir hata olurdu.

CFR'nin totaliter bir sistem hedeflediğinin açık delilleri, Konsey'in üyelerinin düşüncelerinden çok açık bir biçimde gözlemlenebilir. Bu noktada özellikle Walter Lippmann'ın ve onun "totaliter toplum" teorilerinin üzerinde durmakta yarar var. Az önce CFR'nin kilit isimlerinden biri olduğunu belirttiğimiz Lippmann'ın oldukça ilginç düşünceleri var çünkü. Noam Chomsky, Lippmann'ın Amerika'da 20. yüzyılın başlarında uygulamaya konan "medya aracılığıyla sosyal kontrol sağlama" yönteminin en başka gelen savunucusu olduğuna dikkat çekiyor. Chomsky'nin "Amerikan gazetecilerinin en kıdemlisi" olarak tanımladığı Lippmann, yine onun ifadesiyle "rızanın üretilmesi, yani yeni propaganda teknikleri ile halkın istemediği şeyleri onaylamasını sağlama" teorisini geliştirmişti.[46] Lippmann, devletin yönetiminin yalnızca ve yalnızca "akıllı ve sorumluluk sahibi özel bir grup" tarafından yürütülmesi gerektiğini, halkın kesinlikle karar verme mekanizmasından uzak tutulmasını savunmuştu. Halk Lippmann'a göre "şaşkın sürü"ydü. Bu "şaşkın sürü"nün işlevi yönetime katılmak değil, yalnızca seyirci olmaktı. Chomsky, Lippmann'ın bu totaliter düşüncelerinin aynı zamanda Leninist teoriye de büyük paralellik gösterdiğini vurguluyor.

Bu noktada daha da ilginç bazı düşünceleri ise, CFR'nin "babası"nda, Edward M. House'da bulabiliyoruz. House, 1912'de yazdığı *Philip Dru, Administrator* adlı romanında açıkça sosyalist/totaliter bir sistemi idealize etmişti. Kitap o dönemde Amerikan elitleri arasında çok ünlendi ve Wilson ile Roosevelt'e ilham kaynağı oldu. House, toplumun ve özellikle de ekonominin "ehliyetli" kişilerce denetlendiği totaliter bir düzen çizmişti. Amerikalı tarihçi Eustace Mullins, *The Secrets of the Federal Reserve* adlı kitabında bu kitaptan alıntılar yapar ve House'un çizdiği sistemin klasik Marksist-Leninist sistemden farkı olmadığını ayrıntılı olarak anlatır. Kitapta en çok üzerinde durulan konular-

Walter Lippmann, CFR'nin önemli kurucularından ve İsrail lobisinin sadık elemanlarından biriydi. Bir başka özelliği de, medyanın beyin yıkayıcı propagandası yoluyla denetim altında tutulan "demokratik totaliter" toplum projesinin ilk kuramcılarından olmasıydı.

dan biri de, (birazdan değineceğimiz) Federal Reserve sisteminin kurulmasıdır. Nitekim öyle olur, ertesi yıl Federal Reserve hayata geçer.

House'un kitabı ve Lippmann'ın teorileri önemliydi; Düzen'in, "özgürlük, eşitlik, kardeşlik" gibi süslü sloganların ardında gizli ve rafine bir totaliterizm istediğini ortaya koyuyordu.

Zaten en tehlikeli ve en güçlü totaliterizm, kaba, çıplak totaliterizm değildir; görünmeyen, hissedilmeyen totaliterizmdir. Kaba bir totaliterizme karşı çıkmak mümkündür, ancak hissedilmeyenine karşı ne yapılabilir?... Böyle bir düzenin tasviri, İngiliz yazar Aldous Huxley tarafından *Brave New World* (Cesur Yeni Dünya) adlı ünlü kurgu-romanda yapılmıştı. Huxley, 1932 yılında yayınlanan romanında gelecekte tüm dünyaya egemen olacak totaliter bir yönetimi, bir Dünya Devleti'ni anlatıyordu. Dünya Devleti totaliterdi ama topluma karşı kaba kuvvet kullanmıyordu. Kaba kuvvet gibi ilkel totaliterizm yöntemlerine gerek yoktu çünkü; insanlar, düzen tarafından itaat etmeye programlanıyorlardı. Huxley, kitabının 1946 yılında yayınlanan önsözünde bu konuya daha da dikkat çekmiş ve "etkin bir baskı düzeninde kitlelerin zor kullanmadan yönlendirilip denetim altında tutulacağını, çünkü insanların köleliği sever duruma geleceklerini" yazmıştı. *Brave New World*'de bu "gönüllü itaat'in sağlanması için kullanılan bazı önemli yöntemler de vardı: Öncelikle tarih tamamen yok edilmişti. Tarihle ilgili tüm bilgiler ortadan kaldırılmıştı ve Dünya Devleti'ni yöneten bir iki üst düzey yöneticiden başka kimse tarihi bilmiyordu. Bu durumda, insanlar, dünyada var olmuş tek toplum modelinin içinde bulundukları toplum olduğunu sanıyorlardı. Bu yüzden de içinde yaşadıkları düzeni başka düzenlerle kıyaslama imkanına sahip değillerdi. Gerçek özgürlük bilinmediği için, yaşanan köleliğin farkına varılamıyordu.

Brave New World'de itaati sağlamak için kullanılan bir başka yöntem de, toplumun düşünmemesini sağlamaktı. Bunun için de iki çare bulunmuştu: Serbest ve sınırsız cinsellik ve "soma" adı verilen bir tür keyif verici, uyuşturucu madde. İnsanlar günün belli vakitlerinde Dünya Devleti'nin istediği biçimde çalışıyorlar, kalan zamanlarını ise cinsel ilişki ve soma ile geçiriyorlardı. Bir de Dünya Devleti'nin resmi ideolojisini zihinlere enjekte etmek için kullanılan "duyu-film" denen bir tür sinema vardı. Bu Yeni Dünya'nın insanları, Dünya Devleti serbest cinselliğin temeli olan "herkes herkese aittir" prensibini koruduğu ve kendilerine "soma" dağıttığı sürece, mutlu olduklarını sanıyor ve düzene itaatte kusur etmiyorlardı. Romanın bir yerinde, Dünya Devleti'nin bir "denetçisi", toplum için şöyle diyordu:

> Yedi buçuk saat hafif, yorucu olmayan iş. Sonra herkesin soma payı, oyunlar, sınırsız ölçüde çiftleşme, duyu-filmleri. Daha ne isteyebilirler ki?... Bugün dünya istikrarlı. İnsanlar mutlu; istediklerine sahip olabiliyorlar, sahip olamayacaklarını ise hiç istemiyorlar... Öyle koşullandırılmışlardır ki, bugünkü davranış biçimlerinden başka türlü davranmaları ellerinde değildir. Bu arada ters giden bir şey varsa o zaman da soma var.

Kuşkusuz Huxley'in tüm bu tasvirleri yalnızca birer kurguydu, ancak gizli totaliter bir devletin nasıl işleyeceği hakkında mantıklı bir model öne sürmüştü. Modele göre, gizli bir totaliterizm uygulayan Dünya Devleti üç yöntem kullanıyordu: Tarihi değiştirmek, serbest cinsellik yoluyla ahlakı yok etmek ve insanlara beyin yıkayıcı, uyuşturucu zevkler sunmak. İtaat, böylece kendiliğinden oluşuyordu.

Bugün, Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasında kurulmuş olan İttifak'ın nasıl bir model uyguladığına baktığımızda bu üç yöntemi bir arada görmek mümkündür. Tarih sürekli olarak değiştirilmekte ve gerçek tarih yok edilmektedir. Ahlak ve din yok edilmektedir. Ve insanlara, aklı öldürücü, düşünmekten uzaklaştırıcı milyonlarca zevk sunulmaktadır. İttifak'ın bir aygıtı olan CFR'nin totaliterizm hevesi, her geçen gün daha da gerçeğe dönüşmektedir.

Wilson'ın Patronlarına Verdiği Bir Başka Hediye: Federal Reserve Kanunu

"Bu kanun yeryüzünde dev bir tröstün kurulmasına neden olacaktır... Kanun sayesinde bu tröst istediği şekilde ekonomiyi yönlendirebilecektir."
- Kongre üyesi Charles Lindberg'in, 22 Aralık 1913'de, Federal Reserve Kanunu Kongre'de görüşülürken yaptığı konuşmadan

Wilson'ın Yahudi önde gelenlerine verdiği hizmetleri konu edinmişken, Amerikan ekonomik sisteminin en önemli unsurlarından olan Federal Reserve sistemine değinmeden geçmek olmaz. Yahudi sermayedarların ABD'deki kesin ekonomik egemenliğini sembolize eden Federal Reserve Kanunu, 1913 yılında Kongre'den sağlanan politik destek sonucunda yasallaştı. Bu tarihi kanunu hazırlayan (ve az önce "Siyonist" özelliklerinden söz ettiğimiz) Paul Warburg, başta ABD Başkanı Woodrow Wilson olmak üzere, Virginia'dan Carter Glass ve Oklahoma'dan Robert Owen gibi güçlü politikacıları kullandı. Amerikalı yazar Eustace Mullins, kanunun kabul edilişini şöyle anlatıyor:

> Federal Reserve Kanunu'nun hukuksal olarak geçerli kılmak için bankacılar 1912'de ABD Başkanı Woodrow Wilson'ı seçtiler... Federal Reserve Kanunu, Glass-Owen Beyannamesi olarak Kongre'de yasallaştı. Owen'a, Federal Reserve Kanunu'nu Kongre'den geçirmesini emreden Paul Warburg, ise Bernard Baruch ve diğer finansörlerle birlikte akşam yemeği yiyerek başarısını kutladı.[47]

Bu şekilde, Amerika'da politik olarak serbest merkez bankaları sistemini savunan kitaplar yazan Warburg, Federal Reserve Kanunu'yla Amerikan Merkez Bankasının özelleştirilmesini sağlamıştı. Böylece federal fonların idaresi devletin denetiminden alınarak, bağımsız 'Federal Reserve Bankaları'nın kontrolüne bırakıldı. Kanun, ABD'yi Federal Reserve Bank adı verilen birer merkez bankasına sahip 12 bölgeye ayırdı. Bu 12 Reserve bankası birbirinden ba-

ğımsızdı ve o günden bu yana Washington'daki Federal Reserve Board adı verilen federal örgüt tarafından yönetildi ve denetlendi. *Meydan Larousse*, kanunun işlevini şöyle özetliyor: "Federal Reserve bankaları, federal hazinede bırakılmış altın mevduatı belgelerine dayanarak veya federal hazineye ait değerler karşılığında rehnedilmiş banknotlar çıkarır. Başlıca görevleri banka kredileri hacmini kontrol yoluyla ekonominin emrine verilen ödeme olanakları toplamını ayarlamaktır."

Bu kanunla birlikte Amerikan sermayesinin toplandığı 12 Federal Reserve bankasının yani ekonominin en önemli karar merkezinin denetimi, Paul Warburg'un kurucusu olduğu Federal Reserve Board örgütüne bırakılmış oldu. Kısa bir süre sonra bölgesel merkez bankalarının kontrolünü eline geçiren Warburglar, federal merkez bankalarının hisselerini bazı özel bankalar arasında paylaştırdı. Bu şekilde Amerikan merkez bankalarının yani para basma işleminin kontrolü Kongre'den alınarak özel bankaların, daha doğrusu Yahudi finansörlerin eline bırakıldı. Eustace Mullins, *The Secrets of the Federal Reserve* adlı kitabında, Federal Reserve sistemi sayesinde Amerika'nın da gizli bir "kontrollü ekonomi" düzenine geçtiğini ve böylece Albay House'un Yahudi patronlarından aldığı ekonomik totaliterizm hayalinin gerçekleştiğini söylüyor.[48]

Federal Reserve Kanunu ile birlikte, bir grup ayrıcalıklı insan, para basma yetkisini ustaca kullanarak inanılmaz karlar elde etti. Federal Reserve patronları 1913'ten beri para veya kredi olarak milyonlarca dolar oluşturdular ve bunu faizle hükümete ve halka borç olarak verdiler. Böylelikle dünyanın en büyük ülkesi, aynı zamanda dünyanın en borçlu ülkesi konumuna geldi. Amerika'nın düzen-karşıtı yayın organı *The Spotlight*, Federal Reserve sisteminin etkilerini şöyle anlatıyor:

> Federal Hükümet, vergilerle halktan aldığından daha fazlasını harcar ve bu yüzden para ihtiyacı doğar. Parası olmadığı ve de Kongre para basma yetkisini devrettiği için hükümet özel bir kuruluş olan Federal Reserve'e başvurur. Bankacılar ancak hükümetin geri ödemesi koşuluyla para verir; ve tabi ki faizle! Böylece Kongre, Hazine Bakanlığına belirtilen miktarda devlet tahvili bastırır ve bunu daha sonra Federal Reserve Bankacılarına iletir. Federal Reserve basım parasını öder ve değiş tokuşu hükümetle gerçekleştirir.Hükümet böylece halkı borca sokar, faizi de onlar ödeyecektir. Bunun gibi binlerce anlaşma yapılmıştır; böylece 1980'e kadar ABD Hükümeti, Federal Reserve bankacılarına 1 trilyon dolardan fazla borçludur. Halk ise yılda 100 milyar dolar faizini öder, anaparayı ödemek ise zaten mümkün değildir.[49]

İşte Başkan Wilson'ın, kendisine akılhocalığı yapan Yahudi finansörlere hediye ettiği sistem buydu. Amerikan ekonomisi, bu sayede Warburg, Rockefeller, Schiff gibi Yahudi bankerlerin denetimine geçmişti. Federal Reserve'ün ilk büyük icraatı ise, Amerika'nın I. Dünya Savaşı'na girmesini desteklemek ve finanse etmek oldu. Ve önce de değindiğimiz gibi, Amerika'nın savaşa girmesi demek, Amerikan yayılmacılığının da doğması demekti.

CFR'nin ve Amerikan Yayılmacılığını Ardındaki Yahudi Etkisi

Federal Reserve'e böyle kısaca değindikten sonra, biz yine konumuza, CFR'ye dönelim...

Az önce de belirttiğimiz gibi CFR Yahudi finansörlerce kurdurulmuştu. CFR'nin kuruluşunda böylesine belirgin bir Yahudi etkisi olması, kuşkusuz üzerinde düşünülmesi gereken bir noktadır. Yahudi önde gelenleri, Amerikan yayılmacılığına öncülük edecek ve kurulduğu tarihten sonra da Amerikan dış politikasına büyük etki yapacak olan böyle bir kuruluşun oluşumuna acaba neden öncülük etmişlerdir?

Bu noktada akla, "bu doğal bir şey, tarih boyunca sermaye sahipleri politikayı etkilemişlerdir" gibi bir açıklama gelebilir. Olaya böyle bakıldığında da Amerika'daki pek çok sosyalistin yaptığı gibi CFR bir "burjuva örgütü" olarak tanımlanabilir, "yüksek sermayenin politika üzerindeki denetim mekanizması" olarak yorumlanabilir.

Ama burada konuyu değerlendirirken göz önünde bulundurulması gereken önemli bir nokta var. Çünkü CFR'yi kurduran finansörlerin "Yahudi olma" gibi ortak bir özellikleri vardır. Daha da önemlisi, hepsi "Yahudi oluşlarına" çok önem veren, bu nedenle Amerika'daki, hatta dünyadaki sayısız Yahudi örgütüne destek olan kişilerdir. İsrail Devleti'nin ilk aşaması olan Filistin'e Yahudi göçü projesinin en önemli destekçileri de aynı kişilerdir. Evlenirken hep "ırk-arasında" eş seçimi yapmaları bile, sözkonusu sermayedarların önemli bir "ırk bilinci"ne (daha doğrusu saplantısına) sahip olduklarını gösteriyor.

Dolayısıyla, bu kişilerin Amerikan politikasını yalnızca kendi kişisel ekonomik çıkarları için yönlendirmek istediklerini düşünmek eksik bir değerlendirme olacaktır. Sahip oldukları güçlü "ırk bilinci", mutlaka CFR'yi kurdurmalarında önemli rol oynamış olmalıdır. Amerikan dış politikasını herhangi bir "Yahudi olmayan" Amerikalı sermayedardan farklı olarak kendi kişisel çıkarlarının da ötesinde, Yahudi ırkının çıkarları doğrultusunda yönlendirmek istemiş olmalıdırlar.

Olayı daha geniş bir açıdan incelediğimizde ise, sözkonusu açıklama daha da kesinlik kazanmaktadır. Amerika'nın, başından beri Yahudi önde gelenleri tarafından Mesih Planı için kullanışlı bir aygıt olarak düşünüldüğünü, Kabalacı Kolomb'un kıtayı, "Yahudiler için iyi bir yer" olması niyetiyle "keşfettiğini" hatırlarsak, ABD'nin misyonunu daha iyi anlayabiliriz. Yahudi önde gelenlerinin, Mesih Planı için kullanabilmek amacıyla, ülkeyi en başından beri kontrol altına almaya çalıştıklarını, bu nedenle masonluğu kendi elleriyle Yeni Dünya'ya getirdiklerini göz önünde bulundurduğumuzda, ya da Püritenlerin ülkeye nasıl "judaizer" misyonunu yüklediğini hatırladığımızda, Amerika için biçilen işlevi daha açık bir şekilde görebiliriz. (Bkz. 1. bölüm)

ABD, başından beri, Yahudi önde gelenlerinin denetimi altında olacak dünya-hakimi bir güç şeklinde tasarlanmıştır. Amerika'yı dış müdahaleye, yayılmacılığa zorlayanların da yoğun olarak Yahudiler, ya da onlarla "ittifak"

içindeki masonlardan oluşması bunun önemli bir göstergesidir. Önceki sayfalarda Amerika'yı ilk kez emperyal bir güç haline getiren İspanya savaşının Yahudi medyası tarafından kışkırtıldığına değinmiştik. Amerika'nın I. Dünya Savaşı'na girişi de Wilson'ın akılhocaları, yani Yahudiler aracılığıyla olmuştur. Amerikalı gazeteci Andrew I. Killgore da, Amerika'nın I. Dünya Savaşı'na girmesindeki Yahudi etkisine dikkat çekiyor. Killgore'un yazdığına göre, Dünya Siyonist Örgütü liderleri, İngiliz hükümetini Siyonizme destek veren Balfour Deklarasyonu'nu yayınlaması için zorlarken, deklarasyon yayınlandığında kendilerinin de Amerikalı soydaşları aracılığıyla ABD'yi İngiltere'nin yanında savaşa sokacakları sözünü vermiş ve gerçekten de İngiltere'yi bu konuda ikna etmişlerdi.[50]

Olayı bu çerçeve içinde değerlendirdiğimizde, CFR'deki belirgin Yahudi etkisi çok daha anlamlı hale gelmektedir. Çünkü Mesih Planı, Mesih gelmeden önce de, dünyada Yahudi-kontrollü bir sistemin belli ölçüde kurulmasını öngörmektedir. Kabalacılar'ın kehanetleri yorumlayış şekli, Mesih'in gelişinden önce, pek çok sonuca "insan eliyle" varılacağı yönündedir. Dolayısıyla inanışa göre Yahudilerin Mesih gelmeden de belirli bir egemenlik kurmaları gerekmektedir; Mesih'in bu hazır düzenin kontrolünü ele alacağı ve "metafizik" katkılarla egemenliği daha da sağlamlaştıracağı beklenmektedir. (Bkz. "Giriş" bölümü)

Kabalacıların yorumu böyleyken, dünyadaki en büyük politik ve askeri gücü olan ABD'nin "ırk bilinci" yüksek Yahudiler tarafından oluşturulan kurumlar aracılığıyla yönetiliyor olmasını bir tesadüf olarak yorumlamak akılcı gözükmemektedir. Görünen, Amerika'nın, Mesih Planı'ndaki önemli misyonunu CFR gibi kurumlar sayesinde yerine getirdiğidir.

CFR'nin 'Rockefeller Bağlantısı'

Üstteki yorumların ardından açıklık getirilmesi gereken bir nokta vardır: CFR, üstte değindiğimiz Yahudi finansörler tarafından oluşturulmuştur, ancak, CFR'nin denetimi, ilerleyen yıllarda bir başka büyük sermayedarın, Rockefeller ailesinin eline geçmiştir. Bunun nedenine az sonra değineceğiz, önce kısa bir şekilde Rockefeller ve CFR ilişkisine göz atalım.

Dan Smoot, CFR'nin güç ve etkisinin kurulduğu yıldan sonra istikrarlı bir biçimde arttığını bildiriyor. Örgütün tarihindeki dönem noktasını ise, 1927 yılı olarak belirliyor. Çünkü 1927 yılında, CFR'yi finanse eden sermayedarların arasına çok önemli bir isim daha katılıyor. Sonradan CFR'nin en büyük finansörü ve dolayısıyla arkasındaki asıl güç haline gelecek olan isim, ünlü "petrol kralı" Rockefeller ailesi.

1929 yılında CFR, Rockefeller'ın verdiği para ile, bugünkü adresine taşınıyor: The Harold Pratt House, 58 East 68th Street, New York City. 1930'lu yıllardan sonra Rockefellerlar, CFR'ye iyice hakim oluyorlar. 1939 yılında, Konsey'in Dışişleri Bakanlığı için araştırma ve tavsiyeler yapması için bir anlaşma yapılıyor. Rockefeller Vakfı, bu çalışmaların giderlerini üstlenmeyi kararlaştırıyor. O tarihten sonra da Rockefellerlar, CFR'nin en büyük maddi destekçisi

oluyorlar. 1940-1945 yılları arasında Rockefellerlar'ın Konsey'e akıttığı para 300 bin doları aşıyor. (O yıllarda Konsey'in başkanlığına getirilen Isaiah Bowman'ın Yahudi oluşu da dikkat çekici.)

1945 yılında San Francisco'da Konsey'in gücünü belgeleyen önemli bir gelişme yaşanıyor. Birleşmiş Milletler toplantısına katılan ABD delegasyonundaki 40'ın üzerindeki isim CFR üyeleri arasından seçiliyor. CFR üyelerinin en etkini ise Nelson A. Rockefeller...

Siyasi gözlemciler, 1945'ten sonraki ABD politikasının kesin olarak CFR egemenliğinde düzenlendiği konusunda birleşiyorlar. CFR'nin egemenliğinin Rockefellerlar'ın elinde olduğu konusunda da. Rockefeller'ın CFR üzerindeki denetimi, Amerika'da çokça yazılıp-çizilmiş bir konudur. Öyle ki bugün bazı Amerikalı yazarlar, CFR'yi "Rockefeller ailesinin politik kurumu" olarak tarif ederler. Örneğin, Collier Peter ve David Horowitz adlı iki yazarın yayınladığı *The Rockefellers: An American Dynasty* (Rockefellerlar: Bir Amerikan Hanedanı) adlı kitapta, Rockefellerlar-CFR ilişkisi şöyle dile getiriliyor:

> Rockefeller'lar anlıyorlar ki, finans gücü, politik güç kazanmaya temel olabiliyor. Sonra da politik güç, finans gücünü besliyor. Böylece CFR yani Dış İlişkiler Konseyi kuruluyor. David Rockefeller ilerleyen yıllarda başkan oluyor... Konseyin, bin altı yüz üyesi bulunuyor. Yüksek finans çevreleri, üniversiteler, politika, ticaret, basın ve televizyon çevrelerinden... Çoğu ünlü kişiler. Az tanınanlar bile, en güçlü kişilerden seçilmiş.
>
> Konsey, kuruluşundan sonraki ilk elli yılda, gizli kalmayı istiyor ve kalıyor. 1972 yılında bu sır perdesi, Profesör W. C. Skousen'in 'bestseller' (en çok satan) kitabıyla, biraz aralanıyor. Ayrıca, New York Times ve New Yorker'da iki yazı yayınlanıyor. Buna göre CFR, ABD'nin iç ve dış ilişkilerinde yıllardan beri ' devletüstü' bir rol oynuyor. Dış yardımlardan NATO'ya kadar, her işe parmağını sokuyor.

Rockefeller'ın CFR üzerindeki denetimi yalnızca Konsey'e akıttıkları dev boyuttaki para ile sınırlı kalmıyor. Rockefellerlar, paranın verdiği güçle, kurumun başına kendi "adam"larını atıyorlar. CFR'nin uzun yıllar başkanlığını yapan John McCloy'un Rockefeller Vakfı'nın yöneticisi ve Rockefeller ailesinin de özel avukatı olması bunun bir örneği. Rockefeller Vakfı'nda hizmet eden John Foster Dulles, Henry Kissinger, Cyrus Vance gibi isimlerin CFR'nin önde gelen üyeleri ve de ABD Dışişleri Bakanları olmaları da, ailenin CFR ve ABD dış politikası üzerindeki etkisinin bir göstergesi.

Rockefellarlar'ın Gerçek Kimliği

Bütün bu bilgilerin ardından, CFR'yi kurduran Yahudi bankerlerin, nasıl olup da kuruluşu Rockefellerlar'ın denetimine bıraktıkları, kuşkusuz üzerinde düşünülmesi gereken bir soru olarak karşımıza çıkıyor. Acaba bu Yahudi bankerler, CFR üzerindeki denetimlerini kaybedip, Amerikan dış politikasını yönlendirmek için en uygun aygıt olan kurumu, Rockefeller ailesine mi "kaptırmış"lardır? Yoksa CFR üzerindeki Yahudi kontrolü hiç sona ermemiş, yalnızca bir şekil değişikliği mi yaşanmıştır?

Bunu anlamak için Rockefeller ailesinin kimliğini incelemekte yarar var.

Rockefeller ailesini incelediğimizde, resmen "Protestan" olduğunu görüyoruz. Ama bu Protestanlığın "judaizer" (Yahudici/Yahudi sempatizanı) misyonunu bolca taşıyan bir tür olduğu da açık bir gerçek. Çünkü Rockefellerlar, Yahudilerle hep son derece ilgi çekici bir ilişki içinde olmuşlar.

1878'de ünlü "judaizer" Protestan William Eugene Blackstone, "Kutsal Kitab'ın Yahudilerin 'Tanrı'nın seçilmiş halkı' olduğu şeklindeki hükmünün hala geçerli olduğunu" savunan tezini ortaya attığı zaman (bkz 1. bölüm), en büyük desteği John D. Rockefeller'dan görmüştü...[51]

John D. Rockefeller, bunun yanısıra, İngiliz mandası döneminde Kudüs'te "Filistin Arkeoloji Müzesi"ni kurdurmuştu. Müze, tarih boyunca Yahudi ulusunun gelişimini konu ediniyor, Yahudi kahramanlarının heykellerini içeriyordu. Rockefeller'ın kurulması için iki milyon dolar verdiği müze, daha sonra Rockefeller Museum adıyla anılageldi...[52]

Rockefeller ailesinin İsrail sempatisi Washington'da da kendini gösteriyor. Batı Virginia'dan Demokrat Parti Senatörü olan John D. IV (Jay) Rockefeller, Senato'da İsrail'in en sadık dostlarından biri olarak tanınıyor. Yalnızca 1993 yılı içinde, İsrail'i ilgilendiren altı oylamanın altısına da İsrail lehinde oy veren Jay Rockefeller, "İsrail taraftarı olma yüzdesi" (% Pro-Israel) sıralamasında "% 100 İsrail yanlısı" olarak başta geliyor...[53]

Fransız yazar Georges Virebeau, *Mais Qui Gouverne L'Amerique* (Amerika'yı Kim Yönetiyor) adlı kitabında David Rockefeller'ın Who's Who in the World'un yazdığına göre Chicago Üniversitesi'ndeyken İbrani tanrı bilimi (teoloji) derslerini takip ettiğini not ediyor...[54]

Tüm bu bilgiler, ortaya ilginç bir tablo ve de önemli bir soru çıkarmaktadır: Acaba Rockefeller ailesi, neden Yahudilere karşı böyle ilginç bir sempatinin sahibidir? Bu yalnızca Amerikan Protestanlığındaki klasik "Yahudi sempatizanlığı"nın bir devamı mıdır? Yoksa Rockefellerlar'ın, daha da önemli bir bağlantısı mı vardır?

Evet, böyle bir bağlantı vardır. Rockefellerlar'ın Yahudilerle olan bu ilginç ilişkilerinin kökeninde, kendilerinin de Yahudi asıllı olmaları yatmaktadır:

> Garry Allen The Rockefeller File adlı kitabının 19. sayfasına düştüğü dipnotta, Malcom Sten'in The Grandees:America's Sephardic Elite kitabından yaptığı alıntıyla bir gerçeği ortaya koymaktadır ki, Rockefellerlar Sefarad Yahudilerindendir. Aile Arap topraklarında yüzlerce petrol şirketini kontrol altında tutmaktayken, Nelson Rockefeller New York'taki organize Yahudilerin en samimi dostudur. Zaten onların desteğini almamış olsaydı, (nüfusunun % 25'ini Yahudilerin oluşturduğu kentte) dört defa üstüste vali seçilemezdi.[55]

Kısacası, Rockefellerlar, Protestan bir görünüm altında gerçek kimliklerini koruyan bir "Yahudi dönmesi" hanedandır. Dolayısıyla, CFR'nin "yöneticisi" durumdaki Rockefellerlar, CFR'yi kurduran Yahudi bankerlerle bu tür bir "ırk bağı" ile bağlıdır.

Bu tablodan karşımıza çıkan sonuç, CFR'nin aşamalı olarak Rockefeller egemenliğine bırakılmasının, örgütün Yahudi-güdümlü olmaktan çıktığı gibi bir anlam kesinlikle taşımadığıdır. Tam tersine, örgütün "açık Yahudi" olan sermayedarlar yerine, "gizli Yahudi" olan bir başka sermayedar tarafından yönetiliyor olması, planlı ve bilinçli bir kamuflaj izlenimi vermektedir. Anlaşılan, CFR'nin, açıkça hepsi Yahudi olan sermayedarlarca finanse edilmesinin dikkat ve tepki çekeceği düşünülmüş ve örgüt, daha örtülü bir Yahudi güdümü altına alınmıştır.

Rothschild'ın Desteğiyle Doğan Rockefeller İmparatorluğu

Rockefeller'ın gerçek kimliğinin yanısıra, bu hanedanın nasıl ABD'nin bir numaralı ekonomik gücü haline geldiğini incelediğimizde de ilginç bir tabloyla karşılaşıyoruz. Çünkü Rockefeller gücü, başta Yahudi sermayedarlar arasındaki hiyerarşinin en üstünde oturan Rothschildlar olmak üzere, büyük Yahudi sermayedarların olağanüstü desteği ile oluşturulmuş durumda.

Amerikalı yazar Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers* (Dünya Düzeni: Gizli Yöneticilerimiz) adlı kitabınında Rockefellerlar'ın nasıl büyüdüğüne de değiniyor. Mullins, Rockefelerlar'ın, son iki yüzyılda Rothschildlar'la çok yakın ilişkiler içinde olduklarını ve Rockefeller servetinin oluşmasında Rothschildlar'ın büyük rolü olduğunu şöyle anlatıyor:

> 19. yüzyılın başlarında, House of Rothschild (Rothschild tröstü) ABD'de bazı yatırımlar yaptı ve kendisine bağlı bankalar kurdu. Rothschildlar'ın ABD'de kurduğu bu bankaların ilki, The City Bank adını taşıyordu. 1812'de New York'ta kurulan banka, daha sonra National City Bank adını aldı ve elli yıl boyunca da Moses Taylor tarafından yönetildi. Taylor 1882'de geride 70 milyon dolar bırakarak öldü ve yerine oğlu Percy geçti. Ertesi yıl, John D. Rockefeller'ın kardeşi William Rockefeller bankaya yüklü bir para yatırarak ortak oldu. 1891'de ise Rockefellerlar, Percy'i ikna ederek, onun yerine banka müdürlüğüne ortakları James Stillman'ın geçmesini sağladılar. James Stillman'ın da bir 'Londra bağlantısı' vardı; babası Don Carlos uzun yıllar Rothschildlar'a hizmet etmişti.[56]

Kısacası, Rotshchild'ın bankası, çok kolay bir biçimde Rockefellerlar'a devredilmişti. Mullins, bu işlemin, "merkezin", yani Rothschild'ın bilgisi ve izni dahilinde yapıldığını söylüyor. Yani Rothschild, isteyerek ve bilerek ABD'deki bankasının Rockefeller egemenliğine geçmesini sağlamıştı!...

Mullins, Rothschildlar'ın ve Warburg hanedanının sahip olduğu bir diğer Yahudi şirketi olan Kuhn Loeb'in, Rockefellerlar'a verdiği büyük desteği anlatmaya devam ediyor. Bu iki büyük finans devi, petrol ticaretindeki rakiplerini ekarte ederek tröst haline gelmeye çalışan gizli soydaşları Rockefeller'a büyük destek vermişlerdi:

> Sonraki yıllarda, Rothschild'ın sahip olduğu The National City Bank of Cleveland da, Rockefellar'a büyük bir destek verdi... John D. Rockefeller'ın başarısı, National City

Bank of Cleveland'ın desteğini arkasına alarak petrol işindeki rakiplerini safdışı etmesiyle başladı. 19. yüzyılın ikinci yarısında, ülkedeki demiryolu ve deniz ulaşımının büyük bölümünü elinde bulunduran Kuhn Loeb şirketi ise, John D. Rockefeller'ın petrol taşıma şirketine inanılmaz bir indirim uygulayarak, onun diğer petrol şirketlerini batırmasına destek oldu... Kısacası, bütün Rockefeller imparatorluğunun, asıl olarak Rotschildlar tarafından finanse edilip-desteklendiği söylenebilir.[57]

Yahudi "ırkdaş"larından aldığı bu büyük destek ve kayırmaların sonucunda, John D. Rockefeller, 1887 yılında ABD'deki tüm petrol ticaretini eline geçirerek, "tröst" haline geldi. Bunu engellemek için çıkarılan "anti-tröst" kanunları da işe yaramadı ve Rockefeller İmparatorluğu, 20. yüzyıla dünyanın petrol devi olarak girdi. Bugün de aynı durum devam etmekte, dünya petrol ticaretinin yarısından çoğu Rockefellerlar'ın sahip olduğu ve Standart Oil olarak bilinen beş petrol şirketince Exxon, Texaco, Socal, Gulf ve Mobil kontrol edilmektedir. (Diğer iki büyük petrol şirketinden Shell/Royal Dutch, Hollandalı Yahudi finansör William Deterding'e aittir. BP'nin hisselerinde de Yahudi finansörlerin büyük payı vardır.)

Rockefeller İmparatorluğunu kuran John D. Rockefeller, 1882 yılında ülkedeki son rakip petrol şirketini de iflas ettirerek, Amerika'nın tüm petrol ticaretini tekeline aldı. Sahip olduğu Standart Oil Şirketi, Rockefeller'ı Amerika'nın Beyaz Saray dışındaki en güçlü adamı" yaptı.
Ancak bu "yükseliş"in bir de perde arkası vardı. Gerçekte Sefarad kökenli bir Yahudi olan Rockefeller, aslında Rothschild ve Warburg gibi "soydaş"larının inanılmaz desteği ile bu güce ulaşmıştı...

Sonuçta karşılaştığımız tablo, Rockefellerlar'ın, başta Rothschild imparatorluğu olmak üzere, Yahudi sermayedarlar tarafından çok özenli bir biçimde kayırılıp-desteklendiği ve ABD'nin ekonomik paylaşımında tam bir "ırk dayanışması" yaşanmış olduğudur.

"Açık" ırkdaşları tarafından büyütülen "gizli" Yahudi Rockefeller ailesinin CFR gibi bir kurumun denetimini üstlenmiş olması ise, az önce belirttiğimiz gibi, gerekli kamuflajı sağlamak ve Yahudi önde gelenlerinin ABD dış politikasındaki güdümünü daha az hissedilir hale getirmek içindir. CFR'yi yöneten hanedan, onu ilk kuranlar gibi sürekli sinagoglarda boy gösteren bir "açık" Yahudi olsaydı, kuşkusuz toplayacağı dikkat de çok daha fazla olurdu.

CFR'nin Gücü

Eustace Mullins, The World Order adlı kitabının başlarında, "bu kitapta adı geçen hemen her ünlü Amerikalı CFR üyesidir, bu yüzden her seferinde bunu tekrarlamayı gereksiz görüyorum" diyor. Gerçekten de CFR üyelerinin listesi, neredeyse Amerikan politikasının "Who's Who" (Kim Kimdir)i gibidir. Henry Kissinger'dan John McCloy'a, Carter'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Zbigniew Brzezinski'den Eisenhower'ın Dışişleri Bakanı John Foster Dulles'a, CIA başkanı ve mason Allen Dulles'dan, Dean Acheson, George Kennan'a kadar pek çok ünlü isim, CFR üyesidir. Öyle ki, *The Rockefeller Syndrome* adlı kitabında Ferdinand Lundberg'in belirttiğine göre: "CFR ile bağlantısı olan insanlar Amerika pazarlarında mülkiyete sahip olanların neredeyse tümüdür."

John D. Rockefeller

Dan Smoot, *Invisible Government* (Görünmez Hükümet) adlı kitabında, kurumun ABD'nin dış politikalarının oluşumundaki büyük etkisini detaylı olarak anlatıyor. Buna göre CFR, yalnızca üst kademedeki yönetici elitleri bünyesine alıp yönlendirmekle kalmaz, dış politika ile kurumların büyük bölümünü kontrol eder. Amerika'da dış politika ile ilgili diğer pek çok dernek ve kurum da, CFR'nin denetimi altındadır. Amerikan dış politikasındaki büyük etkileri ile bilinen "think-tank"ler (politika üretme kurumları) ise gerçekte CFR'nin alt komisyonları niteliğindedir. Eustace Mullins, CFR ve think-tank'ler arasındaki ilişkiden şöyle söz ediyor:

> Shoup'un Imperial Brain Trust adlı kitabına göre 1969'da CFR'de Brookings Institution'dan 22 yönetici, RAND Corporation'dan 29, Hudson'dan 14, Middle East (Orta Doğu) Institute'dan 33 üye vardır. Ayrıca Rockefeller Foundation'ın 19 yöneticisinden 14'ü, Carnegie Endowment'ın 17'sinden 10'u, Ford Foundation'da

16'dan 7, Rockefeller Brothers Found'ın 11'inden 6'sı CFR üyesidir. Buna göre CFR bu vakıfların tümünü yönetmektedir. Akademik dünyada ise CFR Princeton Üniversitesi'nden 58, Chicago Üniversitesi'nden 69, Harvard'dan 30 üyeye sahiptir.[58]

Mullins'in de vurguladığı gibi, üniversiteler CFR'nin denetiminde olan kurumlar arasındadır. CFR, akademik çevrelerdeki üyeleri aracılığıyla dış politika konularında "standart"ları belirler. CFR'nin "resmi ideolojisi", üniversitelerde ders olarak okutulur. Kurum, yayınladığı çok sayıda kitapla Amerikan entellektüellerini "eğitir". Örneğin CFR'nin son yıllardaki yayınlarında sık sık sözünü ettiği "İslam tehlikesi", Amerikan bilincine ustalıkla yerleştirilmektedir. Kurumun yılda dört kez yayınladığı ve dünyanın en etkili yayın organı sayılan Foreign Affairs (Dış Olaylar) adlı dergi ise hem siyasi gündemi belirler hem de ABD politikasını. ABD dış politikasındaki köklü değişimlerin çoğu *Foreign Affairs*'te yayınlanarak yürürlülüğe konur. Örneğin, soğuk savaşın başında ABD'nin temel stratejisini belirleyen "containment plan" (Sovyetler'in yayılmasını önleme anlamında; Çevreleme Planı) CFR üyesi George Kennan tarafından *Foreign Affairs*'de yayınlandıktan sonra uygulamaya konmuştu. Son olarak uzun süre gündemde kalan, Samuel Huntington'ın "Medeniyetler Çatışması" adlı, gelecekte Batı ve İslam arasında bir çatışma öngören yazısı da aynı dergide yayınlanmıştı.

CFR basın üzerinde de büyük etkiye sahiptir. Kurum, basındaki üyeleri sayesinde, büyük gazeteleri bir sosyal kontrol mekanizması olarak kullanabilmektedir. Denetlediği kabul edilen basın organları arasında; *New York Times, Washington Post, Time, Newsweek, Life, New York Post, New York Herald Tribune*, gibi dev isimler sayılabilir.

Tüm bunların yanında CFR, aynı Chatham House gibi masonlukla da çok içli-dışlıdır. Her iki örgütün de önde gelen üyeleri, aynı zamanda ülkelerindeki mason localarına üyedirler. CFR'nin; Harry Truman, George Marshall, Dwight Eisenhower, Allen Dulles, John McCloy, Henry Kissinger, Lyndon Johnson, Dean Acheson, Gerald Ford gibi ünlü isimlerin yanında daha pek çok üyesi bir taraftan da locaların müdavimidirler.

David Rockefeller, ABD'nin en güçlü adamı, New York'un göbeğindeki "Rockefeller Center"ın önünde.

Kısacası CFR, ya da "Dış İlişkiler Konseyi", Yahudi önde gelenlerinin "dünyaya egemen olma" hedefine ve bu hedefin sistematize edilmiş hali olan Mesih Planı'na uygun bir aygıt konumundadır. CFR'nin aldığı kararlar, Amerikan çıkarlarını, dolayısıyla da ülkedeki Yahudi sermayesini korumak doğrultusundadır. Vietnam savaşından, Latin Amerika müdahalelerine kadar pek çok dış politika kararı, CFR'nin Yahudi sermayesini koruma misyonuyla yakından ilgilidir. Konsey'in Ortadoğu politikası ise, elbette tümüyle İsrail çıkarlarının savunulmasına yöneliktir.

CFR hakkında ilginç bazı yorum ve bilgileri de, gazeteci-yazar Fehmi Koru veriyor. Koru, aylık *Dış Politika* dergisinde kendisiyle yapılan bir röportajda şunları söylüyor:

> Amerika'da güç odağı farklıdır. Mesela bizim ülkemizde güç odağı Çankaya ve Başbakanlık'tır. Halbuki Amerika'da güç kaynağı Beyaz Saraydan'dan ve hatta başkandan çok daha başka şeylerdir. Ve onlar sistemi ayakta tutan kurum ve kuruluşlardır. Nedir bunlar? Lobiler bunların görünen uçlarıdır. Onların da arkasında odaklar vardır. Bunlardan biri Amerika'da bulunan dünyanın en büyük ve en etkili bankalarından bir kaçıdır. Yani bankalar bir güç odağıdır ve bunların hemen hepsinin sahibi de Yahudi asıllı süper zenginlerdir. Bu bankalar dünya alışverişini ve ticaret hacmini ellerinde tutarlar. Yüksek faizli kredileri, istedikleri maddi şartlarda ülkelere bunlar sağlarlar... ... 'Think thank'lerin en önemlisi 'Council on Foreign Relations' denilen bir kurumdur... 'Council on Foreign Relations', isminin tüm masumiyetine rağmen, en büyük güç odağıdır. Bu derneğin başkanı dünyaca ünlü Yahudi zengin David Rockefeller"dır. Yine meşhur CIA'nin istasyon şeflerinden Paul Henze ve ünlü stratejist Prof. Dr. Albert Wohlstetter bu derneğin onur üyeleridirler. Bu derneğin hem Cumhuriyetçi ve hem de Demokrat Parti'den üyeleri vardır. Eğer seçimi Cumhuriyetçi Parti kazanmışsa, yardımcıları da hep bu derneğin Cumhuriyetçi üyelerinden seçilir. Yok eğer Demokratlar seçimi kazanmışsa, yine bu derneğin demokrat üyeleri Beyaz Sarayda üst düzey görevlere getirilirler. Dışişleri Bakanlığı, Hazine Bakanlığı hep bu derneğin üyelerinden seçilirler. Yani ister Cumhuriyetçi olsun, ister Demokrat, ne olursa olsun bu derneğin üyeleridir işi götürenler. Parti rozetleri sadece sembolik birer ayırımdır. Zihniyet 'Council on Foreign Relations' zihniyetidir...
>
> ... Mesela bizdeki Cumhurbaşkanlarının veya Cumhurbaşkanı adaylarının mutlaka Amerika'ya giderek bu enstitülerin ve derneklerin birinde görünmek mecburiyeti vardır. Bizdeki hemen her Cumhurbaşkanı veya Başbakan, bir vesileyle Council on Foreign Relations'da ya bir konuşma yapmakla veya en azından orada bir toplantıya katılmakla, kendilerini onlara göstermek mecburiyetindedirler.
>
> Kenan Evren bu Council on Foreign Relations'da bir konuşma yapmak ihtiyacını hissetmiştir. Cumhurbaşkanının bütün programlarına biz gazeteciler katılırken, hatta Yahudi lobisiyle Evren'in görüşmesini izlerken, hiçbir gazeteci arkadaşımız Evren'in bu dış politika derneğindeki konuşmasını izleyememiştir. İzleyemezdik, zira hepimize giriş yasaktı!...

Kısacası, CFR'nin gücü, yalnız ABD'nin değil, kimi zaman onun sistemine entegre olan başka ülkelerin politikalarını da denetlemektedir.

CFR'nin Yönettiği Soğuk Savaş Oyunu: Sahte Amerikan-Sovyet Çatışması

2. bölümde, "Düzen'in masonik tarihi"ni incelerken, Avrupa ve dünya politikasındaki büyük gelişmelerin çoğunun masonlukla ilişkili olduğunu gördük. Mason örgütlenmesi ve Yahudi önde gelenleri arasındaki İttifak'ın sahip olduğu hedef ve çıkarların, pek çok politik ve sosyal gelişmedeki perde arkası faktör olduğunu keşfettik. Dini otoritenin politik ve sosyal hayattan dışlanması, monarşilerin yıkılması, ulus-devletlerin kurulması, ideolojilerin doğması gibi pek çok gelişmenin ardında, İttifak'ın planları yer alıyordu.

Burada, İttifak'ın dünya ölçeğinde gerçekleştirdiği bir başka olaya bakacağız; 20. yüzyılın kuşkusuz en büyük politik gerçeğis olan "Soğuk Savaş" oyununa. Soğuk Savaş, ABD ve Sovyetler Birliği arasında, kimilerine göre Ekim Devrimi'nde, kimilerine göre ise II. Dünya Savaşı'nın bitiminde başlayan ve 1980'lerin sonunda rafa kaldırılan düşmanlık dönemiydi. Hiçbir zaman iki süper güç arasındaki bir "topyekün savaş"a dönüşmedi ama Üçüncü Dünya coğrafyasındaki sınırlı savaşlarda kendini gösterdi.

Yüzyılın tüm politik dengelerini belirleyen bu büyük süreçte, acaba İttifak'ın rolü var mıydı? Varsa, ne boyuttaydı? İttifak, acaba "iki kutup"tan hangisinin tarafındaydı? Tarafsız, ya da "çift-taraflı" mıydı?...

Tüm bu soruların cevaplarını aramadan önce, Soğuk Savaş hakkındaki "resmi" tarihin biraz dışına çıkıp, bu büyük süreç hakkında öne sürülen farklı yorumları değerlendirmekte yarar var. Bu yorumların en önemlilerinden birini, New York Üniversitesi'nde görevli "seçkin sosyoloji profesörü" Immanuel Wallerstein yapıyor. Aydınlanma felsefesinin ve "Newtoniyen-Baconiyen" geleneğe bağlı Batı biliminin açıklarını yakalayan ve bu nedenle de Batı'nın az sayıdaki "farklı" düşünürlerinden biri olan Wallerstein, Soğuk Savaş'ı genel görüşten farklı yorumluyor. Wallerstein, söze, iki "kutup" arasındaki ideolojik paralelliği vurgulayarak giriyor:

> 1917... yirminci yüzyılın iki büyük ideologunun (Woodrow Wilson ve Lenin) dünya sahnesine çıktıkları uğraktı. Wilson Amerikanizmin, yahut 'dünyayı demokrasi için emin hale getirme' teklifinin propagandasını yapıyordu. Lenin ise Komünizmin, yahut işçi sınıfını her yerde evrensel olarak iktidara getirme teklifinin propagandasını yapıyordu. 1989'a kadar bu iki proje alternatif ve çatışan ideolojiler olarak sunuldular. Ama bu projeler, kamplardan her birinin kabule yanaştığından daha fazla ortak unsura sahiptiler. Aydınlanmanın mirasını paylaşıyor, insanlığın akıl ve bilinç yoluyla iyi toplumu inşa edebileceğine inanıyorlardı. Akılcı, bilinçli, kollektif karar-verme odağı olarak devletin, bu inşanın aleti olduğu inancını ve geleceğe ait seküler (dünyevi/din-dışı) bir vizyonu paylaşıyorlardı...[59]

Wallerstein'ın yazdıklarını, önceki bilgilerimiz ışığında şöyle okuyabiliriz: Her iki taraf da, İttifak'ın oluşturduğu Aydınlanmacı, seküler (din-dışı) geleneği benimsiyor ve yine İttifak'ın oluşturduğu ulus-devlet modelini kabulleniyor-

du. Her iki tarafın da ideolojisinin doğuşunda İttifak'ın büyük rolü olduğunu, mason localarının hem kapitalist hem de sosyalist kanadın içinde yer aldığını ve bu iki ideolojinin de İbrani dünya anlayışından ve Mesihi düşünceden etkilendiğini incelemiştik.

Wallerstein, üstteki analizinin ardından, "abartmaya ihtiyacımız yok şüphesiz. Amerikancılık ve Komünizm arasında... Pratikte olduğu kadar teoride de farklar vardı..." dedikten sonra, şu çarpıcı soruyu soruyor: "... Ancak, kampların kahramanları birbirlerinin düşmanı mıydılar?"

"Kampların kahramanları" arasındaki ilişkiye az sonra daha ayrıntılı inceleyeceğiz. Ama önce, Wallerstein'ın vurguladığı birkaç noktaya ve onun sözleriyle, "bu soğuk savaş çıkmazının askeri bileşenleri üzerinde odaklaştırılan muazzam kamu dikkati" sayesinde gizlenen "1945-1989 dengesinin altında yatan önemli siyasi-iktisadi anlaşma"ya değinelim. Wallerstein, "evrenselleştirici liberalizmin Wilsoniyen ve Leninci versiyonlarının mahrem ortaklığı" olarak ifade ettiği "ABD-SSCB danışıklı dövüşü"nün dayanaklarını şöyle açıklıyor:

> ABD'nin SSCB'ye sunduğu, onun da kabulden mutluluk duyduğu şey, Doğu Avrupa'da bir Sovyet arka bahçesinin meydana getirilmesiydi: O sınırlar dahilinde kalmak şartıyla SSCB'nin siyasi, iktisadi ve kültürel kuralları koyabildiği bir 'chasse gardee'.
>
> Bu anlaşmanın her iki taraf için de avantajları çok büyüktü; aksi halde hiçbir zaman sürdürülemezdi. SSCB için üç temel kazanç vardı. Birincisi, SSCB'ye bu bölgeyi iktisaden sömürme, oradan ağır 'savaş tazminatları' alma imkanı veriyordu. İkincisi, ayağa kalkan bir Almanya'ya karşı SSCB'ye askeri bir kalkan sunuyordu. Üçüncü ve uzun vadede muhtemelen en önemlisi olarak, SSCB'ye Doğu Avrupa'da, Batı Avrupa'da ve dünyanın diğer bütün bölgelerinde devrimci sosyalist eğilimleri zapt-ü rapt altında tutma (hatta bastırma) imkanı veriyordu. Bu son çaba Avrupa'da, başka her yerden daha başarılı oldu. Stalin'in inşa ettiği haliyle Sovyet sistemi için, SSCB'nin Komünist söylemin tekelini elinde tutması ve Üçüncü Dünya'daki hiçbir 'maceracı' devrimin ABD ile özenle kurulan dengeyi bozmaması önemli görünüyordu.
>
> Bu durum ABD'nin sözkonusu düzenlemedeki alaka ve çıkarını vuzuha kavuşturmaktadır. Hakikatte SSCB, Doğu Avrupa için ABD'nin bir altemperyal gücüydü ve bu hususta oldukça da randımanlıydı. 1948 tasfiyeleri, hala çevrede varlığını sürdüren tüm bağımsız, 'solcu' unsurları temizledi. ABD'nin avantajları bununla bitmiyordu. Dünya-ekonomisinin o anki iktisadi genişlemesi için Sovyet blokuna ihtiyaç yoktu. ABD, Batı Avrupa ile Japonya'nın iktisaden 'yeniden inşası' için elinden geleni yapıyordu. Bu bakımdan, o an için Sovyet blokunun büyük harcamalar gerektiren yükümlülüklerinden azade olmakla gayet mutluydu ve biliyordu ki daha sonra bu bölgeyi dünya-ekonominin meta zincirlerine geri çekmek sorun olmayacaktı.
>
> ABD'nin son avantajı SSCB için son avantajının kopyasıydı. Her bir ideolojik söylem diğerini besliyor ve hiçbiri diğeri olmadan makuliyet kazanmıyordu. Soğuk Savaş, Amerikanizm ve Leninizm adına, her bir tarafa kendi kampında sıkı bir düzen sağlama, evi uygun gördükleri tarzda temizleme ve gelecek nesillerin zihniyetlerini yönlendirme imkanını veriyordu.[60]

Wallerstein, tüm bu argümanının ardından, SSCB ve ABD'yi "sembiyotik" (ortak yaşar) olarak tanımlıyor. Gerçekten de bugün, Soğuk Savaş döneminin

beyin-yıkayıcı propagandasından uzak bir değerlendirme ile, ABD ve SSCB arasındaki karşıtlığın gerçekte iki tarafın da çıkarına olduğu açıkça görülebilir. Her iki tarafın da, ilişkiler görünüşte ne kadar gerginleşirse gerginleşsin, neden ekonomik çıkarları ifade eden detant sürecinden ödün vermediği ve asla güç dengesini bozmadığı böylece daha iyi anlaşılmaktadır. İki taraf arasındaki gizli ekonomik işbirliğinin en çarpıcı örnekleri, Kanadalı siyaset bilimci Charles Levinson'ın yazdığı ünlü *Votka-Cola* adlı kitapta da ayrıntılı olarak anlatılır. Adenauer'ın bir açıklaması da bu konuda aydınlatıcıdır. Şöyle demiştir Batı Alman lideri: "ABD ve Sovyetler Birliği arasında bizim bilmediğimiz bazı anlaşmalar olduğu kanısındayım. Bu anlaşmalar Sovyetler Birliği'ne Amerika üzerinde ve bizim Amerika'yla olan ilişkilerimiz hakkında baskı yapma olanağı sağlıyor." 61 1955 Aralığında ise Mendès France, Paris'teki bir konferansta şunları söylemişti: "Dünyadaki iki büyük güç olan ABD ve Sovyetler Birliği arasında, bana inan ki, bizim sandığımızdan çok daha fazla görüşme oluyor; bizim çağrılmadığımız, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz, haberdar bile olmadığımız görüşmeler. Ama o görüşmelerde bizi ilgilendiren çok önemli kararlar alınıyor."

Stalin'in Statükoyu Koruma Çabası: 'Tek Ülkede Sosyalizm'

Wallerstein'in argümanı, Sovyetler Birliği ile ABD arasında bir tür gizli anlaşma olduğunu ve her iki tarafın da Soğuk Savaş görüntüsü altında bu gizli anlaşmayı sürdürerek dünyayı paylaştıklarını öne sürmektedir. Sovyetler'in dış politikasını incelediğimizde, bu argümanın son derece doğru olduğuna dair güçlü işaretler bulabiliyoruz.

Eğer Amerikalılar ve Ruslar arasında bir tür "gizli anlaşma" yapılmışsa, bu anlaşma mutlaka iki süper güce de belirli bir yayılma alanı bırakmalıydı. Her iki taraf da, hangi ülkelerin kendi bloklarına dahil olacağına karar vermeli, bir sömürge paylaşımı yapmış olmalıydılar. Buna göre, ne ABD Sovyetler'e bırakılan yerlere elini uzatacaktı, ne de Sovyetler ABD'nin arka bahçesine göz dikecekti.

1924'de iktidara oturan ve kısa sürede tüm rakiplerini ortadan kaldırarak tarihin en güçlü diktatörlüklerinden birini kuran Stalin, bu anlaşmaya sadık kalmaya büyük özen gösterdi. Stalin'in ilk yaptığı şey, "nomenklatura"ya (Sovyet yönetici eliti) "tek ülkede sosyalizm" doktrinini kabul ettirmek olmuştu. Bu doktrin, Sovyetler Birliği'nin dünyanın tek sosyalist ülkesi olduğunu ilan ediyor ve başka bir sosyalist ülke de istemiyordu. Kısacası, Stalin, "devrim ihracı" yapmaya karşıydı. Bu, kuşkusuz, tüm dünyanın sosyalist olmasını öngören Marksist-Leninist ideolojiye aykırıydı. Bu nedenle ideolojiye daha bağlı olan Stalin muhalifleri, "sürekli devrim" teorisini savundular; buna göre Sovyetler hemen devrim ihracına başlamalı ve birbirini izleyen devrimlerle kısa sürede tüm dünyayı sosyalist yapmalıydı. Bu teorinin savunucuları, en başta Troçki olmak üzere, Stalin tarafından safdışı edildi.

Stalin, ABD ile Sovyetler arasındaki örtülü anlaşmayı bozmamaya ve dünyanın tek "sosyalist" ülkesi olarak kalmaya çabalıyordu. Bu nedenle başka ülkelerde sosyalistlerin iktidara gelmesini hiç istemedi. Çin'de Mao'yu değil, faşist Chiang Kai-Shek'i (üstte) desteklemesi de bu yüzdendi.

Stalin, "tek ülkede sosyalizm" istiyordu, "sürekli devrim" değil... Çünkü tek ülkede sosyalizm, ABD'yle gizli işbirliği üzerine kurulmuş olan statükoyu değiştirmemek anlamına geliyordu. Bu yüzden Stalin, komünizmin başka ülkelere yayılmasını hiç istemedi. Hatta bu yüzden, Çin'de Mao'nun komünistlerine karşı savaşan ABD destekli faşist Chiang Kai-Shek ile 1945 yılında dostluk anlaşması bile imzalamıştı. Ancak Mao'nun "kır gerillaları" Chiang Kai-Shek'i devirdiklerinde, Stalin istemeye istemeye Kızıl Çin'e yakınlık göstermek zorunda kalmıştı.

Daha sonraki dönemde de hem Stalin, hem de Kruşçev, devrim ihracı yapmaktan kaçındılar. Bunun en açık örneği, Üçüncü Dünya'daki Ulusal Kurtuluş Mücadelelerine karşı takınılan tutumdu. Çoğunlukla Afrika'da yürütülen bu hareketler, Üçüncü Dünya halklarının sömürgeci yönetimlere karşı ayaklanmasıyla doğmuştu. Bu hareketler çoğu kez olumlu sonuç verdi ve bu sayede eski sömürgecilik devri kapandı; İngiltere, Fransa, Portekiz, Hollanda, Belçika gibi sömürgeciler birer birer Üçüncü Dünya'dan çekildiler. II. Dünya Savaşı sonunda Afrika'da yalnızca üç tane bağımsız devlet varken, 1960'lardan itibaren hızla yeni devletler kuruldu.

Ancak ilginç olan Sovyetler Birliği'nin sözkonusu Ulusal Kurtuluş Mücadelelerine karşı olan tutumuydu. SSCB, Lenin'in "emperyalizm" teorisi gereğince, bu hareketleri desteklemek durumundaydılar; böylece koloniler özgürlüğe kavuşacak ve koloniler sayesinde yaşayan kapitalizm çökecekti. "Emperyalizm"e karşı savaştıklarını düşünen Üçüncü Dünya halklarının büyük bir bölümü de, doğal olarak Sovyetler'den yardım beklediler. Gelgelelim, Stalin ve Kruşçev'in izlediği politikalar hiç de bu yönde olmadı. Sovyetler Birliği, Ulusal Kurtuluş Mücadelelerine yalnızca sözlü (yani göstermelik) destek verdi; politik ve askeri destek vermekten özenle kaçındı.

Sovyetler'in bu garip tavrı, sosyalizme gerçekten inanan başka sosyalistleri çileden çıkarmıştı. Özellikle Çinliler, "gerçekten anti-Amerikan" oldukları 1970 öncesi dönemde, Sovyetler Birliği'nin tutumundaki anormalliği farketmişlerdi. Öyle ki Çin, ABD'ye karşı yumuşak tutumu nedeniyle SSCB'yi "tavizcilik"le suçlamış ve tüm "anti-emperyalist" edebiyatına rağmen, Üçüncü Dünyanın anti-emperyalist Ulusal Kurtuluş Mücadelelerine destek vermeyen SSCB'nin tavrını "ikiyüzlü" bulmuştu. Sarı ırkın sosyalistleri, yayılmacı karakte-

ri nedeniyle, SSCB'yi, "sosyalist emperyalizm" uygulamakla suçlamışlardı. Çinliler, ayrıca Kruşçev'in "kapitalistlerle barış içinde birarada yaşayabiliriz" şeklindeki açıklamalarına ve Eisenhower'la görüşmeler yapmasına da çok kızmış, onu "düşmanla işbirliği" yapmakla suçlamışlardı.

Sovyetler Birliği, Ulusal Kurtuluş Mücadelelerine gerçek bir destek vermediği halde, yine de bu mücadeleleri kazanıp bağımsız olan yeni devletlere yanaşmayı ihmal etmiyordu. Bağımsızlık engellenemediğine göre, bu devletler en azından "bağımsız sol" haline gelmemeli, ABD-Sovyet gizli anlaşmasının kurduğu dünya sisteminde uygun bir yana dahil edilmeliydiler. Bu yeni bağımsız devletlerin Sovyet tarafına geçmesi ABD'yi de rahatsız etmiyordu. Hatta ABD kimi zaman bu işe yardımcı da oluyordu. Örneğin, Küba'daki Amerikan yanlısı Batista rejimini yıkan Castro, ilk başta Sovyet-yanlısı bir komünist değildi. Ancak "bağımsız sol"u temsil eden Castro'nun başa geçer geçmez ülke endüstrisini millileştirmeye başlaması ve Amerikan çıkarlarını çiğnemesi ABD'yi çok rahatsız etti. Bunun üzerine ABD Küba'ya ambargo koydu; Castro'nun yardımına koşan tek ülke ise Sovyetler Birliği'ydi. Castro'nun Sovyetler'in koruyucu kanatları altına girmekten başka çaresi kalmamıştı. Bu sayede, Küba, tehlikeli görülen "bağımsız sol" kategorisinden çıkartılarak, Sovyet kampına dahil edildi. Artık, dünya kamuoyunu gerçek bir Soğuk Savaş'ın yaşandığına inandırmak için gereken "şov"lar, Küba üzerinden yapılabilirdi, ünlü "füze krizi"nde olduğu gibi.

Sovyetler Birliği'nde kurulmuş olan rejim de sosyalist teoriye hiç uymuyordu. "Dürüst sosyalistler", Sovyet rejiminin, hiç de sosyalist ütopyada vaad edildiği gibi "işçilerin", "emekçilerin", "proleter"lerin kontrol ettiği özgür bir rejim olmadığını, tam tersine, klasik bir "burjuva diktatörlüğü" olduğunu söylüyorlardı. Buna Türkiye'de de işaret edenler vardı; Türk solunun önemli isimlerinden M. Ali Aybar, *Leninist Parti Burjuva Modelinde Bir Örgüttür* adlı kitabında, Sovyet rejiminin patronlarının aslında "kapitalist"lerden hiçbir ideolojik fark taşımadığını ayrıntılı olarak anlatmıştı.

Aynı samimiyetsizlik kuşkusuz ABD için de geçerliydi. Sözde "hür dünya"yı komünizm tehlikesine karşı koruduğunu iddia edip, demokrasi ve insan hakları havarisi kesilen ABD'nin yalnızca ve yalnızca kendi çıkarlarını düşündüğünü, ideolojik sloganlarının içi boş bir aldatmaca olduğunu, "istikrar" sağlamak için onyıllarca Üçüncü Dünya faşistlerini desteklediğini bugün artık bilmeyen yok.

Peki gerçekte her ikisi de "emperyalist" olan ve aralarındaki ideolojik farklılık sayesinde dünyanın rantını yıllar boyu paylaşan kendi ülkelerinden binlerce kilometre ötedeki bölgelerde çıkardıkları savaşlarla silah endüstrilerini sürekli besleyen ve "blok"larına dahil ettikleri ülkeleri ekonomik yönden sömüren bu iki süper gücün arasındaki "danışıklı dövüş" nasıl işliyordu? Bu iki can düşmanının arasındaki örtülü ilişkinin mekanizması neydi?

Konuya girerken, başlık olarak, "CFR'nin yönettiği Soğuk Savaş oyunu" demiştik. Şimdi, sözkonusu oyunun CFR (ya da daha yerinde bir ifadeyle, Ya-

hudi önde gelenleri ve masonlar arasında kurulmuş olan İttifak) tarafından nasıl yönetildiğini inceleyebiliriz. Karşımıza çıkan ilk önemli aşama, 1917 Bolşevik, ya da öteki adıyla Ekim Devrimi'dir.

Ekim Devrimi ve Yahudiler

Önceki sayfalarda, CFR'nin kuruluşunu incelerken, bu kurumu oluşturanların, Schiff, Warburg, Kahn gibi Yahudi sermayedarlar olduğuna değinmiştik. Rothschild ve "adamı" Milner'ın ise Atlantik'in öteki yakasında Chatham House'u kurduğunu görmüştük. Bu Yahudi sermayedarlar, Batı emperyalizminin beyni haline gelecek kurumları var etmişlerdi.

Ne ilginç!... Aynı kişiler, Ekim Devrimi'ni ve onun efsanevi lideri Lenin'i de büyük bir finansal yardımla desteklediler. Wall Street'ten Bolşevikler'e milyonlara dolar aktı. Yalnızca Jacob Schiff'in Bolşevik Devrimi'nin gerçekleşmesi için 20 milyon dolar harcadığı hesaplanıyor. Yahudi sermayedarlar, politik yardımlarda da bulunmuşlar, Troçki'nin Kanada hapishanelerinden kurtulmasını sağlamışlardı. Eustace Mullins, "kimse bu büyük bankerlerin, komünistlerin gerçekleştirdiği anti-kapitalist devrimi destekleyeceklerine inanmazdı; ama olan tam da buydu" diyor.[62]

Kısacası, kapitalist blok ile SSCB'nin işbirliği, daha devrim öncesinde başlamıştı. Peki bu ilginç işbirliğinin mantığı neydi? Neden en büyük kapitalistler, anti-kapitalist bir devrimi desteklesinlerdi?...

Devrimi destekleyen bankerlerin "ırk bilinci" yüksek birer Yahudi olduklarını göz önünde bulundurarak Bolşevikleri incelediğimizde, bu sorunun cevabını bulabiliyoruz sanırız. Bolşevik Devrimi Çar'a karşı yapılıyordu, antisemit, yani Yahudi düşmanı politikalarıyla tanınan Çar'a karşı. Üstüne üstlük, Çarlık rejimi bir monarşiydi. Ancak monarşilerin yıkılması ile egemenliği ele alacağını düşünen İttifak'ın geleneksel düşmanıydı.

Peki acaba, Devrim, İttifak'ın bu amaçlarına uygun bir sonuç yarattı mı?... Kuşkusuz evet, bunu ilk olarak Lenin'in politikalarında görebiliyoruz. Lenin, başa geçer geçmez, kendisini finanse eden bankerlerin yeterince "ileri görüşlü" olduklarını ispatladı; Çar döneminde ülkedeki Yahudiler üzerine konmuş tüm yasak ve kısıtlamaları kaldırdı. *Judaica*'nın bildirdiğine göre, partide Yahudi sorunlarıyla ilgilenen özel bir bölüm açtırdı, İbranice öğrenimini destekledi, siyasi suçlu statüsündeki bir çok hahamı ve Siyonist militanı affetti ve serbest bıraktı. Siyonist hareketi de destekledi. Antisemitizm, Bolşeviklerce "karşı-devrimci" bir ideoloji olarak nitelendi.[63]

Belki Lenin'i Yahudiler konusunda böylesine olağandışı bir tutum izlemeye iten etken, Yahudi bankerlere olan minnet borcunun yanısıra, kendisinin de Yahudi asıllı olmasıydı. Bolşevik Devrim'in lideri baba tarafından Yahudiydi. Bolşeviklerin arasındaki Yahudilerin sayısı da oldukça dikkat çekiciydi.[64]

Amerikalı revizyonist tarihçi Mark Weber, bir makalesinde Bolşevik Devrimi'ndeki Yahudi etkisini akademik olarak incelemişti. Yahudilerin Rusya'daki nüfuslarının hiçbir zaman % 5'i aşmamış olmasına karşın Bolşevik Devri-

Lenin ve Bolşevik dostları, "resmi tarih"te bilinenden farklı olarak, Batı'nın en büyük bankerlerinden olağanüstü yardımlar görmüşlerdi. "Anti-kapitalist" görünümlü devrimi finanse eden dev Yahudi bankerlerle, Bolşevikler'i bağlayan nokta ise anti-semit Çar'a karşı girişilen mücadelenin İttifak'ın geleneksel çıkarları ile uyuşmasıydı. Kendisi de Yahudi asıllı olan Lenin'in gerçekleştirdiği devrim, Yahudi önde gelenleri açısından kuşkusuz çok olumlu bir gelişmeydi.
Yanda, Yahudi sosyalist partisi Hashomer Ha-Zair'in yayınladığı bir poster: İbranice "Çok yaşa Ekim Devrimi!"...

mi'nde rol oynayanların çok önemli bir çoğunluğunun Yahudi olmasının Sovyet ve Batı tarihçilerinin çoğunlukla görmezlikten geldikleri bir gerçek olduğunu söyleyen Weber, bu gerçeğin analiz edilmesi gerektiğini yazıyordu. Devrimin liderlerinin neredeyse tümü Yahudiydi. Kızılordu'yu yöneten "ikinci adam" Leon Troçki (Lev Bronstein); Bolşevik Partisi sekreteri ve Merkezi Yönetim Komitesi başkanı Yakov Sverdlov (Solomon); Komünist Enternasyonal (Komintern) başkanı Grigori Zinoviev (Radomyslsky); basın komiseri Karl Radek (Sobelsohn); dışişleri komiseri Maxim Litvinov (Wallach); Lev Kamanev (Rosenfeld) ve Moisei Uritsky, sözkonusu Yahudilerin en ünlüleriydiler. Mark Weber Lenin'de ilginç bir ifadesine de dikkat çekiyor. "Zeki bir Rus," demişti Lenin, "her zaman için ya bir Yahudidir ya da bir şekilde damarlarında Yahudi kanı dolaşmaktadır." [65]

Weber'in aktardığına göre, İsrailli tarihçi Louis Rapoport, Yahudilerin Bolşevik Devrimi'ndeki olağanüstü rolünü vurgularken şöyle demişti:

> Lenin'in ilk politbürosu Yahudi kökenli kişilerle doluydu. Lenin iktidarı boyunca, Yahudiler devrimin her aşamasında büyük rol oynadılar. Buna devrimin en kirli yönü (muhaliflerin yok edilmesi) de dahildi. Çok yüksek oranlarda Yahudi, Karşı-Devrim'le

Savaş İçin Olağanüstü Komite'ye (Çeka) katıldı. Çeka tarafından infazları gerçekleştirilen 'karşı-devrimciler'in çoğu, Yahudi ajanlarca vurulmuştu.[66]

Çeka'nın içinde Yahudilerin oranı gerçekten de gözardı edilemeyecek kadar yüksekti. Örneğin Ukrayna'daki Çeka görevlilerinin % 80'i Yahudilerden oluşuyordu. Rusya doğumlu Yahudi yazar Sonya Margolina'nın bildirdiğine göre, Sovyet rejiminin ilk yıllarında milyonlarca kişiye mezar olan "Gulag" toplama kamplarında görevli olan yöneticilerin büyük bölümü Yahudiydi. Yine Margolina'nın yazdığına göre, ülkedeki kilise ve benzeri dini merkezlere karşı girişilen toplu yıkım işlemleri de büyük ölçüde Yahudi komünistlerce yürütülmüştü.[67]

Devrimcilerin uyguladığı bir başka şiddet örneği, Çar ailesinin topluca öldürülmesiydi. 1918'in 16 Temmuzunu 17'e bağlayan gece, bir grup Bolşevik, Rusya'nın son imparatoru Çar II. Nikola'yı ve karısı Çariçe Alexandra, dört kızı ve 14 yaşındaki küçük oğlu Çareviç Alexis'ten oluşan ailesini, uzun süredir tutuklu olarak bulundukları Ekaterinburg'taki küçük bir evde kurşuna dizdiler. Can çekişen iki kızın işi süngülerle bitirildi. Daha sonra açık araziye götürülerek bilinmeyen bir yere gömüldüler. Sovyet tarihçileri, onyıllarca bu olayın Lenin'in haberi olmadan yerel komünistlerce gerçekleştirildiğini, dolayısıyla Sovyet liderinin bu olay için suçlanamayacağını savundular. Ancak 1990 yılında Moskovalı tarihçi Edvard Radzinsky, Çar ailesinin Lenin'in emri ile kurşuna dizildiğini gösteren belgeleri gün ışığına çıkardı. Troçki ise anılarında Çar ailesinin katlinin, Lenin ve Sovyet hükümeti lideri Yakov Sverdlov tarafından verilen ortak bir karar olduğunu önceden yazmıştı.

Ve bu olayın son derece ilginç bir yanı vardı. Rus Çarı'nı öldürenlerin hiç biri Rus değil; Yahudiydi. İngiliz gazeteci Robert Wilton 1920 yılında yayınladığı bir kitabında Çar ailesinin öldürülmesi emrini Lenin'le birlikte veren Sverdlov'un Yahudi oluşuna dikkat çekmiş ve ayrıca Çar'ı kurşuna dizen Bolşeviklerin de Yahudi olduklarını yazmıştı. Evet, Çar ailesini kurşuna dizen Goloshchekin, Syromolotov, Safarov, Voikov ve Yurovsky adlı Bolşeviklerin ortak özelliği, istisnasız hepsinin Yahudi oluşlarıydı. Bu nedenle İngiliz gazeteci Robert Wilton, o sıralarda "Rus Çarı'nın Rus halkı tarafından değil, yabancı bir ulus tarafından ortadan kaldırıldığını" yazmıştı.[68]

Tüm bunlar bizlere, Bolşevik Devrimi'nin ardında Yahudi önde gelenlerinin büyük bir rolü olduğunu gösterir. Bu gerçek de, neden Batılı kapitalistlerin komünist devrimini desteklediklerini açıklamaktadır. Çünkü devrim, Yahudiliğin genel çıkarları adına, "antisemit" Çar'a karşı yapılmıştır ve bu devrimin uygulanışında hem sosyalist hem de kapitalist cepheden Yahudileri bir ulusal dayanışma içinde bulmak şaşırtıcı değildir.

Olayı biraz daha geniş bir açıdan yorumladığımızda ise, Ekim Devrimi'nin dünya egemenliği için sistemli bir Plan izleyen Yahudi önde gelenleri-masonluk İttifakı'nın bir ürünü olduğunu söyleyebiliriz.

Stalin'in izlediği politika da bunu doğrulamaktadır. Stalin'in 30'lu yıllarda uygulamaya başladığı antisemit politikaların ise Yahudi önde gelenlerince uy-

Kapitalist ya da Bolşevik olsun, ırk bilinci yerinde olan tüm Yahudileri Ekim Devrimi'nde birleştiren hedef Çar monarşisinin yıkılmasıydı. Yahudiler üzerinde kısıtlayıcı yasalar koyan Çar II. Nicholas, ortadan kaldırılması gereken bir süre önce Çar ailesi. Çar II. Nicholas'ın yanında Çariçe Alexandra; Çar'ın kızları (soldan sağa) Marie, Tatiana, Olga, Anastasia; küçük Çareviç Alexis.

gulamaya konulan zorla Filistin'e göç ettirme programının bir parçası olduğunu ve antisemit görünümlü Stalin'in İsrail Devleti'nin kuruluşuna büyük destek verdiğini, Birinci Arap-İsrail Savaşı'nda, İsrailliler'e Çekoslovakya üzerinden silah yolladığını da daha önce incelemiştik.[69]

Stalin'in bu politikalarının yanısıra, ekonomik bazı kararlarında da İttifak'ın izlerini bulmak mümkündür. 1935'te Rusya'daki yabancı yatırımların hemen hepsini kamulaştıran Sovyet diktatörünün, Rockefeller imparatorluğuna bağlı petrol devi Standart Oil'e dokunmamış olması bunun bir örneğidir. Aynı şekilde, Sovyetler'de 1928-1932, 1933-1937, 1938-1942 yılları arasında uygulanan beşer yıllık ekonomik planların yine yoğun olarak Yahudi sermayeli New York bankalarınca finanse edilmiş olması, o yıllarda ülkede iş yapan Vacuum Oil, International Harvester, Guaranty Trust ve New York Life gibi şirketlerin Rockefeller ve ortaklarına ait olması da kuşkusuz bir rastlantı değildi. Tüm bu bilgileri aktaran Amerikalı tarihçi Eustace Mullins, hızlı "anti-komünist" görünümlü Amerikalılar'la, Sovyetler Birliği arasındaki örtülü ekonomik ilişkilerle ilgili çok daha uzun ve ayrıntılı dokümanlar da sunuyor.[70]

Soyvetler Birliği ile ABD arasındaki ekonomik işbirliği, Rockefeller ve benzeri Yahudi finans devlerinin şirketleri ile yürütülürken, politik işbirliği ise yine Rockefeller gölgesi altında, CFR tarafından planlanıyordu.

Franklin Delano Roosevelt'in Hikayesi

ABD'nin I. Dünya Savaşı'na girişi ve yayılmacı politikayı kesin olarak benimseyişi nasıl CFR ve onun arkasındaki Yahudi önde gelenleri tarafından sağlanmışsa, II. Dünya Savaşı'na girişi ve bu şekilde dünyanın en büyük gücü ha-

line gelişi de yine CFR ve onun arkasındaki Yahudi önde gelenleri tarafından sağlandı. II. Dünya Savaşı öncesi CFR'nin ve Yahudilerin Washington'daki en önemli dostu ise Başkan Franklin D. Roosevelt idi. Yahudi sermayedarların vazgeçilmez "taşeron"u ve CFR'nin önde gelen ismi Albay Mendell House, Roosevelt'in de politikalarını "danıştığı" isimdi. Eustace Mullins anlatıyor:

> Albay House, Roosevelt'in 'New Deal' adlı programının arkasındaki en önemli isimlerin başında geliyordu. Roosevelt, House'ın etkisi altında kalan iki başkandan biriydi, diğeri Wilson. Roosevelt de zaten Wilson'ın House tarafından düzenlenen politikalarını sürdürdü, personel değişikliği dahi yapmadı. Ve Amerika'yı aynı Wilson gibi bir Dünya Savaşı'na soktu.
> House'ın New York adlı apartmandaki dairesi, Roosevelt'in 65. cadde üzerindeki evinden yalnızca iki blok ötedeydi ve Albay, hemen hergün Başkan'ın evinde görülüyordu.[71]

Yalnızca bu ilişki bile, CFR'nin Roosevelt üzerindeki etkisini göstermek için yeterli olabilir. Mullins ayrıca Rockefeller-Roosevelt ilişkilerinden de söz ediyor ki, bunlar Başkan'ın bağlantıları hakkında yeterli fikir veriyor.

Roosevelt'in, Yahudi-güdümlü CFR'nin yanısıra, o dönemde Yahudi cemaati ve Siyonist hareket ile de çok içli-dışlı olması dikkat çekiciydi. Başkan, bu politikaları sayesinde Amerikalı Yahudilerden büyük destek almış ve büyük başarı ile kazandığı 1936 seçimlerinde, Yahudi oylarının % 90'ını toplamıştı. Roosevelt'in en yakın arkadaşlarından birisi ise Amerikalı Siyonist lider Haham Stephen Wise idi. Bunun yanısıra, Roosevelt, Beyaz Saray kadrolarına da çok sayıda Yahudi atamıştı. Hazine Bakanlığı'nın başına, CFR'yi kurduran Yahudi bankerlerden biri olan Henry Morgenthau'nun oğlu Henry Morgenthau Jr.'yi getirmişti. Yine ekonomik danışmanları arasında Felix Frankurter ve Benjamin V. Cohen gibi iki isim vardı. Bu nedenlerle 1929 ekonomik çöküntüsünün ardından başlattığı yeni ekonomik program "New Deal", siyasi rakiplerince "Jew Deal" olarak yorumlanmıştı. Şalom Roosevelt'ten söz ederken, "(daha önce) hiçbir başkan hükümet dairelerine o kadar Yahudi atamamıştı. Hiçbir başkanın çevresinde bu kadar Yahudi danışman yer almamıştı" diyor.[72]

Amerikalı yazar Peter Grose da, I*srael in The Mind of America* adlı kitabında, Roosevelt ile Siyonist hareket arasındaki yakın ilişkiye değiniyor. Grose, Roosevelt'i anlatırken, "Amerika'nın 32. Başkanı, Filistin'in Yahudilere verilmesi konusunda o denli hırslıydı ki, o dönemde Siyonist liderlerin açıklamalarından çok daha sert ve kesin konuşuyordu" diyor.73 Grose'un bildirdiğine göre, diğer pek çok Amerikan Başkanında olduğu gibi Roosevelt'te de, Amerikan Protestanlığının temel felsefesinden ve özellikle de Püriten geleneğinden (bkz. 1. bölüm) kaynaklanan bir "Yahudi sempatizanlığı" vardı. Bu nedenle Başkan Filistin'i Yahudilerin Vaadedilmiş Topraklar'ı olarak değerlendiriyordu:

> Roosevelt'in konu hakkındaki vizyonu, çocukluk yıllarında aldığı Hıristiyan eğitimine dayanır. Okuduğu okuldaki (Groton's Endicott) öğretmeni Püriten kökenliydi ve Kutsal Kitap'taki kehanetlerin gerçekleşeceği düşüncesini öğrencilerine de özenle aktarı-

33. Dereceden üstad bir mason, hatta Tapınakçı geleneğin açıkça devamı olan "Order of de Molay" adlı üstlocanın üyesi olan Roosevelt, aynı zamanda Siyonist liderlerden daha ateşli bir Siyonist'ti. "Filistin'i dikenli telle çevirip, içindeki Arapları dışarı atacağım, yerlerine de Yahudileri yeleştireceğim" diyordu. Başkan'ın bir başka özelliği ise ABD dış politikasını, CFR'nin ve Yahudi dostlarının isteklerine göre düzenlemesiydi.

yordu. Bu kuşkusuz Başkan'ın konuya yaklaşımını etkilemiştir.[74]

Püritenlikten gelen bir "judaizer" (Yahudici/Yahudi sempatizanı) ruhuna sahip ve aynı zamanda Yahudilerle çok yakın ekonomik ve politik ilişkileri olan Başkan'ın, Filistin'e bakış açısı ise Siyonist önderlerden ve hahamlardan farklı değildi: Bölgeyi Yahudilere ait Vaadedilmiş Toprak olarak görüyor ve üstündeki Müslüman Arapların da her ne şekilde olursa olsun sürülmesi gerektiğini düşünüyordu. Savaş yıllarında kabinesindeki Yahudi Bakan Morgenthau'ya şöyle demişti:

> Yapmayı düşündüğüm şey şu: İlk önce Filistin'i kutsal bir ülke ilan edeceğim... Sonra Filistin'in etrafını dikenli tellerle çevirecek ve Arapları da dışarı atacağım... Her Arabı çıkardığımızda, onun yerine bir Yahudi yerleştireceğiz... Ama ekonomik yönden zayıf kalacak kadar Yahudinin gelmesine de gerek yok... Sonuçta doğal olarak ülkenin % 90'dan fazlası Yahudilerden oluşacak ve hükümeti de onlar yönetecek.[75]

Roosevelt, CFR üyesi ve Dışişleri Bakan Yardımcısı olan Edward Stettinius'a ise, "Filistin Yahudilerin olacak ve içinde tek bir Arap bile kalmayacak" güvencesini vermişti.[76] Başkan, konumunu en iyi Polonyalı Yahudilerin temsilcisi olan Jan Karski'yi kabul ettiğindeki sözleriyle açıklamıştı: "Liderlerinize (Avrupalı Siyonist liderlere) söyleyin, Beyaz Saray'da bir dostları var." [77]

Kısacası Roosevelt, Püriten misyonunu sürdüren bir "judaizer", Filistin'in Vaadedilmiş Toprak olduğuna inanan ve buradan Müslümanları atıp İsrail'i kurdurmak için yanıp-tutuşan bir "Siyonist" ve Yahudi önde gelenleri için Beyaz Saray'daki "iyi bir dost"tu.

Franklin D. Roosevelt'in tüm bu özelliklerini tamamlayan bir kimliği daha vardı; ABD'nin otuzikinci Başkanı, üst dereceli bir masondu. 1911'de New York'taki Holland Locası'da tekris edilen Roosevelt, 32. dereceye 28 Şubat 1929'da Albany Locası'nda ulaşmıştı. "Üstad" oluşundan dört yıl sonra, 1933'de

Başkan olan Roosevelt, 1934'de bir başka önemli dereceye daha atlamış ve Tapınakçılar'ın Büyük Üstadı Jacques de Molay (bkz. 2. bölüm) adına kurulan "Order of de Molay" adlı üst-locaya kabul edilmişti.[78] FDR, arkasındaki bu önemli gücün de desteğiyle, Amerikan tarihinde kimsenin ulaşamadığı bir rekor kırarak dört kez üstüste Başkan seçilmiştir.

Ancak İsrail'i kurdurmak, Roosevelt'e değil, Truman'a "nasip" oldu; yine de Roosevelt, "dost"larının kendinden beklediği bir başka önemli hizmeti yerine getirmişti. Yahudi önde gelenlerinin ve de dolayısıyla CFR'nin Beyaz Saray'daki "adam"ları olan Başkan, onların hedefine uygun olarak ABD'yi II. Dünya Savaşı'na savaşa sokmuştu.

ABD'nin CFR Denetiminde II. Dünya Savaşı'na Girişi

1940 yılında, Franklin D. Roosevelt, seçim kampanyasında ana tema olarak "ABD'yi savaşa sokmama" sloganını kullandı. Çünkü Amerikan halkının büyük bir bölümü hala "izolasyoncu" idi, yani ülkelerinin dış müdahalelerden kaçınmasını istiyorlardı. Ama, aynı seçim kampanyasında ülkeyi I. Dünya Savaşı'na sokmayacağı sözü veren Wilson gibi Roosevelt de ülkeyi II. Dünya Savaşı'na soktu.

Ya da "birileri" bu işi Başkan'ı kullanarak başardı... Amerikalı yazar Dan Smoot, Roosevelt'in ABD'yi savaşa sokmasının ardında, CFR'nin yönlendirmesinin yattığını anlatıyor. Ve kamuoyunu savaşa ikna edebilmek için, CFR'nin Başkan'ı kullanarak bazı manevralar yaptığını bildiriyor:

> Roosevelt'in, halkın farkedemeyeceği ama ülkeyi savaşa girmeye mecbur bırakacak bazı adımlar atması gerekiyordu. Öyle ki, bu adımlardan sonra, ülkenin klasik politikası olan 'dış krizlerden uzak durma'yı savunanlar, 'Nazi taraftarı', olmakla 'vatan hainliği' ile suçlanabilsin.Bu adımların atılmasından ise büyük ölçüde CFR sorumluydu. "Savaşa doğru atılan bir büyük adım, Roosevelt'in Grönland'ı Amerikan etki alanında ilan etmesi oldu. CFR belgeleri, bu kararın doğrudan Konsey (CFR) tarafından alındığını gösteriyor... Bu arada yeni bir gelişme oldu; Almanya Danimarka'yı işgal etti. İşgalin ardından, ABD ile Grönland'ı elinde bulunduran Danimarka arasında, dev adanın korunması için bir işbirliği anlaşması imzalandı. Bu, Almanya'yı ABD'ye savaş açmaya zorlamak demekti. Ve Grönland anlaşmasından sekiz ay sonra Almanlar ABD'ye savaş açtılar.[79]

CFR'nin ABD'yi savaşa sokmak istemesi demek, Yahudi liderlerin Amerika'yı savaşa sokmak istemesi anlamına geliyordu. Nitekim Amerika'yı "yayılmaya" zorlayan gücün ardında büyük bir Yahudi faktörü olduğuna, savaş öncesi dönemdeki bazı Amerikan liderleri de dikkat çekiyorlardı. O dönemde "ulusal kahraman" olarak ünlenen ve "izolasyoncu" politikanın başta gelen savunucularından Charles A. Lindbergh, "Yahudilerin Amerika'yı savaşa girmeye zorlayan çok tehlikeli bir grup olduğunu' söylüyordu. Aynı konuyu, yine "izolasyoncu" politikanın savunucuları arasında yer alan iki senatör, Burton K. Wheeler ve Gerald Nye da gündeme getiriyor, Yahudi liderlerin Amerika'yı "yayılmacı" politika izlemeye zorladıklarını vurguluyorlardı.[80]

CFR'nin, Amerika'yı savaşa sokma planına uygun olarak "tezgahladığı" ünlü Pearl Harbor baskını.

ABD'nin savaşa dahil olmasındaki en büyük etken ise bilindiği gibi Japonların Amerikan donanmasını ani bir baskınla vurduğu ünlü Pearl Harbor olayı oldu. İşin ilginç yanı, Pearl Harbor'ın CFR denetimindeki bir "tezgah" olmasıydı. Sonradan ortaya çıktığına göre, Amerikan yönetimi Japonlar'ın Pearl Harbor'a bir baskın yapacaklarını önceden öğrenmişti. Ancak bu eylemin ülkenin savaşa girmesi için aranan mazereti oluşturacağı düşüncesiyle hiçbir tedbir almamışlardı. Konuyu yıllar sonra ele alan Fransız Le Figaro dergisi şöyle yazıyordu:

> Olay bir düzmece idi ancak bu uzun zaman bir sır olarak kaldı. Kim istedi, kim karar verdi anlaşılamadı, yüzyılın kalanına devasa etkiler yapacak o saldırıya... 50 sene sonra gerçek ortaya çıktı: Roosevelt biliyordu. Amerika Başkanı savaşa girmelerini kesinleştirmek için bile bile Japonların Hawai üssüne saldırmalarına göz yumdu... Pearl Harbor baskınına izin verilecekti. Çünkü böylece Amerika beklediği fırsatı yakalayacak, savaşa girebilecekti... Seçim yapılmıştı. Geniş risklere rağmen Amerika Silahlı Kuvvetleri'nin savaşa girmesi gerekiyordu. Böylece 6 Aralık'ı 7'sine bağlayan gecede Washington'da en üst mevkiden, baskını kimseye haber vermeden serbest bırakma kararı alınmıştı ve bu savaşı değiştirdi ve çok sonra zaferi getirdi. O gece Beyaz Saray'ın Başkan odasında olayın yönetmenleri, Japon baskınıyla ilgili ilk haberlerin gelmesini beklediler...[81]

Kuşkusuz Başkan'ı bu konuda yönlendiren ve Figaro'nun ifadesiyle "Beyaz Saray'ın Başkan odasında oturup, Japon baskını ile ilgili haberlerin gelmesini bekleyenler" CFR üyeleriydi. Başkan üzerinde büyük etkisi olan CFR, yani "Dış İlişkiler Konseyi", zaten öteden beri ABD'yi savaşa sokmak için uğraşan en büyük güçtü.

Amerika'yı Amerikan kamuoyuna rağmen savaşa sokabilmek için düzenlenen provokasyonlar Pearl Harbor'dan ibaret değildi. Amerikan gizli servisleri, Almanlar'ı ABD'ye savaş açmaya zorlayan provokasyonlar da gerçekleştirmişlerdi. William Stephenson'ın yönetimindeki SIS-Special Intelligence Section (Özel İstihbarat bölümü) ve William Donovan'ın yönetimindeki OSS-Office of Strategic Services (Stratejik Servis Ofisi) adlı Amerikan istihbarat örgütleri, Alman gemilerine karşı sabotajlar düzenliyor ve böylece Hitler'i Amerika'ya savaş ilan etmeye zorluyorlardı.[82]

Olayın daha da ilginç yanı ise Stephenson ve Donovan'ın bağlantılarıydı. Stephenson, Rockefellerlar'a çok yakındı, hatta SIS'in çalıştığı Rockefeller Center'daki merkez, bu istihbarat uzmanına özel olarak Rockefellerlar'ın isteği ile tahsis edilmişti. (Stephenson, o yıllarda İsrail istihbaratı ve Dünya Siyonist Örgütü lideri Chaim Weizmann ile de çok yakın ilişki içindeydi). Daha sonra CIA'ya dönüşecek olan OSS'yi yöneten Donovan ise Rothschildlar'ın pek çok özel işine bakmış, hatta onları temsilen Berlin'e Hitler'le görüşmeye gitmişti. Rockefeller hanedanı ile olan ilişkileri ise daha da gerilere dayanıyordu: 1915'te Rockefeller Vakfı tarafından Savaş Yardım Komisyonu'na seçilmişti. Ve her zaman "sadık bir Rockefeller hizmetlisi" olarak kalmıştı.[83]

Elbette Rockefeller demek CFR demekti; Donovan ve Stephenson gibi istihbarat uzmanlarının ülkeyi savaşa sokmak için yaptıkları provokasyonlar da CFR'nin planından başka bir şey değildi. CFR'nin, Amerika'nın savaşa girmesinde büyük etkisinin olduğu, Amerikalı pek çok yazar tarafından da vurgulanır.[84]

II. Dünya Savaşı'nın kuşkusuz en trajik olaylarından biri olan atom bombasının atılması da CFR'nin eliyle gerçekleştirilmişti. Atom bombasının Hiroşima ve Nagazaki'ye atılmasına karar veren Başkanlık komitesine CFR üyeleri hakimdi ve bu ölüm silahının kullanılması yönünde baskı yapanlar da onlar olmuşlardı.[85]

Amerika'nın savaşa girmesi, aynı zamanda Amerikan yayılmacılığının da doğması demekti. Uygulamaya konan plan, "CFR'nin Dünya Egemenliği Planı"ydı. Amerika'da, yıllardır süren "yayılmacı-izolasyoncu" çatışması sona ermiş ve Yeni Dünya'nın temsilcisi "yayılmaya" kesin olarak karar vermişti. Ama CFR, bu "dünya egemenliği" hedefine doğru yürürken bir yandan da ilginç bir şey yapıyor, Ekim Devrimi ile başlayan işbirliğini ısrarla sürdürüyordu.

CFR'den Sovyetler'e Berlin Hediyesi

Dan Smoot, CFR'yi konu edinen *The Invisible Government* adlı kitabında, Konsey'in ABD ile Sovyetler arasında bir takım "açıklaması zor" işbirlikleri oluşturduğunu anlatır. CFR'nin neden böyle bir şey yaptığını tam olarak çözemeyen Smoot, CFR'nin Amerikan çıkarlarını göz ardı eden ve bir "Dünya Devleti" oluşturmak uğruna ülkeyi yıkıma sürükleyen bir örgüt olduğu sonucuna varır. Ama şimdiye dek incelediğimiz bilgiler, bizlere CFR'nin neden böyle davrandığını çözme imkanı verecektir. Önce, Konsey'in, Smoot'a göre "açık-

Kızılordu Reichstag'da; CFR'nin büyük yardımı sayesinde...

lanması zor" olan bir kaç "örtülü işbirliği" operasyonuna göz atalım.

CFR'nin yönettiği Soğuk Savaş oyununun en ilginç manevralarından biri, II. Dünya Savaşı'nın sonunda gündeme gelen Berlin'in işgali tartışmalarında yaşandı. Kasım 1943'te, Roosevelt'in askeri danışmanları, kendisine Amerika'nın kolaylıkla Berlin'i işgal edebileceğini söylemişler ve Başkan da Berlin'in işgaline kesin olarak karar vermişti. Ancak 17 ay sonra, bunun tam tersi oldu. Savaşın son günlerinde, Amerikan 9. Ordusu hızla Berlin'e ilerliyordu. Alman başkentine yalnızca 20 mil kalmıştı. 9. Ordu, bir kaç saat içinde, hiçbir zayiat vermeden şehri ele geçirebilirdi. Ancak ne olduysa oldu ve General Eisenhower ordunun ilerleyişini birden kesti. Ordu günlerce Berlin'in dışında bekledi, ta ki Kızılordu gelip şehri işgal edinceye kadar. Böylece Amerikalılar, Berlin'in doğusunu ve etrafındaki büyük bölgeyi Sovyet kontrolüne bırakmış oldular.

Aynı ilginç şey, Çekoslovakya'da da yaşandı. General Patton'ın orduları hızla Çekoslovakya içinde ilerliyorlardı. Başkent Prag'a yalnızca 30 mil kalmıştı. Ancak yine General Eisenhower sürpriz bir emir verdi ve Patton'dan ilerleyişini durdurmasını istedi. Bir garip emir daha verdi Eisenhower; Amerikan orduları teslim olmak isteyen Alman askerlerini esir almayacak, ancak uzakta bekleteceklerdi. Bu sayede, Kızılordu gelip Alman askerlerini esir alacak ve dolayısıyla bölgeyi ele geçirecekti. Sovyet ordusu gelip Çekoslovak başkentini ele geçirdiklerinde ise Eisenhower, Patton'a geri çekilme emri verdi.

Bunlar kuşkusuz son derece ilginç gelişmelerdi. Amerika, Sovyetler'e açıkça "jest" yapmıştı. Bazı bölgeler bilinçli olarak Sovyet denetimine bırakıl-

mıştı. Özellikle de Berlin çok önemliydi, çünkü Soğuk Savaş döneminde gündemi en çok meşgul eden konuların başında geldi.

Peki Amerika neden böyle garip bir şey yapmıştı?... Emirleri veren Eisenhower, daha sonraları bu kararlarda hiçbir rolünün olmadığını, yalnızca bir asker olarak kendisine verilen emirlere uyduğunu açıkladı (mantıklı olan da buydu). Emirleri veren ise doğrudan Başkan'dı, yani Franklin D. Roosevelt.

Peki Başkan bu kararı kendi başına mı vermişti?... Hayır. Tam tersine, Başkan bu karara bazı danışmanlarının büyük etkisi altında kalarak varmıştı. Konuyu inceleyen *New York Times* yazarı Arthur Krock, 1961 yılında, yıllardır merak edilen bu olayın içyüzünü güçlü delillerle ortaya koydu: Başkan'a Sovyetler'e bu tür tavizler vermek gerektiği yönünde yoğun telkinde bulunan ve onu ikna eden kişi en başta George Kennan'dı. Olayda ikinci dereceden rol oynayan kişi ise Philip E. Mosely idi.[86]

Ve bu iki adamın önemli ortak bir özellikleri vardı: İkisi de CFR üyesiydiler. Bu tür bir manevra yaparak Sovyetler'e taviz vermelerinin tek açıklaması da, Dan Smoot'un dediği gibi, "Berlin'i özellikle bir kriz bölgesi olarak bırakmak istemeleriydi. Çünkü bu tür krizleri kullanarak, Amerikan ve dünya kamuoyunu, CFR'nin istediği dış müdahaleler için ikna edebileceklerdi." [87]

Kore Savaşı, OSS-NKVD İşbirliği ve Yine 'Danışıklı Dövüş' Örnekleri

CFR üyelerinin Sovyetler'e verdikleri örtülü desteğin bir başka örneği de, II. Dünya Savaşı'nın hemen ardından gelmişti. Kore Savaşı'na kadar uzanan olay, savaşta kullanılmış olan Amerikan petrol tankerlerinin, CFR üyelerince, Amerikan kanunlarına aykırı olarak Sovyetler Birliği'ne hem de çok ucuz bir fiyattan satılmasıyla başlamıştı. Olayın gelişimi oldukça ilginçti: Amerikan Kongresi, savaştan sonra ihtiyaç fazlası haline gelen petrol tankerlerinin yabancı ülkelere satılmasını yasaklamıştı. Ancak CFR üyesi Julius C. Holmes, bir başka CFR üyesi Edward Stettinius ile ortak bir şirket kurmuş ve bu tankerlerin sekiz tanesini satın almıştı. Bu tankerler daha sonra gizli bir biçimde yabancı ülkelere satılmıştı, en başta da Sovyetler Birliği'ne. Bu petrol tankerleri, Kore Savaşı sırasında, Romanya'dan Kızıl Çin askerlerine petrol taşımak için kullanıldı.[88]

Hazır Kore Savaşı'na değinmişken, bu savaşla ilgili ilginç bir noktayı vurgulamakta yarar var: Kore Savaşı, II. Dünya Savaşı sonucunda Sovyet ve Amerikan bölgesi olarak ikiye bölünmüş olan ülkeden, Amerikan askerlerinin çekilmeyi reddetmesiyle doğmuştu. Amerikalılar ellerindeki Güney topraklarından çekilmeyince, Kuzeyli komünistler, bu toprakları ele geçirmek için saldırmışlardı. Ancak Kuzeyli komünistlerin savaşı başlatmasından önce çok ilginç, çok garip bir şey olmuştu: ABD'nin Dışişleri Bakanı Dean Acheson, savaştan kısa bir süre önce, "Kore bizim ilgi alanımız içinde değildir" gibi ilginç bir açıklama yapmıştı. Savaş patlak verdiğinde, pek çok insan, Acheson'ı "komünistlere yeşil ışık yakmak"la suçladı. Acheson'ın "yeşil ışık" yakması bir hata mıydı, yoksa bilinçli bir mesaj mıydı, bugün bu hala bilinmiyor. Ancak bilinen bir

Kore Savaşı hem Kore halkına, hem de dünyanın dört bir yanında "hür dünya" adına Kore'ye giden askerlere büyük kayıplar verdirdi. Ama savaşın ardında garip işbirlikleri yatıyordu... Yanda, savaştan kaçmaya çalışan sivil Koreliler. Üstte ise MacArthur; hükümetinin neden komünistlerle gerçek bir çatışmaya girmediğini bir türlü anlayamayan Amerikalı general.

şey varsa, o da Acheson'ın CFR'nin önde gelen üyelerinden biri olduğu...

Kore Savaşı sırasında yaşanan bir başka ilginç olay da, yine kapitalist-sosyalist çatışmasının arkasında bir tür gizli anlaşma bulunduğunu düşündürüyordu. Olay, Kore'deki BM birliklerini komuta eden General MacArthur'un, Çin'i işgal etmek istemesi üzerine patlak vermişti. MacArthur gerçek bir anti-komünistti (oldukça da fanatikti). Kuzey Kore askerlerini püskürtüp, Çin sınırına kadar dayanmıştı. Başkan'a, eğer kendisine izin verilirse, Çin'in içlerine kadar ilerleyebileceğini ve Çin'deki komünist yönetimi ortadan kaldırabileceğini söyledi. Başkan Truman'ın cevabı son derece kesin ve sertti: "Asla böyle bir şey olmayacak..." Olayın ardında MacArthur, askeri yönden büyük başarı elde etmiş olmasına karşın, bu kontrolsüz davranışı nedeniyle görevinden alındı. Daha sonra Çin desteğini alan Kuzey Koreliler yeniden saldırıya geçtiler ve savaş başladığı noktada, 38. paralelde sona erdi. Amerikalılar, o zamanlar Sovyet kontrolü altında gözüken Çin'e karşı ellerinde imkan olmasına rağmen bir şey yapmamışlardı. Bu nedenle de Kore Savaşı, "sınırlandırılmış savaş" (limited war) olarak tarihe geçti (daha sonra politik literatüre iyice yerleşecek olan "limited war" kavramının başta gelen savunucusu ise Henry Kissinger oldu). Kore Savaşı boyunca Kuzeyliler de "dikkatli" davranmışlar, tek bir Amerikan gemisine bile ateş açmamışlardı. CFR üyesi ve aynı zamanda mason olan Başkan Truman, Amerikan yayılmacılığını beslemek için kullandığı tüm anti-komünist söyleme karşın, CFR'nin Sovyetler'e sızdırdığı tankerlerle beslenen komünistlere karşı dengeleri bozacak bir savaş açmamıştı.

Kore Savaşı'nda yıldızı parlayan ve sönen MacArthur'ın başından, daha önce de bazı ilginç olaylar geçmişti. Sahip olduğu "komünist antipatisi" ile ünlenen MacArthur, kendi ülkesindeki bazı unsurların (ki bu unsurlar CFR'nin uzantılarıydı), Sovyetler Birliği ile işbirliği içinde olduğunu hissetmişti zaman zaman. MacArthur'u II. Dünya Savaşı'nın en sıcak günlerinde rahatsız eden bu unsurlardan biri, OSS'ydi. OSS-*Office of Strategic Services*, önceki sayfalarda incelediğimiz gibi Rockefeller'ın "adamı" olan William Donovan'ın yönetiminde çalışan Amerikan istihbarat servisiydi. Bir başka deyişle CFR'nin bir uzantısıydı.

Ve OSS, savaş yıllarında Sovyet gizli servisi NKVD ile gizli bir ittifak kurmuştu. Donovan bu iş için 1943 yılında Moskova'ya gitmiş, Fitin ve A. P. Ossikov adlı NKVD yöneticileriyle bir anlaşma imzalamıştı. Anlaşmaya göre, iki gizli servis de birbirinin ülkesinde ofisler açabilecek ve istihbarat konularında işbirliği yapacaklardı.[89] İşte MacArthur bu nedenle OSS'ye büyük antipati duyuyordu. Bu yüzden Pasifik'teki ordularına tek bir OSS ajanı bile dahil etmek istememişti. Hatta Donovan, MacArthur'un karargahına 2 Nisan 1944 günü gitmiş, onu OSS hakkında ikna etmeye çalışmış, ancak generalin soğuk ve olumsuz tepkisiyle karşılaşmıştı. Amerikalı tarihçi Mullins, "MacArthur, OSS ajanlarını, Amerikan güvenliği için yabancı ülke ajanlarından bile daha tehlikeli görüyordu" diyor.[90] Mullins, ayrıca, OSS-NKVD işbirliğinin savaş sonrası da hiç kesilmeden devam ettiğini, CIA-KGB çatışmasının da göz boyama olduğunu bildiriyor.

CFR: Hem Sovyet İşbirlikçisi, Hem Anti-Komünist!...

CFR'nin Sovyetler'e üstte incelediğimiz türde ilginç yardımlarda bulunması, aslında II. Dünya Savaşı sonrasında oluşturulmak istenen yeni dünya modelinin kurulabilmesi için bir zorunluluktu. Bu model, az önce de değindiğimiz gibi Amerika'nın CFR'nin çizdiği doğrultuda "yayılması"nı gerektiriyordu. Fakat CFR çok iyi biliyordu ki, bu yayılma bir "muhalif" olmadan gerçekleşemezdi. Ancak bir "muhalif" sayesinde ABD tüm dünyayı "koruyucu kanatları" altına almaya soyunabilirdi. Ancak bu "muhalif"ten doğan korkuyla, dünyanın büyük bir bölümünü kendi müttefiği ve bazen de kendi sömürgesi haline getirebilirdi.

CFR'nin bir yandan Sovyetler'e üstte değindiğimiz destekleri verirken, öte yandan da Sovyet karşıtı bir yayılmacılık politikası geliştirmesinin altında bu yatıyordu. Hatta ilk bakışta birbirine zıt görünen bu iki stratejiyi uygulamaya koyan CFR üyesi aynı kişiydi: George Kennan. Kennan, üstte incelediğimiz gibi, Doğu Berlin'in Sovyet kontrolüne girmesini sağlayan kişiydi. Ancak bu ilginç hareketinin hemen ardından, Amerika'nın Sovyetler'i "kuşatması" gerektiği tezini ortaya attı. Kennan, CFR'nin yayın organı olan *Foreign Affairs* dergisinde ismini gizleyerek yazdığı bir yazıyla Sovyetlere karşı bir "containment plan" (çevreleme planı) uygulanmasını öngörmüştü. Kennan'ın "Mr. X" adıyla yazdığı bu yazı, Soğuk Savaş boyunca Amerikan politikasının temeli oldu.

CFR'nin Kennan aracılığıyla uyguladığı iki taraflı strateji az önce vurguladığımız gerçeğe dayanıyordu: Amerikan yayılmacılığı, "Sovyet tehdidi" olmadan gelişemezdi. Bu "tehdit", Amerika'nın yayılmacı politikasına "demokrasiyi korumak, hür dünyayı desteklemek" gibi süslü sloganlar ile meşruiyet kazandırmasını da sağlayacaktı. İlerleyen yıllarda, "Kızıl Korku" sayesinde pek çok ülke Amerika safına çekilebildi. ABD de zaten Kızıl Korku'yu sürekli körüklüyor, çoğu kez CIA kaynaklı dezinformasyonları (yanlış bilgilendirme) da kullanarak Sovyetlerin ne denli güçlü ve tehlikeli olduğu imajını yayıyordu. Noam Chomsky'nin yakın dostu Edward Herman'ın yazdığı *The Real Terror Network* (Gerçek Terör Ağı) adlı kitapta, başta CIA ajanı Claire Sterling'in *The Terror Network* (Terör Ağı) isimli kitabı olmak üzere, Kızıl Korku'yu körüklemek üzere yazılanların ne denli büyük yalanlar içerdiği detaylı olarak anlatılır.

Amerika Soğuk Savaş boyunca Sovyetler Birliği'nden çok daha üstün olmuş, ancak yayılabilmesi için gerekli korkunun kaynağı olan Sovyet gücünü abartmıştır. Açık sözlü bazı Amerikan kaynakları, "Kızıl Korku"nun Amerika'nın kendi kendine ürettiği hayali bir düşmandan başka bir şey olmadığını itiraf ederler.[91]

İşte CFR'nin Sovyetler'e az önce incelediğimiz yardımları yapması da, Amerikan yayılmacılığının ihtiyaç duyduğu bu karşı-düşmanı güçlendirme, Kızıl Korku'ya zemin hazırlama isteklerinden kaynaklanıyordu. Sovyetler de bu işe çoktan razıydı ve Amerika'nın kendisine sunacağı bir "arka bahçe" karşılığında "kötü adam" rolünü oynamayı kabul etmişti. Ayrıca o da dünyanın kendine ayrılan bölümünde, Amerikan korkusunu yayarak meşruiyet sağlıyordu.

Böylece Ekim Devrimi'yle başlamış olan işbirliği, Immanuel Wallerstein'ın sembiyotik" (ortak yaşar) olarak tanımladığı boyuta ulaşmış oldu. Soğuk Savaş, iki taraf arasındaki bu ilginç ve gizli işbirliği ile sürdürüldü. İki tarafın da asla birbirine karşı bir çatışmaya girmemesi, ABD'nin aç kalan Sovyetler'i ucuz buğdayla beslemesi ya da "bağımsız sol" hareketlere karşı takınılan ortak tavır hep bu işbirliğinin sonuçlarıydı.

Çekoslovakya'nın İşgali ve Yine Gizli ABD-Sovyet Anlaşması

Az önce de belirttiğimiz gibi ABD ve Sovyetler Birliği'nin gizli anlaşması ile kurulan Dünya Düzeni, her iki süper güce de birer "arka bahçe" hediye ediyordu. İki süper güç, dünyayı aralarında paylaşmışlardı ve kendilerine ayırdıkları bölgelere de rahatlıkla müdahale edebiliyorlardı. ABD'nin kendisine "ait" olan bölgelerde sıkı bir denetim kurmasının aynı zamanda Sovyetler'in de aynı şeyi kendi bölgesinde yapmasının hiçbir sakıncası yoktu. Daha da ötesi, bu tür müdahaleler yapmaları ve kendilerine ayrılan bölgeleri iyi bir biçimde denetlemeleri gerekiyordu ki, çeşitli bağımsız unsurlar doğmasın ve böylece kurulu Düzen bozulmasın.

Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakya'yı 1968 yılında işgal etmesi, tam bu türden bir operasyondu. Çünkü Çekoslovakya, o sıralarda "bağımsız sol" olma

yoluna girmişti. Alexander Dubcek'in önderliğindeki ülke, Sovyet tarzı totaliter sosyalizmden uzaklaşarak "güleryüzlü sosyalizm" denen yeni bir yol tutmak istemişti. Bu aynı zamanda ülkedeki Sovyet etkisinin de azalması ve Çekoslovakya'nın "bağımsız sol" kategorisine girmesi anlamına geliyordu. Gidiş tehlikeliydi; Çekoslovakya daha pek çok Sovyet uydusuna "kötü örnek" olabilirdi.

Ancak "Prag Baharı" kısa sürdü. Kızılordu, 68 Temmuzu'nun sonunda, yüzbinlerce askeri ve ünlü tanklarıyla Çekoslovakya'ya girdi. Bir süre sonra Dubcek ve diğer "bağımsız sol" liderleri düşürüldü. Ülke yeniden "Sovyet arka bahçesi" içinde yerini almış oldu. Ancak Sovyetler Birliği'nin bu işi yaparken makul (!) bir gerekçesi de vardı: Brejnev, Çekoslovakya'da Amerikan ajanlarının dolaştığını ve ülkeyi bir Batı Alman işgaline hazırladıklarını söylemişti. Kızılordu, Amerikan ajanlarından kaynaklanan bu "kapitalist tehlike"yi yoketmek ve Çekoslovakya'yı "kurtarmak" için Prag sokaklarında boy göstermişti.

Kısacası, dünyaya verilen mesaj, Çekoslovakya üzerinde bir Amerikan-Sovyet çatışması olduğu, ancak atak davranan Kızılordu'nun bu gözde uydusunu kapitalistlere kaptırmadığı şeklindeydi.

Ama gerçek hiç de böyle değildi. Amerika'nın Çekoslovakya'da kesinlikle gözü yoktu. Ve en önemlisi, Sovyetler Birliği'nin bu tür bir "arka bahçe düzenlemesi" yapmasından kesinlikle rahatsız olmamıştı. Sovyetler'in Çekoslovakya'yı işgal edeceğini çok önceleri haber almasına rağmen hiçbir şey yapmamıştı.

Konuyla ilgili bilgiler, Andrew Tull'un yazdığı *The Super Spies* (Süper

Çekoslovakya'da gittikçe "bağımsız sol" haline gelmeye başlayan ve "Prag Baharı" rüyaları gören liberal-sosyalist kadro, Kızılordu tanklarını Prag'ın orta yerinde görünce uyanabilmişti ancak. İlginç olan, Kızılordu'nun bu müdehaleyi ABD'nin bilgisi ve onayı dahilinde yapmış olmasıydı. ABD, gizli ortağının kendi "arka bahçe"sini düzenlemesinden rahatsızlık duymamıştı elbette.

Ajanlar) adlı kitapta anlatılıyor. Buna göre, Kızılordu'nun Çekoslovakya'yı işgal planı, 68 Mayısı'nın başında bir Batı Alman ajanının eline geçmiş ve o da bu planı Berlin'deki Amerikan DIA-Defence Intelligence Agency ajanına, Jos. F. Carroll'a aktarmıştı. Carroll, işgal planının kendi ellerinde olduğu bilgisini Sovyet istihbaratına "sızdırmayı" planlamıştı; böylece Amerika'nın planı bildiğini bilen Sovyetler işgali iptal edeceklerdi. Ancak Carroll, eldeki bilgiyi bu düşüncesiyle birlikte Amerika'nın Batı Almanya Büyükelçisi Henry Cabot Lodge'a aktardığında, ilginç bir şey oldu. Lodge, Carroll'un planını "merkez"e, yani Washington'a bildirdi. Washington'dan gelen cevap ise kesinlikle bu konuda bir şey yapılmaması ve Çekoslovakya'nın işgali ile ilgili bilginin yok sayılması şeklindeydi. Eustace Mullins, "Dünya Düzeni, Çekoslovakya'nın işgaline engel olmak istememişti" diyor. Ayrıca, Andrew Tull'un konunun devamında anlattığına göre, Sovyetler, işgal planının Amerikalıların eline geçtiğini farketmiş ve bu yüzden bir süre beklemeyi uygun görmüştü. Ve bu süre içinde, Amerikalılar, işgale karışmayacaklarına dair güvence vermişler ve böylece işgal gerçekleşmişti.[92]

Kısacası, Çekoslovakya'daki "bağımsız sol" hareketinin safdışı edilmesi ve bu ülkenin yeniden Sovyet kampına dahil edilmesi, ABD'nin onay ve pasif desteği ile gerçekleşmişti. Düzen'in istikrarı böylece bir kez daha sağlanmış oldu.

Washington'dan "Sovyet işgali ile ilgili bilgileri yok sayın" emrini veren, daha sonra da Sovyetler'e işgale karışmayacakları yönünde güvence veren "üst düzey yöneticiler", kuşkusuz CFR üyeleriydi. Washington'ı yöneten ve Sovyet-Amerikan işbirliğini düzenleyen örgüt CFR'ydi çünkü.

Soğuk Savaş'ın hemen her aşaması bu tür "danışıklı dövüş"ler ve onaylı müdahaleler ile sürdü. Soğuk Savaş'ın bitiminde de yine CFR'nin büyük rolü olacaktı. Ancak buna gelmeden önce, CFR'nin Soğuk Savaş döneminde yaptığı bazı dış müdahalelere ve kurduğu (Bilderberg ve Trilateral Komisyonu gibi) bazı yan örgütlere bakalım.

CFR ve Amerika'nın Dış Müdahaleleri

Üstte tarif ettiğimiz atmosfer içinde, CFR'ye dünyanın dört bir yanında "dış müdahale" yapma şansı doğdu. Bu müdahaleler, her seferinde Kızıl Korku körüklenerek ve "demokrasiyi, hür dünyayı korumak" gibi süslü sloganlar kullanılarak yapılıyordu. Ancak gerçek amacın bunlarla elbette hiçbir ilgisi yoktu. Gerçek amaç, Amerikalı yazar Laurence H. Shoup'un, "CFR'nin Dünya Egemenliği Planı" dediği planı uygulamak, amaçlanan dünya egemenliğini elden geldiğince olgunlaştırabilmekti. Dolayısıyla CFR'nin organize ettiği dış müdahalelerin hepsi, Amerikan gücünü artırmak ve Amerikan çıkarlarını korumaktan başka bir hedef gütmedi.

Peki ama "Amerikan çıkarları" ne demekti? Bu "çıkar", sokaktaki adamın çıkarı mıydı? Kuşkusuz hayır, Amerika'nın dış müdahalelerinin sokaktaki adam için hiçbir yararı yoktu. Çıkar, Amerikan dış politikasını yönlendiren güçlerin çıkarıydı. Yani CFR'nin, daha doğrusu CFR'yi finanse edip kullanan güçlerin çıkarı.

CFR'yi finanse edip kullananlar, önceki sayfalarda ayrıntılı olarak incelediğimiz gibi Yahudi önde gelenleriydi; en başta da Rockefeller İmparatorluğu... Bu nedenle, Yağmur Atsız, *Yeni Düzen: Amerika'nın Dış Müdahaleler Tarihçesi* adlı kitabında, şöyle diyor: "Washington birçok kereler, Rockefeller'ın 'Standart Oil Company'sinin çıkarlarını korumak için... askeri müdahalelerde bulunmuştur"[93]

13 Ağustos 1956'da, Amerika'nın yaptığı dış müdahalelerin gerçek nedenini, ABD'nin Dışişleri Bakanı ve CFR üyesi John Foster Dulles "Dış Ülkelerden Petrol Sağlama Komitesi" önünde şöyle açıklıyordu: "Birleşik Devletler, kamulaştırma işlemleri ancak uluslararası çıkarlarla çelişkili olmadığı takdirde bunların haklı olduğu görüşündedir. Aksi takdirde uluslararası müdahaleler gerekir." Foster'ın sözünü ettiği 'uluslararası çıkarlar' gerçekte Yahudi sermayedarların çıkarı anlamına geliyordu. Yağmur Atsız, Rockefeller faktörünü şöyle dile getiriyor:

> Askeri rejimlerin iş başına gelmesi, Amerikan iş adamlarına yeni çıkarlar sağlıyordu: Bir örnek vermek gerekirse Venezuela'da 1948 Kasımı'nda yönetimi ele geçiren Askeri Cunta, derhal metreküp başına petrol vergisini 9.09 dolardan 7.33'e indirmiş ve Rockefeller Tröstü bu sayede altı yıl içinde, zaten astronomik olan kazancına ek olarak 1.366 milyar dolar daha kazanmıştır.[94]

1945-1951 yılları arasında Guatemala devlet başkanlığı görevinde bulunmuş olan Juan Jose Arevalo, *The Shark and the Sardines* (Köpekbalığı ve Sardalyalar) adlı kitabında, Rockefeller tröstünün çıkarları doğrultusunda yapılan dış müdahalelere ilişkin olarak pek çok ayrıntı verir. Buna göre, Rockefellerlar, çıkarlarını ve uygulanmasını istedikleri stratejileri garanti altına almak amacıyla, Beyaz Saray'a kendi "adam"larını da atarlar. Bu "adam"lar, kimi zaman Brzezinski gibi Rockefeller'la soy bağı da bulunan önemli beyinlerdir. Yağmur Atsız, Brzezinski'nin Rockefeller tarafından Carter'ın ulusal güvenlik danışmanı olarak "atanmasından" şöyle söz ediyor:

> Amerikan Devleti'nde bu uğursuz sürekliliği sağlayan güç, aslında politik güce egemen ekonomik güçtür. Örneğin, Carter'ın önceleri dışişleri danışmanlığını yapan Zbigniew Brzezinski, ünlü petrolcü 'hanedanı'ndan David Rockefeller'in sağ kolu durumunda bir kimseydi ve Carter'a ödünç verilmişti. Carter acaba istemeseydi bu adamı reddedebilir miydi? Kim bilir?[95]

ABD'nin önemli stratejistlerinden Polonya Yahudisi Zbigniew Brzezinski, Rockefeller'ın kurduğu dev ekonomik lobinin, Trilateral Komisyonu'nun da ilk başkanıdır. Brzezinski aynı zamanda, İsrail'in varlığını meşrulaştıran Camp David Antlaşması'nın da mimarlarındandır. ABD'nin diğer bir önemli stratejisti olan Alman Yahudisi Henry Kissinger da, Nixon ve Ford dönemlerinde ulusal güvenlik danışmanı ve dışişleri bakanıdır. CFR'nin en etkin üyelerinden olan Kissinger, ABD'nin Ortadoğu politikasını da "Büyük İsrail" hedefine doğru ayarlamış olan kişidir.[96]

Amerika'daki bu sistem sonucunda, ülkenin tüm önemli dış politika ku-

rumları önemli bölümü Yahudilerden oluşan sermaye sahiplerinin belirlediği hedefler için kullanılabilir hale gelmiştir. Gerek CIA, gerekse ordu, bu sistemin bir anlamda gangsterliğini yaparlar. CIA'nın bugünkü şekliyle örgütlenmesini sağlayan en büyük şefi Allen Dulles, CFR'nin en önde gelen üyelerindendir. Dulles'dan sonra da CIA başkanlarının CFR üyelerinden seçilmesi bir gelenek halini almıştır. Richard Helms, William Colby, George Bush ve William Casey gibi CIA patronları öncelikle CFR'de kendilerini ispatlamış isimlerdir.

Ordunun misyonunu ise, Deniz Subayı Smedley D. Butler 1935 yılında yayınladığı *War is a Racket* (Savaş Bir Üçkağıttır) adlı anılarında anlatıyor. Smedley, sistem için nasıl "gangsterlik yaptığını", National City Bank, Standard Oil gibi Rockefeller kuruluşlarına nasıl hizmet ettiğini şöyle anlatıyor:

> Asteğmenden tümgenerale değin bütün rütbelerde görev yaptım ve bütün bu süre boyunca hemen her zaman bankacılar, Wall Street ve büyük iş alemi için birinci sınıf bir gangsterin işlevini yüklendim. Tek kelimeyle ben kapitalizmin bir gangsteriydim. Örneğin,1914 yılında Meksika'nın ve özellikle Tampico'nun Amerikan petrol çıkarları için kolay bir yem olmasına yardımcılık ettim. Haiti ve Küba'yı National City Bank'ın kar toplaması için uygun hale getirdim... 1909-1912'de Nikaragua'yı Brown Bros'ın uluslararası bankacılığı için temizledim. 1916'da Kuzey Amerika şeker çıkarları adına meşaleyi Dominik Cumhuriyeti'ne taşıdım. 1923'de Kuzey Amerika Meyve şirketlerinin keyfi yerine gelsin diye Honduras'ın hizaya getirilmesine yardım ettim, 1927'de Çin'de Standard Oil'in rahatsız edilmeden yolunda ilerlemesini sağladım.[97]

Bu kitap daha sonra aynı, finans dünyasıyla politik kurumlar arasındaki ilişkileri, masonluk, Bilderberg gibi örgütlerin faaliyetlerini ve kişileri açıklayan İspanyol gizli servisi üst düzey eski görevlisi Gonzales Mata'nın Les Vrais Maitres du Monde (Dünyanın Gerçek Efendileri) adlı kitabı gibi toplatılmış ve bütün kamu kitaplıklarından kaldırılmıştır...

Vietnam'daki Kirli Savaş ve Amerikan Ajanı Ho Chi Minh!...

Soğuk Savaşın ısındığı bölgelerin başında Güneydoğu Asya geliyordu. Bölgenin en çok ısınan ülkesi ise kuşkusuz Vietnam'dı. Eski bir Fransız kolonisi olan ülke, II. Dünya Savaşı sonucunda Kuzey ve Güney olarak ikiye bölünmüştü. Komünist Kuzey'in Güney'e sarkmasına karşı koyamayan Fransızlar ülkeyi Amerikan korumasına devrettiklerinde ise Vietnam savaşı başlamış oldu. Kuzey'in örgütlediği komünist Vietkong gerillalarıyla Amerikan ordusu arasında yıllar boyu süren savaş, ülkeyi kan gölüne çevirdi. Acaba Amerika neden bu ülkeye bu kadar önem veriyordu? Resmi yanıt, "domino teorisi"ydi; yani Vietnam'ın ardından Kamboçya, Laos, Tayland, Burma gibi bölge ülkelerinin de birbiri ardına komünist kampa dahil olacakları korkusu...

Ancak Vietnam'daki kirli savaşın nedeni, aslında hiç de Kızıl Korku'dan kaynaklanan sözde "domino teorisi" değildi. Savaşın bilinmeyen öyküsüne baktığımızda, olayın Soğuk Savaş'ın klasik danışıklı dövüşlerinden biri olduğu ortaya çıkıyor.

Vietnam'daki sorun az önce de söylediğimiz gibi, II. Dünya Savaşı gün-

Ho Chi Minh: Vietnam'ın komünist lideri ve de sonradan CIA'ya dönüşecek olan Amerikan gizli servisi OSS'ın "ajanı"!...

lerine kadar uzanıyordu. Amerikalılar'ın ülkeye olan ilgileri de o zaman başlamıştı. Savaş sırasında ülke Japonlar tarafından işgal edilmişti. Japon ordularına direnen en büyük güç ise Ho Chi Minh'in önderliğinde ülkenin kuzey kısmında yoğunlaşmış olan komünist gerillalardı. İşte Amerikalılar bu aşamada devreye girdiler ve Ho Chi Minh'le bağlantı kurdular. Komünist liderle işbirliğine giden Amerikalılar, MacArthur'un "komünist sempatizanı" olarak gördüğü OSS ajanlarıydı.

Konuyla ilgili bilgiler yoğun olarak R. Harris Smith'in yazdığı OSS; The Secret History (OSS; Gizli Tarih) adlı kitapta anlatılır. Smith'in yazdığına göre, II. Dünya Savaşı sırasında OSS ajanı Albay Paul Helliwell Kunming'te Ho Chi Minh ile ilk kez bağlantı kurmuş ve onu OSS adına ajanlık yapmaya (yani gizli servise bilgi aktarmaya ikna) etmişti. "Ho'nun raporları kısa süre sonra OSS'nin Washington'daki karargahında William Donovan'ın masasına ulaşmaya başladı." Helliwell daha sonra Binbaşı Austin Glass'ın da devreye girmesiyle birlikte, Ho'nun birliklerine silah yollamaya başladı. İlişkiler gittikçe daha da gelişti. Gazeteci Robert Shaplen'in bildirdiğine göre, bir keresinde Rockefeller'ın Chase Manhattan Bank'ının bir temsilcisi, paraşütle Ho Chi Minh'in karargahına inmiş ve komünist lideri sıtma ve dizanteriden ölmek üzereyken bulmuştu. Ho, karargaha çağrılan OSS ajanı doktor Paul Hoagland tarafından kinin ve benzeri ilaçlarla kurtarılmıştı. Daha sonra CIA'da çalışan Hoagland, Mullins'in bildirdiğine göre, "Ho Chi Minh'in hayatını kurtaran adam" olarak ünlendi.[98]

Bu arada Ho Chi Minh ile Amerika'nın işbirliği Japonlar'dan çok Fransızlar'a doğru yönelmeye başladı. Ho'nun hastalıktan kurtulmasının ardından, "Deer Team" olarak adlandırılan bir OSS birliği 1945 Kasımı'nda komünist karargahına geldiler ve Ho Chi Minh'e "Fransız emperyalizmini kınadıklarını" bildirdiler. Bu, Amerikalıların normalde müttefikleri olan Fransızlara karşı Ho Chi Minh'in emrindeki Vietnam komünistleriyle işbirliği yapmaları anlamına geliyordu... "Washington'da, Fransızların ülkeyi terketmesi gerektiği düşüncesi kabul görmüştü." [99]

Kısacası Amerikan yayılmacılığı Vietnam'a gözünü dikmişti, ancak bu hedefini, Fransızları doğrudan ülkeden (hatta bölgeden) çıkmaya ikna etmekle yapmak yerine ki bu zor bir işti Fransızlara düşman olan komünistleri destekleyerek gerçekleştirmek istiyordu. Ho Chi Minh'e, Donovan'ın Vietnam'daki demiryollarını yeniden inşa etmek için büyük bir ekonomik tröstün desteğini sağlayabileceği, buna karşın Hindiçini'nde ekonomik imtiyazlar istediği iletil-

mişti. Ekim 1945'te, OSS ajanı Albay Carleton H. Swift'in başkanlığını yaptığı "Vietnam Dostluk Derneği"ni kurdu. Daha sonra da yine OSS, Ho Chi Minh'in gerillalarını en modern silahlarla donattı, ayrıca General Giap'ın birliğinden seçilmiş 200 Amerikan subayı ile birlikte askeri eğitimden geçirdi. Vietnam savaşı sırasında Amerikan birlikleri ile savaşan Vietminh gerillaları, Amerikan eğitiminden geçmiş olan bu gerillalardı!... OSS'nin Vietminh'e verdiği bu destek üzerine Robert Welch "OSS, Amerikan silahlarını, parasını ve prestijini Asya'nın komünistlerine vermiştir" diyecekti.[100]

OSS destekli Ho Chi Minh kuvvetleri Fransızlara karşı savaşırken, Amerika çifte oynamaya devam ediyordu. Dışişleri Bakanı John Foster Dulles, Fransız meslektaşı Georges Bidault'a "sizi destekleyeceğiz" sözü veriyordu. Ancak Fransız kuvvetleri Dien Bien Phu'daki ünlü yenilgilerinden sonra ülkeden çekilmek zorunda kaldılar. O sıralarda Le Figaro dergisi olayın içyüzüne değinmiş "Beyaz Saray ve Kremlin'in Fransız Hindiçini'ni paylaşmak için gizli bir anlaşma yaptıklarını" duyurmuştu. Ancak resmi tarihin ağır baskısı altında *Le Figaro*'nun yazdıkları kaybolup gitti.[101]

Evet, Ho Chi Minh, OSS adına casusluk yapacak kadar Amerikalılarla içli-dışlı olmuş bir liderdi. İki taraf Japonlar'a ve Fransızlar'a karşı ittifak yapmışlardı. Her şey çok iyi gitmişti. Ancak Amerikalılar Fransızlar'ın yerine Güney Vietnam'a yerleşince olayın görüntüsü değişti. Bu kez Ho Chi Minh'in gerillaları Amerikalılar'a karşı savaşmaya başladılar ve ünlü Vietnam Savaşı başladı.

Peki neden Ho Chi Minh ile Sam Amca karşı karşıya gelmişlerdi?

Vietnam, Silah Tüccarları, Homoseksüel Masonlar ve JFK Suikasti

Ho Chi Minh'in Vietnam Savaşı öncesinde Amerikan gizli servisleriyle kurduğu örtülü ilişkilere daha sonra ne olduğuna dair elde bir bilgi yok. Bu durumda iki ayrı seçenekle karşı karşıyayız: Birinci ihtimal, Ho Chi Minh'in Amerikalılar'la dostluğunu sona erdirmiş ve daha önce Fransızlar'la savaştığı gibi bu kez de onlarla savaşmaya başlamış olmasıdır. İkinci bir ihtimal daha vardır; Ho Chi Minh, bir "Amerikan ajanı" olmayı sürdürmüştür ve Vietnam Savaşı da bir tür danışıklı dövüştür!...

Bu ikinci ihtimal çoğu kişiye ilk anda pek anlamlı gelmeyebilir. Öyle ya, neden Amerikalılar başlarına bela olacak bir savaşı kendi "ajanlarını" kullanarak çıkartsınlar? Neden yüzbinlerce Amerikan gencini Vietnam bataklıklarında ölmeye yollasınlar? Neden bir danışıklı dövüş istesinler?

Ancak bu sorular yanlış bir noktadan hareket etmektedir: Amerika, sokaktaki adamın istek ve çıkarlarına göre yönetilmemektedir, dolayısıyla Amerikalıların Vietnam'da ölmüş olması bir anlam taşımaz. Savaşın içyüzünü anlamaya çalışırken, bakılması gereken nokta, bu savaşın Amerikan dış politikasını belirleyen güç merkezlerinin çıkarlarına yarayıp yaramadığıdır. Eğer Vietnam savaşı, Amerikan dış politikasını belirleyen güç merkezlerinin çıkarlarına yaramışsa, bu durumda Ho Chi Minh'in bir "Amerikan ajanı" olmaya devam et-

tiğini ve savaşın da bir danışıklı dövüş olduğu sonucuna varabiliriz.

Olayları resmi tarihin biraz dışına çıkarak izleyen herkes bilir ki, çoğu insan için bir felaket olan savaş, bazı güçler için çok karlı bir iş, hatta bir meslek olabilmektedir. Örneğin silah tüccarları için savaş bir zorunluluktur; sürekli savaş olmalıdır ki "pazar"daki talep yüksek olsun. Bu nedenle ülkeleri yönlendiren güçler, bazen yalnızca "savaş olsun diye savaş" isterler. Bu savaşla bir toprağı kazanmak ya da korumak gibi bir amaç güdülmez; istenen yalnızca bir savaşın yaşanmasıdır. Savaş, tek başına bir değerdir, bir hedeftir.

Kuran'da da bu konuya dikkat çekilir ve temel özellikleri "savaş çıkarmak" olan insanların varlığı haber verilir. "Savaş ve bozgunculuk" arayan bu kişiler, Yahudilerdendir:

> **... Andolsun, Rabbinden sana indirilen, onlardan çoğunun taşkınlıklarını ve inkarlarını arttıracaktır. Biz de onların (Yahudilerin) arasına kıyamet gününe kadar sürecek düşmanlık ve kin salıverdik. Onlar ne zaman savaş amacıyla bir ateş alevlendirdilerse Allah onu söndürmüştür. Yeryüzünde bozgunculuğa çalışırlar. Allah ise bozguncuları sevmez.** (Nisa Suresi, 64)

Vietnam da bu türden bir savaştır. "Yeryüzünde bozgunculuğa çaba harcayanlar" tarafından, "savaş olsun diye" çıkartılmış ve iki milyondan fazla insanın hayatına mal olmuş bir savaş...

Vietnam Savaşı'nın gerçek öyküsünü yakalayabilmek için de, öncelikle Amerika'daki Başkan değişimini iyi incelemek gerekir. Bu Başkan değişimi, seçimle değil, bir suikastle gerçekleşmiştir. Herkesin bildiği gibi Vietnam Savaşı'nın büyümesini sağlayan olay, savaşa karşı politikalar izleyen John F. Kennddy'nin öldürülüp, yerine Vietnam'ı kan gölüne çeviren süreci başlatan adamın, yani Lyndon B. Johnson'ın getirilişidir.

Ünlü yönetmen Oliver Stone'un *JFK* adlı etkileyici filmi, Kennedy suikastinin devletin içindeki bazı odaklar tarafından işlendiği ve sonra da aynı odaklarca örtbas edildiğine dair son derece açık ve kesin deliller sunmuştu. Kennedy'nin kendi devletince ortadan kaldırıldığını ispatlayan Stone, bu olaya bir de ad bulmuştu: Hükümet darbesi. Yönetmene göre, "darbe"yi yapanlar, Vietnam Savaşı'ndan büyük karlar uman silah tüccarları ve onlarla işbirliği yapan bazı devlet içi gruplardı. Yönetmenin vardığı sonuç, Kennedy'nin bir takım ortak çıkarlara sahip bir kitleyi karşısına aldığı ve bu "cephe" tarafından ortadan kaldırıldığı şeklindeydi.

Ancak Stone, Kennedy'nin karşısında oluşan bu "cephe"nin tahlilini o kadar iyi yapamamış, ya da yapmamıştır. Daha önceki bazı çalışmalarımızda incelediğimiz gibi Kennedy'nin karşısına aldığı cephe, önemli bir "masonik boyut" da taşıyordu.[102]

Herşeyden önce, Kennedy, Amerikan Başkanlarında pek rastlanmayan bir biçimde mason değildi, ancak öldürülmeden bir süre önce görevinden almış olduğu CIA şefi Allen Dulles, üst düzey bir masondu, aynı zamanda

Kennedy, kendi devletinin içindeki bazı unsurlar tarafından ortadan kaldırılmıştı. Bu unsurlar o denli profesyoneldiler ki, Kennedy'i vurdurdukları adamı, Lee Harvey Oswald'ı da "konuşmasın" diye ortadan kaldırdılar, hem de milyonlarca televizyon izleyicisinin önünde. Gerçek adı Jacob Rubenstein olan Polonya asıllı Yahudi Jack Ruby, Oswald'ı 38 kalibrelik tabancasının tek kurşunuyla öldürdü.

CFR'nin de önemli üyelerindendi. (Oliver Stone, Dulles'ın görevden alınışının, Kennedy düşmanı cepheyi çok kızdırdığını filminde anlatıyor).

Bunun da ötesinde, suikastin Lee Harvey Oswald'ın tek başına gerçekleştirdiği bir "bireysel eylem" olduğu sonucuna varan ve böylelikle olayı örtbas eden Warren Komisyonu adeta bir mason locası niteliğindeydi: Komisyonun başkanı olan Earl Warren 33. dereceden üstaddı. Komisyon üyesi John McCloy, hem masondu hem CFR üyesiydi. McCloy, aynı zamanda bir Rockefeller hizmetlisiydi; Rockefeller Vakfı'nın başkanlığına kadar yükselmişti. Ko-

misyona katılan bir diğer birader Allen Dulles'tı; Kennedy'den intikam almak istercesine diğer biraderleriyle birlikte suikasti örtbas etmeye soyunmuştu. Komisyonun öteki üyeleri de locanın yabancısı değildiler; Hale Boggs CFR üyesiydi, Richard Russell ise mason.

Suikastin örtbas edilmesi işini üstlenen bir başka birader ise FBI'ın efsanevi başkanı 48 yıl bu kurumu yönetmişti Edgar J. Hoover idi. Kennedy'nin aynı Dulles gibi görevinden almayı düşündüğü Hoover, Amerikan masonluğunun en üst düzey üyelerinden biriydi. Alabama Shrine Temple adlı locada 33. dereceye ulaşmış aktif bir masondu. Hoover, ayrıca "çok özel" masonlara mahsus olan Order of de Molay (Tapınakçılar'ın büyük üstadı Jacques de Molay'ın adına kurulmuş olan loca) locasına da alınmıştı.[103]

Hoover'ın tüm bunların yanında çok ilginç bir özelliği daha vardı: Anthony Summers'ın "Resmi ve Gizli: J. Edgar Hoover'ın Gizli Yaşamı" adlı kitabında bildirdiğine göre, Hoover homoseksüeldi, hatta kadın iç çamaşırlarıyla çekilmiş resimleri mafyanın eline geçmiş ve mafya da bunları yıllarca koz olarak kullanmıştı. (*)

Kennedy suikastinin masonlukla paralel olan bir başka boyutu daha vardı. Başkan, İsrail'i de çok konuda rahatsız etmişti: İsrail başbakanı Ben Gurion'a, İsrail'de yapılmakta olan Dimona nükleer santraline, İsrail'in Ortadoğu politikasına ters düşmüş ve ABD'deki Yahudi lobisinin liderlerini de çok kızdırmıştı.[104] Bir sonraki bölümde, Kennedy-İsrail çatışmasının ayrıntılarını ve suikastteki Mossad rolünü ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

Kısacası Kennedy, karşısına güçlü bir cephe almış oluyordu. Bu cephe, tarih boyunca birbiriyle ittifak içinde olmuş olan iki kanadın, masonluğun ve İsrail'in oluşturduğu bir cepheydi. Kuşkusuz bu cephenin içinde CFR de vardı. Masonlukla ve İsrail lobisiyle içli-dışlı olan CFR, zaten Warren Komisyonu'ndaki Allen Dulles, John McCloy, Hale Boggs gibi üyeleriyle olaydaki rolünü belli ediyordu.

(*) JFK komplosunda bir "homoseksüel boyut" olduğuna, Oliver Stone'un filminde de dikkat çekiliyor. Stone, suikastte rol oynadığı biline Clay Show'un ve bazı adamlarının homoseksüel olduklarını ve süikastin ardından "homoseksüel mafya"nın rol oynadığını vurguluyor. Bu nokta Clay Shaw'un bir sonraki bölümde değineceğimiz Mossad bağlantısı da oldukça anlamlı. Hooover'ın homoseksüelliğini de tabloya ekleyince durum iyice ilginç hale geliyor. En ilginici ise, Hoover'ın bir yandanda bir üstad mason, hem de Tapınakçı geleneğin devamını sembolize eden Order of de Molay locasına üye bir üstad mason olması: Hatırlayalım, Tapınakçılar'ın özelliklerinden biri de homoseksüel olmalarıydı... Yoksa üstad masonlar, Tapınakçı geleneği bugün de hala bütün ayrıntılarına kadar koruyorlar mı?!...
Bu konuda ilginç bir bilgiyi de İtalyan Europeo dergisi 23 Ağustos 1992 tarihli sayısında aktarmıştı. Derginin haberine göre, ünlü P2 locasının bir kolu olan ve üyeleri arasında işadamları, mafya liderleri, bürokratlar, polis şefleri, hatta bazı kardinallerin yer aldığı "TRapani C" locasında uygulanan ritlerden biri de "dudak dudağa öpüşmek"ti!...

Kennedy'nin suikaste kurban gitmesinin ardından eski Başkan yardımcısı Lyndon B. Johnson Başkan oldu. Yeni Başkan, Kennedy'den çok farklıydı; eski Başkan'ı hedef almış olan cephenin "adamı"ydı. Herşeyden önce, Teksas'da tekris olmuş yüksek dereceli bir masondu.[105] Yeni Başkan doğal olarak Yahudi lobisi ve İsrail ile de çok iyi ilişkiler içindeydi ve izlediği politika da bu yönde oldu. Buna bir sonraki bölümde değineceğiz.

İşte Kennedy'nin sonunu ve Johnson'ın Başkanlığını hazırlayan süreç, bu çerçevede ilerlemişti. Localar ve İsrail lobisi süreci yöneten odaklardı.

Vietnam savaşı da aynı sürecin bir sonucuydu. Oliver Stone, daha pek çok kişinin kabul ettiği gibi Kennedy'nin ortadan kaldırılışının arkasında Vietnam Savaşı'nı isteyenlerin geldiğini bildiriyor. Bizim incelediklerimiz ise Kennedy'i ortadan kaldıran odakların localar ve Yahudi lobisi olduğunu göstermektedir. Bu tablodan çıkan sonuç ise Vietnam Savaşı'nı isteyen "Vietnamcılar"ın, localar ve Yahudi lobisiyle paralel, hatta özdeş olduğudur. Zaten Amerikan devlet aygıtı içindeki savaş yanlısı "şahin" kanatlar, geleneksel olarak Yahudi lobisiyle ittifak halindedir. Noam Chomsky, bu konuya değinir ve "İsrail lobisi denen olgu"nun yalnızca Amerikalı Yahudi toplumundan ibaret olmadığını bu olgunun, "içeride devlet öncülüğündeki yüksek teknolojili üretim (yani askeri üretim) ile dışarıda askeri bakımdan tehditkar ve maceracı, bunun yanında ateşli ve savaşmaya hazır her renk sırmadan apoletleriyle güçlü devlet aygıtından yana olan 'tutucular'ı kapsadığını" söyler.[106]

Allen Dulles'ın kişiliğinde birleşen "Vietnamcılık" ve masonluk paralelliği bunun bir başka örneğidir. Vietnam'da "savaş olsun diye savaş" isteyenler, CFR-mason-silah taciri-Yahudi lobisi cephesidir!... Bu durumda CFR'nin bir aygıtı olan OSS'nin Ho Chi Minh ilişkileri kuşkusuz daha anlamlı hale gelmektedir.

Vietnamcılar"ın başını çeken ve masonluk-Yahudi lobisi çizgisine çok uygun düşen önemli isim ise Rockefeller'dır. CFR'nin patronu olan Rockefeller İmparatorluğu, çıkarlarına çok uygun düşen Vietnam savaşının da baş organizatörü olmuştur (Ho Chi Minh'e kendi özel temsilcisini yollayan da Rockefeller'dı). Yağmur Atsız, Vietnam savaşının Rockefeller için ifade ettiği çıkarları şöyle anlatıyor:

> Johnson, Teksaslı petrol milyarderlerinin yakın dostuydu ve savaşın sonlarına doğru Union Texas, Skelly, Marathon, Mobil Oil, Shell, Cities Service yahut Exxon gibi tanıdık şirketler Güney Vietnam kıyılarında petrol aramaya başlamışlardı. Johnson'un başka dostları da savaştan kıyasıya kazanıyorlardı: Johnson'un seçilmesi için sermaye ko-

yan Brown and Root adlı inşaat firması, Güney Vietnam'daki askeri üslerin yapımı işini almıştı. Texas eyaleti bu arada ülkenin üçüncü büyük silah endüstrisine 'kavuştu'. Bunun yanısıra çok sayıda firma milyarlar kazandı.[107]

Atsız'ın dediği gibi Johnson'un petrol milyarderi dostları, başta dünyanın en güçlü petrol karteli Standart Oil'in (Exxon, Texaco, Socal, Gulf ve Mobil) sahibi olan Rockefeller ve diğer petrol şirketlerinin (Shell/Royal Dutch) sahibi Marcus Samuel ve Hollanda Yahudisi William Deterding gibi Yahudi sermayesinin önde gelen isimleridir.

Amerika için gittikçe bir bataklık haline dönüşen savaştan bir türlü vazgeçilmemesinin nedeni buydu. Ancak bu Yahudi sermayedarlar savaştan büyük karlar elde etseler de, savaş ABD ekonomisinde çok büyük maddi kayıplara yol açıyordu. Amerika bu savaşa milyarlar akıtmak zorunda kaldı. Savaş masrafları 1965 Bütçe Yılı'nda 103 milyon dolarken, 1966 Bütçe Yılı'nda 5.8 milyar dolara, 1967'de 20.1 milyar dolara, 1968'de 26.5 milyar dolara ve 1969'da ise 28.8 milyar dolara yükselmişti. Sonuç olarak Vietnam Savaşı getirdiğinden fazlasını götürmeye başlamıştı. Dolayısıyla bu katliamdan yüksek karlar elde eden sermaye sahipleri, artık başlattıkları savaşı bitirmeye karar verdiler. Yağmur Atsız şöyle diyor:

Wall Street'in babaları olan J. McCloy (Chase Manhattan Bank), C. Douglas Dillon (Dillon, Read and Co.), George W. Ball (Lehman Bros.), McGeorge Bundy (Ford Foundation) ve yandaşları, Clark M. Clifford adındaki avukatlarını Johnson'a yollayarak, 'savaşı bitir!' direktifini verdiler. John'da direktifi aldıktan birkaç gün sonra, 31 Mart 1968'de televizyondan halka seslenerek, tek taraflı bir kararla, koşula bağlı olmaksızın, Kuzey Vietnam'a hava akınlarının son bulduğunu açıkladı.[108]

Savaşı bitirenler, savaşı başlatanlarla aynı kişilerdi: Sefarad Yahudisi Rockefeller'ın Chase Manhattan Bankası, Yahudi bankerlik kuruluşu Lehman Brothers ve İsrail bağlantılı "sahte antisemit" Ford Vakfı... Kısacası, Vietnam Savaşı, "savaş olsun diye savaş" isteyenlerin savaşıydı. Bu savaşın çıkabilmesi için Amerikan başkanı ortadan kaldırılmış, bu savaşın karı için milyonlar ölüme yollanmıştı. Görünen o ki, Ho Chi Minh de rolünü iyi oynamış, kendisine verilen Vietnam diktatörlüğü rütbesi karşılığında Amerikalı dostlarının isteklerini yerine getirmişti.

CFR'nin Avrupa'ya Uzanan Kolu: Bilderberg Grup

"CFR, Bilderberg Grup ve Trilateral Komisyonu'nun yaratıcısı sayılır."
(Le Monde Secret des Bilderbergs, Henry Coston, s. 4)

Bilderberg Grup ünlü bir örgüttür ancak hakkında az şey bilinir. Bu tür konularla ilgilenen gazetelerin geçmiş sayılarını karıştırırsanız, düzenli olarak yılda bir kez Bilderberg ile ilgili haberler çıktığını görürsünüz. Haberler yılda

bir kez çıkar, çünkü Grup yılda bir kez toplanmaktadır. Toplantılara katılanların listesi ise oldukça göz kamaştırıcıdır. Batı'nın neredeyse tüm ünlü politikacıları ve işadamlarının yanısıra, bazen önemli gazeteciler de toplantılara çağrılır. Toplantıların en önemli özelliği ise konuşulanların kesinlikle gizli tutulması ve toplantı salonuna kesinlikle basının ya da davetsiz misafirlerin alınmamasıdır. Katılanların listesine baktığımızda hemen tanıdık isimler göze çarpar. Bunlar Grup'un hiçbir toplantısını kaçırmamış olan isimlerdir; David Rockefeller, Henry Kissinger, Giovanni Angelli, Giscard d'Estaing, Lord Carrington gibi. 1991 yılındaki Bilderberg toplantısına ise sürpriz bir isim çağrılmıştır: Arkansas Valisi Bill Clinton. (Sonradan, Clinton'ın ABD'nin müstakbel Başkanı olması için gerekli onayın, Baden Baden'deki bu Bilderberg toplantısında verildiği yorumu yapılmıştı). İngiliz araştırmacı Peter Thompson, "Bilderberg ve Batı" başlıklı bir makalesinde, örgütün etkisinden söz ederken şöyle der:

> Amerika'nın önderliğindeki Batı imparatorluğu, son kırk yıldan bu yana, bazı ekonomik, politik ve stratejik kuruluşlar aracılığıyla çalışmıştır. Bunların bazıları aynı zamanda evrensel olma iddiasındadırlar; Birleşmiş Milletler, IMF, Dünya Bankası, OECD ya da NATO gibi. Ancak Batı'nın uluslararası sistemindeki koordinasyonu sağlayan aygıtların başında, Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'nın güçlü isimleri arasında düzenlenen gizli Bilderberg toplantıları gelir.[109]

Peki bu ilginç örgütün amacı nedir? Gizli toplantılarına ulaşma imkanı olmadığına göre, bunu, örgütün nasıl ve kimler tarafından kurulduğu ve yönlendirildiğinden çıkarmak durumundayız. Öncelikle ilk dikkat çeken nokta, Bilderberg'in CFR ve Chatham House gibi önceden incelediğimiz ve gerçek amaçlarına değindiğimiz örgütlerle paralel oluşudur. Peter Thompson da bu paralelliğe, dikkat çekerek, CFR, Chatham House, Bilderberg ve de (ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz) Trilateral Komisyonu'nun "koordineli" bir biçimde ortak hedefler için çalıştığını vurgular.[110]

CFR gibi örgütlerle koordineli olarak çalışan bu Grup, ilk olarak 1954 yılının Mayıs ayında Hollanda'nın Osterbeek kentinde toplandı. Toplantı yeri, Bilderberg Oteli olduğu için de, örgüte Bilderberg adı verildi. Bu yıldan sonra da düzenli olarak sürdürülen toplantılara, Avrupa ve Amerika'nın pek çok tanınmış ismi katıldı.

Ancak kuşkusuz Bilderberg bir anda doğmamıştı. Grup'un kurulmasının uzun bir geçmişi vardı. Peter Thompson, Bilderberg'in beyin kadrosunu oluşturacak olan elitlerin, II. Dünya Savaşı öncesinde de benzer politikaların mimarları olduğuna dikkat çekiyor. Thompson'ın bildirdiğine göre, Bilderberg'in ilk işareti, 1920'lerde Amerika'nın "Avrupa Birleşik Devletleri" oluşturma yönündeki çabasıydı. Amerikan strateji uzmanları, Birleşik Avrupa'nın ekonomik ve politik olarak daha faydalı ve etkili olacaklarına inandıkları için bu hareketi başlatmışlardı. Bu "Amerikalı strateji uzmanları"nın başında ise CFR üyeleri geliyordu.

Thompson, bu arada ilginç bir noktaya daha dikkat çekerek, "geleceğin

Bilderberglileri"nin ilginç bir finansman politikasından da söz ediyor: Hitler'in desteklenmesi... Gabriel Kolko'nun bir makalesinde de bildirildiği gibi, "müstakbel Bilderbergliler", Hitler Almanyası'na büyük maddi destek vermiş kişilerdi. Bu destekçilerin en önemlilerinden biri ise kuşkusuz, sahip olduğu Standart Oil petrol şirketi ile, Amerika'nın Almanya'ya savaş ilan etmesinden sonra bile Naziler'i ve ünlü Nazi yanlısı Alman şirketi I. G. Farben'i desteklemiş olan Rockefeller hanedanı geliyordu.111 (Hitler'in Siyonist bankerlerce finanse edildiğine önceki bölümde değinmiştik, "müstakbel Bilderbergliler"in Hitler'e verdikleri destek de büyük ölçüde bu "Siyonist" politikadan kaynaklanıyordu.)

II. Dünya Savaşı'nın ardından yaşanan dünya paylaşımı, Bilderberg'in de doğuşunu sağladı. Amerika, Doğu kısmını Sovyet kontrolüne vermeyi kabul ettiği Avrupa'yı bu kez kendine daha sıkı bağlarla bağlamak istiyordu. Kuşkusuz, Amerika'yı bu yönde harekete geçiren güç, onu "yayılmacı" yapan güçle aynıydı: CFR, yani Yahudi önde gelenlerinin politik kurumu. Amerika'yı Mesih Planı için kullanışlı bir aygıt olarak tasarlayan, sonra da onu Plan gereği "dışarıya" yönelterek Amerikan emperyalizmini doğuran güç, bu kez Avrupa'yı da Amerikan denetimi altına sokmak için hazırlanıyordu. Aslında Avrupa zaten kontrol dışında değildi; 2. bölümde incelediğimiz gibi localar ve Yahudi önde gelenleri çoktandır orada bir düzen yıkıp yerine yeni bir düzen kurmuşlardı. Ama Avrupa'nın, Plan'ın asıl taşıyıcı gücü olan Amerika ile koordineli hale getirilmesi, Amerika ile ilişkilendirilmesi gerekiyordu.

CFR, II. Dünya Savaşı'nın ardından gücünü Amerika dışına taşımak için zaten yeni örgütler kurmuştu: Birleşmiş Milletler ve özellikle IMF ve Dünya Bankası'nın kuruluşunda CFR'nin büyük rolü olduğu bilinir. NATO ise CFR'nin geliştirdiği "Avrupa'yı Amerika'ya bağlama" hedefinin en etkili araçlarından biri oldu. Bu hedefin görünmez ancak en az NATO kadar etkili bir aracı, Bilderbergliler tarafından geliştirilecek olan "Avrupa Hareketi"ydi. Bu Bilderbergliler'in başında ise örgütün "babası" sayılabilecek bir isim, Joseph Retinger geliyordu.

Bilderberg'in Doğuşu

Evet, Bilderberg, CFR'nin Avrupa'ya açılma stratejisinin bir sonucuydu. Ancak bu örgütün, doğal olarak, bir Avrupalı tarafından kurulması gerekiyordu. CFR'nin bu projesini üzerine alan kişi Joseph Retinger oldu.

Alden Hatch, Bilderberg'in ilk başkanı olan Prens Bernhard'ın hayatını anlattığı H. R. H. *Prince Bernhard of the Netherlands* adlı biyografisinde, Retinger'den şöyle söz ediyor: "Bilderberg, varlığını Dr. Joseph Retinger'in parlak zekasına borçludur... Retinger, çok sıradışı bir karakterdir. Öyle ki, tüm Avrupa'yı dolaşarak Başbakanlarla, işçi liderleriyle, sanayicilerle, devrimciler ve entellektüellerle görüşmüş ve onları Grup'un doğuşu fikrine hazırlamıştır." [112]

Retinger'in böylesine büyük bir eforla CFR'nin projesine destek vermesi, elbette sahip olduğu bazı önemli bağlantılardan kaynaklanıyordu. Bir Polon-

ya Yahudisi olan Retinger, aynı zamanda 33. dereceye ulaşmış bir masondu ve konuyla ilgili pek çok kaynakta bildirildiği üzere, İsveç'teki Masters of Wisdom locasına bağlıydı. Retinger'in bir başka dikkat çekici özelliği ise çok önemli bir isimle olan yakın ilişkisiydi: Edward Mendell House. House, önceki sayfalardan hatırlarsak, Schiff, Warburg, Lehman, Kahn gibi "Siyonist" finansörlerin Beyaz Saray'daki adamıydı ve CFR'nin kurulmasında da büyük rol oynamıştı. Wilson ve F. D. Roosevelt gibi Amerikan Başkanları'nın da akıl hocasıydı; onları "yayılmacı" politikalara ikna ediyor, Siyonizmi destekleme yönünde onlara telkinlerde bulunuyordu.

Retinger'in yıldızı, localardaki hızlı yükselişi ve House gibi kilit isimlerle kurduğu dostluklar sayesinde kısa sürede parladı. II. Dünya Savaşı'nın bitiminden kısa bir süre sonra, çok önemli bir masonik platformda, Chatham House'da yaptığı bir konuşma ile, Avrupa ülkelerinin "egemenliklerinin bir kısmından taviz vererek" onları daha büyük bir güç haline getirecek olan bir birlik kurmaları gerektiğini öne sürdü. Chatham House'daki bu etkileyici ve "vizyon sahibi" konuşmasının ardından, Avrupa'yı birleştirme düşüncesine destek bulmak üzere Amerikalılar'la görüştü. Retinger'in görüştüğü ve büyük destek aldığı Amerikalılar, tanıdık isimlerdi; CFR üyeleri ve CFR'nin "patronu" olan Sefarad kökenli Rockefeller hanedanı.

Retinger, daha sonra anılarında "Amerika'da finansörler, işadamları ve politikacılar arasında düşüncelerimize büyük destek veren kişilerle karşılaştım" diyecekti. Retinger'e "büyük destek veren" kişiler, kendisinin saydığına göre, şunlardı: Nelson ve David Rockefeller, Yahudi Kuhn Loeb şirketinin ortağı William Wiseman, 1953-1971 yılları arasında CFR'nin direktörlüğünü yapan ve Rockefellerlar'ın sadık adamı olarak bilinen George Franklin, Rockefeller hanedanının sahip olduğu Chase Manhattan Bank'ın 1953-1960 yılları arasında genel müdürlüğünü yapan ve CFR'nin ve mason localarının etkin üyeleri arasında yer alan John McCloy, CIA'nın mason şefi Allen Dulles'ın kardeşi olan CFR üyesi John Foster Dulles.[113]

Retinger'e, Atlantik'in öteki yakasından Bilderberg'i kurma yolunda destek veren güç CFR'ydi. Yani Yahudi önde gelenlerinin politik kurumu. Bilderberg'e destek verme yolunda, CFR, etkili bir aygıtı olan CIA'yı da kullanmıştı. Bu nedenle, İspanyol Gizli Servisi eski üst düzey yöneticisi olan Gonzales Mata, sonradan toplatılan *Les Vrais Maitres du Monde* (Dünyanın Gerçek Hakimleri) adlı kitabında, "Avrupa Hareketi CIA yardımıyla yaratılmıştır. Elimizdeki kaynaklara göre bu hareket ABD'den 38 milyon dolarlık bir yardım almıştır" diyor.[114] Mata, CIA'nın Avrupa Hareketi'ne yaptığı katkının ardındaki en önemli isminin ise CIA şefi Allen Dulles olduğunu söylüyor. CFR'nin önemli beyinlerinden ve bir üstad mason olan Dulles. Mata, Avrupa Hareketi'nin Bilderberg'i nasıl doğurduğunu ise şöyle açıklıyor:

> Ama ABD 50'li yılların başında bu tip bir varlığın Avrupa'da rahatsızlık yarattığını farkedip, daha güzel bir yolla Avrupa'ya hükmetmeye karar verir. Bu da

gizli örgütlerle olacaktır. 1952'de Avrupa Hareketinin genel sekreteri Retinger, Avrupa'ya dönüşünde bir uluslararası örgüt kurmanın gerekliğini açıklar. Bilderberg böyle doğar.[115]

Retinger, CFR'den aldığı destekle Avrupa'ya dönerek ekibini kurmaya başlar. İlk bağlantı kurduğu kişiler, eski Belçika Başbakanı Paul van Zeeland ve dev Unilever şirketinin genel müdürü Paul Rykens'tır. Rykens, Avrupa'yı birleştirip Amerika'ya bağlayacak bir örgütle Prens Bernhard'ın da ilgileneceğini söyler. Gerçekten de böyle olur, Hollanda Prensi Bernhard, Retinger'e katılır ve sonradan da Bilderberg'in ilk başkanı olur. Bernhard da kuşkusuz böyle önemli bir misyonu üstlenecek özelliklere sahiptir: Hollanda Prensi, Rockefeller hanedanı ile ortaktır: Prens'in Rockefellerlar'ın petrol tröstü Standard Oil of New Jersey (Exxon) şirketinde 12 milyon dolarlık hissesi vardır. Prens Bernhard'ın Royal Dutch Petroleum isimli bir diğer dev petrol şirketinde de önemli hissesi vardır. Royal Dutch'ın sahibi ise Yahudi Rothschild ve Samuel aileleridir.

Kısacası Prens Bernhard, hem Rockefeller, hem de Rothschild hanedanları ile yakın ilişki içindedir. Bu önemli "meziyet"ler, Bilderberg'e başkan olmak için yeterlidir elbette...

Bernhard'ın da ekibe katılmasıyla birlikte, Bilderberg'i kurmanın zamanı gelmiştir artık. Retinger, Bernhard ve Rykens, her NATO ülkesinden iki temsilci belirlerler. Bu iki temsilci, ülkedeki liberal ve muhafazakar kanatları temsil edebilecek özelliktedir. Böylece 1954 yılının Mayıs ayının son üç gününde, Bilderberg Oteli'nde ilk toplantı yapılır. Katılanlar arasında ilk dikkat çeken isimler şöyledir: Değişmez patron David Rockefeller; Kennedy ve Johnson dönemlerinde ABD Dışişleri Bakanı ve Rockefeller Vakfı başkanı Dean Rusk; Carnegie Endowment'ın başkanı Joseph E. Johnson; İngiliz Savunma Bakanı Denis Healey; Winston Churchill'in mesai arkadaşı Lord Bootby...

1954'deki bu ilk toplantının ardından, Bilderberg zirveleri etkisi ve katılım sayısı gittikçe artarak devam eder. Retinger, 1960 yılındaki ölümüne dek Grup'un daimi sekreteri olur. Prens Bernhard ise adı 1976 yılında patlak veren ünlü Lockheed rüşvet skandalına karışıncaya dek Grup'un başkanlığını yürütür, ancak Lockheed'le birlikte istifa etmek zorunda kalır.

Bilderberg toplantıları, örgütün kuruluşundan sonra her yıl daha da güçlenerek devam etti. Batı'nın ünlü politikacıları, sanayicileri, işadamları, diplomatları örgütün "gizli" toplantılarına katıldılar. Basının önemli isimleri de Bilderberg toplantılarında boy gösterdiler. Bilderbergli gazeteciler arasında, Washington Post ve Newsweek'in sahibi Katherine Graham, Alman *Die Zeit*'ın yönetmeni Theo Sommer, Fransız *Le Point* dergisinin yönetmeni Claude Imbert, Danimarka'da yayınlanan *Berlingske Tidende*'nin yönetmeni Aage Deleuran, Kanada'da çıkan *The Daily Telegraph*'ın sahibi Conrad Black. Finlandiya'da çıkan *Helsingin Sanomat*'ın sahibi Aatos Erkko sayılabilir.

Bilderberg'in İşlevi ve Dünya Devleti'ne Giden Yol

"Bilderberg üyelerinin büyük bölümü aynı zamanda masondur. Bir ikinci ortak özellikleri, kurulu düzenin hep üst kademesinde yer alıyor olmalarıdır." (Bientot un Gouvernement Mondial, Pierre Virion, s. 86)

Kitabın ikinci bölümünde incelediğimiz bilgiler, Batı dünyasının, Yahudi önde gelenleri ve Tapınakçı geleneği koruyan masonlar arasında kurulmuş olan İttifak'ın elinde büyük bir değişim yaşadığını gösterdi. Buna göre, İttifak, elbirliği ile dini otoriteyi ortadan kaldırmış ve dini otoritenin gücünün ardında yatan zihniyeti de değiştirmişti. Önce Protestanlık, sonra da Aydınlanma ile gerçekleşen bu büyük dönüşüm, önceden dini otorite tarafından dışlanmış olan İttifak'a iktidar yollarını açtı. İttifak, Batı insanını ilahi değerlerden koparmakla, kendine siyasi fırsatlar yaratmış oluyordu. Çünkü insanların kimliklerinin değişmesi, siyasi sistemlerinin de değişmesi sonucunu doğuruyordu. Yaşanan dönüşüm sonucunda, eskiden kendilerini Hıristiyan olarak tanımlayan ve siyasi otorite olarak da Kilise'yi ve ona bağlanmış olan monarşileri tanıyan toplum, kendini bir ulus olarak tanımlamaya başladı. Ulusun yönetiminde dini otoritenin bir rolü olamazdı. Kurulan ulus-devletler bu nedenle İttifak'ın birer ürünüydü. İttifak, hem ulus-devletlerin, hem de ideolojilerin yardımıyla, Batı dünyasında kurulu olan düzeni yıktı ve kendi düzenini kurdu.

Ancak bunlar, İttifak'ın tüm amaçlarına ulaştığı anlamına gelmiyordu. İttifak, Yahudi geleneğindeki Mesih inancı nedeniyle (ya da Kabalacıların uygulamaya koydukları Mesih Planı gereğince), dünya üzerinde kesin bir kontrol kurmak istiyordu. Kesin bir kontrol, ancak merkezi bir kontrolle elde edilebilirdi. Bu nedenle de İttifak, ulus-devlet modelini de aşarak, bir "Dünya Devleti" modeli arayışına girdi. Bunun için, öncelikle dünyanın ekonomik entegrasyonu gerekliydi. Daha sonra da tüm siyasi otoritelerin tek bir merkezde toplanması gündeme gelecekti. Böylece oluşması hedeflenen Dünya Devleti, ulaşılması umulan dünya egemenliğini de beraberinde getirecekti. Bu, Mesih'in gelişinden az önce gerçekleşmesi beklenen dünya egemenliğiydi; "insan eliyle" ulaşılabilecek olan en büyük egemenlik. Mesih, bir de birtakım doğaüstü güçleri ekleyerek genişletecekti bu egemenliği.

Kısacası, ulus-devletlerin kuruluşunun ardından, Mesih Planı'nda sıra, bu ulus-devletleri birleştirip önce bazı devlet grupları, sonra da tek bir Dünya Devleti kurmaya gelmişti. Yahudi önde gelenleri Plan'ın bu aşaması üzerinde yoğunlaşacaklardı. 20. yüzyılın hemen başında İttifak'ın önderliğinde kurulmaya çalışılan uluslararası örgütler bu düşüncenin bir göstergesiydi. CFR gibi son derece önemli bir örgütün başlıca mimarları arasında yer alan Paul Warburg'un ki örgütün diğer mimarları da yine onun gibi "ırk bilinci" yüksek Yahudilerdi ünlü sözü de, Dünya Devleti hedefinin Yahudi önde gelenleri açısından ne denli vazgeçilmez olduğunu ortaya koyuyordu. "Bir dünya hükümeti

Temeli Bilderberg toplantılarında atılan ve Avrupa Birliği fikrinin öncülüğünü yapan Roman Anlaşması.

ister istemez kurulacak" demişti Warburg, "... tek sorun bu sonuca güzellikle mi yoksa zorla mı ulaşılacağıdır."

Bilderberg, İttifak tarafından Dünya Devleti'ne giden yolda verimli bir aygıt olarak kuruldu. Önceki sayfalarda Bilderberg'in masonlukla ve Yahudi finansörlerle son derece yakından ilişkili bir örgüt olduğunu inceledik. Bilderberg'in masonlukla çok paralel bir örgüt olduğu, Grup toplantılarına çağrılanların büyük bölümünün aynı zamanda kendi ülkelerindeki locaların etkin isimleri oldukları, konuyla ilgilenen pek çok yazar tarafından da vurgulanan bir gerçektir. Bu durumda Bilderberg, Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasında kurulu olan İttifak'ın yeni bir örgütlenmesi olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu da konuyla ilgilenen yazarların çoğu tarafından vurgulanır. Bilderberg'in "Yahudi bağlantısını" farkeden İrlanda dergisi *New Nation* bile, "bir Dünya Devleti kurmak için Bilderberg, B'nai B'rith örgütü ve diğer Yahudi örgütleri işbirliği yapmaktadır" demişti.[116]

Bilderberg'in içinde Rothschild hanedanının önemli bir rol oynuyor oluşu da, örgütün "Yahudi bağlantısı" ile ilgili bir göstergedir. Amerikan *Spotlight* dergisi, Bilderberg'in Amerikan kanadının en güçlü isminin kuşkusuz Rockefeller olduğunu vurguladıktan sonra, Grup'un Avrupalı daimi üyeleri arasında en güçlüsünün de Rothschild olduğuna dikkat çekiyor. Rothschildlar'ın Grup içindeki etkisi, 1974'deki toplantının Edmond de Rothschild'ın sahibi bulunduğu Mont d'Arbos Hotel'de düzenlenmesinde bile kendini belli etmektedir.[117]

Kısacası, Bilderberg İttifak'ın bir aygıtı olarak oluşturuldu. Ve doğal olarak Mesih Planı ve de Plan'ın önemli bir aşaması olan Dünya Devleti hedefi için kullanılacaktı. Bu hedefi gerçekleştirmek için, Bilderberg önce bir Avrupa Birliği oluşturmaya yöneldi. ABD'nin eski Almanya Büyükelçisi George McGhee'nin de vurguladığı gibi bir Ortak Pazar (Avrupa Ekonomik Topluluğu) kurma fikri, ilk kez Bilderberg toplantılarında ortaya atıldı. Daha sonra Avrupa'nın birleşmesi fikrini savunan ve uygulamaya geçirenler de hep Bilderbergliler oldu. Bilderberg'in güçlü isimlerinden Giovanni Agnelli'nin bu konudaki kararlılığı, "Avrupa'nın bütünleşmesi bizim amacımızdır ve siyasilerin başarısız kaldıkları noktada biz sanayiciler sonuca ulaşmayı umud ediyoruz" şeklindeki sözlerinden okunmaktadır.

Bilderberg, yalnızca Avrupa'yı değil, dünyayı bütünleştirme çabalarının da başına çekti. Globalleşme dediğimiz sürecin mimarı en başta Bilderberg Grup oldu. Gonzales Mata, örgütün Dünya Devleti'ne giden yoldaki çalışmalarını vurgularken şöyle diyor: "Bilderberglilerin programının başında uluslararası problemler yatıyordu; gümrük sınırlarının kaldırılması, uluslararası polis teşkilatının kurulması, uluslararası parlamentonun kurulması gibi." [118] Bilderberg'in Dünya Devleti yolundaki çalışmaları, son dönemde de Maastricht anlaşması ile kurulan Avrupa Birliği, GATT, EFTA, NAFTA gibi globalleşme ve ulus-devletler arası bütünleşme projeleri ile sürmektedir.

Ancak İttifak globalleşme politikası ile dev bir Dünya Devleti hedefine yürürken, yine de, emperyalizmin doğasına uygun olarak, dünyayı kutuplara ayırmayı tercih etmiştir. Bu ayrımı incelerken de, İttifak'ın en yeni aygıtına, Trilateral Komisyonu'nu bakmakta yarar var.

Üçüncü Dünya'nın Düzen'e Başkaldırışı ve Soğuk Savaş Oyununun Sonu

"Borçlarımızı ödemek için çocuklarımızı açlıktan öldürmemiz mi gerekiyor? Şimdi bu sorunun cevabı pratikte verilmiş durumdadır. Ve cevap 'evet'tir. Geçen üç yılda dünyanın yüzbinlerce çocuğu ülkelerin borçlarını ödeyebilmek için canlarını verdiler ve halen milyonlarcası da yetersiz beslenme sonucunda çelimsiz vücutları ve zayıf zihinleri ile faiz ödemeye devam ediyor."

- Tanzanya eski devlet başkanı Julius Nyerere

Önceki sayfalarda CFR'nin politikalarını incelerken, "CFR'nin yönettiği Soğuk Savaş oyunu" başlığını kullanmıştık. Soğuk Savaş gerçekte bir oyundu; çünkü ideolojik kutuplaşma görüntüsü altında iki emperyalist gücün dünyayı paylaşımından ibaretti. Bu nedenle CFR hem Sovyetler'e bazı bilinçli taviz ve destekler verdi, hem de anti-komünizm edebiyatından güç alarak Amerikan yayılmacılığını güçlendirdi. İdeoloji, gerçekte ne Sovyetlerin, ne de Amerikalıların inanmadıkları ancak "yayılmak" için ihtiyaç duydukları bir araçtı yalnızca.

Bir başka vurgulanması gereken nokta da, "iki süper güç" edebiyatının gerçekleri yansıtmadığıdır. II. Dünya Savaşı'ndan sonra tek bir süper güç vardı; ABD. Sovyetler Birliği, ABD kendisine bir "karşı düşman" olarak ihtiyaç duyduğu oranda güçlenebildi. Gerçekte her zaman ipler asıl olarak Amerika'nın elindeydi ve Soğuk Savaş oyununun temposunu da o ayarladı. Dilerse Sovyetler Birliği'ni aç bile bırakabilirdi, ancak varlığına ihtiyaç duyduğu düşmanını tahılla beslemekten geri kalmadı.

İşte Soğuk Savaş bu dengeler üzerine kuruluydu. Sistem, Birinci Dünya (kapitalist Batı) ve İkinci Dünya'nın (Sovyetler ve Avrupalı müttefikleri), Üçüncü Dünya'yı sömürgeleştirmesi üzerine kuruluydu. Uzakdoğu, Latin Amerika ve Afrika başta olmak üzere, Üçüncü Dünya Soğuk Savaş'ın gerçek kurbanıydı. Üçüncü Dünya ülkeleri, Amerikan ve Sovyet stratejistlerinin hesaplarına

göre paylaşılıyor ve sömürülüyorlardı. Bu, yeni-kolonicilik dönemiydi ve sömürü düzeyi açısından eski kolonicilikten daha da acımasızdı.

Kısacası, Soğuk Savaş sırasındaki Dünya Düzeni, Birinci ve İkinci Dünya'nın, Üçüncü Dünya üzerinde egemenlik kurmasına dayanıyordu. Sistemden rahatsız olabilecek tek güç, Noam Chomsky'nin de sık sık vurguladığı gibi Üçüncü Dünya'ydı. Bu nedenle, Soğuk Savaş senaryosu üzerine kurulu olan Düzen'in sürüp sürmeyeceğini belirleyecek etkenlerin başında, Üçüncü Dünya'nın tavrı geliyordu. Üçüncü Dünya, Düzen'i reddetmeye başladığı anda yeni tedbirler gerekecekti.

Üçüncü Dünya'nın Düzen'e karşı çıkmaya başlaması, eski kolonicilik dönemini bitiren Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri ile oldu. Önceki sayfalarda da değindiğimiz gibi bu mücadeleler ile birlikte özellikle Asya ve Afrika'da çok sayıda yeni devlet oluştu. Bu devletler, doğal olarak Batı yayılmacılığına tepki duyuyorlardı. Ayrıca eski sömürgeciliğin bitimiyle başlayan yeni-sömürgeciliğe (neo-kolonyalizm) de karşı çıkıyorlardı (bu yeni-sömürgecilik dalgasında Üçüncü Dünya ülkeleri sözde politik yönden bağımsız oluyorlar, ancak gerçekte özellikle ekonomik yönden Batılı patronlarının sömürüsüne maruz kalmaya devam ediyorlardı). Bu ortam içinde, Düzen'in sahte muhalifi onlara yanaştı: Sovyetler Birliği, önce de vurguladığımız gibi, Üçüncü Dünya'daki Ulusal Kurtuluş Mücadelelerini sözle de olsa destekleyerek onları kendi safına çekmeye çalışıyordu. Ancak bu yanaşma, gerçekte bu yeni devletleri Düzen'e uydurmaktan başka bir anlam taşımıyordu.

Nitekim Üçüncü Dünya'nın yeni ülkeleri de, "emperyalizm"in hem Batı hem de Sovyetler Birliği tarafından uygulandığını farketmekte gecikmediler. Bu Üçüncü Dünya ülkeleri, öncelikle uluslararası ekonominin kendilerinin zararına olduğunu farkettiklerinde tepki gösterdiler; BM çatısı altında UNCTAD-*United Nations Conference on Trade and Development* (Birleşmiş Milletler Ticaret ve Gelişme Konferansı) adlı bir organizasyon oluşturdular. Bu organizasyon bir süre sonra NIEO-New *International Economic Order* (Yeni Enternasyonal Ekonomik Düzen) adlı bir ekonomik model önerdi. Bu modelle birlikte gelişmiş ülkelerden bazı istekleri vardı: Gelişmiş ülkelere olan borçlarının ertelenmesini ya da silinmesi (çünkü bunları ödemeleri imkansızdı), gelişmiş ülkelerin kendilerine teknoloji yardımı yapması, gelişmiş ülkelerin kendilerinden yalnızca hammadde değil aynı zamanda sanayi malları da satın alması, gelişmiş ülkelerinin GSMH'lerinin % 0.7'sini her yıl Üçüncü Dünya Ülkelerine hibe etmesi.

Bu istekler aslında makul isteklerdi, eğer gelişmiş ülkeler gerçekten Üçüncü Dünya'nın kalkınmasını istiyor olsalardı. Ama gelişmiş ülkeler, kurulu Düzen'den son derece memnundular ve değil Üçüncü Dünya'nın kalkınmasını istemek, bunu büyük bir tehdit olarak görüyorlardı. Bu nedenle ne Birinci Dünya (kapitalist Batı), ne de İkinci Dünya (Sovyetler Birliği ve Avrupalı müttefikleri), Üçüncü Dünya'nın bu isteklerinin birini bile kabul etmediler. Kabul edenler, yalnızca, ne Amerikan ne de Sovyet kampına dahil olmayan İskandinav ülkeleriydi.

Kapitalist Batı'nın bu isteklere yüz çevirmesi Üçüncü Dünya için pek şaşırtıcı olmadı; Üçüncü Dünya bu ülkeleri zaten "emperyalist" olarak görüyordu. Ama asıl şaşırtıcı olan Sovyetler Birliği'nin Üçüncü Dünya'nın bu isteklerini kabul etmemesiydi. Çünkü sosyalist dünyanın büyük patronu, o ana dek hep bu ülkelere, onları "kurtarmak" istediği gerekçesiyle yanaşmıştı. Onlara, "emperyalist Batı'dan kurtulmak istiyorsanız bizim kucağımıza gelin" mesajını vermişti. Ancak NIEO'yu reddederek, gerçekte kurulu Dünya Düzeni'nden son derece memnun olduğunu, Üçüncü Dünya'nın kalkınmasını istemediğini ve kendisinin de aynı gizli ortağı olan ABD gibi "emperyalist" olduğunu açıkça göstermişti. Bunun üzerine Üçüncü Dünya ülkeleri tarihi bir adım atarak 1976 yılında Manila Deklarasyonu'nu yayınladılar. Deklarasyon, Sovyetler Birliği'nin de kapitalist Batı'dan hiçbir farkı olmadığını, Sovyetler Birliği'nin de "emperyalist" olduğunu, Üçüncü Dünya ülkelerini "hammadde deposu" olarak gördüğünü duyurdu. Bunun üzerine Kremlin Üçüncü Dünya'ya yaptığı göstermelik yardımı biraz artırarak durumu kurtarmaya çalıştı ama artık çok geçti. Düzen'in dev sömürgesi olan Üçüncü Dünya'da tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

Manila Deklarasyonu'ndan bir yıl önce de yine ilginç bir şey olmuş, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, çoğunluğu Üçüncü Dünya ülkelerinden oluşan 72 üye ülkenin oyuyla, "Siyonizmin ırkçılık olduğunu" kabul etmişti. Düzen'in patronları açısından, bu da oldukça anlamlı bir işaretti.

Bu arada 1968 hareketleri de ABD-Sovyet gizli ittifakına duyulan tepkiyi dışa vurdu; sokaklara dökülen "bağımsız sol", Sovyetlerin de aynı ABD gibi "emperyalist" olduğunu duyurdu. 1970'li yıllarda da "bağımsız sol" çeşitli ülkelerde iktidara geldi. En önemlilerinden biri, Nikaragua'daki Amerikan yanlısı Somoza diktatörlüğünü yıkarak başa geçen Sandinista hükümetiydi. Sandinistalar "anti-Amerikan"dılar, ancak "Sovyet yanlısı" da değildiler; yalnızca ülkelerinin yeni-sömürgecilik dalgasından kurtulmasını istiyorlardı. Düzen'in her iki kanadıyla barışık olmadıkları için, Düzen'in hışmına uğradılar: Amerika Sandinistalar'ı devirmek için, İsrail'in büyük yardımlarıyla, "kontra" denilen profesyonel katilleri oluşturdu. Bir yandan da Sandinistaları "bağımsız sol" olarak kalmaktan vazgeçirmeye, Nikaragua'yı Sovyetler'e yakınlaşmaya zorluyordu. Tüm bunların yanında bir de 1979'da İran'da yaşananlar vardı ki, Üçüncü Dünya'daki "tehlike çanları"nın sesini iyice yükseltmişti. En büyük Amerikan müttefiklerinden biri olan Şah'ın devrilmesi hem de, aynı anda hem anti-Amerikan, hem anti-Sovyet olan bir güç tarafından devrilmesi büyük bir uyarıydı.

Tüm bunlar, Üçüncü Dünya'da, Düzen'in her iki "süper"ine de boyun eğmeyen yeni güçlerin varlığını ortaya koyuyordu. Ne Amerika'yı, ne de Sovyetler'i patron olarak tanımayan bu yeni akım, kuşkusuz Soğuk Savaş senaryosu altında dünyayı paylaşma temeline dayanan Düzen adına büyük bir tehditti. En önemlisi de, bu yeni Düzen-karşıtı akımın içinde, gittikçe yükselen bir İslami potansiyel bulunuyor olmasıydı. 1979 yılında Şah'ın devrilmesi, hem Amerika'yı hem de Sovyetler'i oldukça tedirgin etmişti. Bu nedenle Amerika, gizli dostu Saddam'ı bu yeni güce saldırtmıştı. Buna karşılık, kendi güney sınırlarını (Tacikistan, Türkmenistan, Özbekistan) bir "İslami domino teorisi" ile

kaybetmekten korkmaya başlayan Sovyetler de, bu yeni gücün etki alanını daraltmak için Afganistan'ı işgal etmişti.

Şah'ın devrilmesiyle birlikte, dünyada Wilson-Lenin döneminden bu yana süren ikili sisteme karşı yeni ve güçlü bir alternatif çıkmıştı. 1979'daki olayın İslam'ı iyi ve doğru temsil edip etmediği ayrı bir konuydu ama ne olursa olsun, Düzen'i reddeden yeni bir güç doğmuştu. Üstelik bu güç, köksüz ve geçici bir güç değildi; Düzen'in her iki kanadının da (kapitalist ve sosyalist blok) kabul ettiği değerlerin tümünü baştan sorguluyor ve çoğunu reddediyordu. Düzen'in temel özelliği seküler (din-dışı) olmasıydı: ABD Büyük mührü'nde yazan *Novus Ordo Seclorum* (Yeni Seküler Düzen) ibaresi bunu ifade ediyordu. Oysa Üçüncü Dünya'da doğan bu yeni güç, Düzen'in her iki kanadının da paylaştığı bu seküler (din-dışı), maddeci, dünya-merkezli temeli reddediyordu. Düzen'in üzerine kurulduğu Aydınlanma, Fransız Devrimi gibi dayanakların tümünü rafa kaldırıyor, yerine tamamen farklı dayanaklar yerleştiriyordu. Kısacası, İslam yükselmeye başlamıştı ve Düzen'in stratejistleri bu yükselişin daha da artarak kendileri açısından çok daha tehlikeli boyutlara varacağını çoktan farketmişlerdi bile. (Bugün bu gerçeğin daha da farkındalar; bu nedenle CFR'li Huntington, dünyanın İslam ve Batı medeniyeti arasında geçecek olan bir "çatışma"ya doğru gittiğini söylüyor.)

İşte bu ortamda Düzen'in stratejistleri yeni bir yapılanma arayışına girdiler. Yapılması gereken, gittikçe daha tehlikeli hale gelmeye başlayan Üçüncü Dünya'ya karşı, Birinci ve İkinci Dünyalar arasında bir ittifak oluşturmaktı. Batı ve Doğu'nun zenginleri arasındaki ideolojik ayrıma artık gerek kalmamıştı. Batı ve Doğu'nun zenginleri, Güney'deki Üçüncü Dünya'ya karşı birleşmeliydi. ABD-Sovyet yakınlaşmasını simgeleyen detant süreci, tam da bu noktada, 1970'li yılların başında CFR'nin parlak beyni Henry Kissinger'ın denetiminde uygulamaya kondu.

Aynı dönemde kurulan Trilateral Komisyonu ise Batı-Doğu yakınlaşmasının başlıca uygulayıcısı oldu.

Trilateral Komisyonu'nun Kuruluşu

Trilateral Commission (Üçyüzeyli Komisyon) 1973 yılında kuruldu. Komisyon, CFR tarafından, daha doğrusu CFR'nin patronu olan Rockefeller hanedanı tarafından oluşturulmuştu. Rockefeller, CFR'nin daha önce Bilderberg kanalıyla Avrupa'ya uzanmış olan kolunu, bu kez tüm gelişmiş ülkelere yaymak istiyordu. Bu nedenle Komisyon, üç ayrı gelişmiş bölgenin sanayici ve işadamlarının bir araya gelmesiyle oluştu: Kuzey Amerika, Avrupa ve Japonya. Komisyonun başkanlığına ise Rockefeller'ın çok yakın adamlarından birisi getirilmişti. Hanedanın adeta "sağ kolu" olan bu kişi, aynı zamanda Rockefellerlar'ın soydaşıydı da; Zbigniew Brzezinski. Polonya Yahudisi Brzezinski, Komisyon'un başkan koltuğuna oturduktan sonra hızla yükseldi ve Rockefeller'ın desteğiyle, Carter yönetiminde Ulusal Güvenlik Danışmanı gibi kilit bir göreve getirildi.

Trilateral komisyonu, CFR'nin Bilderberg'den sonraki ikinci büyük ürünü oldu. Bilderberg yalnızca Amerikalı ve Avrupalı üyeleri biraraya getirirken, Trilateral, masonik paktı "üçyüzeyli" hale getirerek Japonları da kabul etmişti. "Örtülü Yahudi" Rockefeller hanedanı, CFR'nin olduğu gibi Trilateral'in de gerçek yöneticisiydi. Örgütün ilk başkanı ve en önemli beyinlerinden biri ise yine ünlü bir isimdi: Polonya Yahudisi Zbigniew Brzezinski. (yanda)

Brzezinski, aslında gelişmiş ülkeleri bir araya getirecek bir ittifaktan Komisyon kurulmadan daha önce söz etmişti. Yazdığı *Between Two Ages* (İki Çağ Arasında) adlı kitabında Kuzey Amerika, Batı Avrupa ve Japonya arasında birlik önermişti. Brzezinski'nin bu kitapta ortaya koyduğu düşünceler dizisi, Komisyonun temel stratejilerinin belirlenmesinde önemi rol oynadı.

Ancak Brzezinski, kuşkusuz "sahibin sesi"ydi ve asıl olarak Rockefeller hanedanının politikalarını temsil ediyordu. Rockefeller ise Yahudi önde gelenlerinin en güçlülerinden biriydi. Bu, doğal olarak, Komisyon'da bir Yahudi etkisi ve masonik boyut çağrıştırıyordu. Nitekim Fransız dergisi *Lectures Francises*, Komisyonun kuruluşunu şöyle özetliyor:

> Bu Komisyon David Rockefeller'ın fikridir. 1972 yılındaki bir Bilderberg toplantısından sonra, Rockefeller komisyona üye olarak uluslararası mason finansörleri, üst düzey politikacıları ve ünlü Yahudileri biraraya getirmeye başladı. Komisyonun kurulmasında kendine en büyük desteği de Brzezinski vermiştir.[119]

Solcu yazar Memduh Eren de, Komisyon'un masonik boyutunu sol literatüre uygun olarak şöyle vurguluyor:

> Yüzyıllar boyu dünyayı kasıp kavuran ve artık geçerliliği pek kalmayan masonik örgütlerin atrofisinden sora dünyadaki egemen güçler, 'yeniden yapılanma' gereksinimini duydular. Emperyalizmin bu alandaki 'yeni' stratejisi; 1973 yılında kurulan Trilateral Commission 'Üç Yanlı Komisyon' tarafından oluşturulmuştur. Bu stratejinin mimarı ise Carter'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Zbigniew Brzezinski'dir. Bu komisyon, dünyanın en büyük bankası Chase Manhattan Bank'ın Başkanı David Rockefeller öncülüğünde 'Üç Emperyalist Yan'da (ABD, AET ve Japonya) önde gelen sanayicilerin, maliyecilerin siyaset adamları ve öğretim üyelerinin kurdukları (resmi olmayan), bir çeşit karşı-devrimci ve 'Halk Düşmanları Enternasyonali'dir.

Yani canavar büyüyecektir. 1950'li yıllar yeni mandaterizmin düşünceden örgütlenmeye daha akıllıca yaygınlaşmaya başladığı dönemdir. Bu gizli örgütün tepe noktasında ABD (Wall Street), taban noktalarında ise Japonya ve Avrupa'da bulunan mason üçgeni, bir başka deyişle, Tokyo Borsası ve Londra Kenti bulunur.[120]

Masonik sistemin yeni bir uyarlaması olan Komisyon, ilk olarak Carter hükümetinde büyük güce ulaştı. Hükümette, Carter'ın kendisi de dahil 20 önemli kişi Komisyon'a üye idi. Komisyonun diğer üyeleri önde gelen finansörler, sanayiciler ve akademi uzmanlarıydı. Carter'ı izleyen hükümetlerde de Trilateral'ın etkisi sürdü; Bush ve Clinton birer Trilateral üyesiydiler.

Trilateral Komisyonu ve ABD'deki "Orwellyen Demokrasi'

"Demokrasi teriminin iki anlamı vardır. Bunlardan birincisi sözlük anlamıdır, diğeri ise yapılanlara gerekçe uydurmak amacıyla demokrasi terimine giydirilmiş olan bir anlamdır... Bu ikinci anlamda ABD'de demokrasi olması demek, iş dünyasının kontrolü altında bulunan siyasi ve ideolojik bir sistemin var olması demektir."

Noam Chomsky

Trilateral Komisyonu'nun işlevlerinden biri de "demokratik totaliter toplum" yaratma yolundaki çalışmalarıdır. Önceki sayfalarda, CFR'nin kurulduğu yılları incelerken, CFR'nin Amerikan kamuoyununun düşüncesini denetim altına alma yönündeki hedeflerine ve Walter Lippmann ile Albay House gibi CFR beyinlerinin bu konudaki düşüncelerine değinmiştik. Çünkü halkın düşüncesini yönlendirmeden dış politikayı yönlendirmek mümkün değildi. Amerika "demokratik" bir ülke olduğuna göre, bu iş, ilkel totaliter devletlerde olduğu gibi kaba kuvvet kullanarak değil, toplu beyin yıkama yöntemleri ile gerçekleştirilecekti.

Noam Chomsky'nin bu konu hakkındaki görüşlerine ve CFR'nin oluşturduğu Creel Komisyonu ile Walter Lippmann hakkındaki yorumlarına önceki sayfalarda değindik. Chomsky'nin bu konuda verdiği bir başka ilginç bilgi ise halkın düşüncesini yönlendirme ("rıza oluşturma") konusunda yoğunlaşmış kurumların başında Trilateral Komisyonu'nun geldiğidir. Ünlü yazar "David Rockefeller'ın girişimiyle Birleşik Devletler'den, Avrupa'dan ve Japonya'dan bazı liberal seçkinlerin katılımıyla oluşturulan Komisyon"un, Vietnam Savaşı sırasında halktan gelen tepkilerle oluşan "demokrasi krizi"ne çözüm bulmak için özel bir çalışma yaptığını bildirir.[121] "Demokrasi krizi" kavramı ise Chomsky tarafından şöyle açıklanmaktadır:

Vietnam savaşı Amerikan halkının politize olmasına neden olmuştu. İşin aslının farkında olmayanlar bunu demokrasi olarak isimlendirebilirler. Oysa Batı'lı düşünürler hastalığın farkındaydılar ve mevcut rahatsızlığı 'demokrasi krizi' olarak teşhis etmekteydiler. Tedavisini de halk kitlelerinin eski klasik konumlarına çekilmesinde,

tekrar pasifize edilmesinde görmekteydiler. Demokrasinin Orwellyen manada yoluna devam edebilmesi, yani sermaye çevresi tarafından belirlenmiş kuralların kritik bile edilmeden kabul gördüğü, her türlü kararı seçkinlerin verip, iş olsun diye halka da onaylatıldığı, devletin politikasının oluşmasında halkın kesinlikle rol almadığı bir düzenin var olmaya devam edebilmesi için bu zaruri idi. Halkı olup bitenlere karşı ilgisiz, yönetime karşı itaatkar kılmak, gençlerin yoğurulduğu eğitim kurumlarında disiplini restore etmek, kitle iletişim araçlarında yer göstermeğe başlayan muhaliflerin sesini kesmek, seçkinlerin tayin ettiği yönetime karşı takınılabilecek tavırları daha kaynağında kurutmak kaçınılmaz olmaktaydı.[122]

Vietnam savaşıyla kendini gösteren sözkonusu "demokrasi krizi", halkın kendini ilgilendirmemesi gereken bir konuya, devlet yönetimine burnunu sokmak istemesinden doğmuştu. Çözüm halkın yeniden pasifize edilmesi, medya yoluyla "itaatli" hale getirilmesiydi. Trilateral Komisyonu, bu proje üzerine yoğunlaşmıştı. Komisyon, 1975 yılında, "demokrasinin yönetilebilirliği" üzerine bir rapor hazırlatmış ve halktan gelen taleplerin sistemin işlemesine etki etmekten nasıl uzak tutulabileceği konusunda kapsamlı bir araştırma yaptırmıştı. Komisyon adına araştırmayı yapan akademisyenlerin başında ise "Medeniyetler Çatışması" teziyle son yıllarda iyice ünlenen bir isim, Samuel Huntington geliyordu. Böylece Trilateral Komisyonu, Chomsky'nin deyimiyle, ABD'deki "Orwellyen demokrasi"yi korumak için kolları sıvamıştı.

Noam Chomsky, bu "Orwellyen demokrasi" deyimini Amerikan toplumunda kurulu olan gizli totaliterizmi ifade etmek için sık sık kullanır. "Orwellyen" deyimi, George Orwell'in ünlü 1984 adlı romanına göndermedir. Bilindiği gibi Orwell, 1949'da yazdığı bu kurgu-romanda, 1984 yılında tüm dünyada tam totaliter bir düzenin kurulacağını ve insan hayatının her alanının "Parti" adı verilen bir örgüt tarafından denetim altında tutulacağını kehanet etmişti. Chomsky'nin, ABD'yi, Orwell'in kitabındaki totaliter devlete neden benzettiğini anlamak için 1984'de anlatılanları hatırlamakta yarar var.

Romanda anlatılan olaylar 1984 yılında İngiliz Sosyalizmi, kısaca "Insos" denilen düzende geçer. Düzeni yürüten Parti'dir. Parti, halka "Büyük Birader" adı verilen bir sima ile görünür. Büyük Birader'in yüzü hep tele-ekranlardan halkı izler, sevgi, korku ve saygı salar yüreklere. Partinin dışında kalanlara "proleterler", kısaca "proller" denir. Bunlar nüfusun % 85'ini oluşturmaktadırlar. İlginç olan, Parti'nin kitleleri denetim altında tutmak için kullandığı yöntemlerdir: Üç önemli yöntem vardır: Geçmişi denetim altında tutma, yeni dil ve ikili düşünce. Geçmişi denetim altında tutabilmek için geçmişle ilgili tüm belgeler, Parti'nin gereksinimlerine göre yeniden yazılır. Böylece tüm tarih yok edilmiş olur. Bu aynı zamanda Parti'nin, kendi yönetiminin ezeli ve ebedi olduğu şeklindeki iddiasına da dayanak sağlar. Yeni dilin amacı, düşüncenin alanının daraltılması ve yine tarihin unutturulmasıdır. Herkes bu dili konuşmaya mecbur bırakılmıştır. İkili düşünce ise iki çelişkili düşünceyi aynı anda benimsemektir. Bazı devlet dairelerinin adları ikili düşünceye örnek oluştururlar. Barış Bakanlığı savaşı yürütür. Sevgi Bakanlığı soruşturma ve işkence işleri ile uğ-

Alman ressam Magnus Zeller, Der Hitlerstaat adlı yandaki ünlü tablosunda, Nazi devletinin totaliter yapısını tasvir etmişti. Oysa Naziler ve benzeri kaba totaliterizm rejimlerinin yanında bir de görülmeyen, hissedilemeyen totaliter düzenler vardır. Toplumu kaba kuvvet yoluyla ezerek değil, beynini yıkayarak kontrol edenler. İşte CFR-Trilateral-masonluk kompleksinin hedeflediği totaliterizm, bu ikinci türe girer.

raşır. Bu yöntemlerle Parti, gerçeklik algısını, dolayısıyla gerçeği istediği gibi saptamaktadır.

Chomsky, ABD'deki sözde demokrasiyi işte bu sisteme benzetmekte, demokrasi görüntüsünün ardında "Orwellyen" bir totaliterizmin hakim olduğunu bildirmektedir. Orwell'in kurguladığı totaliter toplumda kullanılan yöntemler, ABD'de (ve aslında daha pek çok modern devlette) uygulanmaktadır. Geçmişi denetim altında tutma, tarihi değiştirme, gerçekleri gizleme, medya ve "resmi tarih" yoluyla en çok yapılan şeydir. Chomsky, bu konuda yapılan uygulamaların ki buna "tarih mühendisliği" diyor mantığını şöyle özetliyor: "Gerçekler ABD'nin ideolojisine beklenilen hizmeti verebilecek durumda değildir. Yeniden kağıt üstünde inşa edilmelidirler... Tarih, gerçekler bir yana bırakılarak, ABD'nin amaçlarına hizmet edecek tarzda yeniden yazılmalıdır." [123]

Chomsky, Orwell'in romanındaki "ikili düşünce" tekniğinin de ülkesi tarafından kullanıldığına değinir. Ünlü yazar, Amerika'nın terörizm aleyhtarı edebiyatına rağmen terörizmin kaynağı olduğunu, uyuşturucuya "savaş açmasına" rağmen boğazına kadar uyuşturucu ticaretinin içinde bulunduğunu anlatır. Dışişleri Bakanlığı'nın yalanlarından ve haksız saldırılarından söz ettikten sonra da George Orwell'in resmi yalanlar üretmekle görevli olan Doğruculuk Bakanlığı'na gönderme yapar.[124]

ABD sisteminin Orwell totaliterizminden tek farkı, "demokratiklik" boyasına batırılmış olmasıdır. Bu nedenle sistemin totaliter olduğu bilinçli zihinlerden başka hiç kimse tarafından farkedilememektedir. Bu nedenle sistemin adı "Orwellyen demokrasi"dir.

Kısacası, ABD gizli totaliter bir denetim altındadır. Kuşkusuz bu noktada gündeme gelen anlamlı bir soru, bu sistemin kim tarafından denetlendiğidir. Önceki sayfalarda bu sistemin ilk örneklerinin CFR tarafından oluşturulduğunu incelemiştik. Chomsky, CFR'nin bir uzantısı olan Trilateral Komisyonu'nun

da bu "Orwellyen demokrasi"nin kontrolünü üstlendiğini bildiriyor. Yani totaliter sistemin denetleyicileri, CFR-Trilateral çizgisidir.

Ancak CFR ve Trilateral de sonuçta birer aygıttırlar. Bu iki örgüt de, önceki sayfalarda incelediğimiz gibi Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasındaki İttifak'ın oluşturduğu kurumlardır. Dolayısıyla gizli totaliterizmin, diğer adıyla "Orwellyen demokrasi"nin denetimi, İttifak'ın elindedir.

CFR-Bilderberg-Trilateral Kompleksi ve Masonluk

Bu bölümün başından bu yana, önce CFR'nin sonra da Bilderberg ve Trilateral Komisyonu'nun Yahudi önde gelenlerince kurulan ve finanse edilen örgütler olduğunu, Yahudi önde gelenleri-masonluk İttifakının bu ve benzeri örgütler yoluyla dünya politikasına yön vermeye çalıştıklarını ve bunun önemli ölçüde başardıklarını inceliyoruz. Dolayısıyla bu örgütler, Ortaçağ'da kurulan Tapınak Şövalyeleri, ya da Gül-Haçlar gibi örgütlerin modern bir türevlerinden başka bir şey olamazlar.

Nitekim öyledirler de. İngiliz tarihçi Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Templars, Masons and Occult Societies* (Okült Komplosu: Tapınakçılar, Masonlar ve Okült Derneklerin Gizli Tarihi) adlı kitabında, bu konuya değinir. Howard'ın kitabın "Okültizm ve Modern Siyaset" başlıklı bölümünde yazdığına göre, pek çok okültizm (gizli bilim) uzmanı, Tapınakçılar ve masonlar gibi örgütlerin 20. yüzyıldaki siyasi kanadının CFR, Bildergbeg ve Trilateral gibi örgütler olduğu görüşündedir.

Bunun farklı göstergeleri vardır. Bunların biri, CFR-Bilderberg-Trilateral kompleksinin ideolojik esnekliğidir. Howard'ın vurguladığı ve bizim de önceki sayfalarda incelediğimiz gibi, bu örgütler duruma göre kimi zaman siyasi yelpazenin sağ kimi zaman da sol kanadında gibi gözükebilmektedirler. Aynı şekilde bu örgütlerin üyeleri arasında hem sağcılar, hem de solcular bulunabilmektedir. Önceki sayfalarda incelediğimiz gibi CFR, hem anti-Komünist hem de Sovyet işbirlikçisi olabilmektedir. Bu durum, CFR-Bilderberg-Trilateral kompleksinin gerçekte ne kapitalist ne de sosyalist olduğunu, Howard'ın ifadesiyle "politiko-spritüel bir amaca ulaşmak için bu materyalistik sistemleri kullanarak kitleleri kontrol etme" hedefini taşıdığını gösterir.125 Bu özellik, Tapınakçı-Gül-Haç-mason geleneğinin de temel özelliğidir. 2. bölümde buna değinmiş ve masonluğun tüm seküler ideolojilerin doğuşunda lider rolü oynadığını belirtmiştik. Bunun amacını ise Gül-Haç kaynaklarında yapılan bir yorum açıklıyordu:

> Hükümetler karşı koyacaklarından, yeryüzündeki yazgıları açıkça yönetemeyeceği için, bu gizemsel birlik ancak gizli dernekler aracılığıyla etkinlik gösterebilir. Gereksinim doğdukça, yavaş yavaş oluşturulan bu gizli dernekler, birbirinden değişik, görünürde birbirine karşıt gruplara ayrılmışlardır. Bunlar zaman zaman, din, politika, ekonomi, yazın alanlarında yönetimle ilgili çok zıt düşünceler savunurlar ama tümü de, bilinmeyen ortak bir merkeze bağlı olup onun tarafından yönlendirilir; bu merkez, yeryüzündeki bütün egemenlikleri görünmez bir biçimde yönetmeye çalışan bir itici gücü saklar içinde.[126]

İşte CFR-Bilderberg-Trilateral kompleksi, "yeryüzündeki bütün egemenlikleri görünmez bir biçimde yönetmeye çalışan" bu "merkez"in bir ürünüdür. Bu kompleksin gerçekte şekil değiştirmiş bir loca olduğunu gösteren ilginç bilgiler var. Örneğin, Amerikan Büyük Mührü'nün Başkan Roosevelt döneminden itibaren dolar banknotlarının üzerine basılması, CFR'nin etkisi ile olmuştur.127 Bu önemlidir, çünkü önceden incelediğimiz gibi Amerikan Büyük Mührü, en başta "üçgen içinde göz" gibi semboller ve *Novus Ordo Seclorum* gibi ibareler olmak üzere, açık masonik mesajlar taşımaktadır.

Benzer masonik bağlar Bilderberg için de sözkonusudur. Robert Eringer, *The Global Manipulators* (Küresel Yönlendiriciler) adlı kitabında, Bilderberg'in uluslararası masonluğun bir aygıtı olduğunu anlatır. Eringer'in belirttiği bizim de önceki sayfalarda vurguladığımız gibi örgütün kurucusu olan Joseph Retinger yüksek dereceli bir masondur ve Bilderberg'i kurma işine localardan aldığı direktifle girişmiştir. Bilderberg'in yönetim kurulu sayısı 39 kişi gibi ilginç bir sayıdır. Çoğu okült uzmanı bu sayının 13'ün üç katı oluşuna dikkat çeker; 13, okült gelenek içersindeki en önemli sayıdır.[128]

Michael Howard'a göre, Bilderberg ve Trilateral, "masonluğun politik formu"ndan başka bir şey değildir.[129] Yazar, bu örgütlerin, 14. yüzyıl Tapınakçıları'nın da hedefi olan "Birleşmiş bir Avrupa" ve son aşamada da "Birleşmiş bir Dünya" hedefi için çalıştıklarını söyler. Bir diğer hedef ise "dünya dinlerinin birleştirilmesi"dir. Tüm bunlarla neyin amaçlandığını keşfetmek içinse kahin olmak gerekmemektedir. Amaç, Yahudi önde gelenleri ile masonluk arasındaki İttifak'ın dünya egemenliğidir.

Ancak bu dünya egemenliğinin belirli aşamaları vardır. Öncelikle muhaliflerin ezilmesi ve hatta belki yok edilmesi gerekmektedir. Son bir-kaç onyılda oluşan dünyada oluşan Kuzey-Güney kutuplaşması, bu yolda önemli bir aşamadır.

Trilateralizm ve Kuzey-Güney Kutuplaşması

"Yakın bir gelecekte savaş ve barış sorunları... Doğu ve Batı arasındaki askeri güvenlik sorunlarından çok, Kuzey ve Güney arasındaki ekonomik ve sosyal sorunlardan kaynaklanacaktır" - Zbigniew Brzezinski, Trilateral Komisyonu kurucusu

Trilateral ile ilgili olarak şimdiye dek değindiklerimiz, Komisyon'un gücü, masonik bağlantıları ve bazı işlevleri ile ilgili bilgiler. Ancak Komisyon'un en büyük fonksiyonu, konuya girerken vurguladığımız gibi asıl olarak dünyadaki Doğu-Batı kutuplaşmasını, Kuzey-Güney eksenine çevirmek için uğraşmasıydı. Trilateral Komisyonu, üyelerinin de açıkça ifade ettiği gibi, gelişmiş Kuzey ülkeleri arasında kurulması hedeflenen bir ittifakın çekirdeğiydi. Japonya'nın Komisyon'a dahil edilmesi bunun bir işaretiydi. Ancak Komisyon'un kuru-

luşunun ardından üyelerinin söylediği bazı sözler, daha da anlamlı mesajlar vermeye başladı. Çünkü bu sözler, Komisyon'un kurmak istediği ittifakın içine, İkinci Dünya'yı (yani Sovyetler Birliği ve Avrupalı müttefiklerini) de katmak istediğini gösteriyordu.

En ilginç açıklamalardan birini Komisyon'un başkanı olan Brzezinski yaptı. Brzezinski yıllardır Amerikalı stratejistlerin koruduğu anti-Marksist söylemi tamamen bir yana bırakarak Marksizmi öven ifadeler kullanmaya başladı. Bir tanesinde, "Marksizm aklın iman üzerinde bir zaferi, insanın evrenselci vizyonunun olgunlaşmasında hayati ve yaratıcı bir aşamadır" diyordu. Komisyon'un Amerika'daki sözcülerinden C. Smith, Brzezinski'nin sözlerine şunu da ekliyordu: "Her durumda Trilateral hiçbir şekilde anti-komünist olmamalıdır." [130]

Acaba neden Trilateral "hiçbir şekilde anti-komünist olmamalı"ydı? Brzezinski neden Marksizm'i övüyor, daha da önemlisi, "aklın iman üzerine bir zaferi" (!) olduğunu ilan ediyordu? Yoksa artık Soğuk Savaş senaryosunun sona ermesi ve kapitalist ve sosyalist blokların kucaklaşması mı isteniyordu?

Düşman artık, Brzezinski'nin ifadesiyle, "iman" mı olmuştu?

Brzezinski'nin, Carter'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı olduğu dönemde yaptığı bir başka yorum, Trilateral Komisyonu'nun ve Komisyon tarafından temsil edilen Düzen'in geleceğe nasıl baktığını çok iyi göstermişti. Şöyle demişti Brzezinski: "Olasıdır ki, yakın bir gelecekte savaş ve barış sorunları, II. Dünya savaşından beri uluslararası ilişkilere egemen olmuş Doğu ve Batı arasındaki askeri güvenlik sorunlarından çok Kuzey ve Güney arasındaki ekonomik ve sosyal sorunlardan kaynaklanacaktır." [131]

Tüm bunlar, Trilateral Komisyonu ile yeni bir örgütlenme kurmuş olan geleneksel mason-Yahudi önde gelenleri İttifakı'nın, Soğuk Savaş senaryosundan vazgeçtiğini ve bir "Kuzey bütünleşmesi" istediğini gösteriyordu. Bu bütünleşmenin içinde İkinci Dünya, yani Sovyetler Birliği ve onun Doğu Avrupa'daki müttefikleri de yer alacaktı. Bu nedenle Trilateral kesinlikle "anti-komünist olmamalı"ydı; çünkü ancak bu şekilde komünizmle özdeşleşmiş olan İkinci Dünya'yla kucaklaşabilirdi. Hedeflenen bu sözkonusu "Kuzey bütünleşmesi" sayesinde, Düzen'e karşı gittikçe daha büyük bir tehlike oluşturmaya başlayan Güney'e karşı bir cephe oluşturulacaktı. "Güney" başlığı altında toplanan Düzen-karşıtı hareketlerin başında, kuşkusuz İslam geliyordu.

Trilateral'in belirlediği bu strateji, hemen uygulamaya kondu. Amerikalılar, Sovyetler'i Kuzey bütünleşmesine ikna edebilmek için fırsat kollamaya başladılar. Andropov ve Chernenko gibi iki pasif ve muhafazakar liderin kısa iktidarlarından sonra, 1985 yılında Gorbaçov Sovyet lideri olduğunda, beklenen fırsat yakalanmıştı. Sovyet ekonomisinin hantal, bürokratik ve verimsiz sistem nedeniyle iflasın eşiğinde olduğunu gören Gorbaçov, Batı'ya yakınlaşma çabası içine girdi. Sovyet liderinin Batı'ya yakınlaşma arayışına ilk cevap verenler ise Yahudi finans çevreleri ve de Trilateral Komisyonu'nun beyinleriydi:

> Ocak 1989'da aniden B'nai B'rith Moskova'da bir loca açtı. B'nai B'rith, Gorbaçov ve arkadaşlarıyla samimi bir ilişkiye girerek de ikinci büyük başarısını kazandı. Acaba aynı anda Trilateral'in de devreye girmesi bir tesadüf müydü? 20 Ocak 1989 sayılı *Humanité* dergisi, Moskova'da Trilateral Komisyonu'yla, Sovyet liderlerinin karşılaşmasını yazar. Bu görüşmeye katılanlar Trilateral'den Rockefeller, Berthoin, Okowara, Giscard d'Estaing, Kissinger, Hyloand, Nakasone; Sovyetler Birliği'nden Gorbaçov, Yakovlev, Medvedev, Faline, Akhromeiev, Dobrynine, Tchernalev, Arbatov, Primakov.[132]

Buna göre, Gorbaçov, uluslararası Yahudi örgütü B'nai B'rith'le olan ilişkilerinden aldığı referansla Trilateral Komisyonu'nun desteğini almıştı. Sovyet-Amerikan çatışmasının sona erişinde, Trilateral Komisyonu'nun Rockefeller ve Brzezinski gibi önemli isimlerinin rolü de dikkat çekiciydi:

> Dünyayı izleyenler Sovyet Diktatörü Mihail Gorbaçov'un Perestroyka ve Glasnost gibi barış yanlısı hareketlerine ya da Doğu Avrupa'da olan gelişmelere şaşmamışlardır. Bütün bunlar başta Lawrence ve David Rockefeller ile bunların Trilateral Komisyonu'ndaki bağlantıları sayesinde gerçekleşmiştir... Trilateral'in amacı Sovyetler Birliği'ni ve komünist Doğu Bloku ülkelerini 'dünya ekonomisinin ortakları' yapmaktır.. Bu amaçla Rockefeller 1989 Ocak'ta Moskova'ya bir Trilateral delegasyonuyla beraber gitti ve Gorbaçov'la uzun bir toplantı yaptı. Burada Sovyet hükümetine 'dünya ekonomisine ortak' olmak için ısrar etti ve Dünya Bankası ile IMF'ye üyelik önerdi. Şubat'ta Rockefeller, CFR'den bir delegasyonla Varşova'ya gitti ve aynı teklifleri Polonya'ya yaptı. 17 Nisan 1980 tarihli Christian Science Monitor dergisinde Jeremiah Novak: 'Sovyetler Birliği'yle sürekli gelişen ilişkiler sayesinde Trilateral, ilerki bir tarihte Sovyetler'le birleşmeyi umut ediyor' diyordu. Aynı günlerde Brzezinski ise, 'kalkınmış ülkelerden oluşan ve Atlantik devletlerini, Avrupa'nın komünist ülkelerini ve Japonya'yı kapsayacak yeni oluşumlar yaratılmalıdır' önerisini getirdi.[133]

Trilateral'in Sovyet bağlantıları kısa sürede sonuç verdi ve hepimizin bildiği gibi onyıllardır süren Soğuk Savaş bir kaç yıl içinde son buldu. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte, Rusya ve Doğu Avrupalı eski komünist ülkeler, birer birer Batıyla bütünleşmeye başladılar. Sözkonusu bütünleşme, Trilateral'in yaratmayı hedeflediği "Kuzey bütünleşmesi"ni çok kısa süre içinde gerçeğe dönüştürdü.

Noam Chomsky, ABD'nin Üçüncü Dünya'yı gerçekte her zaman "asıl tehdit" olarak kabul ettiğini, Soğuk Savaş'ın bitiminin bunu yalnızca görünür kıldığını şöyle anlatıyor:

> Üçüncü Dünya'nın nükleer kapasitesine son yıllarda, tam da artık Sovyet tehdidinin ve ona bağlı olarak dış müdahale yapma gerekçesinin kalmamış olduğu bir anda dikkat çekilmesi ilginçtir. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından silahlanma ihtiyacımızın daha da arttığı söylenmiştir. Kongre'de 20 Mart 1990 günü Bush yönetiminin milli güvenlik stratejisi ile ilgili olarak sunulan rapor, Üçüncü Dünya'nın potansiyel çatışma alanı ve ABD çıkarları için en büyük tehlike olduğunu ilan etmiştir... Kısacası, görülmektedir ki Ruslar gitmişlerdir, yanlarında Amerikan halkını korkutmak ve harekete geçirmek için kullanılan bir numaralı gerekçeyi de götürerek. Ama yine de Üçüncü Dünya'yı hedefleyen dev askeri güçlere ihtiyacımız vardır. Ve

soğuk savaşın son olaylarının ortaya çıkardığı gerçek şudur: Gerçek düşman zaten her zaman Üçüncü Dünya olmuştur.[134]

Kuzey, gerçekte her zaman asıl düşman olan Üçüncü Dünya'ya karşı birleşmiştir. Özellikle de İslam'a karşı...

Doğu-Batı Bütünleşmesinin Aktörleri ve Locaların Önlenemeyen Yükselişi

Kuzey bütünleşmesinin "anti-İslam" boyutuna gelmeden önce, bütünleşmenin Doğu Avrupalı mimarlarına bir göz atmakta yarar var. Sosyalist Doğu'nun Kapitalist Batı ile bütünleşmesi baş döndürücü bir hızda gerçekleşmişti. Eski komünist liderler "domino teorisi"ne uygun olarak birer birer devrilirken, Doğu Bloku ülkelerinin başına yeni liderler geçti. Bu liderlerin ortak hedefi, Doğu-Batı bütünleşmesini gerçekleştirmek, ülkelerini Kapitalist Batı'ya entegre etmekti. Bir başka deyişle, bu yeni liderler, Trilateral Komisyonu'nun "Kuzey bütünleşmesi" yönündeki stratejisini hayata geçirmek için ortaya çıkmışlardı adeta.

Trilateral Komisyonu ise az önce de değindiğimiz gibi, masonik bir örgüttü ve asıl olarak Yahudi önde gelenlerinin çıkarlarını koruyor, onların politikalarını uyguluyordu. Bu durumda, Trilateral'in Doğu-Batı bütünleşmesi politikasını uygulamak için ortaya çıkan liderler de, doğal olarak, Komisyon'un bu judeo-masonik boyutuna uygun liderler olmalıydılar. Öyleydiler de. *Zaman gazetesi*, Doğu Bloku'nun yeni liderlerinin bu "seçilmiş"liğine dikkat çekiyordu:

Gorbaçov'un başlattığı reformlardan sonra değişime uğrayan Doğu Avrupa ülkelerinde yeni rejimlerin patronlarından birçoğu Yahudi asıllı. Romanya Başbakanı Petre Roman ülke içinde üst kademelerde görev yapan bir çok Yahudiden sadece biri. Ayrıca Çekoslovakya ve Macaristan'daki üst düzey yöneticiler arasında da çok sayıda Yahudi bulunuyor.[135]

Zaman'ın tespiti doğruydu. Aynı konuya Türkiyeli Yahudilerin yayınladığı Şalom gazetesi de dikkat çekiyor ve şöyle diyordu:

Yahudi kökenli bir başbakan: Yeni Başbakan Petre Roman, spor kazağıyla, güleryüzlü tavırlarıyla Çavuşesku'nun kanlı damgasını taşıyan Romanya'dan çok farklı bir Romanya imajı yansıtan bir kişi... Petre Roman Romanya Başbakanı, Doğu Almanya'da George Gisy Komünist Parti'nin seçtiği Başbakan. Aşağı yukarı Roman'la yaşıt olan Gisy partinin en yüksek mercilerine gelmiş bir komünist Yahudinin oğludur. Bu iki insan, Yahudilerin çok azınlıkta olduğu iki ülkenin başındadır. Roman, Transilvanya'da Oradealı Haham olan Ernest Nevlanter'in torunudur... Doğu Bloku devrimlerinde Yahudilerin şurda burda önemli mevkilere atanıp sivrilmeleri birer simge olarak görülemez mi? [136]

Petre Roman, kendisini "cilalayıp" ön plana çıkaran güçler için bir başka

olumlu özellik daha taşıyordu: Romanya'nın yeni lideri, aynı zamanda masondu.[137]

Roman'ın benzeri bir diğer lider de Çekoslovakya'dan yükseldi: "Çek Kahramanı" olarak tanıtılan Vaclav Havel. Son dönemlerde mantar gibi çoğalan "liberal solcu"lardan biri olan Havel, "sülaleden" masondu.[138] Havel'in bir başka özelliği ise aynı Roman gibi "ırk" uygunluğu da taşımasıydı. Havel, Yahudi asıllıydı ve bu yüzden de Politika adlı Çek dergisinin yayınladığı "Ülkedeki Yahudiler ve Yarı-Yahudiler" adlı listeye dahil olmuştu.[139] Çek Kahramanı, 1991 yılı içinde, B'nai B'rith International'dan altın madalya bile almıştı. Bu madalya, "dünya Yahudilerine hizmet edenlere" veriliyordu.[140]

Bu denli ilginç özelliklere sahip olan Havel'in önemli icraatlarından biri, ülkesinin İsrail'le 1967'deki Altı Gün Savaşı'ndan bu yana kesik olan diplomatik ilişkilerini yeniden kurmak oldu. Üstelik Havel sayesinde iki ülke arasında çok "dostane" ilişkiler de kurulmaya başlandı. 1990 yılının Ocak ayında Çekoslovakya'ya giden İsrail Dışişleri Bakanı Moşe Arens, Havel ile çok sıcak bir görüşme yapmış ve Havel, "Yahudilerin ve Çeklerin tarih boyunca daima dost olduklarını" söylemişti. Çek kahramanı, daha sonra İsrail'e bir ziyaret yapmayı da ihmal etmedi, hatta Kudüs'teki Ağlama Duvarı'nda başındaki "kipa"sıyla boy gösterdi.

Daha sonra kısa bir süre gündemden düşen Havel, Çekoslovakya'nın bölünüp Çek ve Slovak Cumhuriyetleri'nin oluşmasıyla yeniden arz-ı endam etti ve yeni Çek Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı oldu. Havel'in seçimi, ilginç yorumları da beraberinde getirdi. Londra merkezli Yahudi gazetesi *Jewish Chronicle*, bu yorumları şöyle aktarıyordu:

> Çek Yahudileri Vaclav Havel'in yeni başkan olarak seçilmesini oldukça olumlu karşıladılar. Çek Başhahamı Karol Sidon yeni başkana 'hoşgeldin' mesajı vererek, 'çok güzel bir başlangıç olacak' dedi. Çek Cumhuriyetindeki Yahudi Komitesinin Başkanı olan Jiri Danicek, ülke için Havel seçiminin olabilecek en iyi seçim olduğunu, Yahudi cemaati için de son derece olumlu olduğunu söyledi. Danicek, Başhaham Sidok gibi, Charter 77 hareketini imzalayanlardandır. İkisinin ortak düşüncesi de Havel'in Yahudilerin ihtiyaçlarını anladığı şeklinde.
>
> Bu arada Miroslav Slodek'in Cumhuriyetçi Partisi'nin sağ kanattan 11 üyesi ise, Havel'in seçilmesini Meclis tartışmalarında engellemeye çalıştılar. Havel'i yabancı çıkarların temsilcisi, dış güçlerin aleti olmakla suçladılar. Ayrıca yaptıklarının karşılığında rüşvet olarak şekel (İsrail para birimi) aldığını da iddia ettiler.[141]

Havel'in yolundan giden bir başka Doğu Avrupa lideri ise Macaristan lideri Arpad Göncz idi. Kudüs'te boy gösterip Yitzhak Şamir ile "yakın dostluk" kuran Göncz, İsrail'le o kadar yakın ilişkiler geliştirdi ki, muhalefetteki Macaristan Demokratik Forumu'nun Başkan Yardımcısı Istvan Csurka, Arpad Göncz'ün "İsrail ajanı" olduğunu öne sürdü.[142]

Sosyalist Doğu'nun Kapitalist Batı'yla kucaklaşması sırasında yaşanan bir başka önemli gelişme ise mason localarının Doğu Bloku'nda yaptığı büyük atak oldu. Sosyalist rejiminde "resmi" olarak kapatılmış olan localar1[43], Doğu-

Batı bütünleşmesi ile birlikte büyük bir patlama yaptılar. Bu olay, Türk basınına da yansımıştı:

> Komünizmin, tarihin karanlık sayfalarına gömülüp gömülmediği tartışılırken, bir başka ideoloji yeniden dirilişe geçti. Üstelikde komünizmin başkentlerinde... Eski komünistler artık mason olmaya başladılar. Moskova'dan Prag'a bütün eski sosyalist ülkelerde şimdi yeni bir akım yayılıyor. Aslında pek de yeni sayılmaz. Bu ülkelerde yaklaşık 2 yıldan beri masonluk locası tekrar diriliyor.
> Bugün masonluk yeniden diriliyor. Fransız aktüalite dergisi *L'Express*'te yer alan bir habere göre, yaklaşık iki yıldan beri Doğu Avrupa'da mason locaları oluşturuluyor. Hem de bir zamanların komünist ülkelerinin başkentlerinde Moskova, Prag, Budapeşte, Varşova, Bükreş, Belgrad. Masonluk ruhu Orta Avrupa'da giderek canlanırken, locaların en büyük hayali: 'Büyük Avrupa'.[144]

Kısacası, Doğu-Batı'nın bütünleşerek oluşturduğu Kuzey ittifakı, Yahudi önde gelenlerinin oluşturduğu masonik örgütte, yani Trilateral Komisyonu'nda doğmuş ve kimi Yahudi asıllı, kimi mason Doğu Avrupalı liderlerce desteklenmişti. Masonluğun Doğu-Batı bütünleşmesinde oynadığı rol, locaların bütünleşmenin ardından yaptığı patlama ile de görünür hale gelmişti.

Peki Sosyalist Doğu'nun Kapitalist Batı ile bütünleşmesinden doğan bu Kuzey ittifakı kime karşı yapılmıştı? Hatırlarsak, Brzezinski bu sorunun cevabını "Güney" olarak vermişti.

Kısa sürede anlaşıldı ki, "Güney"den kastedilen, asıl olarak İslam'dı...

Kuzey İttifakının Asıl Hedefi; İslam

"İslami radikalizm en şiddetli
biçimde Rus çıkarlarına da aykırıdır.
Dolayısıyla Washington Moskova
ile işbirliği yapmalıdır."
- Henry Kissinger

Önceden de belirttiğimiz gibi Soğuk Savaş oyununun sona erdirilerek yerine Birinci ve İkinci Dünyalar arasında bir Kuzey ittifakı kurulması, Üçüncü Dünya'nın gittikçe yükselen tepkisinden kaynaklanmıştı. Üçüncü Dünya, asırlardır Dünya Düzeni tarafından sömürülmüş, kullanılmış, baskı altına alınmıştı. Yani Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi "mustaz'af"tı. (mustaz'af: za'fa uğratılmış, güçten düşürülmüş, ruhsal, maddi ve zihni yönlerden güçsüzleştirilmiş, gerçekte kendisi zayıf olmadığı halde dondurulmuş, önüne engel çekilmiş-Ali Bulaç). Buna karşılık, Üçüncü Dünya'yı, Kristof Kolomb'un "Kabalist" yolculuğundan bu yana sürekli sömüren Kuzey ise "müstekbir"di.[145]

Bu durumda, tarih boyunca olduğu gibi Hak Din, mustaz'afları kurtarma misyonunu yüklendi. İslam, kuşkusuz yalnızca mustaz'aflara değil, tüm insanlara sesleniyordu ama mustaz'afları kurtarmayı kesin olarak istediğinden dolayı, "müstekbir"leri oldukça rahatsız etti.

Kısacası, Üçüncü Dünya'ya karşı oluşan Kuzey ittifakının bir numaralı rahatsızlığı, gittikçe yükselen İslam'dı. Yoksa Dünya Düzeni, yalnızca Üçüncü

Dünya'nın varlığından rahatsız olmazdı; çünkü Üçüncü Dünya hep varolmuştu, hep sömürülmüştü ancak o zamana kadar hiç böylesine büyük bir sorun olmamıştı. Çünkü Üçüncü Dünya, o ana dek hep Dünya Düzeni'nin kendisine empoze ettiği sözde çözümlere yönelmişti. Kendisini sömüren ve baskı altına alanlara karşı, yine onların kendisine ihraç ettiği sosyalizm ya da ulusçuluk gibi ideolojilere sarılmıştı. Ancak şimdi Üçüncü Dünya'da gittikçe yükselen şey, İslam'dı. Hz. Musa ve Hz. İsa'nın mustaz'afları kurtaran mesajının temsilcisi olan İslam...

Düzen'e karşı ciddi bir tehlike yükselmeye başlamıştı. Kuşkusuz bu bir kaç yıl içinde Düzen'i yıkacak kadar da hızlı yükselen bir gelişme değildi, ancak tarihin akışını çok uzun vadeli planlarla (en başta Mesih Planı gibi) değiştirme hedefinde olan Düzen için, yine de orta ve uzun vadede yeterince tehlikeliydi.

Kuzey ittifakının bu anti-İslam karakteri, en açık olarak kendini Bosna-Hersek'te gösterdi. Bosna, çok "sakıncalı" bir bölgedeki bir İslam topluluğunu barındırıyordu. En tehlikelisi de, Bosna'nın lideriydi. İzzetbegoviç, bir "İslamcı"ydı; Düzen'in tahammül edemeyeceği bir şeydi bu. Böyle bir liderin önderliğindeki Bosna, Kuzey ittifakının ortasında, Avrupa'nın göbeğinde yeterince sakıncalıydı. Bu nedenle CFR-Bilderberg-Trilateral kompleksi, Tito'nun ölümünün ardından hızla yükselişe geçen aşırı Sırp milliyetçiliği ile bağlantı kurdu. Sırplara destek sağlayan ve "Yugoslavya'yı parçalayan" isim Henry Kissinger'dı; yani CFR, Bilderberg ve Trilateral örgütlenmelerinin üçünün de en kıdemli isimlerinden ve Yahudi lobisinin ağır toplarından biri. Kissinger'ın, Eagleburger ve Scowcroft gibi "adam"larıya birlikte, Washington'da kurduğu Sırp yanlısı lobi "Belgrad Mafyası" olarak ünlenmişti. Bu arada İsrail de çoktan devreye girmiş ve Çetnikler'i (Sırp gerillaları) eğitip-silahlandırmaya başlamıştı, dünyanın daha pek çok faşist-aşırı sağcı gerilla ya da kontrgerilla örgütünü eğittiği gibi. Sırp vahşetinin başlamasının ardından devreye sokulan ve Sırplara zaman kazandırmaktan başka bir iş yapmayan "arabulucular"da yine anlamlı isimlerdi: Grup toplantılarına başkanlık edecek kadar etkin bir Bilderberg ve Trilateral üyesi Lord Carrington, CFR ve Bilderberg üyesi Cyrus Vance, Trilateral üyesi Lord Owen. Bu arada İsrail ve Yahudi lobisinin "dezinformasyon" nitelikli sahte Bosna yanlısı açıklamaları birbiri ardına gelirken, Mossad ajanı Yosef Bodansky ise, "Sırpların Bosnalı Müslümanlara bir şey yapmadıkları, Bosnalıları öldürenlerin 'İzzetbegoviç'in köktenci gerillaları' olduğu" şeklindeki yalanları yayıyordu. Sonuçta, Düzen'in Sırp faşizmiyle yaptığı gizli ittifak sayesinde üçyüzbine yakın Müslüman öldürüldü, çok daha fazlası yaralı ve sakat kaldı, milyonlarcası göç etmek zorunda bırakıldı. Bosna'da yaşananların perde arkasını, 12. bölümde daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

Kuzey bütünleşmesinin en önemli unsurlarından biri de kuşkusuz Rusya'ydı. Boris Yeltsin gibi bir Amerikan kuklasının gittikçe diktatörlüğe dönüşen iktidarı, yine Amerika (yani CFR-Trilateral) tarafından desteklendi. Mos-

kova'daki bir locaya üye bir mason olan[146] ve Rusya'nın en büyük zenginlerinden Yahudi işadamı Borovoi tarafından finanse edilen[147] Yeltsin, anti-İslam Kuzey ittifakının önemli dayanaklarından biri oldu. Kissinger'ın ABD'nin Rusya politikasıyla ilgili yaptığı bir yorum ise bu anti-İslam boyutunu çok iyi gösteriyordu:

> Orta Asya konusunda ABD ile Rusya Federasyonu'nun çıkarlarının uyuştuğunu ileri süren Kissinger, Orta Asya'da İslami radikalizmin yayılması halinde bunun Ortadoğu'yu da etkileyeceğini söyledi. Kissinger, İslami radikalizmin 'en şiddetli biçimde' Rus çıkarlarına da aykırı olduğunu, dolayısıyla Washington'ın Moskova ile işbirliği yapabileceğini söyledi.[148]

Kısacası Kissinger, Trilateral'in Kuzey bütünleşmesi politikasına uygun olarak, Rusya'yı bölgede ABD'nin müttefiki olarak görmekte, "ortak düşman" olarak da İslam'ı belirlemekteydi. Kissinger'ın sözünü ettiği bu ittifakın gerçekten oluşturulduğunu, Rusya tarafından gelen açıklamalar da doğruladı. Yeltsin'in danışmanı Andranik Migranyan, "Rusya ve Yakın Sınır Ötesi" başlıklı bir makalesinde, Rusya'nın kendisine biçilen "anti-İslam" misyonunu yerine getirmeye hazır olduğunu duyurmaktaydı:

> ... Milli ve dini bağnazlık çizgisinde bulunan ve otoriter devlet yönetimleri benimseyen Türkiye ve İran, Kafkasya'daki Hıristiyan halklar şöyle dursun, Müslüman halklara bile asgari haklar sağlayamazlar... Laik ve bölgesel federasyon ilkelerine göre kurulacak halk ve din gruplarını koruyabilecek yegane devlet Rusya'dır... Kafkasya'nın (BDT'den) kopması, İslam hegemonyasının Orta Asya ve Kazakistan'a kolayca girmesine ve Müslümanların yaşadığı Rusya'nın iç bölgelerine ulaşmasına yol açabilir. Bu nedenle Rusya'nın Transkafkasya'da aktif politika izlemesi ve bütün bu bölgenin BDT'nin jeopolitik alanıyla bütünleşmesinin sağlanması, Rusya'nın güvenlik ve istikrarı için öncelikli önem taşımaktadır.[149]

Kuzey bütünleşmesi, yalnızca Rusya'yı değil, onun önderliğini yaptığı Ortodoks Cephesi'ni de kapsamaktadır kuşkusuz. Sırbistan, Yunanistan, Ermenistan gibi geleneksel anti-İslam devletlerin oluşturduğu Ortodoks Cephesi'nin patronu olan Rusya, Yahudi lobisinden aldığı güçle yoluna devam etmekte, kendisine biçilen "bölgesel anti-İslam güç" misyonunu sürdürmektedir. Son olarak, İsrail Başbakanı Yitzhak Rabin'le Yeltsin'in Moskova'da yaptıkları görüşmede ağırlıklı olarak "İslam tehlikesi"nden söz edilmesi ve Rabin'in "Yeltsin'i radikal İslam konusunda yeterince duyarlı buldum" şeklindeki açıklaması, işbirliğinin ana temasını ortaya koymaktadır.[150]

Her geçen gün, Kuzey ittifakının anti-İslam karakterini daha iyi ortaya çıkarmaktadır. En son, NATO'nun yeni misyonunun da "İslam'a karşı seküler rejimleri korumak" olduğu açıklanmıştır. NATO Genel Sekreteri Willy Claes, "İslami radikalizmin en en komünizm kadar tehlikeli" olduğunu ve soğuk savaşın ardından Doğu Bloku'nun yerini İslam'ın aldığını söylemiştir.[151] Claes, "NATO'nun kendisini Kuzey Amerika ve Avrupa uygarlığının temel ilkelerini

yani Yeni Seküler Düzeni (Novus Ordo Seclorum) savunmaya adadığını" belirttikten sonra, sekülerizmin korunması için NATO'nun Mısır, Tunus, Fas, İsrail ve Moritanya gibi ülkelerle işbirliği yapacağını bildirmiştir. Ancak Claes'in tüm demeci boyunca, o sırada 9 haftadır sürmekte olan Rusya'nın Çeçenya işgalini kınayıcı tek bir ifade yoktur. Çünkü, Rusya da artık NATO'nun müttefikidir ve bir İslam toprağını işgal etmiş olmasında elbette hiçbir sakınca bulunmamaktadır.

Bölümün başından beri yazdıklarımızı şöyle özetleyebiliriz: Kitabın ikinci bölümünde Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasında bir İttifak kurulduğunu ve bu İttifak'ın en büyük mücadelesini de dine, özellikle de Katolik dinine karşı verdiğini incelemiştik. Bu bölümde ele aldığımız bilgilerden çıkan sonuç, Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasındaki İttifak'ın bu yüzyılda CFR, Bilderberg ve Trilateral Komisyonu şeklinde yeni bir örgütlenme ağı oluşturduğunu göstermektedir. Bu örgütlenmeler, Rothschild, Warburg, Schiff gibi "ırk bilinci" yüksek ve Siyonist Yahudi finansörlerce "Yahudi dünya egemenliği" hedefine, yani Mesih Planı'na hizmet etmeleri için kurulmuştur. Bugün bu örgütlenmelerin ardındaki en büyük güç ise, "gizli" bir Yahudi hanedanı olan ve diğer Yahudi finansörlerin desteği ile doğmuş olan Rockefellerlar'dır. En başta Amerika olmak üzere, tüm Batı (ya da "Kuzey") dünyasını kontrol altında tutan bu örgütlenmeler, Yahudi dünya egemenliğine giden yolda kullanılan aygıtlardır. Bugünkü stratejileri ise bu egemenliğin önündeki son engelin, yani İslam'ın yenilgiye uğratılmasıdır.

Ancak Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasında kurulu olan İttifak, İslam karşısında yenilgiye mahkumdur. Neden böyle olduğuna sonra yeniden değineceğiz.

Y E D İ N C İ   B Ö L Ü M

Amerika'nın Düzeni

"Amerikan tarihinde ilk kez olarak, artık diasporada yaşadığımız hissine kapılmıyoruz. Çünkü ABD, artık bir goyim (Yahudi-olmayan) hükümeti tarafından yönetilmemektedir; aksine yönetimin her kademesinde, her karar aşamasında Yahudilerin büyük rolü vardır. Bu nedenledir ki, Yahudi şeriatında 'goyim yönetimi' kavramı ile bağlantılı olarak yer alan bazı kurallar, ABD için yenibaştan gözden geçirilmelidir."

— Ekim 1994'te Washington DC'deki Adath Yisrael sinagoğunda hahambaşının yaptığı konuşmadan

Körfez Savaşı'nın ardından Başkan Bush, savaşı tek başına organize edip kolaylıkla kazanmış Amerika'nın lideri olarak, "yeni bir dünya kuruluyor, şimdiye kadar tanıdığımız dünyadan farklı bir dünya, bir yeni dünya düzeni" demişti. Çoğu insan, bu "Yeni Dünya Düzeni" kavramından, dünyanın artık Yalta Konferansı sonrasında kurulan stratejik sistemden ve Soğuk Savaş'tan kurtulduğu mesajını anladı.

Bu mesaja göre, artık dünyada tek bir süper güç vardı. Amerika, sosyalizmin temsilcisi olan Sovyetler Birliği ile giriştiği uzun savaşı kazanmıştı. Hem Amerika, hem de onun temsil ettiği ideolojik ve kültürel sistem (buna kapitalizm ya da liberal demokrasi denebilir) galip gelmişti. Dolayısıyla "Yeni Dünya Düzeni" mesajını, dünyanın artık Amerika'nın ve temsil ettiği sistemin egemenliği altına girdiği şeklinde de yorumlamak mümkündü. Nitekim kısa bir süre sonra CIA bağlantılı bir Amerikalı "düşünür", Francis Fukuyama, ortaya çıktı ve "tarihin sonu"nun geldiğini öne sürdü: Ona göre liberal demokrasi ebedi bir zafer kazanmıştı ve dünya üzerinde artık hiçbir sistem liberal demokrasiye karşı direnemeyecekti.

Kısacası, Yeni Dünya Düzeni, Amerikan hegemonyası altında ve Amerikan ideolojisi çevresinde kurulacak bir dünya sistemini ifade ediyordu. Bush'un "yeni bir dünya kuruluyor" derken kastettiği buydu.

Ancak bu noktada, "Amerikan hegemonyası" kavramını daha bir yakından incelemek gerekmektedir. Çünkü Amerika da, diğer pek çok ülke gibi bir grup elit tarafından yönetilir ve karar mekanizmaları bu sınırlı grubun elindedir. Eğer bir "Amerikan hegemonyası"ndan söz edilecekse, bu kuşkusuz sokaktaki Amerikalının değil, Washington'ı yöneten sözkonusu sınırlı kadronun hegemonyası anlamına gelecektir. Yeni Dünya Düzeni sloganı altında dünyayı şekillendirmeye soyunanlar, bu sınırlı kadronun beyinleridir.

Peki kimdir bu kadronun beyinleri? Dünyayı şekillendirmeye, hegemonya altına almaya soyunan bu kadronun, bu elit grubun belirgin bir vasfı var mıdır? Bunlar, "Amerikanizm" adına mı, yoksa bir başka ideoloji ya da kimlik adına mı dünya hegemonyası kurmaya kalkmaktadırlar? (Önceki bölümlerde incelediğimiz bilgiler, bizlere bu tür bir "komplo teorisi" sorusu sorma hakkı vermektedir.)

"Yeni Dünya Düzeni" kavramının kimin icadı olduğu, bu sorunun cevabını bulma yolunda bir başlangıç olabilir. Amerikan *People* dergisi, Bush'un ağzından duyulan "Yeni Dünya Düzeni" kavramının gerçek mimarının Başkan'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Brent Scowcroft olduğunu yazmıştı.[1] Peki Scowcroft kimdi?... Bu soruyu Washington kulislerinde sorduğunuzda size Scowcroft'u çok iyi tarif eden bir cevap verirlerdi: "Kissinger's yes-man" yani "Kissinger'ın evet-efendimcisi." Evet, Brent Scowcroft, son 30 yıldır Washington'ın en önemli isimlerinden biri olan eski Dışişleri Bakanı Henry Kissinger'in öğrencisi ve de sağ koluydu. Kissinger'ın kurduğu think-tank ve lobi şirketi Kissinger Associates'in yönetim kurulunda yer alan Scowcroft, ustasına olan sadakat ve hayranlığı ile tanınırdı.

Bu durumda "Yeni Dünya Düzeni" kavramının ardındaki asıl beynin Henry Kissinger olduğu söyleyebiliriz. Peki Kissinger kimdi?... Nixon ve Ford yönetimleri sırasında Ulusal Güvenlik Danışmanlığı ve Dışişleri Bakanlığı yapan ve bu dönem boyunca Amerikan dış politikasını adeta tek başına yöneten Kissinger, asrın en önemli politikacılarından yalnızca biriydi. Bir Alman Yahudisiydi ve Yahudi oluşuna da son derece önem veriyordu. Nitekim Dışişleri Bakanı olduğu sıralarda, İsrail'e verdiği çarpıcı destekle bunu ortaya koymuştu. Noam Chomsky, Kissinger'ı "Amerikan dış politikasını 'Büyük İsrail' hedefine endekslemiş kişi" olarak tanımlıyor. Kissinger Dışişleri'ndeki görevi sona erdikten sonra da Amerikan politikası üzerindeki etkisini yitirmemiş, önemli lobi ve think-tank'lerdeki etkisi, etrafındaki "adamları" Scowcroft bunlardan biriydi ve 1982 yılında kurduğu Kissinger Associates adlı lobi şirketi ile her zaman için belirleyici bir rol oynamıştı. Ve en önemlisi, Kissinger her zaman için İsrail çizgisinin değişmez bir savunucusu olmuştu. Amerika'daki Yahudi finans çevreleriyle de dikkat çekici bir yakınlığı olan kurt politikacı, Amerika'daki ünlü Yahudi lobisinin en önemli isimlerinden biriydi.

Kısacası, "Yeni Dünya Düzeni" kavramı, Yahudi lobisinin önde gelen üyelerinden biri tarafından ortaya atılmış ve dünya gündemine sokulmuştu.

Bu kuşkusuz tek başına fazla bir şey ifade etmemektedir. Ama yine de

bu gerçeği, "Yeni Dünya Düzeni"nin ve dünyaya egemen olmaya kalkan gücün gerçek kimliğini bulmak için girişilecek detaylı bir araştırmanın ilk basamağı olarak sayabiliriz. Bu ilk basamakta karşımıza çıkan Yahudi faktörü, oldukça anlamlı ve yol göstericidir.

Amerika ve Yahudiler

Bu kitabın ilk bölümünde Amerika ile ilgili son derece ilginç bazı bilgiler bulmuştuk. Bu bilgiler, Amerika ile Yahudiler arasında son derece farklı bir ilişkinin bulunduğunu göstermektedir. Kıtayı keşfeden Kolomb'un gerçekte bir Kabalacı olduğunu ve yola "Yahudiler için iyi bir yer" bulmak amacıyla çıktığını; ABD'nin temellerini hazırlayan Püritenlerin birer "yapay Yahudi" olduklarını; ABD'yi kuran liderlerin Yahudilik'le çok yakından ilgilenen birer Gül-Haç ya da mason olduklarını; zaten masonluğun ülkeye Yahudiler tarafından getirildiğini ve ülkenin kültüründe Püriten mirasından kaynaklanan önemli bir Yahudi sempatizanlığı olduğunu biliyoruz.

Ancak Amerika'nın bugün nasıl bir durumda olduğu bilmek daha da önemlidir. Çünkü "Yeni Dünya Düzeni"nin ilan edildiği şu dönemde, Amerika, dünyanın tartışmasız tek büyük gücü olarak diğer tüm ülke ve medeniyetlere karşı bir egemenlik kurma hedefindedir. Bu kitap boyunca, Kuran'ın İsra Suresi'nde haber verilen "İsrailoğulları'nın tüm yeryüzünü kapsayan yükseliş ve bozgunculuğunu" aradığımıza göre, Amerika'nın bu dünya egemenliği hedefinin arkasında Yahudi önde gelenlerinin ne gibi bir rolü olduğunu bulmak zorundayız.

Bir önceki bölümde, Amerikan politikasında büyük rol oynayan CFR ve Trilateral Komisyonu gibi örgütlerin Yahudi önde gelenlerinin denetimi altında olduğunu keşfettik. Ancak bu, Amerika'daki Yahudi gücünün yalnızca bir parçasıdır. Ülke politikasını etki altına alan daha başka Yahudi örgütleri de vardır. Bu Yahudi örgütleri yalnızca ülke politikası üzerinde değil, ayrıca Amerikan toplumunun düşünce ve yaşam tarzı üzerinde de etki sahibidirler. Ayrıca Püriten mirası, günümüzde de pek çok Amerikalı'yı "judaizer" (Yahudici, Yahudi sempatizanı) yapmaya devam etmektedir.

İşte şimdi Yahudilerin Amerika üzerindeki etkilerini bu farklı yönlerden incelemeye başlayabiliriz. İlk göze çarpan yön, şu ünlü "Yahudi lobisi"dir.

Türkiye'deki Yahudi cemaatinin yayınladığı *Şalom* gazetesi, bir keresinde Amerikalı Yahudiler ile ilgili bazı önemli rakamsal bilgiler vermişti. Buna göre, tüm dünya Yahudilerinin % 60'ını oluşturan Amerikan Yahudileri, özellikle maddi yönden oldukça güçlüydüler. Amerika'nın en zengin 400 ailesinin % 40'ı Yahudiydi (bu rakama Rockefeller gibi gizli-Yahudilerin dahil olmadığını da unutmamak gerekir). Bu oran, Yahudilerin Amerika'daki toplam nüfusun % 2.5'ini oluşturduklarını düşününce kuşkusuz oldukça çarpıcıydı. Bir başka önemli bilgi, Yahudilerin oy veren seçmenlerin % 5'ini oluşturmalarıydı. Bu da Amerikan Yahudilerinin politikaya diğer Amerikalılar'dan iki kat daha fazla ilgi duyduklarını gösteriyordu.[2] (Amerika'da oy vermek zorunlu değildir ve oy

verme oranı yaklaşık % 50'dir. Yahudilerin nüfusun % 2.5'unu oluşturdukları halde seçmenlerin % 5'ini oluşturmaları, oy verme oranlarının genel nüfusa göre iki kat daha fazla olduğunu göstermektedir).

Yani Amerikalı Yahudiler, ülke nüfusunun geneline göre çok daha zengin ve politikayla da çok daha fazla ilgilidirler. Bu ikisi, yani zenginlik ve politikayı etkileme isteği, biraraya geldiğinde genellikle ortaya politik güç çıkar. Amerika'da da öyle olmuştur. Sık sık duyulan "Yahudi lobisi" kavramı, bu politik gücün bir sonucudur. Amerikalı köşe yazarı Carl Rowan, bu konuya dikkat çekerek şöyle demektedir: "Çok fazla paraya sahip olan çok fazla Amerikan Yahudisi var ve bunlar oldukça uzun bir zaman önce politikacılara stratejik bağışlarda bulunarak nüfus içindeki sayılarından çok daha büyük bir güce ulaşabileceklerini keşfettiler." [3]

Ancak bu güç hangi boyutlardadır? Eğer Batılı medyanın büyük isimlerine ya da onun yerli benzerlerine bakarsanız, "Yahudi lobisi"nin, Washington'da etkili olan diğer bir çok "lobi"den biri olduğu izlenimine kapılabilirsiniz. Çünkü "Yahudi lobisi" kelimesini duyduğunuz kadar, "Ermeni lobisi", "Rum lobisi" gibi kelimeler de duyabilirsiniz. Bu durumda konuyu derinlemesine araştırmamış bir insan, Washington'da farklı ulusların lobileri bulunduğu ve Yahudi lobisinin de bunlardan herhangi birisi olduğu gibi bir izlenime kapılabilir.

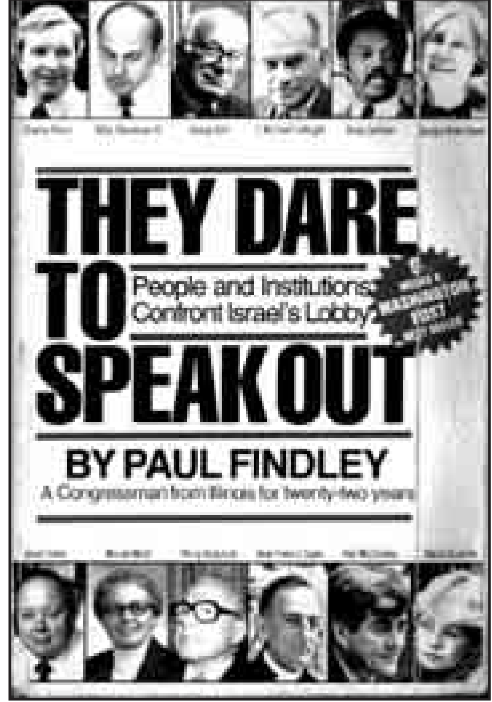
Oysa gerçek oldukça farklıdır. Yahudi lobisinin gücü, Amerika içindeki başka hiçbir sözde "lobi"yle karşılaştırılamayacak kadar büyüktür. Washington'da çoğu kez "Yahudi lobisi" demeye gerek duymazlar; Edward Tivnan'ın *The Lobby: Jewish Political Power and American Foreign Policy* (Lobi: Yahudi Politik Gücü Ve Amerikan Dış Politikası) adlı kitabının girişinde vurguladığı gibi yalnızca "Lobi" derler. Çünkü "Lobi" dendiğinde, bu ürkütücü kelime ile neden ürkütücü olduğuna birazdan değineceğiz kimin kastedildiğini herkes çok iyi anlar.

Paul Findley'in Öyküsü

Amerika'da Yahudi lobisinin gücü ile ilgili yazılmış olan kitapların en önemlisi, 22 yıl Amerikan Kongre'sinde [4] Illinois temsilciliği yapan Paul Findley'in *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby* (Konuşmaya Cesaret Ettiler: İnsanlar ve Kurumlar İsrail Lobisi'yle Karşı Karşıya) adlı kitabıdır. Kitap, Yahudi lobisinin gücünün sanılandan çok daha büyük olduğunu ortaya koyar. Findley, "İsrail lobisi hakkında konuşmaya cesaret edebilen" Amerikalı Kongre üyeleri, akademisyenler, yazarlar ve din adamlarıyla yaptığı görüşmelere ve kendi kişisel deneyimlerine dayanarak, ülkesinin Yahudi lobisinin denetimi altına girdiğini ilan etmektedir.

Findley'in öyküsü 1960'larda Kongre üyeliğine seçilmesiyle başlamıştı. Cumhuriyetçi Parti'den seçilen Findley, uzun yıllar boyunca girdiği her seçimi kazandı. En çok ilgilendiği konulardan biri dış politikaydı. Bu yüzden sürekli olarak Kongre'nin Dış İlişkiler Komitesi'nde üyelik yaptı. Kendisini *They Dare*

to *Speak Out*'u yazmaya götüren macerası ise 1972 Ortadoğu İşleri Alt Komitesi'ne atanmasıyla başladı. Bu tarihten sonra Ortadoğu ile yakından ilgilendi. Ortadoğu'ya yaptığı gezilerde pek çok Amerikalı Kongre üyesinin bilmediği şeyleri gözleriyle gördü: Lübnan'da bulunan Sabra, Şatilla ve Tel-Zaatar kamplarını yakından inceledi. Bu araştırma ve geziler, onun Filistin yanlısı bir politika izlemesine neden oldu. İsrail'in işgal altındaki topraklarda yaptığı uygulamalarını kınayan demeçler verdi. O sıralar İsrail'le savaşan Yaser Arafat'la görüşerek oldukça sansasyon yarattı. Findley, Ortadoğu'ya yaptığı geziler sonucunda "Arapların da birer insan olduklarını" anladığını söylüyordu.

Findley'in kitabı: "(İsrail Hakkında) Konuşmaya Cesaret Ettiler."

Ancak Findley'in tüm bu faaliyetleri, birilerinin gözünden kaçmıyordu. Bu "birileri", Washington'daki Yahudi lobisinin liderleriydi. Lobi, Findley'i boy hedefi haline getirdi. Kısa sürede onun "gözü dönmüş bir antisemit" ve "korkunç bir neo-Nazi" olduğu propagandasına başladılar. Lobinin bu inanılmaz propagandası, Findley'in yalnız kalmasıyla sonuçlandı. Kimse Yahudi lobisinin hedefi haline gelen bir insanla birlikte gözükmek istemiyordu. 1980 yılındaki seçimlerden önce Findley o sıralar Amerika'nın Batı Almanya Büyükelçisi olan Arthur Burns'le görüşmüş, ona politik görüşlerini anlatmıştı. Burns, Findley'e tümüyle katıldığını söyledi ve Findley bunun üzerine eski dostu Burns'den kendisini desteklediğini belirten bir mektup yazmasını istedi. Ancak Burns olumlu cevap vermedi, "istediğin mektubu yazmam imkansız. Nedenini biliyorsun, senin şu Filistinliler hakkındaki düşüncelerin" dedi. Findley şaşırmıştı. Kitabında şöyle diyor:

> Bu konuşmadan önceki ya da sonraki hiçbir olay beni Amerika'daki İsrail lobisinin ne denli gizli bir güce sahip olduğu konusunda bu kadar düşündürmemişti. Bu büyük, nazik, cömert devlet adamı, yirmi yıllık dostum bile İsrail lobisini bir yana bırakıp adaylığım hakkında bir iki iyi söz edemiyordu[5]

Lobi, Findley'in yolunu kesmek için her türlü kirli yöntemi kullandı. Bir keresinde Findley Chicago Belediyesi'ne dış politika hakkında konferans ver-

Paul Findley.

mesi için çağrılmıştı. 500 kişilik bir dinleyici grubuna karşı konuşmaya başlamadan an önce, salonun ortasında biri bağırmaya başladı: "Bir telefon geldi, salonda bomba varmış." Salon bir anda boşalmıştı. Findley, daha sonra yaptığı araştırmalarda bu "bomba ihbarı" yöntemine yalnızca kendisinin maruz kalmadığını, özellikle üniversitelerde İsrail'i eleştirmeye cesaret eden konferansçıların sık sık benzer "ihbar"larla baltalandıklarını öğrenecekti.

Findley Lobi tarafından damgalanmıştı. Artık insanlar ondan cüzzamlı gibi kaçıyorlardı. 1980 Kongre seçimleri öncesinde Başkan Reagan Illinois'e bir ziyarette bulundu. Kendi partisinin başkanı olan Reagan'la birlikte kendi seçmeni önünde gözükmek, Findley'in en doğal hakkıydı. Ama Reagan'ın kampanyasını organize edenler, böyle bir şey olduğu takdirde, "Başkan'ın New York'tan alacağı oyları unutması gerektiğini" söylemişlerdi (New York, Yahudilerin en yoğun olduğu şehirdir). Reagan'ın danışmanı, Lobinin hışmından korktuğu için kampanya sorumlularına kesin bir emir vermişti: "Findley hiçbir şekilde Reagan'a yaklaştırılmayacak." Nitekim öyle de oldu, Reagan'ın partisinden Kongre üyesi olan Findley, Reagan'a 150 metreden fazla yaklaşamadı. Kameramanlar, Reagan'ı çekerken Findley'in ekranın ucundan bile gözükmemesine dikkat etmişlerdi.

Findley'i desteklemeye çalışanlar da oldu ama kısa sürede "hata"larını anladılar. Ünlü sanatçı Bob Hope, eskiden tanıdığı Findley'e destek olmaya karar verdi. Hope'un menajeri Wary Grant da aynı fikirdeydi, "Kongre'de vicdanının sesine kulak veren insanlara ihtiyaç var" diyordu. Ama bu olumlu yaklaşım bir anda değişti. Findley'in kampanyasını yürüten Don Norton, Bob Hope'un menajerinden telefonda şu cümleleri duydu:

> Bob Hope ülkenin her yanından o kadar çok protesto mektubu ve telefonu alıyor ki, ne yapacağını şaşırmış durumda. Hope'un 35 yaşındaki Yahudi avukatı bile işi bırakacağından söz etmeye başladı. İnanılmaz bir baskı var. Bob'un size yardım etmesi imkansız.[6]

Tüm bunlara rağmen Findley 1980 seçimlerini kazandı. Lobinin gazabından kurtulduğunu sanıyordu; ancak yanılmıştı. İki yıl sonra yine Kongre seçimleri zamanı geldiğinde, Lobi daha önce kullandığı yöntemlerin yanına bir de Findley'in rakibini desteklemeyi ekledi. Findley'in Demokrat rakibi Durbin, Lobiden inanılmaz bir para yardımı aldı (Durbin'in seçim kampanyası için harcadığı 750 bin doların 685 bini Lobiden gelmişti). Sonuçta Findley 1982'deki seçimleri çok az farkla kaybetti ve Kongre'ye veda etti.

Bu olay, Paul Findley'in, ülkesindeki sistemde önemli bir gariplik olduğunu hissetmesine neden olmuştu. Çünkü yalnızca Filistin sorunu hakkındaki gerçekleri dile getirdiği için Lobi onu düşman ilan etmiş ve daha da önemlisi son derece güçlü bir siyasetçi olmasına karşın onu Kongre'den uzaklaştırabilmişti. Ayrıca Findley "İsrail düşmanı" birisi de değildi, yalnızca İsrail'in bazı politikalarını eleştirmişti. Bu konuda *They Dare to Speak Out*'un girişinde şunları söylüyor:

> Beni Kongre'den uzaklaştırmak için neden bu kadar sıkıntı çekmişlerdi?... Oylamaların tamamında İsrail'e yardıma olumlu oy kullanmıştım. Kimi zaman Mısır'a ve Arap ülkelerine son derece eleştirel konuşmalar yapmıştım. Başkan Carter'ın yardımı kısıtlanmasına ikna etmeye çalışırken, bunu İsrail'in Lübnan'a saldırılarını kesmesi için geçici bir uyarı olsun diye yapmış ve Kongre'yi gelecekte İsrail'e yapılacak olan askeri ve ekonomik yardıma yetkili kılan bütün oylamalarda olumlu oy kullanmıştım... Üstelik alt komitede ya da Temsilciler Meclisi'nde yaptığım konuşmalarda İsrail'i eleştirirken yalnız da değildim. Benim ciddi bir tehlike olmadığımı biliyorlardı kuşkusuz. Peki Lobi yalnız bir adamın zayıf sesine bile tahammül edemiyor muydu?... Acaba başka Kongre üyelerinin de başlarına buna benzer olaylar gelmiş miydi? Lobinin yalnızca beni hedef olarak seçmiş olması mantıklı görünmüyordu. Birilerinin artık neler olup bittiğini açıkça konuşması gerekiyordu.
> Kongre dışındaki yönetim kadrosu ve Başkan da kesinlikle etki altında olmalıydılar. Acaba onlara ne tür yaptırımlar uygulanıyordu? ABD Başkanı'nı korkutacak kadar güçlü olan Lobinin yönetimin üst kademelerinde mevzileri olmalıydı. Acaba başka nerelere uzanabiliyorlardı? Farklı mesleklerden insanlar üzerinde de denetimleri var mıydı? Örneğin; bir üniversite kampüsünde öğretmen ve öğrencilerin konuşma özgürlüklerine yönelik bana uygulanan türden baskılar var mıydı? Din adamlarının durumu neydi ya da iş adamlarının? Özgür bir toplumu oluşturan yaşamsal önemdeki insanlar ne durumdaydı? Gazeteciler, köşe yazarları, yayıncılar, televizyon ve radyo istasyonları ve yorumcuları?[7]

Bu sorular elbette ki son derece önemliydi. Bu nedenle Findley, bu soruların cevabını bulmaya, Lobinin gerçek gücünü araştırıp ortaya çıkarmaya karar verdi. Kendisi gibi "İsrail hakkında konuşmaya cesaret eden" kişilerle görüştü ve topladığı tüm bilgilerle birlikte *They Dare to Speak Out*'u yazdı.

Ancak pek çok kişi İsrail hakkında konuşmaya cesaret edememişti. Findley, bu konuda yaşadığı sıkıntıları kitabının girişinde şöyle anlatıyor:

> Bu kitabın yazılmasında emeği en çok geçen beş kişiye de isimlerini vererek teşekkür edemiyorum... Washington'da çalışan bu beş kişi, kitabın oluşması için bana gerekli bilgileri verirken, bir yandan da bana sürekli olarak isimlerinin kesinlikle yazılmaması gerektiğini hatırlatıyorlardı. İsrail lobisinin gücünü çok iyi bilen bu insanlar, isimleri kaynak olarak verildiği takdirde işlerinden atılacaklarından emindiler. Biri açıkça 'size yardım etmekle büyük bir kumar oynuyorum. Eğer duyulursa, işimden olacağım' demişti. Diğerleri de benzeri şeyler söylediler. Bu kitaptaki bilgilerin önemli bir kısmı, Amerikan toplumunun İsrail lobisinin faaliyetlerini bilmesini isteyen ama bunu açıkça yapmaktan çekinen hükümet yetkililerinin gönüllü desteği ile ortaya çıkmıştır.[8]

Findley bu şekilde kitabını hazırladı. Ancak bir sorun daha vardı; kitabı basacak yayınevi bulmak da oldukça zordu. Çünkü yayınevleri de Lobiden korkuyorlardı. New York'lu edebiyatçı Alexander Wylie, Findley'e "Amerika'daki hiçbir büyük yayınevinin kitabı basmaya yanaşmayacağını" söylemişti. Öyle de oldu. Pek çok yayınevi, kitabı son derece çarpıcı bulmalarına karşın basmak istemediler. William Morrow şirketi, kitabı "çok etkileyici" bulmuş ancak "ülke içinde ve dışında büyük problemler yaratabileceği"ni öne sürerek bu "ateşten gömleği" giymeyi reddetmişti. Başka yayınevleri de yaklaşık aynı gerekçelerle kitabı basmaktan kaçındı. Konunun "çok duyarlı" olduğunu söylüyorlardı. Sonunda Lawrence Hill yayınevi cesur bir karar alarak kitabı basmayı kabul etti, böylece Findley'in deyimiyle "büyük bir kumar" oynamış oluyordu.

Findley, *They Dare to Speak Out*'un girişine "Torunlarım Andrew, Cameron, Henry ve Elizabeth'e, her zaman korkusuzca konuşabilmeleri dileğiyle" diye yazmıştı. Kitap [9] hafta boyunca "best-seller" (en çok satan) oldu. 70 binin üstünde sattı. Belli ki Amerikalıların (İsrail hakkında) "korkusuzca konuşabilmelerini" sağlayamadı ama en azından Lobinin inanılmaz gücünü ortaya çıkardı.

AIPAC; Washington'ın Kralı

Eğer bugün Amerikalılar İsrail hakkında "korkusuzca" konuşamıyorlar, İsrail'i eleştiren bir söz ettiklerinde hayatlarının alt-üst olacağından çekiniyorlarsa, bunda en büyük pay kuşkusuz AIPAC'e aittir. Uzun adı "American Israel Public Affairs Committee" (Amerikan İsrail Halkla İlişkiler Komitesi) olan örgüt, Yahudi lobisinin en önemli organıdır ve adındaki masum "halkla ilişkiler" ifadesinin aksine, oldukça tehlikeli bir örgüttür. AIPAC'e "bulaşmak", Washington'daki hükümet yetkilileri ya da Kongre üyelerinin en büyük kabusudur.

Findley, kitabının AIPAC'i konu edinen bölümünün adını "King of the Hill" yani "Başkent'in Kralı" koymakla herhangi bir abartma yapmamaktadır. Çünkü gerçekten de AIPAC, tarihte hiçbir lobi kuruluşunun sahip olmadığı bir güce sahiptir; neyi isterse elde eder.

Findley, AIPAC'in adını ilk kez 1967'de Dışişleri Komitesi'ne atandığında duyduğunu söylüyor. Bir gün komitedeki odasında İsrail'in Suriye'ye yaptığı saldırıyı eleştirirken ondan daha eski bir senatör olan William S. Broomfield şöyle demişti: "AIPAC'ten Kenen senin bu söylediğini bir duysun, başına neler gelecek o zaman gör." 9 Broomfield'ın sözünü ettiği kişi, AIPAC'in o zamanki yöneticisi I. L. Kenen'di.

Senatör Broomfield, AIPAC'in gücünü abartmış değildi. Örgüt gerçekten de Washington'daki en etkili kuruluştur. Kongre üyeleri üzerinde büyük bir baskı mekanizması kurmuştur. Yahudi lobisine yakın medya kuruluşları -ki bunlar neredeyse tüm büyük Amerikan medya kuruluşlarını kapsar- aracılığıyla istedikleri kişi hakkında olumlu ya da olumsuz propaganda yapabilirler. Ayrıca çok güçlü bir istihbarat sistemleri vardır. Washington'daki resmi dairelerin

En başta AIPAC olmak üzere Yahudi lobisinin baskısı sayesinde, Amerika İsrail'e yılda ortalama 6-7 milyor dolarlık bir yardım yapmaktadır. Bu kuşkusuz Amerikan vergi mükellefleri için olumlu bir durum değildir. Üstte, "İsrail paramızı alırken, Amerika aç kalıyor" pankartlarıyla gösteri yapan Amerikalılar...

herhangi bir koridorunda İsrail ya da İsrail lobisi aleyhinde edilen herhangi bir cümle, kısa sürede AIPAC'in kulağına varır. Ve bu da o sözü eden kimse için hiç olumlu olmaz. Eski bir senatör olan Paul McCloskey, bu konuda "Kongre, AIPAC'in estirdiği bir terör fırtınası altındadır" derken örgütün çalışma yöntemini de özetlemektedir. Uzun yıllar Senato üyeliği yapan Paul Weyrich, AIPAC'in inanılmaz etkisini Findley'e şöyle anlatır:

> Çok mükemmel bir sistem kurmuş durumdalar. Eğer onların istediği gibi oy verirseniz ya da istedikleri türde konuşmalar yaparsanız, davalarına sıcak bakan medyaya sizin hakkınızda olumlu şeyler söyletirler. Tabii bunun tersi de geçerlidir. Eğer onların hoşuna gitmeyen bir şey yaparsanız, aynı yolla bu kez rezil edilebilirsiniz. Uyguladıkları baskı, senatörlerin, özellikle de destek arayan senatörlerin bakış açısını kolaylıkla değiştirecek kadar büyüktür.[10]

Çoğu Kongre üyesi böylesine organize bir güçle çatışmaya girmekten korkar. Bu nedenle Washington'a gelen seçilmişlerin çoğu AIPAC'e sessizce boyun eğer. 1984'e dek Kongre üyeliği yapan Clarence D. "Doc" Long, Findley'e şöyle demiştir:

> Çok uzun zaman önce AIPAC'in benden istediği herşeyi kabul etmeye karar verdim. Onların yaptıkları baskılarla karşılaşmak istemiyordum. Benim seçim bölgem olduk-

ça zorludur. İsrail taraftarlarının herhangi bir sorun oluşturmasını istemiyorum. Bu yüzden kararımı verdim; istediklerini yapıyorum ve desteklerini alıyorum.[11]

AIPAC'in "Eylem Alarmı" denen bir sistemi vardır. Eğer bir Kongre üyesi hoşlarına gitmeyecek bir şey yaparsa, yaklaşık bin kişilik bir listeye "alarm" sinyali gönderirler. Bu bin kişi, Amerikan toplumu içindeki etkili Yahudilerden oluşmaktadır (büyük sermayedarlar, resmi görevliler, cemaat liderleri, gibi statü sahibi kimseler). "Alarm" verildiğinde bu listedeki isimlerin hepsi hedefe yüklenmeye başlarlar. Telefonlar, fakslar yağar ve tehdit kokan "uyarı"lar yapılır. Çok az Kongre üyesi bur tür bir baskıya meydan okumaya niyetlidir.

AIPAC'in Kongre üyelerinden istediği şeyler ise bellidir: Onlardan İsrail'le ilgili her oylamada İsrail lehine oy kullanmalarını ister. Örneğin İsrail'e yapılan Amerikan yardımının artırılması, İsrail'in uluslararası platformda kayıtsız-şartsız desteklenmesi gibi yapılan tüm oylamalarda AIPAC'in gölgesi vardır. Aslında bir Kongre üyesinin İsrail'e yapılan Amerikan yardımının azaltılmasını istemesi son derece doğal bir şeydir, hatta eğer bir "yurtsever" ise bunu istemesi gerekir. Çünkü bu yardım dünyada örneği görülmemiş derecede büyüktür ve Amerikan ekonomisine de büyük zarar vermektedir. Amerikalı Ortadoğu uzmanı Richard Curtiss, bu konuyla ilgili bir yazıda çarpıcı bir benzetme yapmıştı:

Los Angeles banliyösü Northridge'i merkez alan 17 Ocak 1994 tarihli büyük California depreminin, toplam olarak 7 milyar dolar zarara yol açtığı hesaplanıyor. İsrail'e yapılan yardımın 1993 senesi içinde Amerikan vergi mükelleflerine masrafı ise 6.321 milyar dolardı. Bu, California depreminin Amerikalılar için İsrail'e yapılan yardımdan daha zararlı olduğu anlamına gelir, öyle mi?... Hayır! Çünkü California'da her yıl deprem olmamaktadır, oysa İsrail bu yardımı her sene almaktadır. Başkan Clinton, 1994 ve 1995 mali yıllarında da aynı yardımın süreceği sözünü vermiştir. Hatta daha sonra Clinton samimiyetini göstermek için bu rakama bir 500 milyon dolar daha ekletmiştir.[12]

İşte Amerikalılara bu tür bir "hasar" veren dış yardım, en başta AIPAC'in sayesinde gerçekleşmektedir. AIPAC de tüm bu faaliyetini İsrail'den aldığı direktiflere göre yürütür. AIPAC'le İsrail Büyükelçiliği arasında sürekli telefon bağlantısı vardır. Ayrıca AIPAC yöneticileri Elçilik görevlileri ile en az haftada bir kez toplantı yaparlar.

Arap-İsrail sorununa tarafsız yaklaşılmasını savunan *Washington Report on Middle East Affairs* dergisi, AIPAC'in Kongre üzerindeki etkisini eleştirenlerden biridir. Dergi, sık sık, Batı Şeria ve Gazze için kullanılan "occupied territory" (işgal altındaki toprak) deyiminden yola çıkarak "Congress is an Israeli-occupied territory" (Kongre İsrail işgali altındaki bir topraktır) sloganını kullanır. Bu da bir abartma değildir. Paul Findley, ABD'nin eski Sudan Büyükelçisi Don Bergus'un bu konudaki bir yorumunu aktarır. Eski diplomat şöyle demektedir: "Dışişleri Bakanlığı'ndayken eğer İsrail Başbakanı dünyanın düz olduğunu söylerse, Kongre'nin 24 saat içinde bu buluşu tebrik eden bir açıklama yayınlayacağı şakasını yapardık." [13]

AIPAC'in gücü özellikle 1970'li ve 1980'li yıllarda hızla arttı. Hatta 1983 yılında Başkan Reagan, Kongre'ye karşı AIPAC'ten yardım istemek durumunda kalmıştı. Lübnan'daki Amerikan deniz piyadelerinin varlığına karşı gelişen toplumsal tepkiyi ve bunun Kongre'deki yansımalarını aşmak isteyen Reagan yönetimi, Kongre'yi etkileyemeyeceğini görünce, çareyi Washington'ın Kralı"na başvurmakta bulmuştu. AIPAC yöneticisi Thomas A. Dine'la özel bir görüşme yaparak Kongre'de Lobi desteği isteyen Başkan, gerçekten de AIPAC'in desteği sayesinde Kongre'ye Amerikan askerlerinin Lübnan'da kalmasını kabul ettirebildi. Bunun ardından Reagan Dine'la yeniden görüşerek AIPAC şefine "teşekkür"lerini iletti. Ocak 1984'de *Washingtonian* dergisi, Dine'ı, Başkent'in en güçlü isimleri arasında sayıyordu.

AIPAC'i etkili yayın organları da vardır. *Near East Report* adlı haftalık bir dergi yayınlar. Dergi, su katılmamış İsrail propagandasıdır. Örgütün en etkili yayını ise ilk kez 1983"te yayınlanan ve her yıl yeni eklemelerle gelişen *The Campain to Discredit Israel* (İsrail'i Zayıflatma Kampanyası) adlı kitapçıktır. Bu bir tür "kara liste"dir; içinde İsrail'i eleştirmeye cesaret eden kişi ve kurumların isimleri yayınlanır. Bir kere bu "kara liste"ye giren kişi, kolay kolay baskıdan kurtulamaz.

AIPAC yalnızca seçilmiş Kongre üyelerini yönlendirmekle kalmaz; istedikleri seçtirmek ve istemediklerinin de seçilmesini engellemek için çalışmakta ve oldukça da başarılı olmaktadır. Bunun en iyi yolu, AIPAC'in İsrail yanlısı adayların seçim kampanyalarına yaptıkları dev maddi yardımlardır. Ancak AIPAC bu yardımları doğrudan yapmaz. Amerikan kanunları, bir lobi kuruluşunun bir adaya 5 bin dolardan fazla yardım yapmasını yasaklamaktadır. Bu nedenle AIPAC, adaylara yardım yapmak için çok daha küçük lobiler, "politik eylem komiteleri" (PAC) kurmuştur. Bu PAC'lerden Amerika'da 3.000"e yakın vardır. Bunların 75 tanesi görünür hiçbir bağlantı olmamasına rağmen (örneğin hiçbirinin adından İsrail'le ilgileri olduğu anlaşılmaz) da AIPAC'e bağlı olan PAC'lerdir ve en çok para harcayanlar da bunlardır. AIPAC, bu küçük PAC'leri kullanarak dev miktarda para yardımları yapabilmektedir. İsrail yanlısı PAC'ler, 1988 seçimlerinde 477 adaya toplam 5.4 milyon dolar yardımda bulunmuşlardır. Üç aday 200 bin doların üstünde yardım almıştır. 1990 seçimlerin ise 402 adaya toplam 4.95 milyon dolar aktarılmıştır. 1976-1990 tarihleri arasındaki seçimlerde İsrail yanlısı PAC'ler toplam 21.9 milyon dolar "bağış" dağıtmışlardır. Bağışlar, ağırlıklı olarak Yahudi lobisine daha yakın olan Demokrat Parti adaylarına gitmektedir.[14]

Bunlar kuşkusuz büyük rakamlardır ve seçim kampanyasının çok büyük önem taşıdığı bir ülke olan Amerika'da, hiçbir aday, Yahudi lobisinden gelen bu büyük finansal desteği görmemezlik edemez. Yahudi yazar Stephen D. Isaacs, *Jews and American Politics* adlı kitabında bir Kongre üyesinin şu sözünü aktarır: "Bu ülkede politika yapıyorsanız, hele de Demokratsanız, arkanızda Yahudi parası olmadan bir yere varamazsınız." [15] Bu finansal desteğin yanısı-

ra, çoğu kez medya desteği de Yahudi lobisi kanalıyla gelmekte (ya da gitmekte)dir.

Bu yüzden adayların çoğu seçim kampanyası boyunca ellerinden geldiğince Lobinin gözüne girmeye çalışırlar. Seçildikleri takdirde İsrail'e nasıl destek olacaklarına dair sözler verirler (bu kural, Başkan adayları için de geçerlidir). Seçildiklerinde ise sözlerinde durmak zorundadırlar. Çünkü iki yıl sonra yine seçim zamanı gelecektir. Ayrıca AIPAC, ihaneti asla affetmez.

Bu kuralı bozan, yani AIPAC'in egemenliğine karşı başkaldıran çok az kişi vardır Washington'ın yakın tarihinde. Findley bunlardan biridir. Ona benzer bir avuç insan daha çıkmıştır, "İsrail hakkında konuşmaya cesaret edebilen." Ve AIPAC, hepsini cezalandırmıştır.

AIPAC'in Gazabına Uğrayanlar

Paul Findley'in kitabının kapağında resimleri yer alan "İsrail hakkında konuşmaya cesaret edebilen" Amerikalıların çoğu politikacıdır. Ancak bu kişilerin tümü AIPAC tarafından cezalandırılmış, hemen hepsinin politik yaşamı sona erdirilmiştir. Charles Percy, Adlai Stevenson, George Ball, J. William Fullbright, Paul McCloskey gibi sözkonusu Amerikan politikacılarının başına gelenler, AIPAC'in ve genel olarak da İsrail lobisinin gücünü anlamakta açıklayıcı olabilir.

AIPAC'in en önemli özelliklerinden biri, Başkent'te konuşulan her şeyden haberdar olmasıdır. İsrail hakkında Washington'da edilen her söz, AIPAC'in kulağına ulaşır. Bu nedenle politikacılar ya da bürokratlar bu konuda uluorta konuşamazlar. Findley AIPAC'in haber alma sistemini şöyle anlatıyor:

> Kongre'nin ve Kongre'ye bağlı çoğu komitenin çalışmaları halka açık olarak yapılır. Ve İsrail'i ilgilendiren her toplantıda mutlaka bir AIPAC temsilcisini not alırken görürsünüz. Bu temsilci Demokles'in Kılıcı gibidir; oradaki varlığı, İsrail hakkındaki en ufak olumsuz bir yorumun AIPAC merkezine anında ulaştırılacağını gösterir. İsrail hakkında olumsuz bir şeyler söyleyen bir Kongre üyesi, toplantının sonunda odasına döndüğünde birbirini izleyen öfkeli ve 'azarlayıcı' telefonlarla karşılaşacaktır. AIPAC lobicileri, Kongre'deki personel ve Kongre'nin çalışma sistemi konusunda gerçek birer uzmandırlar. İsrail'in adı, kapalı kapılar ardında bile geçse, tam olarak ne konuşulduğunu gösteren bir raporu ya da kopyasını hemen ele geçirirler.[16]

Bu yüzden hemen hiçbir Kongre üyesi Lobiyi kızdırmaya cesaret edemez. Çünkü kızdırdığında inanılmaz bir yıpratma kampanyası ile karşı karşıya kalacaktır. Kongre üyesi Paul McCloskey, bu kampanyanın kurbanlarından biri olmuştu. 1980 yılında İsrail'in işgal altında tuttuğu Batı Şeria'dan çekilmesini, aksi takdirde İsrail'e yapılan Amerikan yardımının dondurulmasını öngören bir yasa tasarısı hazırlayan McCloskey, Lobinin bir anda boy hedefi haline geldi. Yahudi basını McCloskey'i "gözü dönmüş bir antisemit" olarak göstermeye, ırkçı, hatta Nazi olarak tanıtmaya başladı. Bir Yahudi yayın organı McCloskey'in resmini baş sayfaya basmış ve altına da "çok yaşa Goebbels" diye yazmıştı. Bir başkası, *Heritage Southwest Jewish Press* daha da ileri giderek

McCloskey için "bir numaralı o... çocuğu" ifadesini kullanmıştı. Başka Yahudi yayın organları da "Amerikan Yahudilerinin bir numaralı düşmanı", "sürüngen", "aşağılık" gibi sıfatlar yakıştırıyorlardı Kongre üyesine. AIPAC'in mali destekçilerinden "mülti-milyoner" Amerikalı Yahudi Louis E. Wolfson, "Bu adamı Kongre'den kovmak için gerekli her şeyi yapmalıyız. Bir daha Kongre'ye dönmeyeceğine de emin olmalıyız" diyordu.

Bu tip yıpratıcı propagandalar kuşkusuz son derece etkilidir. Çünkü AIPAC'in hedefi haline gelen politikacı, ne denli kararlı olursa olsun, sonuçta tek başına bir insandır. AIPAC gibi mafyavari bir örgütle başa çıkamaz. Hakaretler ve tehditler psikolojik yönden yıpratıcıdır. Ayrıca en ufak bir aleyhte propaganda onun politik kariyerine zarar verir. Özellikle "Yahudi aleyhtarı", "neo-Nazi" gibi suçlamalar Amerikan toplumunda oldukça etkili olmaktadır. Çünkü Lobinin beyin yıkayıcı propagandası sayesinde soykırım efsanesine (bkz. 5. bölüm) inandırılmış olan toplum, "Yahudi aleyhtarlığı" kavramına karşı son derece hassastır. Bu kelime hemen Auschwitz'deki Soykırım dekorlarını çağrıştırır. Lobi, bu hassas noktayı ustalıkla kullanır ve İsrail'i eleştirmeye kalkan birisine hemen "Nazi" damgası vurur. Eski Dışişleri Bakan yardımcısı George Ball, bu konuda şunları söylemektedir:

> Dayandıkları en önemli güç, antisemitizm suçlaması. Pek çok insan antisemit olmakla suçlanmaktan nefret eder ve Lobi İsrail'i eleştirmeyi hemen her zaman antisemitizmle bir tutar. Bu kozu sürekli gündemde tutarlar ve bu yüzden de kimse ağzını açamaz.[17]

Kimse böylesi bir belaya bulaşmak istememektedir. Ohio'dan eski bir Kongre üyesi İsrail lobisine "bulaşma" yönünden, Kongre'yi dört gruba ayırmaktadır:

> İlk grup, 'İsrail ne isterse verelimciler' grubudur. İkinci grubu, bu konuda rahatsızlık duymalarına rağmen ses çıkarmaya cesaret edemeyenler oluşturur. Üçüncü grupta ise bu konuda gerçekten büyük sıkıntı duyan ama açık açık konuşmaktan korktuğu için yalnızca İsrail'e yapılan yardımların azaltılması için sessiz bir çalışma yapanlar vardır. Son grup ise açıkça Amerika'nın Ortadoğu politikasını eleştiren ve İsrail'in yaptıklarına karşı çıkanlardan oluşur. Ama Findley ve McCloskey Kongre'den ayrıldığına göre, artık dördüncü grubun varlığından söz edilemez.[18]

Aynı Kongre üyesi Lobi için şunları söylemektedir:

> Yahudi lobisi korkunçtur. Ne isterse elde eder. Yahudiler eğitimli ve genellikle de çok zengindirler. Ve tek bir konu üzerinde yoğunlaşmışlardır: İsrail. Bu yönden örneksizdirler. Örneğin kürtaj karşıtları Yahudilerden çok daha kalabalıktırlar ama onlar kadar eğitimli ve zengin değildirler. Yahudi lobiciler bunların hepsine sahiptirler ve politik aktivitede bir numaradırlar.[19]

Demokrat Parti'den Kongre üyesi Mervyn M. Dymally ise Amerikan Kongresi'nde İsrail'i eleştirmenin zorluğunu şöyle ifade ediyor: "Bugün İsrail hükümetini İsrail'de Knesset'te (İsrail parlamentosu) eleştirmek, Amerikan

Kongresi'nde, bu sözde 'konuşma özgürlüğü' ülkesinde eleştirmekten çok daha kolaydır." [20]

Aslında AIPAC'in "kara liste"sine girmek için İsrail'i eleştirmeye bile gerek yoktur. Yahudi Devleti'ni ilgilendiren konularda biraz tereddütlü davranmak bile örgütün hışmına uğramak için yeterlidir. Maine Senatörü William Hathaway, bunun bir örneğiydi. Senato'daki kariyeri boyunca sürekli olarak İsrail lehine oy veren ve bu yüzden de Lobinin desteğini arkasında bulan Hathaway, yalnızca bir kez AIPAC'in kendisine yolladığı bir deklarasyonu imzalamamıştı. Bu, AIPAC'in ona cephe alması için yeterli oldu. Örgüt, ilk seçimde Hathaway'i yüzüstü bıraktı ve tüm desteğini rakibi William S. Cohen'e verdi. Bunun sonucunda Hathaway 1978'deki ilk seçimleri kaybetti. Cumhuriyetçi Parti'den bir yetkili bu olay üzerine şöyle demişti: "AIPAC her zaman % 100 sadakat istiyor. Eğer Hathaway gibi bir Senatör yalnızca bir kez bile işbirliği yapmakta tereddüt gösterirse, onu anında defterden siliyorlar." Bir başka Senatör ise olay üzerine şu yorumu yapmıştı: "AIPAC'i memnun etmek için tam sadık olmanız gerekir; % 99.44'lük bir sadakat yeterli değildir. Hathaway'in 1978'deki hezimetinin nedeni, AIPAC'in istediği bu 'saf sadakat'i gösterememiş olmasıdır." [21]

AIPAC'in İsrail'i eleştirenlere verdiği ceza, yalnızca o politikacıyı Kongre'den uzaklaştırmakla bitmez. AIPAC yüzünden seçimleri kaybederek Washington'a veda eden politikacılar, sonraki yaşamlarında da Lobi tarafından saldırıya uğramaktadırlar. Lobi, "ibret-i alem" olması için, bu kişilerin sivil hayatını da cehenneme çevirmektedir. Örneğin AIPAC'in faaliyeti sonucunda Kongre seçimlerini kaybeden Paul McCloskey, iş bulmak için uğraşmaya başladığında Lobi'nin engellemesiyle karşılaşmıştır. Findley, bir hukukçu olan McCloskey'in çeşitli hukuk şirketlerine müracaat ettiğini, ancak Yahudi sermayedarlardan gelen "bu adamı işe alırsanız, sizle yaptığımız tüm işleri iptal ederiz" gibi tehditler sonucu McCloskey'in pek çok kapıdan çevrildiğini yazıyor. AIPAC, yerel Yahudi örgütlerine de McCloskey'i "tanıtan" bir broşür yollamış ve "bu adamın canına okuyun" emrini vermişti. Findley şöyle diyor:

> McCloskey Lobi tarafından adım adım izleniyordu. Bir tek dertleri vardı; o da McCloskey'in sıradan bir yurttaş olarak bile huzur bulamaması. Lobi, McCloskey'in bazı konuşmalarını ve yaptığı işleri ayrıntılı olarak bir kitapçıkta toplamış ve bütün ülkeye yaymıştı. Kitapçığın amacı, yerel Yahudi örgütlerine yol göstermekti. McCloskey ne zaman bir yerlerde görünse, bu 'karşı saldırı rehberi' işe yarıyordu.[22]

Paul Findley AIPAC tarafından Washington'dan "kovulan" ve sonra da yakın takibe alınan daha başka isimler de sayar. Adlai Stevenson, William Fullbright ya da Charles Percy gibi senatörler bu listenin en çarpıcı isimleridir. Bu senatörlerin "suçları" aşağı-yukarı aynıdır: İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilmesi gerektiğini savunmuş ve Yahudi Devleti bu konuda direttiği sürece Amerikan yardımının azaltılmasını teklif etmişlerdir. Ya da İsrail'in Filistinlilere karşı uyguladıkları sistemli terörü kınamışlardır. Yani normal bir insanın yapa-

cağı şeyleri yapmışlardır. Ama bunlar AIPAC için "suç" kapsamına girer. Lobi, bu "İsrail düşmanları"nı kullanmak için temel olarak iki yöntem kullanır. Birincisi, "hedef" kişi hakkında son derece yoğun bir aleyhte propaganda yapmaktır. İkincisi ise hedef kişiye rakip olan adayın desteklenmesidir. Bu adayın Lobiyle herhangi bir eski bağlantısı olmasına da gerek yoktur. Lobi, bu adaya gider ve "sizi şu kişiye karşı destekleyeceğiz ama siz de seçildiğinizde bizim isteklerimize uyacaksınız" der. Sözkonusu aday, ayağına kadar gelen bu yardımı geri tepmez ve seçimleri de büyük olasılıkla kazanır. Artık o da, Kongre'deki büyük çoğunluk gibi İsrail'in evet-efendimcisidir. Lobiye karşı çıkması düşünülemez, çünkü Fullbright'ın "politikacılar için Lobiye karşı çıkmak, intihar etmekle eşdeğerdir" sözüyle ifade ettiği kuralı, kendi gözleriyle görmüştür.

Lobiye karşı çıkmak, yalnızca Kongre üyeleri ya da Senatörler için değil, aynı zamanda Amerika'nın sözde en güçlü adamları, yani Başkanlar için de intihar anlamına gelmektedir. Yakın tarih, bunun örnekleriyle doludur. Kennedy, Nixon ve son olarak da Bush Lobi tarafından cezalandırılmıştır. Öteki Başkanlar da Lobi'ye itaat etmeleri gerektiğini öğrenmelerini sağlayan küçük "dersler" almışlardır. Yakın tarihe bir göz atmak, Amerika'daki gerçek güç odağının kimliğini keşfetmek için yeterlidir.

Lobinin Beyaz Saray Dosyası

İsrail lobisi, Kongre ve Senato'nun yanısıra kuşkusuz Beyaz Saray'ın da denetimi ile yakından ilgilenmektedir. Bazı Kongre üyeleri gibi bazı Başkanlar da Lobiye kayıtsız şartsız itaat ederler. Bunun tersi de gerçekleşebilir: Bazı Kongre üyelerinin maruz kaldığı baskıların benzerleri, bazı Başkanlara da yapılır.

Kitabın bir önceki bölümlerinde Woodrow Wilson, Franklin D. Roosevelt gibi önemli Amerikan Başkanları'nın Yahudi lobisiyle, masonlukla ve masonik örgütlerle olan ilginç ilişkilerini incelemiştik. Roosevelt'in ardından Başkanlık koltuğuna oturan Harry S. Truman da bu geleneği bozmadı. Truman, öncelikle, bir masondu ve örgütün geleneksel yapısına uygun olarak Yahudilerle oldukça yakın ilişkileri vardı. Amerikalı mason Allen E. Roberts, *Brother Truman* (Birader Truman) adlı kitabında Başkan'ın masonik kariyeri hakkında ayrıntılı bilgiler verir. Buna göre Başkan, değişik ritlere üye olmuş ve hepsinde 33. dereceye ulaşmıştır. Aldığı en önemli paye ise 15 Haziran 1923'te "Indepedence" locasında ulaştığı "Knights Templar" (Tapınakçı) derecesidir. Yani Truman,Tapınakçı'dır!... (Tapınakçılar için bkz. 2. bölüm)

Tapınakçı Başkan'ın Yahudilerle ittifak içinde olmaması düşünülemezdi. Nitekim öyle de oldu. Truman, Yahudi Devleti'ni kurduran Başkan olarak tarihe geçti. İsrail'in kurulması için Birleşmiş Milletler'i yönlendiren ve ardında Yahudi Devleti'ne büyük ekonomik destek veren kişi Truman'dı. İsrail Başhahamı, 1949'da Beyaz Saray'a yaptığı bir ziyarette "Tanrı, sizi, 2000 yıl sonra İsrail'in yeniden doğuşuna destek olasınız diye annenizin rahmine yerleştirdi"

Harry S. Truman, ABD'nin "Tapınakçı" Başkanı, loca önlüğüyle.

demişti. Bu politikası, Truman'ın Lobiden aldığı desteği daha da güçlendirdi. 1948 seçimlerinde Yahudi oylarının çok büyük bir bölümünü aldı. Findley, Truman'ın "Siyonistlerin gönlünde taht kurduğunu" söylüyor.

Ancak Beyaz Saray'ın Truman'dan sonraki konuğu Yahudi lobisine pek yakın değildi. Savaş kahramanı" olmasının verdiği güçle Başkan seçilen Eisenhower, İsrail'e karşı temkinli bir politika izledi. Findley, Eisenhower'ın "İsrail lobisinin tüm baskılarına direndiğini" ve İsrail'i ABD tarafından belirlenen politikalara uymaya zorladığını yazıyor. Bunun en açık örneği, kuşkusuz 1956'daki Süveyş Savaşı'ydı. Bu savaşta İngiltere ve Fransa ile birlikte Sina yarımadasını işgal eden İsrail, Eisenhower yönetiminin zorlaması ile geri çekilmişti.

İki dönem üstüste Başkan seçilen Eisenhower yönetimi, Yahudi lobisini çok öfkelendirmişti. Bir daha böyle bir yönetim görmek istemiyorlardı. Bu nedenle daha organize çalışmaya karar verdiler. Baskıyı artıracaklardı. Bu kararın en önemli uygulaması, AIPAC'in kurulması oldu. Lobi, yeni Eisenhower'lara izin vermeyecekti.

Bunun için ilk uygulamaya karar verdikleri yöntem, Başkan olacak kişiyle henüz seçilmeden önce bağlantı kurmaktı. Başkan adaylarıyla konuşacak ve "eğer seçildiğinizde İsrail'e destek olmaya söz verirseniz, kampanyanıza büyük yardımlar yapabiliriz" diyeceklerdi. Bunun ilk denemesini John F. Kennedy'e yaptılar. Eisenhower'ın görev süresi 1960'da bitiyordu ve yapılacak seçimlerin en güçlü ismi de Demokrat Parti'nin adayı Kennedy idi. Lobi, işi sağlama almaya karar verdi ve seçim kampanyası sırasında Kennedy ile temas kurdu. Findley olayı şöyle anlatıyor:

> (Seçimden bir süre önce) Kennedy, New York'un önde gelen Yahudilerinden birinin evindeki yemeğe katılmıştı. Ancak o akşam duyduğu bazı sözler canını fena halde sıkmıştı. Kennedy o akşamı yakın dostu gazeteci Charles Bartlett'e anlatırken, 'inanılması zor deneyimdi' demişti. Anlattığına göre, o gece yemeğe katılanlardan biri Kennedy adamın adını vermemişti Kennedy'e, 'kampanyanız sırasında bazı ekonomik güçlüklerle karşılaştığınızı biliyoruz' demişti. Ve şöyle eklemişti: 'Ancak eğer önümüzdeki dört yıl boyunca Ortadoğu ile ilgili politikalarınıza yön verme şansı tanırsanız, kampanyanız için size çok etkili bir biçimde yardımcı olabiliriz.' Bu, Kennedy'nin hiç alışık olmadığı bir öneriydi.[23]

Evet, Kennedy bu tür kirli pazarlıklara alışık değildi ve bu yüzden de Lobinin teklifini geri çevirmişti. Avukatı Bartlett'e "bir Başkan adayından çok, bir yurttaş olarak tepki gösterdim, kendimi hakarete uğramış gibi hissettim" de-

mişti. Kennedy ayrıca eğer Başkan seçilirse, Başkan adaylarının seçim kampanyası için hazineden gelen para dışında para kullanmalarını yani Lobiden rüşvet almalarını yasaklayacağını da eklemişti.

Genç adam, kendi elleriyle kendi sonunu hazırlıyordu...

Kennedy'nin İsrail'le Kavgası

Sonuçta Kennedy Lobinin desteği olmasa da Başkan seçildi. Lobi Kennedy'e sıcak bakmıyordu. Başkan, Amerikan tarihindeki ilk Katolik Başkan'dı; ayrıca eski bir Büyükelçi olan babası Joseph Kennedy de zamanında Lobi tarafından boy hedefi haline getirilmişti. Kennedy de Lobiye ve İsrail'e pek sıcak bakmıyordu; Başkanlık öncesinde aldığı "ahlaksız teklif" onu Lobiden bir hayli soğutmuştu. İlerleyen aylarda da Başkan, İsrail yönetimiyle büyük bir çatışmaya girdi. Çatışma, İsrail'in nükleer programı nedeniyle patlak vermişti. İsrail Başbakanı Ben-Gurion, hummalı bir nükleer silah üretme programı izliyordu, Kennedy ise nükleer silahlanmayı durdurma programı çerçevesinde Yahudi Devleti'ni bu işten vazgeçmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Pulitzer ödüllü Amerikalı yazar Seymour M. Hersh, *The Sampson Option: Israel, America and the Bomb* adlı kitabında Kennedy ve Ben-Gurion arasında, İsrail'in nükleer programı hakkında "kavga"ya dönüşen çatışmayı ayrıntılarıyla aktarır. Buna göre, bir keresinde dostu Charles Bartlett'e "Bu o... çocuklarının (İsrailliler) nükleer kapasiteleri konusunda bana sürekli yalan söylediklerini biliyorum" diyen Kennedy, elinden geldiğince Yahudi Devleti'nin Dimona reaktöründeki gizli nükleer çalışmalarını engellemeye çalışmıştı. Ben-Gurion'un yazdığı mektuplarda kendisinden "genç adam" diye söz etmesi ve daha üst bir konumdaymış gibi bir üslup kullanması yüzünden de çileden çıkıyordu. Bu arada Kennedy'nin Araplara yönelik olumlu bakış açısı da, onu İsrail ve Lobi gözünde tam anlamıyla boy hedefi haline getirmişti. Kennedy'nin Ortadoğu'da adil bir politika uygulamaya niyetlendiği, daha senatör olduğu sıralarda Fransa'ya karşı bağımsızlık savaşı veren Cezayir'i desteklemesiyle ortaya çıkmıştı. Cezayir bağımsızlığına karşın Fransa'ya büyük askeri destek veren İsrail (bkz. 12. bölüm), JFK'nın "tehlikeli" biri olduğunu daha o zaman sezmişti. Genç Başkan, Beyaz Saray'a oturduktan sonra da Arap ülkeleriyle, özellikle de Mısır'la olumlu ilişkiler kurmaya çalışmıştı.

Kısacası, Amerika ve İsrail'deki Yahudi liderler, ikinci bir Eisenhower vakası ile karşı karşıya kalmışlardı. Ancak bu kez oturup Kennedy'nin seçim kaybetmesini bekleyecek kadar sabırlı değillerdi. Kennedy halktan çok büyük destek alıyordu ve bir sonraki seçimleri kazanacağı da kesin görünüyordu. İsrail ve Lobi, bir beş sene daha bekleyemezdi.

Peki ne yapmalıydılar? Kennedy'i ikna etmenin yolu yok gibi gözüküyordu; bunu zaten seçimden kısa bir süre önce denemiş ve ters tepkiyle karşılaşmışlardı. Bu durumda Kennedy'nin yerine geçebilecek muhtemel Başkanlar üzerinde düşünmek gerekiyordu. Kennedy'nin Cumhuriyetçi Parti'den rakibi olan Nixon da onlar için pek olumlu gözükmüyordu. Eğer seçimlerde Nixon'a

büyük bir destek verip Kennedy'nin kaybetmesini sağlasalar bile, yine de ellerine bir şey geçmeyecekti. Ancak bir başka isim, onlar için çok uygun olduğu sinyalini veriyordu. Bu, Kennedy'nin yardımcısı Lyndon B. Johnson'dı. Son dönemlerde özellikle dış politika konularında Kennedy'le çokça tartışan ve Başkan'la arası oldukça açık olan Johnson, Lobi açısından "ideal Başkan" prototipi çiziyordu. Politik kariyeri boyunca İsrail'e desteğini sık sık vurgulamış ve Başkan yardımcılığı yaptığı dönem boyunca da Yahudi Devleti'ne olan sempatisini açığa vurmuştu.

Eğer İsrail ve Lobi, bir yolunu bulur da Kennedy'nin yerine Johnson'ı Başkan yaparlarsa, oldukça büyük bir iş başarmış olacaklardı. Ama bu normalde mümkün değildi; böyle bir koltuk değişimi olması için Başkan'ın ya istifa etmesi ya da ölmesi gerekiyordu. Başkan'ın istifa etmeye de niyeti yoktu elbette...

Kennedy suikasti tam bu sırada gerçekleşti.

Kennedy Suikastinde 'Son Hüküm': Başkan'ı Mossad Öldürdü!...

Bir önceki bölümde Kennedy suikastinin perde arkasına değinmiş ve olayın arkasındaki masonluk-Yahudi lobisi-İsrail cephesinden söz etmiştik. Paul Findley de bir makalesinde konuya değinir. Findley'in vurguladığı gibi Kennedy suikasti hakkında üretilen komplo teorileri arasında İsrail'in adı hiç geçmemektedir. Oysa Yahudi Devleti Kennedy'i ortadan kaldırmayı istemek için çok fazla gerekçeye sahiptir. Ayrıca Findley'in dediği gibi Kennedy suikasti ile ilgili olarak sanık sandalyesine oturtulan Küba lideri Castro, mafya ya da fanatik anti-komünistler gibi diğer zanlılar bu işi becererek güç ve yeteneğe sahip değillerdir. (Oliver Stone'nun JFK adlı filminde ortaya konduğu gibi Kennedy suikasti son derece planlı ve sofistike bir eylemdir ve devlet içinden odakların işin içine karıştığı kesindir.) Findley, Mossad'ın Kennedy'i ortadan kaldırmayı isteyecek nedenlere ve bu işi yapabilecek güç ve yeteneğe kesin olarak sahip olduğunu hatırlatır. Bu gerçeğe rağmen sanıklar listesinde Mossad ve İsrail isimlerinin hiç geçirilmemesi, kuşkuları daha da artırmaktadır.[24]

Kennedy suikastinde Mossad'ın rolü ile ilgili en detaylı çalışma ise Amerikalı araştırmacı Michael Collins Piper'ın 1993 yılında yayınladığı *Final Judgement* (Son Hüküm) adlı kitapta ortaya kondu. Piper, 335 sayfa ve 600 dipnottan oluşan kitabında Kennedy suikasti ile ilgili "son hükmü" veriyordu: Suikast bir Mossad ürünüdür!...[25]

Piper, öncelikle Kennedy ile İsrail yönetimi arasındaki çatışmanın detaylarını inceliyordu. Bu çatışma o kadar keskindi ki, İsrail Başbakanı Ben Gurion, Nisan 1963'te Kennedy'nin varlığının İsrail'i tehdit ettiğini öne sürerek istifa etmişti.

Suikastin ayrıntılarında çok sayıda Mossad bağlantısı vardı. Piper, New Orleans Savcısı Jim Garrison (*JFK* filminde Kevin Costner'ın canlandırdığı kişi) tarafından suikast ile ilgili olarak soruşturmaya uğrayan Clay Shaw'a dikkat çe-

Kennedy, İsrail yönetimini, başta Yahudi Devleti'nin nükleer programına yaptığı engellemeler olmak üzere, çok konuda rahatsız etmişti. İsrail Başbakanı Ben Gurion, Kennedy'nin varlığının İsrail için bir tehdit oluşturduğunu söyleyerek istifa etmişti.
Bu, Başkan'ın ortadan kaldırılması için yeterliydi. Nitekim Amerikalı araştırmacı Micheal Collins Piper, 1993 yılında yayınladığı Final Judgement (Son Hüküm) adlı kitabında, çok ayrıntılı istihbarat ve delillere dayanarak Kennedy suikasti ile ilgili "son hükmü" ortaya koydu: Suikast bir Mossad ürünüdür!... Yanda, Kennedy'nin cenaze töreni: John, babasının tabutunu selamlıyor...

kiyordu. Çünkü delil yetersizliği ile davadan beraat eden, ancak suikastle ilgisi olduğu aşikar olan Shaw, Mossad'ın paravan şirketi olarak işlev gören bir firmanın yönetim kuruluşunda çalışıyordu. (Piper'a göre, yönetmen Oliver Stone, *JFK* filminde Clay Shaw'un bu Mossad bağlantısını atlamıştır, çünkü Stone'un en büyük finansörü, Arnon Milchan adlı İsrailli bir silah tüccarıdır).

Piper'ın kitabında konuyla ilgili önemli bilgiler aktaran eski bir Fransız istihbaratçı vardır. Bu kişi, Mossad'ın suikastçilerle bağlantı kurarken, Fransız istihbaratındaki bir ajandan yararlandığını söyler. Mossad'la suikastçiler arasında aracılık yapan bu Fransız ajan, Cezayir yanlısı tutumundan dolayı Kennedy'den nefret etmektedir.

Piper, suikastteki Mossad bağlantısının hasıraltı edilmesine de değinir. Belli kişiler, suçu mümkün olduğunca uzak adreslere atmaya çalışmışlardır. Suikasti inceleyen Warren Komisyonu'na, sorumlunun KGB olduğu konusunda en çok telkinde bulunan kişi, CIA eski şefi James J. Angleton'dır. Angleton'ın en önemli özelliği ise İsrail ve Mossad'a olan ünlü yakınlığıdır; CIA şefi olduğu dönemde "Mossad'ın manevi babası" ünvanını kazanmıştır.

Suikastteki "İsrail hipotezi"ni güçlendiren bir başka nokta, Kennedy'nin ardından Başkan olan Johnson'ın İsrail'e olan büyük yakınlığıdır. O tarihe kadar görev yapan Amerikan Başkanları içinde "en İsrail yanlısı" sayılan John-

Kennedy'nin ortadan kaldırılmasıyla Başkanlık koltuğuna oturan Lyndon B. Johson, hem İsrail lobisinin hem de Vietnam'da savaş isteyen ölüm tacirlerinin işine yardı. Üstte, "şahin" Başkan, Vietnam'daki Cam Ranh üssünde Amerikan askerlerine yürüttükleri kirli savaş için "moral" verirken...

son, ilk kez Yahudi Devleti'ne büyük miktarlarda silah yardımı yapmış, 1967 savaşı sırasında İsrail'e gizli yollardan askeri araç ve deneyimli personel göndermişti. Paul Findley, Johnson hakkında şunları söylüyor: "İsrail hükümeti Johnson başkan olursa herşeyin lehlerine dönüşeceğini bilmekteydi ve gerçekten de öyle oldu. Kennedy'nin ölümünden sonra ABD ilk defa İsrail'e çok geniş çapta silah göndermeye başladı. 1967 Haziran savaşı sırasında Johnson el altından İsrail'e hem malzeme hem de personel yardımında bulundu." [26] Lobi, Johnson döneminde lobi yapmaya gerek bile duymamıştı.

Yeni Başkan'ın İsrail'e olan sadakatinin en ilginç göstergelerinden biri ise Amerikan gemisi *USS Liberty*'e yapılan İsrail saldırısıydı.

Liberty'e Saldırı ve Johnson'ın İsrail'e Sadakati

Haziran 1967'deki Arap İsrail Savaşı (Altı Gün Savaşı) sırasında, oldukça ilginç bir olay yaşandı. Amerikan istihbarat gemisi *USS Liberty*, Mısır açıklarında uluslararası sularda gezerken, İsrail uçakları tarafından vuruldu.

İsrail, altı gün süren savaşın dördüncü gününde, Mısır'ı ve Ürdün'ü yenilgiye uğratmış ve çatışmanın asıl kaynağı olan Suriye'ye yönelmişti. İsrail, kuzey sınırındaki Golan tepelerini Suriye'den almak istiyordu; buraya konuşlandırılmış olan Suriye silahları yıllar yılı kuzey İsraillileri rahatsız etmişti. Yahudi Devleti'nin hedefi, savaş bitmeden önce Golan'ı ele geçirebilmekti. Birleşmiş Milletler o sırada tam bir ateşkes ilan etmek üzereydi ve İsrailliler, ateşkes yüzünden Golan'ı ele geçirmekte geç kalmaktan korkuyorlardı.

Amerikan gemisi *USS Liberty* ise bu ortamda İsrail için pürüz durumundaydı. Çünkü gemi hem Arap hem de İsrail tarafının tüm radyo konuşmalarını dinliyor ve gelişmeleri an an izliyordu. İsrailliler, BM ateşkesine rağmen Golan'ı işgal etme niyetlerinin Washington tarafından öğrenilmesini istemiyorlardı. Çünkü Washington'daki yönetim, uluslararası hukuk gereği, İsrail'i böyle bir şey yapmaması için uyarabilir ve bu durumda da Tel Aviv yönetimi zor du-

İsrail uçakları tarafından vurulan Amerikan istihbarat gemisi USS Liberty'nin enkazı; Amerikalı denizciler, İsrail saldırısı sonucunda ölen 34 kişinin tabutlarını gemiye taşıyorlar.

rumda bırakabilirdi. Bu risk karşısında hiç tereddüt etmediler: Liberty'i batırmaya karar verdiler.

İsrail uçakları, 8 Haziran günü, üzerinde Amerikan bayrağı bulunan, Amerikan donanmasının renkleriyle boyanmış ve ismi ve numarası rahatlıkla okunan gemiyi vurdular. Saldırı sonucunda 34 Amerikan denizcisi öldü, 75 tanesi yaralandı. Gemide tam 821 roket ve makinalı tüfek mermisi izi kalmıştı. Gemi, batmaktan zor kurtuldu. İsrailliler tam gemiye çıkmaya hazırlanıyorlardı ki, yaklaşan Amerikan uçaklarının zorlaması nedeniyle uzaklaşmak zorunda kaldılar.

Kuşkusuz bu son derece garip bir olaydı. İsrailliler, gemiye yanlış teşhis sonucunu saldırıldığını açıkladılar, Amerikan hükümeti de bu bunu doğruladı. Ama biraz olsun aklı çalışan hiç kimse buna inanmadı. Çünkü böyle bir şey imkansızdı; gemi Amerikan bayrağı taşıyor, Amerikan donanmasının standart renk ve rakamlarına uygun olarak dolaşıyordu. Nitekim Amerikan Genel Kurmayı eski başkanı başkanlarından Thomas Moorer "saldırının resmi olarak iddia edildiği gibi yanlış teşhisten kaynaklanmış olması olanaksızdır" diye açıklamada bulunmuştu.

Peki neden İsrail bile bile bir Amerikan gemisini vurmuş ve Amerikan hükümeti bu saldırıya karşı Yahudi Devleti'ne "canınız sağolsun, lafı mı olur" gibisinden bir karşılık vermişti?

Bu sorunun cevabı, Amerikan yönetimi ve devlet aygıtı içindeki İsrail yanlılarının olayı kasıtlı olarak ört-bas etmiş olmalarıdır. Eski Dışişleri Bakan

yardımcısı George Ball, Amerikan-İsrail ilişkilerini konu edindiği *Passionate Attachment* adlı kitabında bu konuya değinir. Buna göre, Amerikan Deniz Kuvvetleri, İsrail'in USS Liberty'e saldıracağını kısa bir süre önce çeşitli istihbarat kaynaklarından öğrenmiş ama buna rağmen gemiyi kurmak için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Ball, Beyaz Saray'ın da olaydan haberi olduğunu, fakat Başkan Johnson ve yardımcılarının, İsrail'e hiçbir uyarıda bulunmayarak yalnızca gemiye batı yönüne hareket etmesi için emir verdiklerini yazıyor.[27]

Amerikalı araştırmacı yazar Eustace Mullins de olayın ilginç bir yönünü bildirir: Amerika'nın Tel-Aviv'deki Elçiliğinde görevli olan bir CIA yetkilisi, 7 Haziran 1967 günü McLean VA'deki CIA merkezine İsraillilerin USS Liberty'i batıracaklarına dair kesin bir istihbarat aldığını bildirmiş ama CIA buna rağmen aynı Deniz Kuvvetleri gibi gemiye herhangi bir uyarıda bulunmamıştır. Mullins, olayın asıl organizatörünün Başkan Johnson olduğunu söyler ve saldırının olduğu sıralarda Başkan'ın Beyaz Saray'da Mathilde ve Arthur Krim ile birlikte oluşuna dikkat çeker. Bu iki isim, Mullins'in yazdığına göre, Başkan'ın İsrail'le bağlantısını sağlayanların başında gelmektedir. Mathilde Krim, 1940'lı yıllarda, Menahem Begin'in liderliğini yaptığı Siyonist terör örgütü Irgun'un saflarında çarpışmış eski bir militandır.[28]

Kısacası, İsrail, bir Amerikan gemisini pürüz çıkarmaması için vurmuş, Amerikan Başkanı, Başkan'ın yardımcıları ve Deniz Kuvvetleri ile CIA'daki bazı üst düzey görevliler, buna ses çıkarmamış, hatta Yahudi Devleti'nin öne sürdüğü "yanlışlıkla oldu" mazeretini kabul etmişlerdir. Bu, Başkan Johnson'ın İsrail'e olan sadakatinin Johnson, Kennedy'nin sadakatsizliği nedeniyle vurulmuş olmasından hayli etkilenmiş görünmektedir ve genel olarak da İsrail'in Amerika üzerindeki denetiminin ne denli güçlü olduğunu ortaya koymaktadır.

Olaydan 17 yıl sonra Amerikan donanmasından emekli denizci James M. Ennes Jr., olayın içyüzünü ortaya koyan *Assault on the Liberty* (Liberty'e Saldırı) adlı bir kitap yazmış, ancak Yahudi lobisinin açtığı büyük bir yıpratma ve saldırı kampanyasına maruz kalmıştır.

Noam Chomsky, *USS Liberty* olayını ve İsrail'in 1950'lerde Mısır'daki Amerikan misyonlarına gerçekleştirdiği provokasyon saldırıları birlikte yorumlayarak şöyle diyor:

> İsrailli teröristlerin Mısır'daki ABD kuruluşlarına ve diğer kamu kurumlarına yönelik saldırıları (Lavon Davası) ile, bandırası konusunda yanılması olanaksız *USS Liberty* adındaki ABD gemisine, roketlerle, uçaklarla, napalm bombalarıyla yapılan, ardında 34 ölü, 75 yaralı bırakan, önceden planlandığı açık ve kesin olan saldırı, 'Amerikan Deniz Kuvvetleri'nin 'barış zamanı' başına gelen en büyük uluslararası kaza. Her iki durumda da basın ve bilim çevreleri ya sessiz kaldılar ya da kıvırtmalara başvurdular. İkisi de, ne o an ne de sonradan, hazin bir terör ve şiddet vakası olarak tarihe geçti... *Liberty*'e yapılan saldırı sadece aşağı yukarı bütün basından değil, yüksek rütbeli şahısların resmi raporda olayın örtbas edildiğine dair hiç şüpheleri olmasa da, Amerikan Deniz Kuvvetleri Soruşturma komisyonu ile ABD yönetiminden de yakasını sıyırdı... ABD kuruluşlarına terörist saldırılarda bulunacak ya da bir ABD gemisine saldırarak 100 kadar insanı öldürecek ya da yaralayacak, sonra da cezasız bırakılacak,

hatta bunca zamandır hakkında tek bir eleştiride bulunulmayacak bir ülke daha var mı acaba? [29]

Liberty olayı, Johnson yönetiminin İsrail'e olan sadakatinin bir örneğidir. Johnson'dan sonra Beyaz Saray'a oturan kişi, Richard M. Nixon'dır. Nixon döneminin İsrail dosyası ise oldukça ilginç ve farklı bir görüntü çizmektedir.

Watergate'in Anlatılmamış Hikayesi

Amerikan yakın tarihindeki sansasyonel olayların başında kuşkusuz Başkan Richard Nixon'ı istifa etmeye götüren Watergate skandalı gelir. Skandal, özet olarak, 1972 seçimleri sırasında Cumhuriyetçi Parti'nin rakip Demokrat Parti'nin Watergate'teki merkezini gizlice dinlemesi ve bunun ortaya çıkmasıdır. Başkan Nixon, uzun süre kendisinin bu olaydan haberdar olmadığını öne sürmüş ama Watergate olayının patlak vermesinden 26 ay sonra istifa etmek zorunda kalmıştır.

Watergate özet olarak budur, ancak skandalın bir de anlatılmamış hikayesi vardır. Ve bu hikayenin merkezinde çok önemli bir güç, yani İsrail lobisi ve çok önemli isim, İsrail lobisinin kıdemli temsilcisi Henry Kissinger yer almaktadır.

Amerikalı Ortadoğu uzmanı Richard Curtiss, editörü olduğu Washington *Report on Middle East Affairs* dergisinde Watergate'e uzanan yolun bulanık görüntüsünü aydınlatan bir makale yazmıştı.[30] Curtiss'e göre, olayın kökeni Nixon'ın 1968-1972 arasındaki ilk dönemine dayanıyordu. 1968 seçimlerinde Nixon Demokrat rakibi Lyndon B. Johnson'ı, yani o ana kadar Amerikan tarihindeki en İsrail-yanlısı Başkan'ı yenerek Beyaz Saray'a oturmuştu. O sıralarda dış politika konularının en önemlisi Ortadoğu idi. İsrail 1967'deki Altı Gün Savaşı'nda çok büyük bir Arap toprağı işgal etmişti ve Birleşmiş Milletler'in ünlü 242 sayılı kararına rağmen bu topraklardan çekilmeye de hiçbir şekilde yanaşmıyordu. Amerika Johnson yönetimi sırasında İsrail'in bu mütecaviz tutumunu kayıtsız şartsız desteklemiş ve Yahudi Devleti'ni, işgal ettiği topraklardan geri çekilmemesi için cesaretlendirmişti. Şimdi gözler Nixon yönetimindeydi. Yahudi oylarına rağmen Beyaz Saray'a oturan Başkan Yahudilerin büyük çoğunluğu oylarını kadim dostları Johnson'a hediye etmişlerdi acaba Yahudilere verilen haksız desteği kesecek miydi?

Nixon bu konuda kesin bir tavır koymadı. Ancak kurduğu hükümette bu konuda iki ayrı kanat oluşuverdi. Bir taraf, Nixon'ın Dışişleri Bakanlığı görevine getirdiği William D. Rogers tarafından temsil ediliyordu. Eskiden Eisenhower yönetiminde çalışmış olan Rogers, Amerika'nın Ortadoğu'da tarafsız bir politika izlemesini ve İsrail'i işgal ettiği topraklardan çekilmeye zorlamasını savunuyordu. Ancak yönetimde bir de karşı taraftan önemli bir temsilci vardı. Bu kişi, uzun süredir Nelson D. Rockefeller'ın "sağ kolu" durumunda olan bir Harvard profesörüydü: Henry A. Kissinger. Bir Alman Yahudisi olan Kissinger, bir gizli-Yahudi olan Rockefeller'ın desteği sayesinde yükselmiş, CFR'ye üye

Nixon'ın birinci döneminde Dışişleri Bakanı William Rogers (solda) İsrail'i rahatsız eden bir Ortadoğu palın hazırlamıştı. İsrail'in yönetimdeki temsilcisi olan Ulusal Güvenlik Danışmanı Henry Kissinger (sağda) ise bu planı uygulatmamak için elinden geleni yaptı. Sonuçta kazanan Kissinger oldu v Rogers tasfiye edildi. Ancak Kissinger ve diğer İsrail taraftarları, bununla kalmayacak, İsrail'i rahatsız etmeye başlayan Başbakan Nixon'ı da kara listeye alacaklardı.

olmuş ve iyi bir siyaset bilimci olarak ün yapmıştı. Nixon, biraz da Yahudi lobisini memnun edebilmek amacıyla, Kissinger'a Ulusal Güvenlik Danışmanlığı görevini teklif etti. Richard Curtiss, bu teklifi, Ortadoğu'daki muhtemel bir barışın suya düştüğü an olarak nitelendiriyor.

Kısa süre içinde yönetimdeki kutuplaşma ortaya çıktı. Nixon, Kissinger'ı elinden geldiğince Ortadoğu konusundan uzak tutmak istiyordu. "Henry, kendisi de bir Yahudi olduğu için, bu konuda Arap liderlerin güvenini kazanamayabilir" diyordu.[31] Oysa bu arada Rogers Ortadoğu hakkında İsrail'i ve dolayısıyla Lobiyi hiç memnun etmeyecek bazı girişimlere başlamıştı. Kısa süre sonra Rogers'ın kafasındaki hesaplar, "Rogers Planı" olarak adlandırılmaya başladı. İsrail sürekli olarak bu Rogers Planı'nın tehlikesinden söz ediyordu. Lobi de ayağa kalkmıştı.

Ancak bu ortamda Kissinger sahneye çıktı ve Rogers Planı'nı baltalamaya başladı. İlk yaptığı iş, Lobi liderleri ve İsrail'i destekleyen çeşitli çevrelerin temsilcileriyle bir toplantı yapıp strateji belirlemek oldu. "Başkan'a değil, Dışişleri'ne (yani Rogers'a) yüklenmek gerek" diyordu. Nitekim Kissinger kısa bir süre sonra Rogers'a "yüklenmeye" başladı. Gazetelere Rogers hakkında olumsuz demeçler veriyordu. Bu amaçla yalan söylemekten bile kaçınmadı: Bir keresinde Rogers'ın önemli bir metni Başkan'a sormadan imzaladığını ve bunun bir skandal olduğunu söylemişti. Oysa bu doğru değildi.[32]

Kissinger Rogers Planı'nı uygulamaya sokmamak için büyük çaba harcadı. Sürekli Nixon'a bu konuda telkinde bulunuyor ve eğer Planı onaylarsa bir sonraki seçimde Yahudi lobisini tamamen karşısına alacağını ve bu durumda da seçimi kaybetmeye mahkum olacağı uyarısını ya da tehdidini tekrarlıyordu. Kissinger'ın teklifi ise İsrail'i kayıtsız şartsız desteklemekti. Bunun "Amerikan çıkarları" için en iyi yol olduğunu savunuyordu. Kissinger'ın etkisi sonucunda Nixon Rogers Planı'nı desteklemekten vazgeçti. 17 Aralık 1971'de İsrail Başbakanı Golda Meir'e bu konuda garanti vermiş ve Rogers Planı'nı tüm yönleriyle desteklemediğini söylemişti. Bir ay sonra, Başkan aynı garantiyi Amerikalı Yahudi liderlere de verdi. Kissinger daha sonraki aylarda da Rogers Planı'nı baltalamayı sürdürdü. Amerikan dış politikası, büyük ölçüde Kissinger'ın gayretleriyle ilgi alanını Ortadoğu'dan Çin'e ve Vietnam'a taşıdı. Or-

tadoğu'da ise statüko, yani İsrail işgali korunuyordu. Richard Curtiss, "Kissinger, Ortadoğu'daki yaranın kanamaya devam etmesini istiyordu, öyle de oldu" diyor.[33]

Kissinger, İsrail'i kollamak için uğraşırken, bir yandan da İsrail'in büyük müttefiki durumundaki ırkçı Güney Afrika rejimine destek olmuştu. Apartheid rejimine siyasi destek verirken, "Beyazlar Güney Afrika'da kalmak ve burayı ebedi olarak yönetmek için gelmişlerdir" diyordu.

1972 seçimleriyle birlikte kabinede önemli bir değişiklik oldu: Rogers Dışişleri Bakanlığından alındı ve yerine Kissinger atandı. Ancak Kissinger'ın Ulusal Güvenlik Danışmanlığı sıfatı da hala korunuyordu. Bu, Amerikan tarihinde örneğine rastlanmamış bir durumdu; dış politika hakkında en çok söz sahibi olan iki koltuk da aynı kişiye bırakılıyordu. Kissinger, artık Amerika'yı İsrail'e yardım etmek için istediği gibi kullanabilirdi. Yıllar sonra Menahem Begin, bu olay hakkında, "Dr. Henry Kissinger'ın Amerikan Dışişleri Bakanı olması, Birleşmiş Milletler'in İsrail'in kuruluşuna karar vermesi kadar önemli bir olaydır" diyecekti.[34]

Kissinger Dışişleri Bakanı olduğu dönemde yalnızca dış politikada değil, iç politikada da büyük icraatlar gerçekleştirmişti. Amerikalı yazar Eustace Mullins, bu konuya değinerek Kissinger'ın "hükümet kademelerine çok sayıda gönüllü Siyonisti atadığına" dikkat çekiyor. Mullins'in yazdığına göre, Kissinger, Yahudi lobisinin önde gelen kuruluşlarından biri olan ADL'ye de büyük destek vermiş, bu saldırgan ve kirli örgütün ADL'yi ilerleyen sayfalarda konu edineceğiz ve diğer çeşitli aktif Yahudi örgütlerinin vergiden muaf olmalarını ve benzeri pek çok yasal hak kazanmalarını sağlamıştı. ADL de 1982 yılında Kissinger'ı "yılın adamı" seçti.[35]

Kissinger, dış politikada da kuşkusuz tam bir İsrail yanlısı çizgi izleyecekti. Ancak bu kez bir başka sorun vardı ortada. Rogers gitmişti belki, ancak bu sefer de Nixon Ortadoğu'da adil bir barış kurmaya niyetliydi. Başkan, 1972 seçimlerini kaybetmemek için Kissinger'ın tavsiyesine uymuş ve İsrail'le çatışmaya girmemişti. Yine Kissinger'ın isteği üzerine ilk başkanlık dönemi boyunca İsrail'e yapılan büyük silah yardımlarını da onaylamıştı. Ancak şimdi ipleri eline almak ve Ortadoğu'da dengeli bir politika izlemek istiyordu. Başkan, Curtiss'in deyimiyle İsraillilere dönüp "sizi 4 yıl boyunca tepeden tırnağa silahlandırdık, artık güvendesiniz, öyleyse barış yapın" demeye hazırlanıyordu. Curtiss, tüm dokümanların Nixon'ın hedefinin bu olduğunu gösterdiğini söylüyor.

Bu sıralarda Kissinger ve Nixon arasında bazı sürtüşmeler başladı doğal olarak. Nixon, Kissinger'ın eline tutuşturduğu bazı İsrail yanlısı kararları imzalamamıştı. Ayrıca, Kissinger'ın *Years of Upheaval* adlı anılarında yazdığı üzere, Nixon bundan sonra İsrail'i kayıtsız şartsız desteklememeleri gerektiği konusunda bazı yorumlar da yapmıştı. Başkan, bunları Kissinger'a iyi niyetle söylüyor, onun bakış açısını değiştirmeye çalışıyordu belki ama hata ediyordu. Kissinger çoktan Nixon'ın yoldan çıkmaya başladığını farketmiş ve bir ön-

lem alması gerektiğine karar vermişti. Lobi de, doğal olarak, aynı şeyi düşünüyordu. Richard Curtiss, "tüm İsrail yanlıları, eğer Nixon bir dönem daha görevde kalırsa, İsrail'i işgal ettiği topraklardan çekilmeye zorlayacağına emindiler" diyor.

İşte tam bu sıralar Watergate skandalı alevlendi. Aslında olay seçimlerden kısa bir süre önce patlak vermiş, birilerinin Demokratların Watergate'teki merkezine gizlice girdiği ortaya çıkmıştı. Uzun süre olayın üzerine gidilmedi. Fakat bir süre sonra Washington Post'tan iki muhabir, Bob Woodward ve Carl Bernstein, Watergate'i kurcalamaya başladılar. İlk ortaya çıkan, Demokratların merkezine girenlerin, Cumhuriyetçilerin adamı olduğuydu. Bu durumda tüm parti zan altına girmiş oluyordu. Nixon olaydan haberi olmadığını söyledi ve çok uzun süre de bu konuda ısrar ederek görevini sürdürdü. Ancak Washington Post muhabirleri kararlıydılar. Zaman içinde Cumhuriyetçi Parti'den pek çok yöneticiyi olayla ilişkilendirdiler ve bunların hepsi istifa etmek zorunda kaldı. En son ipin ucu Nixon'a kadar geldi ve Başkan, olaydan haberdar olmadığını ısrarla vurgulamasına rağmen ki bugün de pek çok kişi böyle düşünmektedir siyasi sorumluluk nedeniyle istifa etmek zorunda kaldı. Amerikan tarihinde ilk kez bir Başkan istifa etmişti.

Peki Watergate ile Lobinin ne gibi bir ilgisi vardı? Öncelikle bir noktayı göz önünde bulundurmak gerekir: Watergate skandalını yaratanlar, Nixon'a karşı bir kasıt içindeydiler. Çünkü Başkan olayın içinde olmadığı halde onu öyle gibi göstermek için çok uğraştılar. Olayın peşini çok uzun süre bırakmamaları ve Başkan'ı indirene kadar ısrar etmeleri bunun göstergesidir.

Peki kimdi Nixon'ın düşmanları? Richard Curtiss'in de dediği gibi Nixon "düşmanları"nın genellikle onun Vietnam politikasına karşı çıkan liberaller olduğu düşünülür. Oysa Başkan'ın daha belirgin ve daha da güçlü bir düşmanı daha vardı; Lobi. Başkan da bunun farkındaydı. Verdiği bir direktif bunu açıkça göstermektedir: 1972 seçimlerinden kısa bir süre önce İşçi İstatistikleri Bürosu (Bureau of Labor Statistics) Nixon'ın oylarını azaltabilecek denli kötü rakamlar açıklamıştı. Bu rakamlar, ekonominin gerçekte kötüye gittiğinin bir göstergesi olarak Nixon'a karşı basın tarafından kullanıldı. Bunun ardından, Başkan, Beyaz Saray'daki danışmanlarından Fred Malek'ten istatistikleri hazırlayanların kaç tanesinin Yahudi olduğunu bulmasını istemişti.[36] Bu, Başkan'ın etrafındaki tehlikeyi sezinlediğini gösteren önemli bir işaretti. Nixon, anılarında, Başkanlığı sırasında Yahudi lobisi ile yaşadığı sorunu, onlara karşı koyuşunu ve sonunda mağlup oluşunu şöyle anlatır:

> Karşılaştığım en büyük sorunlardan biri, Amerikan Yahudi toplumunda son derece yaygın olan son derece katı ve dar görüşlü İsrail-yanlısı bakış açısıydı. Bu bakış açısı, Kongre'yi, medyayı ve entellektüel ve kültürel çevreleri de sarmış durumdaydı. II. Dünya Savaşı'nı izleyen çeyrek yüzyılda bu bakış açısı o denli yaygın olmuştur ki, pek çok insan, İsrail-yanlısı olmamayı, anti-İsrail, hatta antisemit olmak olarak algılamıştır. Onlara durumun böyle olmadığını anlatmaya çalıştım ama başaramadım...[37]

Başkan gerçekten de başaramadı. Lobi, medyadaki uzantılarını kullanarak Watergate'e hazine bulmuş gibi sarıldı. Olayı takib eden İki Washington Post muhabirinden (Bob Woodward ve Carl Bernstein) biri, Bernstein, Yahudiydi. Ayrıca bu iki muhabiri teşvik eden ve ilk başlarda hiçbir şeye benzemeyen hikayelerini ısrarla büyük manşetlerle yayınlayan Washington Post editörü Howard Simon da Yahudiydi. Zaten *Washington Post*, aynı diğer medya devi New York Times gibi Yahudi sermayeliydi ve "Yahudi gazetesi" olarak bilinirdi.

Olayın içindeki en önemli kişi ise takma adı "Derin Gırtlak" (Deep Throat) olan bilinmeyen adamdı. Bu adam Beyaz Saray'dan üst düzey bir görevliydi ve olayın başından itibaren *Washington Post* muhabirlerine gizlice bilgi sızdırdı. Woodward ve Bernstein, bilgi kaynaklarını açıklamamaya söz verdiklerini söyleyerek "Deep Throat"un kim olduğunu asla açıklamadılar. Watergate skandalının gerçek mimarı olan bu kişinin kimliği hep gizli kaldı.

Ancak bugün bazı Amerikalı araştırmacı ve yazarlar "Deep Throat'un kim olduğu konusunda önemli bir tahminde bulunuyorlar. Başkan'a çok yakın olan, onun herşeyini bilen ama onu düşürmek isteyen bu kişinin Henry Kissinger olduğuna dair önemli göstergeler var. Amerikalı yazar Seymour M. Hersh, *The Price of Power: Kissinger in the Nixon White House* adlı kitabında bu konudaki delillere dayanarak Watergate'in Kissinger tarafından tezgahlandığını ve Deep Throat'un da Kissinger olduğunu öne sürer. İngiliz gazeteci Patrick Seale da Hafız Esad'ı konu edinen *Asad of Syria* adlı kitabında aynı tezi doğrular.

Bunlara dayanarak, Watergate'in, Lobi tarafından gerçekleştirilen ikinci önemli siyasi darbe olduğunu söyleyebiliriz (birincisi Kennedy suikastiydi). Nixon'ın istifasının ardından pek renkli ve etkili bir kişiliği olmayan Başkan yardımcısı Gerald Ford Beyaz Saray'a oturdu. Dış politikanın, özellikle de Ortado-

Watergate skandalını ortaya çıkaran Washington Post muhabirleri: Carl Bernstein (solda) ve Bob Woodward.

8 Ağustos 1974, Nixon istifasını açıklıyor.

ğu politikasının kontrolü ise tamamen Kissinger'ın eline geçti. Richard Curtiss'in dediği gibi "eğer Nixon bir dönem daha iktidarda kalsaydı, İsrail'i işgal ettiği topraklardan çekilmeye zorlayacak, kendi Ortadoğu politikasını uygulayacaktı, Kissinger'ınkini değil... Ama Nixon'ın Beyaz Saray'dan ayrılmasıyla birlikte, Ortadoğu barışı hayalleri de suya düştü." Yine Curtiss'in dediği gibi eğer Nixon'ın hedeflediği Ortadoğu politikası uygulansaydı, ne Lübnan iş savaşı ne de İsrail'in Lübnan işgali yaşanırdı. Ama Kissinger, Amerikan politikasını İsrail'i kayıtsız şartsız destekleme mantığı üzerine inşa etti. Sonraki hükümetler de aynı politikayı Lobinin de baskıları sayesinde değiştirmeden sürdürdüler.

Kissinger da Rothschildlar'ın yakın akrabası olan Lord Carrington'la birlikte kurduğu lobi şirketi Kissinger Associates aracılığıyla Amerikan politikasına yön vermeyi sürdürdü. Kissinger'ın; Lawrence Eagleburger, Brent Scowcroft, Alexander Haig, Oliver North gibi öğrencileri, Beyaz Saray'da İsrail yanlısı çizgiyi korudular. Bu nedenle Noam Chomsky, Kissinger'ı "Amerikan dış politikasını 'Büyük İsrail' hedefine göre uyarlayan kişi" olarak tarif eder. Amerikalı Yahudi gazeteci Wolf Blitzer, Kissinger'ın ilerleyen yıllarda da "öğrencileri" sayesinde Amerikan politikasını İsrail'e endekslemeyi sürdürdüğünü şöyle anlatır:

> Bugün, Kissinger artık hükümette olmayabilir ama iyi yerleştirilmiş Amerikalı, İsrailli ve Arap uzmanlar sayesinde Amerika'nın Ortadoğu politikasına, onun hala perde arkasından yön veriyor olması gerçekten etkileyicidir. Kissinger'ın özel tavsiyeleri Reagan hükümetinde de hakim ve baskın düşünce halini almıştır.[38]

Beyaz Saray'ın Sonraki Sakinleri: Carter ve Reagan

1976 seçimlerinde Demokratlar, insan hakları, siyasi ahlak gibi konularda duyarlı olduğu izlenimi veren Jimmy Carter'ı Başkan adayı yaptılar. Carter, Watergate nedeniyle büyük oy kaybına uğramış Cumhuriyetçiler'e karşı kolay

bir zafer elde etti. Kissinger'ın Washington'daki resmi görevi sona ermişti; ama pek bir şey farketmedi. 1970'li ve 1980'li yıllarda, Lobinin gücü, Findley'in vurguladığı gibi zirveye ulaştı. Artık hiçbir Başkan Lobiye karşı gelmeye cesaret edemiyordu. Carter yalnızca bir defa, o da son derece önemsiz bir konuda, Lobiye karşı çıkmış ve gereken dersi almıştı.

Carter yönetimi, zaten başından beri Yahudi sermayesiyle çok yakın ilişki halindeydi. İlişki, David Rockefeller tarafından kurulan ekonomik lobi örgütü Trilateral Komisyonu'ndan kaynaklanıyordu (Trilateral için bkz. 6. bölüm). Rockefeller, Trilateral'in başına ünlü bir siyaset bilimci, ekonomist ve Polonya kökenli bir Yahudi olan Zbigniew Brzezinski'yi getirmişti. Ve yine Rockefeller, aynı 1968'de Kissinger'ı Nixon yönetimine sokup Ulusal Güvenlik Danışmanı yaptığı gibi Brzezinski'yi Carter'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı yaptı. Bu arada Carter'ın Dışişleri Bakanı yapmayı düşündüğü George Ball da İsrail aleyhindeki bir iki demeci yüzünden şansını yitirdi ve bu koltuğa da İsrail'e karşı istenen ölçülerde bir sadakate sahip olan CFR üyesi Cyrus Vance oturdu. Zaten Carter hükümetinde Trilateral'den çok kimse vardı. En önemlileri şöyle sıralanabilir:

- Walter F. Mondale, Başkan Yardımcısı
- Zbigniew Brzezinski, Ulusal Güvenlik Danışmanı
- Cyrus Vance, Dışişleri Bakanı
- Warren Christopher, Dışişleri Bakan Yardımcısı
- Lucy Wilson Benson, Dışişleri Bakan Yardımcısı
- Harold Brown, Savunma Bakanı
- W. Michael Blumenthal, Hazine Bakanı
- John Sawhill, Federal Enerji Direktörü
- Robert Duncan, Enerji Bakanı
- Andrew Young, BM'de Amerikan Temsilcisi

Carter, kabinesinin bazı önemli mevkilerine de (az ilerde değineceğimiz) Siyonist örgüt B'nai B'rith üyelerini getirmişti; Harold Brown, Michel Blumenthal, CIA şefi James Schlesinger... Ayrıca iç politika danışmanlarından Robert Lipschutz da B'nai B'rith'in başkanlığını yapıyordu. Edward Sanders ise Carter'ın özel danışmanlığını yapabilmek için AIPAC başkanlığını terketmişti.

Dolayısıyla Carter yönetiminin İsrail'i rahatsız edecek bir tavır izlemesi düşünülemezdi. Öyle de oldu. Hatta Carter yönetimi, İsrail'in ilk sözde barış"ı ya da "geçici ateşkesi" olan Camp David'in mimarı oldu (Camp David için bkz. 8. bölüm). Amerika, Camp David'le birlikte yalnızca İsrail'e inanılmaz boyutlarda para yardımı yapacağını değil, aynı zamanda İsrail'e boyun eğecek olan Arap ülkelerine de tatmin edici rüşvetler verebileceğini gösteriyordu. Camp David'i imzalayarak İsrail'e karşı sürdürdüğü 30 yıllık savaş halinden çıkan Mısır, bu nedenle dünyada İsrail'den sonra en çok Amerikan yardımı alan ülkedir.

Carter yönetiminin Tahran'daki Amerikan rehinelerini kurtarmakta gösterdiği başarısızlık, 1980 seçimlerini Cumhuriyetçilerin adayı Ronald Reagan'a

kazandırdı. Reagan döneminde İsrail'e yapılan yardımlar ise daha öncekilerle kıyaslanamayacak kadar büyük oranlara ulaştı.

Reagan'ın İsrail'e bu denli büyük silah yardımları yollamasının nedeni, Lobinin baskısı değildi. Aksine, Başkan, Kongre'yi İsrail yanlısı kararlarına ikna edebilmek için AIPAC'le işbirliği bile yapmıştı (çoğu kez bunun tersi olur; AIPAC Kongre'yi Başkan'a karşı kullanır). Reagan, Yahudi Devleti'ne çok daha farklı bir nedenden dolayı destek oluyordu: Başkan, aynı Amerika'yı kuran Püritenler gibi bugünkü İsrail Devleti'nin Eski Ahit'te sözü edilen İsrailoğulları'nın temsilcisi sayıldığına, bugünkü Yahudilerin "seçilmiş halk" olduğuna ve Mesih'in gelişiyle birlikte yeniden dünyaya egemen olacaklarına inanıyordu. Ancak bu egemenliğin kurulması için öncelikle bir Armagedon (Mesih'in gelişinin ardından İsrailoğulları ile düşmanları arasında geçeceğine inanılan büyük savaş) yaşanması gerekiyordu. Ve Reagan, ABD Başkan'ı, ciddi ciddi, İsrail'i bu Armagedon için silahlandırma misyonunu üstlendiğini düşünüyordu. İlerleyen sayfalarda yalnızca Reagan'ı değil, yaklaşık 50 milyon Amerikalıyı etki altına alan bu yeni-Püritenliğe (Evanjelizm) ayrıntılı olarak değineceğiz.

George Bush'un Yanlışları ve Mossad'ın 'Bush Suikasti' Planı

Reagan'ın iki dönem süren iktidarının ardından yine Cumhuriyetçilerin adayı olarak Beyaz Saraya oturan George Bush'un Lobiyle olan ilişkisi ise biraz farklı oldu. İlk başta, Lobi Bush'a gayet olumlu bakıyordu. Reagan'ın Başkan yardımcılığını yaptığı dönem boyunca hiçbir olumsuz hareketine rastlamadıkları bu eski CIA şefinin, İsrail'e kayıtsız şartsız destek olacağını düşünüyorlardı. İlk başlarda öyle de oldu. Bush, Lobinin gözüne girmek için Siyonizmi ırkçılık sayan 1975 tarihli Birleşmiş Milletler kararının değişmesine ön-ayak oldu. Bu konuda yaptığı konuşmada "Siyonizmi ırkçılıkla birleştiren Birleşmiş Milletler kararı bir an önce geri alınmalıdır... Her ulusun doğal hakkı olan milliyetçiliği İsrail'den esirgenmemelidir" demişti. Körfez Savaşı sırasında da İsrail ve Lobi Bush'tan çok memnun kaldılar. Başkan, savaşı tam Kissinger'ın gösterdiği biçimde, yani İsrail hesaplarına uygun olarak yürütmüştü (Körfez Savaşı için bkz. 9. bölüm).

Körfez Savaşı'nın ardından Washington'daki hemen herkes Bush'un bir sonraki seçimi kanacağına kesin gözüyle bakıyordu. Çünkü Başkan, kazandığı askeri başarıdan dolayı büyük kamuoyu desteği kazanmıştı ve Lobi de onu destekliyordu. Ama her şey çok kısa bir süre içinde değişti.

Sorun, ilk olarak ekonomik sıkıntıdan doğdu. Amerikan ekonomisi kötüye gidiyordu ve bu da seçmenleri Bush yönetimi hakkında olumsuz düşünmeye yöneltiyordu. Körfez Savaşı'nın büyüsü kısa sürede geçti ve asıl olarak eline geçen paraya bakan sokaktaki Amerikalı, Bush'un aleyhine dönmeye başladı.Ve tam da bu sırada gerçek sorun ortaya çıktı: İsrail'deki Yitzhak Şamir hükümeti, işgal altındaki Batı Şeria'da yeni Yahudi yerleşim bölgeleri inşa etmek için Amerika'dan 10 milyar dolar yardım istediğini açıkladı. Bush bu parayı verebilir ve seçimde Lobinin desteğini kazanabilirdi. Ama parayı verdiğinde ekonomi iyice kötüye gidecekti. Bu nedenle Başkan, İsrail'e hayır demeye

karar verdi. Parayı vermediğinde ekonomiyi toparlayabileceğini, hem de bu tavrı nedeniyle Amerikan seçmeninden olumlu puan alacağını düşünmüştü.

Ama yanılmıştı. Amerikan seçmeni, Bush'un İsrail'e para vermeyerek kendileri açısından iyi bir karar aldığını seçimlere kadar unuttular. Ama Lobi, Bush'un hatasını unutmadı. Tüm Yahudi örgütleri, Yahudi kontrollü medya ve İsrail sempatizanları, Bush aleyhinde ateşli bir kampanya başlattılar. İsrail'de Bush'u firavun giysileri içinde gösteren afişler çizilmiş ve altına "Firavunların üstesinden geldik, Bush'un da üstesinden geleceğiz" cümlesi yazılmıştı.

Aslında İsrail'in Bush'a olan nefreti, yalnızca aleyhinde propaganda yapmakla kalmamış, Yahudi Devleti'nin gizli servisi, Başkan'ı öldürmeyi de planlamıştı. Eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky, çok ses getiren *By Way of Deception*'dan sonra yazdığı *The Other Side of Deception*'da, Mossad'ın düzenlediği "Bush suikasti" planını anlatıyor.[39] Ostrovsky'nin yazdığına göre, İsrail, Mossad ve Lobi Bush'u bir numaralı düşman olarak belirledikleri sıralarda, Başkan yardımcısı Dan Quayle'ye olan sempatilerini koruyorlardı. Çünkü Quayle, Bush'un İsrail'e yönelik son tutumunu desteklemediğini açıkça belli ediyordu. Sicili de Bush'a göre daha temizdi; her zaman İsrail'e olan bağlılığını ifade etmiş ve kanıtlamıştı. Ostrovsky, Başkan ve yardımcısı arasındaki bu ilginç farkın, ilginç bir şekilde gelenekselleşmiş bir durum olduğuna, daha önce de İsrail'le çatışan Başkanların yanından İsrail'e sürekli göz kırpan Başkan Yardımcılarının hep varolduğuna dikkat çekiyor. Eski ajan, bu konuda Eisenhower dönemini, Kennedy-Johnson ve Nixon-Ford yönetimlerini örnek veriyor. Bu ilginç durumun tek mantıklı açıklaması ise Başkanlık koltuğunda oturan kişinin İsrail'e hayır demeyi göze alabilirken, bir sonraki dönemde Lobinin desteğiyle Başkan olmayı uman Başkan Yardımcısının siyasi kariyerini düşünüyor olması...

Önceki sayfalarda aynı konuya dikkat çekmiş ve İsrail ve onun Amerikalı uzantılarının önce Kennedy'den kurtulup yerine Başkan Yardımcısı Johnson'ı geçirdiklerine sonra da Nixon'ı Watergate'le düşürüp yerine İsrail'e yakın ve politikayı Kissinger'a teslim etmeye razı olan Ford'u oturttuklarına değinmiştik. Şimdi Bush-Quayle ikilisinde de aynı durum sözkonusuydu ve İsrailliler daha önce Kennedy'e uyguladıkları planı, "Başkan'ı vur, yardımcısını getir" formülünü uygulamaya karar vermişlerdi.

Ostrovsky'nin yazdığına göre, Bush suikasti, 1991'de Madrid'de yapılan Arap-İsrail barış görüşmeleri sırasında gerçekleştirilecekti. O sıralar görüşmelerin yapılacağı Madrid Sarayı dünyanın en iyi korunan yeri sayılırdı; Madrid polisi olağanüstü güvenlik önlemleri almış, ayrıca konferansa katılan liderler de kendi güvenlik servisleri tarafından koruma altına alınmıştı. Kimse, bu güvenlik önlemlerini aşıp, hem İspanyol polisi, hem de CIA tarafından korunan Bush'u vurmayı başaramazdı. Ancak Ostrovsky'nin belirttiği gibi Mossad, konferansın güvenlik sisteminin sorumluluğunu İspanyol servisleriyle ortak olarak üstlenmişti ve doğal olarak alınan güvenlik önlemlerinin detaylı bir planına sahipti. Mossad yönetimi, Bush'u öldürmek için ne yapılması gerektiğini de hesaplamıştı. Bu iş için Mossad içinde özel bir "Kidon grubu" (infaz timi) görev-

lendirilmiş ve bunlar da üç Mossad işbirlikçisi profesyonel Filistinli'yi bu iş için ayarlamışlardı. Suikasti, Mossad'ın hazırladığı plana göre bu üç Filistinli Ostrovsky adlarını Beijdun Salameh, Mohammed Hussein ve Hussein Shahin olarak veriyor yapacak ve suç da Filistin örgütlerinin en radikallerinden olan Ebu Nidal fraksiyonu üzerine atılacaktı. Mossad, sözkonusu üç militanın Bush'a yaklaşmasını sağlayacak, suikastin ardından da Bush'u koruyamadıkları için üzgün olduklarını ama zaten kendilerinin birinci görevlerinin bu olmadığını açıklayacaklardı.

Ancak Ostrovsky'nin yazdığına göre, bu plan, gerçekleşmesi hesaplanan günden kısa bir süre önce, Mossad içindeki bazı ılımlı elementler tarafından medyaya sızdırıldı. Jack Anderson ve Jane Hunter gibi Ortadoğu konusunda uzman sayılacak gazeteciler, bu planı köşelerinde yazdılar. Bunun üzerine de Mossad suikastten vazgeçti. Amerika, ikinci bir Kennedy vakasının eşiğinden dönmüştü.

Ancak İsrail yine de kısa bir süre sonra Bush'tan kurtuldu; öldürerek değil ama daha "demokratik" bir yoldan... 1992 seçimlerinde tüm Yahudi örgütleri, tüm İsrail sempatizanı medya, Bush aleyhinde yoğun bir kampanya izlerken, Bush'un rakibine de büyük destek verdiler. Başkan seçildiğinde İsrail'in çıkarlarını korumak için herşeyi yapacağına söz veren Clinton, seçimleri kazandı, Beyaz Saray'a oturdu ve Amerika'nın ilk "goyim-olmayan yönetimini" kurdu!...

İlerleyen sayfalarda Clinton yönetimine değineceğiz. Ancak bundan önce, İsrail'in Amerika üzerinde kurduğu diğer bazı denetim mekanizmalarına göz atmak gerekiyor.

Sistemin İçine Sızmak

Bilindiği üzere, gücün önemli bir parçasını istihbarat oluşturur. Eğer bir şey hakkında istihbarata sahipseniz, onun üzerinde gücünüz vardır. İsrail'in ABD üzerindeki gücünün önemli bir bölümü de, Yahudi Devleti'nin Amerikan sistemi içinde kurduğu inanılması güç istihbarat sistemidir.

Findley, They Dare to Speak Out'un 5. bölümüne, ABD Savunma Bakanlığı, yani Pentagon'un ne derece iyi korunan bir "gizli merkez" olduğunu anlatarak başlar. Pentagon'un birimlerinde her gün Amerika'nın en gizli sırları dolaşır. Bu yüzden yabancı hiç kimse buraya adım atamaz. Kimse özel kimlik kartı olmaksızın binalara giremez. Her yerde silahlı muhafızlar dolaşır. Bir kaleden farksız olan bu merkezde, Amerika'nın en ileri teknolojisi kullanılarak Amerika'nın en gizli bilgileri saklanmaktadır.

Ama bu bilgiler pek de o kadar güvende değillerdir. Çünkü birileri, sürekli olarak kurdukları sızıntı sistemi sayesinde bu bilgileri çalmakta ve yabancı bir ülkeye aktarmaktadırlar. Bu "birileri", tahmin edilebileceği gibi, Yahudilerdir ve gizli bilgileri götürüp verdikleri ülke de İsrail'dir. Eski bir büyükelçi, Pentagon'da İsraillilerin nasıl bir istihbarat sistemi kurduklarını şöyle anlatmaktadır:

> İsrail'e buradan sızdırılan bilgi inanılmaz boyutlardadır. Eğer Savunma Bakanının bilmesini istediğim ama İsraillilerin haber almasını istemediğim bir şey varsa, Bakanla başbaşa görüşene kadar beklemek zorunda kalırım. Buradaki hayatın kuralları arasında, İsrail'den saklanması istenen bir şeyin kesinlikle yazıya dökülmemesi kuralı vardır. Hiçbir üst düzey görevli böyle bir hatayı yapmaz. Bu kişiler bu tür bir konuyu kalabalık salonlarda konuşmanın da büyük bir hata olduğunun bilincindedirler.[40]

Pentagon'daki bu garip atmosferin nedeni, İsraillilerin kurduğu haberalma sistemidir: Lobi, Kongre'de olduğu gibi Pentagon'da da Yahudi görevlileri, İsrail sempatizanlarını ya da parayla satın alınmış kişileri devreye sokmakta ve İsrail hesabına çalıştırmaktadır. Pentagon'daki bu tür "İsrail ajanları"nın görevi, İsrail'i ilgilendirebilecek her türlü gizli Amerikan belgesini ele geçirmek ve Yahudi Devleti'ne sızdırmaktır. Aslında çoğu kez Amerikalılar sahip oldukları istihbaratı İsraillilerle paylaşırlar. Ancak yine de bazen bazı bilgileri kendilerine saklamayı tercih ettiklerinde, İsrailliler bu tehlikeyi de bilgileri çalarak çözmektedirler. Ayrıca İsrailliler, kimi zaman doğal yoldan elde edebilecekleri bir bilgiyi de çalmayı tercih etmektedirler. Bunu bir tür güç gösterisi olarak görmektedirler çünkü.

Findley, İsraillilerin Amerikan sistemi hakkındaki istihbaratının ne ölçüde olduğunu gösteren ilginç bir olay anlatır. Buna göre, 1973'teki Yom Kippur savaşının ardından İsrailliler, Amerika'dan silah stoklarını doldurmasını isterler. O sıralar Amerikan dış politikası tamamen Kissinger'ın kontrolündedir ve dolayısıyla İsrail'in bu isteği hemen kabul edilir. Amerikalılar, İsrail'e büyük bir silah sevkiyatına başlarlar. İsraillilerin istekleri arasında çok sayıda 105 milimetrelik toplara sahip son model Amerikan tankları da vardır. Ama İsraillilerin istedikleri kadar tank, Amerikan ordusunun bile elinde yoktur. Bu nedenle Amerikalılar tank siparişinin bir kısmını 90 milimetrelik toplara sahip olan bir önceki modelle tamamlarlar. Tanklar ellerine geçtiğinde İsraillilerin ilk işi, "bize külüstürleri yollamışlar" diyerek Amerikalılara küfretmek olur. Ellerinde yeteri sayıda 90'lık tank mermisi olmadığını farkettiklerinde ise daha da sinirlenir ve Amerikalılar'dan hemen bu cephane açığının giderilmesini isterler. O sıralar Pentagon'da görev yapan Thomas Pianka olayın devamını anlatırken, "istedikleri cephaneyi bulabilmek için ordunun tüm depolarını araştırdık. Elimizden geleni yaptık ama 90'lık mermi bulamadık. Bunun üzerine özür dileyerek durumu İsraillilere bildirdik" diyor. Ancak bir iki gün sonra İsrail'den çok ilginç bir cevap gelir: "Hayır, elinizde bu mermiden var. Hawaii'deki donanma silah deposunda 15 bin tane 90'lık mermi bulunuyor." Pianka bunun üzerine hemen Hawaii'ye baktıklarını ve gerçekten de orada İsraillilerin söylediği mermilerin bulunduğunu gördüklerini söyleyerek şöyle diyor: "Bizim kendimizin bulamadığımız cephaneyi, İsrailliler bulmuşlardı." [41]

Bu olay kuşkusuz ilginç bir olaydır ve İsrail'in Amerikan devlet ve ordu sistemi üzerinde şaşırtıcı bir istihbarata sahip olduğunu göstermektedir. Bu istihbaratın üzerine bir de İsraillilerin baskı mekanizması eklenince, İsrail iste-

diği herşeyi elde eder hale gelmektedir. Findley, kitabında bir askeri uzmanının bu konuda yaptığı şu yorumu aktarır:

> İsrail elçiliği şehirdeki diğer herhangi bir elçiliğe göre çok daha etkilidir. Herhangi bir gün sizin gündeminizde ne olduğunu bilirler. Dün gündemde ne vardı, onu da bilirler. Yarın ne yapacağınızı da bilirler. Ne yaptığınızı ne söylediğinizi en ince ayrıntılarıyla bilirler... İstedikleri bir şeyi alamayınca, İsrail yanlısı gazetelere durumu bildirirler. Bir süre sonra Dışişlerine ya da Savunma Bakanlığı'na bir muhabir gelir ve bir sürü soru sorar. Sorular o denli detaylıdır ki, yalnızca İsrailli görevliler tarafından gönderilmiş olabileceklerini anlarsınız. Bazen de baskı doğrudan AIPAC'ten gelir.[42]

Findley, her yeni üretilen Amerikan silahından ya da askeri teçhizatlardan İsraillilerin haberdar olduğunu ve bunu almak için hemen istekte bulunduklarını yazıyor. Pentagonlu yetkililer çoğu kez İsrail'in bu isteğine direnirler, çünkü üretimi yapılan silah ya da teçhizat henüz Amerikan ordusuna yetecek kadar çok üretilmemiştir. Ancak bu tür olayların hemen hepsinde, Beyaz Saray'dan gelen emir, "ne istiyorlarsa verin" olmuştur. Eski bir Dışişleri yetkilisi şöyle demektedir: "Kaç kez Amerika'nın İsrail'den sır saklamaya çalışmaktan vazgeçmesi gerektiğini söyledim. Çünkü yararı olmuyor. Bırakalım istedikleri herşeyi alsınlar. Ne zaman sır saklamaya çalışsak, geri tepiyor." [43]

İsraillilerin istihbarat çalışmaları, Amerikan yetkililerini gizlice dinlemeye kadar uzanmaktadır. 1954'de ABD Büyükelçisi'nin odasına İsrailliler tarafından gizli mikrofon yerleştirildiği, iki yıl sonra aynı yöntemin Amerikan askeri ateşesine de uygulandığı ortaya çıkmıştı. Bazı yetkililer, İsraillilerin bu yöntemi daimi olarak uyguladığına emindirler. Bir Dışişleri yetkilisinin görüşleri şöyledir:

> Bütün şehri dinlediklerini varsayarak hareket etmek zorundayız. İşim sırasında, son derece gizli bazı bilgilerin, bu bilgileri bilmemesi gereken insanlar tarafından konuşulduğuna çok kez rastladım. Onlara, bu bilgiyi edinmek için bizi kim dinliyor, diye sorduğumda hep kesinlikle bunu kendilerinin yapmadıklarını söylüyorlardı... Başarılarını kabul etmek zorundayız. Mossad, sisteme nasıl sızacağını çok iyi biliyor.[44]

Findley, kitabında Amerikan donanmasında Amiral Moorer'ın yaşadığı ilginç bir olayı da aktarır. 1973'teki Arap-İsrail savaşı sırasında, İsrail askeri ateşesi Mordecai Gur, Moorer'ın ofisine gelmiş ve havadan karaya atılan Maverick adlı yeni anti-tank füzeleriyle donanmış avcı uçakları istemiştir. Maverick yeni üretilmiş bir füzedir ve Amerikan ordusunun elinde de henüz az sayıda vardır. Ayrıca bu silahın dışarı verilebilmesi için Kongre'nin özel onayı gerekmektedir. Moorer, tüm bunları Gur'a anlattığında şu cevabı alır: "Sen uçakları bir an önce hazırla, biz Kongre'yi hallederiz." Moorer'ın söylediğine göre, Gur, gerçekten de Kongre'yi "halletmiş" ve Amerika'nın Maverick füzeleriyle donanmış tek uçak filosu kısa bir süre sonra İsrail'e yollanmıştır. Moorer, o sıralar başı Watergate'le dertte olan Başkan Nixon'ın da olaya müdahale edemediğini söyler ve ekler:

Ancak zaten şimdiye kadar İsrail'e karşı koyabilmiş bir Başkan'a rastlamadım. Her zaman istedikleri şeyi alırlar. Zaten burada neler olup bittiğini de her zaman bilirler. En son olarak hiçbir önemli bilgiyi yazıya dökmemeye karar verdim. Eğer Amerikan halkı, bu insanların bizim hükümetimiz üzerinde ne gibi bir etkiye sahip olduğunu bilseydi, silahlı bir ayaklanma başlatabilirdi. Bu ülkenin yurttaşları, neler döndüğünden habersizdirler.[45]

İsrail'in Amerikan devlet sistemi Kongre, Beyaz Saray, Dışişleri, Pentagon gibi üzerinde bu denli güçlü bir denetim kurmuş olması kuşkusuz son derece çarpıcı bir gerçektir. Bu bizlere, Yahudi Devleti'nin sol literatürde sıkça söylendiği gibi "Amerika'nın bekçi köpeği" olmadığını, aksine kendi bağımsız hedefleri için Amerika'yı kontrol altına almaya çalıştığını ve bunu büyük ölçüde de başardığını gösterir. Öyle ki Paul Findley, *They Dare to Speak Out*'un, "America's Intifada" başlıklı son bölümünde, ABD'nin İsrail egemenliğinden kurtulmak için büyük bir başkaldırı, bir "intifada" başlatması gerektiğinden söz eder.

Ancak İsrail'in Amerika üzerindeki sözkonusu egemenliği, yalnızca Amerikan devlet sistemi üzerindeki denetime dayanmamaktadır. Yahudi Devleti, Amerika içindeki uzantılarını kullanarak, Amerikan toplumunu da denetim altında tutar. Bu toplumsal kontrolün farklı araçları vardır. İlerleyen sayfalarda bunlara değineceğiz.

B'nai B'rith'in Kirli Tarihi

Amerika'daki Yahudi örgütleri arasında, B'nai B'rith özel bir yer tutar. "Ahit'in Çocukları" anlamına gelen ve yalnızca Yahudileri üye kabul eden örgüt, Amerika'daki Yahudi gücünün farklı bir boyutunu oluşturur.

B'nai B'rith 1843 yılında bir grup Amerikalı Yahudi tarafından kuruldu. Örgüt, yalnızca Yahudilerden oluşan bir mason locası görünümündeydi. Amerika'daki mason localarının ilk kurucuları olan Yahudiler (bkz. 2. bölüm), kendilerine has bir loca kurmaya karar vermişlerdi. "Yahudi Ansiklopedisi" *Encyclopaedia Judaica*, "B'nai B'rith tarafından benimsenmiş olan gizlilik, ketumiyet gibi özellikler ve pek çok ritüelin masonik çalışmalardan etkilendiğine kuşku yoktur. B'nai B'rith Yahudi toplumunun içinde masonluğun bir benzeri olma amacı taşımıştır" diye yazıyor.[46]

Nitekim B'nai B'rith kurulduğu tarihten bu yana sürekli olarak mason locaları ile işbirliği, hatta ittifak içinde bulundu. Bu ittifakın, 2. bölümde incelediğimiz ve asıl amacı Mesih Planı'nı gerçekleştirmek olan Yahudi önde gelenleri-masonlar İttifakı'nın bir yansıması olduğunu söyleyebiliriz.

Amerikan EIR (Executive Intelligence Review) grubunun yazdığı The *Ugly Truth about the ADL* (ADL Hakkındaki Çirkin Gerçek) adlı kitapta, B'nai B'rith'in kurulduğundan bu yana düzenlediği bir takım "kirli" operasyonlar anlatılır (ADL, B'nai B'rith'in bir koludur, birazdan ona da değineceğiz). Bunların bir tanesi, B'nai B'rith'in Başkan Lincoln suikastinde oynağı roldür...

Bu olayın arkaplanını görmek için Amerikan İç Savaşı'na bir göz atmak gerekir. Savaşta taraf olan Kuzey ve Güney arasındaki en büyük sürtüşme, bilindiği gibi kölelik meselesiydi. Kuzey köleliğin kaldırılmasını isterken, büyük çiftlik sahiplerinin denetiminde olan Güney köleliliğin kaldırılmasına şiddetle karşıydı. İç savaş içinde Amerikan Yahudilerinin tümüyle bir tarafın yanında yer aldığını söylemek mümkün değildir; Yahudilerin önemli kısmı, coğrafi yönden içinde bulundukları tarafı desteklemişlerdir. Ancak büyük Yahudi örgütlerinin, dolayısıyla en başta da B'nai B'rith'in, taraf tuttuğu kesindir. Güney'i tutmuşlardır çünkü güneyli çiftlik sahiplerine sunulan kölelerin önemli bir bölümü Yahudi tüccarlarının sermayesidir (bkz. 1. bölüm), bu köleleri çalıştıran çiftlik sahiplerinin de kayda değer bir bölümü Yahudidir. Bu nedenle, Yahudi toplumunun bir bütün olarak herhangi bir tarafı tuttuğu söylenemez, ancak Yahudi örgütleri, Yahudi önde gelenleri, Güney birlikleriyle ittifak etmişlerdir. Güney Konfederasyonu içinde yer alan Judah P. Benjamin gibi Yahudi liderlerle, Kuzeyli Yahudi liderler arasında gizli bir iletişim kurulmuştur.

Lincoln suikastine kadar uzanan sözkonusu ittifakın kilit isimlerinden biri, iç savaş sırasında Washington'da avukatlık yapan Simon Wolf adlı B'nai B'rith üyesidir. Daha sonraki yıllarda uzunca bir dönem B'nai B'rith'in başkanlığını yapan Wolf'un gizli faaliyetleri 1862 yılında ilk kez ortaya çıkar. Bu yıl, Wolf, o sıralar Washington dedektiflik bürosunun şefi olan ve daha sonraki yıllarda Lincoln'un kuracağı Amerikan gizli servisinin başkanlığını yapan La Fayette C. Baker tarafından tutuklanır. Tutuklamanın sebebi, Wolf'un Güney adına casusluk yaptığı yönündeki duyumlardır. Olayın daha geniş bir yönü de vardır: Baker, bir süre sonra, Wolf'un Güney adına gizli faaliyetlerde bulunan bir "gizli örgüt"ün üyesi olduğunu açıklar. Bu örgüt, B'nai B'rith'dir. Bu konuda ortaya çıkan delillerin üzerine, Kuzey ordusunun komutasını yürüten General Ulysses S. Grant, 11 numaralı emrini yayınlayarak ordudaki tüm Yahudilerin 24 saat içinde görevlerinden ayrılmalarını ister. General bir "Yahudi düşmanı" değildir ama önde gelen Kuzeyli Yahudilerin Güney'e gizli destek verdiklerine dair ortaya çıkan açık deliller üzerine bu kararı almıştır. Ancak Başkan Lincoln, böyle bir uygulamanın etnik ayrımcılık yaratarak huzursuzluk doğuracağını söyler ve Grant'ten emri geri almasını ister.[47]

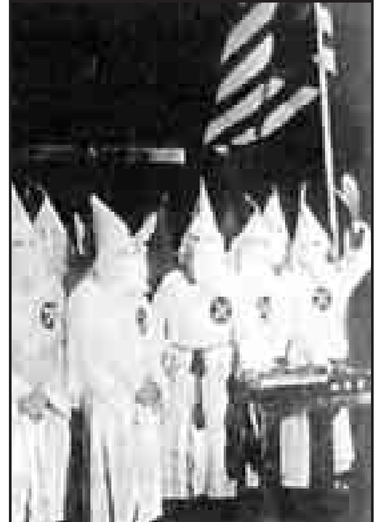
Simon Wolf ve onun ardından tutuklanan öteki B'nai B'rith üyeleri de bir süre sonra kurtulurlar ve Kuzey'in zaferinin ardından, iç savaş sırasında yaşanan sözkonusu B'nai B'rith-Konfederasyon ittifakı unutulur. Ama ne B'nai B'rith ne de bu örgütün önemli ismi Simon Wolf, Kuzey'e olan nefretlerini unutmazlar. Bunun en çarpıcı göstergesi, Wolf'un Lincoln'u vuran tetikçiyle, yani John Wilkes Booth'la olan ilişkisidir. B'nai B'rith'in yayınladığı Simon Wolf: Private Conscience and Public Image adlı Wolf biyografisinde bile gizlenmeyen bu ilişki, son derece yakın bir ilişkidir ve anlaşıldığına göre, tetikçi John Wilkes Booth,"vur" emrini Wolf'tan almıştır. Bu ikilinin Lincoln'ın vurulacağı gün, suikastten bir kaç saat önce Willard Hotel'de buluşmalarının başka açıklaması yok gözükmektedir.[48]

B'nai B'rith, Masonluk ve Ku Klux Klan...

The Ugly Truth about the ADL'de üzerinde durulan konuların başında az önce sözünü ettiğimiz B'nai B'rith-masonluk işbirliği gelir. Kitapta anlatıldığına göre, ilk başlarda İngiltere masonluğuna bağlı olarak gelişen Amerikan masonluğu, 1801'de "Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Ritinin Süleyman Tapınağı Şövalyeleri'nin Süprem Konseyi'nin Kudüs Prenslerinin Büyük Konseyi" olarak yeniden örgütlenir. Bu locaların üyeleri arasında çok sayıda Yahudi göze çarpmaktadır ve B'nai B'rith'in 1843 yılında kurulmasından sonra, Yahudi olmayan masonlarla mason olan Yahudileri barındıran bu iki örgüt, güçlü bir ittifak kurar. Bu ikili ittifak, Amerika'daki köle ticaretini elinde tutar. İç savaşta Konfederasyona birlikte destek olurlar. Daha sonra Lincoln suikastine karışmalarının nedeni de budur. (Lincoln'ün de mason olduğu yönünde masonlarca sık sık öne sürülen bir tez vardır. Ancak bu bir dezinformasyon, yani yanlış bilgilendirmedir. Emekli Büyükelçi İsmail Berduk Olgaçay, *Tasmalı Çekirge* adlı kitabında Lincoln'ün mason olmadığını, ancak kasıtlı olarak masonlarca öyle tanıtıldığını yazar.)

Bu iki müttefikin,yani B'nai B'rith ve masonluğun kölelikten yana olmalarının ardında, ekonomik çıkarlarının yanısıra, ideolojik görüşleri de önemli bir yer tutmaktadır. Kitabın ilk bölümünde, siyah ırkı aşağı gören düşüncenin kökeninin Yahudi kaynakları olduğunu, zenci düşmanlığının Yahudi öğretisinden doğduğunu birlikte görmüştük. Yahudi öğretisine sıkı sıkıya bağlı olan B'nai B'rith ve masonluk ikilisi, bu zenci aleyhtarı düşünceyi korumuşlardır. Köleliğin kaldırılmasından sonra zenci düşmanlığının körüklenmesinde de bu ikilinin büyük rolü vardır.

Bunun en açık göstergesi, Amerika'daki zenci düşmanı akımının en önemli temsilcisi olan ünlü Ku Klux Klan örgütünün B'nai B'rith-masonluk ittifakıyla olan ilişkisidir. Klan, 1860'larda Tennessee'de İskoç ritine bağlı bir grup mason tarafından kurulmuştur. Örgüte katılanlar arasında da, iç savaş

Ku Klux Klan, iç savaşı kaybeden Güneyli masonlar tarafından kuruldu. Yahudi finansörlerce de desteklenen örgütün amacı, ırk ayrımını canlı tutabilmekti.

öncesi kurulmuş olan "Knights of the Golden Circle" (Altın Çember Şövalyeleri) adlı mason locasının üyelerinin çokluğu dikkat çeker. Hem Knights of the Golden Circle hem de Ku Klux Klan örgütlerinin en büyük finansal destekçileri ise B'nai B'rith üyesi ünlü Yahudi finansör Judah P. Benjamin'dir.[49]

Amerikalı tarihçi John J. Robinson da, masonluğun kökenlerini konu edindiği Born in Blood: *The Lost Secrets of Freemasonary* adlı kitabında Klan'ın masonik özelliğine değinir. Robinson'ın yazdığına göre, iç savaşı kaybeden bir grup Güneyli, zenci özgürlüğüne karşı savaşmak için gizli bir örgüt kurmaya karar verir. Bu Güneylilerin çok büyük bölümü masondur ve beyaz egemenliğini korumak için kurdukları örgütü de masonik ritlere uygun olarak şekillendirirler. Locanın sembolü olan "çember"i yeni kurdukları örgütün toplantılarına da uygularlar. Bu nedenle de örgütlerini ifade etmek için "çember"in Yunanca'daki karşılığı olan "kuklos" sözcüğünü kullanırlar. "Kuklos" bir süre sonra, "Ku Klux" haline gelir ve örgütün adı da "Ku Klux Örgütü" anlamına gelen "Ku Klux Klan"a dönüşür. Masonluktaki pek çok sembol ve ritüel Klan'a da aktarılır; el işaretleri, gizli şifreler, el sıkışırken verilen sinyaller ve kutsal yeminler... Robinson'ın yazdığına göre, ilk yıllarda bazı Ku Klux Klan üyeleri, Klan ile masonluk arasındaki ilişkiyi açıkça ilan etmişlerdir.[50] Robinson, Klan'ın 1930'lu yıllardaki hızlı yükselişinin de, Katolikler tarafından doğrudan masonluğun bir etkisi olarak yorumlandığına dikkat çeker. (Katolikler, Klan'ın siyahlardan sonra bir ikinci hedefi olmuşlardır.)

Masonluğun Ku Klux Klan'ın kurucusu olması, locaların siyah insanlara karşı takındığı geleneksel antipatik tavrı da açıklamaktadır. Robinson'ın yazdığına göre, masonlar aralarına siyahları kabul etmemek konusunda genellikle çok hassastırlar ve örgütteki siyahların sayısı, tüm üyelerin yüzde biri kadar bile değildir. Bunun yanısıra, günümüzde Amerika'da yalnızca zencilerin üye olduğu bazı mason locaları vardır; ama bunlar beyaz masonlar tarafından kabul görmemektedirler.[51]

Masonluk ve B'nai B'rith arasındaki ittifak, Ku Klux Klan gibi örgütlerle de sürmüştür ve halen de sürmektedir. Ancak 1913 yılında B'nai B'rith kendi bünyesinde yeni bir örgüt kurmuş ve az önce değindiklerimize benzer kirli işleri de bu örgüte devretmiştir. Bu örgüt, Anti-Defamation League of B'nai B'rith, yani "B'nai B'rith'in Aşağılanmaya Karşı Direnme Birliği" adını taşır. Kısaca ADL olarak bilinen örgüt, antisemitizmle savaş adı altında bir tür "düşünce polisi" işlevi görmektedir. B'nai B'rith'in masonlukla olan geleneksel ittifakını da asıl olarak ADL sürdürmektedir.

Bu nedenle, Amerika'nın düzenini daha yakından tanıyabilmek için, mutlaka ve mutlaka ADL'yi incelemek gerekmektedir.

ADL; Lobinin Toplumsal Denetim Mekanizması

Amerikalıların çoğu ADL'nin (Anti-Defamation League of B'nai B'rith) adını duymamıştır, ancak duyanlar, örgütün ne denli güçlü ve "belalı" olduğunu bilirler. Bu nedenle de ellerinden geldiğince ADL'ye "bulaşmamaya" özen

gösterirler. Çünkü örgüt uzun yıllardır bir tür düşünce polisi olarak çalışmakta, İsrail aleyhine konuşan Amerikalıları çeşitli baskı ve yıldırma yöntemleriyle susturmaktadır.

ADL, sözde Yahudileri aşağılanmaktan kurtarmak, yani Yahudi düşmanlığı ile savaşmak için kuruldu. Ama örgüt, İsrail ya da Amerikalı Yahudiler hakkında söylenen en ufak bir sözü bile "Yahudi düşmanlığı" olarak algılıyor ya da gösteriyordu. Geçmiş yıllarda yüzlerce Amerikalı ADL tarafından; antisemit, ırkçı, neo-Nazi ve de psikopat olmakla suçlanmış ve Yahudi kontrollü medya tarafından da damgalanmıştır.

Amerika'daki Yahudi lobisinin etkisine karşı koymak için kurulduğunu ilan eden "Liberty Lobby" (Bağımsızlık Lobisi) adlı kuruluş, yayınladığı *White Paper on the ADL* adlı kitapçıkta, ADL'nin İsrail Devleti ve Mossad'la olan ilişkilerinden söz eder. Bu konuda ortaya çıkan bilgiler, ADL'nin Mossad'ın bir uzantısı olduğunu göstermektedir. Kitapçıkta, bu noktadan hareketle bir önemli bağlantı daha kurulur; ADL ve Jewish Defence League adlı örgüt arasındaki ilişki!...

Jewish Defence League (Yahudi Savunma Birliği), son derece radikal, hatta terörist bir örgüttür. Haham Meir Kahane tarafından kurulan ve İsrail'de de "Kach" adı altında örgütlenen JDL, başta Araplar olmak üzere tüm "İsrail düşmanları"na hem Amerika'da hem de İsrail'de pek çok kanlı saldırı düzenlemiştir. (Kahane'nin ölümünün ardından bir de "Kahane Chai" adlı ikinci bir fraksiyon doğdu). Örgütün sloganı "en iyi Arap, ölü Arap'tır" şeklinde özetlenir. 1994 yılında El-Halil kentindeki İbrahim Camii'nde namaz kılan Müslümanları topluca tarayan Baruch Goldstein de bir Kahane müridiydi. Bazıları, faşist yöntem ve ideolojisi nedeniyle JDL'yi ve onun türevi olan diğer bazı Yahudi örgütlerini, "judeo-Nazi" olarak tanımlamaktadır.

Bu noktada önem kazanan soru, JDL'nin bu terörist faaliyetlerinin İsrail devleti ile bir ilgisi olup olmadığıdır. JDL'nin terörist faaliyetleri, yıllar boyu hem İsrail otoriteleri, hem de Yahudi lobisinin önde gelenleri tarafından kınanmakta ve bu terörist örgütün İsrail ve lobiye rağmen eylem yaptığı vurgulanmaktaydı. Oysa bu açıklamalar, yalnızca göz boyamak içindi; JDL İsrail yönetiminden ve Mossad'dan aldığı emirleri uyguluyordu. Bu gerçek, Amerikalı Yahudi gazeteci Robert I. Friedman'ın Kahane'yi konu edinen *The False Prophet* adlı kitapta delillendirildi. Kahane ve örgütünü yıllarca incelemiş olan Friedman, JDL'nin ilk kurulduğu günden bu yana üçlü bir komite tarafından yönetildiğini ortaya çıkardı. Bu üçlü komite, örgütün görünüşteki lideri olan Kahane'ye direktif vermekteydiler. Üçlü komitedeki isimler ise oldukça ilginçti: Örgüt kurulduğunda Mossad operasyon şefi olan ve sonradan Başbakanlığa kadar yükselen Yitzhak Şamir, sağ kanat İsrail politikacısı ve Gush Emunim'in önemli ismi Geula Cohen ve ADL'nin üst düzey yöneticilerinden Bernard Deutch!...[52]

Bu üçlü komitenin JDL'yi yönlendirmelerinin bir örneği, 1969 yılında İsrail'den örgüte yollanan hedef değişikliği emriydi. O tarihe kadar Amerika'da-

ki zenci örgütlerine karşı eylem düzenleyen Kahane, Ocak ayında Tel-Aviv'den gizlice gelen bir kurye ile görüşmüştü. Kurye, Kahane'ye artık bir numaralı hedef olarak Sovyetler Birliği temsilciliklerini belirlemeleri gerektiğini söylemişti. Sebep, Sovyet yönetiminin ülkedeki Yahudilerin İsrail'e göç etmesine izin vermemesiydi. Kahane'ye bu mesajı gönderenler, Friedman'ın deyimiyle "İsrailli ve Amerikalı Yahudi iş adamları, emekli İsrail subayları ve üst düzey Mossad görevlilerinden oluşan bir grup"tu. Kurye, JDL militanlarına Mossad tarafından İsrail'de askeri eğitim verileceğini de haber vermişti. Sözkonusu eğitimin idaresini üstlenen kişi ise o zaman Mossad subayı olan Yitzhak Şamir'di.[53]

Tüm bunlar, bize, JDL'nin gerçekte Mossad tarafından perde arkasından yönetildiğini göstermektedir. Diğer bir Mossad uzantısı olan ADL ise doğal olarak JDL'yle gizli bir işbirliği içindedir. ADL yöneticisi Bernard Deutch'un JDL'yi koordine eden üçlü komitede yer alıyor oluşu, bunun bir diğer göstergesidir. Eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky de, Mossad'ın; Kahane takipçileri, ADL ve hatta AIPAC ve UJA (United Jewish Appeal) ile "direk bağlantılar" içinde olduğunu yazar.[54]

ADL ve JDL arasındaki işbirliği ise hedef gösterme ve vurma yönünde bir işbölümü niteliğindedir. *White Paper on the ADL*'de, ADL'nin Amerikan toplumu içinde "Yahudi aleyhtarı" olduğuna karar verdiği kişi ve kurumları tespit edip "kara liste"ye aldığını, bu listedeki isimlerinde JDL militanlarının saldırılarına hedef olduğuna dikkat çekiliyor. JDL'nin fiili saldırıları ile karşı karşıya kalanlar arasında, en başta Müslüman ve Arap kuruluşları ya da "Yahudi Soykırımı"nı yalanlayan Institute for Historical Review gibi (bkz. 5. bölüm) akademik merkezler yer almaktadır. Bu hedefler, ADL tarafından belirlenmekte, JDL tarafından vurulmaktadır. Bir başka deyişle, Jewish Defence League, bir anlamda ADL'nin "cephe" fraksiyonu, bir tür "ADL- C"dir.

İsrail yöneticileri ve Yahudi lobisi tarafından sürekli olarak kınanan Meir Kahane'nin kurduğu Jewish Defence League ve onun İsrail'deki karşılığı olan Kach ve Kahane Chai (Kahane Yaşıyor) örgütleri, gerçekte Mossad ve ADL tarafından kurulmuş ve yönlendirilmiştir. Yanda, Amerika'daki bir yaz kampında eğitim gören "Kahane Chai" örgütünün genç militanları...

ADL'nin hedef göstermek için seçtiği Amerikalılar ise oldukça ilginç bir yöntemle tespit edilir: Örgüt, "İsrail düşmanları"na karşı daha etkin mücadele etmek için, yasadışı bir "fişleme" yöntemi uygulamış ve bunun için de FBI ve CIA'dan bazı görevlileri rüşvetle satın almıştır. Bu konu, 1993 baharında patlak veren bir skandalla ortaya çıktı. 8 Nisan'da California eyaleti polisleri, ADL'nin Los Angeles ve San Francisco şubelerine baskın düzenlemiş ve tüm evraklara el koymuştu. Aynı gün savcılık 800 sayfalık bir soruşturma raporunu basına dağıttı. Ancak hiçbir etkili medya kuruluşu konu hakkında haber yapmadı. Oysa soruşturma sonucunda ortaya çıkan bilgiler çok ilginçti: ADL, yaklaşık 100 politik organizasyon ve 10 bin Amerikan yurttaşı hakkındaki son derece özel bilgileri, kanunları ihlal ederek, hem de FBI ve CIA'nın cesaret edemediği yöntemleri kullanarak dosyalamıştı. Bunun için de FBI'da görevli olan pek çok istihbaratçıya rüşvet vermişti. Bu FBI mensupları, zaman zaman ADL tarafından İsrail'e düzenlenen bedava turlara da katılıyorlardı.

Aslında ADL'nin FBI'yla ilgisi, 1960'lı yıllardan beri sürüyordu. II. Dünya Savaşı'nın ardından ADL yöneticileri ile FBI şefi Edgar J. Hoover arasındaki çok yakın bir ilişki kurulmuştu. 1960'lı yıllarda ise ADL, siyah lider Martin Luther King hakkında elde ettiği bilgileri Hoover'a ileterek FBI için ajanlık yaptı.[55] (O sıralar "insan hakları savunucusu" gözüken ADL, Martin Luther'le çok içli-dışlıydı). Edgar Hoover'ın yüksek dereceli bir mason, hatta "Tapınakçı" ve de homoseksüel olduğuna ise bir önceki bölümde değinmiştik.

ADL'nin bir başka kirli yöntemi daha vardır: Yapay antisemitizm üretmek... Bu örgütün Amerika'da antisemitizmle savaşmak iddiasıyla kurulduğunu belirtmiştik. Yaptığı düşünce kontrolünün, İsrail'i eleştirenler üzerinde kurduğu baskının tek dayanağı, "antisemitizm tehdidi" iddiasıdır. Dolayısıyla ADL, antisemitizmin varlığına muhtaçtır. Bu yüzden de, antisemitizm olmadığı yerde, onu üretme yoluna gitmektedir. (Bu geleneksel yöntemin İsrail devleti tarafından da yoğun olarak kullanıldığını bir sonraki bölümde göreceğiz.) ADL'nin ürettiği yapay antisemitizmin ilginç bir örneği, ADL üyesi Arnold Forster'in yıllar önce bir sinangogun duvarlarına gamalı haçlar çizerken yakalanmasıydı. Benzer taktikler ADL'nin "cephe" örgütü JDL tarafından da kullanılmaktadır: Associated Press'te yer alan bir habere göre, JDL'nin Batı Yakası liderlerinden Irving Rubin, kuzey Hollywood'da Beth Sar Shalom adlı Yahudi dini merkezinin bombalanması olayında rol oynadığına dair ipuçları üzerine tutuklanmış, delil yetersizliğinden serbest bırakılmıştır. ADL'nin yapay antisemitizm üretmek için kullandığı kanallardan birisi de, az önce değindiğimiz gibi bir B'nai B'rith-masonluk ürünü olan Ku Klux Klan'dır. The Ugly Truth about the ADL'de, ADL'nin Ku Klux Klan gösterileri düzenlettiği ve buralarda özellikle Yahudi aleyhtarı sloganlar attırdığına dair bilgiler yer almaktadır. Bir JDL lideri olan Mordechai Levy, Philadelphia'da Ku Klux Klan ve Amerikan Nazi Partisi'nin ortak bir miting düzenlemesini organize etmiştir!...[56]

ADL; Sekülerizmin Amerika'daki Bekçisi

Tüm bunların yanısıra, ADL'nin belki de en büyük icraatı, Amerika'da sekülerizmi güçlendirmek ve genişletmek oldu. Bu yolda ADL'nin en büyük destekçisi ise her zaman olduğu gibi masonlardı.

The Ugly Truth about the ADL'de, ADL'nin, İskoç Riti masonluğu ile birlikte, "Amerika'yı paganlaştırma" yönünde uzun bir mücadele verdiği anlatılıyor (pagan: putperest). Buna göre, bu ikili, Amerika'da Hıristiyanlığı toplum hayatının tümünden çıkarmak ve din-aleyhtarı bir laiklik yerleştirmek hedefindedir. Bu yönde şimdiye dek atılmış olan adımlar, hep bu ikilinin çabalarının sonucudur. Masonluk ve ADL işbirliği, Amerika'yı Hıristiyanlıktan koparmak ve yerine "seküler hümanizm", yeni dinler ya da "Yeni Çağ" (New Age) gibi öğretiler yerleştirmek amacına yöneliktir.

ADL'nin masonlarla olan işbirliği, en çok Yüksek Mahkeme kararlarında ortaya çıkmıştır. Amerikan hukuk sisteminin en üstünde yer alan Yüksek Mahkeme (Supreme Court), bizdeki Anayasa Mahkemesi'nin işlevini görür; çıkarılan kanunların Anayasa'ya uygun olup olmadığına karar verir. Mahkemenin en önemli özelliklerinden biri ise üyelerinin çok büyük bölümünün mason oluşudur. Loca görünümündeki bu "anayasa mahkemesi"nin en büyük misyonlarından biri ise laikliğin güç ve etkisini genişletmektir. Mahkemenin tarihi, dinin toplum hayatından tamamen çıkarılmasına yönelik kararlarla doludur. Yüksek Mahkeme'nin bu konuda aldığı kararlar arasında; devlet okullarında her sabah yapılması önerilen duayla ilgili kanunun iptali, dini sembollerin kamu alanlarında kullanılmasının yasaklanması, dini bayramların kutlanmasının yasaklanması, devlet okullarında sınıflarda Kutsal Kitap bulundurulmasının yasaklanması, normal mahkemelerin dua ile açılmasının yasaklanması gibi örnekler yer alır. Mahkeme'nin bu konudaki bakış açısı, İskoç Ritine bağlı 33. dereceden mason olan Hugo Black'ın 10 Şubat 1947 yılındaki bir açıklamasında özetlenmiştir. Black şöyle demiştir: "Anayasada bir dinin devlet eliyle tesis edilmesini yasaklayan madde, gerçekte din ile devlet arasında kalın bir duvar örülmesini gerektirmektedir."

Yüksek Mahkeme'nin bu sekülerizm misyonunun en büyük destekçisi ise yıllardır ADL'dir. İki ADL üyesi, Jill Donnie Snyder ve Eric K. Goodman'ın kaleme aldıkları *Friend of the Court*, 1947-1982 adlı kitapçıkta da açıkça belirtildiği gibi ADL "din ve devlet arasındaki kalın duvar"ın başta gelen savunucusudur ve Mahkeme'nin dini toplum hayatından çıkarmaya yönelik uygulamalarının hepsini büyük bir heyecanla desteklemektedir. Hatta kitapçıkta yazıldığına göre, ADL sözkonusu "duvarın daha da kalınlaşmasından" yanadır. Okullardaki din derslerinin kaldırılması ve benzeri uygulamaların başta gelen savunucusu olan örgüt, çok defalar "ispiyonculuk" görevini de üstlenmiş ve laikliğe aykırı bulduğu yerel bazı uygulamaları Yüksek Mahkeme'ye şikayet etmiştir. ADL, Hıristiyanlığı toplum yaşamından çıkarmak için bu denli uğraşırken, bir yandan yeni türeyen bir takım sapkın dini akımlara da var gücüyle destek olmaktadır. Dindarların, bu örgütü "Amerika'yı paganlaştırmak"la suçlamaları-

nın nedeni budur.[57] Masonluk ve başta ADL olmak üzere Yahudi lobisi, Amerika'nın "zinde güçleri" konumundadırlar...

Yahudi önde gelenleri ve masonluk arasındaki İttifak'ın Amerika'yı daha da sekülerleştirmek istemelerindeki amaç açıktır. Amerika'nın bir "hıristiyan" toprağı olmasını değil, adı konmamış da olsa bir "Yahudi toprağı" olmasını hedeflemektedirler. Aslında, sekülerizmin, ya da daha yerinde bir ifadeyle Yeni Seküler Düzen'in (*Novus Ordo Seclorum*) üretilmesindeki gerçek amacın bu olduğunu söyleyebiliriz. 2. bölümde İttifak'ın hıristiyan dini otoritesine karşı giriştiği uzun savaşı ve bu savaşın bir parçası olarak ürettiği sekülerizmi incelemiştik. Amerika'da ya da başka bir yerde yapılan "daha da sekülerleşme" hareketleri, bu büyük planın, tüm dünyayı kapsayan bir Yahudi egemenliğini öngören Mesih Planı'nın birer parçasıdır. Yahudi egemenliği, bu egemenliğe temel prensipleri nedeniyle karşı çıkacak olan diğer dinleri tasviye etmeye çalışmaktadır.

Ancak burada ilginç bir istisnanın varlığından söz etmek gerekiyor: Yahudi egemenliği, genel olarak diğer dinlerin zayıflatılmasını gerektirirken, bazı Hıristiyan mezhepleri bu kuralın dışında kalmaktadır. Çünkü bu Hıristiyan, daha doğrusu Protestan mezhepleri, Yahudilik'ten etkilenmiş, Yahudi dini kaynaklarını benimsemiş ve Yahudi dünya egemenliği hedefini de onaylamış durumdadırlar. Kitabın önceki bölümlerinde, en başta Püritenlik ve onun türevleri olan bazı Hıristiyan mezheplerinin Yahudilere olan ilginç bağlılığına ve Mesih Planı'na verdikleri desteğe değinmiş, bu mezheplere bağlı kişilerin "Hıristiyan Siyonistler" sıfatını kazandıklarını görmüştük.

İşte Yahudi egemenliğine engel çıkarmayan, aksine onu destekleyenler, sözkonusu "Hıristiyan Siyonistler"dir. Ve bu "judaizer" mezheplere bağlı olanlar, geçmişte Mesih Planı'nı destekledikleri gibi bugün de desteklemektedirler. Amerika'nın üzerindeki Yahudi egemenliğinin önemli bir boyutu da budur.

Dolayısıyla şimdi, modern Hıristiyan Siyonistleri ya da bir başka deyişle çağdaş Püritenleri incelemek gerekmektedir.

Amerika'nın Çağdaş Püritenleri

Siyasi Siyonizmin ilk büyük önderi olan Theodor Herzl, ilk siyonist Kongre'yi 1897 yılında İsviçre'nin Basel kentinde toplamıştı. Bu ilk kongrenin ardından hızla gelişen Siyonist hareket, 3. bölümde incelediğimiz gibi önündeki engelleri bertaraf ederek hedefine, yani Yahudi Devleti'ne yürüdü.

1985 Ağustosunda yine Basel'de, yine ilk kongrenin yapıldığı salonda bir Siyonist Kongre daha yapıldı. Oldukça geniş kapsamlı olan kongreye 27 ayrı ülkeden 589 delege katıldı. Ancak bu kongrenin, Theodor Herzl'in düzenlediği ilk Siyonist Kongre'den önemli bir farkı vardı. İlk Siyonist Kongre'ye katılanların tümü Yahudiydi; oysa ikincisinde çok az Yahudi vardı. Çünkü Kongre'nin adı "I. Hıristiyan Siyonist Kongresi"ydi, Kudüs Uluslararası Hıristiyan Elçiliği tarafından düzenlenmişti ve katılımcıların da büyük bölümü hıristiyandı... Üç gün süren kongrenin sonucunda bazı tavsiye kararları alındı. Bunlar

arasında, tüm dünya Yahudilerinin İsrail'e göç etmeye çağrılması ve İsrail'in 1967'de işgal etmiş olduğu Batı Şeria'yı resmen ilhak etmesi talebi yer alıyordu. Kısacası, Hıristiyan Siyonistler, Siyonizmin daha da ileri gitmesini, işgal ettikleri toprakları daha fazla "Yahudileştirmesini" talep ediyorlardı. Bir ara dinleyici sıralarında oturan ılımlı bir İsrailli, ayağa kalkarak son cümledeki ifadenin biraz yumuşatılmasında yarar olabileceğini, çünkü İsrail halkının da yaklaşık üçte ikisinin Batı Şeria'nın ilhakına karşı olduğunu söyledi. Bunun üzerine öfkelenen Uluslararası Hıristiyan Elçiliği temsilcisi Van der Hoeven, şöyle bağırdı: "İsraillilerin ne düşündüğü umurumuzda değil; biz Tanrı'nın ne söylediğine bakarız. Ve Tanrı, o toprakların Yahudilerin malı olduğunu söylüyor."

Kısacası kraldan daha çok kralcı kesilen "Hıristiyan Siyonistler", İsraillilerden daha da radikal birer Siyonist durumundaydılar. Bu kuşkusuz oldukça garip bir durumdu ve ortaya pek çok soru işareti atıyordu.

Prophecy and Politics: Militant Evangelists on the Road to Nuclear War adlı kitabında Basel'deki sözkonusu Siyonist kongreyi üstte verdiğimiz detaylarıyla anlatan Amerikalı bayan gazeteci Grace Halsell, bu soru işaretlerine önemli cevaplar bulmaktadır. Amerika'daki köktenci Protestan cemaatlerinin (Evanjelikler) dini kaynaklarda, özellikle de Eski Ahit'te (Muharref Tevrat) yer alan kehanetleri siyasi olayları tanımlamak için nasıl kullandıklarını araştıran yazar, kitabının büyük kısmında Amerika'daki Evanjelikler ile İsrail ve İsrail lobisi arasındaki ittifakı inceler.[58]

Evanjelizm, sözlük anlamı yönünden, Kutsal Kitap'a yönelmek, dönmek anlamını taşır. Terim ilk kez Protestan Reformu sırasında Luther ve onun bağlıları için kullanılmıştır. Ancak bugün için evanjelizm, Amerika'daki hıristiyan toplumunun tutucu kanadını ifade etmektedir. 20. yüzyıl başında ABD'de Protestanlar arasında liberaller ve tutucular ayrımı başgöstermiş, tutucular kendilerine önce "fundamentalist" (köktenci) adını vermiş, sonraları da Evanjelikler olarak tanımlanmaya başlamışlardır. Bu nedenle, Amerika'daki Evanjeliklerin, pek çok yönden, ülkenin kurucusu olan tutucu Protestan mezhebi Püritenlerin bir devamı oldukları söylenebilir.

Püritenlerin Yahudilere ve Siyonizme olan ilginç bağlılıkları ise çağdaş Evanjelikler için aynı derecede geçerlidir. Bugün Amerika'da 40 milyonun üzerinde Evanjelik Protestan vardır ve bunlar, Eski Ahit'in; Yahudilerin Tanrı'nın Seçilmiş Halkı olduğu, Kutsal Topraklar'ın Yahudilerin malı olduğu, Yahudilerin Mesih'in gelişi ile birlikte bir dünya egemenliğine ulaşacakları gibi hüküm ve kehanetlerini tamamen kabul ederler. Bu nedenle de, bu konuda kendilerine düşen en büyük misyonun, Yahudilerin egemenliğine destek olmak olduğunu düşünürler. Bu desteğin en pratik yöntemi, Amerika'nın İsrail'e yaptığı dış yardımı desteklemektir.

Grace Halsell, Prophecy and Politics'te, Amerika'daki Evanjelik cemaatlerin, günümüz politik olaylarını Eski Ahit'e göre yorumlamaların ve bu noktadan hareketle İsrail'e destek olmalarını konu edinir. Hal Lindsey, Jerry Falwell, Jimmy Swaggart, Pat Robertson gibi Evanjelik liderlerinin, savundukları ve ce-

maatlerine verdikleri bakış açısını şöyle özetler:

> Lindsey, Falwell, Swaggart ve Robertson'ın ve 40 milyonu aşkın Evanjelik fundamentalistin savundukları inanç sistemi, Kutsal Kitap'ta anlatılan Siyon toprağı ve çağdaş İsrail devleti üzerinde odaklanmaktadır. Ve bunlar, Eski Ahit'teki tarihsel Siyon toprağı ile çağdaş İsrail Devleti'ni aynı şey saymaktadırlar.[59]

Halsell, Evanjelik cemaatlerin Kutsal Topraklar'a düzenlediği turlara katılmış, onlarla uzun röportajlar yapmış ve sahip oldukları inanç sistemini ayrıntılı bir biçimde analiz etmiştir. Kitap boyunca vurgulanan önemli nokta şudur: Hıristiyan Evanjelikler; kendilerini "Tanrı'nın Seçilmiş Halkı" olarak gören, diğer tüm ırklardan üstün olduklarını, onları yönetme hakkına sahip bulunduklarını ve Mesih'in gelişiyle birlikte bunu gerçeğe dönüştürüp bir dünya egemenliği elde edeceklerine inanan Yahudilerle tümüyle aynı inanca sahiptirler. Yahudilerin üstün olduklarını kabul etmekte, kendilerini ise onlara destek olmakla yükümlü kişiler olarak görmektedirler. Halsell, Evanjelik cemaatlerinin önde gelen isimlerinden biri olan John Walvoord'un bu konuda kendisine söylediklerini aktarıyor:

> Walvoord, bana tüm Evanjeliklerin inandığı şeyi şöyle açıkladı; Tanrı, tüm insanlara aynı şekilde bakmamaktadır. İnsanları iki kategoriye ayırır; Yahudiler ve Yahudi-olmayanlar. Tanrı'nın bir dünyevi bir de uhrevi olan iki planı vardır. Dünyevi olan Yahudiler içindir. Uhrevi olan ise yeniden-doğmuş (Evanjelik) Protestanlar içindir. Öteki insanlar, örneğin budistler, Müslümanlar ya da Evanjelik olmayan insanlar, Tanrı için önem taşımazlar.[60]

Bu ilginç inanca göre, Yahudiler Tanrı'nın Seçilmiş Halkı'dır ve onlar için dünya egemenliğini öngören ilahi bir plan hazırlanmıştır. Evanjelikler ise bu plana destek olacaklar ve kendileri için gerçek kurtuluş ahirette gerçekleşecektir. Yahudiler için kurulmuş olan plan ki Evanjeliklerin "ilahi" sandıkları bu plan, kitabın başından beri incelediğimiz, Kabalacılar tarafından hazırlanmış olan Mesih Planı'ndan başka bir şey değildir Mesih'in gelişiyle amacına ulaşacaktır. Mesih geldiğinde Yahudiler ve onlara destek olan Evanjelikler bir yanda, "Yahudilerin düşmanları" (ki bu en başta Müslümanları içermektedir) öteki yanda yer alacak, iki taraf arasında büyük bir savaş, Armagedon, yaşanacak ve Yahudiler bunu kazanarak bir dünya egemenliği elde edecektir.

Grace Halsell, kitabında Evanjeliklerin sahip olduğu bu garip inancın çarpıcı bir örneğini, Georgia'lı bir finans yöneticisi olan "Brad"le yaptığı uzun görüşme ile aktarır (Brad'in soyadı isteği üzerine verilmemiş). Halsell, Brad'den aldığı cevapların, Amerika'daki 40 milyonu aşkın evanjeliğin sahip olduğu inancı en iyi şekilde özetlediğini söylüyor. Halsell, bu "prototip" Evanjelikle olan diyaloğunu şöyle aktarıyor:

> ... Bir gün İsrail'deki kutsal bölgelere düzenlenen tur sırasında Brad ile olan sohbetimiz, onun iç geçirerek 'keşke Yahudi doğmuş olsaydım!' demesi ile kesildi... Bunun üzerine, ona Tanrı'nın Yahudilere diğer insanlardan daha farklı bakıp bak-

> madığına yönelik bir soru sordum. 'Elbette' dedi, Tanrı'nın evreni yarattığını ve sonra özel kutsayışını yalnızca Yahudilere verdiğini söyledi. Bu nedenle, ona göre, Yahudiler diğer insanlardan farklı ve onlardan üstündüler. Brad daha sonra tüm Kutsal Topraklar'ın da Tanrı tarafından Yahudilere verildiğini söyledi ve bununla ilgili Eski Ahit ayetlerini gösterdi. Tekvin bölümünün 15. babındaki 18. ayeti de okuyarak 'Mısır nehrinden Fırat'a uzanan tüm toprakların Yahudilere ait olduğunu anlattı...
> Daha sonra Brad'e, Eski Ahit'teki antik İsrailoğulları ile bugünkü İsrail Devleti'nin aynı şey olup olmadığını sordum. Şu cevabı verdi: 'Elbette, 3.000 ya da daha da fazla bir süre önce kurulan İbrani milleti ile 1948'de kurulmuş olan Yahudi Devleti tamamen aynı şeydir. Kutsal Kitap, İsrail'in yeniden kurulacağını haber verir ve 1948'de gerçekten de kurulmuştur. Bu, Kutsal Kitap'a olan inancımızı güçlendirir.' ...
> Brad, insanlığın Yahudiler ve Yahudi-olmayanlar olarak iki ayrı ırka bölündüğü ve Tanrı'nın da her zaman Yahudilerin tarafında olduğu konusunda son derece ısrarlıydı ve yolculuk boyunca beni buna ikna etmeye çalıştı...
> Bir defasında aynen şunları söyledi: "Yahudi-olmayan, pagan (putperest) anlamına gelir; dünyada yalnızca paganlar ve Yahudiler vardır. Ve ben de pagan olmak istemiyorum'... Bunun üzerine ona neden kendisinin ve diğer Evanjeliklerin topluca Yahudiliği seçmediklerini sordum, hıristiyan yerine Yahudi olsalar daha rahat etmezler miydi?... Bana 'hayır' cevabını verdi, 'hıristiyanlar olarak bizim görevimiz, Yahudilere destek olmak, onlara her hareketlerinde yardım etmek, onlara her hareketlerinde destek olmak'.
> Bu nedenle Brad, İsrail'in her türlü politikasını desteklemeye kararlıydı. Örneğin İsrail'in Lübnan'ı işgalinin tamamen haklı bir operasyon olduğu düşüncesindeydi. 'Aldıkları Arap toprakları, onlara Tanrı tarafından verilmiş topraklardır' diyor ve ekliyordu, 'daha fazlasını da almalılar'. Ona 'İsrail'in Lübnan işgali Kutsal Kitap'ta yer alıyor mu?' diye sorduğumda da şöyle dedi: 'Evet, bu kehanetin bir parçasıydı'.[61]

Grace Halsell'in aktardığı bu Evanjelik teolojisi, Martin Luther ile başlayan büyük dönüşümün, Mesih Planı'ndaki misyonunu yeterince yerine getirdiğini gösteriyor. Kitabın ilk iki bölümünde, Protestanlığın, Yahudiler ve onlarla İttifak içindeki Tapınakçı/masonlar tarafından bilinçli olarak üretildiğini, Luther'in başlattığı Eski Ahit'e dönüş hareketinin gerçekte Mesih Planı'nın bir parçası olduğunu incelemiştik. Püritenlikle birlikte zirveye Eski Ahit'e dönüş hareketi, Yahudi önde gelenlerine gönülden destek olan, Mesih Planı'nın gerçekleşmesi için gönüllü yardımcılık yapan bir grup hıristiyan oluşturmuştu. Günümüzdeki Evanjelikler, Mesih Planı tarihinin dönüm noktası olan Protestanlığın gerçekten de Plan'a büyük katkıda bulunduğunu göstermektedir.

Durum o denli ilginçtir ki, Evanjelikler, Kabalacıların Mesih'i getirmek için gerçekleştirmeye çalıştıkları kehanetlere tamamen bağlanmışlardır. Kitabın önceki bölümlerinde, Kabalacıların Mesih'in gelişi için kutsal kaynaklarda yer alan kehanetleri yerine getirmeye karar verdiklerini ve böylece 500 yıllık Mesih Planı'nı uygulamaya koyduklarını inceledik. Bu yüzyıl, bu kehanetlerin en sonuncularının gerçekleşmesine sahne oldu. İsrail devletinin kurulması, Kabalacılar tarafından "Mesih'in ayak sesleri" olarak yorumlanmıştı. Kudüs'ün ele geçirilmesi bir başka kehanetin yerine getirilmesiydi. Gerçekleştirilmesi gereken son kehanet ise SüleymanTapınağı'nın yeniden inşasıydı (bkz. "Giriş").

Evanjelikler de tüm bu kehanetleri aynı Kabalacıların ve diğer Yahudile rin yorumladığı gibi yorumlamakta, aynı Yahudiler gibi kehanetlerin gerçekleşmesi ile birlikte Mesih'in geleceğine inanmakta ve bu kehanetleri gerçekleştirmeleri için Yahudilere her türlü desteği vermeleri gerektiğini düşünmektedirler. Grace Halsell, "Brad"in Mesih'in gelmesi için gereken kehanetlerle ilgili sözlerini şöyle aktarıyor:

Kendisine Mesih'in gelişinden önce neler olması gerektiği sorulduğunda Brad şöyle cevap verdi: 'Birinci şart, Yahudilerin Filistin toprağına dönmeleri, ikinci şart ise burada bir Yahudi devleti kurulmasıdır... İsrail Devleti'nin kurulması ve Yahudilerin kendilerine Tanrı tarafından verilmiş olan topraklara geri dönmesi, bizler için Mesih'in gelişinin çok yakın olduğunu ve Tanrı'nın kutsal planının işlemekte olduğunun açık bir alametiydi. Benim açımdan, İsrail Devleti'nin kurulması, modern tarihin en önemli gelişmesidir, son zamanın ("ahir zaman") başladığının açık bir göstergesidir çünkü. Tanrı bize 1967'de bir işaret daha verdi. Bu işaret, Tanrı'nın Yahudilere Araplar karşısında zafer vermesi ve Yahuda ve Samiriye (Batı Şeria) ile Kudüs'ün eski şehir kısmını Yahudilerin egemenliğine sokmasıydı. 2000 yıldır ilk kez Kudüs Yahudiler tarafından kontrol ediliyordu. Bir kez daha Kutsal Kitab'ın kehanetlerinin doğruluğuna inandım.[62]

Evanjelikler Mesih Planı'na Kabalacılar ve öteki Yahudiler kadar bağlı olduklarına göre, Plan'ı gerçekleştirmek için de onlar kadar çaba göstermektedirler. Ancak Evanjeliklerin Plan'daki rolü, doğrudan uygulama yönünde değildir, daha çok "lojistik" destek vermektedirler. Brad'in, "hıristiyanlar olarak bizim görevimiz, Yahudilere destek olmak, onlara her hareketlerinde yardım etmek, onlara her hareketlerinde destek olmak" derken söylediği gibi Evanjeliklerin misyonu Yahudilere destek olmaktır. Nitekim uzunca bir süredir bu misyonu başarı ile yerine getirmektedirler.

İsrail Lobisi ve Evanjeliklerin Politik İttifakı

Noam Chomsky, Türkçe'ye Kader Üçgeni adıyla çevrilen önemli kitabında, Amerika'daki Yahudi lobisinin gücünün önemli bir özelliğine dikkat çeker: Amerika'daki İsrail yanlıları, yalnızca Amerikalı Yahudilerden oluşmamaktadır. Aksine, İsrail'i ısrarlı bir şekilde destekleyen büyük bir Yahudi-olmayan çoğunluk vardır. Chomsky, şöyle diyor:

Öncelikle, Seth Tillman'ın 'İsrail lobisi' dediği olgunun Amerikalı Yahudi toplu mu ile sınırlı olmadığı belirtilmeli. Bu olgu, liberal zihniyetin büyük bir bölümü nü, sendika liderlerini, dinsel fundamentalistleri, içeride devlet öncülüğündeki yüksek teknolojili üretim (yani askeri üretim) ile dışarıda askeri bakımdan tehdit kar ve maceracı, bunun yanında bu kategorileri yatay kesen ateşli ve savaşma ya hazır her renk sırmadan apoletleriyle güçlü devlet aygıtından yana 'tutucular'ı kapsamaktadır.[63]

Chomsky, İsrail yanlısı Amerikalıları bu dört kategoride topladıktan sonra, Evanjeliklerin İsrail'e destek olmasının ardındaki mantığa da değinir. Ona

göre Evanjeliklerin bu tutumunun iki nedeni vardır. Birincisi, az önce değindiğimiz teolojik nedenlerdir (Eski Ahit kehanetleri, Yahudilerin "Seçilmiş Halk" olduğu safsatası vs.). İkincisi ise iki tarafın da özellikle son dönemlerde ortak bir düşmana sahip olmalarıdır. Ortak düşman, İslam'dır. Chomsky şöyle diyor:

Evanjeliklerle Siyonistlerin iki temel noktada yakınlığı sözkonusuydu (birincisi Evanjeliklerin dini inançları)... İkincisi ve dolaylı olanı ise Evanjeliklerin İslam'la ilgili yorumlarıydı: Arap halkın esaretinden, dünyadaki antisemitizmin büyük bölümünden ve İsrail karşıtı hissiyattan, Tanrı'nın adını kirleten İslam sorumluydu.[64]

Amerika'daki Evanjelik Protestanların Yahudi lobisi ile kurmuş oldukları ittifak, İsrail lobisini konu edinen hemen her kaynakta vurgulanır. Evanjelik liderler, İsrail'e yapılan Amerikan yardımının artarak sürmesinde önemli bir pay sahibidirler. Yardımın yanısıra, İsrail'in bir tabu haline getirilmesi, İsrail'i eleştirmenin imkansız hale sokulmasında da Evanjelik propagandanın büyük bir rolü vardır. Evanjeliklerin en önemli liderlerinden biri ve Amerika'daki dini tutuculuğun sembolü olan Moral Majority (Ahlaki Çoğunluk) adlı kurumun yöneticisi olan Jerry Falwell, Püriten teolojisindeki "judaizer" geleneği politikaya aktararak şöyle demektedir: "Sanmıyorum ki Amerika İsrail'e sırtını dönsün ve sonra da ayakta kalmaya devam edebilsin. Diğer milletler İsrail milletine nasıl davranıyorsa, Tanrı da onlara öyle davranır." [65]

Falwell'in söylediklerinin anlamı açıktır; Amerika eğer Tanrı'nın desteğini yanında bulmak istiyorsa, İsrail'e destek olmak zorundadır. Amerika'nın "bekasını" İsrail'e verdiği desteğe endeksleyen bu düşünce, oldukça etkilidir ve 40 milyonu aşkın evanjeliğin yanında diğer Amerikalı Protestanları bile kimi zaman etkileyebilmektedir. Bir başka Evanjelik lider Mike Evans, "İsrail, Amerika'nın Yaşamını Sürdürebilmesinin Anahtarı" (Israel, America's Key to Survival) adlı televizyon programları hazırlamış ve malum evanjelik edebiyatını milyonlara aktarmıştır. Benzeri televizyon programları, radyo yayınları, Evanjeliklerin çıkardığı çok sayıda dergi ve gazete, sözkonusu telkini Amerikan toplumuna enjekte etmektedir. Evanjelikler, Kongre, Beyaz Saray ve resmi kademelerde de etkindirler ve tamamen İsrail yanlısı bir faaliyet göstermektedirler. Evanjelik Kongre üyeleri ile AIPAC üyesi Yahudi Kongre üyeleri arasında İsrail'e sadakat konusunda hiçbir fark yoktur. Ve Evanjeliklerin de amacı, aynı AIPAC ve diğer Yahudi örgütleri gibi İsrail-yanlısı olmayan insanların seçilmesini engellemektir. Jerry Falwell, İsrail'de yaptığı bir konuşmada, "İsrail yanlısı olmayan hiçbir adayın Amerikan Kongresi'ne seçilemeyeceği günler çok yakındır" demiştir.

Evanjelikler, İsrail'in işgal politikasını da şimdiye dek ısrarla desteklemişlerdir. Bazıları daha da ileri giderek, İsrail'den, daha fazla toprak işgal ede rek tüm Vaadedilmiş Topraklar'ı egemenlik altına almasını istemişler, örneğin Jerry Falwell, 6 Şubat 1983'te yaptığı bir konuşmada İsrail'in Nil ve Fırat nehirleri arasında kalan tüm toprakları işgal etmesini "rica" etmiştir. Falwell'in ko-

nuşmasında, İsrail'in kısmen işgal etmesini istediği ülkeler arasında, Irak, Suriye, Türkiye, Suudi Arabistan Mısır, Sudan vardır; Ürdün, Lübnan ve Kuveyt'in ise tamamen işgal edilmesi sözkonusudur. Falwell, bu ilginç işgal kehanetinin ardından da şöyle demiştir: "Tanrı, kendisi için değerli olanı (yani İsrail'i) desteklediğimiz için, Amerika'yı kutsamıştır." [66]

Tüm bu ilginç demeçlerin sahibi olan, "kraldan çok kralcı" olan Moral Majority lideri Falwell, İsrail liderleri ile çok yakın ilişkilere sahiptir. Geçmişte özellikle Likud liderleri Menahem Begin ve Yitzhak Şamir ile çok yakın olan Falwell, Siyonizme yaptığı hizmetler adına Begin'den Vladimir Jabotinsky Madalyası almıştır (Jabotinsky: sağ kanat Siyonizmin kurucusu, Likud Partisi'nin ideolojik öncüsü.) Falwell, dünyada bu madalyayı alan ilk "goyim", yani Yahudi-olmayandır. Bu arada, Falwell'in İsrail'e bu denli ilginç bir destek vermesinin nedenleri arasında, temsil ettiği dini akımın teolojisi yanında, kişisel çıkarlarının da rol oynadığı söylenebilir. Çünkü İsrailliler, Falwell'in ve diğer Evanjelik liderlerin hizmetlerini karşılıksız bırakmamaktadırlar. Grace Halsell, bir makalesinde, eski Likud hükümetindeki Savunma Bakanı Moşe Arens'in, Falwell'e özel bir jet uçağı "hediye ettiğini" yazar.[67] Falwell'in performasının nedenlerinden biri, aldığı bu ve benzeri "rüşvet"lerdir bir başka deyişle...

Evanjeliklerin ABD içindeki politik güçleri ve dolayısıyla da İsrail'e destek olabilme yetenekleri giderek artmaktadır. 1980'li yıllarda Jerry Falwell'in önderliğindeki Moral Majority, Evanjeliklerin en güçlü siyasi organizasyonuydu. 80'lerin sonunda Moral Majority yönetimi bazı mali skandallara karışınca bu örgüt dağıldı ve hemen ardından Evanjelikler bu kez de Christian Coalition adlı örgütü kurdular. Cumhuriyetçi Parti içinde önemli bir desteğe sahip olan ve ülke içinde büyük bir örgütlenme oluşturan Christian Coalition, Amerika'nın en güçlü siyasi organizasyonlarından biri haline gelmiş durumda.[68]

Armagedon'a Doğru!...

Grace Halsell, *Prophecy and Politics: Militant Evangelists on the Road to Nuclear War*'da (Politika ve Kehanet: Militan Evanjelikler Nükleer Savaş Yolunda), adında da anlaşıldığı gibi Evanjeliklerin nükleer savaş hesaplarını yoğun olarak vurgular. Bu nükleer savaş, Kitab-ı Mukaddes'te Armagedon olarak adlandırılan savaştır.

Evanjeliklerin teolojik Siyonizm inancında Armagedon beklentisi önemli bir yer tutar. Eski Ahit'e göre, kıyametten bir süre önce, Mesih'in gelişiyle birlikte Mesih'e tabi olan Yahudiler ve onların düşmanı olan "goyim" arasında büyük bir savaş, bir Armagedon, yaşanacak, Yahudiler büyük kayıplara rağmen bu savaşı kazanacak ve yeryüzünün egemenliğini ele geçireceklerdir. Evanjelikler, Armagedon'un çok yakın olduğunu, bu büyük savaşın içinde bulunduğumuz insan nesli tarafından görüleceğine inanırlar. Onlara göre, bugünkü İsrail ordusu, yakında Armagedon'da "goyim" ile savaşacak olan ordudur. Dolayısıyla İsrail'in askeri gücünü artırmak için ellerinden geldiği kadar çalışmala-

rı gerektiğine inanırlar. Özellikle de İsrail'in nükleer gücüne önem verirler; çünkü Armagedon'un büyük ölçüde nükleer bir savaş olacağı düşünülmektedir.

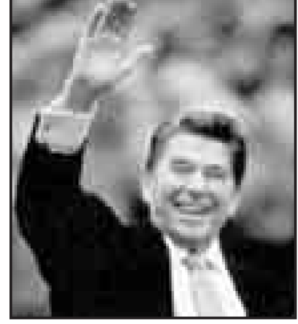
Soğuk Savaş'ın bitimine kadar, Evanjelikler, Armagedon'un Rusya'nın önderliğindeki bir Arap koalisyonu ile İsrail arasında geçeceğini düşünüyorlardı. Nedeni basitti; İsrail'in önceki savaşları özellikle Altı Gün ve Yom Kippur savaşları Sovyet destekli Arap devletleriyle olmuştu. Ancak 1990'ların hemen başında Soğuk Savaş bitti ve Rusya anti-İsrail cephenin sponsorluğunu kesin olarak bıraktı. Araplar da, özellikle son FKÖ-İsrail anlaşması ile, bir bütün olarak İsrail aleyhtarı olmadıklarını gösterdiler. Bu nedenle Armagedon için biçilen yeni düşman, İsrail'e karşı oluşan ve liderliğini İran'ın yaptığı İslami cephedir. Evanjelikler, İsrail ile Müslümanlar arasında nükleer bir savaş beklemekte ve İsrail'in silahlanma politikasını, özellikle de nükleer programını bu hedefe uygun olarak desteklemektedirler.

Bu satırları okuyan birisi, tüm bu Armagedon hikayesinin yalnızca bazı radikaller tarafından kabul gören marjinal bir batıl inanç olduğunu sanabilir. Oysa durum hiç de böyle değildir ve zaten sorun da budur. Armagedon'la ilgili olarak saydığımız beklentiler, tüm Evanjelikler ve Evanjelik teolojisinden etkilenen diğer bazı Protestanlar tarafından benimsenmektedir. Bu nedenle de, Amerikan devlet aygıtı içindeki pek çok üst düzey görevli, pek çok Kongre üyesi ya da hükümet yetkilisi, Armagedon inancına sıkı sıkıya bağlıdır. Hatta, bu inanç, Amerikan sisteminin en tepesinde, Beyaz Saray'a bile ulaşmıştır; 1980-1988 arasında Beyaz Saray'da oturan Ronald Reagan, "Armagedoncu"ların başında gelmektedir.

Grace Halsell, kitabının *Reagan: Arming for a Real Armageddon* (Reagan: Gerçek Bir Armagedon İçin Silahlanma) başlıklı bölümünü Başkan'ın Armagedon teolojisine olan inancına ve bu inancın onun dış politika kararları üzerindeki etkisine ayırır. Evanjelik bir ailede yetişen Reagan, Evanjelik teolojisinin temelinde yer alan Seçilmiş Halk, Mesih, Vaadedilmiş Toprak gibi kavramlara olana bağlılığını yaşamı boyunca korumuştur. Halsell, Reagan'ın yakın çevresiyle sık sık bu konuları konuştuğunu ve M. Tevrat'tan ayetler göstererek Armagedon'un ve Mesih'in gelişinin çok yakın olduğundan söz ettiğini yazar. Jerry Falwell'le yakın ilişkileri olan Başkan, bir keresinde ona, "Jerry, sık sık hızla Armagedon'a doğru ilerlediğimizi hissediyorum" demiş, 1980'deki seçim kampanyası sırasında da Evanjelik lider Jim Baker'la yaptığı sohbet sırasında, "Armagedon'u görecek olan nesil, bizim neslimizdir" kehanetinde bulunmuştu. Bu inançlarını Yahudilerle de paylaşıyordu; 1983 Kasımında AIPAC'in yöneticilerinden Tom Dine'a telefon etmiş, ona Armagedon'la ilgili olarak inandıklarını anlatmış, Eski Ahit'te hikayeleri anlatılan İbranilerin, bugünkü İsrail'le özdeş olduğunu söylemişti.[69]

Amerikalı Yahudi yazar Robert I. Friedman da Zealots for Zion adlı kitabında Reagan'ın sözkonusu inançlarına yer verir. Friedman'ın aktardığına göre, Başkan, Beyaz Saray'da bulunduğu 8 yıl boyunca da Armagedon inancına

bağlılığını korumuştur. Reagan yönetiminden Robert McFarlane, Başkan'ın anti-füze savunma sistemine olan ilgisinin asıl olarak Armagedon beklentilerinden kaynaklandığını söylemektedir. Frank Carlucci ve Caspar Weinberger ise bir gün Başkan'la nükleer silahların önemi üzerinde konuşurken, ondan Armagedon'la ilgili uzun bir vaaz dinlemişlerdir. Reagan, 5 Mayıs 1989'da ise biyografisini yazan Lou Cannon'a, İsrail'in Tapınak Dağı (şu anda üzerinde Mescid-i Aksa'nın bulunduğu, eski Süleyman Tapınağı'nın yeri) üzerindeki egemenliğinin, Armagedon'un yakınlığının önemli bir alameti olduğunu anlatmıştır.[70]

Ronald Reagan; İsrail'i Armagedon için silahlandırmak gerektiğine ve Mesih'in gelişinin yakın olduğuna inanıyordu.

Dolayısıyla Reagan, Eski Ahit hükümlerine sıkı sıkıya bağlıydı, Yahudilerin Seçilmiş Halk olduklarına ve tüm Vaadedilmiş Topraklar'ın da onlara ait olduğuna inanan bir Evanjelik, bir "judaizer"dı. Bu konuda o denli profesyoneldi ki, Mesih'in gelişi için gerekli olan tüm kehanetleri ayrıntılı olarak incelemiş ve Mesih Planı'nın bir kronolojisini çıkarmıştı. ABD Başkanı, kitabın başından bu yana incelediğimiz Mesih Planı'nı, Kabalacılar'ın birbiri ardına gerçekleştirdikleri kehanetleri, önde gelen Evanjelik liderlerden Harald Bredesen'e şöyle anlatmıştı:

> İlk önce, Yahudiler, dünyanın dört bir yanına dağıtılacaklardı. Ancak bunu yapmakla Tanrı'nın işi bitmeyecekti. Tanrı, Mesih'i yollamadan önce, bu kez aynı Yahudileri dünyanın dört bir yanından toplayacak ve İsrail diyarına yerleştirecekti. Bu Yahudilerin taşınmasının nasıl yapılacağı bile Eski Ahit kehanetlerinde anlatılmıştır. Bazılarının gemilerle taşınacağı, bazılarının da yuvalarına dönen güvercinler gibi gelecekleri söylenmiştir ki, bu Yahudilerin gemiler ya da uçaklar yoluyla Vaadedilmiş Topraklar'a taşınacağını gösterir.[71]

Reagan, bu açıklamasının ardından, bir başka Mesih kehaneti olan Kudüs'ün ele geçirilmesinin, 1967'deki Altı Gün Savaşları ile gerçekleştiğini hatırlatmıştı. Mesih'in gelişinin artık an meselesi olduğunu da eklemişti.

Görüldüğü gibi Amerikan Başkanı, Mesih Planı'nın varlığının farkındaydı ve işleyişini de büyük bir memnunlukla izliyordu. Bu nedenle de Harald Bredesen, "Reagan'ın Tanrı'nın Ortadoğu ile ilgili amaçlarından haberdar olduğu izlenimini edindim" demişti.

Reagan'ın bu Evanjelik inançları, onun Ortadoğu politikasını da temelden etkiledi. Halsell'in yazdığına göre, Reagan'ın Libya'yı bombalamasının nedenlerinden biri, bu ülkenin yakında Armagedon sırasında İsrail'le savaşacağını düşünmesiydi. 1985 Ağustos'unda bu konudaki düşüncelerini, California senatörü James Mills'e açarak, M. Tevrat'ın Hezekiel bölümü 38. babında, inkarcı ulusların İsrail'e saldıracağı ve Libya'nın da bunların içinde yer alacağının yazılı olduğunu, bundan dolayı Libya'dan nefret ettiğini anlatmıştı.[72]

Reagan, yaklaştığına inandığı Armagedon için İsrail'i silahlandırması gerektiğine de inanıyordu. Bu nedenle de Yahudi Devleti'ne yapılan silah yardımını daha da yükseltti ve İsrail'in nükleer programına da destek oldu. Gazeteci James Mills, Başkan'ın pek çok politikasının bu "kutsal" amaca yönelik olduğunu, uyguladığı ekonomik politikalarda bile, Armagedon'u göz önünde bulundurarak, bazı kısıtlamalar yaparak İsrail'e yapılan yardım ve nükleer silahlanmaya daha çok pay ayırdığını söylüyor.[73]

Ronald Reagan bir örnektir; Evanjelik kültürünün Amerika'nın İsrail'e olan sadakatinde oynadığı rolü göstermekte, Yahudi Devleti'nin bazı hıristiyanları nasıl kendi Mesih Planı için kullandığını ortaya koymaktadır. Aslında bu hıristiyanların Siyonizme verdikleri destek de Mesih Planı'nın bir parçası olarak yorumlanmalıdır; çünkü Evanjelik teolojisinin çekirdeğinin 16. yüzyıldaki Protestan Reformu sırasında Martin Luther gibi "gizli-Yahudi" ve Gül-Haç üyesi kimselerce bilinçli olarak üretildiğini görmüştük. Bilinçli olarak üretilmiş olan bu Yahudi-taraftarı Protestanlığın Mesih Planı'nda kendisine biçilen rolü yerine getirdiğini, şu anda İsrail'de Likud Partisi lideri olan Benjamin Netanyahu da 1986'daki bir konuşmasında vurgulamış, "Siyonist rüyayı gerçeğe dönüştürmek için yapılan tarihi işbölümü"nden söz etmişti. Sözkonusu işbölümü, Reagan örneğinde olduğu gibi Amerikan devlet aygıtının en üst noktalarında bugün de devam etmektedir. Grace Halsell, "Nil ve Fırat nehirleri arasında uzanan tüm Vaadedilmiş Topraklar'ın Yahudilerin egemenliği altına girmesi için her gün dua eden üst düzey Amerikalı hükümet görevlileri"nden söz eder.[74]

Evanjelizm, Mesih Planı içindeki misyonunu korumayı sürdürmektedir. Bunun bir başka örneği, Reagan'dan dört yıl sonra Beyaz Saray'a oturan Bill Clinton'dır...

Clinton Yönetimi ya da Amerika'nın İlk Goyim Olmayan Hükümeti!...

Önceki sayfalarda İsrail ve onun lobisinin Başkan Bush'la olan ilginç ilişkisine; önceleri araları iyiyken sonradan kanlı-bıçaklı düşman haline geldiklerine ve hatta Mossad'ın Bush'u öldürmeyi planladığına değinmiştik. Bu çatışmanın doğal bir sonucu olarak, Lobi, 1992'deki Başkanlık seçimlerinde Demokrat Parti adayı Bill Clinton'a eğilim gösterdi. Clinton da seçildiğinde İsrail'in istikrarlı bir dostu olacağına dair tatminkar güvenceler verdi. 30 Haziran 1992'de Jewish Leadership Council'de yaptığı konuşmada, "ben ABD ve İsrail arasındaki dostluğun yeniden güçlü bir şekilde kurulmasının önemine inanıyorum ve bunu gönülden istiyorum. Bush hükümeti zamanında bozulan ilişkiler beni gerçekten çok üzmüştür" demişti. Bunun sonucunda, Lobi var gücüyle onu desteklemeye başladı. Clinton'ın seçim kampanyasına büyük miktarlarda Yahudi dolarları akmaya başlarken, bir yandan da başta *New York Times ve Washington Post* olmak üzere, İsrail taraftarı medya, Clinton'ı destekleyen ve Bush'u karalayan etkili bir kampanya başlattı.

Bu kampanya Clinton'ın seçilmesinde önemli bir rol oynadı. Yeni Başkan, Lobi'nin desteğiyle Beyaz Saray'a oturmuştu ve Lobi'nin geleneğine göre, bu desteğin diyetini de ödemesi gerekiyordu. Nitekim Clinton yönetimi, ilk günden itibaren Lobi'ye itaatkar olacağını gösterdi. Hatta ilk günlerde AIPAC başkanı David Steiner'ın bu konudaki bir ifadesi kamuoyuna sızmış ve Steiner istifa etmek zorunda kalmıştı. O sıralar *Hürriyet*'in Washington muhabiri olan Sedat Ergin bu konuda şunları yazıyordu:

> Demokrat aday Bill Clinton'un secim zaferinden en çok hoşnut olan kesimlerin arasında ABD'deki musevi lobisi yer almaktadır... Musevi çevrelerde Clinton'a duyulan güvende Demokrat yönetim kadrolarında İsrail'e yakın pek çok uzmanın görev alacağının bilinmesi de her halde önemli bir faktördür. AIPAC'in başkanı David Steiner, geçenlerde: 'Little Rock'ta (Clinton'un Karargahı) pek çok adamımız var. Yeni yönetime adamlarımızı sokacağız' yolundaki sözlerinin yer aldığı teyp bandının basına yansıması üzerine istifa etmek zorunda kalmıştır. Clinton'un Bush yönetimiyle koordinasyonunu sağlayan geçiş dönemi ekibinde (Transtion Team) dış politikadan sorumlu olan üç yetkilinin hepsi musevi kökenlidir: Leon Fuerth, Nancy Soderberg, Steve Solarz.[75]

AIPAC Başkanı, "Clinton'ın karargahında çok adamımız var, yeni yönetime de adamlarımızı sokacağız" şeklindeki telefon konuşmasının basına yansıması sonucunda belki istifa etmek zorunda kaldı ama bir şey değişmedi. Lobi, gerçekten de Clinton yönetimine o zamana dek görülmemiş sayıda adamını yerleştirdi. Clinton yönetiminde görev alan Yahudilerin sayısı o kadar fazlaydı ki, bazı Yahudi dini otoriteleri, bu hükümetin artık bir "goyim" (İbranice'de Yahudi-olmayanlar anlamına gelir) hükümeti olmadığını, yani bir diğer deyişle bir Yahudi hükümeti olduğunu açıkladılar. 1994 Ekiminde, Washington DC'deki Adath Yisrael sinagoğunda Sabath konuşmasını yapan hahambaşı bu konuda şöyle konuşmuştu:

> Amerikan tarihinde ilk kez olarak, artık diasporada yaşadığımız hissine kapılmıyoruz. Çünkü ABD, artık bir goyim hükümeti tarafından yönetilmemektedir; aksine yönetimin her kademesinde, her karar aşamasında Yahudilerin büyük rolü vardır. Bu nedenledir ki, Yahudi şeriatında 'goyim yönetimi' kavramı ile bağlantılı olarak yer alan bazı kurallar, ABD için yenibaştan gözden geçirilmelidir.

Adath Yisrael sinagoğu hahambaşısının bu sözleri, İsrail'in günlük *Ma'ariv* gazetesinin 2 Ekim 1994 tarihli sayısında Avinoam Bar-Yosef tarafından yazılan bir makalede yer almıştı.[76] Avinoam Bar-Yosef, hahambaşının haklı sayılabileceğini, Clinton'ın, hükümet kademelerinde, Başkan Reagan zamanında başlayan Yahudi etkisini artırmaya yönelik atamaları çok daha ileri noktalara taşıdığını söylüyordu. Bunun çok belirgin örnekleri vardı.

Yazıda, Clinton'a her sabah CIA tarafından aktarılan günlük brifingden söz ediliyordu. Her sabah saat 6 civarında CIA merkezinden yola çıkan uzmanlar, CIA'nın uluslararası istihbarat ağından ulaşan bilgilerin kısa bir analizini 5-7 sayfalık bir rapor halinde Başkan'a sunuyorlardı. Başkan ise bu rapor-

Clinton'ın Lobi'nin büyük desteğiyle yürüttüğü seçim kampanyası sırasında, Hillary Clinton, AIPAC'in başkanı David Steiner ve direktörü Tom Dine (solda) ile AIPAC tarafından düzenlenen Demokrat Parti toplantısında.

ları, 5 kişilik bir grupla tartışıp inceliyordu: Başkan Yardımcısı Al Gore, Ulusal Güvenlik Danışmanı Anthony Lake, Beyaz Saray Personel Şefi Leon Panetta, Yardımcı Ulusal Güvenlik Danışmanı Samuel ("Sandy") Berger ve de Başkan Yardımcısının Ulusal Güvenlik Danışmanı Leon Perth. Bu beş kişiden ikisi, Berger ve Perth, birer Yahudiydi, hem de gerekli ırk bilincine sahip iki Yahudi.

Dış politika kararlarının oluşmasındaki en etkin organ olan Ulusal Güvenlik Konseyi'nin durumu ise daha ilginçti. Burada Yahudilerin "goyim"lere karşı ezici bir üstünlüğü sözkonusuydu; konseyin 11 üyesinden 7'si Yahudiydi. Avinoam Bar-Yosef'in yazdığına göre, Clinton bu Yahudileri özellikle dış politikanın karar verme mekanizmasının tepesine yerleştirmişti. Bu Yahudiler, Leon Perth'e ek olarak sırasıyla; konseyin başkan yardımcısı olan Sandy Berger, Başkan'ın Ortadoğu ve Güney Asya danışmanı Martin Indyk (daha sonra ABD'nin İsrail Büyükelçisi oldu), Batı Avrupa danışmanı Dan Schifter, Afrika danışmanı Don Steinberg, Latin Amerika danışmanı Richard Feinberg ve Asya danışmanı Stanley Ross'tu.

Yazıda, bunun yanısıra, Clinton yönetiminin her kademesinde, sağlık programları sorumlusundan basın ya da ekonomi danışmanına kadar, Yahudilerin çok belirgin bir çoğunluğa sahip oldukları anlatılıyordu. Clinton'ın Beyaz Saray'daki özel projeler danışmanı Rahm Emmanuel bu Yahudilerin en ilginçlerinden biriydi; babası, 1940'lı yıllarda Arap ve İngiliz hedeflerine

Menahem Begin'in önderliğinde kanlı saldırılar düzenleyen Siyonist terör örgütü Irgun'un üyesiydi. (Yazıda, Amerika'daki "Yahudi gücü"nün ulaşmış olduğu zirvenin yalnızca hükümet kademeleriyle sınırlı kalmadığı, Yahudilerin ve özellikle de "bilinçli" Yahudilerin toplumu yönlendirebilecek her alanda büyük bir etkinliğe sahip oldukları söyleniyordu. Medya, bu alanların başında geliyordu; Avinoam Bar-Yosef'in yazdığına göre, gazete yazarlarının, editörlerinin, sahiplerinin, popüler televizyon yorumcularının çarpıcı bir bölümü Yahudilerden oluşuyordu. Ve bunlar son derece "bilinçli" Yahudilerdi; Associated Press ya da *Washington Post* yöneticilerinin düzenli olarak sinagoglara gittiklerine ve bu dini merkezlerde İsrail bayrağının dalgalandırıldığına dikkat çekiliyordu. Ayrıca akademik çevrelerde ya da film endüstrisindeki Yahudi etkinliği de olağanüstüydü).

Clinton Beyaz Saray'ında Yahudilerin ağırlığı o denli çarpıcıydı ki, bir süre sonra, Beyaz Saray'da İngilizce'den çok İbranice konuşulduğu, "good morning" yerine "şalom" dendiği söylentileri dolaşır oldu. Başkan, bir başka önemli atamasını da Mart 1995'te gerçekleştirdi; CIA'nın şefliğine, yine bilinçli bir Yahudi ve aynı zamanda Trilateral Komisyonu üyesi olan John Deutch getirildi.

Bu arada Clinton yönetiminin ikinci adamı olan Al Gore üzerinde de durmakta yarar var. 8 yıl Temsilciler Meclisi"nde, 7 yıl da Senato'da üyelik yapan Al Gore, bir "goyim" olmasına rağmen, son derece ateşli bir İsrail taraftarıydı. Gore'un Clinton tarafından Başkan Yardımcısı adayı olarak gösterilmesininin ardından bu kararı alkışlayan bir yazı yazan Douglas Bloomfield, "Temsilciler Meclisi ve Senato'daki kariyeri boyunca, Al Gore, Başkent'teki en İsrail-yanlısı politikacılardan biri olmuştur. İsrail'e yardım konusunda yapılan oylamalarda, % 100'lük bir İsrail-yanlısı performans göstermiştir. Senato'nun Silahlı Kuvvetler Komitesi'nin üyesi olduğu sıralarda da, Amerikan-İsrail stratejik işbirliğinin en ateşli taraftarı olmuştur" diyordu.[77] Al Gore'un İsrail ve Lobi'yle olan ilişkilerinin uzun bir geçmişi vardı. 1986 yılında ADL tarafından düzenlenen bir turla İsrail'i ziyaret etmiş ve orada önemli görüşmelerde bulunmuştu. AIPAC'ten Lewis Roth, "Gore'un seçilmesi büyük bir kazanç" diyordu, "son derece İsrail-yanlısı bir insan ve buradaki Yahudi toplumuyla da mükemmel ilişkileri var." Amerikan Yahudi Kongresi Başkanı Robert Lifton ise Gore için şöyle diyordu: "Amerikan-İsrail ilişkisine bütün gücüyle destek veren bir politikacı."

Yahudi lobisinin desteğiyle seçimi kazanan, karar verme mekanizmalarında bu denli Yahudi barındıran ve içindeki "goyim"lerin bile ateşli İsrail yanlılarından oluştuğu Clinton yönetimi, doğal olarak tamamen İsrail'e bağlı bir dış politika izlemeliydi. Öyle de oldu. Paul Findley, Clinton yönetiminin, Amerikan tarihinde İsrail'in isteklerine en olumlu yanıt veren hükümet olduğuna dikkat çekiyordu. Clinton, önceki Bush yönetiminin aksine, İsrail'in işgal altındaki topraklarda yeni Yahudi yerleşim birimleri inşa etmesine hiçbir itiraz getirmiyordu. Daha da ilginci Clinton yönetiminin Gazze Şeridi, Doğu Kudüs ve Batı Şeria'yı tanımlamak için yaptığı terim değişikliğiydi. O ana

Clinton, İran'a ambargo kararını Dünya Yahudi Kongresi toplantısında açıklayarak İsrail ve Lobi'ye jest kaptı. Yanda, bu kongre sırasında Şimon Peres'le birlikte kutsal "kippa" yı giymiş halde...

kadar ki tüm Amerikan yönetimleri, uluslararası hukukun bir gereği olarak, İsrail'in 1967'de silah zoruyla ele geçirdiği bu toprakları "işgal altındaki topraklar" (*occupied territories)* olarak tanımlamıştı. Oysa Clinton yönetimi, bu terimi bırakmıştı; Gazze Şeridi ve Batı Şeria için artık "ihtilaflı topraklar" (*disputed territories*) deniliyordu. Doğu Kudüs ise "ihtilaflı" bile sayılmıyordu. Amerikan yönetimi, "Birleşik Kudüs'ün İsrail'in ebedi başkenti" olduğu şeklindeki Yahudi tezini tamamen onaylamış durumdaydı.[78]

1994'teki Kongre seçimlerinde AIPAC eskisi kadar etkin davranmadı; çünkü siyasi yorumcuların söylediği gibi artık Beyaz Saray'ı kontrol etmek için Lobi'nin Kongre'yi kullanmasına gerek yoktu; Beyaz Saray zaten Lobi'nin kontrolündeydi. Aslında Kongre de Lobi'nin güçlü bir müdahalesine gerek kalmadan İsrail yanlısı hale gelmişti. Senato çoğunluk lideri Robert Dole ve Temsilciler Meclisi başkanı Newt Gingrich, İsrail'in iki ateşli destekçisiydiler. Sık sık AIPAC toplantılarında boy gösteren Dole ve İsrail'e olan yakınlığı nedeniyle "Knesset başkanı" diye alaya alınan Newt Gingrich, Amerika'nın İsrail Büyükelçiliği'ni Kudüs'e bir an önce taşıması ve böylece Kudüs'ün tümünün İsrail'e ait olunduğunun kabul edilmesinin başta gelen savunucularıydılar.

Clinton'ın İran'a yönelik politikasının da mimarı, gerçekte Beyaz Saray'ı kontrol eden Lobi'ydi. İran'a karşı uygulanacak baskı politikası, ilk olarak Ortadoğu ile sorumlu Ulusal Güvenlik Danışmanı Martin Indyk tarafından gündeme getirilmişti. "Bilinçli" bir Yahudi ve eski bir AIPAC üyesi olan Indyk, İran'a karşı "dual containment" (çifte kuşatma) politikasını uygulamaya sokmuştu. Bu politika, 1995 başında ekonomik ambargoya dönüştü. 1995 Martında, İran ile İslam Devrimi'nden bu yana Hürmüz boğazında petrol çıkartma ve sevkiyatı için anlaşma yapan ilk Amerikan şirketi olan Coneco'nun Tahran'la yaptığı 1 milyar dolarlık anlaşma, Clinton yönetimi tarafından iptal edildi. Ancak olayın bir de perde arkası vardı. Cengiz Çandar'ın köşesinde yazdığı gibi aslında, devreye İsrail lobisi girmiş ve Coneco'nun bağlı bulunduğu ana şir-

ketin en büyük hissedarı bulunan Amerikan Yahudi ailesi Bronfman kanalıyla, İran-Coneco anlaşmasının iptalini sağlamıştı.[79]

İsrail'in İran'a yönelik son tavrı ise bu ülkeye resmi olarak Amerikan ambargosu koydurmak oldu. Clinton, 1 Mayıs 1995'te New York'ta Dünya Yahudi Kongresi'nin toplantısında, İran'a ekonomik ambargo konduğunu ve tüm müttefiklerinden de bu uygulamaya katılmalarını beklediklerini açıkladı. Amerika'nın ilk "goyim olmayan" hükümeti tarafından açıklanan bu karar, yalnızca dünyadaki öteki "goyim olmayan" hükümet, yani İsrail tarafından destek gördü.

Clinton yönetiminin tüm bu İsrail bağlantılarının yanısıra, bir de Clinton-Hillary çiftinin dini eğilimleri İsrail'le olan ilişkileri açısından önem taşıyordu. *Prophecy and Politics*'in yazarı Grace Halsell, bir makalesinde, Clinton çiftinin İsrail'e yaptıkları gezi sırasında ortaya koydukları "Hıristiyan Siyonist" eğilimlerden söz etmişti. Clinton çiftinin tavırları ilginçti, çünkü Halsell'in vurguladığı gibi her ikisi de "hıristiyan" olan bu ikili, Kutsal Topraklar'a yaptıkları gezi sırasında hiçbir hıristiyan kutsal mekanını ziyaret etmemişler, hiçbir hıristiyan dini törenine katılmamışlardı. (Oysa, Kutsal Topraklar'da, hıristiyanlar için kutsal sayılan pek çok yer ve mabet vardır). Buna karşılık, Clinton çifti, Yahudi dini törenlerine büyük bir içtenlikle katılmışlardı. Başkan, başına kutsal takke *kippa*'yı (ya da *yarmulk*) geçirmiş ve Kudüs sokaklarında gezmişti. Hillary ise ünlü Ağlama Duvarı'na gitmiş ve Yahudilerde adet olduğu üzere, duvarın taşları arasına üzerine dua yazdığı bir kağıt parçası sıkıştırmıştı. Her ikisi de "hıristiyan" olan Başkan ve karısı, Hıristiyanlık'la ilgilenmeseler de, Yahudiliğin ritüellerini titizlikle uygulamışlardı. Halsell, bu ilginç durumla ilgili olarak Amerika'daki Hıristiyan otoritelerinden Dale Crowley ile konuşmuş ve ondan, "bu, İsraillilerin Amerikan politikasını nasıl kontrol ettiklerinin bir göstergesidir yalnızca" cevabını almıştı.

Halsell, Clinton çiftinin bu tavrının, onların da Jerry Falwell ve benzeri Evanjelikler gibi "İsrail kültü"nü dini inançlarının en tepesine yerleştirmiş olmalarından kaynaklandığını söylüyor ve ekliyor; "Clinton da, diğer tüm Hıristiyan Siyonistler gibi İsrail'i tarihin geçmişin, bugünün ve geleceğin merkezine yerleştirmektedir." [80]

Kısacası, Clinton, Evanjelik bir aileden gelmemesine karşın, Evanjelik eğilimlere sahiptir ve İsrail'i dini inançları nedeniyle desteklemesi gerektiğini düşünen bir Hıristiyan Siyonist'tir. Başkan, Knesset'te (İsrail parlamentosu) yaptığı bir konuşmada bu özelliğini açığa vurarak, Başkan olmadan önce kendisiyle konuşan bir rahibin, ona "eğer İsrail'i yalnız bırakırsan, Tanrı seni asla affetmez" dediğini ve bunu her zaman için hatırında tuttuğunu söylemişti...

Bu bölümün başından bu yana incelediğimiz tüm bilgiler, özellikle de Amerika'nın artık bir "goyim hükümeti" olmayışı, Yeni Dünya Düzeni kavramını anlamak için son derece önemlidir. Bölümün başında, Yeni Dünya Düzeni'nin Amerika'yı yöneten elitlerin dünyaya egemen olma iddiası ol-

duğuna değinmiş, ancak bu egemenlik iddiasının gerçek sahibini bulmak için sözkonusu elitleri incelemek gerektiğini söylemiştik. Amerika'nın bir "goyim hükümeti" tarafından yönetilmediğini, diğer bir deyişle bir "Yahudi hükümeti" tarafından yönetildiğini bildiğimize göre, dünyaya egemen olma iddiasındaki gücü de tanımlayabiliriz. Bu güç, Yahudi önde gelenleridir; 500 yıllık Mesih Planı'nın sonucunda gerçekten de bir dünya egemenliğine yaklaşmış durumdalar.

Amerika, bu egemenlik için kullandıkları bir araçtır. Kabalacı Kolomb tarafından "Yahudiler için iyi bir yer" olsun diye keşfedilen, Püritenler tarafından "Yeni İsrail" e niyet edilerek kurulan, masonlar tarafından "dünyanın ilk masonik cumhuriyeti" olarak ilan edilen, Yahudilerin yönlendirmesi sayesinde "emperyalist" olan ve özellikle de son dönemde tüm önemli kurumları Yahudi önde gelenlerinin kontrolü altına giren Amerika, Mesih Planı için kullanılan bir aygıttır. Buna karşı çıkan Amerikan liderleri Kennedy, Nixon ve belki de Bush gibi tasviye edilirler, yerlerine itaatkar olanlar getirilirler.

İşte Yeni Dünya Düzeni'nin anlamı budur. Bu kavramın Amerika'daki Yahudi gücünü en iyi biçimde temsil eden isimlerden biri olan Kissinger tarafından üretilmiş olması da bu yönden anlamlıdır. ABD Büyük mührü'nde Novus Ordo Seclorum ibaresinin üstündeki masonik-Kabalistik sembol "üçgen içinde göz", Düzen'in Yahudi oluşunu ifade etmektedir.

Amerika bir aygıt olduğuna göre, Mesih Planı'nı yakalayabilmek için, dünyanın öteki "goyim olmayan" hükümetine, İsrail'e bir göz atmakta yarar bulunmaktadır. Çünkü, Mesih Planı'nın aşamaları orada belirlenmekte, orada uygulanmakta ve Amerika'ya empoze edilmektedir.

Bu nedenle, şimdi, Yeni Dünya Düzeni'nin gizli liderini incelemek gerekmektedir.

S E K İ Z İ N C İ   B Ö L Ü M

İsrail ya da Mesih'in Ayak Sesleri

"İkibin yıllık bir aradan sonra Yahudiler kendi yurtlarına dönmüş bulunuyorlar. Ülke sürekli Yahudiler tarafından inşa ediliyor, sürgünlerin toplanması işlemi aralıksız sürüyor. Tapınak'ın önceki yıkılışından bu yana elde etmediğimiz bir güç ve egemenliğe sahibiz... Bunlar, Mesih'in geldiğinin işareti değil de, nedir?"
— İsrailli haham Haim Drukman

4 Kasım 1995 gecesi, Tel-Aviv'de, iktidardaki İşçi Partisi tarafından organize edilen büyük bir "barışı destekleme" mitingi yapılmıştı. Ancak toplantının sonunda İşçi Partisi lideri ve Başbakan Yitzhak Rabin, alanı terketmek üzereyken bir suikastçı tarafından yakın mesafeden iki kurşunla vuruldu. Hastaneye kaldırıldı, ama kurtarılamadı. Hem İsrail, hem de tüm dünya şok yaşadı. CNN ekranlarında günlerce tek haber olarak verilen suikast gerçekten de önemliydi. Rabin'in cenaze töreninede neredeyse dünyadaki tüm önemli siyasi liderler katıldı.

Suikastın en şaşırtıcı yönü ise, katilin Arap değil, Yahudi oluşuydu. İsrail Başbakanı Yitzhak Rabin, "bana vur emrini Tanrı verdi" diyen genç İsrailli Yigal Amir tarafından öldürülmüştü.

Rabin'in öldürülmesinin ardından, İsrail'deki "Mesihçi" dini grupların üyelerinden biri olan Lea Rabinovich ise şöyle demişti: "Böyle bir olay meydana gelmişse, bunun nedeni Mesih'in ortaya çıkışının yaklaşmış olmasıdır. Bu (suikast) bir 'mitzva', yani dini bir eylemdir." [1]

Bu kuşkusuz ilginç bir durumdu. Bir Yahudi liderin öldürülmesi, nasıl olurdu da Mesih'in gelişinin yakın olduğunu gösterirdi?

Bu sorunun cevabını bulmak için İsrail üzerinde kapsamlı bir inceleme yapmak ve bu devlet ile Mesih Planı arasındaki ilişkiyi bulmak gerekiyor.

Mesih Planı'nın İsrail'le ilgili yönüne en son 4. bölümde değinmiştik. Plan'ın en can alıcı aşamalarından biri, Kutsal Topraklar'a dönüş projesiydi. Bu projenin, Hıristiyan Siyonistlerin desteği ve Nazi kartı gibi ilginç yöntemlerle

gerçeğe dönüştüğünü de gördük. Kutsal Topraklar'a dönüş projesinin başarıya ulaşması, İsrail Devleti'nin kurulması demekti. Herzl'in 1898'de söylediği "50 yıl içinde Yahudi devleti kurulacaktır" sözüne uygun olarak, İsrail Devleti, 1948 yılında, aynı kehanetteki gibi "bu işe gönüllü olarak yardım eden" devletlerin desteğiyle kuruldu.

İsrail'in kurulması, Mesih Planı açısından dev bir gelişmeydi. Mesih Planı'nın asıl mimarları olan Kabalacılar, İsrail Devleti'nin kuruluşunun Plan adına büyük bir başarı olduğunu bildirmiş ve bu küçük devletin, "Mesih'in gelişinin başlangıcı" olduğunu kabul etmişlerdi. Dolayısıyla, İsrail Devleti, kurulduğu günden itibaren Mesih Planı'nın önemli bir parçası oldu. Bu devlet, Kabalacıların yüzyıllardır sürdürdükleri çabaların bir sonucuydu. Mesih Planı'nın nihai hedefine ulaşması, yani Mesih'in gelip Yahudi egemenliği altında Kudüs merkezli bir Dünya Devleti kurması da bu devlet aracılığı ile olacaktı. İsrail, Mesih'in kuracağı büyük imparatorluğun çekirdeği olarak kabul ediliyordu.

Bu nedenle de, İsrail Devleti'nin asıl hedefi, ilk günden bu yana, Mesih Planı'nı gerçekleştirmek oldu. Yahudi devleti, Mesih Planı'nın eksik kalan kehanetlerini hayata geçirmeyi temel amaç olarak kabul etti.

İlerleyen sayfalarda, İsrail'in orta ve uzun vadeli politikalarının aslında Mesih Planı'nın birer parçası, Mesih'in gelişi ile ilgili kehanetlerin birer uygulaması olduğunu inceleyeceğiz. Bu arada, son yıllarda gündemde olan "Ortadoğu Barış Süreci"nin ve Rabin suikastının gerçek anlamını da birlikte keşfedeceğiz.

İlk Kehanet: Sürgünlerin Toplanması

İsrail Devleti'ni kuran liderlerin en çok üstünde durdukları konu, "sürgünlerin toplanması"ydı. "Sürgünlerin toplanması", 4. bölümde de değindiğimiz gibi, Mesih Planı'nın bir parçasıydı ve Tapınak yıkıldıktan sonra dünyanın dört bir yanına dağılmış (sürülmüş) olan Yahudilerin yeniden Kutsal Topraklar'a dönmesini ifade ediyordu. Bu dönüş işleminin Plan'daki önemine dikkat çeken kişilerin başında ise Kabalacı haham Hirsch Kalischer geliyordu. Siyasi Siyonizmin temellerini oluşturan Kalischer, Kutsal Topraklar'a çok sayıda Yahudinin yerleşerek bir devlet kurmalarının Mesih'in gelişi için şart olduğunu bildirmişti. Kalischer'e göre bunun ardından Yahudilerin Kudüs'ü ele geçirmeleri ve Tapınak'ı yeniden inşa etmeleri gerekiyordu. Bu üç misyon da yerine getirildikten sonra, Mesih yeryüzüne inecekti.

İlginçtir, İsrail'in liderleri tam da Kalischer'in çizdiği yolu izlediler. Yahudi devletinin Chaim Weizmann, David Ben Gurion gibi yöneticileri, ilk hedef olarak çok sayıda Yahudiyi Kutsal Topraklar'a döndürmeyi, yani "sürgünleri toplamayı" belirlemişlerdi.

İlk Başbakan Ben Gurion, göreve geldiği andan itibaren İsrail'e göçü yoğunlaştırabilmek için her türlü yolu denedi. Bir grup Amerikalı'nın İsrail'i ziyareti nedeniyle, 31 Ağustos 1949'da yaptığı bir konuşmada, şunları söylüyordu:

Bir Yahudi Devleti kurma rüyamızı gerçekleştirmiş olmamıza karşın, henüz işin başındayız. Yahudi halkının büyük bir kısmı hala dışarda; bugün İsrail'de yalnız 900.000 Yahudi var. Gelecekte bütün Yahudiler İsrail'de toplanmalıdırlar. Ana babaları, çocuklarını buraya getirmeye çağırıyoruz. Yardım etmeyecek olurlarsa, gençliği İsrail'e biz getireceğiz. Ancak umarım ki buna gerek kalmaz.[2]

Ben Gurion'un "eğer gelmezlerse biz getireceğiz" şeklinde ifade ettiği yöntem, Yahudileri zorla Kutsal Topraklar'a taşıma yöntemiydi. Bu yöntem, Nazi-Siyonist işbirliği ile uygulamaya konmuştu. Bu işbirliği etkili olmuş ve önemli sayıda Yahudi Nazi politikası sayesinde Filistin'e aktarılmıştı. Ancak Ben Gurion, Filistin'e gelen Yahudi sayısından memnun değildi ve daha fazlasını istiyordu. Çünkü II. Dünya Savaşı sırasında oluşturulan Soykırım efsanesine rağmen, çoğu Yahudi Filistin yollarına düşmektense, yerlerinde kalmayı ya da Kuzey Amerika'ya göç etmeyi tercih ediyordu.

Ben Gurion'un "gelmezlerse biz getireceğiz" şeklindeki düşünceleri, aynı yıllarda Haham Joseph Gedaliah Klausner'in ünlü konuşmasında da dile geldi. 2 Mayıs 1948'de Amerikan Yahudi Kongresi'nde (AJC) konuşan Haham Klausner, Yahudi halkının cemaatlerini açıkça tehdit etmişti. Şöyle diyordu:

Halkın Filistin'e gitmeye zorlanması gerektiği kanısındayım. Bu yeni bir program değil, daha önce ve yakın geçmişte de kullanılmıştı... Böyle bir programda ilk adım, şu ilkenin kabul edilmesidir: Dünyadaki Yahudi toplumu Filistin'e gitmeye ikna edilmelidir. Bu programı gerçekleştirmek için Yahudi toplumunun politikasını değiştirmek ve yersiz kalan Yahudi halkı rahat ettirmek yerine, onları bulundukları ülkelerde mümkün olduğu kadar rahatsız etmek gerekir...
Daha sonra, Yahudileri tedirgin edecek Haganah türünde bir örgüt kurmak gerekebilir. Sağlanan kolaylıklar azaltılmalıdır... İsrail dışındaki Yahudiler, ne yapacakları kendilerinden sorulacak değil, kendilerine söylenmesi gereken hasta insanlardır...[3]

Klausner Siyonist hareket içinde çok önemli bir isimdi, hatta İsrail'in ilk Cumhurbaşkanlığı seçiminde aday gösterilmişti. Aynı dönemde Siyonist lider Dr. Israel Goldstein da, Yahudi halkının halen İsrail'e göç etme konusunda gösterdiği gevşeklikten ötürü bir yandan yakınıyor ve imalı tehditler savuruyordu:

Amerikalı Yahudiler daha ne bekliyorlar? Bir Hitler'in kendilerini zorla kovmasını mı? Öteki ülkelerdeki Yahudileri göç etmeye zorlayan trajedilerin kendi başlarına gelmeyeceğini mi zannediyorlar? Kurtulacaklarını mı sanıyorlar? [4]

Dünya Yahudilerini İsrail'de toplamaya çalışan Siyonistler arasında, dindarlar da vardı, ateistler de. Laik Siyonistler ve dindar Siyonistler bir kez daha elele vermişlerdi. Her iki taraf da "sürgünleri toplamaya" uğraşıyordu. 4. bölümde de değindiğimiz gibi, laik ve dindar Siyonistler arasındaki bu ittifak, Yahudi dininin yapısından kaynaklanan bir ittifaktı: Yahudilik, bir din olduğu kadar aynı zamanda da bir ırk bilinciydi. Dolayısıyla, bir Yahudi, hiç dindar

İsrail'in kurulması ile birlikte, dünyanın dört bir yanından "idealist" Yahudiler Yahudi Devleti'ne göçtü. Yandaki resimde yer alan ünlü Exodus 47 gemisindeki Yahudiler bunun bir örneğiydi. Ancak, dünya Yahudilerinin çok azı bu şekilde "idealist" idiler. Çoğunun göç için zorlanması gerekiyordu.

olmasa bile, Muharref Tevrat'a sıkı sıkıya bağlanabiliyordu. Dolayısıyla Mesih Planı'na bağlanmak için de dindar olmak gerekmiyordu. Yahudi ırkının dünyaya egemen olmasını öngören bu Plan'a, din değil, ırk bilinciyle de sahip çıkılabilirdi. Laik Siyonistler, bu nedenle "sürgünlerin toplanması"na ve dolayısıyla Mesih Planı'na destek oldular.

Örneğin, Ben Gurion, özel yaşamında dinle pek bir ilgisi olmamasına karşın, "Yahudileri sürgünden (diasporadan) kurtarmanın dinsel bir zorunluluk" olduğunu söylüyordu. 1949'daki İsrail seçimlerinden sonra, İsrail dışında yaşayan Yahudileri, birer "sürgün süprüntüsü" olarak tanımlıyor ve şöyle diyordu: "Sürgün süprüntülerini kurtarmalıyız. Ayrıca, onların mülklerini de kurtarmak zorundayız. Bu iki şey olmadan, bu ülkeyi kuramayız." [5]

Toplama Kamplarından İsrail'e Göçe Zorlanan Yahudiler

Haham Klausner ve diğer Siyonistler tarafından saptanan "Yahudileri İsrail'e göçe zorlama" projesi, ilk olarak "el altındaki" Yahudilere uygulandı. Bunlar, II. Dünya Savaşı sırasında Nazi toplama kamplarına yollanmış olan Yahudilerdi. Savaş boyunca kamplarda yaşamışlardı ve çoğunun gidecek bir yeri yoktu. "Sürgünleri toplamayı" hedef edinmiş olan Siyonistler, bu Yahudilere gidecek yer buldular; Vaadedilmiş Topraklar... Ancak sözkonusu Yahudi-

lerin çoğu yine de Filistin'e gitmek istemedi. Çoğu Amerika'ya göç etmeyi ya da eski evlerine dönmeyi istiyordu. Bu aykırı istekleri, elbette Siyonistler tarafından kabul edilmedi ve sözkonusu Yahudiler, Siyonistler tarafından büyük baskı ve hatta işkenceye uğratıldılar.

Olayın gelişimi ilginçti: II. Dünya Savaşı sona erdikten sonra, Nazi toplama kamplarındaki Yahudiler kendileri için açılan "Yersiz İnsanlar Kampları"nda (Displaced Persons Camps) kalmaya mecbur oldular. Bu kampların idari yönetiminde Siyonistler etkin konumdaydı. Ve göçe ikna olmayan soydaşlarına karşı oldukça etkili bir "ikna" kampanyasına giriştiler.

Amerikalı araştırmacı Stephen Green, Yersiz İnsanlar Kampları'nda Siyonist örgütlerin Yahudi halka karşı uyguladığı terör taktiklerini ayrıntılı olarak incelemiştir. Kısa adı OMGUS olan, "Office of Military Government for Germany/US" (Alman/Amerikan Askeri İdaresi Ofisi) raporlarını kaynak gösteren Green, sözkonusu kamplarda özellikle Siyonist örgüt Irgun'un uyguladığı zorba yöntemleri ortaya koymuştur. İşte OMGUS'un hazırladığı bu raporların bazıları:

> 1948 yılında Polonya'dan Berlin'e yerleşmek için gelen Yahudiler, Irgun'un 'Yahudi toplama' işleminden kurtulmak için Amerika'ya göç etmişti. Duppel Göçmen Kampı'nda, Filistin'de Araplarla savaşmaya gitmek için gönüllü olmayan Yahudiler, Irgun üyeleri tarafından dövülmüş, gitmek istemeyenler ise ölümle tehdit edilmişlerdi. Bu tip askere yazılmalara Yahudi halk zorlanırken, kampların ana kapıları kaçışları önlemek için kapatılıyordu....
> Bazı kamplar, Haganah'ın da Irgun gibi şiddet taktikleri uyguladığını rapor etmekteydi. Haganah'ın içinde 'Sochnut' adlı elit ve askerüstü bir grubun tehdit, korkutma ve dövme gibi yöntemler kullandığı sürekli bildirilmekteydi. Bu olay farkedilmesine rağmen, Irgun tarafından çok uzun bir süredir uygulanmaktaydı. Nazi terörünün kurbanları, bu sefer de Siyonist terörden kaçmak için, tekrar ailelerini ve arkadaşlarını terketmek zorunda kalmışlardı.[6]

OMGUS ofisinin şefi olan Peter Rodes, Siyonistlerin Yahudi kamplarında yaptıklarından oldukça rahatsız olmuş ve şu açıklamayı yapmıştı: "300 kişi İsrail'e gitmek için Tilcwah kampından ayrıldı. Ancak bu sayının % 65'i, İsrail'e gitmeleri için değişen şiddette baskılara maruz kaldı." [7]

1948 yılının ortalarında, OMGUS'un raporları, kamplarda olanları, "terörist taktikler" olarak tanımladı. Bu "terörist taktiklerin" de, Haganah ve Irgun gibi sol ve sağ Siyonist örgütler tarafından kullanılan standart bir toplama prosedürü olduğunu rapor etti. Örneğin Bavyera'nın Traunstein bölgesindeki Kriegslazarett Kampı'nda oldukça ilginç yöntemler uygulanıyordu:

> ... Kamp polisi, herhangi bir Yahudinin çıkışını önlemek için binanın etrafını kordonla sardı. 14 Haziran'daki, Yahudi bayramında, İsrail'e gitmeyi reddeden Yahudilerin sinagoğa gelmemeleri istendi ve uyarı yapıldı. Aksi takdirde zorla sinagogdan çıkartılacaklardı...
> İsrail'in kuruluşundan beri 'Kriegslazarett Kampı'ndan yaklaşık bir düzine kişi gönül-

> lü olarak ayrıldı. Bu gönüllülere 'Ghuis' deniyordu. Bu adamların altı ya da yedisi birkaç gün sonra geri döndü. Kamplarda kaldıkları süre içinde İsrail'e gitmek istemeyen diğer gençlere terör uyguladılar. İsrail devleti kurulunca, Filistin'de yaşayan Yahudi kesim, İsrail'e göçe razı etmek için, kamplarda yaşayanlar arasında terörü organize etti.[8]

Sözkonusu kamplarda Yahudileri İsrail'e göç konusunda ikna etmek için uygulanan diğer bazı baskı ve propaganda yöntemleri şöyleydi:

> Günlük tayınlara el koyma, işten çıkartma, yurtsuzların zanaat eğitimi için Amerikalılar'ın gönderdikleri makinaları parçalama, muhalefet edenleri yasal korumadan ve vize haklarından yoksun etme biçiminde oluyor, hatta onları kamplardan atma noktasına kadar varıyordu. Bir keresinde, böyle birisi herkesin önünde kırbaçlandı. Bunlardan başka, ABD'de de yapılan 'pogrom'lara (Yahudilere karşı düzenlenen saldırılar) dair hikayeler anlatılıyor, yurtsuzlar tedirgin ediliyorlardı.[9]

Siyonist idareciler, bir yandan bu kamplardaki Yahudilere göç etmeleri için baskı yapıyorlar, bir yandan da, II. Dünya Savaşı sonrasında yersiz kalan bu Yahudilerin mağduriyetlerini, uluslararası siyasi platformda politik bir malzeme olarak kullanmaktan da geri kalmıyorlardı.

Kullanılan bu kirli yöntem sonucunda, Yersiz İnsanlar Kampları'ndaki Yahudilerin önemli bölümü İsrail'e göç etmeye ikna edildi. Hitler'in iktidara gelişiyle başlamış olan Avrupa Yahudilerini Kutsal Topraklar'a göç ettirme projesinde, böylece önemli bir aşama daha kaydedilmiş oluyordu. Ancak İsrail'in yöneticileri için yalnızca Avrupalı sürgünlerin toplanması yeterli değildi. Kehanet, dünyanın dört bir yanındaki sürgünlerin toplamasını gerektiriyordu. İsrail'in politikası da tam bu yönde, dünyanın dört bir yanındaki sürgünlerin toplanması yönünde oldu.

Geri Dönüş Kanunu

İsrail'in liderleri, Araplar'a karşı kazandıkları 1948 Savaşı ile Birleşmiş Milletler'in kendilerine ülkenin kuruluşunda verdiği toprakları (Filistin'in yaklaşık % 50'si) çok daha büyütmüşlerdi. Bu yayılma, İsrail liderlerine çok daha fazla Yahudiyi Kutsal Topraklar'a getirme cesareti verdi. 1949 yılında, tüm dünya Yahudileri İsrail'e göç etmeye resmen çağırıldılar. Ertesi yıl ise, bu çağrı bir kanunla desteklendi: Geri Dönüş Kanunu. Kanun, dünyanın neresinde olursa olsun, İsrail'e göç etmek isteyen "gerçek" (Yahudi bir anneden doğmuş) bir Yahudinin, ülkeye göçe hakkı olduğunu ve ne olursa olsun İsrail'de barındırılacağını ilan ediyordu. Amerikalı yazar Andrew J. Hurley'in vurguladığı gibi, Geri Dönüş Kanunu doğrudan Yahudi geleneğindeki "Sürgünlerin Toplanması" inancının bir sonucuydu.[10]

Şimon Peres, Geri Dönüş Kanunu ile ilgili bir soruyu şöyle cevaplamıştı: "Askeri yönetim temelini teşkil eden 125 sayılı kanunun (Geri Dönüş Kanunu) kullanılışı Yahudileri bu topraklara yerleştirmek ve göçe zorlamak için girişilen savaşın bir devamıdır." [11]

Peres'in ifade ettiği gibi, "sürgünlerin toplanması" gerçekte bir savaştı. Çünkü, İsrail dünya Yahudilerini, bu Yahudilerin aksi yöndeki isteklerine rağmen topladı. Bu nedenle İsrail'in savaşı, yalnızca düşman ülkelere ya da düşman örgütlere karşı değil, ırk bilincini yitirmiş, Mesih Planı'ndaki sorumluluğuna yüz çevirmiş dünya Yahudilerine de karşıydı aynı zamanda. Kudüs'te yapılan 25. Dünya Siyonist Kongresi'nde, Başbakan Ben Gurion, İsrail'e göç etmekte direnen Yahudileri "Tanrısız Yahudiler" olarak tanımlayarak aforoz etmişti.

Siyonizm, "Tanrısız Yahudiler"e açtığı bu savaşa, ilk olarak ırk bilincini yitirerek asimile olmaya başlayan Avrupalı Yahudilere karşı Naziler'le işbirliği yaparak girişmişti. İsrail devleti kurulduktan sonra ise, ırk bilincini yitiren dünya Yahudilerine karşı girişilen savaş, doğrudan İsrail güçleriyle yürütüldü. Mossad'ın dünya Yahudilerini göç ettirmekten sorumlu kolu Aliyah Bet, bu savaş için kuruldu.

Aliyah Bet, kurulduğu günden bu yana, dünya Yahudilerinin İsrail'e göçe ikna edilmesini kendisine hedef olarak belirledi. Bu ikna programı, Haham Klausner'in dediği gibi "Yahudilerin yaşadıkları ülkelerde rahatsız edilmeleri" temeline dayanıyordu.

Mossad'ın "Sürgünleri Toplama" Operasyonları

Irak Yahudileri, 2500 yıl önce Babil'e sürülen Yahudilerin torunlarıydı. Sayıları 150 binlere varan ve 60 kadar havraya sahip olan Irak Yahudileri, Müslümanlarla uyum içerisinde yaşamlarını sürdürüyorlardı, ta ki Mossad ajanları Irak'a gelinceye kadar...

1950 yılında çıkartılan Göç Kanunu'na rağmen, Irak Yahudileri İsrail'e göç etme konusunda istekli değildi. Aliyah Bet ajanları, onlara "tehlikede olduklarını hissettirmek" amacıyla bir operasyon düzenlediler. Ali Baba Operasyonu olarak adlandırılan bu operasyon, Irak Yahudilerine ülkede gittikçe yükselen bir antisemitizm olduğu izlenimi vermeyi amaçlıyordu. Seçilen yöntem ise basitti: Irak Yahudileri bombalanacaktı!...

Bombalamalar, Iraklı Yahudilerin toplu bulunduğu yerlerde yapılacaktı. Fazla can kaybı olması istenmiyordu, ancak istenen korkunun yaratılması için bir kaç Yahudi feda etmekte de fayda vardı. Nitekim Yahudilerin topluca bulundukları yerlere, yani en başta sinagoglara yönelen bombalama eylemleri bir kaç kurban aldı. Örneğin Masauda Shemtou Sinagoğu'na yöneltilen bir bombalı saldırı sonucunda, üç Irak Yahudisi öldü, on tanesi de yaralandı.

Aliyah Bet ajanları yalnızca Yahudileri bombalamakla kalmamışlar, öte yandan da Müslüman halk arasında gerçekten de antisemit bir ajitasyon oluşturmaya çalışmışlardı. Kasıtlı olarak dağıtılan "Müslümanlardan satın almayın" ilanları, Müslümanları Iraklı Yahudilerin kendilerine karşı bir "komplo" kurduklarına inandıracaktı. Siyonistler, Naziler'le işbirliği yaparak Avrupa'da oynadıkları oyunu bir kez daha oynamış oluyorlardı böylece: Yahudilerin, Yahudi olmayanlarla birarada huzur içinde yaşamalarına izin vermiyorlardı.

Theodor Herzl'in "Yahudiler ve Yahudi olmayanlar kalıtımsal olarak uyum içinde birarada yaşayamazlar" şeklinde ifade ettiği kanun, Yahudilere rağmen de olsa, uygulanıyordu.

Irak Yahudilerine atılan bombalar sayesinde, İsrail'in ırk bilincini yitirmiş dünya Yahudilerine karşı giriştiği savaşın Irak cephesi oldukça başarılı bir biçimde kapatıldı: Ali Baba Operasyonu sayesinde 1950-1959 yılları arasında yaklaşık 120 bin Iraklı Yahudi İsrail'e getirildi.

İsrail çeşitli kirli yöntemler kullanarak Yemen ve Etiyopya'daki Yahudileri de göç ettirdi. Yemen'deki Yahudiler "Mesih İsrail'de yeryüzüne indi" gibi masallarla kandırıldılar. Etiyopya Yahudileri (Falaşalar) ise, Etiyopya hükümetinden para ile satın alındılar ve alınlarına numaralar yapıştırılarak İsrail'e götürüldüler.

Bu arada Mossad, diasporadaki (yani "sürgün"deki) Yahudileri Kenan diyarına dönmeye ikna etmek için, Irak'ta başarıyla uyguladığı bombalama operasyonlarına devam etti. İngiltere'de İsrail'in El-Al Havayolları'na ait uçağını bombalama girişiminin, ya da Fransa'nın Rue Kopernicce kentindeki bir sinagoğa yapılan bombalı saldırının ardında Mossad'ın bulunduğu sonradan anlaşılmış ve yetkililerce dile getirilmişti. Mossad'ın "sürgün"deki Yahudilere karşı uyguladığı terörün çarpıcı bir örneği de, İstanbul'daki ünlü Neve Şalom katliamıydı.[12]

Batılı Yahudileri Kutsal Topraklar'a getirme çabası ise fazla başarılı olmuyordu. Ancak Batılı Yahudilerin, özellikle de ABD'deki Yahudilerin oldukları yerde durmalarında bazı yararlar da vardı; genellikle maddi yönden güçlü olan bu Yahudiler, bulundukları ülkelerde İsrail lehine lobi yapıyorlardı. Bu nedenle, özellikle 1960'lı yıllardan sonra, İsrail asıl olarak dünyadaki üçüncü büyük Yahudi topluluğuna, Sovyet Yahudilerine gözünü dikti. Ancak bu seçim sadece pragmatik bir seçim değildi. Çünkü Sovyet Yahudilerinin "aliya" yapması, yani Kutsal Topraklar'a dönmesi, başlı başına Mesih Planı'nın bir parçasını oluşturuyordu.

Yeremya'nın Mesih'le İlgili Kehaneti ve Rus Yahudilerinin İsrail'e Göçü

İsrail'in, sürgünleri toplama operasyonlarının gerçekte Mesih Planı'nın bir parçası olduğunu biliyoruz. İsrail'in bu amaçla dünyanın dört bir yanındaki "sürgünleri"ni nasıl topladığına dair örneklere de değindik. Ancak 20 yılı aşkın bir süredir, İsrail'in üzerinde durduğu, en çok "aliya" (Kutsal Topraklar'a göç) yaptırmaya çalıştığı "sürgünler", dünyanın üçüncü büyük Yahudi topluluğunu oluşturan Sovyet Yahudileridir.

Acaba neden?...

Cevap karmaşık değildir. İsraillileri Sovyet Yahudilerine yönelten önemli bir gerekçe vardır: Resul Yeremya'nın M. Tevrat'ta geçen kehaneti!... Evet, M. Tevrat'ın Yeremya bölümünde, Mesih'in gelişinin ve İsrailoğulları'nın dünya egemenliğinin "alametleri" sayılırken, bir "Kuzey Ülkesi"nden söz edilir. Mesih

gelmeden az önce, bu Kuzey Ülkesi'ndeki Yahudiler Kutsal Topraklar'a döneceklerdir. Böylesine önemli bir kehanet, Mesih Planı'nın uygulayıcıları tarafından elbette atlanmamıştır: İsrailliler, Kuzey Ülkesi'nin neresi olabileceğini düşünüp-taşınmış ve Sovyetler Birliği (ve Rusya)'da karar kılmışlardır. Türk Yahudilerinin yayınladığı Şalom, konuyu şöyle açıklıyor: "Kitab-ı Mukaddes'te Yeremya'nın kehaneti var. İsrail'den geride kalanların Kuzey ülkesinden dışarı çıkarılmasını buyurur. Yapılan yorumlara göre Kuzey ülkesinin SSCB olduğu görüşüne varılmıştır." [13]

İşte bu kehanetten yola çıkan İsrailliler, 1967'deki Altı Gün Savaşı'ndan bu yana ki bu savaşla İsrail çok büyük topraklar işgal etmiş ve dışardan gelecek "sürgün"lere yer açmıştı Sovyetler'deki Yahudileri göç ettirmeye çalışıyorlar. Sovyet yönetimi demirperde uygulamasının bir sonucu olarak uzun yıllar bu göçe izin vermemişti. Gorbaçov'la birlikte başlayan liberalleşme, Kuzey Ülkesi'nden yapılan "aliya"yı da etkiledi ve ülkeden çıkan Yahudi sayısında patlama yaşandı.

Ancak İsrailliler klasik sorunla yine karşılaşmışlardı: Sovyet Yahudilerinin büyük bir bölümü İsrail'e göç etmek istemiyordu. Çoğu, "fırsatlar ülkesi" Amerika'yı hedefliyordu. Savaş, terör ve tehlike ile özdeş görülen İsrail'e ise fazla talep yoktu. İsrail'e gitmektense Sovyetler'de kalmayı tercih edenlerin sayısı da oldukça kabarıktı.

Bu durumda yine klasik çözümlere başvuruldu: "Sürgün"ler, "sürgün"lere rağmen toplanacaklardı. İsrail'e gelmek istemeyen Sovyet Yahudileri, Haham Klausner'in ünlü deyimiyle, "ne yapacakları kendilerinden sorulacak değil, kendilerine söylenmesi gereken hasta insanlar"dı. Dolayısıyla göçe ikna edilecek, zorla göç ettirileceklerdi. İsrail bu zorla göç programının uygulanma aşamasında ABD'den, bu işi üstlenen Yahudi kuruluşlarından, Sovyet Yahudi liderlerinden ve antisemitlerden yararlandı.[14]

İsraillilerin Vaadedilmiş Toprak İnancı

Bölümün başından bu yana, İsrail Devleti'nin temel politikalarının Mesih Planı'na göre şekillendiğinden söz ediyoruz. Bu durumda ortaya şu sonuç çıkmaktadır: İsrail toprakları (Eretz Israel), İsrailli liderler tarafından yalnızca bir "yurt" olarak değil, aynı zamanda bir "Kutsal Toprak", ya da "Vaadedilmiş Toprak" olarak anlaşılmaktadır. Bu durumda Kutsal Topraklar hakkında nasıl bir politika izlenmesi gerektiği ise, doğal olarak, kutsal kaynaklardan, yani M. Tevrat'tan ve Mesih Planı'nın da kaynağı olan Kabala'dan çıkarılır.

Oysa resmi tarihin İsrailli liderlerin bakış açısı ile ilgili olarak bizlere anlattığı hikaye daha farklıdır. Klasik anlatıma göre, İsrail, 1970'lerin sonuna dek "laik" liderlerce yönetilmiştir ve bu liderlerin politikaları da sözkonusu kutsal kaynaklara değil, pragmatik hesaplara dayanır. Bu iddia, İsrail'in politik tarihinden dayanak bulmaktadır: İsrail, kurulduğu tarihten 1977 yılına dek İşçi Partisi iktidarları tarafından yönetilmiştir. İşçi Partisi, sol eğilimli ve laik (seküler) bir partidir ve 1977 yılında iktidarı sağcı Likud koalisyonuna devrettiği gü-

ne kadar, İsrail'i dini esaslardan çok, pragmatik hesaplara göre yönetmiştir.

Ancak "resmi" kaynakların özenle işlediği bu tablo büyük ölçüde aldatıcıdır. İşçi Partisi'nin üyelerinin çoğunlukla dindar olmadıkları doğrudur. Ancak bu, İşçi Partisi'nin, politikalarını dini kaynaklara dayanmadırmadığı gibi bir anlam taşımaz. Çünkü, 4. bölümde de vurguladığımız gibi, Yahudi dininin kutsal kaynaklarına bağlanmak için dindar olmak şart değildir. Çünkü Yahudilik, hem ırk, hem dindir ve Yahudi kutsal kaynakları bir din kitabı olmakla beraber aynı zamanda da bir ırk kitabıdır. Bu nedenle, Siyasi Siyonizm dönemi boyunca laik Siyonistler ve dindar Siyonistler çok iyi anlaşmışlardır. Güvercinliği" ile tanınan İsrailli politikacı Amnon Rubinstein, iki taraf arasında ilginç ittifakın mantığını şöyle açıklar:

> Dindar Siyonistler açısından, laik hatta dinsiz Siyonistlerle işbirliği yapmak son derece mantıklıydı. Çünkü laikler, her ne kadar inançsız olsalar da, Tevrat'ın emirlerinin iyi birer uygulayıcısı olma ve Yahudilik'in en köklü inançlarından birini gerçeğe dönüştürme yolundaydılar: Sürgünlerin Toplanması'nı. Bazı dindarlar daha da ileri giderek, açıkça, Siyon'a dönüşün Mesih'in gelişinin başlangıcı olduğunu ilan ettiler.[15]

Siyonist hareketin sözkonusu laik kanadı, İsrail Devleti'nin kurulmasıyla birlikte İşçi Partisi'ne dönüştü. Ve dindar Siyonistlerle laik Siyonistleri birbirine bağlayan bağ uzun yıllar bozulmadı. Çünkü İşçi Partisi'nin liderleri devletin politikasını dini kaynaklara göre (ki bu onlar için daha çok ırksal kaynaklardı) belirlemeye devam ettiler. Yeri geldiğinde bunu açıkça söylemekten de çekinmiyorlardı. Örneğin Ben Gurion, dini kuralları uygulamadığı ve inanç sahibi olmadığı halde, sık sık Tevrat'tan alıntılar yapıyordu.[16]

Roger Garaudy, "laik" Ben Gurion'un, İsrail'in ideal sınırlarını M. Tevrat'tan nasıl çıkardığını şöyle anlatıyor:

> Daha 1937'de Ben Gurion, İsrail'in sınırlarını Kitab-ı Mukaddes'ten bakarak çiziyordu. Ona göre İsrail toprağı beş bölümden meydana geliyordu: Litani'ye kadar Güney Lübnan. Bu bölüme Ben Gurion 'Batı İsrail'in kuzey kısmı' diyor. Güney Suriye, Ürdün, Filistin, ki buna da 'İngiliz manda toprağı' diyor. Ve Sina. Ben Gurion kuzey sınırının da Suriye'nin Humus şehri yakınlarından geçmesini istiyordu. Zira (Tevrat'ın) 'Sayılar' kitabına göre (34/1-2-8), buranın 'Kenan' ilinin kuzey sınırı olması lazımdı. 'Kitab'a daha çok bağlı Siyonistler ise 'Hama' şehrinin bugünkü 'Halep' olduğunu ileri sürüyorlardı. Diğer bazıları ise bu şehrin Türkiye'de bulunduğunu iddia etmekteydiler... Haham Adin Shteinsalz, 'İsrail'in Kıbrıs adası üzerindeki tarihi hakları'ndan söz etmişti. 1956'da Ben Gurion İsrail Meclisi'nde alkışlar arasında Sina'nın 'David ve Solomon kralların krallığına ait' olduğunu ilan etmişti...[17]

Ben Gurion, bir keresinde Martin Buber'e "kurtarıcı ruh (Mesih) fikri canlıdır ve Mesih'in gelişine kadar canlı kalacaktır" da demiştir.[18]

Kısacası İşçi Partisi'nin en büyük lideri olan Ben Gurion, seküler bir özel yaşama sahip olsa bile, sahip olduğu ırk bilinci nedeniyle, "Vaadedilmiş Toprak", "üstün ırk" gibi kavramlara ve Mesih inancına dolayısıyla da Mesih Planı'na bağlıydı. İşçi Partisi'nin Golda Meir, Moşe Dayan, Yitzhak Rabin gibi di-

ğer önemli isimleri de, dini kaynaklara olan bu ilginç bağlılıklarını zaman zaman yaptıkları çarpıcı açıklamalarla ortaya koydular. Bu "laik" liderlerin hepsi, M. Tevrat'ta Kenan diyarı olarak geçen Filistin topraklarını "Kutsal toprak", ya da "Vaadedilmiş Toprak" olarak algılıyorlardı.

Örneğin Altı Gün Savaşı'nın "efsanevi" komutanı ve daha sonradan da İşçi Partisi hükümetinde Dışişleri Bakanı olan Moşe Dayan, uygulanan işgal politikasının dini temellerini şöyle açıklıyordu:

> Eğer Kitab-ı Mukaddes'e sahip çıkıyorsak, eğer kendimizi Kitab'ı Mukaddes'te yazılı olan halktan sayıyorsak, Kitabın yazdığı topraklara da sahip olmamız gerekir. Hakimlerin, Patriklerin, Kudüs'ün, Hebron'un, Jeriko'nun ve daha pek çok yerlerin toprakları...[19]

1970'li yıllarda başbakanlık yapan Golda Meir, ise şöyle diyordu: "Bu ülke (İsrail), Tanrı tarafından yapılmış olan bir vaad'in yerine gelişidir. Onun yasallığını tartışmak gülünç olur." [20]

Aynı Golda Meir, "Filistin'de kendilerini Filistin halkı olarak gören bir Filistin halkı yoktu ve biz geldik, onları dışarı attık ve ülkelerini onlardan aldık diye bir şey yoktur, çünkü Filistin'de, Filistin halkı diye bir şey mevcut değildir" diyerek, M. Tevrat'ın temel öğretilerinden biri olan "Kutsal Topraklar'ın Yahudi-olmayanlara ait olamayacağı" tezini savunmuştu.[21]

Altı Gün Savaşı'nda İsrail ordusunun güney cephesine komuta eden Moşe Dayan, İsrail'in işgal politikasının dini kaynaklara dayandığını açıkça ifade ediyordu.

Kısacası, İşçi Partisi'nin liderleri, hiç de resmi propagandada anlatıldığı gibi M. Tevrat'ın "üstün ırk", "Vaadedilmiş Toprak" gibi kavramlarından uzak değildiler. İsrailli yazar Benjamin Beit-Hallahmi, sözkonusu resmi propagandaya değinir ve bunun büyük bir aldatmaca olduğunu açıklar. Buna göre, İsrail Devleti, kurulduğu günden bu yana saldırgan ve yayılmacı bir politika izlemektedir. İşçi Partisi'nin savunduğu Siyonizmin, Likud kanadının savunduğu dini Siyonizmden daha "yumuşak", daha "barışçıl" olduğu şeklindeki propaganda, Hallahmi'nin dediği gibi, yalnızca bir göz boyama, bir aldatmacadır. İki parti arasında temelde hiç bir farklılık olmamıştır.[22]

Roger Garaudy de, İsrail'deki iki büyük siyasi akımın da neredeyse yakın ölçülerde M. Tevrat'a bağlı olduğunu ve politikalarını M. Tevrat'a dayandırdığını şöyle anlatıyor:

> Bugün İsrail yöneticileri, ister sağcı ister solcu tanınsın, ister İşçi Partisi üyesi ister Likud mensubu olsun, ister ordu sözcüsü, ister din adamları temsilcisi sayılsın,

Begin'in ardından Likud'un liderliğini üstlenen, eski terörist Yitzhak Şamir, dini bir tören sırasında Tevrat rolelerini taşırken.

> hepsi birlik halinde 'Kitab'a (Tevrat) eğilmişlerdir. Filistin üzerinde, herhangi bir 'toprak kalıntısı' üzerinde, hak iddia etmek için en ufak bir 'kanıt' dahi dikkatlerinden kaçamaz durumdadır. Herşey sanki Tanrı ile aralarında imzalanan bir 'hibe' senedine bağlıdır. En ufak bir işaret toprakların yerli sahipleri dışarı atılarak oraya yerleşmek için yeterli sebep sayılmaktadır.[23]

"Vaadedilmiş Toprak", "üstün ırk" gibi kavramlar doğal olarak sağcı Likud partisinin üyeleri tarafından da paylaşıldı. 1977'de iktidara oturan Likud'un iki lideri, Menahem Begin ve Yitzhak Şamir, sözkonusu kavramlara ve dolayısıyla Mesih Planı'na olan bağlılıklarını çarpıcı açıklamalarla ortaya koydular.

Begin, açıkça "bu toprak bize vaad edilmiştir, onun üzerinde hakkımız vardır" demişti.[24] Yine Begin bir başka konuşmasında, İsrail'in 1967'den bu yana işgal altında tuttuğu Batı Şeria için, "burası Judea ve Samaria (Yahuda ve Samiriye) Krallarının tanrıları önünde diz çöktüğü yerdir, burası bizim millet olduğumuz yerdir" demişti. Batı Şeria'yı "Yahuda ve Samiriye" olarak tanımlamak, o tarihlerden sonra İsraillerin klasik üslubuna dönüştü.

Likud'un liderlik koltuğuna Begin'in ardından oturan Yitzhak Şamir de "Batı Şeria ve Gazze, Yahudilere Tanrı tarafından vaat edilmiş topraklardır, girdiğimiz yerden çıkmayız" demişti. Şamir, "üstün ırk" kavramına olan inancını ise, Siyonizmi ırkçılığın bir kolu olarak gören Birleşmiş Milletler kararının 14 Kasım 1975 günün oylanmasından sonra, dünya ve uluslararası ilişkiler konusundaki görüşlerini kaleme alırken şöyle açığa vurmuştu: "Ağaçlardan inen insanlardan meydana gelen ulusların dünyanın liderliğini üstlenmeleri kabul edilecek bir şey değildir. İlkeller nasıl kendilerine ait fikirlere sahip olabilirler ? Birleşmiş Milletler'in kararı bize bir kere daha göstermiştir ki biz diğer uluslar gibi değiliz." 25 Benzer bir ifade, Menaham Begin tarafından da kullanılmış, Nobel Barış Ödülü alan bu eski terörist, Filistinlileri "iki ayaklı hayvanlar olarak tanımlamıştı.

Kısacası, İsrail'in tüm liderleri, Yahudi geleneğindeki Vaadedilmiş Toprak, üstün ırk gibi kavramlara ve doğal olarak da Mesih inancına sıkı sıkıya bağlı kaldılar. Bu nedenle de İsrail liderlerinin uyguladığı politikalar, her zaman için M. Tevrat ve Kabala gibi kutsal kaynaklara ve dolayısıyla Mesih Planı'na uygun oldu.

Peki öyleyse neden İsrailliler Likud ve İşçi Partisi gibi iki farklı partiye sahipler, diye sorulabilir bu durumda. Bunun cevabını ararken, karşımıza İsrail'in iyi ve kötü polisleri çıkmaktadır.

Likud ve İşçi Partilerinin Farkı ya da 'İsrail'in İyi Polis-Kötü Polis Oyunu'

Geçmiş Amerikan yönetimlerinde Ortadoğu ile ilgili bir çok görev almış olan eski bürokrat Richard Curtiss, editörü olduğu Washington Report on Middle East Affairs dergisinde Ortadoğu'daki FKÖ İsrail barışından söz eden "Barış Sürecini Öldüren İyi Polisler ve Kötü Polisler" başlıklı bir makale yazmıştı. Curtiss'e göre İsrail ve Filistinliler arasındaki "barış süreci" bu konuyu ilerleyen sayfalarda ayrıntılı olarak inceleyeceğiz İsrail'in "iyi ve kötü polisleri"nin işbirliği ile sona doğru sürükleniyordu.[26]

Sözkonusu iyi polis-kötü polis oyununa 5. bölümde Siyonizmin sağ ve sol kanadını incelerken değinmiştik. Richard Curtiss'e göre, İsrail politikacıları 1940'lı yıllardan bu yana tüm dünyaya bu oyunu oynadılar. İyi polis rolünü solcu ve laik İşçi Partisi, kötü polis rolünü ise sağcı, dindar ve şovenist Likud Partisi üstlendi.

Bu, önyargılı ve biraz da uçuk bir komplo teorisi değildir. Aksine, Curtiss'in dediği gibi, İsrail'in siyasi tarihi hakkında yapılacak dikkatli bir gözlem bizi ister istemez bu sonuca ulaştırmaktadır.

Curtiss'e göre, iyi polis-kötü polis taktiğinin ilk örnekleri, henüz İsrail Devleti'nin kurulmadığı 1940'lı yıllarda görülmüştü. İsrail'i kurabilmek için mücadele eden Siyonist hareketin içinde, daha önceki bölümlerde de değindiğimiz gibi, iki ayrı fraksiyon vardı. David Ben-Gurion ve Chaim Weizmann'ın önderliğindeki sol eğilimli Dünya Siyonist Örgütü (WZO) Siyonist hareketin asıl temsilcisiydi. WZO'dan 1920'lerin sonunda ayrılan Vladimir Jabotinsky'nin kurduğu sağ-kanat Siyonist hareket ise Siyonist Revizyonizm olarak biliniyordu ve WZO'ya göre daha radikal, daha şiddet yanlısıydı. 1930'lı yıllarda Revizyonistler Filistin'deki Araplara ve İngilizlere İngiltere, Yahudi göçüne getirdiği kısıtlamalar nedeniyle 1940'lı yıllarda Siyonistlerin nefretini toplamaya başlamıştı karşı savaşmak için askeri birlikler oluşturdular. Bunların en önemlisi Irgun'du. Bir süre sonra Irgun içinden Avraham Stern'in önderliğindeki bir fraksiyon ayrıldı ve Lehi ya da Stern adıyla bilinen bir ikinci örgüt kurdu. Stern grubunun üç liderinden biri, 1980'lerin sonunda İsrail'de Başbakan koltuğuna oturacak olan Yitzhak Şamir adlı genç bir militandı. Stern, 5. bölümde incelediğimiz gibi, 1941 yılında Naziler'le askeri bir ittifak yapma girişiminde de bulundu.

İlk Başbakan Ben Gurion, iyi polis-kötü polis numarasını çok iyi oynamıştı. İyi polis rolü kendisinin, kötü polis rolü ise sağcı (Revizyonist) Siyonistlerindi. Revizyonistlerin bombalı eylemlerini bir yandan kınarken, öte yandan bu eylemlerin faillerini devletin en üst kademelerine getirdi. Yanda, Ben Gurion, 1949 yılında Hayfa'daki bir konuşmasında.

16 Eylül 1948 günü ise Stern teröristleri, Birleşmiş Milletler'in Filistin arabulucusu olan ve Siyonistlerin işgal politikalarını eleştirmesiyle tanınan Kont Folke Bernadotte'u Kudüs'te öldürdüler. Yeni kurulmuş olan İsrail Devleti'nin Başbakanı Ben Gurion, Revizyonist militanlarca gerçekleştirilen suikasti lanetledi ve Bernadotte'un BM karargahındaki cenazesine de katılarak taziyelerini sundu. Suikastin sorumlusu olan Stern üyeleri ise kayıplara karıştılar. Ancak bir süre sonra bu militanlar ortaya çıktılar, hem de çok ilginç bir biçimde... Bernadotte'u vuran Joshua Cohen adlı tetikçi, Başbakan Ben Gurion'un özel koruması oluverdi birden bire!... Suikast emrini verenlerden Yitzhak Şamir ise, Mossad'ın Avrupa masası şefliğine getirildi. Ben Gurion'un başbakanlığının sürdüğü bu dönemde, Şamir'in de katkısıyla, çok sayıda "İsrail düşmanı" Mossad ajanlarınca Avrupa'da öldürüldü.[27]

5. bölümde de belirttiğimiz gibi, tüm bunların tek bir açıklaması vardı: Ben Gurion'un Bernadotte için döktükleri ancak timsah gözyaşıydı. İsrail'in İşçi Partili Başbakanı, Revizyonist militanların gerçekleştirdiği suikastten gerçekte son derece memnundu. Yalnızca, dünya kamuoyuna "iyi polis-kötü polis" numarası yapıyordu.

Kısa bir süre sonra iyi ve kötü polislerin yeni bir ortak planı gerçekleşti. İyi polis Ben Gurion, Birleşmiş Milletler'in 1947'de Yahudi Devleti'ne verdiği Filistin topraklarının % 53'ünü kapsayan bölgeyi kabul etmişti. Ancak kötü polisler Yitzhak Şamir ve Menahem Begin, Araplara düzenledikleri kanlı saldırılarla o denli büyük bir kargaşa çıkardılar ki, bu kargaşa sonucunda yaşanan ilk

Arap-İsrail savaşında Yahudi Devleti, topraklarını Filistin'in % 78'ine çıkardı.

Revizyonistler ile sol-kanat Siyonistler arasındaki gizli beraberliğin bir başka göstergesi, her iki tarafın da askeri kanatlarının aynı kaynaktan finansal destek görmesiydi. 1940'lı yıllarda, Dünya Siyonist Örgütü'ne bağlı Filistin'deki Haganah adlı silahlı örgüt ve Revizyonistlerin kurduğu Irgun, en büyük para yardımını aynı kaynaktan alıyorlardı: Macar Yahudisi Tibor Rosenbaum'un kurduğu International Credit Bank adlı İsviçre bankası, görünüşte birbirine muhalif olan bu iki Siyonist örgüte de para yağdırıyordu. International Credit Bank, ayrıca Amerika'daki ünlü Yahudi mafya babası Meyer Lansky ile de yakın bağlantı içindeydi.[28]

Revizyonist Siyonizm, İsrail'in kuruluşunun ardından sağcı Herut Partisi tarafından temsil edildi. Herut'un lideri, aynı Şamir gibi 1940'lı yıllarda terörist eylemlere karışmış eski bir militan olan Menahem Begin'di. Ülkeyi kuran ve 1977'e dek de iktidarı kesintisiz elinde tutan İşçi Partisi (Mapai) ise, David Ben Gurion ve onun Golda Meir, Moşe Dayan, Yitzhak Rabin gibi öğrencileri tarafından yönetildi. Bu yıllarda İsrail'in politik yelpazesine bakan birisi, Herut'un saldırgan ve yayılmacı bir politika savunduğunu, buna karşın İşçi Partisi'nin göreceli barışçı bir politika izlediğini sanabilirdi. Çünkü İşçi Partisi'nin liderleri Herut ve diğer küçük sağ partiler gibi açık açık "Vaadedilmiş Topraklar'ın tümünü ele geçirme" idealinden söz etmiyorlardı.

Oysa bu iki parti arasındaki fark, yine iyi polis-kötü polis numarasının bir versiyonuydu. Richard Curtiss, "İsrail liderleri arasındaki fark, amaçlar değil, yöntemler arasındaki farktır" diyor. Ben Gurion ile Begin arasındaki tek fark, Gurion'un Vaadedilmiş Toprakları işgal etme yönündeki düşüncelerini Begin'in aksine açıkça ifade etmeyişiydi. Oysa Gurion, İsrail'in sınırlarını Filistin topraklarının tümünü, Ürdün, Lübnan ve Suriye topraklarının da bir kısmını kapsayacak şekilde genişletmeyi hayal ediyordu. Kısacası, Curtiss'in dediği gibi "İsrail'in sağcı revizyonistleri ile Ben Guiron, Yahudi devleti için minimum bir 'kutsal toprak' formülü üzerinde anlaşıyorlardı." [29] Gurion'un yanısıra, Meir, Dayan gibi İşçi Partisi liderlerinin kutsal toprak inançlarına az önce değinmiştik.

Herut'un küçük bazı sağ partilerle birleşmesiyle oluşan Likud Partisi ile İşçi Partisi arasındaki tek fark, üslub ve yöntem farkı oldu. Noam Chomsky, bu konuda şunları söylüyor

> Demek ki özü bakımından iki program da (Likud ve İşçi Partisi programları) birbirlerinden çok farklı değil. Farklılıkları esas olarak üsluplarında yatmaktadır. İşçi Partisi temel olarak, eğitimli, Avrupa merkezli seçkinler partisidir; idareciler, bürokratlar, entellektüeller vs. zenaatı, en azından halkın karşısında arabulucu bir söylemle düşük düzeyli bir retoriği sürdürürken 'olguları kurmak'tır. Kapalı kapılar arkasında bu anlayış 'Yahudi olmayanların ne dedikleri önemli değildir, Yahudiler gerekeni yapar' (Ben-Gurion) ve '(İsrail'in) sınırları Yahudilerin yaşamakta oldukları yerlerdir, haritanın üzerindeki bir çizgi değil' (Golda Meir) biçimini almıştır. Bu, Batı kamuoyunu kendine yabancılaştırmadan, aslında tersine

Batı'nın (özellikle de Amerika'nın) desteğini seferber ederek istenen hedeflere ulaşmada etkili bir yöntem olmuştur.
Tersine Likud koalisyonunun kitle temeli büyük ölçüde aşağı sınıf, alt orta sınıf ve aralarında çoğu yakın zamanda ABD ve SSCB'den göç etmiş olanların bulunduğu dinsel-Şovenist unsurlarla beraber Arap kökenli İspanyol Yahudilerinin oluşturduğu çalışanlardan meydana gelmektedir; aynı zamanda sanayici ve çok sayıda meslek sahibini de kapsamaktadır. Likud'un liderliği Batı söylemine pek fazla uyum göstermedi... İşçi Partisi'nin daha dolambaçlı olan yaklaşımı Batı'ya çok daha uygun gelmektedir ve 'İsrail'in destekçileri'nin karşısına daha az sorun çıkarmaktadır... İşçi Partisi'nin kılığını değiştirerek sunduğu gerçek niyeti, Likud'un 'egemenlik' anlayışından çok farklı değilse de, bunlar Amerikalıların kulaklarına hoş gelen ifadelerdir.[30]

Chomsky'nin dediği gibi, İşçi Partisi'yle Likud arasındaki fark yalnızca görünüşteydi ve Batı kamuoyunu İsrail'de farklı sesler ve dolayısıyla "demokrasi" olduğuna inandırmak amacı güdüyordu. Her iki parti de, Yahudi inanışındaki Vaadedilmiş Toprak hedefine inanıyordu. Chomsky, bu konuda her iki partinin de ittifak halinde olduğunu bildiriyor ve İşçi Partisi'nin güvercinlerinden Şimon Peres'in bile bu inancı benimsediğini vurguluyor:

Her ne kadar ABD basını, sözcüğün Kutsal Kitabın tanıdığı bir mülkiyet hakkı anlamına gelen yaygın kullanımını Menahem Begin'e atfetse de, hem İşçi Partisi hükümeti, hem de Likud, Batı Şeria'yı 'Yahuda ve Samiriye' olarak adlandırmaktadırlar. Aslında Kutsal Kitap'taki haklara atıfta bulunulması, her iki siyasal grup için de olağandır. Bu nedenle İşçi Partisi'nin sosyalist lideri olan Shimon Peres, 'İsrail'de İsrail topraklarındaki tarihsel haklarımız konusunda çekişme yoktur. Geçmiş değişmez ve Kutsal Kitap, topraklarımızın kaderinin belirlenmesinde nihai belgedir' derken Begin'in Şeria'yı terketmemesindeki mantığı da kabul etmiş olduğunu gösterdi.[31]

Chomsky, İşçi Partisi'nin diğer önemli isimlerinin de Batı Şeria'yı M. Tevrat'tan hareketle "Yahuda ve Samiriye" olarak tanımladıklarına dikkat çekiyor: Golda Meir, "İsrail Yahuda ve Samiriye'de genişleme politikası izlemeye devam edecektir" demiş, İşçi Partisi hükümetlerinde Dışişleri Bakanlığı yapmış olan Abba Eban bile, "İsrail iradesini ortaya koyacak, Yahuda, Samiriye ve Gazze bölgesi üzerindeki egemenlik haklarını yerine getirmek üzere harekete geçecektir" uyarısında bulunmuştu.

İsrail tarafından uygulanan iyi polis-kötü polis oyununun bir örneği de "Yahuda ve Samiriye"de, yani Batı Şeria'da inşa edilen Yahudi yerleşim birimleriydi. Bu konuda Batı medyasında sık sık öne sürülen bir telkin vardır. Buna göre, yerleşim birimleri Likud Partisi'nin bir ürünüydü, buna karşılık daha "ılımlı ve barış yanlısı" olan İşçi Partisi, yerleşim birimlerine taraftar değildi. Oysa bu telkin de gerçeğin köklü bir biçimde çarpıtılmasından ibaretti. 22 yıl ABD Kongresi'nde Temsilciler Meclisi ve Senato üyeliği yapmış olan Paul Findley, bir makalesinde bu konuya değinmiş ve İşçi Partisi'nin yerleşim birimleri hakkındaki politikasının içerik olarak Likud politikalarından farklı olmadığını vurgulamıştı. Findley'e göre, iki parti arasındaki tek fark, stil ve taktik farkıy-

dı; Likud liderleri amaçlarını dosta-düşmana duyururken, İşçi Partisi daha sessiz ve aldatıcı bir yol izlemişti.[32]

1990'dan bir görüntü: Likud lideri ve Başbakan Şamir (solda) ile işçi lideri ve Savunma Bakanı Rabin.

Kısacası, ülkenin kuruluşundan itibaren her iki partinin de Siyonizm anlayışı arasında gerçek bir fark yoktu. Her iki taraf da Vaadedilmiş Toprak, üstün ırk gibi kavramları benimsedi. Her iki taraf da, politikaların kutsal kaynaklara ve de Mesih Planı'na göre düzenlenmesi gerektiğini kabul etti. Tek yaptıkları klasik iyi polis-kötü polis numarasını oynamaktı. (Ancak iki taraf arasındaki bu işbirliği, 1990'larda önemli ölçüde bozuldu. İşçi Partisi, gerçekten barış yanlısı olan akımın kontrolüne geçmeye başladı. Bu durumun Rabin suikastına kadar uzanan sonuçlarını ilerleyen sayfalarda inceleyeceğiz).

Ancak polislerin şefleri olur. Kutsal Topraklar'ı elde etme hedefine ve dolayısıyla Mesih Planı'na sıkı sıkıya bağlı olan İşçi ve Likud partilerinin de bir şefi vardır. Mesih Planı'nın gerçek uygulayıcısı olan ve bu Plan uyarınca İşçi ve Likud partilerini yönlendiren bu şef, kuşkusuz Plan'ı 500 yıldır yürüten Kabalacılardan başkası olamaz.

İsrail Devleti ve Mesih Planı

Kitabın başından bu yana incelediğimiz gibi, Mesih'in gelişini hazırlamak misyonunu üstlenenler, Kabalacılardır. Yahudi mistik geleneği olan ve büyüyle özdeşleşmiş bulunan Kabala, Kabalacılar tarafından "tarihin akışını değiştirmek" ve Mesih'in gelişi için gerekli şartları oluşturmak için bir araç olarak anlaşılmıştır. Ve, özellikle kitabın ilk bölümlerinde gördüğümüz gibi, Kabalacılar gerçekten de Mesih'in gelişini sağlamak için uzun bir mücadeleye girişmişlerdir. Mesih Planı olarak adlandırabileceğimiz bu sistemli mücadelenin, gerçekten de tarihin akışını etkilediğini önceki bölümlerde gördük.

Ancak Kabalacılar, çoğu kez ortada gözükmezler ve yapılması gerekenleri, Yahudi toplumundaki sadık bağlılarına yaptırırlar. Bu nedenle Mesih Planı'nın bir çok aşamasında doğrudan Kabalacılar'a rastlayamazsınız.

Bununla birlikte, eğer Yahudilerin gerçekleştirdiği bir eylem gerçekten Mesih Planı'nın bir aşamasıysa, mutlaka görünmez bir yerde, "perde arkası"nda Kabalacılar vardır ve hareketin genel stratejisini de onlar çizmektedirler. Siyasi Siyonizm, bunun bir örneğiydi. Kalisher ve Alkalay gibi iki Kabalacı'nın çizdiği rota, Herzl, Weizmann, Ben Gurion gibi "laik" Siyonistlerce izlenmişti. (Bkz. 4. bölüm)

Bu bölümün başından bu yana ise, İsrail Devleti'nin Mesih Planı uyarınca geliştirilen politikalarını incelemekteyiz. Sürgünlerin toplanması, Yerem-

ya'nın kehanetine uygun olarak "Kuzey Ülkesi"ndeki (Rusya) Yahudilerin Kutsal Topraklar'a döndürülmesi, gibi... Bunların hepsi de kehanetlere uygun politikalardır. Ayrıca, Kabalacı Hirsch Kalischer'in Mesih'in ortaya çıkışı için gereken şartlar olarak sıraladığı üç önemli şartın ilk ikisi yerine getirilmiştir. İlk şart, yani Filistin'de bir Yahudi devleti kurulması, İsrail Devleti'nin gerçekten de "gönüllü milletlerin yardımı ile" oluşturulması sonucunda gerçeğe dönüşmüştü. Kudüs'ün, Tapınak bölgesi ile birlikte tam olarak ele geçirilmesi, hahamların "Tanrı'nın açık bir işareti" olarak yorumladıkları 1967'deki efsanevi Altı Gün Savaşı ile oldu. Geriye bir tek Tapınak'ın inşası kaldı, ancak Tapınak'ın eski yerinin tam üstünde duran iki İslam mabedi nedeniyle bu yapılamıyor. İsrail'in bu mabetleri yıkarak Tapınağı inşa etme planlarına 13. bölümde değineceğiz.

Kısacası, kehanetlerde bildirilenler, İsrail'in kurulmasından bu yana harfi harfine yerine getirilmiş, Mesih Planı işlemiştir. Ama kimin eliyle?... Likud ve İşçi partilerinin onyıllar boyu bir tür iyi polis-kötü polis oyunu oynadıklarını biliyoruz. Ama, bu oyunun senaryosunu kim belirledi?

Mesih Planı'nı 500 yıldır sürdüren Kabalacılar nerededir ve hangi yolla İsrail devletinin politikalarını Mesih Planı'na uygun olarak yönlendirebilmektedirler?

Bu sorular bizi ister istemez Gush Emunim ile karşı karşıya bırakır.

Gush Emunim; Kabalacıların Siyasi Organı

1967 yılının Mayıs ayında, İsrail'in bağımsızlık gününün hemen öncesinde, Kudüs'teki Merkaz Harav adlı "yeshiva"da (bir tür tekke) önemli bir toplantı yapıldı. Yeshiva'nın ruhani lideri olan Haham Zvi Yehuda Hacohen Kook, dini ritüellerin uygulanmasının ardından, adeti olduğu üzere uzun bir konuşma yaptı. Ancak bu konuşma, daha öncekilerden daha farklıydı: Haham Zvi Yehuda Hacohen Kook, sesini geleneksel tonundan çok daha fazla yükselterek, tarihi Eretz Israel topraklarının bölünemez olduğunu, oysa şu anda bu toprakların bir bölümünün "goyim"in (Yahudi-olmayanlar) eline bırakıldığını söyledi. Ardından de ekledi; "Yahudiler mutlaka ve mutlaka Nablus ve Hebron'a döneceklerdir." (Nablus ve Hebron: Batı Şeria'da yer alan ve Yahudilerce kutsal sayılan şehirler). Haham'ın öğrencilerine son söylediği söz, mevcut durumun kabul edilemez olduğunu ve çok yakında Eretz Israel topraklarının birleştirileceği şeklindeydi.

Haham Zvi Yehuda Hacohen Kook, bu konuşmayı yaptıktan bir gün sonra, Altı Gün Savaşı'yla noktalanacak olan Arap-İsrail krizi başladı. Üç hafta sonra ise, Altı Gün Savaşı bitmiş ve Kudüs, Hebron, Nablus ve daha bir çok "kutsal" yöre İsrail işgali altına girmişti. Zvi Yehuda Hacohen Kook'un öğrencileri, Zahal'ın (İsrail ordusu) 19 yüzyıl sonra yeniden ele geçirdiği Kudüs'teki Ağlama Duvarı'nda ilahiler söylerken, liderlerinin kehanetinin ne denli doğru olduğunu düşünüyorlardı. Az sonra Zvi Yehuda Hacohen Kook, İsrail ordusu komutanlarınca kendisine yollanan askeri bir jeep ile birlikte Ağlama Duva-

1967'deki Altı Gün Savaşı, başta Haham Zvi Yehuda Hacohen Kook olmak üzere, tüm Kabalacılarca, Mesih'in yaklaştığının büyük bir alameti olarak kabul edilmişti. Bu tarihten sonra da İsrail'in Kabalacıları siyaset sahnesine inmeye ve gelmekte olan Mesih'in yollarını kendi elleriyle hazırlamaya karar verdiler. Gush Emunim böyle doğdu. Yanda, İsrail ordusunun başhahamı Shlomo Goren, Altı Gün Savaşı zaferi sırasında Siyon Dağı'ndaki kutsal "şofar"a üflüyor.

rı'na geldi. Kendisini karşılayan asker ve komutanlara "el verdikten" sonra da şöyle dedi: "Biz İsrailoğulları olarak tüm dünyaya ilan ediyoruz ki, şu anda Kutsallığın yardımı ile kutsal şehrimize dönmüş bulunuyoruz. Buradan asla çıkmayacağız."

İsrailli yazar Ehud Sprinzak, *The Ascendance of Israel's Radical Right* (İsrail Radikal Sağı'nın Yükselişi) adlı kitabında üstte aktardığımız olayları anlattıktan sonra şöyle der: "İsrail'in Altı Gün Savaşı'nda elde ettiği çarpıcı galibiyet, İsraillilerin kendileri dahil tüm dünyayı şaşırtmıştır. Şaşırmayan, çünkü zaten böyle bir olayı bekleyen tek bir grup vardır: Haham Zvi Yehuda Hacohen Kook'un öğrencileri." [33]

Ehud Sprinzak, kitabı boyunca Haham Zvi Yehuda Hacohen Kook'tan ve onun babası olan Haham Abraham Yitzhak Hacohen Kook'tan sık sık söz eder. Çünkü bu iki haham, İsrail'in en güçlü radikal dinci örgütü olan Gush Emunim'in ("Müminler Birliği") ruhani liderleridir. Baba ve oğul Kook'ların getirdikleri yorumlar, yaptıkları kehanetler Gush Emunim'in temel düşüncesini oluşturur.

Sprinzak, öncelikle baba Haham Kook'tan söz eder. 1865-1935 yılları ara-

Gush Emunim'in öncüsü olan Kabalacı Haham Abraham Yitzhak Hacohen Kook, Siyonizm'in Atchalta D'Geula (Mesihi Kurtuluşun Başlangıcı) ya da B'Ikvata D'Meshicha (Mesih'in Ayak Sesleri) olduğu görüşündeydi. Yanda, Kook, 1925 yılında Kudüs'te yaptığı bir konuşma sırasında.

sında yaşayan Abraham Kook, 20. yüzyıldaki en önemli Yahudi dini düşünürlerinden biridir. Hahamın en büyük özelliği, 20. yüzyılın başında Siyonist hareketi benimsemeyen bazı gelenekçi hahamlara karşı çıkması ve harekete büyük destek vermesiydi.[34]

"Dindar Siyonistler"in başını çeken Abraham Kook, Siyasi Siyonizmin *Atchalta D'Geula* (Mesihi Kurtuluşun Başlangıcı) ya da *B'Ikvata D'Meshicha* (Mesih'in Ayak Sesleri) olduğunu söylemişti. Kook'a göre, 1917'de yayınlanan ve Siyonizme resmi İngiliz desteği sayılan Balfour Deklarasyonu, Filistin'e yapılan Yahudi göçleri ve büyük devletlerin Siyonistlere verdiği destek; tüm bunlar Mesih'in gelişinin yakın olduğunu gösteren alametlerdi. İsrailoğulları Mesihi dönemde yaşıyorlardı ve yüzyıllardır beklenenler yakında gerçeğe dönüşecekti.

Acaba Abraham Kook, Siyasi Siyonizme karşı neden böyle bir bakış açısı geliştirmişti? Çoğu tutucu haham, Siyonistleri dinsiz birer hayalperest olarak görürken, Kook neden ve nasıl onları Mesih'in alameti olarak değerlendirmişti? Sprinzak, bu sorunun cevabını şöyle veriyor:

> Kook'un Siyonizmi bu şekilde yorumlamasının en önemli nedeni, konuya mistik boyuttan ve Kabala yöntemiyle yaklaşmış olmasıdır. Çünkü bu yönteme göre, gizli olan, görünür olandan daha büyük ve önemlidir. Bu şu demektir: Mesih dönüşü gerçekleşecekse, bu, bu olayın yeterince bilincinde olmayanların eliyle de gerçekleşebilir. Tarihsel Mesihi misyon, seküler ama milliyetçi kişiler tarafından da, ne yaptıklarını tam olarak bilmeseler de, yerine getirilebilir... Kook'un geliştirdiği bu kuram, ilerde Gush Emunim'e de İsrail'deki seküler kesimlerle işbirliği yapmak için iyi bir referans verecektir.[35]

Kısacası, Kook'un Siyonizmi desteklemesinin ardında, 4. bölümde de-ğin-

diğimiz Kabalacı yorum yatmaktadır. Bu yoruma göre en büyük hedef, Mesih'in gelmesi ve dolayısıyla Yahudi egemenliğinin dünyaya kabul ettirilmesidir. İsrailoğullarının dindar olup-olmamaları önemli değildir. Kabalacılar'ın Yahudi toplumundan tek istedikleri şey, Mesih'in gelişinin, yani Yahudi egemenliğinin şartlarının hazırlanmasıdır. Bu, ırk bilinci yüksek Yahudiler için, dindar olmasalar da, rahatlıkla getirilecek bir görevdir.

Gush Emunim'in ruhani önderi ve Abraham Kook'un oğlu; Zvi Yehuda Hacohen Kook

Abraham Kook'un doktrinlerini kendisine temel olarak kabul eden Gush Emunim adlı siyasi örgüt, işte bu yüzden İsrail'de büyük bir güçtür. Neredeyse tümü, Abraham Kook'un oğlu olan Zvi Yehuda Hacohen Kook'un Merkaz Harav adlı "yeshiva"sında Kabalistik eğitiminden geçmiş olan Gush liderleri, toplumun laik kesimleriyle ve onların siyasi temsilcileriyle çok iyi ilişki kurmaktadırlar. Bu sayede, nüfusunun en fazla % 10'u "koyu dindar" olan İsrail'de, koyu dindar bir güç olan Gush Emunim, büyük bir desteğe ve politik güce sahiptir. Gush'un laik kesimlerle olan "ittifak"ına birazdan daha ayrıntılı olarak değineceğiz.

Abraham Kook'un siyasi olayları kehanetlere göre yorumlama ve belki de yönlendirme şeklindeki Kabalacı yöntemi, Gush Emunim'in de temel doktrinini oluşturur. Ehud Sprinzak, bu konuda şunları söylüyor:

> Abraham Kook'un tarihi konseptleri, Gush Emunim'in güncel olayları yorumlama yöntemine de temel oluşturur. Buna göre, Yahuda ve Samiriye'nin fethine ve Kudüs'ün birleştirilmesine neden olan Altı Gün Savaşı, olayların kendi gelişimi içinde gerçekleşen bir olgu değil, tam tersine Siyasi Siyonizmle birlikte başlamış olan Mesihi dönem içinde büyük bir ileri adımdır. Gush Emunim'in kendi ideolojisine olan büyük güveni, olayların Abraham Kook'un tarihi okuma biçimini doğrulamış olmasından kaynaklanır. 1935'te ölen Kook'un tüm öngörüleri gerçekleşmiştir: 1948'de İsrail Devletinin kurulması, dünyanın dört bir yanından sürgünlerin (diaspora Yahudilerinin) toplanması, çölün yeşertilmesi ve büyük Altı Gün Savaşı zaferi... Böylece, her iki Haham Kook'un da, baba ve oğul, ilahi bir kehanet yeteneğine sahip oldukları inancı oluşmuştur. Durum böyleyse, bu iki hahamın vaadettiği son büyük aşamadan, yani tam kurtuluştan (Mesih'in gelişi) kuşkulanmak için bir neden yoktur.[36]

Bu durum, 500 yıldır Kabalacılar tarafından yönetilen Mesih Planı'nın, çağdaş İsrail'de de Gush Emunim tarafından yönetildiğini göstermektedir. 1970'lerin hemen başında kurulan Gush, Batı Şeria'da Yahudi yerleşim birimleri kurulmasının liderliğini yapmış ve kısa süre içinde de İsrail'deki diğer partiler ve daha da önemlisi, devlet aygıtı üzerinde büyük bir etki elde etmiştir. Bu etki, uzun vadede tek bir hedefe yöneliktir: Mesih Planı'nın amacına ulaştırılması.

Gush Emunim'in İsrail'deki Görünmez İktidarı

"İsrail'de kimse Gush Emunim'in beyanatlarını hafife alamaz."
- Noam Chomsky, Kader Üçgeni, s. 200

Gush Emunim'in İsrail'in dindar olmayan çoğunluğuyla üstte sözünü ettiğimiz yolları kullanarak "sessiz bir ittifak" kurmuş olması, ona aynı zamanda büyük bir politik güç de vermektedir. Gush Emunim, bu politik gücü değişik kanallardan elde eder. Öncelikle, dindar olmayanlarla çok iyi anlaşabilen Emunim'in, İsrail iki büyük partisi, yani İşçi Partisi ve Likud koalisyonu üzerinde büyük bir etkisi vardır. İsrail'in üçüncü büyük partisi olan Tehiya ise, doğrudan Gush Emunim'in bir uzantısıdır ve Knesset'te (parlamento) Gush Emunim'in temsilciliğini yürütür.

Amnon Rubinstein, *The Zionist Dream Revisited* adlı kitabında Gush Emunim'in, İsrail devletinin politikaları üzerinde büyük bir etkiye sahip olduğunu detaylarıyla anlatır. Ancak Rubinstein'ın belirttiğine göre, bu etkinin büyük bir bölümü, kolaylıkla gözlemlenebilecek bir etki değildir. Çünkü Gush Emunim, sahip olduğunu gücünün çoğunu, doğrudan kendine bağlı olan siyasi oluşumları kullanarak değil, İsrail'in iki büyük partisini, (Likud ve İşçi Partisi) belirli konularda yönlendirerek ortaya koymaktadır. Topluma ise, halkın çoğunluğundan destek görebilecek popüler bir resmi ideoloji üreterek ulaşır. Bu nedenle Gush Emunim'in gücü büyük ölçüde görünmezdir. Ehud Sprinzak da aynı konuya dikkat çeker ve "Gush Emunim'in görünmez krallığı"ndan söz eder.

Gerçekten de Gush Emunim, İsrail toplumunun büyük bölümünü belirli konularda yanına çekebilen bu ilginç stratejisi sayesinde, İsrail'in iki büyük partisini de etkisi altına alabilmektedir. Gush felsefesinin Likud üzerinde büyük bir etkisi olduğu zaten tartışılmaz bir gerçektir. Çünkü sağcı Likud bloku, zaten Gush Emunim'in temsil ettiği dinci-milliyetçi çizgiyi savunmaktadır. Mehanem Begin, Ariel Şaron, Yitzhak Şamir gibi Likud liderleri, Gush Emunim'e çok yakın olduklarını açıkça ortaya koymuşlardır. Gush Emunim'in "Yahuda ve Samiriye'nin Yahudileştirilmesi", yani işgal altındaki Batı Şeria'da Yahudi yerleşim bölgeleri kurulması hedefi, 1977'den 1992'ye kadar 1986'daki "Ulusal Birlik" koalisyonu hariç iktidarda kalan Likud'un en önem verdiği konuların başında gelmiştir. Gush Emunim'in kurdurduğu yerleşim bölgelerinin açılış törenlerine katılan Begin, Şaron ve Şamir gibi Likud liderleri, Gush liderleriyle kardeşlik tabloları çizmişlerdir.

Asıl ilginç olan, Gush Emunim'in yakın geçmişte İşçi Partisi üzerinde de belirli bir etki elde etmiş oluşudur. Amnon Rubinstein konuya dikkat çekerek, genel propagandanın aksine, Gush Emunim'in "ılımlı ve laik" olarak bilinen İşçi Partisi üzerinde önemli bir etkisi olduğunu yazar. Rubinstein'a göre, "Gush'un İşçi Partisi üzerindeki etkisi kesinlikle küçümsenemez. Birbirini izleyen İşçi Partisi kabinelerinin hepsine kendi düşüncelerini empoze etmişler ve

Klasik bir Gush Emunim militanı: Bir elinde Tora (M. Tevrat) bir elinde Uzi, kendisine vaadedildiğine inandığı topraklar üzerindeki Arapları yok etmek için kararlı...

kritik konularda hükümeti yönlendirmişlerdir." [37] 1974-1977 döneminde, İşçi Partisi liderlerinin hepsinin yanlarında Gush Emunim'den birer temsilci yer almıştır:

Başbakan Yitzhak Rabin, Gush destekçisi Ariel Şaron'u özel danışman olarak yanına almış; Savunma Bakanı Shimon Peres de Gush'a bağlı olan Tehiya Partisi'nin lideri olan Yuval Ne'eman'ı yakın adamı haline getirmişti. Dışişleri Bakanı Yigal Allon ise (Arap karşıtı fanatizmiyle ünlü olan) Haham Moşe Levinger'le çok yakındı. Bu bir tesadüf değil, Gush Emunim'in İşçi Partisi üzerindeki gücünün bir göstergesiydi.[38]

Gush Emunim'in Devlet Aygıtı Üzerindeki Egemenliği

Kabalacıların siyasi temsilcisi olan Gush Emunim'in Likud ve kısmen de İşçi Partileri üzerindeki etkisine değindik. Ancak Gush'un asıl gücü, İsrail'in devlet aygıtı üzerindeki egemenliğinden kaynaklanır.

Çağımızdaki devletlerin önemli bir bölümünde bir gerçek bir de göstermelik iktidar sahipleri olur. Devletin bir resmi görüntüsü vardır; siyasi partiler, parlamento, kabine gibi. Ancak bir de bu politik yapıdan hemen hiç etkilenmeyen, sabit, istikrarlı ve kendisini "devletin asıl sahibi" olarak gören kadrolar bulunur. Uzun vadeli politikaları belirleyenler ve bunları yalnızca imzalaması için seçilmiş Başbakanlara gönderenler, bunlardır. Amerikalılar bu kadro ya da güç merkezini "the establishment" olarak tanımlarlar. Biz ise buna "devlet aygıtı" diyebiliriz.

Devlet aygıtının yapısı ülkeden ülkeye değişebilir. Bazı ülkelerde ordu çok güçlüdür. Bazılarında ise istihbarat servisleri ya da "ulusal güvenlik" kurumları "devletin asıl sahibi" konumundadırlar. Örneğin, CIA'nın, her zaman için olmasa da bazı dönemlerde Amerika'daki devlet aygıtının içindeki en önemli güç merkezi olduğu yorumu sık sık yapılır. Kimilerine göre, Kennedy suikastı, CIA'nın bir Başkan'ı ortadan kaldırabilecek kadar devlet aygıtına egemen olduğunun göstergesidir. Örgüt, "devlet içinde devlet" statüsündedir. Kimi zaman Kongre'nin aldığı kararları önemsemez, kendine göre dış politika belirler ve uygular. Irangate olayı bunun bir örneğidir.

İsrail'de de benzer bir durum vardır. CIA ile birlikte dünyanın en güçlü istihbarat servisi sayılan Mossad, devlet aygıtı üzerindeki büyük bir egemenliğe sahiptir. Mossad'da üç yıl "katsa" (birim subayı) olarak görev yapan Victor Ostrovsky, örgütten ayrıldıktan sonra 1990 yılında yayınladığı *By Way of Deception* adlı kitabında bu konuda önemli bilgiler vermişti. Ostrovsky'e göre, Mossad, "devlet içinde devlet" gibi hareket ediyor, ülkenin dış politikasını ve özellikle de askeri operasyonlarını kendi başına belirlemeye çalışıyor ve büyük ölçüde de bunu başarıyordu.

Ve devlet aygıtı üzerinde bu denli büyük bir güce sahip olan Mossad, diğer bazı istihbarat servisleri gibi, "aşırı sağ"ın egemenliği altındaydı. Dahası, bu "aşırı sağ", Gush Emunim'in ta kendisiydi! Victor Ostrovsky, 1994'de yayınladığı *The Other Side of Deception*'da, Mossad'ın içinde "Mesihçi dini grupların" büyük etkiye sahip olduklarını, Mossad üyelerinin önemli bir bölümünün Batı Şeria'daki yerleşim birimlerinde yaşayan radikal Yahudilerden yani Gush Emunim çevresinden oluştuğunu açıkladı. Ostrovsky, örgütün içindeki bu radikal "Mesihçi" akımın sürekli olarak daha da güçlendiği, Mossad'ın gittikçe daha da aşırı sağa kaydığı yorumunu yapıyordu.[39]

Bu kuşkusuz son derece önemli bir bilgidir ve İsrail Devleti'nin uzun vadeli politikalarının nasıl olup da Mesih Planı'na uygun olarak tasarlandığını ortaya koymaktadır. Gush Emunim, Mossad'a, Mossad da devlet aygıtına hakimdir!..

Peki nedir Gush Emunim'in Mesih Planı'ndan kaynaklanan stratejileri?

Gush Emunim'in Kutsal Toprak Haritası: Nil'den Fırat'a

Tamamına yakını, Haham Zvi Yehuda Hacohen Kook'un Kudüs'teki Merkaz Harav adlı yeshiva'sında Kabala dersleri almış olan Gush Emunim hahamları, hemen her politik gelişmeyi kehanetler çerçevesinde yorumlarlar. Bu-

na göre, İsrail'in BM Güvenlik Konseyi tarafından saldırganlığı nedeniyle kınanması, Kutsal Kitap'ta anlatılan Jacob ve Esau arasındaki çatışmanın yeni bir örneği, Araplarla süren savaş ise, Isaac ve Ismael arasında Yahudi kaynaklarına göre yaşanmış olan mücadelenin bir parçasıdır.[40]

Kuşkusuz yerine getirilmesi gereken en büyük kehanetlerden biri de, Vaadedilmiş Topraklar'ın tümünün ele geçirilmesidir. Çünkü Yahudi inanışına göre, Mesih geldiğinde tüm Vaadedilmiş Topraklar, onun kuracağı Krallık altında birleşecektir. Bu, daha açık bir ifadeyle, tüm Vaadedilmiş Topraklar'ın işgal edilmesi anlamına gelir. Kabalacılar'ın politik uzantısı olan Gush Emunim'in de elbette bu yönde bir planı olmalıdır. Nitekim vardır da. Az sonra bu plana değineceğiz.

Ama önce Vaadedilmiş Topraklar'ın neresi olduğunu belirlemekte yarar var. Bu topraklar, acaba Filistin toprakları mıdır? Yoksa daha büyük bir alanı mı kapsamaktadır?... Ehud Sprinzak, Gush Emunim'in Vaadedilmiş Topraklar'dan neyi anladığını şöyle açıklar: "Gush ideologları 'İsrail'in tam ve eksiksiz toprakları'ndan söz ederlerken, 1967 sonrası sınırları değil, (Tanrı ile yapılan) Ahit'te İsrailoğullarına verilen ve Tekvin 15 Bap'da bildirilen sınırları kastederler." [41]

M. Tevrat'ın Tekvin kitabının 15. Bab'ında ise şöyle yazmaktadır:

> O günde Rab, Abraham'la ahdedip dedi: Mısır ırmağından büyük ırmağa, Fırat ırmağına kadar bu diyarı, Kenileri ve Kenizzileri ve Kadmonileri ve Hittileri ve Perizzileri ve Refaları ve Amorileri ve Kenanlıları ve Girgaşileri ve Yebusileri senin zürriyetine (soyuna) verdim.

Bir başka M. Tevrat ayeti yine aynı haritayı çizer:

> O zaman Rab bütün milletleri önünüzden kovacak ve sizden büyük ve kuvvetli milletlerin mülkünü alacaksınız. Ayak tabanınızın basacağı her yer sizin olacak, sınırınız çölden ve Lübnandan, ırmaktan, Fırat ırmağından garp denizine kadar olacaktır. Önünüzde kimse duramayacak, Allahınız Rab size söylediği gibi, dehşetinizi ve korkunuzu ayak basacağınız bütün diyar üzerine koyacaktır.[42]

Buna göre, Yahudilere vadedilmiş olan topraklar, Mısır ırmağı (Nil) ile Fırat arasında uzanmaktadır. Sina yarımadası, Filistin, Lübnan, Suriye, Irak, Ürdün topraklarını ve hatta Türkiye'nin bir bölümünü (Fırat'ın güneydoğusu) içine alan, yani Ortadoğu'nun oldukça büyük bir bölümünü kaplayan bu harita, ilk bakışta oldukça çılgın gelmektedir insana. Acaba gerçekten Gush Emunim ve onun etki altına aldığı İsrail liderleri böylesine dev bir coğrafyaya yayılmacı bir gözle bakıyor olabilirler mi?

İsrail istihbaratından emekli olan Yehoshafat Harkabi, bu soruya şöyle cevap verir:

> Yahudi dini çevreleri asıl olarak İsrail'in yayılmacı politikasını beslemektedirler. *Ha'aretz* gazetesinin 24 Ağustos 1985 tarihli sayısında, dini çevrelerce yazılıp okullara dağıtılan bir prensipler bildirgesi yayınlamıştır. Bildirgenin yazarı, şöyle söylemektedir:

> 'Biz burada en uygun yayılma yönteminden söz ediyoruz... Politik açıdan, (Kuzey'de) ulaşmamız gereken sınır Fırat ve Dicle nehirleridir. Bu Halakha'da (Yahudi kutsal kaynağı) yazılıdır. Dolayısıyla bu konuda herhangi bir anlaşmazlık olamaz. Tartışılabilecek tek konu, bunun nasıl hayata geçirileceğidir. Ancak dediğimiz gibi, İsrail topraklarının sınırları bellidir, bu konuda tartışılacak hiç bir şey yoktur, hükümler açıktır'.[43]

Görüldüğü gibi, Gush Emunim tarafından temsil edilen İsrail'in radikal dincileri açısından bu çılgın harita son derece gerçekçidir.

İlginç olan, bize çılgın gelen bu haritanın, yalnızca Gush Emunim gibi dindar Siyonistlerce değil, laik Siyonistlerce de kabul görmesidir. Önceki sayfalarda incelediğimiz gibi, laik Siyonistler de, dindar olmasalar bile, M. Tevrat'ı Yahudi ırkının temel kaynağı kabul edip onun özellikle toplumsal ve politik hükümlerine sıkı sıkıya bağlı kalınması gerektiğini savunmuşlardır. İşte bu nedenle Theodor Herzl, 1897 yılında Basel'deki Siyonist Kongre'nin açılışında şöyle demiştir: "Kuzey sınırlarımız Kapadokya'daki (Orta Anadolu) dağlara kadar dayanır. Güneyde de Süveyş Kanalı'na (Nil nehri). Sloganımız, David ve Solomon'un Filistini olacaktır."

İşçi Partisi'nin efsanevi lideri "laik" David Ben Gurion da 1948 yılında İsrail devletinin kuruluşunu ilan ettiği ünlü konuşmasında şöyle demiştir: "Filistin'in bugünkü haritası İngiliz manda yönetimi tarafından çizilmiştir. Yahudi halkının gençlerimizin ve yetişkinlerimizin yerine getirilmesi gereken bir başka haritası vardır. Nil'den Fırat'a kadar."

Gush Emunim'in manevi lideri Kabalacı haham Zvi Yehuda Hacohen Kook'un aşağıdaki sözleri, İsrail'in resmi ideolojisini belirlemektedir:

> Tora (Tevrat) bize ait olan toprağın tek bir parçasının bile bırakılmasına izin vermez. Burada bir işgal sözkonusu değildir: Biz evimize dönmekteyiz, atalarımızın yurduna. Burada Arap toprağı diye bir şey yoktur, yalnızca Tanrı'nın bize vadettiği toprak vardır. Kendilerini bu gerçeğe alıştırmaları, tüm dünya için iyi olacaktır.[44]

Ancak sözkonusu harita öylesine çılgındır ki, akla birçok soru getiriyor: Bu harita, yalnızca ütopya mıdır İsrailliler için? Acaba, yalnızca, asla gerçekleşmeyeceğini bildikleri bir hayal midir? Yoksa, İsraillilerin, en azından İsrail devlet aygıtının aklında gerçekten uzun vadede böylesine dev bir coğrafyayı işgal etmek ya da bir şekilde İsrail kontrolü altına almak gibi bir hedef var mıdır?

Gush Emunim'in sözkonusu haritası, İsrail'in stratejilerini belirlemekte midir?

Nil'den Fırat'a İsrail Stratejileri

Kuşkusuz İsrail devlet aygıtının Ortadoğu hakkında ne gibi stratejiler geliştirdiğini dışardan bilmek pek mümkün değildir. Ancak bazı sızıntılar, fikir edinmemize yarayabilir. İsrail Dışişlerinde eski bir görevli olan Oded Yinon'un belki de bir boşboğazlık sonucunda 1982'de Dünya Siyonist Örgütü'ne bağlı Enformasyon Dairesi'nin İbranice yayın organı Kivunim'de yazdığı

rapor, bu noktada oldukça önemlidir. "1980'lerde İsrail İçin Strateji" başlığını taşıyan yazı, İsrail'in yayılmacı hedeflerinin gerçekten de "Nil'den Fırat'a" tüm Ortadoğu'yu kapsadığını göstermektedir çünkü.

Bertrand Russel Barış Vakfı eski genel sekreteri Ralph Schoenman, Oded Yinon'un sözkonusu raporunun sıradan bir belge olmadığını, "İsrail'de gerek ordu, gerekse haberalma örgütünün üst kademelerine egemen olan düşünce yapısını" sergilediğini söylemektedir.[45] Bu, bizim açımızdan oldukça önemlidir. Az önce Gush Emunim'in Mossad'a hakim olduğunu ve bu yolla devlet aygıtını kontrol ettiğini söylemiştik. Ralph Schoenman'ın verdiği bilgi ise, Gush'un ideolojisinin, "haberalma örgütü"nün yanında ordunun da üst kademelerinde de egemen olduğunu gösteriyor.

Raporun önemli olduğu ve İsrail'in gerçek stratejisini yansıttığı, İsrail'in muhalif seslerinden Israel Shahak tarafından da vurgulanmıştır. Shahak, *The Zionist Plan for the Middle East* adlı çalışmasıyla, raporu ayrıntılı olarak yorumlamıştır. Yinon'un raporunun "ciddiyeti" daha sonra Noam Chomsky tarafından da vurgulanmıştır.[46] Kısacası, Oded Yinon'un "1980'lerde İsrail İçin Strateji" başlıklı raporu, İsrail devlet aygıtının gerçek hedeflerini görebilmek için oldukça önemli ve sağlıklı bir kaynaktır. (Cengiz Çandar da 1983 yılında yayınlanan *Ortadoğu Çıkmazı* adlı kitabında bu rapora değinmişti.)

Raporda anlatılan mantık oldukça ilginçtir. Israel Shahak'ın da vurguladığı gibi, rapor, İsrail devlet aygıtının tüm Ortadoğu'yu kapsayan bir fetih stratejisi güttüğünü ortaya koymaktadır. Ancak "fetih"in başlamasından önce, gidilecek uzun bir yol vardır. Önce, hedef olarak seçilen ülkelerin parçalanması hedeflenmektedir. Etnik ve dini yönden karmakarışık bir yapıya sahip olan hedef ülkelerin İsrail'in de katkısıyla bölünüp-parçalanması öngörülmektedir. Bu, klasik böl ve yönet (*divide et impera*) yönteminin İsrail versiyonudur.

Yinon, söze Ortadoğu'daki devletlerin kolayca parçalanabilecek bir yapıya sahip olduklarını vurgulayarak girer:

> Müslüman Arap alemi, buralarda yaşayan insanların dilek ve arzuları hiç dikkate alınmadan yabancılar tarafından bir araya getirilmiş, iskambil kağıtlarından yapılma geçici bir ev gibidir. Keyfi olarak 19 devlete bölünmüştür. Herbiri birbirine düşman azınlıklardan ve etnik gruplardan oluşturulmuştur. Dolayısıyla bugün her Müslüman Arap devleti, içten etnik toplumsal çöküntü tehdidi altındadır; bazılarında iç savaş başlamıştır bile.[47]

Peki böylesine karışık bir Ortadoğu'da İsrail'in stratejisi ne olacaktır? Bu konuda, Shahak'ın sözleriyle, rapor özet olarak aşağıdaki senaryoları anlatmaktadır:

> ... Lübnan zaten fiilen var olan beş bölgeye bölünecektir. Bu bölgeler, bir Maruni-Hıristiyan bölgeyi, bir Müslüman bölgesini, bir Dürzi Bölgesi'ni ve bir Şii bölgesiyle Haddad'ın milisleri aracılığıyla İsrail'in denetimi altındaki bölgeyi içerecektir. Daha sonra sıra, Suriye ve Irak'ın etnik ve mezhebi temeller üzerine bölünmesine gelecektir. Suriye'nin, kıyısında bir Alevi devleti, Halep bölgesinde bir Sünni dev-

> leti, Şam'da bir başka Sünni devleti ve Golan, Hauran ve Kuzey Ürdün'de bir Dürzi devletine bölünmesi öngörülüyor. Projede, Irak'ın da Basra çevresinde güneyde bir Şii devleti, kuzeyde Musul çevresinde bir Kürt bölgesi, ortada Bağdat çevresinde bir sünni devleti olarak üçe bölünmesi hedefleniyor...
>
> Lübnan'ın beş bölgeye bölünmesi, Mısır, Suriye, Irak ve Arap Yarımadası dahil bütün Arap alemi için işarettir ve o yolda da ilerlenmektedir. Sonradan Suriye ve Irak'ın da Lübnan'da olduğu gibi etnik ve dini bakımdan ayrı ayrı bölgelere bölünmesi İsrail'in, uzun vadede Doğu cephesindeki birinci hedefidir. Kısa vadedeki hedefi ise bu devletlerin askeri gücünün dağılmasıdır...
>
> Suriye, etnik ve dini yapısına uygun olarak, bugünkü Lübnan'da olduğu gibi çeşitli devletlere ayrılacaktır. Böylece kıyıda bir Şii Alevi devleti, Halep bölgesinde Sünni devleti, Şam'da buna düşman başka bir Sünni devleti ve Havran, Kuzey Ürdün ve belki bizim Golan'da bir Dürzi devleti. Böyle bir devlet uzun vadede bölgede barış ve güvenliğin garantisi olacaktır ve bu hedef bugün artık erişebileceğimiz kadar yakındır.... İktidardaki güçlü askeri rejim dışında Suriye'nin, temelde Lübnan'dan hiçbir farkı yoktur. Bugün Suriye'de Sünni çoğunluk ile iktidardaki Alevi azınlık (nüfusun yalnızca % 12'si) arasında sürmekte olan iç savaş, ülkedeki sorunun dev boyutlarını gözler önüne sermektedir...
>
> Irak bir yandan petrol bakımından zengin, öte yandan da içte bölük pörçük bir ülke olarak, İsrail İçin sağlam bir hedef olmaya adaydır. Irak'ın bölünmesi bizim için Suriye'nin bölünmesinden çok daha önemlidir... Irak, çoğunluğun Şii, yönetici azınlığın ise Sünni olmasına karşın özde komşularından farklı olmayan bir ülkedir. Nüfusun % 65'nin iktidara hiçbir siyasi katılımı yoktur. İktidar, % 20'lik bir seçkin tabakanın elindedir. Ayrıca, kuzeyde büyük bir Kürt azınlık vardır. İktidardaki rejimin elinden, ordu ve petrol gelirleri alındığında Irak'ın gelecekteki durumu, Lübnan'ın geçmişteki durumundan farklı olmayacaktır.... Irak etnik ve mezhebi temeller üzerine bölünecektir; kuzeyde bir Kürt Devleti; ortada bir Sünni ve güneyde Şii devleti.[48]

Görüldüğü gibi, "İsrail İçin Strateji"de, Lübnan'ın bölünmesinin Irak ve Suriye için de bir örnek olduğu ve bu iki ülkenin de Lübnan gibi bir iç savaş yaşayarak parçalanacağı söyleniyor.

Ne ilginç değil mi?... 1982 yılında yazılmış olan bu raporda geçen "Irak'ın bölünmesi" hedefi, bugün nerdeyse gerçekleşmiştir. Raporda Irak'ın kuzeyde bir Kürt Devleti, ortada Sünni, güneyde ise Şii Devletleri olarak üçe bölüneceği öngörülmektedir. Ve bugün Irak gerçekten de fiilen bu tarife göre bölünmüş durumdadır!... Körfez Savaşı'nı izleyen gelişmeler, 36. paralelin kuzeyinde bir Kürt Devleti, 32. paralelin güneyinde ise Bağdat'tan bağımsız bir Şii bölgesi oluşturma yolundadır. Bu parçalanmanın mimarı ise ABD'dir, yani tüm Ortadoğu politikasını İsrail'e endekslemiş olan süper güç, Yahudi Devleti'nin en büyük dostu!...

Peki Suriye acaba raporda belirtilen bölünme sürecine girmiş midir?... Şu anda Türkiye'den bakıldığında böyle bir tablo gözükmüyor. Ancak, anlaşılan, Kudüs'ten bakanlar olayı daha farklı değerlendiriyorlar: Türkiye'nin İsrail'e en yakın gazetecisi olan Sedat Sertoğlu, "üst düzey bir İsrailli ile yaptığı görüşme"yi köşesinde anlatırken "Hafız Esad sonrası Suriye'nin parçalanma olasılığı üzerinde duruluyor. Yugoslavya örnek gösteriliyor... Bunu söyleyen de

Suriye uzmanı bir İsrailli idi" diye yazmıştı.[49]

Evet görünürde "Suriye'nin parçalanması" ile ilgili bir işaret yoktur, ama "İsrailli uzman"lar, Sertoğlu gibi yakın dostlarına ufukta böyle bir parçalanmanın gözüktüğünü fısıldayabilmektedirler. Bu, İsrail'in Suriye'nin parçalanması konusuyla oldukça yakın ilgilendiği anlamına gelmez mi sizce? Bu yakından ilgilenme; yönlendirme, provoke etme boyutunu da içeriyor olabilir mi?...

Her neyse, sonuçta bunu ister "tesadüf" olarak yorumlayın, ister İsrail'in stratejisinin adım adım ilerlediği şeklinde yorumlayın, Oded Yinon'un yazdıkları doğru çıkmaktadır ve Sertoğlu'nun İsrailli dostuna bakarsak, Suriye'nin parçalanması ile daha da doğru çıkacaktır.

"İsrail İçin Strateji"de yalnızca Suriye ve Irak değil, Vaadedilmiş Topraklar'ın üstündeki başka ülkelerde değerlendirilmektedir. Örneğin Mısır, İsrail devlet aygıtının parçalama içgüdüsünden nasibini alan ülkelerden biridir:

> Bugünkü iç siyasal görünümüyle Mısır tam bir ölüdür; hele hele, Müslüman ve Hıristiyan alemleri arasındaki gitgide derinleşen uçurumu da göz önüne alırsak, bu daha da doğrudur. Mısır'ı farklı coğrafi bölgelere ayırmak, İsrail'in 1980'lerde batı cephesinde güttüğü başlıca siyasi hedefidir...
> İsrail uzun vadede, ekonomik açıdan olsun, enerji rezervi olarak olsun, stratejik öneme sahip olan Sina üzerinde denetimi yeniden sağlamak için doğrudan veya dolaylı harekete geçmek zorunda kalacaktır. Mısır içteki sorunları nedeniyle askeri stratejik bir sorun yaratmamaktadır. Dolayısıyla, 1967 Savaşı sonrasındaki yerine itilebilir.[50]

Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta var: Rapor, İsrail'in 1980'lerde batı cephesinde güttüğü başlıca siyasi hedef'in Mısır'ı parçalamak olduğunu bildirmektedir. Oysa bilindiği gibi, İsrail ile Mısır 1978 yılında Camp David barış anlaşmasını imzalamışlar ve sözde dost olmuşlardı. Ancak görülmektedir ki, İsrail devlet aygıtı Mısır'a hiç de dost gözüyle bakmamakta, bu ülkenin parçalanmasını hesaplamaktadırlar. Parçalanma ile hedeflenen sonuç da önemlidir: Mısır'ı 1967 Savaşı (Altı Gün Savaşı) sonrasındaki sınırına itmek, yani Sina yarımadasını yeniden işgal etmek. Ya da bir başka deyişle, Nil'e ulaşmak...

Bu bize çok önemli bir şey göstermektedir: İsrail, Camp David'i gerçekten barış istediği için değil, bazı stratejik hesaplar nedeniyle yapmıştır. Camp David bir barış değil, uzun bir savaşın içindeki geçici bir ateşkestir ve İsrail Mısır üzerindeki yayılmacı hedeflerinden vazgeçmemiştir. Bu yayılmacılık ise, Vadedilmiş Topraklar'ın ele geçirilmesi misyonuna dayanmaktadır; çünkü İsrail Nil'e ulaşmak istemektedir ve Vaadedilmiş Topraklar da, az önce incelediğimiz gibi, Fırat ve Nil arasında uzanır.

Aslında Camp David'in bir "barış" değil "ateşkes" olduğu, kimi zaman devlet aygıtından bazı kimseler tarafından vurgulanmaktadır. İsrail Savunma Bakanlığı üst düzey yetkilisi David Irvi, 1992 yılındaki bir demecinde, açıkça "Camp David bir ateşkesti, savaş ihtimali her zaman gündemdedir" demişti.[51]

Yinon, raporunun devamında Mısır'ın nasıl bölüneceğini anlatırken, bu

olayın gerçekleşmesinin Kuzey Afrika'da bir domino etkisi yaratacağını belirtiyor:

> Mısır birden çok iktidar odağına bölünmüştür. Eğer Mısır parçalanırsa, Libya, Sudan ve hatta daha uzaktaki devletler de bugünkü biçimleriyle varlıklarını sürdürmeyip Mısır'ı izleyeceklerdir. Yukarı Mısır'da, çok sınırlı güce sahip ve merkezi hükümetten yoksun bir takım zayıf devletlerin yanıbaşında kurulacak bir Hıristiyan Kopt Devleti tasarısı, ancak barış antlaşması ile ertelenebilen, fakat uzun vadede kaçınılmaz görünen bir tarihsel gelişmenin anahtarıdır.[52]

Yinon, Mısır hakkındaki bu tehlikeli kehanetlerinin ardından, Suudi Arabistan, Kuveyt, Bahreyn gibi petrol zengini ülkelerin de son derece istikrarsız ve zayıf bir yapıya sahip olduklarını, İsrail'in de katkılarıyla kolayca kaosa sürüklenebileceklerini ve dolayısıyla İsrail için engel oluşturma gibi bir şanslarının olmadığını söyler.

Ürdün'den söz ederken de, ülke içindeki Filistinlilerin potansiyel bir istikrarsızlık unsuru olduğuna dikkat çeker ve şöyle der: "Ürdün, uzun vadede değil ama, kısa vadede yakın bir stratejik hedeftir. Ürdün'ün bugünkü yapısıyla uzun süre var olabilmesi mümkün değildir ve İsrail'in politikası da, savaşta ve barışta Ürdün'ün bugünkü rejiminin tasfiye edilip, iktidarın Filistinli çoğunluğa devredilmesine yönelik olarak işletilmelidir." [53] Çünkü Ürdün'deki Filistinliler'in iktidara tırmanmaları, ülkeyi tam bir kaosa sürükleyecektir. Kuşkusuz böyle bir durumda "Lübnan örneği" yeniden tekrarlanabilir, ülke İsrail işgaline maruz kalabilir.

"İsrail İçin Strateji"de ortaya konan tüm bu planları, tekrar vurgulamakta yarar var, "İsrail'de gerek ordu, gerekse haberalma örgütünün üst kademelerine egemen olan düşünce yapısı" sergilenmektedir. Bu bize, İsrail devlet aygıtının Eski Ahit'te "Nil'den Fırat'a" olarak tanımlanan Vaadedilmiş Topraklar'ı ele geçirmek için gerçekten de ciddi bir hazırlık içinde olduklarını gösterir. Bu işgal planının asıl hazırlayıcısı ise, Mossad gibi kanallarla devlet aygıtı üzerinde büyük bir egemenliğe sahip olan Gush Emunim'dir. Noam Chomsky, Oded Yinon'un planının, aslında Tehiya Partisi'nin görüşlerinin bir ürünü olduğunu söylemektedir ki, Tehiya, Gush'un Knesset'teki temsilcisinden başka bir şey değildir.[54]

Oded Yinon'un raporu ile ilgili olarak bir noktaya daha dikkat edilmelidir: Bu strateji, basit bir işgal planı değildir, oldukça uzun vadeli bir hesaptır. Öncelikle bölgedeki ülkelerin işgale, ya da en azından İsrail egemenliğine girmeyi kabul etme haline hazırlanmasını öngörmektedir. Bazıları, bunu İsrail'in Ortadoğu'yu "Osmanlılaştırması" olarak yorumlamışlardır. Buna göre, Yahudi Devleti'nin nihai hedefi, Osmanlı İmparatorluğu'ndaki eyalet ve "millet" sistemlerini uyarlayarak, bölgede kendi içinde özerk, ancak sonuçta İsrail'e bağımlı devletçikler oluşturmaktır.[55]

Ayrıca, raporda yazılanlar, İsrail'in bu uzun vadeli fetih stratejisi içinde, gerektiğinde geçici bir barışa ve toprak tavizine yönelebildiğini de ortaya koy-

maktadır: Oded Yinon, az önce belirttiğimiz gibi, İsrail'in 1978'de barış masasına oturduğu ve Sina yarımadasını kendisine geri verdiği Mısır için, parçalama ve Sina'yı geri alma hesapları içinde olduğunu bildirmektedir. Yani, Camp David barışı, bir aldatmacadır, uzun bir savaşın içindeki geçici bir ateşkestir. Ralph Schoenman, *Siyonizmin Gizli Tarihi* adıyla Türkçe'ye çevrilen kitabında, Oded Yinon'un raporunu konu edindikten sonra şöyle der:

> Bu stratejiden çıkan sonuç, Siyonist hareket için herşeyin bir zaman tablosu üzerinde yazılı olduğu, her bölgenin fetih için işaretlendiği ve bir fırsat hedefi olarak kabul edildiği, ancak bu arada uygun güçler dengesi, ani ve yararlı sonuçlar sağlayacak bir savaş durumu beklendiğidir.[56]

Gush Emunim ideolojisine bağlı olan İsrail devlet aygıtı, son aşamaya başlamak, yani tüm Vaadedilmiş Topraklar'ı işgal etmek için belki Mesih'in gelişini bekliyor olabilir. Ancak şu bir gerçektir; Mesih gelinceye dek "şartlar uygun hale getirilecek", yani Ortadoğu işgale hazırlanacaktır. Önümüzdeki yıllarda etnik çatışmaların tüm Ortadoğu'yu kaosa sürüklediğini görme şansımız oldukça yüksektir. Bu arada, bu planda, Türkiye'ye de ayrılan bir pay vardır.[57]

Kenan Diyarının Etnik Temizliği

Kitabın başından beri incelediğimiz gibi, Kuran'ın İsra Suresi'nin başında haber verilen "İsrailoğulları'nın ikinci yükseliş ve bozgunculuğu", Yahudi geleneğindeki Mesih inancına karşılık gelmektedir. Kuran'da, İsrailoğulları'nın bozgunculuk özelliği şöyle bildirilir: **"Kitapta İsrailoğullarına şu hükmü verdik: "Muhakkak siz yeryüzünde iki defa bozgunculuk çıkaracaksınız ve muhakkak büyük bir kibirleniş-yükselişle kibirlenecek-yükseleceksiniz."** (İsra Suresi, 4)

Bu bozgunculuğun iki ayrı boyutu vardı. Biri, global olanıydı: 20. yüzyılı kasıp kavuran savaşların önemli bir bölümünün ardında, "İsrailoğulları"nın büyük rolü olduğuna değindik. I. ve II. Dünya Savaşları'nda, Vietnam Savaşı gibi bölgesel savaşlarda ya da Amerikan kaynaklı dış müdahale/terör geleneğinde Yahudi önde gelenlerinin politik kurumunun, yani CFR'nin büyük etkisinin olduğunu gördük. 11. bölümde, İsrail'in Üçüncü Dünya'yı saran terör ağını daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

Bozgunculuğun ikinci boyutu ise daha dar kapsamlıydı; yalnızca Kutsal Topraklar'a yönelikti. Yahudiler, Mesih Planı'nın 500 yıl süren ilerleyişi sonucunda Kutsal Topraklar'a döndüklerinde orayı boş olarak bulmadılar. Kutsal Topraklar'da Müslüman Araplar yaşıyordu. Bu kuşkusuz bu toprakları kendi ırklarının malı olarak gören Yahudi önde gelenleri için kabul edilemez bir durumdu. Kutsal Topraklar, tüm Yahudi-olmayan unsurlardan temizlenmeliydi.

Zaten Mesih Planı'nın temelini oluşturan Yahudi kutsal kaynakları bu konuda yeterince aydınlatıcı oluyorlardı. M. Tevrat'ın yüzlerce ayeti, sözde Yahudi ırkına ait olan Kutsal Topraklar'ın (Kenan diyarı) nasıl "temizlenmesi"

gerektiğini detaylarıyla anlatılıyordu. Bu ayetler, İsrail devletinin Mesih Planı içinde uygulaması gereken bir başka kehaneti oluşturdu.

M. Tevrat'ın Katliam Emirleri

Eski Ahit'in Tesniye kitabında, 7. Bap şöyle başlar:

Allahın Rab, mülk olarak almak için gitmekte olduğun diyara seni götüreceği ve senin önünden çok milletleri, Hittileri ve Girgaşileri ve Amorileri ve Kenanlıları ve Perizzileri ve Hivileri ve Yebusileri, senden daha büyük ve kuvvetli yedi milleti kovacağı; ve Allahın Rab onları senin önünde ele vereceği ve sen onları vuracağın zaman; onları tamamen yok edeceksin; onlarla ahdetmeyeceksin ve onlara acımayacaksın ve onlarla hısımlık etmeyeceksin; kızını onun oğluna vermeyeceksin ve onun kızını oğluna almayacaksın... Çünkü sen Allahın Rabbe mukaddes bir kavimsin; Allahın Rab, yeryüzünde olan bütün kavimlerden kendine has bir kavim olmak üzere seni seçti.

I. Samuel kitabı 15. Bap'ın başında ise şu ayet yer alır:

Orduların Rabbi şöyle diyor: Amalek'in İsrail'e yaptığını, Mısır'dan çıktığı zaman yolda ona karşı nasıl durduğunu arayacağım. Şimdi git, Amaleki vur ve onların herşeylerini tamamen yok et ve onları esirgeme ve erkekten kadına, çocuktan emzikte olana, öküzden koyuna, deveden eşeğe kadar hepsini öldür.

Ayetlerde geçen Hittiler, Yebusiler, Amalekler gibi kavimler, M. Tevrat'ın yazıldığı dönemlerde Ortadoğu'da bulunan toplumlardır. Bu nedenle bu ayetlere (ve M. Tevrat'ın içindeki yüzlerce benzerlerine) göz atan pek çok kişi, tarihin derinliklerinde kalmış birer şiddet olayının hikayesini okuduğunu sanabilir. Oysa gerçek böyle değildir... İsrail'in "güvercin" siyasetçilerinden Amnon Rubinstein, şu satırları yazıyor:

Gush Emunim'in kullandığı lisanda, günümüzdeki Araplar; Yebusiler'dir, Amalekler'dir ya da Kenan diyarının Tevrat tarafından lanetlenen yedi kavminden herhangi birisidir... Tesniye'de, 'geride hiç bir şey kalmayacak şekilde' Amalek'i yok etmek üzere verilen emir, doğrudan bugünkü Araplar'a yönelik olarak yorumlanmaktadır... İsrail'in savaşları da bu çerçevede anlaşılmakta ve bu savaşlarda bu 'yeni Amalekler'e karşı insancıl davranılmaması gerektiği söylememektedir. Haham Menachem M. Kasher, 1967 savaşından sonra yazdığı bir yazıda, Tevrat'ın 'onları sizin önünüzden yavaş yavaş azaltacağını ve yurtlarına sizi yerleştireceğim' şeklindeki ifadesinin, İsrail'in Araplar'la olan ilişkisini tarif ettiğini yazmıştır... Bar Ilan Üniversitesi'nden Haham Israel Hess, daha da ileri gitmiş ve 'Tanrı'nın Amaleklere karşı girişilen savaşa bizzat katıldığını' söylemiştir. Israel Hess'in konuyla ilgili yazısının başlığı ise, 'Tevrat'ın katliam emirleri'dir.[58]

Kısacası, M. Tevrat'ın katliam emirleri, tarihi birer bilgi değil, günümüzdeki Araplar'a yönelik bakış açısının kaynağıdır. İsrail'in resmi ideolojisini üreten Gush Emunim, bu ayetleri böyle yorumlamakta, İsrail ordusu da buna göre davranmaktadır. Gush Emunim'in yaptığı bu yorum, İsrail devlet aygıtı tarafından da yıllar boyu topluma telkin edilmiştir. Roger Garaudy, bu konuya dikkat çekerek şöyle der:

Bugün 'kutsal savaş'ı körüklemek amacıyla askeri hahamlar tarafından durmaksızın dile getirilen ve İsrail'de okullarda ders kitabı olarak okunan Yeşu'nun Kitabı (Eski Ahit'in Yeşu bölümü), ele geçirilen ülkelerde halkın kutsal amaçla yok edilmesi ve herkesin 'erkekler gibi kadınların da, çocukların da, ihtiyarların da kılıçtan geçirilmesi' üzerinde ısrarla durmaktadır.[59]

İsrail devletinin Yeşu'nun Kitabı'nı kullanarak yaptığı beyin yıkama etkili olmuştur. İsrail'de Tel-Aviv Üniversitesi psikoloji uzmanı G. Tamarin tarafından yapılan bir testte, 4. ve 8. sınıf öğrencilerine, Yeşu Kitabı'nda anlatılan tarihi Eriha katliamıyla ilgili ayetler dağıtılmış ve şu soru sorulmuştur: "İsrail ordusu savaş sırasında bir Arap köyünü ele geçirdiğinde, Yeşu'nun Erihalılar'a yaptığını Arap halka yapmalı mıdır?" Bu soruya "evet" cevabı, % 66 ve % 95 arasında değişmiştir.60 (Anketi yapan ve yayınlayan Tamarin de üniversiteden atılmıştır.) Roger Garaudy, Yeşu Kitabı'nın ve genel olarak M. Tevrat'ın İsrail terörünün kaynağı olduğunu şöyle vurgular:

Siyasi Siyonizm, 'vaad' kavramını ve bu vaad'in gerçekleşmesi için kullanılan yöntemleri Yeşu'nun kitabından çıkarmıştır. Buna göre, Tanrı, Yeşu peygambere diğer halkları yok etme emri vermiş, Yeşu da bu emri yine Tanrı'nın yardımı ile yerine getirmiştir. Aynı şekilde 'seçilmiş halk' ve Nil'den Fırat'a uzanan 'Büyük İsrail' gibi kavramlar da Yeşu'nun kitabına dayalı olup Siyasi Siyonizmin temel ideolojisidir.[61]

Bu nedenle de İsrail'in onyıllardır uyguladığı devlet terörü, Livia Rokach'ın kullandığı isimle "kutsal" bir terördür. Mesih Planı'ndaki bir kehanetin yerine getirilişidir çünkü...

İsrail'in Kutsal Terörü

... 80-100 kadar erkek, kadın ve çocuk öldürülmüştü. Çocukları kafalarına sopalarla vurarak öldürdüler. Her evden en az bir kişinin canına kıyıldı. Köylerde erkek ve kadınlar yiyecek ve su verilmeksizin evlere kapatıldılar. Sonra da sabotajcılar gelip evleri havaya uçurdu. Bir kumandan, bir ere emir vererek, havaya uçurmak istediği bir evin içine 2 kadın kapatmasını söyledi. Bu arada bir asker, öldürmeden önce bir Arap kadının ırzına geçtiğini anlattı. Yeni doğmuş bir çocuğu olan Arap kadınına birkaç gün süreyle etraf temizlettirildikten sonra kadın ve çocuk öldürüldü. 'Harika bir adam' diye nitelenen iyi yetiştirilmiş, iyi bir eğitim görmüş kumandanlar, aşağılık katiller haline gelmişti. Hem de gelişen korkunç olayların içinde ister istemez bu duruma düşmüş değillerdi. Aksine soykırımı ve yoketme metodlarını bilinçlice kullanıyorlardı. Onlara göre dünyada ne kadar az Arap kalırsa, o kadar iyiydi...

Üstteki satırlar, İsrail'in *Davar* gazetesinin 9 Haziran 1979 tarihli sayısında yayınlandı. Yazılanlar, 1948'de Dueima adlı Filistin köyünün ele geçirilmesi sırasında yapılanlara tanıklık eden İsrailli bir askerin katliam hatıralarıydı.

Önemli olan bu satırlarda anlatılanların, istisnai bir terör eylemini değil, İsrail'in kutsal terörünün sıradan bir örneğini tarif etmesidir. İsrailliler, Ortadoğu'da, önce Haganah, Irgun, Stern gibi terör örgütleriyle sonra da doğrudan

İsrail ordusu aracılığıyla tarihte eşine zor rastlanır bir terör uygulamışlardır. Bu terör, başka herhangi bir devlette olabileceği gibi bazı fanatiklerin istenmeyen taşkınlıkları değil, sistemli bir devlet politikasıdır.

Ancak çoğu zaman yalnızca buzdağının suyun üstündeki kısmı gözükür. Çünkü İsrailliler, her zaman olduğu gibi, bir yandan terör uygularken bir yandan da kendilerini "mağdur" gibi göstermeyi çoğu kez başarırlar. Batı'daki, özellikle de ABD'deki büyük medya ise, Noam Chomsky'nin sürekli vurguladığı gibi, İsrail'in bu politikasına destek olur. *New York Times, Washington* Post gibi "Yahudi gazeteleri", İsrail'i kurban, Arapları saldırgan göstermek için Chomsky'nin ayrıntılarıyla gözler önüne serdiği "beyin yıkama" yöntemleri kullanmışlardır yıllarca.

İsrail'in kuruluş günlerinde Yahudi terör timleri Arap nüfusa karşı büyük bir etnik temizlik uyguladılar. Üstte, o günlerde Yahudilerce okul otobüsü kurşunlanmış bir Arap çocuğu.

Bunlara rağmen, İsrail'in büyük terörünün örnekleri ortaya çıkmıştır. Bunlar, dediğimiz gibi, birer örnektir ve gizli kalmış daha yüzlerce benzeri olay hakkında bize fikir vermektedir. Örneğin İsraillilerin devlet kurdukları yılda, 1948'de Deir Yassin köyündeki Arap halka giriştikleri katliam detaylarıyla belgelenmiş durumdadır. Menahem Begin'in yönettiği Irgun ve Stern teröristleri, Kudüs yakınlarındaki Deir Yassin köyüne düzenledikleri baskın sırasında, hamile kadınların ve çocukların da dahil olduğu 280 kadar Arap köylüsünü önce sokaklarda dolaştırdıktan sonra kurşuna dizmişlerdir. Ancak bir de önemli "detaylar" vardır: Öldürülen genç kızların çoğunun ırzına geçilmiş, erkeklerin cinsel organları koparılmıştır. Siyonistler bazı kurbanları öldürmek için bıçak kullanmışlardır. Raporlarda "ortadan ikiye biçilen" küçük bir kız çocuğundan da söz edilmektedir.[62]

Katliamı gerçekleştiren birliği yöneten Menahem Begin *La Révolte* (İsyan) adını taşıyan kitabında "eğer Deir Yassin zaferi olmasaydı, İsrail devleti de olmazdı" demişti. Deir Yassin katliamının stratejik önemi yıllar boyunca Siyonist liderler tarafından anlatıldı. Bu liderlerden biri, Yitzhak Şamir ve Nathan Yalin Mor ile birlikte Lehi'nin komutasını üstlenen Eldad'dı. Eldad, 1967 Temmuz'unda bir toplantıda yaptığı konuşmada katliamı çekinmeden savunmuştu. İlginç olan, Mesih'in gelişi için gerekli son kehanet olan Süleyman Tapınağı'nın inşası ile Deir Yassin arasında paralellik kurmasıydı:

> Şunu hep söylemişimdir: Eğer kurtuluşun simgesi sayılabilecek en derin, en yüce umut Yahudi Tapınağı'nın yeniden inşası ise, o zaman açıktır ki, camilerin (El Haram, el Şerif, el Aksa) günün birinde şu veya bu şekilde ortadan kalkması gerekecektir. Deir Yassin olmasaydı bugün (1948) İsrail toprakları üzerinde hala yarım milyon Arap yaşıyor olacaktı. Ve tabi İsrail Devleti de olmayacaktı.[63]

Yani Deir Yassin, Tapınak'ın inşasına giden yolda bir adımdı. Bu, Deir Yassin vahşetinin, İsrailliler tarafından Mesih Planı'nın bir aşaması olarak görüldüğünü gösteriyordu. Bu şekilde altı ay içinde Arap köylerine düzenlenen sayısız baskınlarla 400 bine yakın Arap, yurdunu terketmek zorunda kaldı. Deir Yassin Katliamı bu baskınların sadece birisiydi. İsrailliler'in yıllar içinde terör yoluyla boşalttıkları köy sayısı, İsrail'in az sayıdaki "muhalif" seslerinden biri olan Israel Shahak'ın tespit ettiği rakama göre, 385'tir.[64] Bu köylerde yaşayanların içinde korku yöntemiyle kaçırılanların yanında, Deir Yassin'le aynı akıbete uğrayanlar da vardır.

İsrail'in kutsal terörü, ilerleyen yıllarda da kan dökmeye devam etmiştir. Kibya ya da Sabra Şatilla katliamları, yine buzdağının görünen kısımlarıdır. İsrailliler çoğu kez bu açık eylemleri bile üstlenmemeye çalışmışlardır. Örneğin İsrail'in 1982 yazındaki Lübnan'ı işgali sırasında Sabra ve Şatilla mülteci kamplarında öldürülen 1.500'ün üstündeki Filistinli'ler hakkında Begin "Yahudi olmayanlar, Yahudi olmayanları öldürdü, bize ne!" demişti. Oysa kısa süre sonra katliamı gerçekleştiren Falanjistlerin İsrail subaylarının komutasında olduğu ve İsrail ordusunca silahlandırıldıkları ortaya çıktı.

İsrail'in kutsal terörünün önemli bir parçasını ise işkence oluşturmaktadır. 1967'den bu yana iki milyondan fazla Filistinli'yi işgal altında yaşamaya zorlayan Yahudi Devleti, bu Filistinlilerin muhalefetini kırmak ve onları göçe ikna etmek için sistemli bir işkence politikası uygulamıştır. Yahudi Devleti'nin korkunç işkence yöntemleri, ilk kez Londra'da yayımlanan *Sunday Times*'ın 1977 yılında yayınladığı uzun bir araştırmada ortaya çıktı. Belgelenen vakalar, 1967'den itibaren on yıllık İsrail işgali sırasında işkence gören kırkdört Filistinlinin durumlarını ortaya koyuyordu.

Buna göre, İsrail'in; Nablus, Ramalla, Hebron ve Gazze'deki hapishanelerinde, Kudüs'teki Rus sitesi ya da Moskoviya olarak bilinen sorgu ve gözaltı merkezinde ve Yona, Ramle, Sarafand, Nafha gibi özel askeri hapishanelerde inanılmaz işkenceler uygulanıyordu. Sistemli dayak dışında, İsraillilerin kullandığı işkence türleri arasında; cinsel organlara elektrik verme, tutukluyu çırılçıplak buzlu suya sokma, gözleri bağlanmış olan tutuklunun üzerine özel eğitilmiş köpekleri saldırtma, vücudun değişik yerlerinde sigara söndürme, arkadan tecavüz, tırnakların ve sağlam dişlerin sökülmesi gibi yöntemler vardı. Bazı tutukluların kızları da tutuklanmış ve bunlara babalarının gözü önünde tecavüz edilmiş, sonra da tutuklu kendi kızıyla cinsel ilişkiye girmesi için zorlanmıştı. Bazı erkek tutukluların cinsel organlarına ince cam çubuklar sokulmuş ve sonra da bu çubuklar organın içindeyken işkenceciler tarafından kırılmıştı. Erkek tutukluların hayalarının sıkıştırılması da çok kullanılan yöntemlerin biriydi. Bu işkenceler sonucunda çok sayıda Filistinli tutukluda kalıcı sakatlıklar meydana geldi. Çoğunun cinsel fonksiyonları sona erdi, görme ve işitme duyularını ve akli dengelerini yitirenler oldu. Bu fiziki işkencelerin yanında psikolojik yöntemler de vardı. Siyasi tutuklular, kasten, İsrail ordusuna çizme, kamuflaj ağı, vb. malzeme imal etme işlerine koşuluyorlar, reddettikle-

İşgal manzaraları: İsrail ordusu Lübnan'da.

rinde fiziki yöntemlere başvuruluyordu.[65]

Sunday Times'ın ortaya çıkardığı bu vakalar, 1967-1977 yılları arasındaki işkence vakalarıydı. İlerleyen yıllarda da İsrail'in kutsal terörü ve kutsal işkencesi sürdü. Yalnızca 1987-1993 döneminde; İsrail birlikleri tarafından 1.283 Filistinli öldürülmüş, 130.472 tanesi hastaneye kaldırılacak derecede yaralanmış, 481 tanesi sürülmüş, 22.088 tanesi gözaltına alınmış, 2.533 ev mühürlenmiştir. Gözaltı ve tutukluluk sırasında kullanılan işkence yöntemlerinin hangi boyutlara vardığını bilmek de mümkün değildir.[66]

İsrail işkence geleneği ile ilgili olarak en son 1995 Ağustosunda ortaya bazı yeni bilgiler çıktı. Emekli Albay ve tarihçi Moşe Givati, "Çöl ve Alevlerin İçinde" adlı kitabında, 1948, 1956 ve 1967'deki Arap-İsrail savaşlarında İsrail ordusunun savaş esirlerine inanılmaz işkenceler yaptığını yazdı. Buna göre, esir alınan Mısırlı askerlerin gözleri sigara ile oyulmuş, cinsel organları kesilerek ağızlarına tıkanmıştı...

Burada önemli olan bir nokta var. İsrail devlet aygıtı, terör ve işkenceyi yalnızca pragmatik bir uygulama olarak değil, bunun da ötesinde kutsal bir misyon olarak görmektedir. İsrail'in terörü, Livia Rokach'ın ifadesiyle, "kutsal" bir terördür. Çünkü bu terör, Yahudi dini kaynakları tarafından emredilir ve Mesih Planı'nın da bir parçasıdır. Bu nedenle İsrail'in terörden vazgeçmesi mümkün değildir. Yahudi Devleti, "barış süreci" oyunları oynadığı dönemde bile kutsal terörünü sürdürmek misyonuyla yüklüdür. Nitekim bu misyonu ihmal etme-

mektedir de. FKÖ ile sözde barış süreci içinde olduğu son dönemlerde bu "barış süreci"nin gerçek öyküsünü az sonra inceleyeceğiz Müslümanlara karşı birbiri ardına gerçekleştirdiği saldırı ve katliamlar bunun göstergesidir.

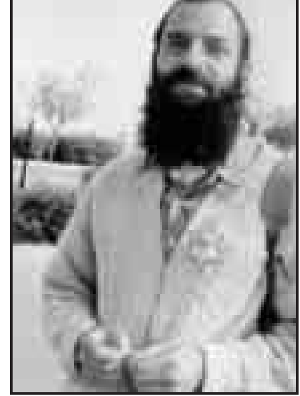
Bu katliamların en önemlisi ise, kuşkusuz El-Halil'deki Hz, İbrahim Camii'nde yaşanmış olanıdır. Bu katliam, dünya kamuoyuna İsrail devlet aygıtının rızası dışında gerçekleşen bireysel bir çılgınlık olarak gösterilmişti. Oysa gerçekler daha farklıdır.

El-Halil katliamının Görünmeyen Yüzü

25 Şubat 1994 günü, Batı Şeria'daki El-Halil (Hebron) kentinde bulunan Hz. İbrahim Camii'nde ibadet eden Müslümanlara yönelik büyük bir saldırı gerçekleştirildi. Meir Kahane'nin izinden gittiğini söyleyen "İsrail Tanrısı'nın Partizanları" adlı radikal bir Yahudi örgütüne üye olan Yahudi yerleşimci Baruch Goldstein, İsrail askerlerinin koruması altındaki camiye elindeki M-16 ile birlikte sabah namazı sırasında girdi. Caminin orta yerine kadar yürüdü ve defalarca şarjör değiştirerek namaz kılan 500'e yakın Müslümanı taradı. 67 Müslüman olay yerinde şehit oldu, 300'ü yaralandı. İsrail yönetimi, eylemin bireysel bir çılgınlık olduğunu ilan etti. Ancak Goldstein'in, elindeki M-16'yla, camiyi koruyan İsrailli askerlerin arasından geçerek içeri girmesinin ve defalarca şarjör değiştirecek kadar uzun bir süre kalabalığı taramasına rağmen bu askerlerin hiçbir müdahalede bulunmamasının tek bir açıklaması vardı: Goldstein, camiyi sözde koruyan İsrail birliği ile işbirliği içinde katliamı gerçekleştirmişi. İsrail askerleri, en azından pasif destek vermişlerdi.

Aslında bu olay, İsrailli radikal dinci grupların gerçekleştirdiği pek çok eylemden biriydi. Aynı gruplar, Süleyman Tapınağı'nı yeniden inşa edebilmek için, 1980'li yıllarda Kudüs'teki Müslüman mabedlerini (Mescid-i Aksa ve Kubbet-üs Sahra) de havaya uçurmayı denemişlerdi. Ellerinde sürekli taşıdıkları Uzi'lerle Filistinlilere kanlı saldırılar düzenleyen, işgal altındaki toprakları, İsrail ordusu ile elele vererek, "açık hava işkence merkezi"ne dönüştüren Yahudi yerleşimciler de bu grupların üyeleriydiler.

Bu grupların en radikal ve en ünlü olanı ise, El-Halil katliamını gerçekleştiren Goldstein'in de bağlı olduğu Kahane fraksiyonuydu. Haham Meir Kahane'nin kurduğu bu hareket, hem İsrail hem de Amerika'da örgütlendi. İsrail'de "Kach", Amerika'da ise "Jewish Defence League" adı altında faaliyet gösteren örgüt, Meir Kahane'nin fanatik doktrinlerine tamamen bağlıydı. Kahane'nin düşünceleri arasında; Yahudilerin tüm ırklardan üstün olduğu ve diğer ırkların ("goyim") bir tür hayvan statüsü taşıdığı; işgal altındaki topraklardaki tüm Arapların "etnik temizliğe" tabi tutulması gerektiği gibi "inci"ler vardı. Örgütün mantığı, "en iyi Arap, ölü Arap'tır" şeklinde ifade ediliyordu. Kahane'nin 1990'da New York'ta bir suikast sonucu öldürülmesinin ardından örgüt dağılmadı ve "Kahane Chai" (Kahane Yaşıyor) gibi isimlerle özellikle İsrail'de yeniden örgütlendi. El-Halil'in ve daha pek çok katliamın sorumluları, sözkonusu Kahane takipçileriydi.

El Halil katliamını gerçekleştiren "Kahane müridi" Baruch Goldstein.

Bu noktada önemli olan, İsrail devlet aygıtının ve Amerika'daki İsrail lobisinin Kahane ve yandaşlarına nasıl baktığıdır. Onyıllardır, İsrail liderleri ve Amerikan Yahudi toplumunun önde gelen isimleri, Kahane'nin görüşlerini paylaşmadıklarını, Brooklyn doğumlu hahamı "aşırı fanatik" bulduklarını, kendilerinin daha barışçıl çözümlerden yana olduklarını söyler dururlar. Buna göre, Kahane ve yandaşları, İsrail hükümetine ve Amerika'daki İsrail lobisine rağmen faaliyet gösteren, bağımsız, fanatik bir gruptur.

Oysa Yahudi liderlerin çizdikleri bu tablo, 7. bölümde de değindiğimiz gibi, gerçeğin ustaca bir çarpıtmasından başka bir şey değildir: Kahane ve yandaşları, İsrail devlet aygıtı ve Amerika'daki İsrail lobisi ile perde arkasında yakın ilişkiler kurmuş ve daha da önemlisi, bu kanallardan aldıkları direktiflere göre eylem yapmışlardır.

Amerikalı Yahudi yazar Robert I. Friedman, Jewish Defence League'in (JDL) ilk kurulduğu günden bu yana üçlü bir komite tarafından yönetildiğini açıklar. Bu üçlü komite, örgütün görünüşteki lideri olan Kahane'ye direktif vermektedirler. Komitedeki isimler ise oldukça ilginçtir: Örgüt kurulduğunda Mossad operasyon şefi olan ve sonradan Başbakanlığa kadar yükselen Yitzhak Şamir, sağ kanat İsrail politikacısı ve Gush Emunim'in önemli ismi Geula Cohen ve Amerika'daki Yahudi lobisinin etkili örgütü ADL'nin üst düzey yöneticilerinden Bernard Deutch...

Bu üçlü komitenin JDL'yi yönlendirmelerinin bir örneği, 1969 yılında İsrail'den örgüte yollanan hedef değişikliği emridir. O tarihe kadar Amerika'daki zenci örgütlerine karşı eylem düzenleyen Kahane, Ocak ayında Tel-Aviv'den gizlice gelen bir kurye ile görüşmüştü. Kurye, Kahane'ye artık bir numaralı hedef olarak Sovyetler Birliği temsilciliklerini belirlemeleri gerektiğini söylemişti. Sebep, Sovyet yönetiminin ülkedeki Yahudilerin İsrail'e göç etmesine bu göçün Yeremya tarafından yapılan bir kehanetin yerine getirilişi olduğunu ve dolayısıyla Mesih Planı açısından büyük önem taşıdığına daha önce değindik izin vermemesiydi. Kahane'ye bu mesajı gönderenler, Friedman'ın deyimiyle "İsrailli ve Amerikalı Yahudi iş adamları, emekli İsrail subayları ve üst düzey Mossad görevlilerinden oluşan bir grup"tu. Kurye, JDL militanlarına Mossad tarafından İsrail'de askeri eğitim verileceğini de haber vermişti. Sözkonusu eğitimin idaresini üstlenen kişi ise o zaman Mossad subayı olan Yitzhak Şamir'di.[67]

Bu kuşkusuz son derece ilginç bir bilgidir ve görünüşte İsrail'e rağmen faaliyet gösteren Kahane fraksiyonunun gerçekte İsrail devlet aygıtı (Mossad) ve Amerika'daki Yahudi lobisinin önde gelen beyinleri tarafından yönetildiğini gösterir. Amerikalı yazarlar Andrew ve Leslie Cockburn, Kahane'nin İsrail

İsrail yöneticileri tarafından sürekli olarak kınanan Meir Kahane'nin kurduğu Jewish Defence League ve onun İsrail'deki karşılığı olan Kach örgütü, gerçekte Mossad tarafından kurulmuş ve yönlendirilmişti. Yanda, Kudüs'te gösteri yapan Kach militanları, diğer bir deyişle İsrail'in Judeo-Nazileri...

devlet aygıtı ile olan gizli ilişkisinin daha sonraki yıllarda da sürdüğünü bildirirler.[68] Kısacası, İsrail devlet aygıtı, Kahane grubunu, daha önce değindiğimiz geleneksel iyi polis-kötü polis oyununa uygun olarak gizlice kurmuş ve gizlice yönlendirmiştir.

Kahane fraksiyonu ile tüm bu bilgiler, El-Halil katliamının içyüzü konusunda da bizleri aydınlatıyor. El-Halil'in faili olan Goldstein, Kahane'nin takipçilerinden biriydi. Goldstein'in elindeki M-16 ile İsrail askerlerinin arasından geçerek camiye nasıl girdiği, askerlerin neden hiçbir müdahalede bulunmadığı gibi sorular, Kahane fraksiyonunun eskiden beri İsrail devlet aygıtı ile gizli bir biçimde yürüttüğü işbirliğini göz önünde bulundurunca aydınlanıyor.

Olayın arkasında İsrail devlet aygıtının olduğunun bir başka göstergesi de, katliamdan kısa bir süre sonra ortaya çıktı. El-Halil'den bir süre sonra Lübnan'da bir Maruni kilisesine bomba atılmış ve bir düzineye yakın insan hayatını kaybetmişti. Olay tüm dünya basınında çarpıtıldı ve "İslamcılardan El-Halil katliamına misilleme" şeklinde başlıklarla verildi. Oysa Lübnan Başbakanı Refik Hariri, olayın sorumlusunun İsrail olduğunu söylemişti. Ardından Semir Caca adlı bir hıristiyan falanjist kiliseye sabotaj düzenlemek suçundan yakalandı. Haftalarca yargılandı. Sonuçta İsrail'le yakın bağlantısı olduğu ortaya çıktı. İngiliz *The Independent* gazetesinden Robert Fisk, kiliseyi bombalamaktan sanık

Semir Caca'ya bağlı olan Rüşdi Raad, Jean Chahina ve Gergess el-Huri adlı falanjistlerin, kod adları Arian ve Moşe olan İsrailli istihbarat görevlileri tarafından eğitildiğini yazmıştı. Fisk, Semi Caca'ya bağlı militanlar ile İsrailli istihbaratçıların Nasıra ve başka uygun yerlerde sık sık biraraya geldiklerini de bildirmişti. Bu, sözkonusu bombalama olayının arkasında İsrail'in olduğunu gösteriyordu. Anlaşılan İsrail devlet aygıtı, kamuoyu dikkatini El-Halil katliamından uzaklaştırmak için Zouk'taki kiliseyi hıristiyan militanlara bombalatmıştı.

El-Halil katliamının bir başka ilginç yönü, İsrail toplumundan büyük bir onay görmesiydi. İsrail'in muhalif beyinlerinden Israel Shahak, bir makalesinde Goldstein'in eyleminin "rahatsız edici" oranda İsrailli tarafından desteklendiğine dikkat çekmişti. Olaydan sonra yapılan bir kamuoyu yoklaması, İsraillilerin % 40'ının katliamı desteklediğini ya da en azından "anladığını" gösteriyordu. Gençlerde ise bu oran daha yüksekti; genç Yahudilerin % 30'u Goldstein'i desteklediklerini, % 35'i ise "anladıklarını" belirtmişlerdi. Shahak, bu desteğin yalnızca El-Halil katliamı ile sınırlı olmadığını, genel olarak Kahane takipçileri tarafından savunulan doktrinlerin ürkütücü bir toplumsal desteğe sahip olduğunu yazıyordu. Araştırmalar, gençlerin % 39'unun Kahane'nin düşüncelerini tamamen paylaştığını gösteriyordu. Kahane'nin ismi söylenmeyip yalnızca görüşleri özetlendiğinde ise, bu destek daha da artarak % 66'ya çıkıyordu. Bu çoğunluk, Araplar'ın işgal altındaki topraklardan göçe zorlanmaları gerektiğine inanıyordu. Shahak'ın söylediği gibi, aralarından Araplar'ı Amalek olarak algılayanların sayısı da hayli kabarıktı. Amalek, M. Tevrat'ın haklarında kadın-çocuk ayrımı yapmadan katliam emri verdiği Arap kabilesiydi.[69]

"Barış Süreci"ne Giriş; İsrail FKÖ'ye Neden Yaklaştı?

Bu bölümün başından bu yana İsrail Devleti'nin genellikle bilinmeyen, gizli tutulan yüzünü inceledik. Ortaya çıkan bilgiler; Ortadoğu'nun en istikrarlı demokrasisi olarak tanıtılan İsrail'in gerçekte son derece farklı bir kimliğe sahip olduğunu, ırkçı, saldırgan, yayılmacı bir temel üzerine kurulduğunu ve tüm yaşamını da bu temele uygun olarak sürdürdüğünü gösteriyor. Bu, bizi ikinci bir sonuca daha ulaştırır: Demek ki, İsrail, herhangi bir "normal" ülkeden farklı olarak, aynı anda iki ayrı görüntüye sahip olabilmektedir. Bunun başka örneklerini 11. bölümde daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

Bu durumda İsrail'in Soğuk Savaş döneminin bitiminden sonra, özellikle de Körfez Savaşı'nın ardından ABD desteği ile geliştirdiği "barış süreci"ni de ihtiyatlı bir biçimde değerlendirmek gerekiyor. İlerleyen sayfalarda bu değerlendirmeyi yapacak, İsrail-FKÖ barışından Yitzhak Rabin suikastına uzanan bir canlı tarihin perde arkasını inceleyeceğiz.

İsrail ile Filistinliler arasındaki kavganın uzun bir öyküsü vardır. Ortadoğu, yüzyılın başından bu yana Yahudiler ve Arapların çatışmalarına sahne oldu. İsrail kurulduktan sonra ise bu çatışma büyük bir savaşa dönüştü. Yahudi Devleti ile Arap komşuları arasında 4 büyük savaş ve daimi bir savaş hali ya-

şandı. 1967'den sonraki dönemde ise, Filistin'in kurtuluşu için savaşan örgütler de Yahudi Devleti'ne karşı girişilen savaşta ağırlıklarını hissettirmeye başladılar. Filistin direnişi, 1967'deki Altı Gün Savaşı'nda İsrail'in tüm Filistin topraklarını işgal etmesi üzerine güçlü bir şekilde ortaya çıktı. Farklı grupları bünyesinde birleştiren Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ), 1970'li yıllarda dünyanın dört bir yanındaki Yahudi hedeflerine yaptığı saldırılarla adını duyurdu. 1980'li yıllara kadar da, Filistin halkının tek temsilcisi olarak kendini kabul ettirdi. Bu dönemde FKÖ, İsrail'in baş düşmanıydı. Sovyetler Birliği'nden ve sosyalist Arap devletlerinden destek alan örgütün ideolojisi ise klasik anti-emperyalist solcu ideolojiydi.

Ancak 1980'li yıllarda durum değişmeye başladı. Tüm İslam coğrafyasında yükselen İslami hareket, doğal olarak en hassas bölge olan Ortadoğu'yu derinden etkiledi. Siyasal İslam'ın yükselişi ile birlikte, İsrail'e karşı yeni bir hareket başladı; "İslami Direniş". Müslüman kimliğine geri dönen kimi Filistinliler, artık FKÖ'nün sosyalist çatısı altında barınmaktansa, yeni örgütler kurma yoluna gittiler. Böylece bölgede "İslami direniş örgütleri" doğdu. Güney Lübnan'da kurulan Hizbullah'ı, işgal altındaki Filistin topraklarında oluşan Hamas (İslami Direniş Hareketi) ve İslami Cihad izledi. Hamas, yalnızca silahlı eyleme ağırlık veren İslami Cihad'a karşın asıl olarak sosyal bir organizasyon olarak gelişti. 85'ten sonra da Batı Şeria ve özellikle Gazze Şeridi'nde, popülarite yönünden giderek FKÖ ile boy ölçüşür hale geldi. 87'de işgal altındaki topraklarda başlayan *İntifada* (ayaklanma) hareketi, Hamas'ın büyük etkisi altında yürütüldü.

İsrailliler, ilk başta Filistin direnişi içinde bu tür bir ayrım oluşmasından hoşlanmışlar ve bazı yorumlara göre de bu nedenle Hamas'ın işgal altındaki topraklarda ve özellikle de Gazze'deki örgütlenmesine fazla müdahalede bulunmamıştı. Eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky de *The Other Side of Deception*'da İsrail devlet aygıtının bu yöndeki bakış açısını doğrular. Ancak İsrailliler bir süre sonra yaptıkları hesabın yanlış olduğunu farkettiler. Çünkü İslami direniş, Filistin direnişini bölen bir küçük fraksiyon olarak kalmamış, aksine gittikçe güçlenerek arkasındaki halk desteği açısından FKÖ'yle boy ölçüşür haline gelmişti. 1990'lı yıllara gelindiğinde, İsrail'in karşısında iki ayrı direniş hareketi vardı; FKÖ'nün temsil ettiği seküler sol direniş ve en başta Hamas'ın temsil ettiği İslami direniş. Ve İsrail farketti ki, İslami direniş, kendisi açısından sol direnişe göre çok daha tehlikeli, çok daha zararlıydı. FKÖ'nün temsil ettiği sol ideoloji tüm dünyada inişe geçmişken, İslami hareket tüm dünyada yükseliş halindeydi. Ayrıca İslami direniş, çok daha radikaldi, kitleleri daha kolay harekete geçirebiliyordu.

Bu arada 1990'lı yılların başı, FKÖ için zor şartlar doğurmuştu. Yaser Arafat'ın örgütü, Sovyet blokunun yıkılması ile en büyük desteklerinden birini yitirmişti. Körfez Savaşı'nda Saddam'ı desteklemesi de FKÖ'ye büyük zarar getirdi. Çünkü Saddam düşmanı tüm petrol zengini Arap ülkeleri, en başta Kuveyt ve Suudi Arabistan olmak üzere, FKÖ'ye küstüler ve desteklerini çektiler. FKÖ, böylece önemli dış desteklerinin tümünü kaybetti. İç desteği de zaten

FKÖ, bir zamanlar İsrail'in en büyük düşmanıydı. 1982'deki Lübnan işgalinin başlıca hedeflerinden bir FKÖ'nün etkisini yok etmekti. Yanda Arafat, bu işgal sırasında Beyrut'taki karargahında kurmayları ile birlikte. Ama zaman geçti ve gittikçe yükselen İslami direniş, FKÖ'den çok daha tehlikeli hale geldi. Bu durumda İsrail için en akılcı çözüm, eski düşmanını bu yeni "yeşil tehkileye karşı kullanmaktı.

çoktan erimeye başlamıştı; İşgal altındaki topraklarda, özellikle de Gazze şeridinde, Hamas'ın popülaritesi FKÖ'ye göre gittikçe yükseliyordu. Kısacası, Arafat'ın örgütü oldukça zor bir durumdaydı. Parası bitmiş, arkasındaki halk desteği zayıflamıştı ve Filistin davasının fiili liderliğini Hamas'a kaptırmak üzereydi.

İşte bu noktada İsrail devlet aygıtı, onyıllardır sürdürdüğü Filistin direnişine karşı tavizsiz mücadele prensibi üzerinde tekrar düşünme ihtiyacı hissetti. Karşısında giderek zayıflayan bir sol direniş ve giderek güçlenen bir İslami direniş vardı. İkisiyle birlikte savaşmayı sürdürmenin pek bir anlamı yoktu. Ama belki önemli bir stratejik değişiklik yapılabilir, Filistin direnişi içindeki bu ayrım İsrail çıkarlarına uygun olarak kullanılabilirdi. Yapılacak en akılcı iş, FKÖ'yü Filistin davasının temsilcisi olarak tutmak ve FKÖ kozunu Hamas'a karşı kullanmaktı. FKÖ için de bu oldukça karlı bir alış-veriş olurdu. Hamas gibi güçlü bir rakibe karşı, İsrail gibi güçlü bir eski düşmanla pekala işbirliği yapabilirdi.

Ancak bu işin gerçekleşmesi için, İsrail'in kendi dengelerinin de değişmesi gerekiyordu. Çünkü İsrail devlet aygıtı, onyıllardır, ulusun yaşamını sürdürmesi için tek yolun savaşmak olduğunu savunuyordu ve toplum da buna büyük ölçüde inanmıştı. Arafat ise onyıllardır Yahudi Devleti'nin en büyük düşmanı olarak algılanıyordu. İsrail'in Arafat'la masaya oturması, daha ciddi bir düşman olan "yeşil tehlike"ye karşı da olsa, İsrail toplumunun büyük bölümü tarafından kolay kolay kabul edilemezdi.

İşte bu aşamada, İsrail'in bilinen yöntemi bir kez daha gündeme geldi; iyi polis-kötü polis numarası. İncelediğimiz gibi, Yahudi Devleti'nin iyi polis numarasını onyıllardır solcu İşçi Partisi oynuyor, buna karşı sağcı Likud ise kötü polislik yapıyordu. Şimdi, İşçi Partisi bu iyi polis numarasını biraz daha ilerletebilir ve barış havarisi olabilirdi.

1992 Seçimleri ve İşçi Partisi'nin İyi Polis Dönemi

İsrail devlet aygıtının geliştirdiği iyi polis-kötü polis numarası İşçi Partisi tarafından benimsendi. Parti 1992 yılındaki kritik seçimlerden önce yoğun bir barış propagandası yaptı, iktidara geldiğinde Arap komşularıyla barış yapaca-

ğını taahhüd etti. Onyıllardır şahinliğiyle tanınan genel başkan Yitzhak Rabin, hızlı bir değişim geçirerek barış sözleri etmeye başladı.

Rabin'in yaşadığı değişim gerçekten de etkileyiciydi. İşçi Partisi'nin ağır topu, iktidara oturup barış sürecini başlattığı 1992 yılından iki yıl öncesine dek yine İsrail hükümetindeydi; Likud-İşçi Partisi ortak hükümetinin Savunma Bakanıydı. Ve o dönemlerde hiç de "güvercin" politikalar izlemiyordu. İntifada'nın bastırılması için en sert yöntemleri kullanmaları için İsrail ordusuna emir veren kişi Rabin'di. Hatta televizyonlarda yayınlandığında tüm dünyayı ayağa kaldıran ünlü "kol kırma" sahneleri de Rabin'in eseriydi: Savunma Bakanı, orduya "Filistinlilerin kemiklerini kırın" emri vermişti.

Rabin'in daha önceki kariyeri de son derece şahindi: 1967de Genelkurmay Başkanı iken, kendisi için "Demir İrade" terimi kullanılmıştı. Daha sonra, 1975 ve 1976'daki başbakanlığı sırasında Batı Şeria'da *Hayad Barzel*, yani "Demir Pençe" politikasını ilan etti. Bu politikasının sonucu, 300 bini aşkın Filistinli İsrail hapishanelerinde önceki sayfalarda değindiğimiz türden sistemli ve sürekli işkencelere tabi tutuldu. Yitzhak Rabin, Shimon Peres'in "Ulusal Birlik" hükümetinde Savunma Bakanı olduğunda ise, Lübnan ve Batı Şeria'da *Egrouf Barzel*, yani "Demir Yumruk" politikasını uygulamaya koydu. Bu politika Rabin'in 1987-1988'de Gazze ve Batı Şeria'daki Filistinlilere karşı uyguladığı yoğun baskı ve toplu cezalandırma politikasıydı. Bu nedenle Rabin'e "Demir Yumruklu Lider" adı takıldı. İktidara geldiğinde Türkiye'deki Şalom gazetesi onu böyle tanıtmıştı. Rabin'in vahşet politikası öylesine ünlüydü ki, Savunma Bakanı olduğu dönemde Filistinliler, "Rabin, bu ay kaç Filistinli öldürdün?" yazılı pankartlarla gösteriler yapmışlardı.

İşte bu Rabin, kendisine göre daha güvercin olan Şimon Peres'le birlikte 1992 seçimleri öncesinde İsrail toplumuna barış vaad etti. Ancak seçimler öncesinde söylediği bazı sözler, İşçi Partisi'nin savunduğu "barış"ın gerçekte bir ilüzyon, yalnızca İsrail devlet aygıtı tarafından planlanan bir "iyi polis" numarası olduğunu gösteriyordu.

Bu sözlerden biri, işgal altındaki Batı Şeria'da kurulan Yahudi yerleşim birimleri ile ilgiliydi. Batı kamuoyu, yıllarca yerleşim birimlerini sağcı Likud'un bir ürünü olarak görmüş, İşçi Partisi'nin ise bu yayılmacı politikayı benimsemediğini düşünmüştü. Oysa bu izlenim, yalnızca İsrail'in iyi polis-kötü polis politikasının bir sonucuydu. Rabin'in sözleri işte bu ilüzyonun iç yüzünü ortaya sürüyordu. İşçi Partisi lideri, 1990'da İsrail seçmenine yaptığı açıklamada, Likud'un yerleşim birimlerini "göstere göstere" yaparak bu konu nedeniyle ABD'yle bile sürtüşmeye girmesini eleştirmiş ve İşçi Partisi'nin yerleşim birimleri inşa etmeye Likud'dan daha önce başladığını, ancak inşa işini son derece "zekice" yürüttüğünü ve bu sayede de Amerika ile hiç bir sorun yaşamadığını hatırlatmıştı. İşçi Partisi'nin yarı-resmi yayın organı olan Davar gazetesi, 18 Ekim 1990 sayısında, Rabin'den şu alıntıyı yapıyordu:

> İşçi Partisi, yerleşim birimlerinin büyütülmesi konusunda geçmişte Likud'a göre çok daha fazla iş yapmıştır ve gelecekte de bu konuda daha fazla iş yapabilecek kapasi-

teye sahiptir. Biz hiçbir zaman Kudüs hakkında konuşmadık. Yalnızca bir *fait accompli* yaptık, olayı fiili biçimde hallettik. Doğu Kudüs banliyölerindeki yerleşim birimlerini de biz inşa ettik. Amerikalılar tek kelime söylemediler, çünkü bunları son derece zekice inşa ettik.

Rabin'in söylemek istediği şey açıktı; İşçi Partisi, İsrail'in yayılmacı politikalarını Likud'a göre daha örtülü yürütebiliyor, kısacası "iyi polis" rolünü iyi oynayabiliyordu. Ve 1992'de İsrail'in iyi polislere ihtiyacı vardı. Çünkü, az önce değindiğimiz gibi gittikçe yükselen ve radikalleşen İslami direnişe karşı, eski düşman FKÖ ile barış yapılması gerekiyordu. Bu barış, kuşkusuz Likud'un sert, saldırgan ve ölçüsüz üslubu ile gerçekleşemezdi.

Seçimleri de az farkla da olsa İşçi Partisi kazandı. Yahudi Devleti, önemli bir dönüm noktasına gelmişti. Orta ve uzun vadede büyük bir tehdit olarak görülen İslami düşmana karşı, Filistin direnişinin eski sahibi olan FKÖ'yle ittifak kurulacaktı. Yeni hükümet, en büyük hedefinin barış olduğunu açıkça ifade etti.

İşçi Partisi'nin bu pozisyonu, Gush Emunim'in "Mesihçi" ideolojisine bağlı olan İsrail devlet aygıtını rahatsız etmemişti doğal olarak. Biliyorlardı ki, İslami direnişi tasviye etmek için barış gerekmektedir ve İşçi Partisi iktidarı da bunun için en ideal çözümdür. Onların gözünde bu barış, "savaş için barış"tı, bir başka deyişle uzun bir savaşın içindeki geçici bir ateşkesti.

"Savaş İçin Barış" Teorisi

"Savaş, barıştır" George Orwell, 1984

Daha güçlü bir hamle yapmak için geri çekilmek, siyaset sanatının ince yöntemlerinden biridir. Örneğin Lenin, Ekim Devrimi'nin ardından Rusya'da kapitalizmi yerleştirebilmek için öncelikle NEP (New Economic Policy) adlı kapitalist bir ekonomi modeli uygulamıştı. Lenin'e göre, bu, önemli bir "stratejik geri adım"dı.

İsrailliler de onyıllardır sözkonusu "stratejik geri adım" yöntemini sık sık kullandılar. Bunun bir örneği, 1979'da İsrail ile Mısır arasında hem de Likud iktidarı sırasında imzalanan Camp David barışından üç yıl sonra yaşanmıştı. Camp David'i, "Ortadoğu'da barış süreci başladı" masalına göre yorumlayanlar, İsrail birliklerinin Camp David'i imzalamış olan Menahem Begin'in emriyle 1982 yazında Lübnan'ı işgal etmesi ile şoke olmuşlardı. Sabra ve Şatilla'da gerçekleştirilen katliamlar ise, İsrail'in ne gibi bir "barış süreci" hedeflediğini gözler önüne serdi. Sonuçta şu ortaya çıktı: İsrail, Camp David'i "Ortadoğu'da barış" istediği için imzalamamıştı. Camp David'le hedeflenen tek şey, Mısır engelinin İsrail'in önünden kaldırılmasıydı. Böylece İsrail, daha önemli gördüğü hedefler üzerine konsantre olabilirdi.

Bunun yanısıra, az önce Oded Yinon'un raporundan söz ederken değindiğimiz gibi, Mısır da gerçekte İsrail'in fetih stratejisinden kurtulmuş değildi; İsrail devlet aygıtı bu ülkeyi parçalamayı ve Sina'yı geri almayı hedefliyordu.

Dolayısıyla, Camp David kalıcı bir barış değil, geçici bir ateşkes, yani bir "stratejik geri adım"dır.

"Stratejik geri adım" teorisinin İsrail devlet aygıtı tarafından benimsenmesinin asıl nedeni ise, bu teorinin Gush Emunim tarafından onaylanmış oluşudur; yani Mesih Planı'na uygundur. İsrailli siyaset bilimci Ehud Sprinzak, Haham Zvi Yehuda Kook'un "bizim (Mesihi) kurtuluşumuz tarihsel bir rotadır. Buna karşı olarak oluşan her gelişme, ancak geçici bir erteleme olabilir" şeklindeki sözlerini aktarıyor ve Gush Emunim'in bu prensip doğrultusunda geçici toprak tavizlerine karşı çıkmadığını, Camp David'in de Gush tarafından bu çerçevede değerlendirildiğini bildiriyor.[70]

1992'deki İşçi Partisi iktidarından sonra başlatılan barış süreci de, ilk başta bu tür bir "stratejik geri adım" olarak tasarlanmıştı. Bu durum, bazı bilinçli Filistinlilerin de gözünden kaçmıyordu. Filistin'in ünlü aydını ve Ortadoğu uzmanı Edward Said, FKÖ yönetimini uyarmış ve onlara "Talmudist bir milletle karşı karşıya olduklarını unuttuklarını" söylemişti. (Talmudist: Yahudi kutsal kaynağı Talmud'a sıkı sıkıya bağlı) Said'in dediğine göre, İsrailliler, her satırın, her virgülün ardında bir tuzak hazırlıyor olabilirlerdi.[71]

Edward Said'in FKÖ'yü Yahudi dini kaynaklarına gönderme yaparak uyarması boşuna değildi. Çünkü sözkonusu dini kaynaklar, az önce sözünü ettiğimiz "stratejik geri adım" teorisini desteklerler. M. Tevrat, "savaş için barış" yöntemini şöyle açıklar:

> Bir şehre karşı cenk etmek için ona yaklaştığın zaman, onu barışa çağıracaksın. Ve vaki olacak ki, eğer barış cevabı verirse ve kapılarını sana açarsa, o vakit vaki olacak ki, içinde bulunan bütün kavim angaryacı olacaklar ve sana kulluk edecekler.[72]

Aslında İsrailliler Filistinlilere karşı "stratejik geri adım" teorisini daha önce de denemişlerdi. 1992 seçimlerinin ardından Yitzhak Rabin'in Filistinliler'e yaptığı barış teklifi, 15 yıl önce bu kez Likud partisinin lideri Menahem Begin tarafından yapılmıştı. Begin de Filistinlilere Batı Şeria ve Gazze'nin belirli bölgelerinde özerklik teklif etmiş ve bu yolla Filistin direnişini sona erdirmeyi hesaplamıştı. Ancak bu otonomi planı, Begin'in İsrail işgalini sona erdirmek istediği anlamına gelmiyordu; plan gerçekte bir tuzaktı. Öyle ki, gerçekten "güvercin" olan bir İsrailli, Kudüs İbrani Üniversitesi'nden Profesör Jacob Talmon, Begin'e yazdığı uzun mektubun başında şöyle diyordu: "Sayın Başbakan, sizin Filistinlilere önerdiğiniz otonomi planı, Yahudi-olmayanları susturmak için üretilmiş bir tuzaktan başka bir şey değildir..." 73 Begin'in hazırladığı bu tuzak, M. Tevrat'ın "savaşmadan önce barışa çağırma" yönteminin bir uygulamasıydı...

1992'de ise, İsrail devlet aygıtı, aynı tuzağın bu kez İşçi Partisi tarafından kullanılmasını uygun gördü. İşçi Partisi, iyi polis rolünün bir sonucu olarak, Begin'den daha da bonkör davranacak, FKÖ'ye oldukça tatmin edici "bahşiş"ler verecekti.

13 Eylül 1993, Washington'daki "tarihi barış"...

Ancak İşçi Partisi asla bu "barış"ın gerçek amacını unutmamalıydı. Barış, asıl büyük tehlike olan İslami direnişi tasviye etmek için yapılıyordu. Dolayısıyla, İsrail için kutsal toprak sayılan Batı Şeria, asla gerçekten elden çıkartılmamalıydı. Öyle bir "barış" rotası çizilmeliydi ki, İsrail FKÖ'ye doyurucu bahşişler versin, ama asla Batı Şeria'yı bir daha geri dönülemeyecek biçimde elinden çıkarmasın.

İsrail devlet aygıtı tarafından çizilen bu rota, bir süre iyi gitti. Ancak kısa bir süre içinde, daha önce de benzerleri yaşanmış bir sorun ortaya çıktı: İşçi Partisi'nin önemli bir bölümü, "barış"ın büyüsüne kapılmaya başladılar. Bunlar, İsrail devlet aygıtında ve Likud'da bulunan dini ve ırksal bilince sahip değildiler. Dolayısıyla Siyonizmin gerçek içeriği yani Mesih Planı ile de ilgili değildiler. Konuyu ilkesiz ve pragmatik bir biçimde değerlendiriyor, topyekün bir barışın İsrail'in siyasi ve ekonomik çıkarları için yararlı olduğunu düşünüyorlardı. Batı Şeria'nın tümünü vermeye de razı gibiydiler.

Bu, İsrail devlet aygıtı ve Likud için kabul edilemez bir durumdu. Rabin suikastı ise bu kabul etmeyişin bir sonucu olacaktı, bunu ilerleyen sayfalarda inceleyeceğiz. Ama önce İsrail devlet aygıtı tarafından çizilen barış rotasına bir göz atalım. Çünkü bu rota, FKÖ ile yapılan barışın aslında Mesih Planı'na uygun bir biçimde tasarlandığını göstermektedir.

Niçin Gazze-Eriha?

İşçi Partisi iktidarından kısa bir süre sonra İsrail ile FKÖ heyetleri arasında Norveç'in başkenti Oslo'da gizli görüşmeler başladı. Aylar süren bu görüşmelerin ardından da, Oslo'daki deklarasyon, Washington'da binbir gürültü ile imzalanan "tarihi el sıkışma" ve Gazze-Eriha anlaşması geldi. Anlaşmaya göre, İsrail, öncelikle işgal altında tuttuğu toprakların küçük bir bölümünde, Gazze Şeridi'nde ve Batı Şeria'da yer alan Eriha kentinde FKÖ'ye otonomi verecekti.

FKÖ'nün denetimine verilecek olan bu iki toprak parçası, tüm Filistin topraklarının % 2'sini bile bulmuyordu. Peki acaba neden İsrailliler özellikle bu iki bölgeyi FKÖ'nün denetimine vermeyi kararlaştırmıştı? Bu sorunun cevabıyla ilgili bazı önemli noktalar, Filistin'in ünlü isimlerinden Azzam Tamimi'nin "Niçin Eriha" başlıklı bir makalesinde vurgulanmıştı. Tamimi, şunları söylüyordu:

> ... Gazze, İsrail için daima bir huzursuzluk kaynağı olmuştur. İsrail işgal birliklerine ve Yahudi yerleşimcilere yönelik intifada bağlantılı hareketler İsrailli politikacıları bu son derece yoğun nüfuslu ve fakir bölgeden tek taraflı olarak çekilmekten sözeden açıklamalar yapmaya itmiştir. İsrail bir kaç kez Gazze'yi Mısır'a iade etmeyi teklif etmişse de Mısırlılar bu tekliflerle ilgilenmemiştir.
>
> İsraillilere göre 'Önce Gazze-Eriha' planı İntifada'nın başladığı 1987 yılından beri kendilerini içine sıkışmış hissettikleri ikileme son verme konusunda mümkün olan en iyi seçeneği temsil ediyordu. Gazze'nin sebeb olduğu derin çukurdan kurtulmuş olacaklardı. Bu yeryüzünün en yoğun nüfusuna sahip daracık toprak parçası sadece pasif direnişin değil, silahlı mücadelenin de bir merkezi haline gelmişti. Hamas İslami direniş hareketi İsrail'in güvenliğine karşı büyük bir tehdit oluşturuyor; hem o bölgedeki hemde Batı Şeria'daki Yahudi yerleşimcilerin kabusu haline geliyordu. Üstelik, Gazze, İsrail için ekonomik ve stratejik değeri olmayan, yerleşim açısından da pek kıymet taşımayan bir yerdi. Gazze Şeridi'ndeki yerleşim bölgeleri 16'yı geçmiyordu ve toplam göçmen sayısı 4.000'di. Oysa Batı Şeria'da 132 tane büyük iskan bölgesi vardı ve buralara 120.000 göçmen yerleştirilmişti...
>
> Gazze ve Eriha'yı vermek İsraillilere bir şey kaybettirmeyecekti. Aksine asayişi sağlama köktencilerle savaşma sorumluluğunu Filistinli yardımcısına veren anlaşma onların lehineydi. Bu yardımcı, bireysel menfaatler karşılığında İsrail devletine yönelen tehlikeleri bertaraf etmeye muktedir olduğunu ispatlamaya çalışacaktı...[74]

Evet, içinde Hamas'ın önemli bir güce sahip olduğu Gazze Şeridi'nin FKÖ'nün denetimine verilmesi kadar İsrail'in çıkarına uygun bir şey yoktu: Bundan sonra Hamas'la, İsrail ordusu değil, FKÖ'nün "polis gücü" uğraşacaktı.

Koskoca Batı Şeria'dan da bir tek Eriha kenti seçilmişti Filistin yönetimine verilmek için. Peki Eriha'nın özelliği neydi dersiniz? Azzam Tamimi, buna da değiniyor ve şöyle diyor: "Eriha öteden beri önemsiz görünüyordu. İsrail orayı Arz-ı Mev'ud'dan (Vaadedilmiş Topraklar'dan) saymıyordu. Tevrat'ta bile orası lanetlenmiş bir belde olarak anılıyor; orada oturanların da lanetlenmiş olduğu ifade ediliyordu." [75]

Evet, İsrail'in koskoca Batı Şeria'da Filistinliler'e vermek için seçtiği Eriha'nın özelliği "lanetli" bir şehir olmasıydı. M. Tevrat'ın Yeşu bölümünde, 6. Bap, 26. ayette şöyle deniyordu: "Ve Yeşu o vakit and ederek dedi: Bu şehri, Eriha'yı kalkıp bina eden adam Rabbin önünde lanetli olsun. İlk oğlu pahasına onun temelini koyacak ve küçük oğlu pahasına onun kapılarını takacaktır."

Kısacası, İsrail'in "barış" anlaşması bile kutsal kaynaklara uygundu: Anlaşma gerçek bir barış için değil, İslami direnişi tasfiye etmek için FKÖ'yle işbirliği kurmak amacıyla yapılmıştı. Yani M. Tevrat'ın "savaş etmek için barışa çağırma" yöntemi uygulanmaya konmuştu. Filistinlilere ise, "Yahuda ve Samiriye" olarak anılan "Kutsal Toprak" Batı Şeria'nın yegane "lanetli" kenti verilmişti... Herşey kutsal Yahudi kaynaklarına uygundu, yani Mesih Planı'na...

Bu nedenle, İşçi Partisi'nin imzaladığı Gazze-Eiha barışı, İsrail devlet aygıtını ve Likud'u hiç bir şekilde rahatsız etmedi. Gazze ve Eriha'nın verilmesinde bir sorun yoktu.

İsrail devlet aygıtı, Batı Şeria'nın geneli için de kapsamlı bir plan hazırlamıştı. Bu plana göre, İsrail Batı Şeria'daki 120 bin Yahudi yerleşimciyi asla geri çekmeyecek, yalnızca bu bölgedeki Arap şehirlerinden geri çekilecekti. Bu geri çekilmenin amacı ise, başta da belirttiğimiz gibi, FKÖ ile İslami direniş grupları arasında bir çatışma yaratmaktı.

İşçi Partisi'nin 'Zekice İşgal' Planı

Batı Şeria'daki "stratejik geri adım" planını biraz daha yakından incelemekte yarar var.

Batı Şeria'daki sorunun temelinde şu yatıyordu: 1992'ye gelindiğinde, Filistin'in yaklaşık % 30'unu oluşturan bu bölgede 1 milyonun üzerinde Arap ve 120 bin Yahudi yerleşimci yaşıyordu.[76] İsrail devlet aygıtının çizdiği Batı Şeria planı, bu hassas dengeyi ilginç bir biçimde "stratejik geri adım" teorisine uyarladı. Yitzhak Rabin'in 1990 yılında söylediği ""İşçi Partisi, yerleşim birimlerinin büyütülmesi konusunda geçmişte Likud'a göre çok daha fazla iş yapmıştır ve gelecekte de bu konuda daha fazla iş yapabilecek kapasiteye sahiptir... Amerikalılar tek kelime söylemediler, çünkü bunları son derece zekice inşa ettik." şeklindeki sözler, İşçi Partisi'ne verilen misyonu açıkça ortaya koyuyordu: Batı Şeria'nın işgalini "zekice" sürdürmek.

1992'de İşçi Partisi iktidara geldiğinde işgal altındaki topraklardan gerçek bir vazgeçme, dolayısıyla gerçek bir barış süreci başlamadı; yalnızca sözkonusu zekice işgal politikası uygulamaya kondu... Rabin, yerleşim birimleri inşasının "dondurulduğunu" açıklamış, fakat fiili olarak inşa işlemi sürmüştü. İşçi hükümetinin yerleşim birimleri inşa politikası, Rabin'in danışmanı Shimon Sheves tarafından hazırlanan plana göre yürütülmeye başlanmıştı. Sheves'in planı, yerleşim birimi inşasını, "yerleşim birimlerinin geliştirilmesi" gibi daha muğlak bir ifade ile sürdürmeyi ve bu birimleri birbirine ve Kudüs'e bağlayacak otoyollar yapmayı öngörüyordu.

Otoyollar, Filistinlileri birbirinden ayırıp bölme işine de yarayacaktı. Amerikan Kongre'sinde uzun yıllar üyelik yapmış olan Ortadoğu uzmanı Paul Findley, "Filistin'in Parçalanması" başlıklı makalesinde bu konuya değinmiş ve işgal altındaki topraklarda başlanan 600 milyon dolarlık otoyol projesinin, yerleşim birimlerini Kudüs'e ve birbirlerine bağlamanın yanında, Filistinlileri altı ayrı kantona böleceğine dikkat çekmişti. Filistinlilerin ev ve arazileri parçalanarak yapılacak olan süper-otoyollar, Filistin'i; Nablus, Jenin, Ramallah, Hebron (El-Halil), Doğu Kudüs'te birer ve Gazze Şeridi'nde iki olmak üzere altı izole parçaya bölecekti.[77] Aynı konuya Noam Chomsky de dikkat çekerek şöyle demişti:

> İsrail aşağı yukarı bütün 112 Yahudi yerleşim bölgesini ve buradaki 100 bin ile 114 bin civarındaki İsraillinin kazanılmış haklarını koruyacak, Filistinlilere ise Batı Şeria'nın yarısından az bir kesiminde özerklik verecektir. Filistinliler, üçü kuzey, orta ve güney kantonluklarda, diğeri de Doğu Kudüs'te olmak üzere (Batı Şeria içinde) dört bölgede gruplandırılacaklar, bu bölgelerde de hem birbirlerinden hem de Doğu Kudüs'ten ilişkileri tamamen koparılmış ve İsrail'in süper otoyolları ile de kendi içlerinde parçalanmış biçimlerde oluşturulacaklardır.[78]

Kudüs'teki Filistin İnsan Hakları Enformasyon Merkezi tarafından yayınlanan "Zekice Gizleme: Rabin Hükümeti döneminde İşgal Altındaki Topraklardaki Yerleşim Birimi, Ağustos 1992-Eylül 1993" başlıklı bir rapor da, İşçi Partisi'nin gerçekten de Rabin'in 1990'da söylediği gibi zekice işgal yürüttüğünü gösteriyordu. Raporda bildirildiğine göre, yeni yönetim, Likud zamanında son derece "göstere göstere" yürütülen Ariel Şaron'un yerleşim birimi inşası planına karşılık, "daha sofistike bir yöntemle seçici bir ilhak politikası, bitişik yerleşim birimleri yoluyla Filistinlileri çevreleme ve kuşatma metodu" izliyordu.

1992'de Rabin yerleşim birimlerine yapılan tüm yardımların askıya alındığını ilan etmiş ve bu sayede de son aylarını yaşamakta olan Bush yönetiminden daha önce Yitzhak Şamir'in alamadığı 10 milyar dolarlık yardım paketini kapmayı başarmıştı. Ama bu bir aldatmacaydı. İşçi hükümeti, 76 ayrı yerleşim birimine, yerleşimci başına 18.000 dolarlık destek verdi. Yapılan yardımlar "dondurulmak" bir yana daha da artırıldı.

Paul Findley, 1992'deki seçimlerde Likud ve İşçi Partisi'nin yer değiştirmiş olmasının, İsrail'in işgal altındaki toprakları yerleşim birimleri ile kontrol etme politikasında hiç bir değişiklik meydana getirmediğini yazıyor ve Güney Afrika'daki apartheid biterken, İsrail'in yeni tür bir apartheid inşa etme çabası içinde olduğu yorumunu yapıyordu.[79]

Kısacası, İsrail devlet aygıtının çizdiği "barış" rotası, Batı Şeria'da gerçek bir çekilmeyi değil, yalnızca bir "stratejik geri adım"ı öngörüyordu. Yahudi yerleşim birimleri kesinlikle geri çekilmeyecek, yalnızca Arap şehirleri FKÖ'nün özerk yönetimine bırakılacaktı. Bu ise, İsrail devlet aygıtının "barış"la ulaşmak istediği asıl hedefe, yani FKÖ'yü İslami direnişe karşı kullanma hedefine doğ-

ru önemli bir adımdı. Çünkü, İsrail, Arap kentlerinden çekilirken, FKÖ özerk yönetiminden ısrarlı bir istekte bulunuyordu: Hamas ve İslami Cihad'ın "işinin bitirilmesi."

İsrail'in "barış"ı, Filistin'de kanlı bir iç savaş öngörüyordu.

Filistin'de İç Savaş Senaryosu

İsrail, FKÖ'den, yönetimi ilk olarak eline aldığı Gazze-Eriha bölgelerinde Hamas'a karşı "caydırıcı" önlemler almasını önemle istedi. Bölgede gözlemlerde bulunan Milliyet muhabiri Nur Batur bu konuya değinirken şöyle diyordu: "Aslında İsrail'in esas amacının 60 bin askerini yığmasına rağmen kontrol edemediği Gazze'den ve Hamas'dan kurtulmak olduğu söylenebilir. Şimdi Hamas görevi Arafat'a düşmektedir." Peki FKÖ ile Hamas arasında İsrail provokasyonlarının da etkisiyle bir "iç savaş" yaşanırsa ne olacaktı?... Nur Batur şöyle ekliyordu: "Bir iç savaş çıkarsa İsrail ne yapacak? Peres'e bu soruyu yönelttiğimizde yanıtı, 'Arafat'ı destekleriz' olmuştur. Ama Filistinli gazetecilerin kanısı, İsrail'in sınırı kapatıp uzunca bir süre Filistinlerin birbirlerini öldürmesini bekleyeceği yönündedir." [80]

Aslında İsrail, Filistinlilerin birbirlerini öldürmelerini de beklemek niyetinde değildi. İsrail gizli servisleri provokasyolar yoluyla FKÖ ile Hamas ve İslami Cihad arasında çatışmalar başlattı. 1994 Kasımında FKÖ yönetimi ile Hamas arasında yapılan anlaşmanın hemen ardından Hamas ileri gelenlerine ardarda yapılan saldırılar, bunun bir örneğiydi. Hamas, liderleri, yaptıkları açıklamalarda bu saldırıların uzlaşmadan rahatsız olan İsrail rejiminin ajanları tarafından gerçekleştirildiğini açıklamışlardı.

İsrail, FKÖ'ye İslami direnişi yok etme görevi vermişti ve bu çizgiden en ufak bir taviz verilmesini istemiyordu. Noam Chomsky de İsrail'in Arafat'a yüklediği misyonu şöyle yorumluyordu:

> Arafat, İsrail'in askeri yönetimine karşı yürütülen her türlü direnişi etkisizleştirme sorumluluğunu yüklendi... Zaten Batı Şeria'ya ve Gazze'ye yabancı olan, bölgede bir kökü olmayan FKÖ, şimdilerde İsrail gizli servisi ile birlikte İntifada'yı veya İsrail yönetimine karşı herhangi bir direnişi önlemek görevini üstlenmiştir.[81]

Filistinlilerin haklarını savunmasıyla tanınan İsrailli fizik profesörü Daniel Amit de bir röportajında İsrail'in hedefinin İslami direnişi tasviye etmek olduğuna dikkat çekerek şöyle demişti:

> ABD ve İsrail... Hamas'ın büyük tehlike olduğunun farkına vardılar. Zaten bu yüzden anlaşma yoluna gittiler. Filistin değişti diye anlaşma yapılmadı ki. Filistinliler 20 yıldır anlaşma yapmaya hazırdı. İsrail ve ABD değişti, çünkü tehlikenin FKÖ gibi seküler bir organizasyondan değil, Hamas'tan, özellikle de Mısır, Cezayir ve Körfez ülkelerinden geleceğini anladılar... Şimdi Hamas'a karşı FKÖ'yü kullanmaya çalışıyorlar... İsrail ve ABD gibi güçler Hamas'ı kontrol etmek için güçlü bir Filistin otoritesini istiyorlar. ABD ve İsrail, olan biteni bir satranç oyunu gibi görüyor: Arafat'ı destekliyorlar, çünkü onun dinci tehlikesini ortadan kaldırmasını istiyorlar.[82]

Zaman geçtikçe İsrail'in amacı son derece belirgin hale gelmeye başladı. İsrailli askeri uzmanlar, 1995 Mayısında, FKÖ'nün özerk yönetiminin polis gücünü eğitmeye, onlara, toplu gösterileri, halk hareketlerini bastırma ve dağıtma konusundaki deneyimlerini aktarmaya başladılar. Tüm bunlar, FKÖ barışıyla birlikte İsrail'in savaşının bitmediğini, yalnızca odaklanmış olduğunu gösteriyordu; Müslümanların üzerine. Bunun için de klasik bir M. Tevrat yöntemi, "kardeşi kardeşe kırdırma" taktiği benimsenmiş, Filistinliler arasında bir iç savaşın fitili ateşlenmişti. Mossad ajanları tarafından korunmaya başlanan Arafat, İsrail'in Müslümanlara karşı yeni bir kartı olarak kullanılacaktı. Bazı yorumlara göre, bunda Arafat'ın "Yahudi asıllı" oluşunun da bir rolü vardı.[83]

Aslında Arafat en baştan beri İsraillilerin olumlu baktığı bir isimdi. Bunun en açık göstergelerinden biri, İsrail'in Arafat'a göre daha radikal olan bazı FKÖ liderlerini çeşitli suikastlerle ortadan kaldırmış olmasına rağmen, Arafat'a hiç dokunmamış olmasıydı. Örneğin FKÖ'nün ikinci adamı olan ve İsrail'e karşı mücadele konusundaki kararlılığı nedeniyle "Ebu Cihad" sıfatını kazanan Halil el-Vezir, Tunus'ta Mossad komandoları tarafından oldukça sofistike bir operasyonla öldürülmüştü. Buna karşın Yahudi Devleti Arafat'a karşı hiç bir zaman bu tür bir operasyon düzenlememişti. Hatta İsrailli gazeteciler Dan Raviv ve Yossi Melman'ın bildirdiğine göre, 1982'deki Lübnan işgali sırasında Arafat'ı vurma şansına sahip olan İsrailli keskin nişancılara "vurmayın" emri verilmişti.[84]

İsrail'in, FKÖ'yle kur yaptığı dönem boyunca, bir yandan da Hamas üyelerini sınır dışı etmesi, Güney Lübnan'daki sivil yerleşim merkezlerini bombalaması, Hamas yöneticilerini kaçırması, kısacası, Hamas ve diğer İslami direniş örgütlerine yaptığı saldırıları artırması oldukça dikkat çekiciydi. Yahudi Devleti, en son, 29 Ekim 1995 günü, İslami Cihad'ın lideri Fethi Şakaki'yi Malta'da gerçekleştirilen bir suikastle ortadan kaldırdı.

Ancak tüm bu çabalara karşın, İsrailliler FKÖ ile Hamas ve İslami Cihad arasında ciddi bir çatışma oluşturamadılar.Bunda Hamas'ın ihtiyatlı tavrı ve FKÖ'nün de umulduğu kadar "hain" olmamasının etkisi vardı.

Bu durum ise İsrail devlet aygıtı için ciddi bir sorundu; "barış"la hedeflenen en önemli sonuç elde edilemiyordu. Bu noktada "barış" konusunda fazla ileri gitmenin ve Batı Şeria'yı tümden FKÖ'ye vermenin bir anlamı da kalmıyordu.

İşte İşçi Partisi iktidarı bu noktada devlet aygıtının sağcı çizgisinden ayrıldı. Çünkü İşçi Partisi'nin önemli bir bölümü, başta da belirttiğimiz gibi, barış sürecine gerçekten inanmaya başlamıştı ve önceden çizilmiş olan "savaş için barış" rotasına uymaya gerek görmüyordu. Yitzhak Rabin'in her geçen gün Şimon Peres tarafından temsil edilen güvercin çizgiye biraz daha kaymasıyla birlikte, barış gerçek amacından saptı ve başlı başına bir amaç haline haline geldi.

1995 Ekiminde Mısır'ın Taba kentinde parafe edilen anlaşma ile de İşçi Partisi hükümeti, Batı Şeria'daki Arap şehir ve köylerinin hemen hepsinden

çekilmeyi kabul etti. İşçi Partisi'nin bazı yöneticileri ise, Batı Şeria'daki yahudi yerleşimcilerin de yavaş yavaş geri çekilmesinden söz etmeye başladılar. Bu tür ifadeler, İşçi Partisi hükümetinin İsrail devlet aygıtı tarafından çizilen "stratejik geri adım" teorisini bir yana bıkarak, gerçek bir barışa yöneldiklerini gösteriyordu. İşçi Partisi, onyıllardır oynadığı iyi polis rolünün havasına bu kez kendini kaptırmıştı. Din ve ırk bilinci devlet aygıtına ve Likud'a göre çok daha zayıf olan İşçi Partili elit, ilkesiz bir pragmatizm içine girmişti.

İsrail devlet aygıtı, bu duruma seyirci kalamazdı. Daha önce din ve ırk bilinci zayıf olan yahudiler Siyonizme ihanet etmişler, ama yola getirilmişlerdi. Şimdi ise İsrail siyasi sisteminin sol kanadı ciddi bir ihanetin işaretlerini veriyordu. Özellikle de, eskiden beri şahin olan ve bu nedenle devlet aygıtının güvenini Şimon Peres'den daha fazla kazanmış olan Yitzhak Rabin'in ciddi bir dönüşüm geçirmesi, kabul edilemez bir hataydı. Radikal dinci gruplar, çoktandır "Rabin bir haindir" sloganlarıyla gezmeye başlamışlardı.

İşte Rabin suikastı tam bu sıralarda gerçekleşti.

Rabin Suikastı Mossad Hipotezi

4 Kasım 1995 gecesi, Tel-Aviv'de İşçi Partisi tarafından organize edilen büyük bir "barışı destekleme" mitingi yapılmıştı. Ancak toplantının sonunda İşçi Partisi lideri ve Başbakan Yitzhak Rabin alanı terketmek üzereyken bir suikastçı tarafından yakın mesafeden iki kurşunla vuruldu. Hastaneye kaldırıldı, ama kurtarılamadı. Hem İsrail, hem de tüm dünya şok yaşadı. Suikastın en şaşırtıcı yönü ise, katilin Arap değil, Yahudi oluşuydu. İsrail Başbakanı Yitzhak Rabin, "bana vur emrini Tanrı verdi" diyen genç İsrailli Yigal Amir tarafından öldürülmüştü.

Yigal Amir, radikal dinci gruplardan Eyal'e üye bir yahudiydi ve Rabin'i, Tanrı'nın emirlerine karşı gelerek Yahudi topraklarını Araplara verdiği için öldürdüğünü açıkladı. Nitekim daha önce de iki kez Rabin'in yakınına kadar sokulmuş ve Başbakanı sert biçimde protesto etmişti.

Ancak suikastin en ilginç yanı, Rabin'in korumalarının Yigal Amir gibi amatör bir katili durduramamış olmalarıydı. Dünyanın en başarılı istihbarat örgütü olarak bilinen Mossad ve onun iç güvenlikle sorumlu kolu olan Shin Beth'in bu kadar gafil avlanmış olması herkesi şaşırttı. Hatta *Milliyet*, suikasti "Mossad uyudu!" başlığı ile manşetten vermişti. Dünya basınında da yoğun olarak Mossad ve diğer İsrail gizli servislerinin nasıl olup da böylesine bir gaflet içine düştüğü sorusu işlendi.

Bu arada, olaya farklı bir bakış açısı getirmeye çalışan cılız bir kaç yorum daha oldu. Bu yorumlarda, İsrail gizli servislerinin olaydaki rolünün "gaflet" değil, "kasıt" olabileceği öne sürülmüştü. Örneğin Güneri Civaoğlu, köşesinde, Kennedy'nin CIA tarafından ortadan kaldırıldığı yönündeki delillerden söz ettikten sonra, "Mossad'ın beceriksizliği" tezinin pek de o kadar inandırıcı olmadığından söz etmişti. Ancak '"komplo teorisyeni" damgası yeme korkusundan olacak, sözkonusu "Mossad hipotezi"ni fazla dile getiren olmadı.

Oysa "Mossad hipotezi" oldukça makul gözüküyordu. Mossad'ın Rabin'e olan geleneksel bakış açısı ve örgütteki aşırı sağ hakimiyeti göz önünde bulundurulduğunda, Rabin suikastının üzerindeki sis perdesi önemli ölçüde aralanmaktadır.

Mossad, önceki sayfalarda da değindiğimiz gibi, "İsrail devlet aygıtı"nın en önemli parçasıydı ve kendisini devletin sahibi olarak algılıyordu. Böyle olunca da, hükümetler hakkında olumlu ya da olumsuz düşünceler geliştirebiliyor, bazı hükümetleri seviyor, bazılarından ise hoşlanmıyordu. Örgütün sevmediği liderler arasında ise Yitzhak Rabin vardı. Ostrovsky, By Way of Deception adlı ilk kitabında, Mossad yönetiminin Rabin'e antipati duyduğunu ve hatta bu nedenle onun 1977'deki siyasi hezimetinde büyük rol oynadığını anlatmıştı:

> O sıralarda, bir süre Washington'da bulunup CIA ile bağlantıyı sağlamış olan Efraim (kısaca Effy) adlı (Mossad içinden) biriyle tanıştım. Adam, İşçi Partisi'nin Yitzhak Rabin liderliğindeki hükümetini kendisinin devirdiğini söyleyip böbürleniyordu. Mossad Rabin'i sevmezdi... Rabin, Mossad'dan kendisine sunulan işlenmiş istihbaratı değil, ham bilgiyi istiyordu; bu ise örgütün gündemi istediği gibi yönlendirebilmesini engelliyordu.
>
> 1976 Aralığında Rabin... kabinesiyle birlikte istifa etmek zorunda kaldı. Rabin bunun ardından Mayıs 1977'deki Knesset seçimlerine kadar geçici hükümette başbakanlık görevini sürdürdü, bu tarihte de Mehahem Begin başbakan oldu. Mossad bu işe (Rabin'in gidişine) pek sevinmişti.
>
> Ancak Rabin'in siyasi kariyerine zarar veren en büyük olay, seçimlerden kısa süre önce tanınmış İsrailli gazeteci Dan Margalit'in ortaya çıkardığı bir 'skandal' olmuştu. İsrail yurttaşlarının yurtdışındaki bankalarda hesap bulundurmaları kanundışıdır. Rabin'in karısının ise, New York'taki bir bankada 10 bin dolardan az bir hesabı vardı. Başbakanın karısı olarak tüm masraflarının devletçe karşılanması hakkına sahipti, ama yine de yurtdışı gezilerinde bu hesabı kullanıyordu. Mossad bu hesaptan haberdardı, Rabin de Mossad'ın bildiğini biliyordu. Ama bunu ciddiye almadı. Oysa almalıydı.
>
> Zamanı gelince Margalit'e Rabin'in bir yurtdışı hesabı olduğu haberi sızdırıldı. Efraim, bu bilgileri Margalit'e kendisinin verdiğini söylüyordu. Bu skandal, seçimlerde Begin'in Rabin'i yenmesinde önemli rol oynadı. Rabin dürüst bir adamdı, ama Mossad ondan hoşlanmıyordu. Sonunda da onu altettiler. Efraim sürekli olarak Rabin'i yenen adamın kendisi olduğunu söyler dururdu. Kimsenin onu yalanladığını duymadım.[85]

Kısacası, Mossad Rabin'i sevmiyordu ve onun 1977'deki seçim yenilgisinde de gizli ve önemli bir rol oynamıştı. Rabin, 1974-77 arasındaki bu başbakanlığından sonra, tekrar aynı koltuğa oturmak için 1992 yılına kadar bekledi. Ve kez de koltuğunu Yigal Amir'in kurşunları ve Mossad'ın şaşırtıcı "gafleti" ile terketti!...

Acaba 1977'de Rabin'e antipati besleyen Mossad, aynı antipatiyi 1992 sonrasında da duymuş muydu?

Bu soruya çok kesin bir evet cevabı verebiliriz.

Sağ kanadın hakimiyeti altındaki Mossad, solcu Rabin'i sevmezdi. Hatta, ekis ajan Ostrovsky'nin yazdığına göre, Rabin'in 1977'deki seçim yenilgisi de Mossad'ın basına sızdırdığı bir skandalın sonucuydu. Mossad'daki sağ hakimiyeti giderek arttı. Ostrovsky, örgüt içinde "Mesihçi dini grupların" büyük etkiye sahip olduklarını, Mossad üyelerinin önemli bir bölümünün Batı Şeria'daki yerleşim birimlerinde yaşayan radikal Yahudilerden oluştuğunu yazmıştı. Aşırı sağın boy hedefi olan Rabin'in öldürülmesi sırasında yaşanan aşırı Mossad "ihmalkarlığı"nın nedeni, buydu.

Mossad'daki Aşırı Sağ Egemenliği

Bildiğimiz gibi, 1992'de iktidara geldikten sonra Yitzhak Rabin'in en büyük icraatı, FKÖ ile barış yapmak oldu. Solcu liderin yaptığı bu barış, önceden de değindiğimiz gibi, aslında İsrail devlet aygıtı tarafından planlanmıştı ve doğal olarak bu aygıtın en önemli kurumlarından biri olan Mossad'ı rahatsız edemezdi. Nitekim Rabin'in 1990 yılındaki ifadeleri, bu barışın aynı devlet aygıtının planladığı gibi sahte bir barış olacağını haber veriyordu. Barışın gerçek amacı ise, İslami direnişle mücadele işini Arafat'a ihale etmekten başka bir şey değildi.

Ancak Rabin barış konusunda fazla ileri gitti ve kısa zamanda İşçi Partisi'ndeki ilkesiz liberallerin tarafında geçti. Filistinlilere Gazze Şeridi ve Batı Şeria'nın tamamını verme eğilimi gösterdi. İşte İsrail'in sağcılarını "Kabalacıların partisi" Gush Emunim'i, Likud Partisini ve diğer küçük aşırı sağcı grupları ve devlet aygıtını tedirgin eden şey bu oldu. Rabin, yardımcısı Shimon Peres'in telkinlerinin de katkısıyla, gerçekten barış isteyen bir adam görüntüsüne girmişti. Oysa bu, barışı ancak uzun savaşın içindeki bir ateşkes olarak gören sağ kanat için ancak bir "ihanet"ti. Nitekim kısa bir süre sonra Rabin'i "hain" ilan ettiler.

Victor Ostrovsky'nin deyimiyle "Mesihçi dini grupların" denetiminde olan Mossad da doğal olarak Rabin hakkındaki sözkonusu "hain" yorumunu benimsedi. Bir "hain"in İsrail başbakanı olarak kalmasına ise elbette izin veremezdi.

Ostrovsky'nin yazdığına göre, Mossad'a hakim olan bu aşırı sağcı kadro bu konuda o denli kararlıydı ki, 1991 yılında ABD Başkan'ı George Bush'u bile

ortadan kaldırmayı planlamıştı. Neden, Bush'un, İsrail'i Filistinliler'le barış yapmaya zorlaması ve Likud hükümetinin Batı Şeria'da yahudi yerleşim birimleri inşa etmek için istediği 10 milyar doları ısrarla vermemesiydi. Mossad'ın radikal sağcı yönetimi, bunlardan dolayı Bush'u "Büyük İsrail" rüyalarının önüne dikilen büyük bir engel olarak görmüş ve 1991'deki Madrid Barış Konferansı sırasında öldürmeyi planlamıştı. Suç, 7. bölümde incelediğimiz gibi, Filistinlilerin üzerine atılacaktı. Bush'un yerine ise, İsrail'e olan yakınlığını ısrarla vurgulayan ve Bush'un Ortadoğu politikasını benimsemediğini açıklayan Başkan Yardımcısı Dan Quayle geçecekti. Ancak, plan gerçekleşmeden önce basına sızdı ve bu nedenle de iptal edildi.[86]

Ancak, Mossad'ı yöneten "Mesihçi" kadronun başarı ile gerçekleştirdiği bir başka suikast vardı. Öldürülen kişi ise son derece ilginçti; Mossad şefi General Yekutiel Adam!... Evet, Mossad'ı yöneten sağcı kadro, 1982 yılında örgütün başına yeni atanmış olan generali ilginç bir pusu ile ortadan kaldırmıştı. Sebep, sol eğilimli ve belli ölçüde "güvercin" olan generalin örgüte hakim olan "şahin" sağ kadronun savaş planlarını bozmaya kalkmasıydı.

Olay, İsrail'in 1982 yazındaki Lübnan işgali sırasında yaşanmıştı. İşgal gerçekte bir Mossad planıydı. Örgüt, işgalden çok daha önceleri Lübnan'daki Falanjist Hıristiyanların lideri Beşir Cemayel ile bağlantılar kurmuştu ve ülkeyi işgal ettikten sonra da Cemayel'i kullanarak Lübnan'da İsrail kuklası bir devlet oluşturmak istiyordu. Plan Başbakan Menahem Begin ve Savunma Bakanı Ariel Sharon'a aktarılmış, onlar da Mossad'ın geliştirdiği bu planı benimsemişlerdi.

Ancak tam bu sırada Mossad'a yeni bir şef, yani General Yekutiel Adam atandı. General, örgütün dışından geliyordu ve örgütü yöneten aşırı sağcı kadro ile hiç bir ideolojik yakınlığa sahip değildi. Bu nedenle de yine bir aşırı sağcı olan Beşir Cemayel'e güvenmiyordu. Bu konudaki görüşlerini açıkça belli etmiş, Lübnan'da İsrail kuklası bir faşist/hıristiyan (Falanjist) devlet kurulmasına karşı olduğunu söylemişti. Mossad'ı yöneten kadro doğal olarak büyük bir rahatsızlık içindeydi. General örgüt şefi olarak atanmış, ancak henüz görevine başlamamıştı; başlar başlamaz Lübnan macerası ile ilgili olumsuz bir rapor sunacağı ise kesindi.

İşte tam bu sırada, General Adam yeni koltuğuna oturmadan önce Lübnan'daki birliklerine bir veda gezisi yapmak istedi. Geziyi organize etmek ve güvenliği sağlamak Mossad'ın göreviydi. Gezi son derece ani alınmış bir karardı ve kimse tarafından bilinmiyordu. Ayrıca son derece de gizli tutuluyordu. Buna rağmen, general gideceği yere vardıktan hemen sonra bir pusuya düşürülerek öldürüldü. Katil, on dört yaşındaki Lübnanlı bir çocuktu ve olay yerinde General'in korumaları tarafından vurularak öldürülmüştü. Konuyla ilgili yapılan resmi açıklamalarda, generalin plansız ve ani bir saldırı sonucunda yaşamını yitirdiği söylendi.

Ancak olayın basından ve hatta hükümetten gizli tutulan bir yanı vardı: Suikastı gerçekleştiren Lübnanlı çocuğun üzerinde, General Adam'ın bir fotoğrafı bulunmuştu. Bu, çocuğun bu iş için önceden görevlendirildiğini gösteriyor-

Haham Meir Kahane'nin yolunda giden "Kahane Chai" (Kahane Yaşıyor) örgütünün üyeleri, FKÖ'ye verdiği tavizlerin ardından Rabin'i "hain" olarak tanımlamaya başlamışlardı. Örgüt militanlarının New York'ta yaptığı üstteki protesto gösterisinde pankartlarda şunlar yazılıydı: "Rabin bir haindir, Bütün (işgal altındaki) topraklar Yahudi kalmalıdır, Arapları İsrail'den hemen yollayın!"

du. Suikast, generalin gezisinden haberdar olan ve onun resmini anında temin edip suikastçiye verebilecek İsrail'in güvenlik sistemi nedeniyle bu oldukça zor bir iştir bir grup tarafından organize edilmişti. Ve Mossad'dan başka hiç kimse generalin gezisinden, bu gezinin yeri ve zamanından haberdar değildi!...

Kısacası, Ostrovsky'nin de vurguladığı gibi, Mossad'a hakim olan kadro, kendi yayılmacı ve saldırgan hedeflerini karşı çıkabilecek olan "güvercin" bir Mossad şefini ortadan kaldırabilmişti.[87]

Ve, güvercin buldukları için kendi şeflerini öldürenler ya da İsrail'i barışa zorladığı için Amerikan Başkanı Bush'u öldürmeyi planlayanlar, pek ala Rabin'i de öldürmüş olabilirlerdi.

Shin Bet'in İnanılmaz "İhmal"leri

"Mesihçi" radikal sağcıların kontrolünde olan Mossad, "barış süreci" sırasında gösterdiği "ihanet" nedeniyle Rabin'e şiddetli bir antipati duyuyordu. Rabin suikastı sırasında yaşanan olağanüstü "Mossad gafleti" işte bu antipatinin bir sonucuydu. Rabin'in normale göre çok az görevli tarafından korunması, çelik yelek giymeye teşvik edilmemesi, Yigal Amir'in elini kolunu sallayarak Başbakan'a üç el ateş edebilmesi hep bu antipatinin birer göstergesiydiler.

Olayın en ilginç yönü ise, Rabin'e suikast yapılacağına dair bir ihbarın önceden güvenlik servisine ulaşmış olmasıydı. İsrail radyosunda açıklanan haberlere göre, suikastten haftalar önce radikal sağcı yahudilerden biri, Rabin'e karşı bir suikast planı olduğunu İsrail polisine haber vermişti. Şlomo

Halevi adlı muhbir, Yigal Amir'in ismini vermemişti, ama, yaşı, eşgali ve okuduğu üniversiteyi bildirmişti. Buna göre, "polis, suikast planını ve suikastçılardan birinin 25 yaşında, kısa boylu, siyah saçlı bir erkek ve militan yahudi örgütü Eyal'ın üyesi olduğunu biliyordu." [88]

İsrail polisi, kendisine ulaşan bu bilgileri Rabin'in güvenliğini organize etmekle görevli olan Shin Bet (öteki adı Şabak, Mossad'ın iç güvenlikle ilgili kolu) elemanlarına aktardılar. Ancak buna rağmen, Shin Bet ajanları hiç bir tedbir almadılar. Okuduğu üniversite ve eşgali belli olan Yigal Amir'i bulup tutuklayabilirlerdi, ama hiç bir şey yapmadılar. Olayın daha da ilginç bir yönü vardı; Shin Bet elemanları aldıkları ihbarı Rabin'in yakın korumalarına da bildirmemişlerdi. Eğer bunu yapsalardı, korumalar suikast anında Rabin'e yaklaşmakta olan Yigal Amir'i kolaylıkla teşhis edip etkisiz hale getirebilirlerdi. Bu arada Yigal Amir'e silah temin eden kişinin de İsrail ordusunun elit bir birliğinde görev yapan Arik Schwartz adlı bir çavuş olduğu ortaya çıktı. Tüm bunlar o denli şüphe vericiydi ki, *Hürriyet* bile konuyla ilgili haberinde "Rabin Suikastında Gizli Servis Parmağı" başlığını kullanmıştı.[89]

Soruşturma sırasında, Yigal Amir'in suikast gecesi aşırı derece rahat bir biçimde uzun süre ortalıkta dolaşabildiği de ortaya çıktı. Amir, tabancasıyla VIP'lerin araçları için ayrılmış olan otoparkta iki saat gezinmiş, ancak hiç bir Shin Bet ajanı Amir'e niçin orada dolaştığını sormamıştı. Buna, "tribünde bulunanlardan birinin şoförü sandık" açıklaması getirildi. Oysa rahatlıkla kimlik kontrolü yapılıp Amir yakalanabilirdi.[90]

Shin Bet'in tavrında "kasıt" sezinlememek mümkün değildi. Suikasttan bir kaç gün sonra İsrail televizyonunda yapılan bazı yorumlarda bile, Rabin'in güvenliğinden sorumlu olan güvenlik servisi Shin Bet'in içinde aşırı sağın çok güçlü olduğu ve bu durumun suikast sırasındaki "ihmalkarlığa" neden olmuş olabileceği söylenmişti.[91]

Ancak tüm bu bilgilerin suikastı izleyen hafta içinde birer birer ortaya çıkması, Mossad'ı rahatsız etti. 12 Kasım günü, yani suikasttan 8 gün sonra, İsrail polisi Rabin suikastı ile ilgili haberlere sansür koydu. Polis sözcüsü Eric Bar-Chen, soruşturma seyri boyunca, güvenlik servisleriyle işbirliği içinde hazırlanacak "periyodik basın bültenleri" dışında gazetelere bilgi verilmeyeceğini açıkladı.[92] Yani, artık basına verilecek haberler, Mossad ve Shin Bet'in onayından geçecekti. Suikastın içyüzünün ört-bas edildiğini görebilmek için, bundan daha açık bir gösterge olamazdı herhalde.

Mossad, suikastin organize bir komplo olduğunu savunan sesleri de kısa süre içinde susturdu. Bunların arasında Güvenlik Bakanı Moşe Şahal bile vardı. Suikastten hemen sonra, "eylemi en ince ayrıntılarına değin planlamış olan organize bir örgüt"ün varlığından söz eden ve "eğer bir altyapının ve bir grup insanın desteği olmasaydı, cinayet gerçekleşemezdi" diyen Şahal, nedendir bilinmez, bir hafta içinde tüm bu düşüncelerinden vazgeçti ve "kendisinin de bu gülünç şeylere inanmadığını" açıkladı.[93]

Peki tetikçi, yani Yigal Amir kimdi?

Rabin'in Katilinin Mossad Bağlantıları

Yitzhak Rabin'i vuran Amir, İsrail güvenliğinin bulgularına göre, Haham Meir Kahane'nin izinden giden Eyal adlı radikal dinci grubun üyesiydi. İsrail Polis Bakanı Moşe Shalal, Amir'in bireysel bir eylemci olmadığını, örgüt desteği ile suikastı gerçekleştirdiğini ve hatta bu iş için bazı hahamlardan "fetva" aldığını açıklamıştı. Bu hahamlar, Kahane'nin görüşlerini benimseyen hahamlardı.

Kahane'ye ise önceki sayfalarda değinmiştik. Kendisine "Judeo-Nazi" lakabı takılan bu fanatik haham, önce ABD'de Jewish Defence League adlı yahudi terör örgütünü, sonra da İsrail'de Kach adlı radikal partiyi kurmuştu. İsrail liderleri yıllar yılı Kahane'yi kınadıklarını, fanatik düşüncelerini benimsemediklerini söylediler. Oysa, yine önceki sayfalarda değindiğimiz gibi, görünüşteki bu ayrılığa rağmen, Kahane ile İsrail devlet aygıtı arasında gizli ilişkiler vardı. Mossad, yolladığı gizli kuryelerle Kahane'yi yönlendirmişti. Victor Ostrovsky de, "Mossad'ın Kahane'nin adamları ile direk bağlantılar içinde olduğunu" yazar.[94]

Kısacası, Mossad, "Kahane'nin adamları"nı uzaktan kumanda ile yönetmişti her zaman. Ve şimdi, 4 Kasım 1995 gecesi, Mossad'ın hiç sevmediği Rabin, "Kahane'nin adamları"ndan biri tarafından öldürülüyordu.

Nitekim suikastın ikinci haftasında, Yigal Amir'in İsrail gizli servisinde çalışmış eski bir ajan olduğu ortaya çıktı. İngiliz The Observer gazetesinin "güvenilir İsrail kaynakları"na dayanarak verdiği habere göre, Amir, 1992 yılında üç ay boyunca Litvanya'da İbranice dersleri vermiş ve bu süre boyunca Shin Bet adına, SSCB'den yahudileri gizlice kaçırmakla görevli olan NATIV adlı kuruluşta gizli faaliyet göstermişti. Haberde, bu gizli görevi sırasında elde ettiği kimlik kartı sayesinde Amir'in Yitzhak Rabin'e yaklaşabildiği de yazılıydı. Verilen bilgiler arasında, Amir'in üyesi olduğu Eyal grubunun lideri olan Avishai Raviv'in "Şampanya" kod adıyla Shin Bet'e bağlı olarak çalıştığı da yer alıyordu. [95]

Her şey oldukça açıktı. Ostrovsky'nin deyimiyle "Mesihçi grupların egemenliğinde olan ve gittikçe daha da aşırı sağa kayan" Mossad, Rabin'in "barış süreci" konusunda fazla ileri gittiğine inanmıştı. Örgüt, Rabin'in bir İsrail taktiği olan "barış"a gerçekten inanmaya başladığını düşünmüş ve Yigal Amir gibi bir aparatçik kullanarak Başbakanı ortadan kaldırmıştı.

Peki Rabin'i öldürmekle ne sonuca varabilirlerdi? İlk başta Rabin suikastının İşçi Partisi'ne yarayacağı ve sağ kanadın popülaritesini düşüreceği yorumları yapılmıştı. Oysa bu yalnızca geçici bir duygusal eğilimdi. Suikast sonrası oluşacak olan siyasi tabloyu analiz eden Newsweek, Rabin suikastının kısa ve uzun vadeli iki sonucu olacağını yazmıştı. Kısa vadede suikasta duyulan tepki nedeniyle İsrail toplumunda barış yanlısı eğilimler ağır basacaktı. Fakat uzun vadede, işler tersine dönecekti. Çünkü Rabin, "barış" için İsrail toplumuna liderlik edebilecek tek isimdi. Onun halefi olan Şimon Peres, Rabin'in popülarite ve güvenilirliğine sahip değildi; çoğu İsrailli seçmen tarafından faz-

Rabin'i vuran Yigal Amir, Haham Kahane'nin ırkçı ideolojisini benimseyen Eyal adlı radikal dinci örgüte bağlı bir militandı. Bunu herkes biliyordu, ancak bilinmeyen, Kahane ile Mossad'ın onyıllar boyu sürmüş olan gizli ilişkileriydi. Kahane, Mossad'dan aldığı gizli direktiflere eylemler düzenlenmiş, uymuştu her zaman. Yanda, Amir'in mahkemedeki resmi...

la ılımlı bir entellektüel olarak görülüyor ve kendi idealleri için İsrail'in güvenliğini tehlikeye atabilecek bir adam olarak algılanıyordu.[96]

Tam bir yıl sonraki seçimler ise uzun vadeli sonuçlardan etkilenecekti. Mossad, Rabin gibi popüler ve güvenilir bir liderden yoksun olan İşçi Partisi'nin 1996'daki seçimleri kaybedeceğini ve Gush Emunim'in sadık müttefiki olan Likud'un seçimi kazanacağını hesaplamıştı.

Rabin'in öldürülmesinin ardından, "Mesihçi" dini grupların üyelerinden biri olan Lea Rabinovich şöyle demişti: "Böyle bir olay meydana gelmişse, bunun nedeni Mesih'in ortaya çıkışının yaklaşmış olmasıdır. Bu (suikast) bir 'mitzva', yani dini bir eylemdir." [97]

Bir başka deyişle, Rabin suikastı da Mesih Planı'nın içinde yer alan bir eylemdi. Taktik gereği uygulaması gereken bir sahte barışa gerçekten inanmaya başlayan bir İsrail başbakanı, hatasının cezasını ödemişti.

"Mesihçi grupların egemenliğinde olan ve gittikçe daha da aşırı sağa kayan" Mossad ise, suikast sonrası yapılan yorumlarda dendiği gibi "uyumuyor", aksine Mesih'in ayak seslerini dinlemeye devam ediyordu.

Bölümün başından bu yana incelediğimiz bilgileri özetlersek şunları söyleyebiliriz: İsrail Devleti, Kolomb'un yola çıkmasıyla uygulamaya konan 500 yıllık Mesih Planı'nın bir sonucu ve aşaması olarak kurulmuştur. Mesih inancı, bu devletin temelidir.

İsrail'in FKÖ'yle yaptığı barış ya da Ürdün'le yaptığı barış ve Suriye'yle olan yakınlaşması ise, geçici bir ateşkes olarak tasarlanmıştır ve İslami muhalefeti ortadan kaldırmayı hedeflemektedir.98 Çünkü İslami muhalefet, olabilecek en büyük tehlikedir ve İsrail yoluna, Mesih Planı'na bu "pürüz"ü ortadan kaldırmadan devam edemez. (Oysa bu "pürüz" başına gittikçe daha büyük dertler açacaktır, birlikte göreceğiz.)

İsrail devlet aygıtı asıl düşmanı olan İslam'la çatışmak için bu ülkeleri yanına alırken, bir yandan da onların kuyusunu kazmaya devam edecektir. İsrail, barışçı görüntüsü altında, Oded Yinon'un raporunda açığa çıkan bölge ülkelerini parçalama stratejisini sürdürecektir. Bu arada bölgede esecek rüzgarlar da bu stratejiyi kolaylaştıracaktır. Bu rüzgarlar, Yeni Dünya Düzeni'nin "demokrasi" adlı muğlak sloganı ve etnik milliyetçiliktir. Demokrasi, baskıcı rejimlerin egemenliği altında birarada duran Arap ülkelerini dağılmaya götürürken, etnik milliyetçilik bu süreci daha da hızlandıracaktır.

Ancak İsrail devlet aygıtı bir de ülke içinde mücadele vermek durumundadır. Diğer pek çok toplum gibi İsrail de homojen bir toplum değildir. Ülkede, kendini Mesih Planı'na ve kutsal kaynaklara adamış olan "dindar Siyonist"lerin yanısıra, hiç bir ilkesi olmayan, yalnızca pragmatik politikalara inanan geniş bir kesim de vardır. İşçi Partisi tarafından temsil edilen bu kesim uzun yıllar boyunca "Mesihçi" akımla uyum içindeydi, ama son yıllarda iki taraf arasında ciddi bir çatışma doğdu. Rabin suikastı ise hem bu iki taraf arasındaki çatışmayı, hem de çatışmanın yönünü gösterdi: Mossad'a ve devlet aygıtına sahip olan sağcı, "Mesihçi" kadro, ne olursa olsun Plan'ı sürdürmek hedefindedir ve her türlü engele karşı da yoluna devam edecektir. Bu kadronun, devlet ve ordu içindeki örgütlenmesini her geçen gün daha da geliştirmesi önemli bir işarettir.[99]

Bu arada, büyük olasılıkla, İsrail devlet aygıtı sözde "fanatik bir grubun yaptığı kontrolsüz bir eylem" ya da bir "kaza" sonucunda Mescid-i Aksa'yı havaya uçuracaktır. Mesih'in gelişi için geriye bir tek Tapınak'ın inşası, Tapınak'ın inşası için de Mescid-i Aksa'nın yok edilmesi kalmıştır çünkü. Bu eylemin yaratacağı radikalizm dalgası aynı zamanda İsrail'deki barış yanlısı kanadı da zayıflatıp ortadan kaldıracak, büyük bir "Armagedon" kaçınılmaz hale gelecektir.

İşte o anda, tarihin çok önemli bir dönüm noktasına gelinmiş olacaktır.

Bu konuya yeniden değineceğiz.

IV. KISIM

DÜZEN
ve
DÜŞMANLAR

"... Hasım yalnızca yenilgiye uğratılmakla kalmamalı, iyice ezilmelidir ki,
Yeni Dünya Düzeni'nin dersi öğretilsin: Patron biziz,
sizin göreviniz ise pabuçlarımızı parlatmaktır."

Noam Chomsky, *The Guardian*, 21 Ocak 1992

D O K U Z U N C U   B Ö L Ü M

Düzen'in Üçüncü Dünya'daki Savaşı

"İsrail'in ihrac ettiği şey, sadece silah cephane, deneyim veya uzmanlık değil, aynı zamanda belli bir düşünüş şeklidir. Üçüncü Dünya'nın kontrol edilebileceği ve Üçüncü Dünya'ya hükmedebileceği, buradaki radikal hareketlerin durdurulabileceği ve modern Haçlıların bir geleceğe sahip olabileceğini öngören bir düşünüş, bir hissediş şekli."
— Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli *Connection; Who Israel Arms and Why*

Kitabın önceki bölümlerinde incelediklerimiz bizlere açıkça gösteriyor ki; Kuran'ın İsra Suresi'nin başında haber verilen "İsrailoğulları'nın ikinci yükselişi", içinde yaşadığımız döneme karşılık gelmektedir. Kabalacıların geliştirdiği Mesih Planı ile yüzyıllardır süren bir çabanın sonucu olan bu yükseliş, bugün, yani İsraillilerin Mesih'in gelişini "an meselesi" olarak gördüğü bir dönemde, doruğa ulaşmıştır.

Bu aşamada dikkat edilmesi gereken bir nokta, İsra Suresi'nin başındaki ayette yer alan **"kitapta İsrailoğullarına şu hükmü verdik: "Muhakkak siz yer(yüzün)de iki defa bozgunculuk çıkaracaksınız"**(İsra Suresi, 4) ifadesidir. Ayette açıkça, Yahudi önde gelenlerinin tüm yeryüzünü kaplayan bir "bozgunculuk", yani savaş, terör, baskı, şiddet, anarşi, zulüm vs. hareketini organize edeceklerini bildirilmektedir.

Peki bugün bu bozgunculukla karşı karşıya mıyız?

Kitabın önceki bölümlerinden yola çıkarak bu soruya kolaylıkla olumlu cevap verebiliriz. Bu yüzyılda yaşanan savaşlarda; I. ve II. Dünya Savaşları'nda ya da Vietnam savaşı gibi Soğuk Savaş dönemi çatışmalarında Yahudilerin büyük rolü olduğunu gördük. Bunun yanında insanlar üzerindeki baskı ve şiddetin en önemli kaynağı olan ve en çok da bu yüzyılda hüküm süren totaliter devlet sistemlerinin de aynı kaynaktan geldiklerini biliyoruz. (Naziler'in, totaliter komünizmin, baskıcı seküler ulus-devletlerin Yahudi önde gelenleriyle olan ilişkisini ve CFR'nin totaliter toplum projelerini hatırlayın.)

Ancak tüm bunların yanında, eğer bugün dünyada bir "bozgunculuk" yaşanıyorsa, bunun en etkili olduğu coğrafyanın "Üçüncü Dünya" diye bilinen coğrafya olduğuna kuşku yoktur. Afrika'da, Latin ve Orta Amerika'da ya da Asya'da yer alan fakir, gelişmemiş hatta aç Üçüncü Dünya ülkelerinin halkları, bugün dünya sistemi içinde en çok ezilen, en çok acı çeken halklardır.

Üçüncü Dünya halklarının çektiği acıların en büyük nedeni ise, az gelişmişliklerinden kaynaklanan ekonomik sıkıntılar değildir. Bu halkların acılarının en büyük nedeni, onlara sunulan siyasi sistemlerdir. Çünkü Üçüncü Dünya'nın çok büyük bir bölümü, son 50-60 yıldır, özellikle de Soğuk Savaş döneminde, faşist rejimler tarafından yönetildi. Bu rejimlerin başındaki diktatörler bu ülkeleri sömürürlerken kendileri de inanılmaz bir lüks içinde yaşıyorlardı; buna karşın ülke nüfusunun yarısı açlık sınırında hayatını sürdürüyordu. Bu ülkelerde iktidar bugün de hala genellikle askeri cuntalar arasında el değiştirir. Bu cuntaların genel mantığı, halkı ne kadar ezerlerse, o kadar güç elde edecekleri şeklindedir.

Başka bazı Üçüncü Dünya ülkeleri onyıllarca süren içsavaşların kurbanıdırlar. Farklı ideolojik ya da etnik kökene dayanan gerilla grupları iktidar için savaşır ve karşı gerilla grubuyla birlikte halkı da öldürürler. Zaten Üçüncü Dünya ülkelerinin sınırları da etnik ve kabilesel çatışmaları körükleyecek bir biçimde çizilmiştir. Özellikle Afrika ülkelerindeki sınırlar yapaydır; kıtayı 1960'lara dek ellerinde bulunduran Avrupalı sömürgeciler tarafından masa başında çizilmişlerdir. Bu yapay sınırlar nedeniyle kabileler bölünmüş, bir kabile iki ayrı devletin topraklarında kalmış ve bir devletin içine de pek çok kabile sıkıştırılmıştır. Kıta halkının talepleri gözönünde bulundurulmadan yapılan bu yapay dağılım, yalnızca sömürgecilerin çıkarına uygundur. Sömürgecilerin bu bölme stratejisi ise Kuran'da bildirilen **"gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü... Çünkü o, bozgunculardandı"** (Kasas Suresi, 4) hükmüne göre, tam bir bozgunculuktur.

Kısacası, Üçüncü Dünya'nın durumuna baktığımızda yüzyılımızda yeryüzünde tam bir "bozgunculuk" yaşandığını; insanların baskıcı rejimler tarafından ezildiğini, iç savaşlarla yok edildiğini görebiliriz. "Üçüncü Dünyacı" literatüre biraz göz gezdirmek, dünyanın bu geri bırakılmış ülkelerinde ne gibi acıların yaşandığını anlamak için yeterlidir. Bunlara ilerleyen sayfalarda da kısmen değineceğiz.

Ancak, İsra Suresi'nin başındaki bildirilen haberi aradığımız için bizi burada asıl olarak ilgilendiren, Üçüncü Dünya'yı kasıp kavuran bu "bozgunculuğun" içinde Yahudilerin ne gibi bir yeri olduğudur.

Bu soruya genel bir cevap verilebilir: Bugün yürürlükte olan dünya sistemi, Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasındaki İttifak'ın ürettiği Yeni Seküler Düzen'dir ve dolayısıyla da bu Düzen'in bir sonucu olan Üçüncü Dünya acılarından İttifak sorumludur. Ayrıca Üçüncü Dünya'da yaşanan acıların

kaynağı çoğu kez başta ABD olmak üzere Batılı güçlerdir ve bunlar da İttifak'ın denetimi altındadırlar. Dolayısıyla Üçüncü Dünya'daki bozgunculuğun arkasında Yahudi önde gelenlerinin önemli rolü vardır...

Ancak bu sorunun cevabına ışık tutan daha da ilginç ve özel bilgiler vardır. Bu bilgiler doğrudan İsrail Devleti'nin Üçüncü Dünya'daki faaliyetleri ile ilgilidir ve bu devletin genelde pek bilinmeyen daha doğrusu gözlerden saklanan önemli bir özelliğini ortaya çıkarmaktadır.

The Israeli Connection

Bu bölümde kendisine en çok başvuracağımız kaynak, İsrail Hayfa Üniversitesi'nde psikoloji profesörü olan Benjamin Beit-Hallahmi'nin *The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why* (İsrail Bağlantısı: İsrail Kimi Neden Silahlandırıyor) adlı kitabıdır. Hallahmi, bir Yahudi, hatta bir İsrail vatandaşı olmasına karşın, kitap boyunca tarafsız bir bakış açısıyla Yahudi Devleti'nin Üçüncü Dünya'daki kirli çamaşırlarını ortaya döküyor. Sonuçta ortaya çıkan tablo, Hallahmi'nin de dediği gibi inanılması zor, ancak son derece gerçek bir tablodur.

Hallahmi, kitabının "Vorster Kudüs'te" başlıklı girişinde böyle bir kitap yazmaya neden gerek duyduğunu şöyle anlatıyor:

> Beni bu kitabı yazmaya iten olaylar dizisi, yaklaşık on yıl önce, 1976 Nisan'ının bir gecesinde başladı. Hayfa'daki dairemde İsrail televizyonunun akşam haberlerini izliyordum... Haber bültenindeki diğer haberleri hatırlamıyorum ama özellikle bir olay hemen dikkatimi çekti. Bu haberde, Güney Afrika Cumhuriyeti Başbakanı Balthazar Johannes Vorster'in, İsrail'e yaptığı resmi ziyaretin ilk günü gösteriliyordu. İsrail televizyonu haber bülteninin seyircilere yansıttığı sahneler ise Vorster'ın İsrail'deki Soykırım müzesi Yad Vashem'i ziyaret ettiği sahnelerdi.
>
> İsrail'e yapılan her resmi gezi Yad Vashem'e yapılan bir ziyaret ile başlar. Burası, havaalanından Kudüs'teki herhangi bir otele giderken yol üstünde durulan ilk noktadır. Bu ayinin amacı, İsrail'in Soykırımla olan ilgisini ifade etmek, ülkeyi Soykırımdan kurtulanlar için bir cennetmiş gibi yansıtmak ve diasporadaki Yahudi varlığının bir tehlike olduğunu iddia edenlere karşı bir cevap vermektir. Bunun ikinci amacı ise ziyaretçide suçluluk duygusu oluşturmaktır. Bir çok İsrailli için, Vorster'ın ziyareti sadece bir yabancı lider tarafından yapılan bir diğer resmi ziyaretti. Vorster, İsrail basını tarafından, İsrail'in yakın bir dostu ve Kutsal Topraklar'a kutsal bir gezi yapan dindar bir adam gibi gösterilmişti. Sadece, İsrail'in *New York Times*'ı sayılan Haaretz gazetesinin editörü, Vorster'ın bir Nazi işbirlikçisi olduğunu ve İsrail kanununa göre tutuklanması ve İsrail topraklarına ayak bastığı anda yargılanması gerektiğini yazdı. Oysa, Vorster Tel-Aviv havaalanına indi, yere kırmızı halılar serildi ve İsrail'in başbakanı Yitzhak Rabin onu sıcak bir şekilde karşıladı. İsrail basınında bir çok sıcak karşılama haberi çıktı.
>
> Zaman geçtikçe, İsrail-Güney Afrika ittifakı üzerinde hazırladığım dosyaların sayısı basından kestiğim haberler ve raporlarla arttı. 1970'lerin sonlarında, bu kez de dünyanın başka bir bölümü basının dikkatini çekti. Temmuz 1979'da bir Cuma gecesi, haberlerde, Nikaragua'nın başkenti Managua'ya doğru ilerleyen Sandinista asileri, iktidardaki son günlerini yaşayan Anastasio Somoza'ya gön-

Eski bir Nazi işbirlikçisi olan John Vorster, Güney Afrika'daki ırkçı rejimin en sert liderlerinden biriydi ve İsrail'in çok yakın bir dostuydu. Yanda Vorster (fötr şapkalı) Kudüs'ün ünlü "Ağlama Duvarı"nda.

derilen yepyeni İsrail silahlarını çıkarırken gösteriliyorlardı. Böylece yeni bir dosya oluşturmaya başladım, bu sefer Orta Amerika üzerine eğildim. Çok kısa zaman içinde bu dosya da gazete haberleri ve kitapçıklarla doldu. (Filipinler Başkenti) Manila'dan (Nikaragua başkenti) Managua'ya kadar dünyanın her tarafına ulaşan İsrail müdahalelerini ortaya koyan dosyalar biriktikçe, global bir strateji keşfetmeye başladığımı ve bu stratejiyi anlamak için daha çok çaba sarfetmem gerektiğini anladım.

Üçüncü Dünya'daki İsrail faaliyetlerinin çapı, İsrail'in dostları için de düşmanları için de şaşırtıcı ve endişe vericiydi. Bu tablonun geneline bakıldığında ve bunun altında yatan model düşünüldüğünde, bu stratejinin gerçekte ne olduğu merak edilebilir. Son on yılda Üçüncü Dünya'daki hangi olaylı noktaya bakarsanız bakın, gazete sayfalarında soğuk soğuk gülümseyen İsrail subaylarıyla ve parlayan İsrail silahlarıyla karşılaşırsınız. Artık bu görüntüler sıradan olmuştur; Uzi hafif makineli tüfeği ve Galil saldırı tüfeğinin adıyla anılan Uzi, Galil veya Golan adındaki İsrail subayları... Onlara Güney Afrika'da, İran'da, Nikaragua'da, El Salvador'da, Guatemala'da, Haiti'de, Namibya'da, Tayvan'da, Endonezya'da, Filipinler'de, Şili'de, Bolivya'da ve birçok başka yerde de rastlayabilirsiniz.

İlerideki bölümlerde, İsrail'in Üçüncü Dünya'daki müdahalelerini ortaya koyacak ve sonra da bu müdahalelerin ne açıdan Siyonizmin tarihi ve İsrail Devletiyle bağlantılı olduğunu inceleyeceğim. Birçok gerçek artık tartışılmayacak kadar ortadadır. Asıl tartışılması gereken, bu gerçeklerin anlamı ve onları açıklamak için ne gibi yollara başvurulacağıdır. Benim amacım şu sorulara cevap vermektir; birbirinden tamamen farklı görünen bu faaliyetleri açıklayan tutarlı bir strateji, tutarlı bir politika, tutarlı bir bakış açısı var mıdır? Ve eğer varsa, bunun esası nedir?...

İsrail'in dış politika ideolojisini değerlendirmek için İsrail'in dünya çapındaki faaliyetlerini bir kaç düzeyde incelemek gerekir. Birincisi, devlet-devlet diyaloğuyla veya Birleşmiş Milletler'de yapılan diplomatik temaslar ve açıklamalardan oluşan resmi diplomatik düzeydir. İkincisi, silah satışlarından müşteri ülkede bulunan as-

> keri danışmanlara, ev sahibi ülkede verilen askeri eğitime kadar uzanan askeri işbirliği alanıdır. Bu alan, genelde İsrail hükümeti tarafından gizli tutulur. Üçüncüsü, Mossad tarafından yürütülen, nüfuz ve istihbarat kazanmaya yönelik yapılan gizli operasyonlardır. Ve dördüncüsü, yukarıdaki üçüyle bağlantılı olan özel faaliyetlerdir. Üçüncü Dünya'daki son İsrail müdahalelerini anlamak için 1950'lerdeki, 1960'lardaki, hatta daha evvelki olaylara bakmak gerekir. Böylece izlenen yolları belirlemeye çalışırken, Nikaragua'daki Somoza, İran'daki Şah, Uganda'daki İdi Amin, Portekiz ve Afrika kolonileriyle olan ilişkiler gibi belirli olayların tarihine bakarak İsrail'deki 'modus operandi' hakkında daha çok şey öğrenebiliriz. Geçmişin bize öğrettikleri çok açıktır. Birincisi, İsrail'in Üçüncü Dünya'daki belirli rejimleri ciddi ve köklü bir şekilde desteklerken izlediği bir yol vardır. İkincisi, bu müdahalelerin detaylarına olaylar esnasında inilememekte, bu yüzden eldeki kaynaklar bu müdahalelerin önemini tam olarak ifade edememektedir. Dolayısıyla, İsrail'in mevcut faaliyetleri medyada ya da halka açık platformlarda söylenenlerden çok daha geniş ve çok daha derindir.

Hallahmi, kitabının girişinde yazdığı bu satırların ardından son olarak; İsrail'in "Manila'dan Managua'ya" Üçüncü Dünya'nın dört bir yanına uzanan faaliyetlerini "İsrail'in dünya savaşı" olarak yorumlamaktadır. Evet, İsrail'in bir "dünya savaşı" vardır. Ancak bu savaşta İsrail'in hedeflediği düşman çoğu kez devletler değildir. Düşman; ezilen, baskı altına alınan ve bu nedenle de kurulu dünya sistemine, Düzen'e karşı çıkan, Düzen'e karşı "radikalleşen" Üçüncü Dünya halklarıdır.

Şimdi "İsrail'in dünya savaşı"nın farklı cephelerini incelemeye başlayabiliriz.

Ortadoğu'da Radikalizmle Yapılan Mücadele

1950'lerde İsrail yeni ve ciddi bir sorunla karşı karşıya kaldı. İsrail liderlerinin eskiden uğraştığı Arap rejimleri feodal ve gelenekseldiler. İsrail bu ülkeleri hem askeri, hem de diplomatik bakımdan kolayca kontrol edebiliyordu. Fakat, 1948'deki Arap yenilgisinden sonra, bu rejimler birer birer kaybolmaya başladı ve aniden ortaya çıkan bir "radikalizasyon" dalgası Arap dünyasının çehresini değiştirdi. Eski Avrupa imparatorluklarının kolonileri dağıldıkça, Araplar da yeni ortaya çıkan milletler tarafından kabul gördüler. Bu da 1955 Nisanı'nda tarafsız milletlerin katıldığı Bandung konferansında kendini gösterdi. Araplar ile Üçüncü Dünya'daki diğer ülkeler arasında oluşan ittifaklar, tıpkı Arap ülkeleri ile Sovyetler Birliği arasında oluşan ittifak gibi İsrail için gerçek bir tehdit unsuruydu.

İsrail'in kurucusu David Ben-Gurion, Ocak 1957'de şöyle demişti; "Bizim varlığımız ve güvenliğimiz açısından, bir Avrupa ülkesinin dostluğu tüm Asya insanlarının görüşlerinden daha önemlidir." Bir gazeteci ise Moshe Dayan hakkında şöyle yazıyordu; "Ona göre, Yahudi halkının bir görevi vardır, özellikle de İsrailli olanların. İsrail, dünyanın bu yanında, Nasır'ın Arap milliyetçiliğinin başlattığı akımlara karşı Batı'nın bir uzantısı olarak kaya gibi sert olmalıdır." [1]

Bu tip açıklamalara 1950'ler boyunca İsrail liderlerinde sıkça rastlanıyordu. Ben Gurion, Ekim 1956'da Fransa ve İsrail liderleri arasında yapılan Sevr Konferansı'nda ortaya attığı Orta Doğu "yerleşim" planında şöyle bir öneri getirmişti:

> Ürdün'ün var olma hakkı yoktur ve bölünmelidir. Ürdün ırmağının doğu yakası Irak'a katılacaktır ve Arap mültecileri buraya yerleşecektir. Batı Şeria, özerk bir bölge olarak İsrail'e verilecektir. Lübnan, Hıristiyan bölümünün dengesini bozan Müslüman bölgelerden kurtarılacaktır. Irak, Doğu Şeria ve güney Arap yarımadası İngilizler'in olacaktır. Süveyş kanalı milletlerarası olacak ve Kızıldeniz boğazları İsrail kontrolu altına alınacaktır.[2]

Kısacası Ben Gurion, Ortadoğu'nun İsrail açısında güvenli hale getirilmesi için bazı bölgelerin İsrail tarafından işgal edilmesini, bazı bölgelerin de İngiltere gibi Batılı güçler tarafından yeniden sömürgeleştirilmesini istiyordu. Bölge tekrardan sömürgeleştirilecek ve İsrail bu işin gerçekleşmesine yardım edecekti. Hallahmi, kitabında bu konuda şöyle diyor: "1950'lerin ilk yıllarından itibaren, İsrail liderleri Üçüncü Dünya'da ve Ortadoğu'da kolonileşmenin yıkılmasına yönelik olarak yapılan her hareketin İsrail için bir tehdit unsuru olduğunun farkındaydılar ve buna göre davranıyorlardı." [3]

İsrail'in korkusu, sömürgeleştirme devrini kapatan ve bağımsızlıklarını kazanan Üçüncü Dünya ülkeleri halklarının radikalleşmesi ve kurulu Düzen'e karşı tepki geliştirmesiydi. Çünkü İsrail Düzen'le özdeşti ve Düzen'e karşı gelişen her hareket, aynı zamanda İsrail'e karşı gelişen bir hareket olarak algılanıyordu.

Örneğin, Mısır'ın tam bağımsızlığı anlamına gelen İngilizler'in Mısır'ı boşaltması, İsrail liderleri tarafından dehşetle izleniyordu. 16 Temmuz 1954'de Savunma Bakanı Pinhas Lavon "İngilizler'in Süveyş'i boşaltmasının anlamı"nı tartışmak için evinde bir toplantı yapmıştı. Lavon bu toplantıda "Mısır'daki İngiliz hedeflerine karşı sabotaj düzenleme" fikrini ortaya attı. Bu sabotajların Mısırlılar tarafından yapıldığı izlenimi verilecek ve bu duruma sinirlenen İngilizler de ülkeden çıkmaktan vazgeçeceklerdi. Bu fikir kabul edildi ve o ayın sonunda, Mısır'daki İngiliz ve Amerikan hedeflerine sabotajlar düzenlendi. O zamanın Mossad şefine göre, bu hareketlerin amacı "halkta kargaşa yaratarak Batı'nın varolan rejime karşı duyduğu güveni yıkmaktı." Buna da İngilizler'in bu bölgeyi boşaltmasını önleyecek bir kriz yaratılarak ulaşmak isteniyordu. Sabotaj yaparak böyle bir kriz yaratan grup, İsrail askeri istihbaratı tarafından yönetilen bir Mısırlı Yahudi topluluğuydu. Bu Mısırlı Yahudilere Mossad tarafından Temmuz 1954'ün sonunda, Kahire ve İskenderiye'deki İngiliz ve Amerikan tesislerine bomba konması emredildi. Bu topluluk genç amatörlerden oluşuyordu ve başarılı olamadılar. Tüm üyeler tutuklandı. Olayın İngilizlerin Mısır'dan çıkmasını engellemek için yapılmış bir İsrail provokasyonu olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak İsrail hükümeti bu olayı İsrail Devleti'ne karşı atılmış büyük bir iftira olarak yorumladı ve hatta tarihte Yahudi topluluklarına yönelen "kan iftiralarına" benzetti. Kısacası İsrail "hem suçlu hem güçlü"ydü; ancak bu

politikasının faydasını gördü. Amerikalılar ve İngilizler "kol kırılır, yen içinde kalır" mantığıyla Yahudi Devleti'nin kendilerine yaptığı bu provokasyonu fazla ses çıkarmadan ört-bas ettiler.[4]

Bu dönemde İsrail, Fransa'ya da sömürgelerini koruması için destek oluyordu. "Fransa da, İsrail de Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki dekolonizasyon (sömürgeden kurtulma) hareketlerini durdurmayı hedefliyordu. Böylece iki ülkenin arasında Şimon Peres'in deyimiyle 'ebedi bir dostluk' oluşmuştu." [5]

O dönemde İsrail ve Fransa, özellikle de Fransız ordusu arasında çok yakın bir ittifak oluştu. İsrail, Cezayir'den Hindiçini'ne kadar uzanan bir coğrafyada, Fransa'nın sömürge yönetimlerini ayakta tutmaya çalıştı. İsrail ve Fransa, sömürgeler üzerindeki yönetimleri sürdürebilmek için Hallahmi'nin deyimiyle "Avrupa hegemonyası için birleşik cephe" kurmuştu.

İsrail'in 'Çevre Stratejisi': İran Şahı, Türkiye ve Lübnan Bağlantıları

1950'lerde, İsrail liderleri, çevrelerinde oluşan Arap dekolonizasyonuyla başedebilmek için yeni bir strateji, bir "çevre stratejisi" oluşturdular. Bu "çevre" planına göre, İsrail, komşu Arap ülkelerini saf dışı etmek için, Türkiye, Etiyopya, İran gibi Arap Ortadoğusunun çevresindeki Arap olmayan ülkelerle ittifaklar kuracaktı.

Yıllar ilerledikçe, bu strateji doğrultusunda Lübnan'daki Falanjistler, Yemen'deki kralcılar, Güney Sudan'daki asiler ve Irak'taki Kürtlerle bağlantılar kuruldu. Gene bu strateji dahilinde, İsraillilerle işbirliği yaparak bağımsızlıklarını elde etmeye çalışan ve aralarında Lübnanlı Marunilerin ve Dürzilerin de bulunduğu Arap olmayan gayri-müslim topluluklarla da yakın ilişkiler kuruldu. (Türkiye ile ilgili 9. bölümde, İsrail'in Kürtlerle kurduğu ilişkiyi daha ayrıntılı olarak incelemiştik.)

"Çevre stratejisi"nin en iyi işlediği ülke ise İran'dı. Baskıcı Şah yönetiminin "yukarıdan aşağı sekülerleşme" politikasının uygulandığı İran, o dönemde İsrail'in en iyi dostlarından biri oldu. 1958 yılında, Arap dünyasında İsrail'in aleyhine olmak üzere bir radikalizm akımı oluştu. Şubat'ta Suriye ve Mısır'ın birleşmesi, Irak'taki devrim ve bunu izleyen Irak-Ürdün federasyonu İsrail'i oldukça rahatsız etti. Bunun üzerine, David Ben-Gurion, Şah Rıza Pehlevi'ye "Hür Dünya"ya yönelen tehdide karşı yakın bir ittifak kurmayı öneren bir mektup yazdı. İran bunu kabul etti; Aralık 1958'de İran hükümetinin Tel-Aviv temsilciliği ve İsrail'in Tahran elçiliği genişletildi.

İlerleyen yıllarda işbirliği büyüdü. Amerikalı siyaset bilimci E. A. Bayne iki ülkenin arasındaki yakın işbirliğinin bir portresini çizerken İran'ın "Arap boykotuna rağmen İsrail'in petrol ihtiyacının büyük bir kısmını karşıladığına" dikkat çekmiş ve şöyle demişti: "Ayrıca, pek bilinmese de, İran, İsrail ordu personeliyle yakın askeri bağlantılar içindedir... İran-İsrail programının çapı genelde gizli tutulmaktadır" [6]

Şah'ın İsrail ile bağlantılar kurmaya karar vermesinin sebeplerinde biri de Amerikan Yahudilerinin Amerikan Kongresi'nde İran çıkarlarını gözetmesine yardım edebileceğini farketmiş olmasıydı. Hallahmi bu konuda "Washington'daki efsanevi İsrail lobisi bir çok Üçüncü Dünya rejiminin ilgisini çekmiştir ve Amerikan kamuoyuyla sorunları olan Şah da İsrail'i Amerika'daki politik arenada çok güçlü gören diğer yöneticilerden farklı değildir" diyor.[7]

İsrail, Şah'a, baskıcı rejimini ayakta tutabilmesi için de yardım ediyordu. İran ve İsrail arasında kurulan askeri işbirliği hem silah satışını hem de İsrailli uzmanların İranlı subaylara kara savaşı, istihbarat, karşı istihbarat ve hava savaşı konularında eğitim verilmesini içeriyordu. Şah'ın işkence yöntemleriyle ünlü gizli servisi SAVAK, Mossad'dan önemli yardımlar almıştı. Ocak 1963'de İsrail'in personel şefi Zvi Tzur, Tahran'a resmi ve halk bilgisine açık bir gezi yaptı. Bu gezi, iki ülke arasındaki ittifakın ve bu ittifak içindeki askeri işbirliğinin rolünün arttığının açık bir göstergesiydi. 1964'de İran, İsrail'den büyük bir miktar Uzi hafif makineli tüfeği satın aldı.[8]

Yahudi Devleti, Şah'ın Batı'daki imajını düzeltme işini de üzerine almıştı. Batı ve özellikle de Amerikan basınındaki Yahudi güdümü, İsrail'e Şah lehinde propaganda yapma imkanını veriyordu. Öyle ki Şah, kendini tamamen İsrail'e bağlı hissediyordu. Mossad'ın eski Afrika şefi David Kimche, "Şah, kendisi hakkında Amerikan, hatta Batı basınında en ufak olumsuz bir haber çıktığında hemen telefona sarılır ve niçin buna izin verdiğimizi sorardı" diyor.[9]

Şah rejiminin sonu İsrail için çok da sürpriz olmadı ama İsrail liderleri hiç ümit yokken bile rejimi devam ettirmeye çalışıyorlardı. Bazı raporlara göre, Ariel Şaron Şah'ın devrilmesini önlemek için İsrail'in İran'a müdahale etmesini önermişti.[10]

Hallahmi, İsrail'in "çevre stratejisi" içinde yer alan bir başka ülke, Türkiye hakkında ise şunları söylüyor:

> İsrail, Türkiye'ye istihbarat ve güvenlik hizmetleri teknik eğitimi konusunda yardımcı olmuştur. Mossad'ın 1950'lerden beri Türkiye'de bir üssü bulunur ve 1958'de yapılan üç taraflı bir anlaşmayı takiben, İsrail istihbarat servisleri Türk gizli servislerine eğitim vermiştir... 1970'lerde Türkiye'de neredeyse iç savaşa dönüşecek olan iç huzursuzluklar İsrail'i de ilgilendiriyordu. Bu yıllarda meydana gelen ve her ay birçok sağcı ve solcu militanın öldürüldüğü olaylar Mossad tarafından yakından takip ediliyordu. 4 Nisan 1985'de, Türkiye Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu Washington'da İsrail büyükelçisi Meir Rosanne ile buluştu. O zamanlar, İsrail kaynakları, Türklerin Washington'daki İsrail nüfuzundan etkilendiğini ve bu buluşmayı daha çok Amerika yardımı almak için yaptığını belirtmişlerdir.[11]

Bu dönemde İsrail, Arap ülkeleri içindeki iç savaşları da kışkırtma yoluna gitti. İç savaşlar yoluyla, Arap birliği ve dengesini bozarak Arapların, enerjilerini kendi aralarındaki rekabete harcamalarını ve böylece kendisine karşı bir koalisyon oluşturmamalarını sağlamaya çalıştı. İsrail'in taraf tuttuğu iki Arap iç savaşı Kuzey Yemen ve Umman'daki iç savaşlardı.

1962-1970 yılları arasında Yemen'de kralcılar ve cumhuriyetçiler arasında

geçen iç savaşta, İsrail, radikal cumhuriyetçilere karşı kralcıları tutmuştu. Kralcılara İsrail silahları ve İsrailli askeri uzmanlar yollandı. İsrail, Yemen'de kendisine yakın bir rejimi iktidara getirerek, Kızıldeniz'in girişi sayılan stratejik Bab-ül Mendep boğazlarını kontrol etmek de istiyordu. Umman'da 1970'lerde yaşanan iç savaşta ise iki taraf vardı: 1970'de iktidara gelen ve bir tür monarşi kuran Sultan Kabus ibn-Said ve ülkenin güneyinde ona karşı ayaklanan Halk Kurtuluş Cephesi gerillaları. İsrail, Kabus'a büyük bir destek verdi ve onun zaferinde de önemli bir rol oynadı.[12]

İsrail'in bir hıristiyan devleti kurmayı planlayan Lübnan Maruni Hıristiyanlarıyla olan ilişkisi de çevre stratejisinin bir parçasıydı. Marunilerle bir ittifak yapma düşüncesi Siyonist kaynaklarında ilk olarak 1920'lerde belirmişti. Vladimir Jabotinsky 1930'larda Siyonizmle ittifak içinde olan Hıristiyan bir Lübnan kurulmasını hayal etmişti. David Ben-Gurion'un 24 Mayıs 1948 tarihli günlüğünde ise Lübnan'da, güney sınırı Litani ırmağı olan bir "Hıristiyan devletinden" bahsediliyordu. 11 Haziran 1948 tarihli günlükte ise Lübnan'da bir "Hıristiyan isyanı" çıkarmanın da İsrail'in savaş hedeflerine dahil olduğu belirtiliyordu.[13]

Avrupa'da okumuş bir Lübnan'lı eczacı olan Pierre Gemayel 1936'da faşist partinin dengi olan Lübnan Falanjlarını kurdu. İsrail, 1948 savaşı sırasında Falanjistlerle bağlantı kurdu ve 1951'de Falanjist seçim kampanyasına para yardımında bulundu.

David Ben-Gurion, 27 Şubat 1954 yılında Sharett'e yazdığı bir mektupta bir Maruni devleti kurulmasının İsrail dış politikasının en önemli hedeflerinden biri olması gerektiğini belirtti ve bunu başarmak için gizli yollara başvurmayı önerdi. İsrail ordu komutanı Moshe Dayan, 16 Mayıs 1955'de, "İsrail'in kendini Marunilerin kurtarıcısı olarak ilan edecek bir Lübnanlı subay bulması veya satın alması" gerektiğini belirtti. Daha sonra, kendisiyle ittifak içinde olan bir Hıristiyan rejim oluşturulabilir ve sonra da Lübnan'ı işgal edebilirdi.[14]

Dayan'ın rüyası, biraz daha değişik bir biçimde de olsa, 1976'da Saad Haddad adındaki bir Lübnan binbaşısı tarafından yönetilen bir kukla örgüt olan Güney Lübnan Ordusu'nun ortaya çıkmasıyla gerçek oldu. 1976'dan itibaren yüzlerce Falanjist askeri İsrail'de, İsrail paraşütçüleriyle yan yana eğitim gördüler. İsrail, 1975 ve 77 yılları arasında Falanjist ordusuna askeri malzeme temin etmek için 150 milyon dolar harcadı.[15] Ve sonra da tüm bu hazırlıkların sonucu geldi: İsrail ordusu 1982 yazında Lübnan'ı işgal etti ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nü bu ülkeden sürdü. Bugün İsrail hala Lübnan'ın güneyindeki bölgeyi "güvenlik kuşağı" adıyla işgal altında tutuyor.

Tüm bunlar, İsrail'in Ortadoğu'daki savaşının değişik aşamalarıydı. Ancak Hallahmi'nin de dediği gibi İsrail'in bir de "dünya savaşı" vardır. Bu savaş, Ortadoğu'nun ötesinde tüm Üçüncü Dünya'yı kapsamaktadır ve Üçüncü Dünya halklarının denetim altında tutulması hedefine yöneliktir.

Bu dünya savaşının cephelerinin önemli bir kısmı, Üçüncü Dünya'nın en geri kalmış kısmında, "kara kıta"dadır. Konu hakkındaki kapsamlı bir araştır-

ma, Afrika'nın "kara" tarihinde Yahudi Devleti'nin önemli bir rolü olduğunu göstermektedir.

İsrail'in Afrika'daki Savaşı

İsrail, az önce değindiğimiz gibi Üçüncü Dünya'daki dekolonizasyon (sömürgeden kurtulma) sürecinden son derece rahatsız olmuş ve elinden geldiğince bu süreci engellemeye çalışmıştı. Bunun ardındaki mantık, ezilen halkların geliştireceği başkaldırının, Filistin halkını ezen ve Vaadedilmiş Topraklar'daki diğer halkları da ezmeyi, kontrol altına almayı hedefleyen Yahudi Devleti'ne de yöneleceği hesabıydı. Bunun yanısıra İsrail, Dünya Düzeni açısından da ezenlerin ve ezilen halkların var olması gerektiği düşüncesindedir. Bu bölümün sonunda bu konuya daha ayrıntılı olarak değineceğiz.

Ancak İsrail'in 1950'lerdeki dekolonizasyonu engelleme stratejisi fazla işe yaramadı. 1950'lerin sonundan itibaren Üçüncü Dünya'daki, özellikle de Afrika'daki bağımsız ülkelerin sayısında patlama yaşandı. 1950'de Afrika'nın tümünde sadece 4 resmi bağımsız ülke vardı. 1962'de bağımsız ülkelerin sayısı otuza çıktı, 1977'de Güney Afrika'nın Namibya üzerinde kurduğu egemenlik dışında kıtanın tümü hemen hemen bağımsızdı.

Ancak bu bağımsızlık yalnızca görünüşteydi, özellikle de halk açısından. Çünkü eski sömürgeci yönetimler gitmişti ama ülkenin yönetimi yine de halkın elinde değildi. Çoğu Afrika ülkesi son derece otoriter, baskıcı ve zalim, kısacası faşist diktatörlerin yönetimine girdi. Bu diktatörlerin hemen hepsi de eski sömürgeci güçlere, yani Batılı büyük devletlere bağlıydılar. Bazı ülkelerde ise Sovyet müttefiki diktatörler vardı ki, bunlar da gerçekte Batı yanlısı faşistlerden pek farklı değildiler. Bunlara "sol faşist' demek mümkündür.

Dolayısıyla dekolonizasyon Üçüncü Dünya halklarına özgürlük getirmedi. Özgürlük gelmeyince de Üçüncü Dünya'nın mücadelesi bitmedi. Üçüncü Dünya ülkelerinin çoğunda, iktidarı zor kullanarak elinde tutan faşistlere karşı çeşitli halk hareketleri gelişti. Bu halk hareketleri, ülkelerindeki diktatörlere karşı çıkarak, Düzen'e de karşı çıkmış oluyorlardı. Çünkü o diktatörleri o ülkelerin başına getiren güç, Düzen'di. Düzen'e karşı çıkan herhangi bir hareket ise İsrail için tehlikeliydi.

Bu nedenle de İsrail, bu "radikalizasyon"a karşı büyük bir savaş açtı. Savaşın mantığı, Üçüncü Dünya ülkelerindeki faşistlerin desteklenmesini öngörüyordu. Bu diktatörler hem para ve silahla desteklenecek, hem de "halk hareketlerinin nasıl durdurulabileceği" konusunda taktik yardım göreceklerdi. Bir "çete devleti" olan İsrail, bu konularda son derece uzmandı zaten.

İsrail'in Zaireli Dostu: Mobutu Sese Seko

Çok değil, bir kaç yıl öncesine kadar, New York'un Doğu Yakasındaki ünlü bir kuaför, hatırlı bir müşterisinin daveti üzerine ayda bir kere Afrika'ya uçardı. İsterse yolda kendisine refakat etmek üzere birkaç arkadaşını da bera-

berinde götürebilen bu kuaför, zengin ve güçlülerin kuaförüne yakışacak bir yolculuk sürer, Concorde'la yaptığı seyahatinde Eski Dünya'da sadece bir kaç saat kaldıktan sonra New York'taki müşterilerine geri dönerdi. Bütün bunların parasını ödeyen, yani tıraş olmak için New York'tan Concorde uçakla özel kuaför getirten kişi ise dünyanın en rezil diktatörlerinden Zaire Devlet Başkanı Mobutu Sese Seko'ydu.

Zaire, bir yandan inanılmaz bir doğal kaynak servetine sahipken (bakır, kobalt, elmaslar, çinko, tin, uranyum, su gücü), bir yandan da inanılmaz ve anormal bir yoksullukla karşı karşıya olan bir ülkedir. Mobutu'nun inanılmaz lükslerine karşın, Zaire insanı, Afrika'nın en fakir insanları arasındadır ve hayatının büyük bir çoğunluğunu yarı aç bir durumda geçirmiştir.

Ülke 1960'da bağımsız olmuştu. Ancak bu bağımsızlık, az önce değindiğimiz türdendi; halk yine köleydi. General Mobutu, 1965'deki darbeyle başkan oldu. Ve kurduğu rejim, tek kelimeyle cani bir diktatörlük olarak tanımlanabilirdi. Amnesty International, hazırladığı raporlarda sürekli olarak Mobutu'yu Afrika'nın en baskıcı yöneticilerinden biri olarak tanımladı. Mobutu ayrıca ülkeyi inanılmaz bir şekilde sömürdü: Diktatör İsviçre'deki banka hesaplarına milyarlar pompalarken, Zaire'nin insanları açlıktan ölmek üzereydi ve yılda 80 dolardan az bir gelire sahiptiler. Ülkenin zenginliklerinin diktatör ve arkadaşları arasında sistematik bir şekilde yığılması ve paylaşılması sonucunda, Mobutu'nun şahsi servetinin 4 milyon dolara ulaştığı hesaplanıyor.

Amerikalı gazeteci J. Kwinity'nin yazdığı "Where Mobutu's Millions Go" (Mobutu'nun Milyonları Nereye Gidiyor) başlıklı bir makalede, Zaire sefaleti şöyle anlatılıyordu: "Kötü beslenme Zaire nüfusunun 1/3'ünden fazlasının ölümüne sebep olmakta ve pek çok çocukta da kalıcı beyin zedelenmesine yol açmaktadır. Zaire'nin yarısı çocuk olan 25-28 milyonluk nüfusu, çamur kulübelerinde açlıktan ölmek üzeredirler." [16]

Dünyanın en fakir ülkelerinden biri olan Zaire'yi bu şekilde sömüren Mobutu, doğal olarak, iktidarda kalışını kurduğu baskı rejimine borçludur: Mobutu'ya karşı çıkmaya kalkanlar acımasızca yok edilir. Özel polisin işkence yöntemleri korku salar...

Peki bu rezil Üçüncü Dünya faşisti iktidarını kime borçludur?

En başta İsrail'e... İsrailli askeri uzmanlar, 1969 yılında Mobutu'nun ordusundaki özel timleri eğitmeye başlamışlardı. İlerleyen yıllarda ilişkiler daha da gelişti; Mossad Zaire'de son derece aktif hale geldi. Savunma Bakanı Ezer Weizmann (şu anki Cumhurbaşkanı) 1979'da Zaire'yi gizlice ziyaret etmiş ve Mobutu'ya askeri yardımı artırma sözü vermişti. 1981'de Mossad'ın ünlü ajanlarından David Kimche Mobutu'nun konuğu oldu. Aynı yıl Savunma Bakanı Ariel Şaron gizlice Zaire'ye geldi ve Mobutu'yla, diktatörün özel koruma birliğini eğitmek için anlaşma imzaladı. 1982 yılında, Mobutu, İsrail'le ilişkilerini geliştirmesine karşılık 10 milyon dolar bahşiş aldı. 1983'de Ariel Şaron 4 günlük bir Zaire ziyareti yaptı ve Mobutu'nun özel koruma birliğinin sayısının

Mobutu, Üçüncü Dünya'nın gördüğü en rezil ve en baskıcı diktatörlerden biriydi. Eli kanlı diktatörün en yakın müttefiki ise Üçüncü Dünya'nın "kontrol altında" tutulması hedefindeki İsrail'den başkası değildi.

3.000'den 70.00'e çıkması ve İsrailli uzmanlar tarafından eğitilmesi kararlaştırıldı. 1984'de İsrail Devlet Başkanı Haim Herzog, dünya Yahudilerini Zaire'de yatırım yapmaya davet etti. İlerleyen yıllarda İsrail lobisi, Washington'da Mobutu lehine lobilicilik yaptı. 1985'te Mobutu İsrail'e resmi ve anlı şanlı bir ziyaret yaptı. Zaire diktatörü, başkan Haim Herzog tarafından 21 el silah atışı ve İsrail hava gücü jetlerinin uçuşuyla gösterişli bir şekilde karşılandı.[17]

Bu dönemde Mobutu'nun İsrail'den iki büyük ricası vardı: Zaire'deki baskıcı gizli polis servisinin İsrail tarafından eğitilmesi ve Yahudi lobisinin ABD'de Mobutu'yu desteklemesi. Bu isteklerin ikisi de İsrail tarafından kabul edildi. Kısa bir süre sonra iki İsrailli general, Ehud Barak (şu anda İçişleri bakanı) ve Abraham Tamir'in Zaire'ye yaptığı ziyarette Mobutu'nun gizli polisinin, sayıları yüzleri bulan özel "bodyguard"larının ve istihbarat servisinin İsrailli uzmanlar tarafından eğitilmesi kararlaştırıldı.

İsrail Mobutu'ya yardım etmek için gerçekten Amerika'daki nüfuzunu kullandı. Dışişleri Bakanı Yitzhak Şamir'in Aralık 1982 Zaire ziyaretinde, iki Yahudi ABD Kongre üyesinin, Howard Wolpe ve Stephen Solarz'ın Mobutu lehine lobi yapacağına söz verdi. Gerçekten de Solarz ve Wolpe Mobutu lehine lobi yaptılar ve etkili de oldular. İsrail, bu iki Yahudi Kongre üyesi aracılığıyla, Zaire'ye yapılan Amerikan yardımının artmasını ve Reagan yönetiminin genel olarak Mobutu rejimine olumlu yaklaşmasını sağladı.

İsrail, Mobutu'nun Amerika'daki imajını değiştirmek için de oldukça çaba sarfetti. 1981'de İsrail'in iktidar partisi olan Likud'un da seçim kampanya-

sını yürüten İsrail Zeev First firması, bir Amerikan Yahudi delegasyonu tarafından 1982'de Zaire'ye yapılan ziyareti organize etti.[18]

Bu arada Mossad ajanı Meir Meyouhas, "Mobutu'nun sağ kolu" haline geldi ve Afrika diktatörüne hemen her konuda danışmanlık yaptı. Meyouhas, Zaire diktatörünün dış gezilerinin tümünde ona eşlik etti. Özellikle Mobutu'nun Amerika gezisinde önemli görüşmeler ayarladı: Zaire diktatörünü Amerika'daki Yahudi örgütleriyle görüştürdü ve bu örgütlerin aracılığıyla da IMF'nin Mobutu rejimine cömert krediler vermesini sağladı... Hallahmi, Meir Meyouhas'ın "Mobutu'nun en yakın dostu ve en iyi iş ortağı" olduğunu söylüyor.[19]

Motubu, her faşist diktatör gibi rejim muhaliflerini baskı ve katliamla yola getiriyordu. 1978 yılında diktatöre karşı gelişen halk isyanı, son derece kanlı bir biçimde bastırıldı. İsyanın merkezi olan Kloweiz kenti, (üstteki gibi) ölülerle doldu. Mobutu'nun "güvenlik güçleri" başarılıydılar. İsrail tarafından eğitilmişlerdi çünkü...

Mobutu 1995 yılında halen iktidarda. Ülkeyi, başkentten değil, Gbadolite şehri kıyısında, nehir üzerine yaptırdığı saraygemisinden yönetiyor. Suikast korkusu nedeniyle buradan pek ayrılmıyor. Kişisel servetinin 5 milyar dolara ulaştığı, İsviçre'de şatoları, Cote d'Azur'da pahalı yatırımları olduğu biliniyor. Ülkede Mobutu'nun dalkavukluğundan başka bir şey yapmayan bakanlara yaklaşık 12 bin dolar aylık veriliyor, öğretmen maaşı ise 8 dolar kadar...

Uganda'nın Faşisti İdi Amin ya da Kuzuların Sessizliği

Üçüncü Dünyanın en ünlü faşistlerinden biri Uganda'daydı. 1971'de gerçekleşen bir askeri darbeyle eski Başkan Obote'yi devirerek iktidarı ele geçiren İdi Amin, tüm faşist diktatörler gibi İsrail'le çok yakın ilişkiler kurdu.

İdi Amin, darbe yapmadan önce de İsraillilerle yakın ilişki kurmuştu. Zaten İsraillilerin Amin'in darbesini desteklemelerinin de başta gelen nedeni,

onu önceden "gözlerine kestirmiş" olmalarıydı. İdi Amin'in sözkonusu bağlantısı, Obote döneminde başlayan İsrail-Uganda ilişkileri sırasında doğmuştu. Uri Dan, *Entebbe Havaalanında 90 Dakika* adıyla Türkçe'ye çevrilen kitabında bu konuda şöyle diyor:

> Uganda bağımsızlığını kazandıktan kısa bir müddet sonra, o zaman İsrail Savunma Bakanlığında Müsteşar olan Şimon Peres bir ziyaret için Uganda'ya gelmişti. Ev sahipleri, Peres'ten kendi ordu ve hava kuvvetlerini kurarlarken yardım etmesini istediler. Peres uygun buldu ve 1963 Nisanı'nda, o zaman Dışişleri Bakanı olan Golda Meir İsrail'le Uganda arasındaki yardım ve işbirliği anlaşmasını imzaladı... Anlaşmadan sonra, Albay Şaham, İsrail Savunma Bakanlığı heyetinin başında Uganda'ya geldi. Şöyle üstün körü yaptığı bir teftiş Şaham'a yapılacak çok şey olduğunu gösterdi. Uganda ordusu, 700-800 askerden müteşekkil bir tek piyade taburundan ibaretti. Taburun hem komutanı, hem de diğer bütün subayları İngiliz'di. Piyade taburu, herşeyden önce merasimler ve resmi geçitler için kullanılıyordu. Genellikle bayramlarda sokaklardan geçiyor, pek başka bir işe yaramıyordu. Zonik ve yanındaki İsrailli subaylar, işte bu komik-opera taburunu, etkin bir savaş gücüne dönüştüreceklerdi.[20]

Uganda'nın 1960'lı yıllarda İsrail'le girdiği bu yakınlaşma süreci sırasında, Uganda ordusunda general olan İdi Amin İsrail'le "kişisel" bir yakınlık kurmaya başladı. Uri Dan şöyle anlatıyor:

> Zonik ve arkadaşları işe ufaktan başlayarak, sadece bir bölüğü savaşabilecek bir bölüğe dönüştürmeye koyuldular. Ugandalı askerler eğitilmek için İsrail'e gönderildiler. Piyade bölüğünün eğitilmesinde İsrailli subayların gösterdikleri başarı, Cumhurbaşkanı Obote'nin, İsrail heyetine, Uganda'nın özel polis kuvvetlerini yetiştirmesi için istekte bulunmasına yol açtı. İsrail'den gönderilen Fuga-Magista ve Dakota'ları kullanan İsrailli havacı öğretmenler Uganda Hava Kuvvetlerinin temelini attılar ve hatta teknik bir okul bile açtılar. Uganda'nın bağımsızlığının ikinci yıldönümünde, İsrailli subayların gururlu bakışları önünde altı tane Fuga-Magista uçağı hava gösterilerinde bulundu... İdi Amin, Kampala'daki İsrail misyonuyla özel ilişkiler kurdu; sık sık İsrail'i ziyaret ediyor ve her seferinde bu ülkeye duyduğu hayranlık bir kat daha artıyordu. İsraillilerin çalışkanlığını öve öve bitiremiyordu. Deniz ve karadan taşınmak üzere parçalara demonte edilmiş şekilde Uganda'ya getirilen ilk jet uçaklarının orada tekrar monte edilişini görünce, İsraillilerin bu metal parçalarını nasıl bir jet uçağına dönüştürdükleri karşısında hayretlerini gizleyemedi. Monte edilen ilk Fuga-Magista'nın ilk uçuşuna gönüllü olarak katıldı ve bu işten son derece zevklendi. Daha sonra İsrailliler Amin'e nadir kimselere verdikleri bir ödül verdiler: Paraşütçülerin işareti. 2 Temmuzda Moritanya'ya giderken bile, saklamadığı bir gururla bu işareti taşıyordu... Aradaki ilişkiler o denli iyiydi ki, Amin bir gün, Kampala'da askeri ateşe olarak görev yapan Şaham'dan, İsrail'in, Kongo'dan çalınan muazzam miktarlardaki altının satışı için yardımcı olmasını istedi. Bankerler, işin esasını kurcalamak gereği hissetmedi altınların satış işlemlerini ayarladılar.[21]

Kısacası İsrail, Uganda devleti ile yakın ilişkiler kurarken, bir yandan da kendi savaş yeteneklerine ve güçlerine hayran olan İdi Amin gibi faşistleri de "özel" bağlantılarla kendi yanına çekiyordu (Güce, hatta şiddete olan hayranlık, faşistlerin değişmez özelliğidir).

İsrail, anti-Siyonist bir politika izleyen Uganda lideri Obote'yi (en solda) devirerek yerine "İsrail hayranı" bir subay getirdi: İdi Amin (yanda). Amin, İsrail'in yardımıyla gerçekleştirdiği darbenin ardından, 8 yıllık rejimi boyunca 300 binden fazla insanı öldürttü.

İdi Amin'in henüz ordu görevlisi olduğu sıralarda İsrailliler tarafından keşfedilmiş olmasına, Amerikalı yazarlar Andrew ve Leslie Cockburn de değinirler. Buna göre göre, İdi Amin ilk önce İsrail'in Uganda Büyükelçisi Uri Lubrani'nin dikkatini çekmişti. Lubrani, Uganda'ya gelen İsrail askeri heyetine "Bu Amin bizim adamımız sayılır, şimdi öyle olmasa da yakında öyle olacak" demişti. Askeri heyetin başındaki Mossad ajanı ve albay Baruch Bar Lev de İdi Amin'i beğenmiş ve Lubrani'nin teşhisine katılmıştı.[22] İsrailliler, Uganda'da bir piyon bulmuşlardı.

Ve İsrail, kısa süre sonra İdi Amin'i Obote rejimine karşı kullanmakta gecikmedi. Çünkü Obote, diğer bazı Afrika ülkeleri gibi 1967'deki Altı Gün Savaşı'nın ardından İsrail'e soğuk bakmaya başlamıştı. İsrail'in bu savaşta işgal ettiği bölgelerden çekilmemesi, Obote'ye ve benzeri liderlere eski sömürgecilik çağını hatırlatmış ve bu liderler Filistin davasına destek olmaya başlamışlardı. Bu devletler 1967 savaşının hemen ardından Birleşmiş Milletler'de İsrail aleyhine oy kullanarak tavırlarını gösterdiler.

Bu durumda İsrail'in yapabileceği tek bir şey vardı: Üçüncü Dünya ülkelerinde, Filistin davasına değil, kendi işgalci rejimine sempati duyan güçleri iktidara getirmek. İşgale sempati duymak; baskıya, şiddete, haksızlığa sempati duymayı, "güçlü olan haklıdır" prensibini kabul etmeyi gerektiriyordu. Bu mantık, bilindiği üzere, faşist mantığıdır. Güçlü olanın haklı olduğunu kabul edebilecek insanlar, doğal olarak İsrail'in haklı olduğu sonucuna varacaklardı. İsrail'in Üçüncü Dünya'daki faşist rejimlere verdiği desteğin en önemli nedenlerinden biri budur.

Bu "faşist bağlantısı"nın en iyi örneklerinden biriydi İdi Amin darbesi. İdi Amin, darbeyi üstte belirttiğimiz nedenle gittikçe İsrail aleyhtarı bir çizgiye girmeye başlayan Obote'ye karşı yapmıştı. Bu nedenle de Mossad, İdi Amin'e

destek verdi. Amin'in darbesi, Mossad'ın büyük yardımı ile yapılmıştı; az önce sözünü ettiğimiz Mossad ajanı Albay Baruch Bar-Lev, olayda büyük rol oynamıştı. Baruch Bar-Lev, darbe sonrasında da İdi Amin'le çok yakın ilişki içinde olmaya devam etti. İdi Amin'in İsrail ilişkileri ise hep sürdü: Sık sık İsrail'i ziyaret ediyor ve her seferinde bu ülkeye duyduğu hayranlık bir kat daha artıyordu.[23] Uri Dan, "İdi Amin hayatını bile bir İsrailli subaya, Ze'ev (Zonik) Şaham'a borçludur" diyor.[24]

İsrail'in "Uganda'daki adamı" olan İdi Amin'i ünlü yapan özelliği ise uyguladığı vahşetti. Ülkedeki tüm rejim muhaliflerini ortadan kaldıran Amin, uluslararası kuruluşların verdiği rakamlara göre, 8 yıllık iktidarı boyunca 300 bini aşkın insan öldürttü. Bunların bir kısmı Uganda nehirlerindeki timsahlara parçalatılmıştı. Ayrıca Amin'in bir de ilginç "hobi"si vardı: Uganda canavarı aynı ünlü Kuzuların Sessizliği filminde Antony Hopkins'in canlandırdığı "yamyam" doktor gibi siyasi muhaliflerini öldürttükten sonra onların karaciğerlerini yiyordu...

Ancak 1970'lerin sonuna doğru "yamyam"la İsrail arasındaki balayı sona erdi. Neden, artık İsrail'e ihtiyacı kalmadığını düşünen Amin'in, İsrail-karşıtı cephenin renkli ismi Kaddafi ile yakın ilişkiler kurmaya başlamasıydı. Ancak Amin İsrail'e ihtiyacı kalmadığını düşünmekle yanılmıştı. Yahudi Devleti'nden aldığı destek sona erince, iktidarı da fazla sürmedi. 29 Mart 1979'da Uganda'dan kaçmak zorunda kaldı. Hükümet birlikleri Uganda Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları tarafından yenilgiye uğratılmış ve Amin de tek çareyi kaçmakta bulmuştu. Amin'i korumak için Kaddafi'nin yolladığı birlikler ise bu hezimeti yalnızca bir kaç gün geciktirebilmişti. Kaddafi'nin verdiği destek, İsrail'inki kadar etkili olamazdı kuşkusuz. İsrail, "halkları baskı altında tutma" yöntemlerinin biricik uzmanıydı. Yamyam, yanlış müttefik seçmenin cezasını çekmişti; yamyamlar için en iyi müttefik, İsrail'di...

Angola ve Mozambik; İsrail'in Sömürge Savaşları

Angola ve Mozambik'in durumları birbirine paraleldir. İkisi de 1970'li yıllara kadar Portekiz sömürgesi olarak kaldılar ve Afrika'nın en son bağımsızlığını kazanan iki ülkesi oldular. Ancak sömürge yönetiminden kurtulmak kolay olmamıştı. Faşist Portekiz rejimi, Angola ve Mozambik'teki Ulusal Kurtuluş hareketlerine karşı uzun bir mücadele vermişti. Angola ve Mozambik halklarına karşı giriştiği bu mücadelede faşist Portekiz'in en büyük yardımcısı ise İsrail'di. Tüm Üçüncü Dünya halklarının yerel faşist rejimler ya da sömürge yönetimleri aracılığıyla kontrol altında tutulması gerektiğine inanan İsrail... Sömürgeci Portekiz ordusunun silah ihtiyacını en başta İsrail karşılıyordu. Portekiz askerlerinin ellerinde çok sayıda Uzi vardı.[25]

Ancak Angola'nın sömürgecilikten kurtarılması için kurulan MPLA (Angola Halk Kurtuluş Hareketi) hareketi, 1975'te İsrail'in silahlandırdığı Portekiz ordusunu yenerek ülkeyi bağımsız hale getirdi. Fakat Angola huzura

İsrail, faşist Portekiz yönetiminin Angola'daki sömürge savaşını sonuna kadar desteklemişti. Sömürge yönetiminin 1975'te ülkeden çekilmesinin ardından Portekiz'e karşı savaşmış olan MPLA birliklerine karşı faşist eğilimli FNLA ve UNITA gerilla örgütleri oluştu. İsrail bu faşist çetelerin yardımına koşmakta da gecikmedi. Üstte, İsrail tarafından silahlandırılan faşist ve ırkçı UNITA örgütüne bağlı gerillaların lideri Samuel Chiwale.

kavuşmamıştı. Çünkü ülke içinde MPLA'ya karşı iki ayrı örgüt vardı: Ülke içindeki kabilelerden birini temsil eden ve "kabile üstünlüğü" iddiasında bulunan faşist eğilimli FNLA (Angola Bağımsızlık Milli Cephesi) ve Güney Afrika devletinin ülkedeki bağımsızlık hareketini bastırmak için kurdurduğu UNITA (Angola'nın Tam Bağımsızlığı için Ulusal Birlik) adlı aşırı sağcı "kontra" örgüt.

İsrail, hem FNLA'yı hem de UNITA'yı yoğun biçimde silahlandırdı ve ülkeyi kasıp kavuran iç savaşın başlıca sorumlusu oldu. 1960'larda FNLA'nın (Angola Bağımsızlık Milli Cephesi) lideri Holden Roberto İsrail'i ziyaret etti. Roberto'nun doğrudan CIA desteği aldığı 1963-1969 yılları arasında da İsrail FNLA'yı açıkça destekledi. Bu grubun gerillaları İsrail'de eğitiliyordu. İsrail'in Zaire'deki varlığı da; 1970'lerin ortasında Angola'daki FNLA'ya ve 1980'lerde UNITA güçlerine silah yollamasını kolaylaştırdı. Aynı şekilde Mozambik'teki aşırı sağcı "kontra" örgütü MNR de İsrail tarafından silahlandırılmış ve İsrailli askeri uzmanlarca eğitilmişti.[26]

Ancak İsrail'in bu faaliyetleri, aynı diğer örneklerde olduğu gibi büyük ölçüde gizli kaldı. İsrail'in bu tür faşist örgütlere desteğinin gizli kalmasının birinci nedeni, bu örgütlere İsrail yapımı değil, İsrail'in savaş ve çatışmalarda ele geçirdiği Sovyet yapımı silahların gönderilmesiydi. Afrika'nın bir ucunda elden ele gezen Kalaşnikofların aslında İsrail'den geldiğini kimse farkedemezdi doğal olarak...

Orta Afrika Cumhuriyeti ('İmparatorluğu') ve İsrail'in Yamyam Dostu Bokassa

Bu ülkeyle İsrail'in en iyi ilişkiler kurduğu dönem, 1976-1979 yılları arasıydı. Bu dönemde ülkenin adı "Orta Afrika İmparatorluğu"ydu ve bu "imparatorluk", vahşeti ve zalimliği ve "psikopat"lığıyla ünlü Jean Bédel Bokassa tarafından yönetiliyordu. Öyle ki, Bokassa, düşmanlarını aynı İdi Amin gibi "yiyerek" cezalandırıyordu. Son derece fakir olan ülkede Bokassa da aynı Mobutu gibi inanılmaz bir lüks içinde yaşıyordu. "İmparator"luğunu ilan ettiği gün, arabasını çekmesi için yurt dışından özel beyaz atlar ithal edilmiş, milyonlarca dolara mal olan bir taç yapılmış ve som altında bir taht kurulmuştu. Buna karşın ülkenin iki milyonluk nüfusunun yarısına yakını açlık sınırında yaşıyordu.

Orta Afrika Cumhuriyeti'ni "İmparatorluk"a dönüştüren ve kendini de İmparator ilan eden Bokassa: İsrail'in bir başka "yamyam" dostu.

Bokassa'nın en iyi dostu ise yine İsrail'di. Bokassa'nın "imparatorluk ordusu" İsrailli uzmanlar tarafından eğitiliyor ve İsrail ordusu tarafından da silahlandırılıyordu. Bokassa'nın en yakın danışmanı ise Shmuel Gonen adlı bir emekli İsrail generaliydi.[27] Bokassa'nın iktidardan uzaklaştırılmasından sonra da ülkenin İsrail'le olan ilişkileri sürdü. Ezer Weizman Aralık 1979'da "İmparatorluk"tan "Cumhuriyet"e dönüşen ülkeye gizli bir ziyaret yaptı. 1981 Kasım'ında Savunma Bakanı Ariel Şaron tarafından yapılan gezi, gizli bir askeri anlaşmayla ve Ocak 1982'de ülkede bir Mossad istasyonu açılmasıyla sonuçlandı.

İsrail ve Güney Afrika; Irkçıların İttifakı

Bundan bir kaç yıl öncesine kadar, dünyada kendisine kötü gözle bakılan ülkelerin başında Güney Afrika Cumhuriyeti geliyordu. Çünkü ülke nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan zenciler, resmi olarak "ikinci sınıf insan" sayılıyordu. İktidar ise beyaz azınlığın elindeydi. Ülkede son derece vahşi bir ırk ayrımı politikası ("apartheid") uygulanıyor, siyahlar aşağılanıyor ve her türlü siyasi haktan mahrum ediliyorlardı. Dünyanın hangi ülkesinde olursa olsun, insanlara Güney Afrika ile ilgili olarak ne düşündükleri sorulduğunda, hepsi bu ülkenin ırkçı, baskıcı, zalim, ilkel bir rejimi olduğunu söyler ve "apartheid"i kınardı.

Bir ülke hariç...

Resmi olarak bir "Yahudi Devleti" olan ve Yahudi ırkına mensup olmayan herhangi bir kimseyi yurttaş olarak kabul etmeyen İsrail, de Güney Afrika gibi ırkçı bir devletti. Ve bu iki ülkenin arasında, hem bu ideolojik benzeşmeden, hem de stratejik çıkarlardan kaynaklanan dev bir işbirliği sözkonusuydu.

Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection'ın oldukça geniş bir bölümünü sırf İsrail-Güney Afrika ittifakına ayırır. İsrailli yazar, konuya girerken şöyle der:

> Güney Afrika ve İsrail arasındaki ittifak çok özeldir. Bu ittifakta, İsrail'in dünyadaki en geniş kapsamlı ve en ciddi müdahalesini görürüz. Ayrıca İsrail'in, ayrılıkçı (ırk ayrımına dayanan) bir rejimin varlığını sürdürmesinde her geçen gün önemi daha da artan bir rol oynadığını gözleriz.
> Bu ittifak sanılandan daha da güçlüdür. Haaretz'in önde gelen politik yorumcularından biri, Güney Afrika'yı 'İsrail'in Amerika'dan sonra gelen en önemli müttefiki' olarak tanımlamıştı. 5 Kasım 1984'de ise P. W. Botha'nın İsrail'e yaptığı ziyareti sunan İsrail devlet televizyonu sunucusu Victor Nahmias, 'Güney Afrika-İsrail ilişkilerinde gizlenenler bilinenlerden çok daha fazladır' demiştir.
> 1960 yılında yapılan bir röportajda, Herut partisi (Likud'un en büyük ortağı) lideri Yaakov Meridor, Herut'un ırk ayırımı (apartheid) politikasını açıkça desteklediğini söylemişti. 1974'de Güney Afrika'yı ziyaret eden Moşe Dayan ise burada yaratılmış olan 'büyük medeniyet'e hayran kaldığını belirtmişti.[28]

Evet, İsrail Güney Afrika'daki "büyük medeniyete" yani ırk ayrımcılığına, baskıya, sistematik işkenceye, devlet terörüne, totaliterizme hayrandı. Çünkü Güney Afrika, İsrail'in bir tür kopyasıydı ve İsrailliler bu ülkeye baktıklarında kendilerini görüyorlardı.

Benjamin Beit-Hallahmi, İsrail-Güney Afrika ittifakı ile ilgili önemli gelişmeleri kronolojik sıra ile şöyle veriyor:

1949, iki ülke de resmi olarak birbirlerini tanıyorlar.

1950, İsrail Dışişleri bakanı Moşe Şaret, Güney Afrika'ya gidiyor.

1953, Güney Afrika'dan Daniel F. Malan İsrail'e gidiyor.

1955, nükleer alanda ilk işbirliği gerçekleşiyor ve ayrıca Güney Afrikalılar İsrail'den Uzi makineli tüfekleri alıyorlar.

1957, Güney Afrika ilk kez İsrail'e atom nükleer silah yapımında kullanması için uranyum gönderiyor.

1962, bu kez 10 ton uranyum İsrail'e gönderiliyor.

1967, Güney Afrikalı bir askeri heyet gizli bir İsrail ziyareti yapıyor.

1972, Nükleer ve konvansiyonel silahlar konusunda gizli bir işbirliği anlaşması imzalanıyor, Tel-Aviv'de bir Güney Afrika konsolosluğu açılıyor.

1975, diplomatik ilişkiler büyükelçilik düzeyine çıkarılıyor.

1976, Güney Afrika Devlet Başkanı John Vorster İsrail'e resmi ziyarette bulunuyor. Gizli anlaşmalar imzalanıyor. İsrail Güney Afrika'nın uluslararası topluluktaki imajının düzeltilmesi işini üzerine alıyor.

1977, Güney Afrika Dışişleri Bakanı R, F. Botha, İsrail'e gidiyor.

Irkçı Güney Afrika rejiminin polis ve ordusu İsrail tarafından eğitilmiş ve silahlandırılmıştı. Yanda, sırtında İsrail malı Uzi marka silahla zenci göstericilere müdahele eden bir Güney Afrika polisi.

1979, iki ülke arasında gizli bir ortak nükleer deneme gerçekleştiriliyor.

1984, R, F. Botha yeniden İsrail'e gidiyor.

1985-1987, İsrail bakanları Rabin, Arens ve Şaron, Güney Afrika'ya gizli ziyaretler yapıyorlar.

İki ülke arasındaki işbirliği çok geniş bir yelpazede gelişiyordu. Nükleer alanda İsrail teknolojisi ile Güney Afrika'nın uranyum kaynakları birleştiriliyordu. İki ülkenin silahlı kuvvetleri de bir çok yönde ortak çalışmalar yapıyordu. Bu konuda asıl kaynak İsrail'di. İsrail, Güney Afrika ordusunu eğitiyor ve silahlandırıyordu. Hallahmi, "Güney Afrika hava gücü tamamen bir İsrail ürünüdür" diyor. İki ülke arasında Birleşmiş Milletler kararlarına karşı da bir ittifak oluşuyordu. BM'nin Güney Afrika'ya silah satışını yasaklayan 181 ve 418 numaralı kararlar, yanlızca İsrail tarafından tanınmamıştı. Aynı şekilde Güney Afrika da İsrail'e yönelik BM kararlarını tanımıyordu.[29] Ayrıca Güney Afrika'daki elmas ve altın yataklarını elinde tutan Yahudi şirketler de bu işbirliği içinde önemli rol oynuyorlardı.[30]

Ancak tüm bu ilişkiler incelendiğinde ortaya çıkan tablo, Hallahmi'nin de kabul ettiği gibi iki ülke arasında bir ittifakın var olduğundan çok, Güney Afrika'nın bir İsrail uydusu olduğudur. Çünkü İsrail, Güney Afrika'yı bir üs olarak kullanmaktaydı, oysa böyle bir şey Güney Afrika için sözkonusu değildi. İsrail Güney Afrika'nın stratejisinin belirlenmesinde de önemli bir rol oynuyor-

du ve bu da Güney Afrika için sözkonusu değildi. Ayrıca iki ülke arasında psikolojik üstünlük de İsrail'e aitti; çünkü biraz sonra değineceğimiz gibi İsrail Güney Afrika için bir ilham kaynağıydı ve Güney Afrikalılar İsraillileri örnek almaya çalışıyorlardı.

İsrail'in Güney Afrika'nın stratejisini belirlemesinin en açık örneği, Güney Afrika rejiminin 1970'lerin ortasında bağımsızlıklarını kazanan eski Portekiz sömürgelerini, Namibya üzerinden Angola'yı ve Mozambik'i işgal etmesiydi. Bu işgaller, tamamen İsrail'in "anti-sömürgeci güçlerin doğurduğu radikalizasyon tehlikesine karşı müdahale" doktrini çerçevesinde gelişmiş ve zaten İsrailli askeri uzmanlar tarafından yönlendirilmişti.

Hallahmi bu konuda şöyle diyor:

> Güney Afrika'nın 5 Haziran 1986'da Güney Angola'daki Namibya limanlarına yaptığı deniz baskını İsrail etkisi ve eğitiminin bir sonucuydu... İsrail askeri danışmanları Angola işgalinin planlanmasına da karışmışlardı. Bu uzmanlar 1975'den beri Namibiya'da üslenmişlerdir. Güney Afrika'nın şimdi uyguladığı strateji ki bu strateji Angola'nın işgalinde ve Afrika'daki komşu devletleri etkisiz hale getirmek için yaptığı teşebbüslerde açığa çıkmaktadır İsrail'in FKÖ ve komşu Arap ülkelerine karşı izlediği politikaları aynen takip etmektedir. Aslında İsrail deneyimlerinden yola çıkan Güney Afrikalılar sadece 'sıcak takip' operasyonlarına girişmemiş, aynı zamanda diğer ülkelerin gerilla birliklerine karşı önceden planlanan darbeler de yapmışlardır. Güney Afrika'nın Mozambik ve Angola'ya yaptığı baskınlar İsrail basınında 'İsrail stilinde cesur komando baskınları' olarak nitelendirilmiştir- diğer bir deyişle, İsrail Güney Afrikalılar'ın hem ideolojik ilham kaynağı, hem de askeri taktik kaynağıdır.[31]

İsrail-Güney Afrika ilişkisinin en önemli ve en anlamlı yönü ise "ilham" kavramıydı. Bu kavram biraz incelendiğinde, İsrail'in dünyadaki çeşitli faşist rejimlerden birinin değil, tümünün ilham kaynağı ve odak noktası olduğu ortaya çıkıyordu çünkü.

İsrail, Güney Afrika'nın ve Tüm Faşistlerin 'İlham Kaynağı'

Hallahmi'nin de vurguladığı gibi İsrail'in Güney Afrika'ya verdiği en önemli şey, düşünce yapısıydı. İsrailliler, bir halkı (Filistinlileri) nasıl ezmek, onların direniş örgütlerine karşı nasıl savaşmak, sivil halka karşı ne tür terör yöntemleri kullanmak gerektiği konusunda uzmandılar. İktidarlarını halkı ezerek ayakta tutan tüm rejimler de, bu yüzden İsrail'le yakınlaşmaya ve İsrail'in bu konudaki tecrübesinden yararlanmaya çalıştılar. Güney Afrika, bu devletlerin en önemlilerinden biriydi. İsrail'in "terörizmle mücadele" adını verdiği bu "halkları ezme tecrübesi", Güney Afrika'ya her alanda yol gösterdi. Hallahmi şöyle diyor:

> Terörizmle mücadele eden İsrail ordusunun örgütsel gücü, birçok Güney Afrikalının şevkini arttırıyor ve İsrail'in komşu ülkelerdeki FKÖ'ne karşı harekete geçmesi, Güney Afrika ordusunun Lesotho, Angola ve Mozambik'teki üslerine önceden planlanmış saldırılar yapmasında önemli bir ilham kaynağı oluyordu. 19 Mayıs 1986'da Zimbabve, Zambia ve Botsvana başkentlerine yapılan baskınlar da İsra-

il'den alınan ilham ve taktiklerin güzel örneklerini oluşturmaktaydılar. Helikopter birlikleri ve bombacılar bu kentlerde Afrika Milli Kongresi üssü olduğu söylenen hedeflere saldırdılar; tıpkı İsrail'in 1960'lardan beri Lübnan ve Ürdün'deki Filistin üslerini hedef alıp saldırdığı gibi...

... İsrail Güney Afrika polisinin eğitimini de üzerine aldı. Yüzlerce polis subayı eğitim için İsrail'e gitti. ANC lideri Nelson Mandela'nın ve diğerlerinin hayat boyu hapse mahkum olmalarıyla sonuçlanan 1964 Rivonia davasının başkomiseri olan ve 1976 ayaklanmalarını bastırma yönteminden dolayı 'Soweto Hayvanı' diye anılan Rooi Rus Swarepool 1970'lerde İsrail'de hoşça karşılanmış ve gururla misafir edilmişti. İsrail gizli güvenlik polisi SHABAK Güney Afrika'da devamlı olarak bir özel birim bulundururdu. 1980'lerin ilk yıllarında, sürgündeki ANC (Afrika Ulusal Kongresi) liderleri posta kutularında paket veya mektup şeklinde bombalar bulmaya başlamışlardı.; bu terör kampanyası da, FKÖ liderlerine karşı benzer teknikler kullanan Mossad'la yapılan işbirliğinden kaynaklanıyordu.

İsrail ve Güney Afrika savaşçılarının arasında gerçek bir dostluk vardı. Yahudi bir gazeteci ve Ariel Şaron'un danışmanı olan Uri Don'un yaşadığı bir olay ilginçtir. Şaron ve Don bir Güney Afrika birliğiyle Angola'ya yürümüş ve gördükleri şeylerden çok hoşlanmışlardı. Don şöyle diyor:

'Bir operasyon sırasında veya başka bir zaman Afrika dillerinde veya İngilizce konuşan Güney Afrika subaylarına baktığımda her an İbranice emir verecekleri hissine kapılıyorum. Dış görünümleri, dinçlikleri ve açık sözlülükleri, savaş sahasındaki davranışları, hepsi bana İsrail ordusu subaylarını hatırlatıyordu.[32]

Hallahmi, bu bilgilerin ardından şöyle diyor: "Güney Afrikalı'ların İsrail'den aldıkları ilk ve en önemli şey ilhamdır. İkincisi askeri atılımlarının her adımında gördükleri yardım ve destektir." [33]

İşte bu noktada son derece ilginç bir gerçekle karşılaşmaktayız: İsrail'e hayranlık besleyen Güney Afrikalı liderlerin büyük bir bölümü, Nazi kökenlidirler. II. Dünya Savaşı'nda Almanya'nın yanında yer alan ve Nazi ideolojisini benimseyen bu liderlerin en başında, Hallahmi'nin kitabının girişinde anlattığı John Vorster gelir. Bir Güney Afrikalı yazar Breyten Breytenbach, bu ilginç durumu şöyle vurguluyor:

Afrikanerlerin (Güney Afrikalı beyazlar) İsrail'le olan ilişkileri son derece gariptir. Çünkü bu ülkede her zaman için güçlü bir anti-semitizm varolmuştur ve dahası, bugünkü Güney Afrika liderleri de Nazi ideologlarının mirasçılarıdırlar. Ve bu liderler İsrail'e karşı da en büyük hayranlığı besleyen insanlardır. Kendilerini İsrail'le özdeşleştirirler: Kendilerini, aynı İsrailliler gibi Tanrı'nın Kutsal Kitap'ta seçtiği insanlar olarak görürler ve yine aynı İsrailliler gibi bir düşman deniziyle çevrili savaşçı, modern bir ülke olarak algılarlar.[34]

Bu kuşkusuz oldukça şaşırtıcı bir durumdur. Hallahmi, bu olayı açıklarken, faşistlerin bilinçaltındaki ilginç bir mantığa dikkat çeker: Faşistler, dünyanın dört bir yanına dağılmış olan fakir ve pasif diaspora Yahudilerine antipati duyarken, bir yandan da İsraillilere hayranlık duyabilmektedirler. Çünkü diasporadaki fakir ve pasif Yahudiler, güçlü değillerdir, ırkçı değillerdir (çünkü İsrail'e göç etmemektedirler), bir azınlık olarak çoğu kez zayıf durumdadırlar.

1984-1992 yılları arasında Güney Afrika'da çıkan olaylarda 12 bin kişi hayatını yitirdi. Irkçı rejimi, zenci göstericilere "İsrail tarzı" uyguluyor; topluluğa karşı "atış serberst" emri veriliyordu. Üstte, G. Afrika polisinin 3 Temmuz 1992'de Devlet Başkanı F. De Klerk aleyhtarı gösteri yapan sivillere açtığı yaylım ateşi.

Oysa İsrailliler, sert, güçlü, acımasız ve ırkçıdırlar. (Naziler'in Almanya'da oturmak isteyen pasif Yahudilere [asimilasyonistler] duydukları antipati ve buna karşılık Siyonistlere duydukları hayranlık da bunun bir örneğiydi).

Bu paradoksal durum, faşistlerin bilinçaltındaki güç kompleksine dayanır: Faşist, güce tapmaktadır. İçinde, güçlü ve acımasız olanlara yönelik karşı konulmaz bir hayranlık duygusu vardır. Buna karşın, zayıf ve ezilmiş insanlara karşı da öfke duyar; onları sefil, aşağılık yaratıklar olarak görür. Bu nedenle dünyanın dört bir yanındaki faşistler bulundukları ülkelerdeki Yahudi cemaatinin fakir, ezik kısmına düşmanlık beslerken, bir yandan da İsrail'e hayran olmakta ve İsraillilerle işbirliğine girmektedir. Faşistlerin bu tavrı, İsrail için de son derece uygundur; çünkü İsrailliler de bulundukları ülkelerde İsrail lehine faaliyet gösteren, lobi yapan zengin ve etkili Yahudiler ya da Mossad adına çalışanlar ("sayanim") hariç diaspora Yahudilerinin İsrail'e göç etmesini istemektedirler.

Faşist, İsrail'e baktığında, suçsuz bir halkı acımasızca ezen ve bu konuda dünyadan gelen tepkilere hiç aldırmayan bir prototip görür. Ünlü bir Güney Afrikalı işadamı bu konuda şöyle demiştir: "İsrailliler gibi olabiliriz... İsrailliler gibi olabilir ve dünyaya defolup gitmelerini söyleyebiliriz. Hepsinin canı cehenneme!" [35]

İsrail ve Apartheid Krizi

1980'li yıllarda Güney Afrika'daki apartheid rejimi, siyahların kurduğu ANC'ye (Afrika Ulusal Kongresi) karşı daha da sertleşti. Güney Afrika'daki İsrail destekli devlet terörü de tırmandı. Bunun üzerine tüm dünyada apartheid rejimine karşı tepki gelişti. Güney Afrika'ya BM tarafından yaptırımlar uygulandı, ambargolar yürürlüğe kondu. Tüm dünya, Güney Afrika'nın ırkçı, saldırgan ve zalim bir rejim olduğunu kabul etmişti.

İsrail bu duruma karşı ilginç bir politika izlemeye karar verdi: O da Güney Afrika'yı tüm dünya gibi sözlü olarak kınayacak, ancak gerçekte apartheid rejimi ile olan tüm ilişkilerini gizli olarak sürdürecek ve dahası, bu rejimin ayakta kalması için elinden geleni yapacaktı. Bu "ikili politika"nın mimarı ise Başbakan Şimon Peres'di. Hallahmi şöyle diyor:

> Kamuoyu önünde, İsrail kendisi ve Güney Afrika arasına daha fazla mesafe koymaya çalışacaktı. Gizli cephede ise İsrail Güney Afrika'ya halkla ilişkilerden askeri ve karşı istihbarat önlemlerine kadar her konuda yardım ederek ırk ayırımının tekrar canlanması için elinden gelen herşeyi yapacaktı...
> Güney Afrika'daki beyaz hakimiyetinde ciddi bir yıkım olduğu açığa çıkınca, Kudüs'te bir dizi acil toplantı yapıldı. Başbakan Şimon Peres yardımcılarından iki şey istedi; birincisi, ırk ayırımı rejiminde gelecekte neler değişebileceğinin değerlendirilmesi, ikincisi hareket planı. Hükümetin derdi, nükleer silahlarla ilgili projeler dahil Güney Afrika'yla devam eden sayısız anlaşmayı ve ittifakı bozulmadan muhafaza ederken kamuoyundaki imajını nasıl geliştireceği idi. Çözüm iki taraflı bir politika benimsemekti; biri halka açık biri de ittifakın temellerini değişmeden koruyacak olan gizli politika.[36]

İsrail'in bu dönemde uygulamaya koyduğu bir diğer politika ise Güney Afrika'daki rejimi ayakta tutabilmek için Ikatha güçleriyle bağlantıya geçmek oldu. Ikatha, Zulu kabilesini temsil eden ancak kendi ırkdaşı olan siyahlara karşı yönetimdeki beyaz azınlıkla işbirliği yapan bir gruptu. İsrail, Ikatha lideri Mangosuthu Gatsha Buthelezi'ye destek vererek apartheid rejimine yardım etmeyi denedi.

İsrail hükümeti, Ağustos 1985'de Şef Buthelezi'yi İsrail'e davet etti. Buthelezi bu davete anında cevap vererek İsrail'e gitti. Bu ziyaretle birlikte İsrail'in Buthelezi'yi Batı kamuoyunda aklamaya yönelik propagandası da başladı. Ziyaretin asıl amacı Güney Afrika rejimi tarafından kabul edilen ve desteklenen Buthelezi'yi Batı kamuoyuna da kabul edilebilir ve desteklenebilir bir lider olarak göstermekti. Zulu şefinin beyanatları Tel Aviv'de yayınlandıktan iki gün sonra, New York Times, Kudüs'te yayımlanan bu makaleden alıntılar yaparak, Buthelezi'nin ırk ayırımı hakkında yaptığı yorumları bastı. Bu yayınları, Amerika'daki televizyon kanalları izledi.[37]

Amerikalı Ortadoğu uzmanı Jane Hunter Ikatha şefi ile İsrail arasındaki yakın ilişkilere değiniyor ve "birçok İsrailli lider Zulu lideri, Buthelezi'yle resmi temaslarda bulunmuştur. Başbakan Peres, dışişleri bakanı Şamir, eski dışişleri bakanı Abba Eban onun onuruna yemek vermiştir; David Kimche de

İsrail GüneyAfrika'daki Zulu kabilesini uzun yıllar "kontra" güç olarak kullandı. Zuluların yaptığı her eylem, ırkçı beyazlara yarıyordu. Bugün de Zulular Mandela yönetimine karşı eylem halindeler. Son olarak Zulu kralı Goodwill Zwelithini (resimde sağa), Mart 1994'te kendi devletini ilan etti. Bu "devlet"in başbakanı ise İsraillilerin yakın dostu, Ikatha Partisi lideri Buthelezi (resim solda).

Buthelezi'ye yardım etme sözü vermiştir" diyor.[38]

Buthelezi'nin 1985'teki İsrail ziyareti sırasında bir de gizli bir anlaşma yapılmış ve Zulu kabilesi içinden oluşturalacak paramiliter "ölüm timleri"nin İsrail tarafından eğitilmesi kararlaştırılmıştı. Bu anlaşma gereğince 1986 yılında 200 Ikatha militanı İsrail'e giderek eğitim gördü. Eğitim, suikast teknikleri, gerilla savaşı gibi "konular" üzerineydi. Bu militanlar, Afrika Ulusal Kongresi lider ve üyelerine karşı yıllarca kanlı saldırılar düzenlediler. Ayrıca Ikatha'nın istihbarat servisi sorumlusu Zakhele Khumalo da İsrail'de eğitim görmüştü.[39]

Ancak İsrail'in tüm bu yardımlarına rağmen, apartheid rejiminin krizi gittikçe büyüdü ve sonunda F. D. Clerk'in Başkanlığındaki beyaz rejim, tavizler vermek sonunda kaldı. Birbirlerini izleyen tavizlerin sonunda ülkede ilk kez siyahların da katıldığı genel seçim yapıldı. Nisan 1994'te Güney Afrika'da zencilerin de katıldığı seçimleri, Nelson Mandela'nın liderliğini yaptığı Afrika Ulusal Kongresi (ANC) kazandı.

Ancak Mandela'nın seçimi kazanmış olması, ülkedeki beyaz hegemonyasının sona erdiği anlamına gelmiyor. Mandela'nın önündeki ilk engel şu anda ki anayasal düzen. Beyazların hazırlayıp bugüne kadar Güney Afrika'daki eşitsizlik üzerine kurulu düzenin temeli olan anayasayı değiştirmek için % 67'lik bir oran gerekiyor. Bu oran ANC'nin mevcut oy potansiyelinin üstünde. Yani Beyazlar ve diğer muhalif gruplardan bir kısım seçmen ANC'yi desteklemediği sürece zencilerin anayasayı değiştirebilmesi imkansız görünüyor.

Nitekim İsrail'in ülkedeki "kontra" gücü olan Zulular da bir yandan çalışmalarını sürdürüyorlar. Zuluların yaptığı her eylem, ırkçı beyazlara yarıyor. Son olarak Zulu kralı Goodwill Zwelithini, Mart 1994'te kendi devletini ilan etti. Bu "devlet"in başbakanı ise Inkatha Partisi lideri Buthelezi, İsrail'in yakın dostu... Buthelezi, Nisan ayında seçimleri boykot edeceğini açıklamışken, sonra bundan vazgeçerek siyahların aleyhine olarak seçimlere katıldı. Bugün Başkan Mandela, ırkçılığı tamamen ortadan kaldırmakla beraber, Inkatha men-

suplarının neden olduğu terör eylemlerini de engellemek zorunda. Eğer Zuluları kontrol altına alamazsa, bu eylemler, ırkçı beyazların elinde bir daha ki seçimde önemli bir koz haline gelecek. Bu nedenle ırkçılar (ve onların arkasındaki İsrail) destekledikleri bu sürtüşmenin büyümesini bekliyorlar.

Güney Afrika Cumhuriyeti Türkiye elçisi Cornelius Jacobs, "Mandela'nın bir başkan olduğunu ama gücünün ne kadar etkili olabileceğine dair şüpheli ifadelerde bulunarak bir daha ki seçimlerde De Klerk'in tekrar başkan olacağından çok emin olduğunu" hatırlattı. (5 Mart 1994 tarihinde TGRT'de yayınlanan "Dünyaya Bakış" programında Cornelius Jacobs'la yapılan röportajdan)

Güney Afrika'nın kaderini zaman gösterecek. Ancak beyazların aynı İsrail'in Ortadoğu'da yaptığı gibi sahte bir barış ve bir tür "stratejik geri adım"la kendi hegemonyalarını sağlamlaştırmaya çalıştıkları bir gerçek. Güney Afrikalılar'ın bu konuda İsrail kadar başarılı olup olamayacaklarını ilerleyen yıllarda göreceğiz...

Rodezya'nın Zimbabve'ye Dönüşümü ve İsrail'in Irkçı Rejimi Yaşatma Mücadelesi

Rodezya'nın öyküsü, büyük ölçüde Güney Afrika'nınkine benzer. Ülke, ilk olarak Güney Afrika'daki elmas madenlerini ele geçiren ve sonra da bölgede dev bir finans imparatorluğu kuran İngiliz Yahudi finansör Cecil Rhodes tarafından kurulmuş ve ismini de Rhodes soyadından almıştı. İngiltere tarafından sömürgeleştirilen ülke, 1965 yılına kadar bir İngiliz sömürgesi olarak kaldı. O tarihte ülkeyi terkeden İngilizler, geride ülkedeki beyaz azınlığın yönettiği bir başka baskı rejimi bıraktı. Bu rejim dolayısıyla ülkeye Beyaz Rodezya adı veriliyordu. Ancak Ian Smith'in önderliğindeki beyazların bu egemenliği çok sürmedi; 1980 yılında ülkedeki iktidarı siyah çoğunluk ele geçirdi. Siyahların ilk işi, Cecil Rhodes'un temsil ettiği beyaz sömürgeci mirası ortadan kaldırarak, ülkenin adını Zimbabve olarak değiştirmeleriydi.

Irkçı Beyaz Rodezya rejimine karşı savaşan siyah gerillar.

Beyaz Rodezya'nın siyah çoğunluğa karşı sürdürdüğü mücadelenin en büyük destekçileri ise tanıdık güçlerdi. Yahudi sermayesinin elindeki büyük Amerikan petrol şirketleri Mobil, Texaco ve Standard Oil hepsi birer Rockefeller şirketidir Beyaz Rodezya'yı ayakta tutabilmek için ellerinden gelen yardımı yapmışlardı.[40]

Beyaz Rodezya'ya verilen diğer büyük destek de İsrail'dendi. Yahudi Devleti, ülkedeki beyaz azınlığı iktidarda tutabil-

mek için elinden geleni yapmıştı. Gerçi İsrail dünya kamuoyuna farklı bir görüntü çiziyor ve ırkçı rejime uygulanan yaptırımları desteklediği imajını veriyordu, ancak bu bir aldatmacaydı ve İsrail'in "ikili politika" geleneğinin yine bir örneğini oluşturuyordu.

Hallahmi, "İsrail'in kendini Rodezya'daki beyaz iktidarın devamına adadığını" not ettikten sonra, iki ülke arasındaki ilişkileri aktarıyor. İsrail farklı alanlarda ırkçı rejime destek vermişti. 1977'de Rodezya'ya yüklü miktarda Uzi hafif makineli tüfekleri yollandı. Buna ek olarak, Rodezya "Ruzi" adındaki kendi Uzi versiyonlarını üretme hakkını kazandı. Ruzi, Rodezya ordusunda ve polisinde standart silah haline geldi. 1978 yılında, Tel-Aviv'den Rodezya rejimine 11 tane Amerikan yapımı Bell 205 helikopteri yollandı. Bu, ülkeye konmuş silah ambargosunun da açıkça çiğnenmesi anlamına geliyordu. Rodezya rejimi, bu helikopterleri karşı-gerilla operasyonları için, yani siyah halkın direnişine karşı kullandı.[41]

İsrail, siyah halkın direnişine karşı Rodezya rejimine başka yönlerden de yardım etti. Rodezya, o sıralar sömürge yönetiminden yeni kurtulmuş olan "radikal" komşusu Mozambik'le sık sık sınır çatışmalarına giriyordu. Rodezya'daki siyah direniş hareketi de Mozambik'te üslenmişti. İsrailli askeri uzmanlar, ırkçı rejimin "sınır güvenliği" sorununu da giderdiler: General Abraham Orly'nin yönetimindeki bir İsrail firması, Mozambik ve Rodezya arasında 500 millik bir "güvenlik kuşağı" oluşturdu. 1976'da bir Rodezya askeri heyeti İsrail'e gelerek üst düzey yetkililerle görüşmüştü.[42]

Ancak İsrail'den gelen tüm bu yardımlar yeterli olmadı. 18 Nisan 1980 günü, ülke siyah halkın yönetimine geçti ve "Zimbabve"ye dönüştü. O gün, İsrail için kötü bir gündü...

Kenya ve Fildişi Sahilleri'nin Hırsız Liderleri ya da İsrail'in Yakın Dostları

Kenya, her zaman için Batı yanlısı bir ülke olmuştur. Belki de bunun bir yansıması olarak, Kenya liderlerinin ortak özelliği, büyük miktarda haksız kazanç sağlamalarıdır. Örneğin 1964'de ülkenin bağımsızlığına önderlik eden Jomo Kenyatta, bir süre sonra boğazına kadar yolsuzluğa batmış ve ülkenin zenginliğini adeta kendi yakın çevresine bölüştürmüştür. Ayrıca kendi kabilesi olan Kikuyu'ya ülkedeki diğer kabilelere göre son derece adaletsiz bir kayırma politikası uygulamış, diğer kabilelere baskı uygulamıştır. 1978'de bu kez de Kikuyulu olmayan bir Başkan, Daniel Arap Moi iktidara gelmiş, ancak onun rejimi de en az bir önceki kadar baskıcı olmuştur. Moi rejiminin bir diğer özelliği de, aynı önceki gibi dev boyutlarda yolsuzluklara sahne olmasıdır. Başkan Moi Afrika'daki en zengin insan olarak bilinir, çaldığı paralar sayesinde elbette...

İsrail, ABD'yle birlikte bu baskıcı ve "hırsız" rejimlerin başta gelen destekçisidir. Tom Mboya ve Kenyatta gibi ülke liderlerine düzenli ziyaretler yapan

Üstte, 1990'lı yıllara dek Fildişi Sahilleri'ni yöneten Felix Houphouet-Boigny. Yanda ise Kenya'nın eski lideri Jomo Kenyatta.

CIA, Kenya politikasına doğrudan müdahale etmiştir ve Nairobi İsrail'in ki de dahil olmak üzere bazı Batı istihbarat servisleri için bir üs olmuştur. Kenya'daki Mossad bağlantıları Temmuz 1976 Entebbe baskınında açıkça ortaya çıkmıştı. Bu operasyon Kenya desteği ve müdahalesi olmadan gerçekleştirilemezdi. 1980'lerde İsrail ve Kenya arasında son derece dostça ilişkiler mevcuttu. İsrail resmi görevlileri tarafından, Kenya'ya, birçok gizli temas yapıldı. Mart 1981'de iki İsrail temsilcisi Nairobi'ye gizli bir ziyarette bulundu; Dışişleri Bakanlığı Enternasyonal İşbirliği Bölümü Başkanı Rahamim Timor ve Mossad Afrika Bölge Şefi David Kimche. Aralık 1982'de Dışişleri Bakanı Yitzhak Şamir de Kenya'ya kısa bir ziyarette bulundu. O gece Yitzhak Şamir Nairobi havaalanında, şahsi güvenliği için İsrail'den yardım isteyen Başkan Mai ile görüştü. İlerleyen yıllarda resmi ilişkilerin azalması Kenya'nın İsrail silahlarını satın almasını durdurmadı.[43]

Kenya ile benzerlik gösteren bir diğer ülke de Fildişi Sahilleri'ydi. Batı Afrika'da yer alan ülke, 1960'da Fransız sömürge yönetiminden bağımsızlığını kazandıktan 1990'lı yıllara dek Félix Houphouët-Boigny tarafından yönetildi. Boigny, Batı yanlısı bir Üçüncü Dünya lideriydi yani baskıcı, otoriter ve "hırsız"dı. Başkent Abidjan'daki bir Fransız garnizonu tarafından desteklenen Boigny, ailesi ve yakın akrabaları ile birlikte ülkenin servetinin büyük bir bölümünü onyıllarca süren rejim boyunca İsviçre bankalarındaki hesaplarına aktardılar. Boigny'nin kendisi bir keresinde İsviçre bankalarında ki bu bankaların büyük bölümü Yahudi sermayelidir "milyarlarca dolar" biriktirdiğini övünerek söylemiştir. Bu yağma nedeniyle Afrika'nın ekonomik yönden en parlak ülkelerinden biri olan Fildişi Sahilleri, son dönemlerde hızlı bir inişe geçti.

Ve, doğal olarak, İsrail'in bu "hırsız" diktatörle ilişkileri çok iyiydi. Houphouët-Boigny, İsrail ve Güney Afrika'yla açık açık ilişki kuran birkaç Afrika liderinden biri oldu. Fildişi Sahilleri, diğer bazı Afrika ülkeleri gibi Yom Kippur savaşının ardından 8 Kasım 1973'de İsrail'le ilişkileri kestikten sonra da, diktatörün İsrail liderleriyle gizli ilişkileri aynı hızda devam etmişti... İsrail bu dik-

tatörü kullanarak Fildişi Sahilleri'ni, Mossad'ın Batı Afrika'daki en önemli üslerinden biri haline getirdi. Abidjan'daki Mossad istasyonu son derece aktifti ve hem diğer ülkelerle ilgili istihbarat yapmakta, hem de diktatöre rejimini koruması için yardım etmekteydi. Boigny ise iktidarı süresinde Yitzhak Rabin, Ariel Şaron, Yitzhak Şamir gibi İsrail liderleri ile sık sık gizli görüşmeler yaptı.[44]

Boigny İsrail'den aldığı taktiklerle 1990'ların ortasında hala iktidarını koruyor. "Hırsız" diktatör, 1990 yılında halkın isyana dönüşen tepkileri sonucunda çok partili sisteme geçileceğini ilan etti ve gerçekten de aynı yılın 30 Nisanında seçim yapıldı. Ancak Boigny'nin % 81.7 oy aldığı bu seçim çok açık bir biçimde hileli bir seçimdi. Muhalifler olayı bir "seçim maskaralığı" olarak nitelendirmişlerdi. Ancak 90'ına yaklaşan hırsız diktatör, hala "halka rağmen" iktidarda.

Gana ve Liberya: İstikrarlı Müttefikler

İsrail'in yakın ilişkiler kurduğu Afrika ülkeleri arasında Batı Afrika'nın iki önemli ülkesi, Gana ve Liberya da yer alır. Her ikisi de Batı yanlısı rejimlere sahip olan bu iki ülkede de İsrail ve Mossad aktif ol oynamıştır.

Gana, İsrail'in Afrika'da ilk yanaştığı ülkelerden biriydi. Batı Afrika ülkesi, İsrail için tüm siyah Afrika'ya müdahale edebilmek için bir atlama taşı görevini görmüştü. 1957'de Gana'ya giden ve Afrika'daki ilk İsrail büyükelçisi olan Ehud Avriel'in gerçekte bir Mossad ajanı oluşu, İsrail'in yaklaşımını açıklıyordu.

İsrail ve Gana arasında aynı zamanda askeri ve istihbarat işbirliği de kurulmuştu. Gana'nın hava kuvvetlerine en son teknolojiyle donatılmış askeri uçaklar temin edilir ve bunların eğitimi verilirken, istihbarat eğitimi de Mossad tarafından üstleniliyordu. Gana gizli servisindeki görevlilerin, Gana'nın İsrail'le diplomatik ilişkisi olmadığı zamanlarda bile Mossad'la bağlantı içinde oldukları bilinen bir gerçektir.[45]

1847'de özgürlüklerini kazanan Amerikalı siyah kölelerin kurduğu "özgürlük ülkesi" Liberya, tarihi boyunca Batı'nın, özellikle de Amerika'nın istikrarlı bir müttefiki oldu. Amerika'nın ülkedeki askeri üsleri, askeri uçakları için istediği zaman kullanabileceği havaalanları, Liberya'nın Batı yanlısı tutumunun örnekleridir.

Liberya eski Devlet Başkanı Samuel Doe İsrail yapımı Galil tüfeği ile...

Bu istikrarlı ittifak içinde İsrail'in de yer almaması düşünülemezdi. İsrail 1950'lerden beri Liberya ile bağlantı kurdu. 1944'den 1971'deki ölümüne kadar görevde kalan Başkan William Tubman 1960'larda İsrail'i ziyaret etti. Liberya'nın "Siyah Siyon" olduğunu belirten Tubman, iki ülkenin birbirine çok benzediğini söylemişti.

İsrail, Liberya ile diplomatik ilişki içinde olmadığı yıllarda (1973-1984), Liberya önde gelenleri ve askeri liderleriyle Charles Rosenbaum adlı bir Mossad ajanı aracılığıyla bağlantı kuruyordu. Ariel Şaron tarafından Kasım 1981'de yapılan gizli bir ziyaret, iki ülke arasındaki ilişkilerde yeni bir başlangıcı belirledi, sonradan bir Liberya delegasyonu da yine gizli olarak İsrail'i ziyaret etti. Başkan Samuel Doe'nin rejimi "iç güvenlik" yani gizli polisin ve iç istihbarat servislerinin eğitimi konusunda İsrail yardımı aldı. Amerika'da zedelenen imajını düzeltmeye ve Amerika'daki Yahudi örgütlerinin desteğini kazanmaya çalışan Liberya, bu hedeflerine ulaşmak için diplomatik ilişkilerini yenilemeye ihtiyaç duydu. İsrail Başkanı Haim Herzog Liberya'ya bir ziyaretinde İsrail'in, Liberya ekonomisini geliştirmede tüm dünyadaki Yahudileri devreye sokacağını ilan etti.[46] Çünkü Amerika'daki Yahudi lobisini kullanarak IMF'yi yönlendirebilen İsrail, istediği rejime krediler verdirebiliyordu.

İsrail'in IMF Kartı

İsrail Liberya'da devreye soktuğu bu "IMF kartı"nı Afrika'da sık sık oynuyordu. Daha önce değindiğimiz gibi Mossad ajanı Meir Meyouhas da IMF'yi devreye sokarak Zaire diktatörü Mobutu'ya iyi şartlı krediler verilmesini sağlamıştı.

Ancak IMF kartı her zaman İsrail'in dostlarını desteklemek için kullanılmıyordu. Aksine, çoğu Afrika ülkesi IMF aracılığıyla fakirleştiriliyor ve İsrail ve Batılı güçlerin egemenliğine girmeye mecbur bırakılıyordu. IMF'nin "iyi ettiği" bu ülkelerden biri, Somali'ydi. Ottawa Üniversitesi öğretim üyelerinden Prof. Dr. Michael Chossudovsky, Fransız Le Monde Diplomatique dergisinin Temmuz 1993 sayısında "IMF Somali'yi nasıl iyi etti" başlıklı uzun makalesinde bu konuyu ayrıntılarıyla anlatmış ve belgelendirmişti.

IMF, çoğu ülkeyi benzer "iyi etme" yöntemleri kullanarak fakirleştirdi. İçinde bulundukları ekonomik krizden kurtulmak için IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşlardan yüksek faizli krediler alan Afrika ülkeleri, bir türlü ilerlemeyen projeler yüzünden borç bataklarına girdiler. Bu durumdan kurtulmaları için gerekli 'kurtarıcı tavsiyeler' ise yine IMF ve Dünya Bankası'ndan geldi. Bir numaralı tavsiye, günümüzde de pek çok ülkede sihirli reçete sanılan özelleştirmeydi. Ancak özelleştirme (özellikle acil olarak uygulanmaya konulanları) programları fakir Afrika ülkelerinde olumsuz sonuçlar doğurdu.

İlginçtir, IMF tam da İsrail'in izlediği politikayı izliyor ve kıtadaki faşist diktatörleri destekliyordu. Afrika'daki halk talepleri ise IMF'den hiç itibar görmüyordu. Afrika Sendikalar Birliği Genel Sekreteri Hassan Sunmonu, Herald Tribune gazetesinde, Dünya Bankası'nın Afrika sorunlarıyla görevli Başkan Yardımcısı Edward Jaycox'a atfen yazdığı açık mektupta, IMF'nin bu misyonundan şöyle söz ediyordu:

> ... Edward Jaycox'a gösterdiği entellektüel dürüstlük için teşekkür ediyorum. Kendisi geç de olsa Dünya Bankası ve IMF'nin Afrika'ya ilişkin programlarının

başarısızlığa uğradığını kabul etmiştir. Örgütümüzün üyeleri, IMF ve Dünya Bankası'nın koyduğu vahşi şartlar çerçevesinde Afrika'da fakirlik ve dış borcun artacağını adeta haykırmışlardı. Banka ve IMF gerçekten de dolaylı olarak askeri veya tekil diktatörlükleri desteklemişlerdir. Çiftçilerin Dünya Bankası ve IMF programlarına karşı protestosu vahşi biçimde bastırılmıştır.
Bu iki organizasyonun belki de Afrika'ya en büyük zararları, dayattıkları tarım politikasında olmuştur. Fakir Afrika ülkeleri gıda maddesi üretimini terketmiş yerine kakao, kahve, pamuk, kauçuk üretimine zorlanmışlar, gıda maddesini Avrupa ve Amerika'dan ithal etmeye mecbur bırakılmışlardır. Son 10 yılda Afrika'dan borç faizi olarak 100 milyar dolar çekilmiştir. Afrika dışarıya her ay yaklaşık 1 milyar dolar ödemiştir. Buna ek olarak üç yılda kamu kuruluşlarını özelleştirmek zorunda bırakılmışlardır. Unutulmasın ki İngiltere, Başbakan Thatcher yönetiminde 12 yılda kamu kuruluşlarının ancak % 17'sini özelleştirebilmiştir. Dünya Bankası ve IMF'ye egemen ideologların, çok uluslu dostlarını ve Afrika'daki yerel ortaklarını zengin etme pahasına Afrika'nın refahı ve geleceğini ipotek altına soktuklarından şüphelenmekteyiz. Dünya Bankası'na ve IMF'ye şu çağrıda bulunuyoruz:
- İnsana ve ve kalkınmaya ters düşen programlardan vazgeçin.
- Zengin veya fakir bütün ülkelerin kendilerine özgü kalkınma yöntemlerini kendilerinin geliştirmesine olanak verin.
- Afrika ülkelerinin hükümetlerine, kendi ekonomi politikaları üzerindeki egemenliklerini iade edin.[47]

IMF'nin izlediği politikanın İsrail'in hesaplarına uygun olduğuna bir kez daha dikkat etmek gerekir. Örgütün İsrail'le uyumlu çalıştığının göstergelerinden biri, bu finans kurumunun Afrika ülkelerine dayattığı ekonomik kararların, kıtada faaliyet gösteren İsrail şirketlerine, ya da Yahudi sermayeli Batılı şirketlere yaramasıdır. Bu noktada özellikle özelleştirme ilgi çekicidir. IMF'den özelleştirme tavsiyesini alan devletler, kuruluşlarını satışa çıkararak bunları işletmek üzere yabancı firmalara çağrı göndermişlerdir. Belki ülke, sattığı kuruluşlarla belirli bir gelir elde eder, ancak bu gelir, dış borç ödemesi, bütçe açığını kapatma veya ithalat ödemesi olarak kısa zamanda erir... Satışlar beklenen kurtuluşu getirmediği gibi devlet zenginlik kaynakları üzerindeki haklarını kısa bir süre içinde yitirmiş olur. Bu noktada devreye yabancı şirketler girer. Bu şirketler ya aralarında Yahudi işadamlarının olduğu ortaklıklar ya da doğrudan İsrail şirketleridir. Afrika üzerindeki 18 ülkede faaliyet gösteren De Beers, CSO (Merkezi Satış Organizasyonu) ve Red Sea Incoda gibi büyük Yahudi şirketleri kıtanın büyük yeraltı zenginliklerinin neredeyse tümüne sahiptirler. Bu sayede faaliyet gösterdikleri ülkelerin ekonomilerini de yönlendirmektedirler. Zaten İsrail'in Afrika'daki stratejilerinden biri, hedef ülkelerde, kendi kontrolünde endüstriyel ve ticari organizasyonlar oluşturmak ve bunların hükümetler üzerinde baskı kurmalarını sağlamaktır.

Afrika ülkelerine IMF'nin yardımıyla uzanan İsrail şirketlerinin en önemli yönü ise sözkonusu ülkeler üzerinde kurdukları ekonomik kontrol değildir. En önemli yön, bu şirketler aracılığıyla Mossad ajanlarının ülkeye sızmasıdır. Örneğin etkili İsrail şirketi Red Sea Incoda, böyledir: İsrailli gazeteciler Dan Raviv ve Yossi Melman, Red Sea Incoda'nın Mossad'ın paravan şir-

keti olduğunu ve şirketin yöneticiliğini yapan Asher Ben Natan adlı İsraillinin de bir Mossad ajanı olduğunu bildirirler.[48]

IMF tarafından fakirleştirilen Afrika ülkelerinin tarımsal açığı da ilginç bir biçimde İsrail tarafından karşılamaktadır. İsrailliler, Afrika ülkelerine tarımsal verimi artırma teklifi götürdüler ve bu teklif kabul edilince de ülkeye "tarım danışmanları" gönderirler. Ancak bu "tarım danışmanları"nın büyük bir bölümü Mossad ajanıdır. Eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky, İsrail'in "tarımsal yardım" görüntüsü altında pek çok ülkeye Mossad ajanlarını yerleştirdiğini bildirmektedir.[49]

İsrail'in Afrika Stratejisine Genel Bir Bakış

Önceki sayfalarda incelediğimiz bilgiler, İsrail'in kara kıtada onyıllardır olağanüstü bir aktivite içinde olduğunu ve pek çok Afrika ülkesinin politikasına doğrudan karıştığını, liderler devirip, yeni liderler başa getirdiğini gözler önüne sermektedir.

Bu arada İsrail'in Afrikalı liderlere yanaşmak için kullandığı yöntem ilginçtir. İsrail, Afrikalı liderlerin kafasına, kendisinin gelişmekte olan Asya-Afrika dünyasının tarihi, coğrafi ve siyasi bakımdan kopmaz bir parçası olduğunu yerleştirmeyi hedefler. Bu nedenle İsrailli devlet adamları, çeşitli Afrika ülkelerinin devlet başkanları, bakanlar ve iş adamları gibi nüfuzlu kişilerini ülkelerine davet ederler. Bu kişilerle yapılan resmi veya gayri resmi görüşmelerde, İsrail'in üzerindeki Arap baskısına rağmen yürütülen siyaset, terörle mücadele, üretim ve teknoloji alanlarında gösterdiği büyük başarı dile getirilir. Görüşmede, genel olarak gelişmekte olan ülkeler, özel olarak da Afrika devletleri için İsrail'in vazgeçilmez parlak tecrübeleri sayesinde oynayacağı faydalı rolü ayrıntılarıyla anlatılır. Arada, İsrail'in Afrika ile olan ilişkilerinde siyasal tutkulardan uzak olduğu özellikle vurgulanır.

İsrailliler Araplarla savaşarak bağımsız bir Yahudi devleti kurmalarını, Afrika ülkelerinin sömürgeci güçlere karşı verdiği savaşa benzeterek paralellik kurarlar. Onlara göre İsrail ile yapılan işbirliği kendileriyle ilişki kuran Afrika ülkesini özgürlük kahramanı haline getirebilir. Yani İsrail Afrika ülkelerine "ben de sizin gibi sömürgecilikle savaştım" mesajı vermektedir. Oysa bu büyük bir aldatmacıdır: Çünkü İsrail'in kendisi sömürgeci bir güçtür. Eski Mossad şeflerinden Isser Harel Afrika ile ilgili olarak şöyle der:

> Siyahlarla nasıl konuşulması gerektiğini biz çok iyi biliyoruz. Avrupalılar Afrika'yı terkettiler ve kıtanın kapısı açıldı. Ve bizim dışımızda o kapıdan hiçbir beyaz giremedi. Biz bunu başardık, çünkü siyahlar bizim emperyalist olabileceğimizi hiç düşünmediler. Burada kök salabilen tek güç biz olduk.[50]

Gerçekten de Avrupalı güçlerin dekolonizasyon dalgası ile kıtayı terketmesinin ardından bölgeye İsrail girmiş ve kıtada yeni bir kolonizasyon (sömürgecilik) dönemi başlamıştır. Ancak İsrail'in başlattığı kolonizasyon, yalnızca ekonomik sömürgecilik değildir. Aksine, İsraillilerin asıl hedefi, çoğu kez,

Afrika ülkeleri üzerinde politik denetim sağlamak, kıtayı radikalleşmekten uzak tutmak ve halk hareketlerini bastırmaktır. Bu nedenle İsrail'in koloniciliği, kıtaya en başta faşizm getirmiştir.

İsrail'in Afrika faaliyetleri bugün de aynı hızla sürmektedir. En son olarak 1994 yılının başında Kongo'dan gelen bir haber, Yahudi Devleti'nin Ortadoğu'daki sözde barış sürecine rağmen Afrika'daki militarist düzenin büyük bir ortağı olduğunu bir kez daha ortaya koymuştu. "İsrail'i Davet Eden Darbeciler" başlığıyla basına yansıyan habere göre, Kongo Devlet Başkanı Pascal Lissouba'nın muhalifleri, darbe yapmak için İsrail'den paralı asker ve askeri teçhizat istemişlerdi. Kendilerini Kongo Liberal Partisi olarak tanıtan muhalifler, İsrailli yetkililer ve işadamlarıyla görüşerek darbenin hazırlanması için destek aramışlar ve bu yardım karşılığında iktidarı ele geçirmeleri halinde petrol ve maden sektörlerinde İsrail'e büyük imtiyazlar vereceklerini söylemişlerdi.[51]

Peki İsrail'in böylesine dev bir aktivite içine girmesi, böylesine geniş bir strateji izlemesi ne ile açıklanabilir? Çoğu "normal" ülke, örneğin Türkiye için, Afrika'nın uzak bir köşesinde kimin iktidara geldiği pek fazla önem taşımaz. Hiçbir "normal" ülke, kendisinden onbinlerce kilometre uzaklıktaki Üçüncü Dünya ülkelerinde rejimleri yıkmaya ya da ayakta tutmaya çalışmaz. Demek ki, İsrail "normal" bir ülke değildir. Dünyanın uzak köşelerinde olup bitenler, Yahudi Devletini çok yakından ilgilendirmektedir.

Bunun bize gösterdiği sonuç ise daha önemlidir: İsrail, tüm dünyayı kapsayan bir hedef peşindedir ve tüm dünya üzerinde hesapları vardır. Hallahmi buna "İsrail'in global stratejisi" diyor. Dünyadaki hemen her politik mücadelede İsrail bir taraftır. (İsrail'in Amerika'daki uzantısı olan Yahudi lobisi de aynı kuralı uygulamaktadır. Yahudi lobisinin hedefi haline gelen ve bu nedenle Başkan Clinton'ın isteğine rağmen Savunma Bakanı olamayan Amiral Inman, bu konuda "eğer onlarla (Yahudilerle) birlikte değilseniz, onların düşmanısınızdır" demişti.)

Bu ise ancak, İsraillerin bir "dünya egemenliği" peşinde oldukları ile açıklanabilir. İsrail, dünya için belirli bir sistemi, belirli bir modeli, yani Düzen'i uygun görmektedir ve tüm dünyanın da bu Düzen'e boyun eğmesine çalışmaktadır. Bu boyun eğdirme stratejisi içinde İsrail'in en büyük düşmanı da, Düzen'e tepki duyan halklardır. İşte bu nedenle İsrail dünyanın dört bir yanındaki faşist rejimlere destek olmakta, onlara işkence yöntemleri öğretmekte, onları silahlandırmakta ve gizli polislerini eğitmektedir. Çünkü faşizm, halkların güç kullanılarak baskı ve kontrol altına alınmasına yaramaktadır.

İsrail'in dünyaya kabul ettirmeye çalıştığı Düzen ise önceki bölümlerde de incelediğimiz gibi Kuran'da haber verilen "İsrailoğullarının ikinci yükseliş ve bozgunculuğu"na karşılık gelmektedir. İsrail'in Üçüncü Dünya'nın öteki bölgelerindeki faaliyetleri de bunu doğrulamaktadır. Örneğin Orta ve Latin Amerika, "İsrailoğullarının bozgunculuğu"nu çok yakından hisseden bir başka Üçüncü Dünya parçasıdır.

Orta ve Latin Amerika: İsrail'in Uzaktaki Gölgesi

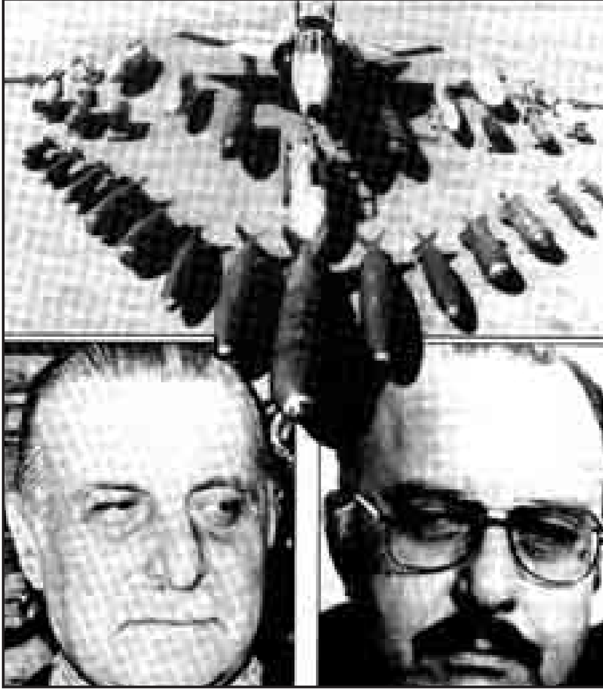
Orta ve Latin Amerika, on yıllardır en karmaşık, en istikrarsız bölgelerin başında gelir. Bölgede egemenliğini sürdüren faşist rejimler, askeri cuntalar, iç savaşlar, uyuşturucu kartelleri, gerilla grupları (ya da kontrgerilla grupları) bölgeyi bir terör ve kaos atmosferine sokmaktadır. Kıtayı kendi "arka bahçesi" olarak kabul eden ve kendinden bağımsız herhangi bir rejimin yaşamasına izin vermeyen ABD'nin yüzyılın başından bu yana süren askeri müdahaleleri ya da CIA operasyonları ise bölgedeki durumu çok daha kötüleştirmiştir. ABD Başkanı Franklin D. Roosevelt, ülkesinin bölgeye olan yaklaşımını şöyle ifade etmişti: "Herhangi bir Orta Amerika hükümetinde 1-4 milyon dolara bir devrim yaratabiliriz. Başka bir deyişle, bu yalnızca bir fiyat sorunudur." [52]

Noam Chomsky, kitaplarının büyük kısmında ABD'nin Orta ve Latin Amerika'da uyguladığı politikaları sert biçimde eleştirir ve ülkesinin bölgeye ancak ve ancak terör ihrac ettiğini ortaya koyar. "Amerika'nın en parlak eleştirel beyini" sayılan yazar, Amerika'nın Orta ve Latin Amerika halklarına çektirdiği acıları, ülkesinin sahip olduğu "Culture of Terrorism" (Terörizm Kültürü)ne bağlar. Chomsky'nin çalışmalarında, demokrasi ve insan hakları havarisi kesilen ABD'nin, bölge halkının çektiği acılarda, yaşadığı işkencelerde, hedef olduğu kurşun ve bombalarda ne denli büyük bir payı olduğunu açıkça görebilirsiniz.

Amerika'nın bölgedeki stratejisi, kendi stratejik ve ekonomik çıkarlarını koruyacak liderleri ayakta tutmak ve ötekileri iktidardan düşürmektir. Bu arada kıta halkının başına nelerin geldiği ise hiç sorun değildir. Amerika'nın desteklediği ve hepsi de faşist sayılabilecek olan liderlerin en belirgin politikası ise özellikle Soğuk Savaş dönemi boyunca, halka karşı acımasız bir devlet terörü uygulamak ve böylece itaati sağlamak olmuştur. Örneğin bir zamanlar Amerika'nın en yakın dostu olan Nikaragua diktatörü Somoza'nın kanlı rejiminin icraatları arasında; yedi yaşındaki bir çocuğun gerilla muamelesi görerek 12-30 yaşlarındaki erkek ve kadınların yanında kurşuna dizilmesi, erkeklerin cinsel organlarının kesilerek ağızlarına sokturulması ya da kadınların sokak ortasında ırzlarına geçilerek öldürülmesine kadar varan işkenceler yer alır.

Bölgeyi kendi arka bahçesi olarak gören Amerika'nın uyguladığı ve uygulattığı terör az-çok bilinen bir şeydir. Ama bu kan gölünün arkasında pek fazla bilinmeyen, pek fazla dikkat çekmeyen çok önemli bir ülke daha vardır. Bu ülkenin bölgeyi "arka bahçe" olarak görmesi mümkün değildir; kıtadan çok uzaklardadır. Ayrıca bölgede Amerika kadar ekonomik çıkarı da yoktur; bölge ülkelerine uzanan dev uluslararası şirketlere sahip değildir. Ama yine de bu ülke, Latin ve Orta Amerika'daki terörü var gücüyle desteklemektedir. Hem de Amerika'dan çok daha keskin, çok daha sınır tanımaz bir biçimde.

Bu ülke, elbette, İsrail'dir. Yahudi Devleti, tüm Üçüncü Dünya halklarının kontrol altında tutulması amacına yönelik olan "global strateji"si gereği, bölgeye büyük ilgi göstermektedir. Orta ve Latin Amerika'nın en kuytu köşele-

Latin Amerika'daki diktatörlerin tümü, arkalarındaki İsrail desteği ile iktidarda kalabilmiştir. Yanda, bu diktatörlerden ikisi: İsrail'in bölgeye bol miktarda sattığı Kfir bombardıman uçağının altında, Arjantinli faşist cunta lideri General Viola (solda) ve Nikaragual diktatör Anastasio Somoza...

rinde Mossad ajanlarına, İsrailli askeri uzmanlara, işkence timlerine ya da ölüm mangalarına rastlayabilirsiniz. Faşist rejimlerin ya da faşist eğilimli gerilla gruplarının hemen hepsinin elinde İsrail yapımı Uzi ve Galil marka otomatik silahları görebilirsiniz. İsrail, en az Afrika'da olduğu kadar, Orta ve Latin Amerika'da da faaldir. Benjamin Beit-Hallahmi, Latin ve Orta Amerika'yı "İsrail'in uzaktaki gölgesi" olarak tanımlar ve şöyle der:

İsrail Latin Amerika'da sadece dostlar değil, aynı zamanda hayranlar da kazanmıştır. Şili'den General Augusto Pinochet, Guatemala'dan General Romeo Lucas Garcia, El Salvador'dan Roberto D'Aubisson ve Paraguay'dan General Alfredo Stroessner İsrail hayranlarından birkaçıdır. Nikaragua'daki Anastasio Somoza Debayle de onlar gibidir. Latin Amerika askeriyesinin tümü, İsrail'in sertliğine, vahşiliğine, acımasızlığına ve etkinliğine hayrandır.[53]

İsrail'in Orta Amerika faaliyetlerinin merkezi, Guatemala'nın başkenti Tegucigalpa'da kurulu olan Mossad istasyonudur. Son derece gelişmiş olan istasyon Mossad şef yardımcısı tarafından yönetilir ki, bu da önemli ve etkili bir Mossad üssü olduğunun göstergesidir. Mossad, bu istasyon ve ülkelere dağılan ajanları sayesinde, bölgedeki pek çok "müttefik" gerilla grubuna eğitim vermektedir...

1975'de İsrail bölgeye büyük bir silah satıcısı olarak girmişti. Bölgeye İsrail tarafından sadece 1984'de 22 milyon dolarlık silah satışı yapılmıştır.54 Küçük askeri güçlerin yer aldığı Orta Amerika'da bu çok büyük bir rakamdır. (Karşılaştırmak gerekirse, Ortadoğu'daki 10.000 tanka karşılık Orta Ameri-

ka'nın tümünde 200 tanktan az vardır. Bölge öylesine az gelişmiştir ki askeri teknolojide 500 silaha, bir ulaşım uçağına ve birkaç jete sahip olmak ölüm ve baskı teknolojisinde yaptığı fark açısından büyük önem taşır).

İsrail'in Orta Amerika'ya sattığı askeri malzemenin önemli bir kısmı da İsrail yapımı değildir. Almanya'da üretilen Mauser-98 tüfekleri piyasadan kalktıktan sonra, İsrail tarafından Guatemala'ya satılmıştır. Ayrıca İsrail bölgeye çok sayıda Sovyet yapımı silah da satmıştır. Böylece İsrailliler, sattıkları bu silahların kendileriyle bir ilgisi olmadığını öne sürebilmektedirler.

Ancak İsrail'in silah satışında neden bölgede bir numara olduğu ve neden İsraillilerin Orta Amerika'da bu denli popüler ve etkili oldukları sorusu akla gelmektedir. Çünkü Amerika İsrail'den de büyük bir silah kaynağıdır, bölgeye daha yakındır ve sonuçta da bölgeyi "arka bahçe" olarak görmektedir. Amerikalıların bu özelliklerine karşın İsrail nasıl olup da bölgede bir numaralı silah ve ilham kaynağı olabilmektedir?

Hallahmi, bu soruya cevap verirken, Yahudi Devleti'nin Orta Amerika'da bu denli popüler olmasının sırrını, "İsrail farkı"nı, şöyle anlatıyor:

> Orta Amerikalı generaller genelde İsrail'e hayran olduklarını belirtirler, çünkü gördükleri İsraillileri pratik, etkili ve sert olarak tanımlarlar. İsrail'e hayran oluşlarının en büyük nedeni de, İsrail'i 'insan hakları saçmalığını umursamayan bir ülke' olarak görmeleridir. Önde gelen aşırı sağcı bir Guatemalalı politikacı bir röportajında 'İsrailliler şu insan hakları meselelerinin işlerini engellemesine izin vermiyorlar' demiştir, 'sen parayı ödüyorsun, onlar (silahları) getiriyorlar. Hiçbir soru sorulmuyor, oysa gringolar hiç de öyle değil'.[55]

Evet, Orta ve Latin Amerika faşistlerinin İsrail'i bu denli tutmalarının nedeni, Yahudi Devleti'nin kesinlikle "insan hakları" gibi bir endişesi olmamasıdır. İsrail, dünyanın en baskıcı, en katil rejimlerine seve seve silah satar ve bundan dolayı da hiçbir sorunla karşılaşmaz. Buna karşılık, Amerikalılar ("gringolar"), bu denli rahat davranamazlar. Çünkü Amerikan Kongresi insan haklarını öne sürerek sık sık Beyaz Saray'ın kirli işlerini engellemektedir. Aynı şekilde Amerikan toplumu da ülkelerinin faşist rejimlere destek olmasına eğer bu destekten haberdar olursa tepki gösterir. Vietnam savaşına, daha doğrusu ABD'nin Vietnam işgaline, gösterilen tepkiler bunun örneğidir.

Oysa İsraillilerin böyle bir sorunu yoktur. Onlar istedikleri rejimi desteklerler ve bu konuda ne siyasi kurumlardan, toplumdan tepki görmezler. İşgal altında yaşattığı insanların hiçbir hakkını tanımayan İsrailliler, doğal olarak "insan hakları" gibi bir kavramdan yoksundurlar ve Üçüncü Dünya'daki en rezil rejimleri büyük bir zevkle destekleyebilmektedirler.

Bu nedenle İsrail, Amerikan yönetiminin sıcak baktığı ancak desteklemekten çekindiği rejimlerin en büyük dostudur. Knesset (İsrail parlamentosu) üyesi Matityahu Peled, bu yüzden "İsrail, Amerika yönetiminin Orta Amerika'daki 'kirli iş' organizatörüdür" demektedir.[56] İsrail, Amerika'nın direk müdahale edemediği durumlarda da müdahale etme serbestisine sahiptir. Tıpkı Rodezya, Güney Afrika ve İran'da olduğu gibi.

Son 20-30 yılda Orta ve Latin Amerika'daki İsrail aktivitelerine baktığımızda standart bir tablo ile karşılaşırız. Bölge devletlerinin hemen hepsinde faşist rejimler ile halk arasında büyük bir gerginlik yaşanmıştır. Halkın büyük bir bölümü rejime tepki duyuyor, bunu bilen rejim tarafından da "düşman" olarak görülüyor ve baskı altına alınıyordu. Faşist rejimler ve onlara destek olan Amerika ve İsrail, çoğu kez bu halkları "komünist" olmakla suçluyor ve komünizmle mücadele ettiklerini söylüyorlardı. Oysa bu bir aldatmacaydı. Faşist rejimlere karşı gelişen halk hareketleri "komünist" değildi, aksine bu halk hareketlerinin ardındaki en önemli güç, Kilise'ydi. Büyük bölümü Katolik olan kıtada, Kilise insan haklarını, eşitliği, adaleti savunan örgütlü bir güç olarak faşist rejimlerin ve onların destekçilerinin en büyük boy hedefi oldu. Bu nedenle de bölgedeki devlet terörü, en başta Katolik din adamlarını hedef aldı. (Bu tablo, yüzyıllar boyu Düzen'le çatışmış olan Katolik Kilise'sinin "direnişçi" mirasının, Vatikan'da olmasa da, Latin Amerika'da hala sürmekte olduğunu gösteriyor.)

Şimdi, bu bilgilerin ardından, Yahudi Devleti'nin Orta ve Latin Amerika'da akıttığı kanları ülke ülke incelemeye başlayabiliriz.

Guatemala'da Akan Kanlar ve İsrailli İşkence Uzmanları

Orta Amerika'nın en kanlı ülkelerinden biri Guatemala'dır. Meksika'nın güneyindeki bu küçük ülke, 1950'lerin ortasından bu yana, halkı "düşman" olarak gören faşist rejimler tarafından yönetildi. 1954'de ülkenin ilk ve tek seçilmiş başkanı olan Jacobo Arbenz, aşırı sağcı bir askeri cunta tarafından devrilmişti. Bu cuntanın baskıcı rejimine karşı halk arasında örgütlenen bir gerilla hareketi doğdu.

Bu, rejimin halkın tümünü düşman olarak görmesi için yeterliydi. 1960'larda sistemli bir devlet terörü başlatıldı. Amnesty International, yalnızca Ekim 1966 ve Mart 1968 tarihleri arasında aralarında çok sayıda din adamının da yer aldığı 8 bin Guatemala yurttaşının rejimin kurduğu "ölüm mangaları" tarafından infaz edildiğini bildirmişti. 1972'de bu ölüm mangalarının kurbanlarının sayısı 12 bine, dört yıl sonra da 20 bine çıktı. Roma Katolik Piskoposlar Konferansı, hükümetin izlediği politikayı tek kelimeyle "soykırım" olarak nitelemişti. Amerikalı yazar William Blum, The CIA: A Forgotten History adlı kitabında Guatemala rejiminin işkence yöntemlerini şöyle anlatır:

> Rejim hakkında eleştiri yaptığı duyulan ya da gerilla grubuna üye olduğu düşünülen insanlar, gizli polis tarafından evlerinden zorla alınarak bilinmeyen yerlere götürülürler. Çoğunluğunun işkence edilmiş ya da yakılmış cesetleri bir kaç gün sonra bir yol kenarında elleri arkadan bağlı olarak ya da bir nehir kıyısında plastik bir torba içinde bulunur. Bazıları toplu mezarlara gömülmüştür. Bazı cesetlerde uçaklarla Pasifik okyanusuna atılmıştır. Gualan bölgesinde artık kimsenin balık avlamadığı söylenir; çünkü sular ceset doludur. Sudan çıkan cesetlerin arasında gözlerine iğne saplanmış olanlar vardır...
>
> Bir köyün gerillalarla ilgisi olduğu sanılırsa köye baskın düzenlenir ve tüm erkekler

Orta Amerika'daki faşist rejimler, iktidarlarını korumak için daima halkın ezilmesi yoluna gitmişlerdir. Bu nedenle, her faşist rejim gibi bu rejimler de özel eğitilmiş "güvenlik güçleri" kullanırlar. Bu "güvenlik güçleri", yanda, Guatemala ormanlarında "rejim muhalifi" arayan kontragerilla askerleri gibi çoğu kez özel eğitilmiş "ölüm timleri"dir. Söz konusu ölüm timlerinin arkasındaki en büyük destekçi ise İsrail'dir.

> bir daha hiç görünmemek üzere götürülürler.Ya da köydeki herkes öldürülür ve evler de buldozerle yıkılır. Ancak bu kurbanların hemen hemen hiçbiri, gerilla grubunun üyesi değildir... En çok kullanılan işkence yöntemi, içine böcek ilacı doldurulmuş bir torbanın kurbanın kafasına geçirilmesi ve başta cinsel organlar olmak üzere vücuda elektrik verilmesidir.[57]

William Blum, kitabında Guatemala yerlisi bir kadının ifadelerini aktarmaktadır. Ailesiyle birlikte "rejim muhalifi" olma suçundan sorgulanmaya götürülen Rigoberta Menchu Tum adlı kadın, 9 Aralık 1979 günü başına gelen olayları şöyle anlatmaktadır:

> 16 yaşındaki erkek kardeşim Patrocino ile beni Chajul'deki merkeze götürdüler ve günlerce işkence yaptılar. Başkan Lucas Garcia'nın ordusundan bir subay erkekleri bir kenara ayırdı... bir süre sonra Patrocino'yu gördüm; dili kesilmiş ve tırnakları sökülmüştü, korkunçtu! Bu arada subay bir konuşma yapmaya başladı. Her durduğunda, askerler, kardeşimin ve diğer erkeklerin kanlı vücutlarını sopalarla dövüyorlardı. Daha sonra tanınmaz haldeki vücutları dışarı çıkararak toprağın üstüne fırlattılar ve üzerlerine gaz döktüler. Daha sonra onları ateşe verdiler ve canlı canlı yaktılar. Bu arada etraftaki insanları da bunu seyretmeye zorluyorlardı.[58]

Bunlar yalnızca bir iki küçük örnektir. Guatemala'da önce General Romeo Lucas Garcia sonra da General Efrain Rios Montt tarafından yönetilen faşist cunta rejimi, benzeri şekillerde yüzbinden fazla insanı öldürmüştür. William Blum, rejimin güvenlik kuvvetleri tarafından "gözleri oyulan, testisleri kesilerek ağızlarına sokulan, elleri ve kolları koparılan" kurbanlardan, "göğüsleri kesilen" kadınlardan da söz etmektedir.

Peki böylesine kanlı, böylesine acımasız bir rejim kimin sayesinde ayakta durmaktadır? Noam Chomsky, bu konuda şöyle der:

Guatemala'da İsrailli danışmanlar görev yapmaktadır. Korkunç katliamlardan sorumlu olan Guatemala'daki rejim, başarısını, çok sayıda İsrailli danışmanın sağladığı güce borçludur. Guatemala'nın kanlı Lucas Garcia rejimi, İsrail'e model olarak duyduğu hayranlığı açıkça dile getirmiştir.[59]

Hallahmi, İsrail-Guatemala ilişkisi hakkında detaylı bilgiler vermektedir. "Guatemala'da sonu gelmeyen katliam politikaları izleyenlerin hepsinin ortak noktası, İsrail'e sadece askeri malzeme kaynağı olarak değil, ilham kaynağı olarak da borçlu olduklarını pervasızca belirtmeleridir" diyen İsrailli yazar, ülkesinin, Guatemala askeri rejimlerinin "ana desteği" olduğunu ve hem General Romeo Lucas Garcia'ya hem de General Efrain Rios Montt'a kayıtsız şartsız yardım ettiğini bildirir.[60]

1970'lerin ortalarında İsrail Guatemala'nın en büyük silah tedarikçisi olmuş ve 1977'den sonra da neredeyse bu ülkeye silah satan tek ülke haline gelmiştir. Kasım 1977'de Guatemala ordusu, orduyu tamamen İsrail silahlarıyla donandırma programının bir parçası olarak Amerika yapımı eski Grand M-1 tüfeklerini İsrail yapımı Galil tüfekleriyle değiştirmiştir. 1983'de İsrail Savunma Bakanlığı, İsrail'in 1948 savaşında kullanmış olduğu eski Mauser 98'i Guatemala'ya satmıştır.[61]

İsrail, Guatemala'ya silahın yanında "know-how" da satmaktadır! Guatemala'da çok sayıda İsrailli ordu ve istihbarat uzmanı vardır ve bunlar, Guatemala'daki "iç güvenlik birimleri"nin gerilla örgütüne ve sivil halka karşı giriştiği operasyonlara (yani az önce değindiğimiz işkencelere) yardım etmiştir. İsrail danışmanları aynı zamanda acımasız Guatemala gizli polisiyle birlikte çalışmışlardır. İsrailli uzmanların Guatemala gizli polisine öğrettiklerinin başında, "halkın fişlenmesi" gelir. İsraillilerin yardımıyla, Guatemala nüfusunun %80'i isimleri ve diğer detaylarla birlikte bilgisayara kaydedilmiştir. Gerilla kaynaklarının iddialarına göre bu bilgisayar sistemi, faşist ölüm mangalarının isim listelerini temin etmekte kullanılmıştır. Güvenilir kaynaklara göre, ülkede faaliyet göstermiş İsrailli uzmanların sayısı 40'ı bulmaktadır ve bunların çoğu Guatemala istihbarat servisinde çalışmıştır.[62]

İsrail, bunların yanında bir de Guatemala rejimi lehinde ABD'de lobi yapmıştır. Guatemala rejiminin yaptığı "insan hakları ihlalleri" (yani katliamlar) hakkında Amerikan Kongresi'nde yükselen sesler, İsrail lobisinin Guatemala rejimine büyük destek vermesi sayesinde susturulmuştur.[63]

Guatemala'daki vahşetin ardındaki bu İsrail faktörüyle, bölgedeki diğer ülkelere baktığımızda da karşılaşmak mümkündür. El Salvador bir diğer ilginç örnektir.

El Salvador'un Ölüm Mangaları ve İsrail'in Askeri Danışmanları

El Salvador'u yakıp-yıkan devlet terörü Oliver Stone'un ünlü *Salvador* filmine konu olmuştu. Filmde yer alan korkunç görüntüler, gerçeklerin yanın-

El Salvador'daki faşist ölüm mangaları da diğer benzerleri gibi İsrail tarafından eğitilmiş ve silahlandırılmıştı. Üstte, El Salvador ordusunun rutin icraatlarından biri; "rejim muhalifi" olma suçundan dolayı "infaz" edilen siviller. Yanda, ülkedeki "aşırı sağcı ölüm timleri"nin bir başka "infaz" resmi

da az bile kalır. Trakya kadar büyüklüğe sahip olan ülkedeki terör, Chomsky'nin verdiği bilgilere göre "150 bin adet ceset, açlıktan kırılan milyonlar, ırzına geçilmiş sayısız kadın ve işkence görmüş sayısız insan"ı kurban etmiştir.

Darbe ile iktidarı ele geçiren faşist rejim ile ona karşı direnen gerilla grupları arasında mücadelede, kıtanın diğer ülkelerinde olduğu gibi halk kurban edilmişti. Nokta dergisi, ülkedeki durumu tasvir ederken şöyle yazıyordu: "Hükümet güçleri gerillalar ile diğer halk kesimi arasında ayırım gözetmeden tetiğe basıyor. Bir başkentli şöyle diyor: Ordu gelir ve sadece öldürür!" [64]

Amerika tarafından desteklenen faşist El Salvador rejimi, 1960'lardan bu yana sistemli olarak rejim muhaliflerini ortadan kaldırdı. En çok hedef alınan gruplar; sendika liderleri, köylü organizasyonları ve Kilise'ydi. Hükümetin yönetimindeki aşırı sağcı "ölüm mangaları"nın en sık kullandığı sloganların başında "Vatansever ol, bir rahip öldür" sloganı geliyordu; çünkü rahipler, "rejime karşı itaatsizliği yaymakla" suçlanmaktaydılar. "Güvenlik güçleri" tarafından kullanılan işkence yöntemleri Guatemala'dakinden farklı değildi.

Ve tahmin edilebileceği gibi İsrail, El Salvador'daki faşist rejimin başta gelen destekçisiydi. El Salvador'la ilk büyük askeri anlaşma 1973'de yapıldı ve

Orta Amerika'nın hemen her ülkesinde temelde iki taraf vardır: İsrail ve onun Amerikalı uzantıları tarafından desteklenen faşist rejimler ve temelde Katolik Kilisesi tarafından desteklenen halk. Bu nedenle, İsrail destekli faşistlerin hedefleri arasında Kilise ve din adamları önemli bir yer tutar. Üstte, bir Kilise'yi düzenlenen baskın sonrasında El Salvador hükümet askerleri ve yine El Salvador'da işkence ile öldürülen 6 Cizvit rahibi.

İsrail, Salvador hava gücünü Orta Amerika'daki en iyi hava gücü yapmayı taahhüt etti. İsrail, El Salvador'a 49 uçak satmayı kabul etti. Hava Kuvvetleri Albayı Rafael Bustillo'nun belirttiğine göre "sadece gelen ve öldüren" El Salvador ordusu, 1970'lerden sonra İsrail yapımı napalm bombaları kullanmaya başladı.[65]

1980'lerde ise El Salvador İsrail'le "anti-gerilla (kontrgerilla) güvenlik yardımı" hakkında gizli anlaşmalar yaptı. Salvador Demokratik Devrimci Cephesi temsilcisi Arnaldo Romas, İsrail'in El Salvador'da 50 askeri danışman bulundurduğunu söylemişti. Diğer bazı raporlara göre ise bu sayı 100'dü. İsrail askeri uzmanları, Salvador ordusunun gerillalara karşı uyguladığı stratejinin değişmesine ve daha saldırgan ve baskıcı taktikler kullanılmasına öncülük ettiler. İsrailli akıl hocalarından esinlenen Albay Sigifredo Ochoa, saldırgan bir taktik ustası olarak ün kazandı. İsrail, ülkedeki devlet terörünün en büyük sorumlusu olan ve "ölüm mangaları" adıyla da anılan karşı-istihbarat ekiplerini eğitiyordu. İçişleri Bakanı yardımcısı Fransisco Guemay Guerra, 1979'da yapılan bir röportajda vahşetleriyle ünlü ANSESAL adlı ölüm mangalarıyla çalışmak üzere İsrailli ajanların Salvador'da istasyon kurduklarını belirtmişti.[66] ANSESAL birliklerinde İsrailliler tarafından eğitilen Roberto D'Aubisson, daha sonra aşırı sağcı ARENA partisini kurdu. D'Aubisson, bu arada ülkedeki devlet terörünü ve fail-i meçhulleri organize etmeye devam etti.[67]

İsrailli uzmanlar ayrıca aynı Guatemala'da yaptıkları gibi Salvador gizli polisine bilgisayar teknolojisi kazandırarak "halkı fişlemeyi" öğretmişlerdi. İsrail'in faşist rejime olan desteği o denli belirgindi ki, direnişçi gerillalar 1979'da İsrail Büyükelçisini kaçırmış ve onun faşist rejime silah satışını organize etmesi nedeniyle "savaş suçlusu" olduğunu ilan etmişlerdi. 2 Ağustos 1982'de El Sal-

vador'un geçici başkanının oğlu Ernesto Magana tarafından başkanlık edilen ve iki bakandan oluşan bir yüksek düzey delegasyon, El Salvador'dan gizlice İsrail'e geldi. Delegasyon, başbakan Begin'le görüşerek ekonomik ve askeri yardım hakkında görüştü.[68]

Amerikan US News and World Report dergisi şöyle yazmıştı: "İsrail'in önemli müşterileri arasında Napoleon Duarte tarafından yönetilen El Salvador iktidar cuntası var ki, bu cuntanın silahlı kuvvetleri bu sene ayda ortalama 2000 insan öldürdüler. Cuntanın askeri malzemelerinin % 85'i İsrail'den geliyor..." [69]

Ayrıca İsrail, her faşist rejimin olduğu gibi El Salvador'un da ilham kaynağıdır. Benjamin Beit-Hallahmi şöyle diyor: "Salvador ordu subayları İsrail'e olan hayranlıklarını sık sık belirtmişlerdir. El Salvador'daki Ochoa ve D'Aubisson gibi aşırı sağcılar, kendilerine model olarak genelde İsrail'i kabul ederler." [70]

Nikaragua; Somoza Diktasını Yaşatabilme Çabası

Orta Amerika'nın belki de en karışık ülkesi Nikaragua'dır. Aslında Nikaragua'nın da tarihi El Salvador ya da Guatemala tarihine benzetilebilir. Her üç ülkede de halkı ezerek iktidarda oturan faşist diktatörlükler kurulmuştu. Ancak Nikaragua, diğer iki ülkeden farklı olarak, 1979 yılında diktatörünü devirmiş ve yeni bir rejim kurmaya çalışmıştı. Buna ise elbette izin verilmedi.

Nikaragua, 1912 ve 1913 yılları arasında Amerikan güçleri tarafından işgal edilmişti. Amerikan deniz kuvvetinin yerini almak üzere askeri bir kuvvet oluşturuldu ve 1936'dan sonra Somoza ailesi bu askeri kuvveti yönetmeye başlayarak ülkenin büyük bir kısmına sahip oldu. Böylece 1979'a dek sürecek olan Somoza diktatörlüğü başlamış oldu. Rejim, ülkenin Somoza ailesi tarafından inanılmaz bir biçimde sömürülmesine dayanıyordu. Amerikalı gazeteci Shirley Christian bu durumu "1936'dan 17 Temmuz 1979'a dek Nikaragua, Anastasio Somoza Garcia'ya ve onun ailesi ve yakın çevresine ait olmuştur" diyerek özetliyor.[71]

Somoza rejiminin bir başka özelliği de, Orta Amerika'nın geneline uygun olarak, kanlı bir rejim oluşuydu. 43 yıllık Somoza iktidarı sırasında "rejim muhalifi" olduğu düşünülen onbinlerce insan acımasızca öldürüldü. William Blum, Somoza'nın sürekli sıkıyönetim halindeki "güvenlik güçleri"nin, zamanlarını "kadınlara tecavüz ederek, rejim muhaliflerine işkence yaparak, köylüleri katliamdan geçirerek, insanları yağmalayarak" geçirdiklerini yazar.[72] Başka kaynaklarda, Somoza rejiminin baskıları anlatılırken; "yedi yaşındaki bir çocuğun gerilla muamelesi görerek 12-30 yaşlarındaki erkek ve kadınların yanında kurşuna dizilmesi, erkeklerin cinsel organlarının kesilerek ağızlarına sokturulmasına kadar varan işkencelerden, kadınların sokak ortasında ırzlarına geçilerek öldürülmeleri"nden söz edilir.[73]

İsrail, henüz daha 1950'li yılların başında bu "hırsız" ve eli kanlı diktatörün stratejik önemini keşfetmişti. Somoza'ya 1950'lerin başında İsrail askeri yardımı teklif edildi. O zamanın Savunma Bakanlığı sekreteri olan Şimon Peres,

1957'de Anastasio Somoza Debayle'ye bir mektup yazarak ihtiyacı olan her türlü yardımı verebileceklerini bildirmişti.[74]

İlişkiler kısa sürede ve hızla gelişti. 1961'de Somoza'nın emri altındaki Ulusal Ordu, İsrail'den üç adet tank ve 40 zırhlı araba satın aldı. Bu arada Somoza İsrail silahlarına merak sarmış ve onun görebilmesi için başkent Managua'ya tüm İsrail silahlarından örnekler getirilmişti. 1975'te Galil tüfeklerini tasarlayan Israel Galili, Nikaragua'ya gitti ve Somoza ile çok samimi bir görüşme yaptı. Aynı yıl Dışişleri Bakanı Yigal Allon, diğer bazı Yahudi misafirlerle birlikte Somoza'nın Managua gemisindeki kahvaltıya katıldı.[75]

Nikaragua'nın kanlı diktatörü Anastasio Somoza Debayle. Kendisi gibi diktatör olan babasıyla birlikte, bu ülkedeki Somoza iktidarını tam 46 yıl sürdürdü. Bu süre içinde askerleri İsrailli subaylarca eğitildi. Ordusu İsrail yapımı uçaklar, botlar, Uzi ve Galil tüfekleriyle donatıldı.

1970'li yıllar boyunca İsrail'in Somoza rejimine silah satışı sürdü. Ancak asıl büyük ticaret, Amerika'nın 1978'de Somoza'ya yaptığı yardımı kesmesiyle başladı. Amerika Somoza'nın rejim muhalifi olan Sandinista gerillalarına ve halka karşı yaptığı katliamların ayyuka çıkması nedeniyle artık diktatörü destekleyemez olmuştu. Oysa böyle şeyler İsrail için hiç sorun değildi. Yahudi Devleti, Somoza'nın en son ve kanlı günlerinde, ona en büyük desteği verdi. Eylül 1978'de İsrail'den Somoza'ya 5 bin Galil, 5 yüz Uzi tüfeği, artı cephane, el bombaları ve dört devriye gemisi yollandı. 1979 baharı boyunca Somoza'nın hava birlikleri İsrail yapımı Arava uçakları ile Managua'nın fakir varoşlarını bombaladı. Somoza ile Sandinistalar arasında arabuluculuk yapan diplomatlara göre, Somoza'nın Sandinistalara teslim olmakta direnmesinin nedenlerinden biri, İsrail'in öyle ya da böyle milli muhafız kuvvetinin ihtiyacını gidereceğinden emin olmasıydı.[76]

Ancak İsrail'in tüm bu yardımları Nikaragua diktatörünü kurtaramadı. Sandinistalar 17 Temmuz 1979'da iktidarı ele geçirdiler. Somoza ise Miami'ye kaçtı. Ülkede yaptığı "hırsızlık" ise hayret vericiydi: Somoza ailesi, 1979 başında, tüm ülkedeki ekilebilir toprakların 1/5'ini, en büyük 26 sınai kuruluşunu, 8 şeker kamışı plantasyonunu, bir çok rafineriyi vb. elinde tutuyordu. Ayrıca alkol tekeli, çeşitli besin endüstrilerinin denetimi, Avrupa otomobil firmalarının acenteliği, ülkenin tek ulusal havayolu şirketi, çeşitli deniz nakliyat şirketleri, tekstil ve çimento sanayinde önemli miktarda hisse, bir banka, bir tasarruf ve kredi sandığı ve çeşitli ABD firmalarıyla ortaklıklar da servetinin unsurları arasındaydı. Miami'ye kaçtığında diktatörün serveti 900 milyon doları buluyordu. Halkın üçte ikisi ise yılda 300 dolardan daha az kazanıyordu.

Somoza iktidarı düşerken, diktatörün İsrail'le olan yakın bağlantısı da ortaya çıktı. Sandinista askerleri o yaz Somoza birliklerini yenerek başkent Managua'ya doğru ilerlerken henüz kutuları açılmamış çok sayıda İsrail silahı ele-

geçirdiler. Zaten savaştıkları Somoza askerleri, özellikle son dönemde, ellerindeki Uzi ve Galil'ler ya da başlarındaki İsrail yapımı miğferlerle birer İsrail askerine benziyorlardı.

Daha sonra araştırılan Somoza arşivleri, diktatörün daha henüz İsrail'in kuruluş döneminde, 1948 savaşında Yahudi Devleti'ne yardım ettiğini, İsraillilerin de bu yardımın karşılığı olarak Somoza'nın New York bankalarındaki hesabına 200 bin dolar yatırdığını ortaya çıkardı.[77]

Nikaragua'da Vahşetin Adı: Kontralar

Solcu Sandinista gerillaları belki ABD ve özellikle de İsrail'e rağmen Somoza'yı devirmişlerdi, ancak kendi başlarına bırakılmayacaklardı. Halkın desteğini alan Daniel Ortega yönetimindeki Sandinist hükümet, önce ülkedeki büyük bütün bankaları devletleştirdiğini açıkladı. Ayrıca madenler ve balıkçılık endüstrileri devletleştirildi. Ardından bir dizi ekonomik ve sosyal reform planı hazırlandı. Ortega, yaşanan iç savaştan sonra, dışardan alacağı kredileri, harap haldeki ülkesini imar etme amacını taşıyan planın gerçekleşmesi için kaynak olarak kullanacaktı.

Ancak CIA kısa bir süre sonra, Somoza rejimini özleyen faşist eğilimli Nikaragualıları eğitmeye başladı. "Kontra" adı verilen bu gerilla grupları bir süre sonra Sandinist rejime karşı bir tür iç savaş başlattılar. Kontraların hedeflerinin başında da, Sandinist rejimi destekleyen halk yığınları geliyordu; halk, terör ve

Kilise tarafından desteklenen sol eğilimli Sandinista gerillaları, İsrail'in desteklediği Somoza diktasını devirebilmek için uzun bir mücadele vermişlerdi. Devrim sonrasında ise İsrail ülkeyi faşist yapma sevdasından vazgeçmedi. CIA tarafından ögütlenen faşist kontra gerillaları, Nikaragua'daki iç savaşı İsrail'in silahları ve askeri uzmanları sayesinde sürdürdüler.

vahşet yoluyla hizaya getirilmeliydi.

Burada bir nokta ilginçti: ABD, Sandinistleri "Sovyet uydusu" ve "komünist" olmakla suçluyor ve bu "kızıl"lara karşı da antikomünist kontra gerillalarını desteklediğini söylüyordu. Oysa bu bir aldatmacaydı. Sandinistalar "Sovyet uydusu" değildiler, yalnızca kendi ülkelerinde sosyalist bir ekonomik düzen kurmak isteyen bir "bağımsız sol" harekettiler. Ancak "bağımsız sol", Sovyetlerle gizli bir uzlaşma içinde olan ABD'nin hiç hoşuna gitmeyen bir kavramdı (bkz. 6. bölüm). Sandinistaların ilginç bir başka yönü de Katolik Kilisesi tarafından desteklenmeleriydi; bu da Amerika için olumlu bir şey değildi. Bu nedenle ABD yalnızca Sandinistaları "Sovyet uydusu" olarak göstermekle kalmadı, bir yandan da onları gerçekten de "Sovyet uydusu" yapmaya çalıştı. Noam Chomsky, bu konuda şöyle diyor:

> Reagan yönetimi işbaşına geldiği günden itibaren, Nikaragua'nın eninde sonunda bir Sovyet uydusu olmasını kaçınılmaz kılacak bir politika izledi. Nikaragua'nın gelişmesi ve yeniden yapılanmasına engel olmak için ne mümkünse yapıldı. İlişkileri geliştirmek için sergilediği her türlü teşebbüs reddedildi. Bu, ABD'nin yutmayı kararlaştırdığı her ülkeye karşı uygulaya geldiği ve artık standartlaşmış bir politikasıdır.[78]

Bu antikomünist yaygara içinde Amerika Nikaragua'nın bütün çapulcularını "vatansever"lik görüntüsü altında topladı, eğitti, silahlandırdı ve Nikaragua'da yıllar süren iç savaşı başlattı.

Ancak Amerika bu işte yalnız değildi. İsrail de kontraların eğitilmesi ve silahlandırılması işinde Amerika'nın yanındaydı. İsrail daha önce de Somoza rejimine destek olduğu için, kontralara destek vermesi pek de şaşırtıcı değildi aslında. CIA 1981'de kontraları organize ederken, Mossad komandoları da bölgeye gelmiş ve kontra birliklerine eğitim vermeye başlamıştı. Hatta Kosta Rika'da üstlenmiş olan kontra, CIA yardımını reddederken, İsrail'in desteğini severek kabul etmişti.[79] Bu, İsrail'in Latin Amerika faşistleri tarafından sertliği ve acımasızlığı nedeniyle "gringolar"a tercih edilmesinin örneklerinden biriydi.

Nikaragua ormanlarında bir kontra birliği, yıl 1987.

Aralık 1982'de İsrail Savunma Bakanı Ariel Şaron Honduras'a bir ziyaret yaptı ve bu ziyareti sırasında kontra grubu FDN'nin (Nikaragua Demokratik Gücü) lideriyle görüştü. O günden beri Nikaragua'da Sandinist rejim de sık sık İsrail'in kontralara desteğini duyurdu. Nikaragua Başbakanı Daniel

Ortega, İsrailli danışmanların açık ve gizli olarak kontraları eğittiğini belirtti.
ABD'li yetkililer ilk olarak 1983'de "İsrail desteğini" rapor ettiler. Reagan hükümetinin yetkilileri Haziran 1983'deki New York Times'a verdikleri demeçte; İsrail'in ABD'nin ricasıyla FKÖ'den ele geçirdiği silahları, Nikaragualı direnişçilere gönderdiğini söylediler. CIA kaynaklarına göre, İsrail yardım merkezi olarak Honduras'ı kullanıyor ve CIA tarafından finanse ediliyordu. ABD'lilere göre İsrail'in yardımı milyonlarca dolar tutarındaydı ve Güney Amerika'daki kontralara doğrudan iletiliyordu.

Kosta Rika'da üstlenen kontra liderlerinden Eden Pastora, CIA yardımını redderken, İsrail'in Latin Amerika faşistleri tarafından sertliği ve acımasızlığı nedeniyle "gringolar"a tercih edilmesinin örneklerinden biriydi.

İsrail ilk olarak Temmuz 1983'de kontralara silah sağladı. ABD hükümetinin hem içinden hem de dışından bilinen kaynaklara göre, Amerikan Kongresi askeri yardımı kesse bile, İsrail Orta Amerika'daki ABD dostlarına yardım edecekti. Yani silah kaynağı olarak da İsrail, kontralar için "gringolar"dan daha güvenilirdi. Reagan hükümetinin yetkilileri İsrail'in kontralara para yardımı yaptığını vurguladılar. Mart 1985'de hazırlanan rapora göre İsrail, kontralara para yardımını son aylarda arttırmıştı. İsrail, Honduras ve El Salvador kontralara doğrudan askeri destek sağlayan ülkelerdi. Öyle veya böyle İsrail herkesin listesindeydi.[80]

Kontra liderlerinin kendileri de İsrail desteğiyle ilgili en iyi haber kaynaklarıydılar. Kosta Rika'dan gelen raporlar, Eden Pastora ve grubunun arasında İsrailli danışmanlar ve ellerinde İsrail silahları olduğunu bildiriyorlardı. Kontralar, Honduras'da merkez kurmuştu. Lideri Adolfo Calero, Nikaragua'daki Coca-Cola'nın eski patronuydu. Grubun adı belirtilmeyen liderlerinden biri şöyle diyordu: "Bir hükümete ihtiyacımız var. İsrail'in en iyi fikir olduğunu düşündük; çünkü onların teknik deneyimleri var." Bir başka kontra lideri Enrique Bermudez 23 Nisan 1984'de NBC televizyonuna verdiği demeçte; İsrail'den silah aldıklarını söylüyordu. Bir başka FDN lideri Edgar Chamoro ise Time'a şöyle diyordu: "İsrail'li istihbarat uzmanları CIA'e kontraları eğitmesi için yardım etti. Emekli olmuş İsrail ordusu komutanları gölge firmalar tarafından işe alınarak direnişçilere yardım ettiler." [81]

Ancak İsrail'in olaydaki tüm bu rolüne rağmen, dünya kamuoyu kontra-İsrail bağlantısını fazla duymadı. Çünkü İsrail her zamanki taktiğini kullanıyor ve "ikili politika" izliyordu. Resmi olarak İsrail, kontralarla herhangi bir bağlantısı olduğunu reddediyordu. Batı medyası da İsrail'in olaydaki rolünü küçük göstermek eğilimindeydi. ABD'li bir istihbarat uzmanı bu konuda şöyle

demişti: "İsrailliler gizli bir operasyonun nasıl yönetileceğini çok iyi biliyorlar."[82] İsrail'in kontra operasyonunu gizli tutmak için kullandıkları bir yöntem de, bu faşist birliklerin eline Sovyet yapımı silah verilmesiydi. Böylece silahların kaynağı ortaya çıkmıyordu.

Kontraların aldıkları İsrail eğitimi, en çarpıcı sonucunu Nikaragua halkına karşı uygulanan inanılmaz vahşetlerde ortaya çıkardı. İşkence ve katliam konusunda "uzman" olan ve bu bilgilerini de dünyanın dört bir yanındaki müttefiklerine aktaran, "know-how" ihracatı yapan İsrailliler, Orta Amerika'da akan kanların başta gelen sorumlusu oldular.

Mossad, kontraları, "gerilla savaşındaki psikolojik operasyonlar" üzerinde eğitti ve düzenli olarak şiddete devam edildi. Bu arada halka, kendilerinin Rus emperyalistlerden kurtarılmaya çalışıldığı söyleniyordu. Önemli isimlere suikast önerileri ve girişimleri yapıldı. Kontraların saldırıları sadece stratejik hedeflerle kısıtlı değildi. Kasıtlı olarak sivil köylüleri de öldürüyorlardı. Bu cinayetleri işlerken de halkı mümkün olduğunca çok yılgınlığa uğratabilmek için en acımasız metotları kullanmaktan çekinmiyorlardı. Bunlardan bir örnek İngiliz basınında şöyle anlatılıyordu: "Rosa'nın göğüsleri kesilmişti. Sonra göğsü yarılıp kalbi çıkarılmıştı. Erkeklerin kollarını kırıp, testislerini kesiyorlar ve gözlerini oyuyorlardı. Boğazlarını kesip, bu yarıklarından dillerini dışarı çıkararak öldürmüşlerdi." [83]

Irangate Dosyası: İsrail İran'a Neden Silah Sattı?

1986 Kasım'ında Lübnan'da Aş-Sıra isimli dergide çıkan bir haber, çok kısa bir sürede gerek dünya, gerekse Amerikan kamuoyunu en çok meşgul eden konu haline geldi. Haberde ABD'nin 1985 Ağustosu'ndan başlayarak, bir süre, İran'a gizlice silah ve askeri malzeme satması konu ediliyordu. Amerika o sıralarda Irak'la savaş halinde olan İran'a gizlice silah satmış ve bu satıştan gelen parayı da Nikaragua'daki kontraların eğitimi ve silahlandırılması için harcamıştı. Ancak ABD silahları doğrudan İran'a gitmemişti. Olayda İsrail aracılık etmişti. Silahlar İsrail stoklarından İran'a yollanmış, buna karşılık da Amerika İsrail'in stoklarını yeniden doldurmuştu.

Olay iki açıdan ilginçti: Birincisi, Amerikan yönetiminden bir grubun, kontraları Kongre'nin kararlarına rağmen desteklemek için bu denli gizli ve garip bir yol kullanmasıydı. İkinci ve asıl ilginç yön ise Amerika'nın, kendisini "Büyük Şeytan" olarak gören İran yönetimine neden ve nasıl silah sattığıydı.

Bir süre sonra ortaya çıkan bilgiler durumu daha da garip hale getirdi: Irangate, asıl olarak bir İsrail operasyonuydu. İran'a silah satıp bu parayla kontraları destekleme fikrini İsrailliler vermişti. Bu konuyla ilgili haberler Türk basınına da yansımıştı. "Irangate önerisi İsrail'in" başlığıyla verilen bir haberde şöyle deniyordu: "ABD'nin İran'a gizli silah satışını İsrail'in önerdiği ortaya çıktı. ABD'yi sarsan, Ortadoğu'yu karıştıran Irangate Skandalı'nın İsrail'in önerisi üzerine gerçekleştiği anlaşıldı." [84]

Peki İsrail neden İran'a silah satmak istemiş olabilirdi? İran rejimi, Ame-

rika'ya duyduğu antipatinin belki daha da şiddetlisini İsrail'e karşı da duyuyordu. Bunu fiiliyata dökmekten de kaçınmıyordu. Güney Lübnan'da üstlenen ve 1983'den sonra buradan İsrail hedeflerine büyük misillemeler düzenleyen Hizbullah örgütü de en büyük desteğini İran'dan alıyordu. İsrail'in İran rejimine karşı olduğu bu nedenle son derece açıktı. Hatta bu yüzden Şah'ın devrilmek üzere olduğu sıralarda, Ariel Şaron İsrail komandolarını Şah'ı kurtarmak için devreye sokmaya çalışmıştı.

Peki neden İsrail, Amerika'yı devreye sokarak baş-düşmanına silah satıyordu?

Irangate'in önemli isimlerinden Mossad ajanı Yaakov Nimrodi.

Benjamin Beit-Hallahmi bu soruya ikna edici bir cevap veriyor. İsrailli yazarın bildirdiğine göre, İsrail, İran ordusuna silah satarak, İran rejimine fazla sıcak bakmayan bazı ordu güçleriyle bir bağlantı kurmak niyetindeydi. Nitekim İsrail'in Amerika Büyükelçisi Moşe Arens 1982 yılında bu yönde bir açıklama yapmış ve İsrail'in İran ordusuna uzanan kanalları açık tutmak için onlara silah sattığını, ancak nihai hedefinin Humeyni rejimini yıkmak olduğunu söylemişti. İsrail, İran içindeki "radikal olmayan" unsurları destekleyerek, radikal rejimi uzun vadede çökertebileceğini hesaplıyordu. Nitekim İsrail'in İran'daki rejimi devirmek için darbe planları yaptığına dair açık işaretler vardı. 8 Şubat 1982 tarihinde İsrail televizyonunda yayınlanan bir programda Dışişleri üst düzey görevlisi ve Mossad'ın eski Afrika şefi David Kimche, İran eski büyükelçisi Uri Lubrani ve eski Tahran askeri ateşesi General Yaakov Nimrodi ile yapılan röportajlar yayınlandı. Lubrani, bu programda Humeyni hükümetine karşı askeri bir darbenin mümkün olduğunu ve Tahran'ın yüz tank ve "yalnızca" onbin ölü ile ele geçirilebileceğini söylemişti.[85] Programa katılan diğer iki kişinin, Mossad ajanı David Kimche ve Kürt Yahudisi Yaakov Nimrodi'nin, İran'a silah satışını organize eden en önemli iki isim olduğu yıllar sonra ortaya çıkacaktı.

İsrail'in İran ordusu içindeki rejim muhalifleri ile ilişki kurma planı, doğrusunu söylemek gerekirse, mantıklıydı. Çünkü o dönemde gerçekten de özellikle askeri kesimde Şah dönemine özlem duyanlar vardı. Bunlar bir de kendi aralarında önemli bir örgütlenme kurmuşlardı: Bir mason locası!... Nokta dergisi bu konuyla ilgili ilginç bir haber yapmış ve İran'ın silah alımında Hocatiye Locası adıyla bilinen gizli bir mason locasının üyelerinin önemli rolü olduğunu yazmıştı.[86] İsrail'in silah satışı aracılığıyla bağlantı kurmak ve kendilerine darbe yaptırmak istediği "ordu içindeki rejim muhalifleri", büyük ihtimalle bu Hocatiye Locası'nın üyeleriydiler. Yahudi Devleti'nin masonlarla işbirliği yapmasından daha doğal ne olabilirdi ki?

Sonuçta İsrail "yüz tank ve onbin ölü ile" Tahran rejimini düşüremedi, istediği darbeyi yapamadı. Ancak Yahudi Devleti yine de Irangate'ten oldukça karlı çıktı.

Herşeyden önce İsrail, İran'a bozuk ve kalitesiz silahlar yollamış, onların yerine ise Amerika'dan son derece kaliteli silahlar almıştı. İsrailliler, Amerikalıların doğrudan İran'a gönderilmesi için kendilerine verdikleri silahları da yine ellerindeki bozuk silahlarla değiştirip İran'a yollamışlardı. Nikaragualı kontralara verildiği ileri sürülen 30 milyon doların da İsrail'in elinde olduğu da ortaya çıkmıştı. "Beyaz Saray'a yakın kaynaklar", İsrail'in değerleri 10 milyon dolar olan silahları İran'a 40 milyon dolara sattığını bunun 10 milyonunu Amerikan yönetimine teslim ettikten sonra, kalan 30 milyonu bir İsviçre bankasına yatırdığını söylemişlerdi.[87] Bir başka habere göre ise İsrail, Amerika'dan gelen bir kısım Hawk roketlerini kendi elindeki bozuk Hawklarla değiştirip İran'a yollamıştı.[88]

İsrail, İran'a silah satışından farklı bir kar daha elde etmişti. Yahudi Devleti, İran'a silah satma teklifi götürürken İran Yahudilerinin İsrail'e göç etmesi için izin verilmesi şartını koşmuştu. Londra, Paris ve Cidde'de yayınlanan El *Şark El Avsat* gazetesinin "İran falaşaları" başlığı ile verdiği haberde, silah pazarlığına İran'da yaşayan binlerce Yahudinin de dahil edildiğini bildirilmişti. Gazete, İran hükümetinin verdiği izin üzerine, bir kaç ay içinde 800 kadar Yahudinin İsrail'e gitmek üzere Amerika'ya geldiklerini ve haftada ortalama 70 İranlı Yahudinin ülkeyi terkettiğini yazmıştı.

Kısacası Irangate, İsrail için kısa günün karı olmuştu: İran'a bozuk silahlar yollanırken, İsrail stokları yenilenmiş, "İran Falaşaları"na kapı açılmış ve Amerikan-İsrail ikilisi tarafından kontralara para ve silah aktarılmıştı.

Irangate'le ilgili bu bilgilerin ardından, şimdi yeniden kontralara ve Orta Amerika'ya dönebiliriz.

Honduras'taki Fail-i Meçhuller ve Mesleği 'Adam Öldürmek' Olan İsrailliler

Honduras da diğer Orta Amerika ülkelerinden pek farklı değildir. Dünyanın en fakir bir kaç ülkesinden biri olan Honduras'ta, yıllar yılı Guatemala ve El Salvador'dakine benzer faşist rejimler hüküm sürdü. Amerika ile sıkı işbirliği içinde olan faşist yönetim, 1980'den sonra Amerika'nın komşu ülke Nikaragua'ya karşı eğittiği kontralara da yataklık etmeye başlamıştı. Ülke, tam bir "kontra cumhuriyeti" görünümüne girdi. Sivil halk, kontraların ve Honduras devlet güçlerinin hedeflerinin başında geliyordu. Noam Chomsky, ülkedeki terörden şöyle söz ediyor:

> Honduras'a bir göz atalım. İnsan Haklarını Savunma Komisyonu bir rapor hazırlamış, yüzlerce Honduraslı köylünün yerlerinden-yurtlarından edildiğini, toplama kamplarında toplandığını, zulmün kontralarla Honduras ordusunun altıncı taburunun eseri olduğunu duyurmuştur. Sandinistalarla işbirliği yaptığı sanılan köylülerin mallarına el konulmakta, kimi öldürülmekte, kimi de sürülmektedir. 16 bin civarında köylü topraklarından sürülmüştür. Arazileri zengin tütün çiftlik sahipleri tarafından pay edilmiştir. Bunlar, muhtelif güvenilir kaynaklar

tarafından da doğrulanan acı gerçeklerdir. Honduras Kongresi'nin muhalefet lideri Nicolas Cruz Torres, 35 köyün kontralar tarafından zor kullanılarak boşaltıldığını, bu sonucun Honduras hükümetinin değil, bu hükümete delicesine arka çıkan ABD hükümetinin bir eseri olduğunu ifade etmektedir.[89]

Kuşkusuz bu faşist "kontra cumhuriyeti"nin en büyük dostu yine İsrail'di. Honduras Kara Kuvvetleri İsrail Galilleri ve Uzileriyle donatıldı, hem hava kuvvetlerinin hem de kara kuvvetlerinin İsrailli danışmanları vardı. İsrail, Honduraslı pilotları eğitmiş, onlara Fransız Super-Mystere B2 jetlerini satmış ve Honduras'ın Orta Amerika'nın en güçlü hava kuvvetine sahip olmasını sağlamıştı.[90] 1982'de İsrail Savunma Bakanı Ariel Şaron'un ülkeyi ziyaretiyle, Honduras ile İsrail arasında öteden beri var olan bu ilişkiler daha da genişletildi. Noam Chomsky, Şaron'un Honduras ziyareti ile ilgili şunları yazar:

Honduras'ta bulunan 'üst düzey bir askeri kaynak', yeni İsrail-Honduras anlaşmasının, sofistike savaş uçakları, tanklar, Galil saldırı tüfekleri (Orta Amerika'daki devlet teröristlerinin gözde silahı) subayların, askerlerin, pilotların eğitimi ve belki de füzeleri kapsadığını belirtti. Şaron'un bu gezideki maiyetinde İsrail Hava Kuvvetleri Komutanı ve Savunma Bakanlığı Müsteşarı da bulunmaktaydı. Hepsi de devlet başkanlarının ziyaretlerinde uygulanan protokole göre karşılandılar. Bir hükümet yetkilisi Şaron'un ziyaretinin Reagan'ın kısa bir süre önceki ziyaretinden 'daha olumlu' olduğunu söyledi.[91]

İsrail Savunma Bakanı (ve "Lübnan kasabı") Ariel Şaron, 1982'deki Honduras ziyareti sırasında Honduras Ordu Komutanı General Gustavo Alvarez Martinez'le de görüştü. Martinez kendine iki büyük kişiyi örnek aldığını söylüyordu; biri ünlü Nazi generali Irwin Rommel, diğeri, Ariel Şaron'du. Alvarez Martinez, "örnek aldığı" Şaron'un Honduras ziyaretine aynı yılın Temmuzunda İsrail'e yaptığı gizli ziyaretle karşılık verdi. Şaron'un yardımcıları bu ziyaret sırasında Martinez'e 200 milyon dolarlık bir silahlanma programı önerdiler. Ancak fakir Honduras'ın kabul edebildiği rakam yalnızca 1 milyon dolardı. 1985'de bu kez Honduras Dışişleri Bakanı Edgardo Paz Barnica İsrail'i ziyaret etti ve iki ülke arasındaki ilişkilerin daha da geliştirilmesi gerektiğini söyledi.[92]

Amerikalı yazarlar Andrew ve Leslie Cockburn, Honduras faşistlerinin İsrail'le olan yakın bağlantılarına değiniyorlar. Yazdıkları Dangerous Liason: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship adlı kitapta, Pesakh Ben Or ve Emil Sa'ada isimli Mossad ajanlarının Honduras faşistleri ile olan bağlantıları anlatılıyor. Bu iki Mossad ajanı da işkence ve devlet terörü konusunda uzmanlar. Emil Sa'ada bir keresinde kendisine sorulan "ne iş yaparsınız" sorusuna "adam öldürürüm" diye cevap veriyor. Sa'ada, Mossad'ın Honduras başkenti Tegucigalpa'daki istasyonunda görevli ve Honduras gizli polisinin ve ölüm mangalarının eğitilmesi işini üzerine alıyor. Özellikle rejim muhaliflerine karşı "fail-i meçhul"ler gerçekleştiren "Birlik 316" adlı ünlü ölüm mangası İsrailliler tarafından eğitiliyor. Bu manganın 1984 yılından bu yana tam ikibinelli kişiyi "infaz" ettiği biliniyor. İsraillilerin eğittiği ölüm mangaları pek çok din adamı da öldürüyorlar, bunların başında San Salvador Başrahibi Romero var.[93]

Haiti, Duvalier Diktası, İsrail Bağlantısı ve Amerika'nın Cunta Tercihleri

Batı yarımküresinin en fakir ülkesi olan Haiti'nin tarihi sefalet ve acı doludur. Son yüzyıl boyunca Haiti, perişan bir Amerikan kolonisi oldu. Ülke, 1915 ve 1934 yılları arasında Amerikan işgali altında kaldı. Daha sonra Amerikalıların yazdığı bir anayasa ile ve yine tamamen Amerikan egemenliğinde sözde bağımsız Haiti devleti kuruldu. 1957 ve 1986 yılları arasındaki Haiti hükümeti ise babadan oğula geçen bir diktatörlüktü. Bu dönemde ülke önce Baba Duvalier sonra da iktidarı ondan devralan oğul Jean-Claude Duvalier tarafından elde tutuldu.

Duvalier rejimi, bölgedeki geleneğe uygun olarak, baskıcı bir dikta rejimiydi. Hallahmi, Duvalier rejimi ile İsrail arasındaki ilişkilerden şöyle söz ediyor:

> Dünyadaki pek az ülke Haiti'yle bir anlaşma imzalamıştır ve İsrail haricinde hiçbir ülke Haiti'yle kültür alanında bir anlaşma imzalamamıştır. Bu anlaşmanın gerçekte ne olduğu merak uyandırabilir ama detayları gizli tutulmaktadır. Ancak arada yakın bir ilişki olduğu kesindir. Duvalier yönetimindeki Haiti'yi 1986 Ocağı'nda ziyaret eden son yetkili de, İsrail Başbakan Vekili David Levy'dir.[94]

Hallahmi iki ülke arasındaki askeri ilişkiyi de anlatıyor. Buna göre, Haiti'nin askeri ihtiyaçları oldukça sınırlıydı ve İsrail bunların tümünü karşılayabiliyordu. Başkent Port-au Prince'de İsrail askeri danışmanları bulunuyordu. Jean-Claude Duvalier'in güvenliğini sağlayan muhafızların ellerinde Uziler vardı. İsrail danışmanları Haiti hükümetine özellikle "iç güvenlik" sağlama konusunda yardım ediyorlardı. Bazı Haitili subaylar eğitim için İsrail'e bile gitmişlerdi. Jean-Claude Duvalier tarafından oluşturulan "Leopar" adlı karşı istihbarat birimi, İsrail tarafından eğitilmişti. Duvalier rejiminde halkın korkulu rüyası olan gizli polis "Tontons Macoutes" de İsraillilerin eğitiminden geçti.[95]

Jean Claude Duvaliler, zaten fakir olan halkını sömürerek zenginleşen diktatörlerdendi. Ve o da diğer pek çok diktatör gibi sırtını İsrail'i dayamıştı.

Duvalier döneminde İsrailli işadamları da Haiti'de oldukça faaldi. Bu işadamlarının hepsi Duvalier ailesi ve arkadaşlarıyla iş yapıyordu. Çünkü Duvalier ve yakın çevresi dışında, ülkedeki insanların sahip olduğu hiçbir şey yoktu.

Ocak 1986'da Duvalier rejimi yıkıldı. Ardından gelen hükümetler istikrarlı bir iktidar kuramadılar. Bu dönem Amerika'nın

1994'teki Haiti müdahalesine kadar sürdü. Amerikan yönetimi, ülkede askeri bir diktanın işbaşında olduğunu öne sürerek "demokrasiyi yerleştirmek" (!) için Haiti'ye asker çıkardı.

Oysa işin içyüzü çok farklıydı. Amerikan müdahalesi sırasında Haiti'de iktidarı elinde tutan askeri cunta, daha önce Amerikalılar'ın yardımı ile, ülkenin 1990 yılında seçimle işbaşına gelen Başkanı Jean B. Aristide'i devirmişti. Çünkü gerçekte bir rahip olan Aristide Amerikalıların fazla hoşuna gitmiyordu. Hatta CIA, onun yolunu kesebilmek için hakkında "deli" raporu bile üretmişti. Cunta Amerikan yardımı ile Aristide'i devirdikten bir süre sonra Amerika'ya ters düşen bazı tavırlar göstermeye başladı. Bunun ardından da Amerikan askeri müdahalesi geldi.

Amerika'nın askeri müdahale ile devirdiği cuntayı kısa bir süre öncesine kadar desteklemiş olduğu dünya basınında da yer almıştı. Hatta New York Times bile, CIA'nın, o sıralarda Haiti'de işbaşında olan askeri rejimin liderlerine 80'li yılların ortasından itibaren kaynak aktardığını yazdı. İsminin açıklanmasını istemeyen hükümet görevlilerinin açıklamaları doğrultusunda hazırlanan haberde, teşkilatın bilgi karşılığında Haitili general ve politikacılara düzenli olarak para gönderdiği yazılıydı. Bu bilgiler kokain sevkiyatları ve politik karışıklığı da içeren ilginç konular hakkındaydı.[96]

Amerika'nın Üçüncü Dünya Bağlantısındaki Yeri

Önceki sayfalarda İsrail'in dünyadaki baskıcı ve faşist rejimlere verdiği desteği ayrıntılı olarak inceledik. İlerleyen sayfalarda İsrail'in bu politikasının başka örneklerine de değineceğiz. Ancak bu noktada açıklık getirilmesi gereken önemli bir konu, Amerika'nın konumudur. Bu konuda sıkça öne sürülen bir iddia, Üçüncü Dünya'daki kargaşanın asıl olarak bir Amerikan ürünü olduğu, İsrail'in Üçüncü Dünya'daki aktivitelerinin ise Amerikan politikasının bir yansıması olduğu yönündedir. Buna göre, Üçüncü Dünya, Amerika'nın hesaplarına göre yönetilmektedir, İsrail ise Amerika'nın isteği ve izni dahilinde bu dev coğrafyaya dahil olmaktadır.

Ancak bu iddiada önemli bir yanlışlık vardır: İsrail'in Amerika'ya endeksli olduğu düşüncesi...

Oysa gerçek bundan biraz farklıdır.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir: Bizim buradaki araştırmamıza temel olan İsra Suresi'nin başındaki ayetler, "İsrailoğulları"nın "yeryüzünde bozgunculuk" çıkaracağını haber vermektedir. Ve bugün İsrailoğulları, yani Yahudiler, yalnızca İsrail Devleti sınırları içinde yaşamıyorlar. Aksine, İsrail dışındaki Yahudilerin oranı daha fazla ve dünyadaki en büyük Yahudi toplumu da Amerika'da yer alıyor. Dolayısıyla Yahudilerin yeryüzünde çıkaracakları bir "bozgunculuk"tan söz edeceksek, Amerika'daki Yahudileri de en az İsrail kadar hesaba katmak durumundayız.

Bu durumda Üçüncü Dünya'daki "bozgunculuğun" Amerika ve İsrail'in ortak ürünü olduğu gerçeği daha bir önem kazanmaktadır. Çünkü Amerikan

Üçüncü Dünya faşistlerini destekleme konusnda, ABD ve İsrail ortak hareket ederler. Bazıları bunu, İsrail'in ABD'nin peşinden gittiği şeklindeki yorumlar. Oysa durum daha çok bunun tersidir. Çünkü Amerika'daki faşist bağlantısının mimarları, asıl olarak Yahudi lobisindendir. Örneğin El Salvador'un eski faşist lideri Ernesto Magana, Yahudi lobisinden güç bulanlardan biridir. Yanda, Magana ve Kissinger samimi bir sohbet sırasında.

kaynaklı "bozgunculuğu" büyüteç altında incelediğimizde bu bozgunculuğun da asıl olarak "Amerikalı İsrailoğulları"ndan geldiğini görebiliriz. Kitabın 6. bölümünde incelediğimiz bilgiler, bu konuda bize ışık tutmaktadır. Orada incelediğimize göre, 19. yüzyıl boyunca içe dönük (izolasyonist) olan Amerikan politikasını, 20. yüzyılın başında yayılmacı bir çizgiye oturtanlar, Yahudilerdir. (Amerika'nın emperyalist politika izlemesine karşı çıkanların, yani izolasyoncuların, sık sık "Yahudi aleyhtarı" olarak tanımlanmış olmaları ilginçtir). Yahudi önde gelenleri tarafından oluşturulan CFR, II. Dünya Savaşı'ndan bu yana Amerikan politikasını belirleyen en önemli güçtür. Yahudi sermayedarlar diğer think-tank'ler üzerinde de etkin konumdadırlar. Bunun yanısıra İsrail lobisinin Amerikan yönetimi üzerindeki efsanevi gücü ve Amerikan toplumunun Püriten geleneği, Yahudi önde gelenlerinin Amerikan dış politikasını pek çok alanda ipotek altına almasını sağlamaktadır.

Dolayısıyla Amerikan dış politikası üzerinde büyük bir Yahudi güdümü vardır. Amerika'nın Üçüncü Dünya'da İsrail'le ortak çalışmasının nedeni de budur. Yani İsrail Amerika'ya endeksli değil; Yahudi lobisi aracılığıyla Amerika İsrail'e endekslidir. Nitekim Amerika'nın Üçüncü Dünya'da İsrail kadar sert ve acımasız olamayışının da nedeni burada yatmaktadır. Benjamin Beit-Hallahmi, İsrail'in Amerika'yı Üçüncü Dünya'da "yumuşak" davranmakla suçladığına dikkat çeker. İsrailli yazar, ayrıca, Amerika'da "Üçüncü Dünyanın canı cehenneme" şeklinde ifade edilen söylemin asıl olarak Yahudi çevrelerin etkisinin sonucu olduğunu, Daniel Patrick Moynihan ve Jeane Kirkpatrik gibi İsrail bağlantılı isimlerin bu düşüncenin propagandasını yaptığını vurgulamaktadır. İlerleyen sayfalarda bu konuya yeniden değineceğiz.

Sonuç olarak, Üçüncü Dünya'yı kasıp kavuran "bozgunculuğun" İsrail'in ve onun Amerika'daki uzantılarının ortak bir ürünü olduğunu söyleyebiliriz.

Şili, bunun bir örneğidir.

Şili ya da Kissinger'ın Darbe Oyunları

Eylül 1970'te Şili'de devlet başkanlığı seçimi yapıldı ve seçimi solcu aday Salvador Allende Gossens kazandı. ABD'nin beklentisi ülkede kendi çıkarlarını zedelemeyecek bir sağ iktidardı. Ancak sandıktan çıkan sonuç, Washington

için halledilmesi gereken bir problem oldu.

Yeni Başkan Allende'nin ilk işi Şili'de devletleştirme yapmak oldu. Amerika'nın korktuğu başına geliyordu. Allende, seçimden sonraki bir yıl içinde hükümetine, aralarında Amerikan şirketlerinin işlettiği bakır madenlerinin de bulunduğu maden işletmelerini, endüstri, banka ve büyük çiftliklerini devletleştirme görevini verdi. Yahudi hanedanı Rockefellerlar'ın sahibi olduğu Anaconda, Kennecott ve ITT de bu devletleştirme operasyonuna dahil şirketlerdi.

Allende hükümetinin icraatlarından rahatsız olan Yahudi sermayesi eyleme geçmekte gecikmedi. Nelson Rockefeller, yanına soydaşı David Bronheim'ı da alarak bir "Güney Amerika turu"na çıktı. Bu turun sonunda bir rapor hazırladılar. Armando Uribe'nin *Şili'de Amerikan Darbesi* adlı kitabında dediği gibi, "Bu raporda geleceğin perspektifi olarak bütün kıtada askeri rejimlerin kurulması açıkça övülüyordu." [97] Bu raporun hazırlanmasında Dışişleri Bakanı Kissinger da rol oynamıştı. Kısacası Latin Amerika'da tıkanan ABD çıkarları için önerilen "Askeri Rejimler Çözümü" bir Yahudi çözümüydü. (Nitekim önerilen askeri rejimlerin en büyük destekçisi de İsrail oldu).

Pentagon, Şili'de yapılması öngörülen darbenin planını yapmakla uğraşırken, tüm bu olanları ayarlayan kişi Henry Kissinger'dı. Bir süre sonra da tam olarak devreye girecek, Başkan'ı planın uygulanması için ikna edecek ve hatta, Şili'nin bir 'Büyük Alan' haline getirilmesiyle bizzat ilgilenecekti.

Amerika'nın Şili'deki piyonu da belli olmuştu; ismi Augusto Pinochet'ydi. 1956 yılını Washington'daki Şili elçiliğinde askeri ateşe olarak geçiren Pinochet, Amerika'nın Şili ordusunda en güvendiği isimlerden biriydi. Geçen zaman içinde ABD ile daha sıkı bağlar kuran Pinochet, bu ülkenin Panama'daki 'Kontrgerilla Eğitim Kampları'nda yetiştirilecekti.

11 Eylül 1973 günü sabahın erken saatlerinde darbe harekatı başladı. Allende'nin Başkanlık Sarayı tank ve jetler tarafından harabeye çevrildi ve içeri askerler girdi. Pinochet'in yanındakiler, yıllardır faşist darbe girişimini birlikte

Şili'de seçimle iktidara gelen Salvador Allende, Rockefeller ve benzeri Yahudi finans imparatorluklarının çıkarlarını rahatsız etmişti. Bunun üzerine ülkede Henry Kissinger'in planladığı bir askeri darbe gerçekleşti. Yanda, Allende, faşist darbeciler tarafından öldürülmeden kısa bir süre önce korumaları eşliğinde Başkanlık sarayından çıkarken.

gerçekleştirmek için çalışan, ABD'de eğitim görmüş subaylardı: Amiral Merino, General Mendoza General Leigh...

Cunta ABD'ye olan borcunu Amerikan şirketlerinin Şili'yi yeniden kontrol altına almasına izin vererek ödüyordu. 24 Eylül 1973'te yani darbeden yaklaşık iki hafta sonra, ABD yönetimi Şili'deki cuntayı tanıdığını açıkladı. İzleyen aylarda cunta, 40 Amerikan holdinginin bulunduğu 300 şirkete maden ve diğer iş kollarındaki şirketlerini geri verdi.

Ancak bir süre sonra halk yığınları cuntaya karşı tavır koymaya başladı. Pinochet, bu muhalefete giderek artan bir sindirme politikası ile cevap verdi. Halka karşı Amerika'nın kontrgerilla okullarında öğrendiği yöntemleri uyguluyordu. Santiago Stadyumu rejim muhaliflerince dolduruluyor, insanlar ağır işkencelere maruz kalıyor hatta bazan toplu infazlar yapılıyordu:

> Tarih 28 Kasım 1984'tü ve Pinochet'ye karşı bütün ülke ayaklanmaya kalkışıyordu. Polis ev ve işyerlerini basıyor, şüpheli gördüğü her kişiyi sorguya çekiyor, sonuçta resmi rakamlara göre 26 kişiyi tutukluyordu. Gerçekte, yüzlerce tutuklu vardı. Santiago Stadyumu, darbe günlerindeki gibi 'full-capacity' idi. ABD Büyükelçiliği bile yaşanan vahşet karşısında dehşete düşmüştü. Stadyum, morglar ve hastaneler 'full-capacity'idi.[98]

Pinochet, Yahudilerin çıkarına uygun olarak Üçüncü Dünya halklarını baskı altına alan onlarca diktatörden biri olmuştu. Ancak halkı baskı altında tutmak belirli bir "tecrübe" gerektirirdi. Bu tecrübenin kaynağı ise her zaman olduğu gibi İsrail'di...

İsrail'den Pinochet Rejimine Destek

Noam Chomsky, yakın dostu Edward S. Herman'la birlikte yazdığı The *Washington Connection* adlı kitapta şöyle der: "Şili'de 1973'teki askeri ihtilalden sonra birçok kişi sürekli kırbaçlanmaktan, yumruklanmaktan, tekmelenmekten, silah dipçiğiyle dövülmekten, işkenceyle öldürülmüştür. Tutsakların vücutlarının hemen her parçası, özellikle kafaları ve cinsel organları saldırıya uğramıştır."

Gerçekten Pinochet, yakın tarihin en kanlı rejimlerinden birini kurdu. Generalin özellikle işkence timleri ünlüydü. Hatta içinde işkence yapılması için tüm bir gemi, *Esmeralda* gemisi "özel donanım"a alınmıştı. Ayrıca sivil halka karşı devlet terörü de son derece sık kullanılıyordu. Rejim aleyhtarı herhangi bir gösteri, en sert yöntemlerle bastırıldı, pek çok insan bu olaylar sırasında öldü, çok daha fazlası ciddi şekilde yaralandı.

Ve Şili halkını baskı altında tutan bu diktatör, en büyük yardımı, Üçüncü Dünya halklarının tümünün baskı altında tutulması gerektiğine inanan İsrail'den gördü. İsrail Pinochet rejiminin en önemli silah kaynağı olmuştu. 1977'de Carter yönetimi, ülkedeki "insan hakları işgalleri" nedeniyle Şili'ye silah ambargosu uygulamak zorunda kalmış, ancak "insan hakları denen saçmalığı" umursamayan İsrail, Pinochet'ye silah yağdırmaya devam etmişti. Carter

Kissinger'in Şili'de planlandığı darbe, CIA'nın katkılarıyla Şili ordusunun darbeci generalleri tarafından gerçekleştirildi.

yönetimi, daha önceden söz verdiği Sidewinder füzelerini Pinochet'ye vermeyi reddedince, İsrail 1977'de Şili'ye 150 adet İsrail yapımı Shafrir hava füzesi yollamıştı.[99]

Bu arada General Pinochet ve meslekdaşları ile İsrail liderleri ve generalleri arasında yakın bir dostluk da kurulmuştu. Ocak 1979'da İsrail Savunma Bakanı Vekili Mordecai Zippori, Şili'yi ziyaret etti. Bu ziyaret sırasında, halen Şili deniz kuvvetlerinin belkemiği olan altı adet Reshef devriye botunun satışını da kapsayan bir silah anlaşması yapıldı. İsrail Şili ordusuna antitank silahları ve bunlarla ilgili eğitim de vermişti. Ayrıca elektronik radar sistemleri, hafif silahlar ve teçhizat içeren çok büyük miktarda silah da İsrail tarafından Şili rejimine satılıyordu. Bir İsrail şirketi de Pinochet hükümeti için üzerinde 4 ayrı "su topu" taşıyan özel bir toplum-kontrol aracı, bir tür panzer geliştirmişti.[100] Pinochet rejimi sırasında bu araçlara Santiago sokaklarında sıkça rastlanırdı.

İki ülkenin özellikle hava kuvvetleri arasında yakın ilişkiler vardı. 1985 Ocağında İsrail'i ziyaret eden Şili Hava Kuvvetleri Akademisi heyeti gibi çeşitli delegasyonlar, karşılıklı olarak birbirlerine düzenli ziyaretlerde bulunuyorlardı. Bu arada dostça birçok gizli ziyaret de yapıldı. Dahası, İsrail, Şili'ye misket bombası yapımı için gerekli olan teknolojiyi de aktardı.[101] (Misket bombası, havada patladıktan sonra yüzlerce küçük parçaya ayrılan ve büyük bir alanı yokeden son derece etkili bir bombadır).

Benjamin Beit-Hallahmi, "İsrail Pinochet rejimine özellikle istihbarat, karşı istihbarat ve gizli polis konularında yardımcı olmuştur" diyor.[102] "Gizli polis" konusundaki bu yardım, kuşkusuz işkence yöntemlerini de içeriyordu. 1982'de İsrail Başbakan vekili David Levy ve General Pinochet arasında gizli bir toplantı yapılmış ve iki ülke arasındaki istihbarat işbirliğinin daha da geliştirilmesi konuşulmuştu. Şili istihbaratı DINA'nın ve özellikle de bu örgütün şefi Manuel Contreras'ın İsrail gizli servisi ile yakın ilişkileri vardı. Mossad, "kelle avcılarıyla kontrgerilla uzmanlarını eğitmek için" Şili'ye uzman ajan göndermişti.[103]

Üçüncü Dünya'nın en baskıcı diktatörlerinden biri olan Pinochet, iktidarda kaldığı dönem boyunca İsrail'den büyük destek aldı. Şili diktatörünün kullandığı silahlar, hatta "toplum kontrol araçları" İsrail'den geliyordu. Pinochet'nin ölüm timleri de, diğer benzerleri gibi İsraili askeri uzmanların eğitiminden geçmişti.

Pinochet, kendisine örnek olarak İspanya'nın faşist diktatörü Francisco Franco'yu aldığını söylüyordu. İyi bir seçim yapmıştı. İsrail'le bu kadar iyi ilişkiler içinde olan bir faşist için, bir Sefarad Yahudisi olan Franco'dan daha iyi örnek bulunamazdı elbette. (Franco için bkz. 5. bölüm)

Pinochet rejimi halktan ve uluslararası topluluktan gelen baskılar sonucunda 1990 yılında sona erdi. Ülke, o yıl yapılan serbest seçimler sonucunda Patricio Aylwin'in yönetimine girdi. Pinochet ise hala ordunun başında.

Arjantin'in Askeri Cuntaları ya da İsrail'in Sadık Müttefikleri

Arjantin'in seçilmiş Devlet Başkanı Isabel Peron, Mart 1976'da askeri bir darbe ile devrildi. Ülke, bu darbenin ardından 8 yıl boyunca faşist eğilimli askeri cuntalar tarafından yönetildi. 1981'e kadar ülkeyi yöneten ilk cunta, General Jorge Rafael Videla'nın liderliğindeydi. 1981'de General Roberto Eduardo Viola yönetimi eline aldı ve kendini Devlet Başkanı ilan etti. Üçüncü cuntanın lideri ise General Leopoldo Fortunato Galtieri idi. Ülke birbirini izleyen bu üç faşist yönetimin arkasından ancak 1984 yılında sivil yönetime yeniden kavuştu.

Ve tüm bu cunta yönetimleri boyunca ülkede tam anlamıyla bir katliam yaşandı. Binlerce rejim muhalifi "kayboldu". Aradan geçen yıllardan sonra, Arjantin Genel Kurmay Başkanı Martin Balza, 1995 Nisanında yaptığı bir açıklama ile bu dönem nedeniyle halktan özür dileyecek ve 30 bin kişinin cunta yönetimi tarafından katledildiğini, onbinlerce kişinin işkence gördüğünü açıklayacaktı. Emekli bir deniz subayının ifadesine göre ise cunta rejimi sırasında iki binden fazla siyasi tutuklu Arjantin açıklarında denize atılmıştı. 1995'in 27 Nisanında Arjantin televizyonuna çıkan Federico Talavera adlı eski bir jandarma, cunta rejimi sırasında uygulanan işkenceleri itiraf ederken, doğum sancısı

Arjantin, İsabel Peron'un 1976'da devrilmesinden sonra birbirini izleyen üç askeri cunta tarafından yöneltildi. Otuz bin rejim muhalifine yargısız infaz uygulayan ve onbinlercesini işkenceden geçiren bu askeri rejim boyunca, ülke, İsral'in yakın bir müttefiki, hayranı ve en büyük silah müşterisi oldu.
Yanda, üçüncü cuntanın lideri General Leopoido Fortunato Galtileri (en solda), kurmaylarıyla birlikte.

çeken kadınların denize atılmalarından, insanların cinsel organlarını ısırmak için özel olarak yetiştirilen köpeklere kadar pek çok yöntemin uygulandığından söz etmişti. İtirafçının söylediğine göre, özel eğitimli köpekler işkence gören siyasi tutukluların cinsel organlarını ağızlarında tutup emir bekliyor, tutuklu konuşmadığı takdirde ise köpeğe ısırması yönünde işaret veriliyordu...

Sözkonusu kanlı askeri rejim boyunca Arjantin'le en yakın ilişkiler içine giren ülke ise doğal olarak İsrail'di. Cunta liderleri Videla, Viola ve Galtieri, İsrail askeri ve sivil liderlerine zevkle ev sahipliği yapmışlar ve askeri yönetim yıllarında bu isimler Yahudi meslekdaşlarının tümü tarafından yakın birer dost olarak kabul edilmişlerdi. Peled, Lahav ve Reshef gibi İsrail generalleri, Arjantin askeri liderleriyle özel dostluklar kurdular.[104]

Askeri rejim boyunca, Arjantin, İsrail'in en büyük silah müşterisi oldu. Başkan Carter "insan hakları ihlalleri" nedeniyle 1977'de Arjantin'e yapılan Amerikan yardımını durdurduktan sonra, İsrail cuntanın en büyük silah kaynağı haline geldi. Yahudi Devleti, Arjantin'e, birçoğu Fransız yapımı Mirage jetlerinin gelişmiş versiyonları olmak üzere yaklaşık 100 savaş jeti, 24 Amerikan A-4 Skyhawk savaş uçağı ve bunları donatmak için de İsrail yapımı Shafrir füzeleri sattı.[105]

İsrail'in 1982'de yapılan Falkland savaşında Arjantin'e silah satması bir çok yoruma sebep oldu ve doğal olarak İngiliz'lerin tepkisini çekti. Ama aslında bu olay, sadece uzun yıllar süren bir ilişkinin doğal sonucunu yansıtıyordu. Arjantin'i birçok İsrail lideri ziyaret etmesine rağmen, en çok dikkati eski askeri liderler çekiyordu. General Mordecai Gur, 1978'de Şili'ye ve Arjantin'e yaptığı ziyarette Arjantin ordu şefi General Alfredo Ciola ve diğer generaller tarafından sıcak bir şekilde karşılanmıştı. Yitzhak Rabin de Ağustos 1980'de Arjantin'i ziyaret etti ve Arjantin Silahlı Kuvvetler Milli Koleji'nde konuşma yaptı.[106]

Başkan Raul Alfonsin liderliğinde sivil hükümete dönüş yapıldığı zaman, Arjantin İsrail ile olan ilişkilerini soğutmaya başladı. Başkan Alfonsin kontralara ve Orta Amerika'daki askeri rejimlere askeri destek vermeyi reddetti. İsra-

il'in ısrarla desteklediği cunta liderlerinin önemli bir bölümü de hapse girdi. Daha sonra İsrail'in Arjantin'le olan silah ilişkileri sürdü, ancak cunta dönemine göre çok daha zayıf olarak...

Paraguay'daki Stroessner Diktası

Paraguay, uzun yıllar boyunca Latin Amerika'nın en eski baskıcı diktatörlüklerinden birine sahip oldu. Ülke 15 Ağustos 1954'den Şubat 1988'e dek, kendisine "El Excelentisimo" ("Muhteşem") ünvanını veren General Don Alfredo Stroessner tarafından yönetildi. Generalin rejimi, "dünya üzerindeki en baskıcı rejimlerden biri" olarak biliniyordu. Diktatör, ülkesinde "muhalefetsiz demokrasi" olduğunu söylüyordu. Haklıydı; en ufak bir muhalefet şiddetle bastırılıyordu. Ülke halkının % 10'u rejimin hapishanelerinden geçmişti. Don Alfredo Stroessner, bölgedeki diğer faşist diktatörlerle de her zaman iyi ilişkiler içinde olmuştu. İktidarda oldukları dönemde, Pinochet ve Somoza, Paraguay diktatörünün yakın arkadaşları oldular.

Bu Üçüncü Dünya faşistinin en büyük dostu ise tahmin edilebileceği gibi İsrail'di. İsrail'in Stroessner'le olan ilişkileri İsrail basınında "mükemmel" olarak nitelendiriliyordu. El Excelentisimo, muhafızlarını sadece İsrail silahlarıyla donatıyordu ve İsrail silah endüstrisinin en iyi müşterilerinden biriydi. Diktatörün döneminde, Paraguay dünyadaki en istikrarlı İsrail-yanlısı ülkeydi: Birleşmiş Milletler'de sürekli olarak İsrail lehine oy verirdi. Paraguay subayları da, Yahudi meslekdaşlarına çok sıcak bakan ve onların sertlikleri ve etkinliklerine hayranlık duyan subaylar arasındaydılar.[107]

Ülke Şubat 1988'de yapılan seçimlerle birlikte Andres Rodriguez'in yönetimine girdi ve "dünyanın en baskıcı rejimlerinden biri" olan Stroessner rejimi tarihe karıştı. O gün İsrail iyi bir dost yitirmişti.

Kokaincilerin Bolivya'daki Generali

Bolivya da diğer Latin Amerika ülkeleri gibi askeri rejimlerle yönetilmeye alışık bir ülkedir. İsrail de, 1970'lerden itibaren bu askeri rejimler ile yakın ilişkiler kurdu. Ancak ilişkilerin zirveye çıktığı dönem, Luis Garcia Meza'nın rejimiydi.

Garica Meza, 18 Temmuz 1980'deki bir askeri darbe ile iktidara geldi. Darbe, Hernan Siles Zuazo'nun seçimleri büyük bir çoğunluk ile kazanmasının hemen ardından gelmişti. Zuazo'nun iktidara gelmesi ordu tarafından engellendi, çünkü Zuazo, ülkedeki "kirli işlerin" üzerine gitmeye kararlı görünüyordu. En başta da ülkeyi kasıp kavuran kokain mafyasını hedeflemişti. Ordu buna izin vermedi; çünkü ordu liderleri kokain mafyası ile işbirliği içindeydiler. Darbeyi yapan General Garica Meza, "kokaincilerin adamı" olarak iktidara oturmuştu.

İşte İsrail'in Bolivya'daki gelmiş geçmiş en iyi dostu bu adamdı; "kokaincilerin adamı" Luis Garcia Meza. Meza, iktidarı eline aldığı gün kendisine Au-

gusto Pinochet'yi örnek aldığını söylemişti. Nitekim öyle de yaptı: "Kokaincilerin generali", İsrail ile çok yakın ilişkiler kurdu. Zaten ona İsrail dışında el uzatan da olmamıştı. Carter yönetimi demokratik yollardan iktidara gelen bir rejimi silah zoruyla yıktığı ve baskı politikaları uyguladığı için Meza'nın Bolivya'sına ambargo koydu. Avrupalı ülkeler ve bazı bölge ülkeleri de aynı yolu izlediler. Oysa İsrail, diktatörün yanındaydı. Meza 1981 yılında İsrail'den baskıcı rejimini ayakta tutabilmek için yardım istemiş ve Yahudi Devleti de bu isteğe çok olumlu cevap vermişti. İsrail kısa bir süre sonra Meza rejimine ekonomik ve özellikle de askeri yardım yapmaya başladı. 1981'de İsrail ve Bolivya arasında geniş kapsamlı bir işbirliği anlaşması yapıldı. İsrailli uzmanlar, artık klasikleşmiş olan işlerini bir kez daha yaparak, Meza rejiminin kurduğu bir tür ölüm mangası olan "halk ordusu"nu da eğitmişlerdi.

Kolombiya'nın Kokain Kartelleri ve İsrail'in Narko-Terörizm Bağlantısı

Bolivya'daki kokain mafyasının ötesinde, bölgedeki asıl kokain merkezi kuşkusuz Kolombiya'dır. Döviz gelirlerinin yarısını sağlayan kokain ticareti, ülkenin en önemli yasal ihracat maddesi olan kahveden üç kat daha fazla girdi sağlar. Genel olarak kokain ticaretinin para hacmi inanılmaz boyutlardadır. Kokain işlerinde dönen para, BM tahminlerine göre, 300 milyar doları bulmaktadır. İnterpol'un tahmini ise 500 milyar dolar civarındadır. Bir karşılaştırma yapmak gerekirse, fakir ülkelerin faturasını ödemekte o kadar zorlandıkları petrol ticaretinin yıllık hacmi, sadece 180 milyar dolardır.

Bu kirli ticaretin merkezi de Kolombiya'dır. Dünyanın en büyük kokain üreticisi olan ülke, yüzyılın ikinci yarısından itibaren aynı zamanda dünyanın en kanlı ülkelerinden biri oldu. Çünkü ülke içinde farklı kokain mafyaları, daha doğru bir deyimle "kokain kartelleri" vardı. Bu kokain kartelleri, üslendikleri şehirlerin adlarıyla anılıyorlardı: Cali ve Medellin Kartelleri. Ülkeyi yıllar yılı adeta bu iki kartel yönetti: Hükümet görevlilerini ya tehdit ederek ya da satın alarak, kendi adlarına çalıştırabiliyorlardı.

En önemlisi, uzun süre bu iki kartel arasında iç savaşı andıran bir çatışma yaşandı. Birbirini yok etmek ve kokain pazarına tek başına sahip olabilmek için savaşan bu kartellerin doğurduğu terörizm, yani "narko-terörizm", Kolombiya'ya "ölümün tatil yapmadığı yer" denmesine neden olmuştur. Ülkede yalnızca 1992 yılında tamı tamına 28 bin cinayet işlendi. Uzmanlar, cinayetlerin bu hızla işlenmesi halinde ilerdeki 10 yıl içinde ülkenin 32 milyon nüfusunun 3 milyondan fazlasının öleceğini belirtmişlerdi. Kartellerin bu kanlı mücadelesi sırasında en çok acı çeken taraf ise kuşkusuz halk oldu. Çoğu çiftçi olan Kolombiya halkı, kartellerin birinin emri altında tarlada çalışıp kokain üretmek zorundaydı; ancak her an rakip kartelin saldırısı yüzünden hayatını yitirebilir, işkence görebilirdi.

Kartellerin uyguladığı terör, oldukça sistemli bir terördü. Öyle ki ülkede, kartellerin "tetikçi"lerine eğitim verdiği bazı "özel üniversiteler" kurulmuştu.

Kolombiya'da, canlı insanlar üzerinde uygulamalı işkence ve cinayet eğitimi yapan özel 'üniveriste'ler var. Bu 'üniversite'lerde İsrailli 'öğretim üyeleri', kokain kartellerinin tetikçilerini eğitiyorlar. Üstte, söz konusu üniversitelerden birinde, eğitim için kullanılan bir köylünün cesedi.

Bunlar bildiğimiz üniversitelerden oldukça farklıydı; burada öğrencilere uygulamalı 'işkence ve cinayet dersleri' veriliyordu. *Nokta* dergisi, 1989 yılında bu "üniversite"lerle ilgili olarak şunları yazmıştı:

> Kolombiya Güvenlik Dairesi'nin bir sokak çatışmasında yakaladığı Camilo Zamora Guzman, ya da kod adıyla Travolta, polisleri La Sesenta çiftliğine götürdü. Çiftlikte, beş cesetin bulunduğu bir mezarlık, silah deposu ve 'okul ' vardı. Okul, yani katil üniversitesi. La Sesenta çiftliği, kendi binaları, kooperatifleri, eczaneleri, özel haber alma birimleri, motorize ekipleri olan bir şirkete ait. Yasal olarak bir çiftçi-tüccar ortak yatırımı gibi görünen La Sesenta'nın en etkili faaliyeti de bu üniversite işte, daha doğrusu üniversiteler. Uygulamalı vahşet eğitimi. Şirketin tam 32 ayrı birimi var. Kontenjan iki ayda elli mezun verecek düzeyde. Öğrenciler, kokain mafyasının başkenti olarak bilinen Medellin'in yoksullarından seçiliyor. Okulda eğitim, gün doğarken yapılan egzersizlerle başlıyor. İşin en masum yönü bu belki. Sonra patlayıcı ve silah kullanma dersine geçiliyor. Derken: 'arkadaşlar dersimiz işkence'. Hem de canlı vücutlar üzerinde. Nasıl olsa bölgede gariban köylü bolluğu var. Hele o gariban bir de sol görüşlü ise üniversitenin uygulamalı eğitimi için biçilmiş kaftan olarak görülüyor. Sonra da, acımadan biçilmiş insan haline getiriliyor.[108]

Peki bu vahşet üniversitelerindeki "öğretim üyeleri" kimlerdi dersiniz?

Tahmin edilebileceği gibi kokain kartellerinin kurdukları ölüm timlerinin en büyük "öğretmen"leri İsrailli subaylar ve Mossad ajanlarıydı. İsrailli askeri uzmanlar, hem Cali hem de Medellin Kartellerinin "ölüm üniversiteleri"nde narko-teröristlere İsrail tarzı eğitim verdiler. Bu konuda en çok ün salmış İsra-

illi ise İsrail ordusundan Albay Yair Klein'dı.[109]

Olay sadece Mossad ajanı İsrailli askerlerin, para karşılığı narko teröristleri eğitmeleri ile kısıtlı değildir. İsrail, bu ajanlarını uyuşturucu trafiğini kontrol etmek için de kullanır. Kokain satışından elde edilen paralar, ya Amerika'da yaşayan Yahudi işadamı ve politikacıların hesabına yatırılır ya da İsrail'e aktarılır.

Fransız Arabies dergisi, "İsrail'in Narko-Terörizm Bağlantısı" başlığı altında verdiği bir haberde, Yahudi Devleti'nin kokain ticareti içindeki inanılmaz rolünü gözler önüne sermişti. Buna göre, Kolombiya kokain kartellerinin ölüm timlerinin çok büyük bir bölümü İsrailliler tarafından eğitiliyordu. Yair Klein'in komutasındaki İsraillilerden oluşan Hod-Hahanit adlı terör timi, narko-teröristlerin eğitimini üzerine almıştı. Bu işi yapanların arasında, Yair Klein'in yanında Pesakh Ben Or adlı İsrailli "para aklayıcı", Mossad ajanı Mike Harari, İsrailli General Ze'evi ve Lübnanlı Yahudi işadamı Amiram Nir de yer alıyordu.[110]

Cali Kartel'nin lideri Miguel Miguel Roriguez Orejuela'nın (üstte) pazarı, Medelin Karteli'ne yapılan operasyonlarla daha da büyütüldü. Beyaz Saray'da lobi oluşturacak kadar güçlü olan Cail Kartel ile bağlantısı olan isimlerden biri de Henry Kissinger.

İsrail'de yayınlanan *Yediot Aharonot* gazetesi de 1989 Nisanı içinde yayınladığı uzun bir yazı dizisinde, İsrail askerlerinin Medellin Kokain Karteli'nin terör timlerini eğittiğini doğrulamıştı. 1988 Ağustosu başında Amerikan televizyonu NBC de, İsrailli askerlerin Medellin Kartel'inin baronlarını eğittiğini ve silahlandırdığını söyledi.

İsraillilerin eğittiği narko-terör grupları arasında, vahşeti ile ünlü ACDEGAM grubu da yer alıyordu. Medellin Karteli'nin kurduğu bu grup, ünlü kokain "baba"ları Escobar ve Jose Gonzalo Rodriguez tarafından finanse edilen gerçek bir özel orduydu. ACDEGAM'ın görevi silah zoruyla halka, özellikle koka üreticilerine boyun eğdirmekti. ACDEGAM'ın askerleri, yani "Sicarios"lar, çok iyi silahlandırılmışlardı; çoğu İsrail yapımı Uzi ya da Galil taşıyordu. İsrail'in eğitip silahlandırdığı bu ordu, Kolombiya'daki katliamların çoğundan sorumluydu.[111]

İsrail ayrıca narko-terör gruplarının silah ihtiyacını da karşılıyordu. İsrail'in Miami'ye yolladığı silahlar oradan Kolombiya'ya aktarılıyordu. 1989 Temmuzunda Miami gümrükçüleri Medellin'e giden ağzına kadar silah yüklü bir gemiyi durdurmuşlardı. Gemide, Medellin Kartelinden iki kişi ve bir de David Kanduiti adlı bir İsrailli yer alıyordu. Gemideki silahlar ise İsrail'in Lübnan'daki gerillalardan ele geçirdiği silahlardı. İsrail bağlantısının içindeki önemli kişilerden biri de, İsrail'in Likud partisinden Knesset (parlamento) üyesi ve eski askeri güvenlik sorumlusu Yehovshova Saguy'du. Saguy'un Kolombiya'da silah satışında uzmanlaşmış bir şirketi vardı.[112]

İsrail hükümetinin ise tüm bu bağlantılara karşı kullandığı klasik bir yalan vardır: Sözde, kokain kartelleriyle iş yapan Mossad ajanları ya da İsrailli

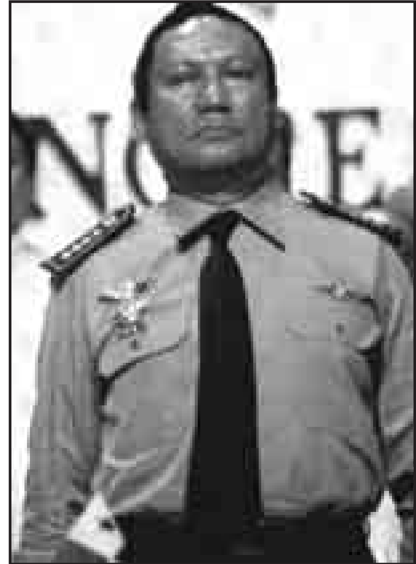
generaller, İsrail'deki görevlerinden "emekli" olmuşlardır ve Latin Amerika'da İsrail hükümeti adına değil, kendi özel işleri için bulunurlar. İsrail hükümeti ise bu "emekli" görevlilerinin faaliyetlerini esefle izler.

Bunun bir yalan, bir aldatmaca olduğunu, Benjamin Beit-Hallahmi, özellikle vurgular. "İsrailli uzmanların 'paralı asker' görüntüsü altında Üçüncü Dünya'ya yollanması iyi bir yöntemdir, İsrail hükümetine ortada resmi hiçbir bağlantı olmadan Üçüncü Dünya'da eylem yapma şansı verir" diyen İsrailli profesör, "paralı asker görüntüsündeki İsraillilerin hemen hepsinin İsrail hükümeti tarafından görevlendirildiğini" haber verir.[113]

Bundan habersiz olan Kolombiya hükümeti, bir keresinde, saf saf, ülkedeki kartellerin en büyük destekçisi olan İsraillileri İsrail hükümetine şikayet etmeye çalışmıştı. Hükümet 1989 Nisan'ında İsrail yönetimine bir rapor göndermiş ve İsrail askeri gruplarının uyuşturucu kartellerinin servisinde çalıştığı konusunda İsrail hükümetini uyarmıştı. Kolombiya, ülkeyi kasıp kavuran İsraillilerin "kulağını çekmesi" için İsrail hükümetine ricada bulunuyordu. Ama böyle bir şey olmadı elbette. Yitzhak Şamir hükümeti, Kolombiya'daki İsraillilerin "kulağını çekmek" bir yana dursun, Kolombiya hükümetinin yolladığı sözkonusu rapora cevap bile vermedi.[114]

Panama: Ananas Surat'ın Yanlışları

Panama'da 1989'da bir Amerikan askeri müdahalesi yaşandı. ABD'nin hedefi, ülkeyi 1981 yılından beri dikta rejimi ile yöneten Manuel Noriega'yı indirmekti. Sam Amca hedefine ulaştı; Noriega yakalandı ve Amerika'ya götürülerek hapsedildi. Amerikan yönetimi, halkını ezen ve demokrasiyi hiçe sayan bir uluslararası haydutu "insani değerler" adına koltuğundan indirdiğini ilan etti.

Eski Panama diktatörü Manuel Noriega.

Oysa gerçekler çok farklıydı.

Manuel Noriega'nın ya da son derece bozuk cildi nedeniyle kendisine takılan lakapla "Ananas Surat"ın 1989'daki askeri müdahaleden 4-5 yıl öncesine kadar Amerika'yla arası çok iyiydi. Hatta Noriega'yı bir hiç iken keşfedip onu Panama lideri yapan da Amerikalılar'dı. Ananas Surat, kariyerine ABD'de gördüğü "psikolojik savaş" eğitimi ile başlamış ve daha sonra da Panama gizli servisi G2'nin başına geçmişti. Noriega, 1970'li yılları, Pana-

ma'nın karizmatik diktatörü Omar Torrejos'un perde arkasındaki kirli işlerini yürüten gizli servis şefi olarak geçirdi. Bu dönemde yeni görevi sayesinde CIA ile resmi ilişkilere giren Noriega, ABD'nin başlıca istihbarat kaynağı oldu. CIA ile G2 istihbarat örgütü arasında yapılan anlaşmaya göre, CIA G2'ye yılda yüz bin dolar verecek, karşılığında da dosyalar dolusu raporlar alacaktı. Noriega bundan sonra, Panama solu, bölgedeki gerillalar ve diğer ülkeler hakkında topladığı tüm bilgileri CIA'ya aktaracaktı. Ananas Surat, bir "Amerikan ajanı" olmuştu.

1976'da CIA'nın başına George Bush geçtiğinde Noriega'nın CIA'dan aldığı para da hayli artmıştı. Orta Amerika'daki istihbarat faaliyetlerinin kilit adamıydı. O kadar önemliydi ki, Bush onunla Washington'da yemek yemekte tereddüt bile etmemişti. Torrejos'un 1981 yılında bir uçak kazasında ölmesinden sonra, Panama Ordusu'nun başına geçen Noriega, yerine atadığı kukla yöneticilerle ülkeyi perde arkasından yönetmeye başladı. 1983'te Noriega ordu içindeki hasımlarını altetti ve yalnız Silahlı Kuvvetler'in değil, Panama Devleti'nin de başına geçti.

Noriega Panama üzerindeki otoritesini tam olarak kurduktan sonra, eskiden beri ilgi duyduğu uyuşturucu ve silah ticaretini, kurduğu uluslararası bağlantılar sayesinde geliştirmeye başladı. Ancak bunu yaparken zaman zaman, ABD'nin pek hoşlanmayacağı türden girişimlerde de bulunmaktan çekinmiyordu. Diktatör, rejimini kendi başına ayakta tutabileceğini sanmaya başlamıştı. Amerikan desteğine ihtiyacı olmadığını düşünür olmuştu. Bu nedenle kendini ispatlamak için Amerika'nın hoşuna gitmeyecek bazı politikalar izledi. Sandinistlara silah yolladı, "Amerikan emperyalizmi"ni lanetledi.

Ancak Amerika yine de bir süre Noriega'yı idare etti. Diktatör, bazı şımarıklıklar yapsa da sonuçta pek çok yönden Beyaz Saray'ın çıkarlarına hizmet ediyordu. Reagan döneminin CIA şefi William Casey, Noriega ile olan ilişkileri yeniden düzeltti. Noam Chomsky, ABD'nin o dönemler Noriega'ya nasıl destek olduğunu şöyle anlatıyor:

> 1984'te, Panama'da o zamanlar hala ABD yanlısı olan ünlü uyuşturucu kaçakçısı General Noriega seçimlere hile karıştırdığında bir sorun çıkmadıysa, ABD'nin egemenliğine kafa tutulmadığı zaman 'demokrasi'yi yerleştirme sorunuyla karşılaşılmıyordu. Nitekim Panama'daki hileli seçim, başkanın göreve başlama törenine George Shultz'un katılmasıyla meşrulaşmıştı. George Shultz, CIA ile ABD Büyük Elçisi'nin ortaklaşa verdikleri brifingte, 'Noriega'nın kendi adaylarının seçilmesini garantiye almak için 50.000'den fazla seçim sandığını çalmış olduğu'nu öğrendiğinde bile, Bu seçimi demokrasinin zaferi olarak övüyor, alaycı bir dille Nikaragua'nın da aynısını yapmasını istiyordu.[115]

ABD'nin Noriega'ya karşı olan tutumunu değiştirmesine neden olan, onun uyuşturucu bağlantılarıydı. Noriega, o zamana dek Kolombiya'daki kokain kartelleri ile Amerika arasında aracılık etmişti. Ancak şimdi kendi başına hareket etmeye kalkıyordu. ABD, Kissinger ve Michael Abbell gibi Beyaz Saray'ın önemli yerlerinde görev almış, ancak gizliden gizliye uyuşturucu ticare-

Noriega, Beyaz Saray'la bağlantısı olan Cail Karteli'ni tasviye ederek, rakip kartel Medellin'le şahsi işler yapmaya çalıştı. Bu yanlış, sonunu getirdi: ABD, Noriega'yı Panamaya yaptığı operasyonla devirdi. 3000 kişinin ölümüyle sonuçlanan operasyonun asıl hedefi, Noriega'yı susturarak, ABD ve İsrail ile çevirdiği dolapları ifşa etmesini engellemekti. Üstte, Panama-City'den askeri müdahale manzaraları.

tiyle uğraşan kişilerin faaliyetlerine engel olunmasına dayanamadı.

"Amerika'nın uyuşturucu hesapları" ilk başta çok kişiye şaşırtıcı bir ifade gibi gelebilir. Çünkü Amerikan yönetimi, özellikle son 10-15 yıldır "uyuşturucuya karşı savaş" açtığı iddiasındadır. Oysa bu bir aldatmaca ve İsrail'in sık sık uyguladığı "ikili politika" tarzının bir örneğidir. Amerikan yönetiminin en üst düzey yöneticileri, ülkelerine uyuşturucu sokan kartellerle işbirliği yaparlar ve bu yolla büyük paralar kazanırlar. Bu kirli ticarete en çok bulaşanların başında ise tanıdık bir isim, Henry Kissinger gelir. Amerikan Executive Intelligence Review grubu, bu nedenle uluslararası uyuşturucu ağını konu edinen kitaplarına *Dope Inc. The Book That Drove Kissinger Crazy* (Uyuşturucu Şirketi: Kissinger'ı Deli Eden Kitap) adını vermişlerdi.

İşte Noriega, bu uyuşturucu çarkını zedelemeye kalkmış ve Amerika'dan bağımsız hareket etmek istemişti. O yıllarda Amerikalılar Cali karteli ile anlaşmışlar ve yalnızca onunla iş yapmaya karar vermişlerdi. Oysa Noriega, Medellin Karteli ile çalışmakta ısrar ediyordu. Noriega'nın, Cali Karteli'nin kara paraları aklamakta kullandığı bankayı kapatması, bardağı taşıran son damla oldu. Amerikan basını hızlı bir anti-Noriega kampanyası başlattı. Kampanya Panama'ya yapılan askeri müdahaleye kadar sürdü. Amerikalıların Ananas Surat'ı indirdikten sonra ilk yaptıkları iş ise Cali kartelindeki ortaklarını ülkenin yönetimine getirmek oldu. *Dope Inc.,* olayı şöyle anlatıyor:

> Panama'da General Manuel Noriega, 1986'da, First Interamericas adlı bankayı, Cali Karteli'ne ait olduğunu kanıtladıktan sonra kapattı. Aralık 1989'da ABD güçleri, Noriega'nın uyuşturucu işi yaptığını ileri sürerek Panama'ya girdi.Ve daha sonra, bu bankanın yönetim kurulunun dört üyesini Başkan, Başsavcı, Anayasa Mahkemesi Başkanı ve Hazine Bakanı olarak atadı... Panama'da uyuş-

turucu faaliyetleri, Noriega'nın uzaklaştırılmasından beri daha da artmıştır. Bush'un görünürdeki stratejisi on sene içinde uyuşturucuları % 50 azaltmaktı. Ancak bu aslında uyuşturucu işiyle uğraşan bir grupla çalışırken, diğer bir grubu kontrol etmek ya da ortadan kaldırmak için yapılan bir operasyondu.[116]

'Generalin Arkasındaki Adam' Mossad Ajanı Harari ve İsrail'in Uyuşturucu İşleri

Panama diktatörü Manuel Antonio Noriega'nın uyuşturucu kartelleri ve Beyaz Saray arasındaki macerası üstte anlatılan şekildeydi. Ancak Ananas Surat'ın macerasında çok önemli roller oynayan bir başka güç daha vardı. İsrail, Noriega'yı yakın takibe almıştı.

ABD Kongresi 1982'de, CIA'nın Nikaragua'daki Sandinist rejimi devirmek için devletin parasını kullanmasını yasaklayınca, kontralara yapılan yardım silah kaçakçılığına dönüştü. Yardımın Panama aracılığıyla devamının uygun görüldüğü dönemde, İsrail, ABD-Panama ilişkilerine Mossad ajanları sayesinde dahil oldu. Panama'da özel olarak görevlendirilen Mossad ajanı Michael Harari'nin misyonu, Noriega'yı İsrail adına yönlendirmekti.

Leslie ve Andrew Cockburn, *Dangerous Liasion* adlı kitaplarında Noriega'nın Harari bağlantısına "The Man Behind The General" (Generalin Arkasındaki Adam) başlığı altında oldukça geniş bir bölüm ayırıyorlar. Kitapta Noriega'nın Harari ve dolayısıyla Mossad bağlantısından söz edilirken şöyle deniyor: "Michael Harari General Manuel Noriega'nın arkasındaki adam diye bilinirdi. Harari, Mossad'ın el altındaki operasyonlarına başkanlık ederdi. Kendisi Panama'da 'Deli Mike' diye tanınıyordu. General'in akıl hocasıydı." [117]

Noriega, Harari için 'benim kılavuzum' diyordu. Harari, Noriega'nın korumalarını eğitti ve Panama Ordusu'nda sorguya çekme ve halk hareketlerini bastırma konusunda dersler verdi.[118]

Aslında Harari'nin Panama'daki faaliyeti Noriega'nın Panama'nın başına geçmesinden çok daha önceleri başlamıştı. Harari, ülkenin Noriega'dan önceki diktatörü Torrijos'un da yakın danışmanıydı. Bu ilişki, Panama'daki Yahudi cemaatinin önde gelen bazı isimlerinin, Mossad ajanı Harari'yi büyük övgülerle Torrijos ile tanıştırmasıyla başlamıştı (Yahudi cemaatinin bu önde gelenleri birer "sayan"dılar yani). Harari, çok kısa sürede Torrijos ile çok yakın arkadaşlık kurdu. Torrijos'un 1981'de esrarengiz bir uçak kazasında ölümünden sonra başa geçen Noriega, Harari'yle olan ilişkiyi miras aldı. Harari kısa zamanda Noriega için en önemli adam durumuna geldi, onun sağ kolu oldu. İsrail-Panama ilişkilerinin ilerlemesini sağlayan da yine Harari'ydi. Halka açıklamalar yapmaktan ve basında görünmekten hoşlanmayan Harari, Noriega'nın 1983'te İsrail'e yaptığı resmi ziyarette, sadece iki kere İsrail basınında görülmüştü. Noriega'nın sözkonusu ziyareti ise başlı başına bir olaydı: İsraillilerin kendisine taktığı "paraşütçü brövesi"ni gururla takan Noriega, İsrail'in askeri tesislerini gezmiş, İsrail ordusunun özel timlerinin eğitimlerini izlemiş ve Yahudi devletine duyduğu hayranlığı her fırsatta dile getirmişti.[119]

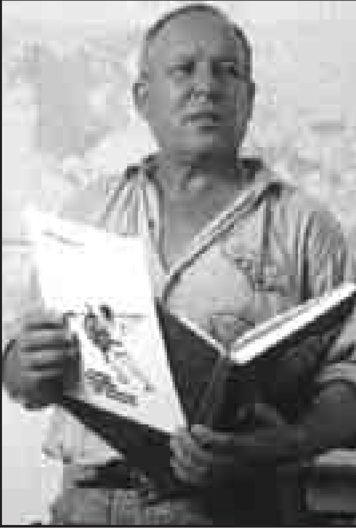

İsrail, Üçüncü Dünya liderlerini yönlendirmek için çoğu kez Mossad ajanlarını devreye sokar. Bu ajanlar, diktatörlere akıl hocalığı yapar, iktidarını korumak için neler yapmaları, halkı nasıl baskı altında tutmaları gerektiği konusunda onları eğitirler. Noriega'nın da bu tür bir "akıl hocası" vardı: Mossad ajanı Mike Harari (resimde Noriega'nın arkasındaki siyah gözlüklü adam).

Mike Harari ise İsraillerin sık sık söylediğinin aksine, "kendi başına çalışan", hükümetten bağımsız eski bir Mossad ajanı değildi. Aksine, Harari Noriega ile olan ilişkilerini doğrudan Mossad adına yürütüyordu. 1983'de Panama'daki La Prensa gazetesinin sahibi Roberto Eisenmann'a şöyle demişti: "Ben Mike Harari. İsrail gizli servisinin bir üyesi ve Manuel Noriega'nın da çok yakın bir arkadaşıyım." Zaten Harari sürekli olarak "merkez"le bağlantı içindeydi: "Deli Mike" çok sık, hatta bazen günde bir kaç kez Panama'daki İsrail elçiliğine girip çıkıyordu. Eski bir büyükelçilik görevlisinin söylediğine göre, Harari, "elçilikte sanki evindeymiş gibi" hareket ediyor, İsrail'le elçilik arasındaki tüm gizli hatları rahatlıkla kullanıyor ve elçilik içindeki her şeyi de biliyordu.[120]

Kısacası Harari, doğrudan İsrail adına Noriega'ya "akıl hocalığı" yapıyordu. Noriega'nın uyuşturucu işleri de bunun dışında değildi. Harari, Panama'daki uyuşturucu işini de İsrail adına yönetiyordu. Harari Şebekesi Nikaragua'daki kontralara silah taşımış ve Kolombiya-ABD arasındaki uyuşturucu trafiğini de düzenlemeyi ihmal etmemişti. Middle East International dergisi, konuyla ilgili bir haberinde şöyle diyordu: "Nikaragua'ya karşı gizli savaşın başladığı ilk yıllarda Harari, İsrail, ABD ve Panamalılardan oluşan bir grup kurarak, Güney Amerika'ya silah taşımış, Kolombiya'dan ABD'ye uyuşturucu yollamış, her iki operasyonda da aynı uçakları ve iniş sahalarını kullanmıştır." [121]

Harari-Noriega, daha doğru bir deyişle Panama-İsrail işbirliğini, Noriega'nın eski politik istihbarat şefi Jose Blandon ise şöyle tarif ediyor: "Harari, Noriega'nın işinin bir parçası. Kokaini Kolombiya'dan Panama'ya taşıyorlar. Kontralara sağlanan silahlar için kullanılan altyapı, uyuşturucu için de kullanı-

Mossad'ın Latin Amerika'daki uyuşturucu işlerini idare için kurduğu paravan şirket Hod Hahnit (Mızrağın Ucu), aslında narko-teröristlere eğitim veriyordu. İsrail subayı Yair Klein (sağda) bu timin liderliğini yapıyordu. Klein, aynı zamanda Kolombiya iç güvenlik servisi DAS'ı da eğitti. Yahudi işadamı Amiran Nir ise (solda), Hod-Hahnit'in, uyuşturucudan kazanılan paralarını aklamakla sorumluydu.

lıyor. Aynı pilotlar, aynı uçaklar, aynı insanlar." [122]

2000'e Doğru da konuya değinerek, "Panama'ya uyuşturucu kaçakçılığı, Mossad gözetiminde ve İsrail uçaklarıyla yapıldı" diye yazmıştı.[123]

Kısacası, İsrail, Noriega aracılığıyla yapılan uyuşturucu ticaretini de kontrol ediyordu. Az önce değindiğimiz gibi bu uyuşturucu şebekesinin ABD'deki en büyük ayağı ise Henry Kissinger'dı; yani İsrail'in Amerika'daki en önemli uzantısı. Uluslararası uyuşturucu şebekesini konu edinen Dope Inc. kitabında yazıldığına göre, Amerika'daki uyuşturucu ticaretinin Kissinger'la bağlantılı diğer kilit isimleri arasında ise Yahudi lobisinin etkin kuruluşlarından ADL'nin (Anti-Defamation League of B'nai B'rith) liderleri gelmektedir. ADL'nin; Kenneth Bialkin, Michael Milken, Edgar Bronfman gibi önemli isimleri, Amerika'daki uyuşturucu ticaretini aracılar yoluyla kontrol etmekte ve elde ettikleri paranın önemli bir bölümünü de Kongre üyelerine İsrail lehinde oy vermeleri için rüşvet dağıtmaya ayırmaktadırlar. Ayrıca Amerika'daki mafyanın büyük isimlerinin çoğunlukla Yahudi oluşları da ki ilk anda akla Amerika'nın gelmiş geçmiş en büyük mafya babası Meyer Lansky ve onun ortağı Benjamin "Bugsy" Siegel gelir dikkat çekicidir. Ayrıca son dönemde özellikle New York'ta çok güçlü olan ve uyuşturucu işini yöneten "Rus mafyası" da aslında Rusya'dan göçeden Yahudilerin Evsei Agron önderliğinde kurduğu bir "Yahudi mafyası"dır.[124]

Bu durumda karşımıza çıkan tablo, Latin Amerika'dan ABD'ye uzanan

uyuşturucu ticaretinin asıl olarak Yahudi kontrolü altında gerçekleştiğidir. Ki bu da, İsra Suresi'nde haber verilen "İsrailoğullarının yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaları" hükmünün bir başka yansımasıdır.

Noriega'nın sonunu getiren yanlış, az önce değindiğimiz gibi bu uyuşturucu ağının kurallarına karşı gelmesiydi. Bu uyuşturucu ağı "Yahudi kontrollü" olduğuna göre, Ananas Surat'ın hesabını da Yahudiler görmeliydi. Öyle de oldu. Noriega'ya yapılan Amerikan müdahalesinin hazırlık aşamasında, İsrail ordusundan Albay Yair Klein devreye girmiş ve Noriega'yı devirmek için çalışmaya başlamıştı. Dope Inc.'de Klein'in misyonu şöyle anlatılıyor:

... Klein, Reagan-Bush idaresi tarafından gizli bir operasyonla görevlendirildi. Bu, Panama'daki General Manuel Antonio Noriega'yı devirmekti. 1988'de Klein, İsrail'in eski Panama Büyükelçisi Eduardo Hereira ile gizli görüşmeler yaptı. Hereira daha sonra Elliot Abrams tarafından ABD'ye alınarak CIA'da görevlendirildi. Albay Klein, Hereira ile Panamalı Generali devirmek amacıyla Panama'da bir kontra güç oluşturmakla görevlendirildi.[125]

Amerika müdahaleyi Yair Klein'den gelen istihbarat üzerine yaptı. Noriega indirildi ve doğruca Amerika'ya götürülerek Miami Hapishanesinin 41586 numaralı hücresine konuldu. Basınla kesinlikle görüştürülmedi. Hala görüştürülmüyor; çünkü onyıllar hizmet verdiği İsrail-Amerika şebekesinin sırlarını açığa vurmasından korkuluyor.

İsrail'in Latin Amerika'daki 'Tarımsal Yardım'ları (!)

Önceki sayfalarda incelediğimiz bilgiler, bizlere, son 30-40 yıl boyunca İsrail'in Latin ve Orta Amerika'da çok büyük bir savaş organize ettiğini göstermektedir. Yahudi Devleti, bölge halkına karşı (ki bu halkın en büyük temsilcisi Katolik Kilisesidir), faşist ve baskıcı rejimleri desteklemekte, uyuşturucu kartellerine yardım etmektedir. Guatemala'da, El Salvador'da, Nikaragua'da akan kanların ardında, ya İsrail silahları ya da İsrail'in askeri uzmanları vardır.

Ancak kuşkusuz tüm bunlar resmi olarak inkar edilmektedir. Hiçbir İsrail lideri, bölgede askeri bir etkileri olduğunu kabul etmez. Basın bundan fazla söz etmez. Sonuçta İsrail bağlantısı bu denli büyük, bu denli etkili olmasına rağmen, pek bilinmemektedir.

İsraillilerin Latin ve Orta Amerika'da İsrail aktiviteleri ile ilgili sorulara verdikleri cevaplar ise şaşırtıcı ve önemlidir. Örneğin Mossad'ın ünlü isimlerinden David Kimche, ülkesinin bölgedeki icraatları ile ilgili olarak şunları söylemiştir:

> Evet, bazı ülkelerle ilişkilerimiz var. Bunlar tarım ilişkileridir. Tarımla ilgili konularda, örneğin daha verimli ürün almak için kullanılan teknikler hakkında bazı ülkelerle işbirliği yapmaktayız. Latin Amerika'nın ücra köşelerine tarım uzmanlarımız gitmekte ve oradaki insanlara ki oralarda Latin Amerikalı olmayan insan pek bulunmaz tarım teknolojisi hakkındaki birikimimizi aktarmaktadırlar. Örneğin El Salvador'la olan ilişkilerimiz bu türdendir. Orada yalnızca tarım

uzmanlarımız vardır. Oysa bazı insanlar El Salvador'la askeri ilişkiler içine girdiğimizi söylüyorlar. Böyle bir şey kesinlikle yoktur. Evet Salvador'da İsrailli uzmanlar vardır; ama bunlar tarım uzmanlarıdır. Başka Latin ve Orta Amerika ülkelerine bu konuda yardım yapıyoruz.[126]

Belki David Kimche'nin bu sözleriyle "dalga geçtiğini" sanabilirsiniz. Hayır, aksine Mossad şefi son derece ciddidir. Daha doğrusu, son derece ciddi bir yalan söylemektedir. Bu yalan, İsrail'in klasik politikası haline gelmiş durumdadır. Yahudi Devleti, "tarımsal işbirliği" adı altında değişik ülkelere sızmayı veya oradaki rejimlerle ya da rejim muhalifleriyle askeri ilişki kurmayı alışkanlık haline getirmiş durumdadır. Bu aldatmaca, Afrika'da da yoğun biçimde kullanılmıştır.

Durum böyle olduğuna göre, İsrail'in "tarımsal işbirliği" tekliflerine daha bir tedbirli bakmak gerekmektedir. Çünkü Yahudi Devleti, son dönemlerde Türkiye'yi çok yakın ilgilendiren iki ayrı bölgeye de "tarımsal işbirliği" adı altında sızmak hedefindedir: Türki Cumhuriyetlere ve Güneydoğu Anadolu'ya... Dikkatli olmak gerekmektedir: İsraillilerin GAP'a olan "tarımsal" ilgisi, El Salvador'a olan "tarımsal" ilgilerine benzeyebilir.

Bu noktada akla gelen bir başka örnek de Sri Lanka'dır.

Sri Lanka-Tamil Deneyimi ya da İki Düşman Tarafı Birden Desteklemek

İsrail'in Üçüncü Dünya'daki aktiviteleri arasında, Sri Lanka özel bir yer tutar. Çünkü bu ülkede yaşananlar, yeryüzündeki devletler arasında yalnızca İsrail'e özgü olan, savaşan iki düşman tarafın aynı anda desteklenmesi ve silahlandırılması yönteminin bir örneğidir.

Sri Lanka (eski adı Seylan), Hindistan'ın güneyindeki bir ada-devlettir. 16 milyon nüfusu olan ülkenin % 74'ü Budist Sinhalalar, % 20'si ise büyük çoğunluğu Hindu olan Tamiller'den oluşur. Yönetim Sinhalalar'ın elindedir. Ülkenin kuzeyinde yaşayan Tamiller, İngiltere'den bağımsızlığın kazanıldığı 1948'den bu yana ezildiklerini öne sürerler. 1983'te ise kendilerine "Tamil Kaplanları" adı veren bir grup gerilla, Sinhala rejimine karşı bağımsızlık mücadelesi başlatmıştır. Kanlı bir iç savaşa dönüşen bu çatışma, halen sürmektedir.

Ve İsrail'in Uzakdoğu'daki bu iç savaşla çok yakından ilgisi vardır. Yahudi Devleti, önceki sayfalarda gördüğümüz diğer örneklerde olduğu gibi askeri eğitim ve silah satışı yoluyla iç savaşa dahil olmuştur. Ancak İsrail'in Sri Lanka iç savaşındaki rolü biraz farklıdır; Yahudi Devleti taraf tutmamaktadır. Ya da bir başka deyişle, iki tarafı birden tutar; iki tarafı da birbirini öldürmesi için eğitir ve silahlandırır.

1983'te, gerilla savaşı patlak verdiğinde, Sri Lanka hükümeti yardım için İngiltere ve Amerika'ya başvurmuş; ama bu iki ülke de etnik bir çatışmanın doğrudan içinde bulunmayı istememişlerdi. Müdahale etmekte tereddüt etmeyen tek ülke İsrail oldu. Kısa sürede askeri ilişkiler kuruldu. Sri Lanka ordusu

karşı-gerilla faaliyetleri konusunda SHABAK (iç güvenlikle ilgili İsrail gizli servisi) uzmanları tarafından eğitildi. Sri Lanka Savunma Bakanı Lalith Athulathmudali, SHABAK'ın yöntemlerini överek, adamlarının hiç bu kadar iyi eğitim görmediklerini söylüyordu. 1984 Ağustos'undan itibaren, Tamillere karşı yeni bir istihbarat ağı kurmak için hükümetle birlikte çalışan altı İsrailli istihbarat uzmanı ülkede görev yaptı. Sri Lanka Dışişleri Bakanı Douglas Liyenage 1984'de İsrail'i ziyaret etti.

Hükümet, Sri Lanka ve Hindistan arasındaki deniz geçitlerini kontrol etmek için İsrail'e altı adet devriye botu ısmarlamıştı. Bu botun satışıyla ilgili olarak yapılan anlaşma 27 Mayıs 1985'de Matityahu Peled tarafından Knesset'te gündeme getirildi. Savunma Bakanı Yitzhak Rabin bu konuda konuşmayı reddetti ve bunun devlet güvenliği açısından sakıncalı olacağını söyledi. 1985 sonbaharında Başbakan Şimon Peres'in Paris'e yaptığı bir gezi sırasında Sri Lanka başkanı Junius Jayawardene ile ikisi arasında gizli bir buluşma gerçekleşti. Kısacası Yahudi Devleti, Sri Lanka'daki iç savaşa boğazına kadar batmıştı. Benjamin Beit-Hallahmi, şöyle diyor: "İsrail'in 1984'de olaylara müdahale etmesiyle birlikte olaylar daha vahşi ve daha ümitsiz hale gelmiştir. Sri Lanka şimdi 'Güney Asya'nın Lübnan'ı gibi ürkütücü bir lakap kazanmıştır." [127]

Kısacası, Sri Lanka hükümeti, Tamillere karşı yürüttüğü savaşta en büyük desteği İsrail'den görmüştü.

Konuyla ilgili diğer bazı ilginç bilgiler ise eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky'nin "best-seller" olan kitabı *By Way of Deception*'da açıklanmıştı. Mossad'da *katsa* (birim subayı) rütbesine kadar yükselen, ancak sonradan örgütten ayrılarak yaşadıklarını açıklayan Ostrovsky, kitabında Sri Lanka ile ilgili de önemli şeyler yazdı.

Ostrovsky henüz örgütteki eğitim dönemindeyken bir gün İsrail'e Sri Lanka'dan 50 kişilik bir grup gelmişti. Bu elli kişi üç gruba ayrılmış, ilk grup anti-terör taktikleri konusunda eğitim görmek için Mossad'ın Petha Tivak yakınlarındaki Kfar Sirkin askeri üssüne götürülmüştü. İkinci grup Tamillere karşı ülkenin kuzey kıyılarını korumak için 7-8 adet İsrail yapımı Devora hücumbotu almaya gelmişti. Üçüncü grup ise Sri Lanka sularına mayın döşeyen Tamillere karşı kullanmak üzere radar ve benzeri donanma malzemeleri almak için gelen yüksek rütbeli bir subay grubuydu. Bunlar Sri Lanka hükümetinin adamlarıydı ve İsrail'den her zaman olduğu gibi silah kullanmak ve adam öldürmek için bilgi almaya gelmişlerdi.[128]

Ostrovsky, İsrail'in Sri Lanka'ya verdiği ilginç bir desteği daha anlatıyordu. Sri Lanka hükümeti İsrail'den satın aldığı silahların parasını ödemekte zorlandığında, Yahudi Devleti onları Dünya Bankası'nı kandırmaları yönünde teşvik etmişti. Mossad üst düzey görevlisi Amy Yaar, Sri Lanka hükümetininin önüne "Mahaweli Projesi" diye proje koymuş ve bunu kullanarak Dünya Bankası'ndan kredi istemelerini öğütlemişti. Proje, ülkedeki Mahaweli ırmağının yatağının değiştirilmesini ve bu yolla tarımsal üretimin arttırılmasını öngörü-

yordu. Mossad, biri Kudüs İbrani Üniversitesi'nden ekonomi profesörü, diğeri de bir tarım profesörü olan iki İsrailli uzmana, projenin önemine ve maliyetine dair makaleler yazdırdı ve daha sonra da bunları öne sürerek Sri Lanka'nın proje için Dünya Bankası'ndan 250 milyon dolar almasını sağladı. Ama proje hayali bir projeydi ve asla gerçekleşmedi. Alınan kredi ise Sri Lanka hükümeti tarafından satın alınan silahların karşılığı olarak İsrail'e gitti. Ostrovsky'nin yazdığı gibi "proje, silahların parasını ödemek amacıyla Dünya Bankası'ndan para alabilmek için icad edilmişti." [129]

Tüm bunlar, İsrail'in Sri Lanka yönetimi ile oldukça kapsamlı bir ilişki içinde olduğunu gösteriyordu

Ama bir de madalyonun öteki yüzü vardı.

Yahudi Devleti, Tamilleri de silahlandırmakta ve eğitmekteydi!... Victor Ostrovsky, *By Way of Deception*'da Sri Lanka hükümet güçleri ile ilgili yazdığı askeri bağlantıların ardından, İsrail'e eğitim için gelen Tamil gerillalarından söz ediyordu. Hatta Tamillerle Sri Lanka güçleri aynı anda İsrail'de eğitilmişler, bir grup Hayfa'da, öteki grup da Tel-Aviv'de İsrail'in terör taktiklerini öğrenmişlerdi. Tamiller, deniz komandoları üssünde; sızma teknikleri, mayınlama, haberleşme ve hücumbotları batırma konularında eğitilmişlerdi. Durum oldukça ilginçti: İsrail, Sri Lanka yönetimine Devora hücumbotları satarken, Tamillere de bunları batırmayı öğretmişti.[130] Ostrovsky, durumu, "İsrail, iki tarafın da üst düzey askeri kuvvetlerini, iki tarafın bilgisi dışında, aynı anda eğitti" diyerek özetliyor.[131]

Bu durum, kuşkusuz son derece ilginç bir durumdur ve Yahudi Devleti'nin Üçüncü Dünya'da çıkardığı bozgunculuğun hangi boyutlara varabildiği konusunda oldukça aydınlatıcıdır. İki tarafı birden silahlandırmak ve eğitmek, ölüm tacirliğinden başka bir şey değildir çünkü.

Sri Lanka örneği, İsrail'den destek alan ya da uman başka ülkeleri de düşündürmelidir. Yahudi Devleti, kendilerine hissettirmeden hem Tamilleri hem de hükümet güçlerini eğitip silahlandırdığına göre, bu ikili desteği başka yerlerde de uygulayabilir. Bu nedenle, "teröre karşı İsrail'den yardım" bekleyen Türkiye'nin de, biraz daha bilinçli olmasında yarar vardır...

İsrail'in Öteki Faşist Dostları: Sol-Faşistler, Neo-Naziler ve Gladio...

İsrail'in Üçüncü Dünya aktiviteleri, yalnızca önceki sayfalarda incelediğimiz Afrika ve Latin ve Orta Amerika ülkeleri ile sınırlı değildir. Filipinler'deki kanlı Marcos iktidarı, Endonezya'daki Suharto diktası İsrail'den en çok destek almış rejimlerdir. Bunun yanısıra Yahudi Devleti'nin; Hindistan, Burma, Tayland, Singapur gibi Asya ülkeleri ile de çok yakın askeri bağlantıları vardır. Mossad, tüm bu ülkelerde son derece aktiftir veya faşist rejimleri ayakta tutmaya çalışmıştır ya da hür rejimlere karşı faşist muhalefetleri desteklemiştir. (Bu ülkeleri, anti-İslam özellikleri nedeniyle, dünya Müslümanlarını konu edinen bir sonraki bölümde inceleyeceğiz.)

Hallahmi, ülkesinin Üçüncü Dünya'daki faşist güçlerle olan tüm bu ilginç bağlantılarını aktardıktan sonra, İsrail-faşizm ilişkisinin artık bir kural haline geldiğini bildiriyor ve şöyle diyor: "Dünyanın dört bir yanındaki aşırı sağcıların tümü, İsrail'e hayranlık beslemekte ve onu kendilerine bir model olarak kabul etmektedirler." [132] İsrailli yazar, bu psikolojiyi şöyle açıklıyor:

> Günümüzün aşırı sağcılarının hepsi İsrailli savaşçı prototipine hayrandır: Uzun boylu, sert, acımasız, elinde Uzi taşıyan ve koyu renkli yerlileri çekinmeden öldüren İsrailli tipi, Arjantinli Generalleri, Paraguaylı albayları ya da Afrikalı faşist birlikleri İsrail'e hayran kılmaktadır.[133]

İsrail'in faşist rejim ya da örgütlerle kurduğu ilişkiler, Üçüncü Dünya'yı aşmakta ve diğer coğrafyalarda da geçerlilik kazanmaktadır. Örneğin Avrupalı faşistler arasında İsrail'in gizli dostlarının sayısı hayli kabarıktır. Bu faşistlerin hepsinin "aşırı sağcı" olmaları da gerekmez; bir kısmı, "sol-faşist"tir.

İsrail'le işbirliğine giden "sol-faşist"lerin içinde Romanya'nın eli kanlı diktatörü Nikolay Çavuşesku başta gelir. Çavuşesku, Doğu Bloku ülkelerinin genelinin aksine, İsrail'in haksız işgali ile sonuçlanan Altı Gün Savaşı'nın ardından Yahudi Devleti'ni kınamamış ve BM'de onun aleyhine oy vermemiştir. İsrailliler, Çavuşesku'nun bu jestini iyi görmüşler ve diktatör ile yakın bağlantılar kurmuşlardır. İsrail lobisi, Amerikan Kongresi'nde Romanya lehine lobi yapmaya söz vermiş ve gerçekten de Yahudi lobisinin çabaları sonucunda Çavuşesku Romanyası, Amerika'nın "ticarette en çok tercih edilen ülke" (Most Favoured Nation) listesinde yıllar boyu yerini korumuştur. Bunun yanısıra, İsrail ve Romanya arasında Romen Yahudilerinin İsrail'e göç ettirilmesi ile ilgili anlaşmalar imzalanmış ve uygulamaya konmuştur. İsrail'in Çavuşesku'ya verdiği lobi desteği de, eli kanlı diktatörün devrilmesine kadar sürmüştür.[134]

İsrail'in ya da onun Amerikalı uzantılarının sol-faşistlerle yakın ilişki içinde olduğunu, yakın çevremize baktığımızda da görebiliriz. "Nasyonal Sosyalizm"in alaturka versiyonu olan "ulusal sol"un fosilleşmiş liderinin, Kissinger'ın çok yakın bir dostu, daha doğrusu istikrarlı bir öğrencisi oluşu bir tesadüf değildir. Bölücülüğe karşı çıkma adına en büyük bölücülüğü yapanlar, dine ve dindarlara karşı şahin kesilenler, hep bu "ulusal sol"un dinazorlarıdır.

İsrail'in Avrupalı faşistler ve neo-Naziler'le olan yakın ilişkileri de az bilinen ama doğruluğuna kuşku olmayan bir gerçektir. İsrail, Avrupa'daki aşırı sağcı örgütler ve kontrgerilla örgütlenmeleri ile çok yakın ilişkiler kurmuş ve onları farklı yönlerden desteklemiştir.[135] Yahudi Devleti'nin, Batı Alman gizli servisinin şefi ve eski bir Nazi generali olan Reinhard Gehlen'in aracılığıyla neo-Nazilerle kurduğu ilişkili bunun bir örneğidir. Alman Gizli Servisi BND'nin şefi olan Gehlen, Mossad'la çok yakın ilişkiler kurmuş ve onun zamanında iki gizli servis arasındaki işbirliği en üst düzeye çıkmıştır. İsrail Gehlen aracılığı ile Alman neo-Nazileriyle de yakın ilişkiler kurmuştur. (Almanya'daki kontrgerilla hareketinin adının "Gehlen Harekatı" olması da bir başka ilginç noktadır). Gehlen ve neo-Nazilerle kurulan bu bağlantının İsrail cephesindeki mimarı ise

oldukça tanıdık bir isimdir; Şimon Peres.[136]

Peres'in İdi Amin, ırkçı Güney Afrika rejimi, Somoza gibi faşistlerle bağlantılarına önceki sayfalarda değinmiştik. İsrail'deki "solcu" İşçi Partisi'nin ağır topu Peres'in faşistlerle bu denli yakın ilişkiler kurması, bizlere İsrail siyasi sisteminin ne denli "yekpare" bir sistem olduğunu göstermektedir: İsrail'in "solcu" İşçi Partisi ve "sağcı" Likud bloku arasında hiçbir gerçek fark yoktur. Her iki parti de, 8. bölümde de değindiğimiz gibi aynı derecede faşist ve ırkçıdır. (Şu günlerde barış havarisi geçinen Peres'in faşist bağlantıları hala aynı hızla sürmektedir. Onu, dünyanın çeşitli ülkelerine yaptığı resmi ziyaretler sırasında faşist partilerin liderleri ile son derece samimi sohbetler yaparken görebilirsiniz).

Livia Rokach, İsrail eski Başbakanlarından Moshe Sharett'in özel günlüğüne dayanarak yazdığı *İsrail'in Kutsal Terörü* adlı kitabında Yahudi Devleti'nin başka Avrupa faşistleri ile olan bağlantılarına değinir. Buna göre, İsrail'in faşistler ve sol-faşistler aracılığıyla en çok yıpratmaya uğraştığı ülkelerin başında İtalya gelmektedir. "Anti-Siyonist Katolik bir kültürle yoğrulmuş olan İtalya", İsrail tarafından potansiyel bir düşman olarak algılanmaktadır. Rokach, İsrail'in bu "potansiyel düşman"a karşı oynadığı faşist kartını şöyle anlatır:

> 60'lı yılların başında, İtalya; Siyonist İşçi Partisi üyelerinin, resmi ve yarı resmi radikal sağcıların, faşistlerin ve neo-Nazilerin İtalyan demokrasisini dinamitlemek için buluştukları bir merkez oldu... 1971'deki ikinci (faşist) darbe girişiminin lideri olan eski SS komutanı Valerio Borgheise'nin İsrail'e kaçtığı yolundaki haberler basında yer almıştır... 1972'deki seçim kampanyasında, Mussolini'nin eski sağ kolu Faşist Parti başkanı Giorgio Almirante ve eski NATO generali Gino Birindelli, İsrail üst düzey yöneticileriyle yakın ilişkilerinden gurur duyduklarını açıkça belirtiyorlardı. 1973'de Hıristiyan Demokrat Başbakan Mariano Rumor'a suikast yapan Bertolli'nin yanında cinayet aracı olarak İsrail ordusunun işaretini taşıyan bir bomba bulunmuştur. Yapılan araştırmalar sonucu suikastçinin bir süre öncesine dek bir İsrail kibbutzunda yaşadığı saptanmıştır.[137]

Rokach, tüm bu verdiği bilgilerin "devlet güvenliği" gerekçesiyle kamuoyundan gizli tutulduğunu ve İsrail'in tüm bu aktivitelerinin gizlilik perdesi içinde kaldığını söylüyor. (Zaten bu nedenle de Noam Chomsky, Rokach'ın kitabını "resmi tarihin ardında yatan gerçek dünyanın perdesini kaldırmak isteyenler için çok değerli bir kaynak" olarak tanımlar). Rokach, "gerçek dünyanın perdesini aralayan" başka bilgiler vermeye devam ediyor:

> İsrail'in İtalyan ve diğer Avrupalı faşist gruplarla işbirliği 70'li yılların sonlarından 80'li yıllara uzanmıştır. Son yıllarda bu işbirliği Lübnanlı Falanjistlerin desteğiyle daha da güç kazanmıştır... (Lübnan'daki) eğitimin kamplarında İtalyanların yanısıra Alman, İspanyol ve Fransız faşistleri de eğitilmekte, kamp personeli tahmin edilebileceği gibi İsraillilerden oluşmaktadır.[138]

İsrail'in İtalya'daki bağlantıları arasında, ünlü P2 locası ve locanın yakın ilişki içinde olduğu kontrgerilla örgütü Gladio da vardı. Eski Mossad ajanı Vic-

tor Ostrovsky, çok yankı uyandıran *By Way of Deception* adlı kitabından sonra 1994'te yayınladığı *The Other Side of Deception*'da, Mossad-P2-Gladio bağlantısından söz eder. Ostrovsky'nin yazdığına göre, Licio Gelli, yani P2 mason locasının ünlü üstadı, "Mossad'ın İtalya'daki müttefiki"dir ve Gelli'nin yönettiği P2 ile yine Gelli'yle yakın ilişkisi olan Gladio örgütü de Mossad'la ittifak içindedir. Mossad, Gelli-P2-Gladio bağlantılarını kullanarak 80'li yıllarda İtalya üzerinden silah ticareti yapmıştır.[139]

Ostrovsky'nin sözünü ettiği Mossad-Gladio bağlantısı son derece önemlidir ve bizlere başka ülkeler hakkında da önemli bir ipucu vermektedir. Çünkü İtalyan Gladio'su, Soğuk Savaş döneminde NATO ülkelerindeki rejim muhaliflerini ortadan kaldırmak için kurulmuş olan büyük kontrgerilla ağının yalnızca İtalya'daki koludur. Ve eğer kontrgerilla ağının İtalya kolu "Mossad'ın müttefiki" ise ve Mossad'la ortak operasyonlar gerçekleştiriyorsa, bu ittifakın kontrgerillanın diğer ülkelerdeki versiyonları açısından da geçerli olduğunu düşünebiliriz. (Az önce Alman kontrgerillası Gehlen'in Mossad ilişkisine de değinmiştik).

Nitekim Mossad-kontrgerilla bağlantısının önemli bir başka örneğini yine Victor Ostrovsky vermektedir.[140] Eski Mossad ajanı, Belçika'daki Gladio ve bu Gladio'nun sivil kanadını oluşturan Westland New Post (WNP) adlı faşist partinin Mossad'la çok yakın ilişki içinde olduğunu anlatır. Buna göre, Belçika Gladio'sunun Belçika gizli servisi içindeki uzantıları ve WNP, 1980'lerin ortalarında bir seri suikast ve bombalama eylemini Mossad'ın yardımı ile gerçekleştirmiştir. Bu "destablizasyon" eylemlerinin amacı, sol çizgiye kaymaya başlayan hükümeti baltalamaktır; Gladio tarafından gerçekleştirilen eylemler solcuların üstüne atılacak ve böylece karşı tarafın arkasındaki halk desteği zayıflatılacaktır. Gerçekleştirilen eylemlerin arasında, Belçika Başbakanının öldürülmesi ve çok sayıda süpermarketin bombalanması vardır. Belçika Gladio'sunun sözkonusu eylemleri gerçekleştirmek için kurduğu gruptan üç kişi 1985'te ülkeyi terketmek zorunda kalarak İsrail'e kaçmış ve orada Mossad tarafından kendilerine yeni sahte kimlikler sağlanmıştır. Ostrovsky, bu sahte kimlik sağlama işleminin, Mossad ile Belçika aşırı sağı arasındaki gizli anlaşmanın bir parçası olduğunu yazıyor. Eski Mossad ajanının verdiği bir diğer bilgi ise "Fransa'daki faşist gruplar ile Mossad arasındaki işbirliği." [141]

İtalyan terör örgütü Kızıl tugaylar, İsrail'in ilişki kurduğu sol-faşistlerin tipik bir örneğiydi. Başbakan Aldo Moro, İsrail aleyhtarı oluşunun da etkisiyle, 1978 Nisanında Kızıl Tugaylar tarafından kaçırıldı ve kurşuna dizildi. Üstte, Moro'nun öldürülmeden kısa bir süre önce teröristler tarafından çekilen resmi.

İsrail, tüm bunların yanısıra, az önce de belirttiğimiz gibi kimi zaman sol-faşistlerle de

yakın bağlantılar içindedir. İtalya'yı yıllar boyu kasıp kavuran Kızıl Tugaylar'ın İsrail ve Mossad ile kurduğu yakın bağlantılar bunun bir örneğidir. Bu bağlantı şimdiye kadar pek çok kaynakta açıklandı. İtalyan *Panorama* dergisi, İsrail'in 1970'lerin başından bu yana Kızıl Tugaylar'a silah, para ve askeri eğitim verdiğini yazmıştı.[142] Noam Chomsky de Kızıl Tugaylar-Mossad ilişkisine değinir. Chomsky'nin yazdığına göre Kızıl Tugaylar'ın İtalyan Başbakanı Aldo Moro'yu öldürmesinde de İsrail'in rolü vardır; çünkü Moro İsrail karşıtı düşüncelere sahiptir. İsrail'in Kızıl Tugaylar'a destek vererek yapmak istediği şey ise İtalya'yı istikrarsızlığa sürüklemektir.[143]

İtalya örneği bize İsrail'in stratejisi ile ilgili önemli bir gerçek göstermektedir: İsrail, kendisine düşman olarak gördüğü halkların baskı altında tutulması, terörize edilmesi, istikrarsızlığa sürüklenip "destablize" edilmesi gerektiğine inanır. Faşistleri ve bazen de sol-faşistleri desteklemesinin mantığı temelde budur. Bu "düşman" halkların çoğu kuşkusuz Düzen tarafından ezilen ve dolayısıyla Düzen'e tepki duyan Üçüncü Dünya halklarıdır. Dünyanın "en Katolik" ülkesi olan İtalya ise Katolik düşüncesinde yer alan anti-Siyonizm nedeniyle "düşman halklar" kategorisine girmiştir (ancak Vatikan'ın İsrail'le kurduğu son ilişkilerden sonra bu durumun önemli ölçüde değiştiği söylenebilir). Kuşkusuz İsrail'in din yönünden "düşman halklar" sınıfına koyduğu halkların başında ise özellikle son dönemlerde, Müslümanlar gelmektedir. Bunu kitabın bir sonraki bölümünde inceleyeceğiz.

Üçüncü Dünya ile Savaş

Önceki sayfalarda incelediğimiz İsrail bağlantıları kuşkusuz pek çok kimse için şaşırtıcıdır. Ancak bu bağlantılar bizi düşünmeye yöneltmelidir. İsrail'in neden Üçüncü Dünya'da büyük bir savaş verdiği, neden dünyanın öbür ucundaki rejimlerin durumu ile bu denli yakından ilgilendiği, neden yerkürenin dört bir yanındaki faşistlerin en büyük müttefiki olduğu, çözülmesi gereken bir sorudur. 5 milyon nüfuslu küçük bir ülke olan İsrail'in, 120'yi aşkın ülkeden oluşan ve en az 2 milyar insanı barındıran Üçüncü Dünya'ya karşı neden ve nasıl böyle bir savaş başlattığını bulmak zorundayız.

Ancak İsrail Üçüncü Dünya savaşında yalnız değildir. Amerika da bu savaşın içindedir. Bu savaşın Amerikan kaynaklı olduğu, İsrail'in de onun yardımcısı olduğu söylenir. Oysa gerçekler önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi daha farklıdır.

CFR'nin önde gelen beyinlerinden George Kennan'ın 1948 yılında söylediği sözler, Üçüncü Dünya savaşının mantığını kavramak bakımından önemlidir. Kennan, şöyle diyordu: "Dünya servetinin %50'sine ama nüfusunun %6.3'üne sahibiz... Bu durumda kıskançlık ve kızgınlık odağı olmamız gayet normal. Önümüzdeki dönemde asıl görevimiz bu ayrıcalıklı pozisyonunun devamını sağlayacak bir ilişki modeli kurmamızdır." [144]

Evet, en başta Amerika'nın yer aldığı Birinci Dünya, Üçüncü Dünya'nın yanında inanılmaz bir zenginliğe sahipti. Bir taraf açlıktan ölürken, öbür taraf

aşırı lükslerle dolu birer tüketim toplumuydu. Ve CFR ideoloğu George Kennan'ın dediği gibi Birinci Dünya, en başta da Amerika, bu adaletsiz sistemin sürmesi için çaba harcamak zorundaydı. Bu, Batı ile Üçüncü Dünya arasında geçecek bir savaş demekti.

Bu doğal bir durum olarak karşılanabilir. İnkarcı insanın bencil tabiatının bir sonucu olarak, Batı'nın elindeki lüksleri Üçüncü Dünya ile paylaşmamak istememesinin ve bu nedenle de Üçüncü Dünya'ya karşı savaş açmasının mantığı anlaşılabilir. Anlaşılması daha zor olan bir şey varsa, o da neden Birinci ve Üçüncü Dünya'lar arasındaki bu savaşta en büyük rolü Yahudilerin oynadığıdır.

İkinci Dünya Savaşı öncesi sağ kanat Siyonizmin lideri olan Vladimir Jabotinsky'nin ilginç bazı sözleri, bize bu konuda ışık tutabilir. Jabotinsky, şöyle demiştir:

> Siyonizmin esas amacı tüm Akdeniz'i Avrupa ellerinde tutmaktır... Bu durumda, örneğin Suriye'nin bağımsızlığı söz konusu bile olamaz... Bu konu Fransa, İtalya ve İngiltere tarafından anlayışla karşılanacaktır, çünkü kendi koloni imparatorluklarının korunmasına yöneliktir... Biz her türlü Doğu-Batı çatışmasında Batı'dan yana oluruz... Biz bugün bu kültürün en sadık ve önde gelen taşıyıcılarıyız. İngiliz imparatorluğunun yayılması bizim İngilizlerden bile daha çok işimize gelir.[145]

Siyonist liderin bu sözlerinde oldukça önemli bir mantık yatmaktadır: Jabotinsky, İngiliz emperyalizminin yayılmasının, İngilizlerden çok Yahudilere yarayacağını söylemektedir. Bunun anlamı ancak şu olabilir: Yahudiler, İngiltere devletini bir tür aracı olarak görmekte, İngiltere'yi kullanarak, kendi güçlerini artıracaklarını düşünmektedirler.

O dönemin süper gücü olan İngiltere, günümüzde yerini Amerika ile değiştirmiştir. Aynı mantığın geçerli olduğunu düşünürsek, bugün Amerikan emperyalizminin yayılması, Amerikalılardan çok Yahudilere yarıyor olmalıdır.

Amerika'yı biraz büyüteç altında incelediğimizde, bunun bir varsayım değil, bir gerçek olduğunu görebiliriz. Çünkü Amerika'yı, normal bir ülke iken emperyalist bir süper güç yapanlar Yahudi önde gelenleridir. Amerika'nın dış politikasını yönlendiren ve bu dış politikadan en çok çıkar sağlayanlar da yine onlardır. (Bkz. 6. ve 7. bölümler) Amerikan dış politikasının İsrail'le uyumlu oluşunun gerçek nedeni de budur.

Dolayısıyla Amerika'nın Üçüncü Dünya egemenliğinin zayıflaması, Yahudi önde gelenlerinin zayıflaması anlamına gelir. Daha geniş ölçekte, Yahudi önde gelenleri, Üçüncü Dünya'ya karşı tüm Batı dünyasının yanındadırlar. Çünkü Batı'nın bugünkü şekli, Yahudi önde gelenlerinin bir ürünüdür. Yahudi önde gelenleri, Yeni Seküler Düzen'i (*Novus Ordo Seclorum*) Batı'da kurmuşlar, Batı'yı kendi istedikleri gibi şekillendirmişlerdir. Batı, onların Üçüncü Dünya'ya karşı ellerindeki en büyük silahtır.

İsrail'in Üçüncü Dünya'da Batı kuklası rejimleri ayakta tutmak için verdiği savaş da bunun bir sonucudur. Hallahmi şöyle diyor: "İsraillilerin savaş

çığlığı 'Batı kazanabilir'dir: Batı, Güney Afrika olsun, Ortadoğu olsun veya Orta Amerika olsun, Üçüncü Dünya'daki radikal hareketlere karşı zafer kazanabilir." [146]

İşte bu nedenle İsrail, Batı aleyhtarı hareketlere Batı'dan daha çok düşmandır. Amerikan karşıtı hareketlere, Amerika'dan daha sert tepki vermektedir. Çünkü Jabotinsky'nin İngilizler için söylediğine benzer şekilde, Amerikalıların kazanması, Amerikalılardan çok Yahudilere yaramaktadır.

Tüm bunların yanında, Üçüncü Dünya, aynı zamanda İsrail'in doğrudan kendisine yönelik bir tehdittir.

Üçüncü Dünya'nın İsrail'e Tepkisi

İsrail, Üçüncü Dünya savaşına Batı egemenliğini korumak için girmiştir, ancak zamanla bu savaş, doğrudan Üçüncü Dünya ile İsrail arasındaki bir savaş halini almıştır. Üçüncü Dünya halkı, savaştıkları düşmanın kim olduğunu daha iyi görmeye başlamış ve doğrudan İsrail'e yönelik bir tepki geliştirmiştir. Hallahmi, Üçüncü Dünya'da İsrail'e karşı gelişen antipatiyi şöyle anlatıyor:

> İsrail bütün bu faaliyetlerin sonucunda Üçüncü Dünya ülkelerinde genel olarak olumsuz bir görünüm oluşturmuştur. Dünyanın dört bir yanındaki faşistler İsrail'in koyu birer hayranı olurken, bu ülkelerin halkları, İsrail'i ve İsraillileri, istediği zaman istediği şeyi yapabilecek şeytani bir güç olarak görmeye başladılar. Baskıcı rejimlerin idaresi altında yaşayan milyonların, yüz milyonların gözünde, o baskıcı rejime destek veren dış güçler, düşmanla özdeşleşmektedir. Bu yüzden İsrail, İran'daki son şahla, Afrika'daki Portekiz koloni rejimiyle, Nikaragua'daki Somoza'yla ve Güney Afrika'daki ırk ayrımı rejimiyle özdeşleşmiş durumdadır.[147]

Üçüncü Dünya'nın bu tepkisi, gittikçe artan bir biçimde açığa çıktı. Nisan 1955'de Endonezya'da, Bandung'da yapılan Asya-Afrika Konferansı, Üçüncü Dünya Koalisyonunun kurulmasındaki ilk adımdı. İsrail, bu konferansa davet edilmemişti. Bandung Konferansı kurulan koalisyonun İsrail'e pek dostça bakmayacağını belirlemişti.

1975'de BM Genel Kurulu'nun aldığı, Siyonizmin ırkçılık olduğunu öngören karar, Üçüncü Dünya'da ortaya çıkmaya başlayan fikir birliğinin bir sonucuydu. Birinci Dünya Siyonizmi meşru bir politik ideoloji olarak benimserken, Üçüncü Dünya onu ırk ayırımı ile aynı kefeye konması gereken bir sömürgecilik biçimi olarak görüyordu. BM'de, 1967'den beri yaklaşık iki yüz İsrail karşıtı önerge oylaması yapıldı. Bunların bazıları en başta Üçüncü Dünya ülkelerinin oyuyla benimsendi, yaklaşık otuz kadarı da sadece Amerika vetosuyla geçersiz kılındı. Bu nedenle İsrail, Üçüncü Dünya'nın bağımsızlaşmasını, doğrudan kendisine yönelik bir tehdit olarak algılar hale geldi. Hallahmi şöyle diyor:

> İsrail liderleri, Üçüncü Dünya radikal hareketlerinin zafer kazanmasını uzun vadede İsrail'e bir tehdit olarak görmektedirler. Birincisi Amerika'yı zayıflattığı için, ikincisi de İsrail'e karşı ve Arapların yanında olan Üçüncü Dünya radikalizas-

yonunu kuvvetlendirdiği için. Amerika üstünlüğüne yapılan her tehdit İsrail için de geçerlidir. Eğer Amerika'nın gücü azalırsa, ona bağlı devletlerin de gücü azalır. Bu noktada İsrail liderleri gerçekten, dünyada sadece bir tek savaş olduğunu ve tek bir cephe olduğuna inanıyormuş gibi davranmaktadırlar.[148]

Üçüncü Dünya'ya Karşı İsrail Tarzı

İsrail, tüm bu üstte saydığımız nedenlerden dolayı, hem kurulu Dünya Düzeni'ne hem de kendi gücüne karşı bir tehdit olarak gördüğü Üçüncü Dünya'ya karşı büyük bir savaşı organize etti. Dünyanın dört bir yanındaki faşistler, Üçüncü Dünya halklarını ezdikleri, onların bağımsız olmalarını engelledikleri için İsrail'in müttefiki oldular.

Ve İsrail, tüm bu faşistleri, Üçüncü Dünya halklarına karşı daha da baskıcı, daha da acımasız olmaları için teşvik etti. İsrail'in dünyanın dört bir yanındaki faşist rejimlere gönderdiği işkence uzmanları, askeri uzmanlar, psikolojik savaş uzmanları bu misyonu yerine getirdiler. Yahudi Devleti, Amerikalıları da daha sert yapabilmek için uğraştı. Noam Chomsky'nin sayfalar dolusu anlattığı "ABD terörü", İsraillilerin gözünde yeterli değildi. Onlar Üçüncü Dünya'ya karşı daha da sert yöntemler kullanılmasını, daha çok kan akıtılmasını istiyorlardı. Hallahmi, bu konuda şöyle diyor:

> Amerikan Dışişleri Bakan yardımcısı Harold Saunders, İsrail'in Lübnan politikalarını eleştirmiş ve Lübnan'ın İsrail'in Vietnam'ı olacağını iddia etmişti. Weizman bunun karşılığında 'Bize ne yapacağımızı söyleme. Siz her yerde kaybettiniz. Angola'yı, İran'ı, Etiyopya'yı kaybettiniz... Zafiyet gösteriyorsunuz. Mesela Küba'ya bak' dedi. Söylenmek istenen açıktı: Amerikalılar Üçüncü Dünya için fazla yumuşaklar. İsrailliler bu işin nasıl yapılacağını biliyor. Sert ve kararlılar. 1977'den beri Knesset'te Likud üyesi ve eski Mossad operatörü olan Eliyahu Ben Elissar şöyle demişti; 'Keşke Amerikalılar Etiyopya ve İran konusundaki tavsiyelerimizi dinleselerdi; dinlemedikleri için ikisini de kaybettik'. İsrail liderleri de sık sık Üçüncü Dünya'daki Amerikan politikalarının, tereddütlü,ve 'yumuşak' olduğu için başarısız olduğunu ima eder ve Amerikan yumuşaklığına karşı İsrail acımasızlığı ve sertliğini önerirler.[149]

Evet, Üçüncü Dünya'yla en iyi savaşanlar, her zaman için İsrailliler oldu. Bu nedenle Üçüncü Dünya'nın dört bir yanındaki faşistler her zaman İsrail'in desteğine muhtaç oldular. Hallahmi şöyle diyor: "İsrail Üçüncü Dünya ile başa çıkmada; onu zayıf ve savunmasız kılmada başarılı bir model geliştirmiş ve bu modeli ihraç etmiştir." [150]

Bu konuda eski bir Güney Afrika faşistinin söylediği sözler son derece ilginçtir. Siyah halkın isyanlarını bastırmak için şiddet kullanmayı gelenek haline getirmiş olan apartheid rejiminin eski İçişleri Bakan Vekili Louis Le Grange, 1976 yılındaki bir konuşmasında İsraillilerin halk hareketlerini bastırma yönünde neden daha "başarılı" olduğunu şöyle açıklıyordu: "İsrailliler yerlilerin ayaklanmalarını bizden çok daha iyi ezebiliyorlar. Çünkü doğrusunu söylemek gerekirse bizimkilerden çok daha rahat adam öldürüyor, bizimkilerden

çok daha sert ve seri davranabiliyorlar." [151]

İsrail'in taşıdığı bakış açısı Amerika'ya da belli ölçüde aşılanmıştır. Amerika'da Üçüncü Dünya aleyhindeki akımların arkasında genellikle İsrail uzantıları vardır. Benjamin Beit-Hallahmi, Amerika'da "Üçüncü Dünyanın canı cehenneme" şeklinde ifade edilen söylemin asıl olarak Yahudi çevrelerin bir ürünü olduğuna, Daniel Patrick Moynihan ve Jeane Kirkpatrik gibi İsrail bağlantılı isimlerin bu düşüncenin propagandasını yaptığına dikkat çekmektedir.[152]

Hallahmi, İsraillilerin nasıl olup da böylesine ortak bir acımasızlığa, sertliğe sahip olabildiklerini de araştırır. Üçüncü Dünya'nın halklarına ki bu halklar baskı ve zulüm altında ezilen, çaresiz, yani insanın vicdanını sızlatan bir durumdadırlar neden ve nasıl böyle bir nefret duyabildikleri önemli bir sorudur. Bu nefretin, yalnızca Üçüncü Dünya'daki İsrail askeri uzmanlarını ya da Mossad ajanlarını değil, tüm İsrail toplumunu kapsamakta oluşu daha da ilginçtir.[153]

İsrail Tarzı Sosyal Darwinizm

Bir psikoloji profesörü olan Hallahmi, İsrail'in Üçüncü Dünya'ya duyduğu nefretin kaynağı ile ilgili ilginç tespitlerde bulunur. Bazı önemli yorumları şöyledir:

> İsraillilerin en çok övündüğü şey, açıklı sözlü oluşlarıdır; 'Bu dünyada herkes kendi için vardır ve kimse bize aldırmaz, öyleyse biz de bencil olmak zorundayız, tıpkı tüm dünya gibi', 'dünyanın kuralı bu' 'varolmak için çetin olmalısın'. Bu sözler İsrail askerlerinin kendilerine Üçüncü Dünya'daki İsrail faaliyetleri hakkında soru sorulduğu zaman verdikleri cevaplardır. İsrail toplumunun özelliği hep kazananlardan yana olması ve kaybedenlere hiç acıma duymamasıdır. 'Onlar gibi olmak istemiyorsan hiçbir zaman zayıflara acıma'; işte İsrail hayatını yönlendiren ruh budur... Bir İsrailli bir subay hiçbir durumda kurban olmaz. Tek bildiği gerçek, diğer insanlardan üstün olmak, onları kontrol etmek ve onlara hükmetmektir...
>
> İsrailliler Üçüncü Dünya insanlarını küçümserler küçümserler çünkü onların çoğu zayıftır ve baskı görmüştür. Bu küçümsemede hiç acıma yoktur, kurbanlara hiç şefkat duyulmaz. Üçüncü Dünya insanları kurbandırlar, zayıf ve çaresizdirler. İsrail'den hiçbir merhamet göremezler... Bu satırların yazıldığı sırada İsrail işgali altındaki Gazze Şeridi'nin nüfusu 525.000 ve km2 başına 2150 kişi düşüyor. Sağlığı yerinde olan çoğu Gazzeli 8 yaşından itibaren ortalama İsrail ücretlerinin % 40 altındaki ücretlerle İsrail'de çalışmaya başlıyorlar. Gelir vergisi ve sosyal güvenlik vergisi ödüyorlar ama hiçbir haktan yararlanamıyorlar, çünkü vatandaşlık hakları yok.
>
> İşte İsraillinin gözünde Üçüncü Dünya Gazze, Gazze de Üçüncü Dünyadır. İsrail anlayışına göre, Gazze çaresizliğin ve fakirliğin sembolüdür ama Gazze vatandaşlarına acıma yoktur, çünkü onlar düşmandır. Dolayısıyla İsrailliler için Üçüncü Dünya uzak bir kavram değildir. İsrailliler Üçüncü Dünya'yı Gazze'de görürler, onunla birlikte yaşar ve hergün onunla savaşırlar...
>
> İsrailli olmanın insana kazandırdığı deneyim, savaşmaktır. Devamlı, barış umudu olmaksızın savaşmak. Savaş sadece bir hayat tarzı olmakla kalmaz, ayrıca hayata bir bakış açısı halini de alır. Bu bakış açısı bir boğaz kesme yarışı halini alır; insanların ve milletlerin arasındaki sosyal ilişki dünyasını sadece en güçlünün yaşamını sür-

dürebileceği vahşi bir ormana döndüren bir bakış açısı olur. İsrail'in dünyaya olan bakış açısı, Sosyal Darwinizm denilen şeye, yani dünyanın yönetenler ve yönetilenler, hükmedenler ve hükmedilenler olarak ikiye bölündüğünü savunan düşünceye dayanır.[154]

Evet, İsrail dünyaya Sosyal Darwinizm gözüyle bakmaktadır. Dünyanın ezenler ve ezilenler olarak ikiye bölündüğünü, dünya halklarının bir kısmının diğerlerini ezmeye hakları olduğunu savunan bir düşüncedir bu. İsrail'in böyle düşünmesi bir tesadüf de değildir; çünkü bu düşüncenin asıl kaynağı Yahudilik'tir. Kitabın ilk bölümünde 19. yüzyılda Sosyal Darwinizmi savunan Arthur de Gobineau ya da Houston S. Chamberlain gibi ırkçı ideologların, tezlerini Yahudi kaynaklarına dayandırdıklarına ve Yahudi ırkçılığından da büyük ölçüde etkilendiklerine değinmiştik.

İşte İsrail, kendi icadı olan Sosyal Darwinizmi tüm dünyaya uygulama hedefindedir. Kendisine "müttefik" olarak seçtiği ulusları (ki bunlar Batılı uluslardır), aşağı gördüğü uluslara karşı üstün kılmak ve tüm bu müttefikleriyle birlikte dünyada "yönetenler" sınıfını oluşturmak eğilimindedir. Yahudi Devleti dünyayı hiyerarşik/totaliter bir düzen içine sokmayı hedeflemektedir. Hiyerarşinin tepesinde ise elbette kendisi, yani İsrailoğulları bulunacaktır. Mesih, bu hiyerarşinin kesin olarak kurulmasını sağlayacak lider olarak tasarlanmaktadır. (Dini düzenin yıkılmasıyla kurulan Yeni Seküler Düzen [Novus Ordo Seclorum] da, aslında bu hiyerarşik/totaliter dünya sistemini kurmak için vardır. Çünkü ancak dinin olmadığı bir yerde sözkonusu hiyerarşik dünya düzeni oluşturulabilir. Din hakkı, seküler düzenler ise gücü üstün tutmaktadır. Gücün tek meşru ölçü sayılması, yani İsrail'in zihnindeki Sosyal Darwinizmin galip gelebilmesi, dinin tam olarak yenilgiye uğratılmasıyla mümkün olabilir.)

M. Tevrat'taki sapkın "Nuh'un oğulları" kıssası, İsrail'in Sosyal Darwinizminin temelini oluşturmaktadır. Kıssa, dünyadaki bazı ırkların lanetli, bazılarının en başta Yahudiler olmak üzere övülmüş olduğunu anlatır. Şimdi İsrail bu kıssada tasarlanmış olan ırk ayrımını gerçeğe dönüştürme, dünyayı Sosyal Darwinizm kuralına göre gruplara ayırma hedefindedir.

Kuşkusuz bu Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi "yeryüzünde bozgunculuk"tur. Çünkü Allah, insanları yapay bölünmelerle bölmeyi ve onlara baskı uygulamayı tam bir bozgunculuk (fitne) olarak bildirir. Firavun bunun en iyi örneğidir:

Gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde (Mısır'da) büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü; onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek çocuklarını boğazlayıp kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozgunculardandı. (Kasas Suresi, 4)

Firavun'un Mısır'da yaptığını bugün İsrail global düzeyde yapma eğilimindedir. (Üçüncü Dünya halkalarını çocuk ayrımı yapmadan "boğazlayan"lar, İsrail eğitiminden geçen faşistlerdir). Bu, Yahudi Devleti'nin "global bir bozgunculuk" peşinde olduğunu gösterir ki, İsra Suresi'nin başında haber

verilen de tam olarak budur: **"Kitapta İsrailoğullarına şu hükmü verdik: "Muhakkak siz yer(yüzün) de iki defa bozgunculuk çıkaracaksınız ve muhakkak büyük bir kibirleniş-yükselişle kibirlenecek-yükseleceksiniz."** (İsra Suresi, 4)

En doğrusunu Allah bilir, ancak bizim görebildiğimiz, ayette haber verilen bozgunculuğun ikincisinin bugün tam anlamıyla yaşanmakta olduğudur.

İsrail, Müstekbirler ve Mustazaflar

Yahudi devleti, sahip olduğu bu misyonla birlikte, bugün dünyada egemen olan sistemi, Düzen'i koruma ve ayakta tutma işini de üstlenmiş durumdadır. Düzen, hükümetlerden çok halkların tepkisi ile yıkılabilir. İsrail ise bunu engellemek için elinde gelen herşeyi yapmaktadır. Bu nedenle Hallahmi, "İsrail, Batının, Amerikan gücünün ve varolan dünya sisteminin çökeceğinden endişe duyanlar için bir esin kaynağı olarak çok önemli bir rol oynar" diyor.[155]

Ancak İsrail'in bu noktada başvurduğu çok önemli bir yöntem gözlerden kaçmamalıdır. İsrail, üstlendiği bu büyük misyonu elinden geldiğince kimseye farkettirmeden sürdürmektedir. İsrailliler hiçbir zaman Üçüncü Dünya'ya karşı giriştikleri savaştan söz etmezler. Herşey gizli yürütülmektedir. Mesih Planı 500 yıldır gizli olarak yürütülmekte olduğuna göre, onun bir uygulaması olan Üçüncü Dünya savaşı da elbette saklı tutulacaktır.

Gizli tutulan gerçeklerin başında, dünya sistemi açısından İsrail'in konumu gelir. Kuran, dünyadaki insanların çoğunu iki ana gruba ayırır: Müstekbirler ve mustazaflar. Mustazaf; za'fa uğratılmış, güçten düşürülmüş, ruhsal, maddi ve zihni yönlerden güçsüzleştirilmiş, gerçekte kendisi zayıf olmadığı halde dondurulmuş, önüne engel çekilmiş anlamına gelir. Buna karşılık, müstekbir ise; büyüklenen, kendinde büyüklük ve sınırsız güç vehmeden ve mustaz'aflar üzerinde haksız baskı ve tahakküm kuran anlamına gelmektedir.

Önceki sayfalarda incelediğimiz bilgiler, İsrail'in tam anlamıyla "müstekbir" olduğunu gösteriyor. Ancak gerçek ile görüntü arasında fark vardır. Dünya hakkında çok şey bildiğini düşünen pek çok insan, önceki sayfalarda incelediğimiz İsrail bağlantılarının çoğunu hiç duymamıştır. Aksine, pek çok kişi İsrail'i tam ters yönde algılar. Yahudi Devleti'nin ve onun uluslararası uzantılarının propaganda gücü öylesine etkindir ki, dünyayı olduğundan farklı gösterebilmektedirler. Pek çok kişi, dünyanın dört bir yanındaki faşistlerin birer antisemit (Yahudi aleyhtarı) ve dolayısıyla İsrail düşmanı olduğunu düşünmektedir.

Son derece yaygın olan bu düşünce kendiliğinden oluşmamıştır. Bu düşüncenin temelinde, Yahudi soykırımı efsanesi yatar. Dünyayla ilgilendiği söyleyen insanlara gidip de Naziler hakkında soru sorduğunuzda, size büyük olasılıkla Nazi denen canavarların 6 milyon masum Yahudiyi fırınlarda yaktığını söyleyeceklerdir. Oysa, bu bir yalandır. Aksine Naziler ve Siyonistler müttefiktir ve soykırım diye bir şey asla olmamıştır. Ancak bunu kimse bilmemektedir. Bilmesine de izin verilmez. Pek çok Batılı ülkede soykırımı inkar eden-

ler hapse atılmakta, yayınları yasaklanmaktadır. Çünkü Nazi efsanesi, tahmin edilemeyecek kadar önemli bir etki yaratmaktadır. Faşist, Nazi demektir; Nazi de Yahudi aleyhtarı. Faşistlerin "kötü" insanlar olduğunu herkes kabul etmektedir. Bunun sonucunda tek bir şey çıkar: Madem kötü faşistler Yahudilere düşmandır, öyleyse Yahudiler "mustazaf" bir toplumdur.

İsrail, işte bu illüzyonu kullanarak tüm dünyaya kendini ve uluslararası uzantılarını "mustazaf" olarak göstermektedir. İsrail'i ziyaret eden her yabancı liderin ilk önce Yad Vashem Soykırım Müzesi'ne götürülmesinin nedeni budur. Yahudi Devleti, özene bezene hazırladığı soykırım dekorlarını göstermekte ve kendisinin zavallı insanların kurtarıcılığını yapan bir devlet olduğu imajını beyinlere yerleştirmektedir. Aynı illüzyon, medya yoluyla milyonlarca insanın daha beynine her gün enjekte edilir. Bu imajı körüklemek için bazen diasporadaki "önemsiz" Yahudi hedeflerine provokasyon saldırıları da düzenlenir. Mossad, sinagogları bombalar. Amaç, illüzyon yaratmak ve İsrail'in gerçek konumunu gizlemektir.

İsrail bugün aynı yöntemi "Ortadoğu barış süreci" adı altında da sürdürmektedir. Dünyadaki "bozgunculuğun" önde gelen sorumlusu olan Yahudi Devleti, kendisini barış meleği olarak sunma gayreti içindedir. Ancak bu da "bozgunculuğun" bir parçasıdır. Çünkü Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi, asıl bozguncular (fesadçılar), iyilik yapmak istediklerini iddia edenler, "suret-i haktan" gözükenlerdir: "**Kendilerine: 'Yeryüzünde fesat çıkarmayın' denildiğinde: 'Biz sadece ıslah edicileriz' derler. Bilin ki; gerçekten, asıl fesatçılar bunlardır...**" (Bakara Suresi, 11-12)

İşte İsrail ve Yahudi önde gelenleri uzunca bir süredir ayette tarif edilen tavır içindedirler. Ellerindeki güçlü propaganda araçları ile de büyük yığınları, özellikle de Batılıları inandırmışlardır. Bugün Batı'daki pek çok insan, Siyonizmin son derece meşru, hatta "insancıl" bir hareket olduğu düşüncesindedir (Üçüncü Dünya ülkelerinin Siyonizmi ırkçılık sayan 1975 tarihli BM Genel Kurulu kararı, bu kişiler için anlaşılamaz bir tutumdur). Hallahmi, "Siyonizmin hümanist tarihi masalı" dediği bu illüzyonla ilgili şunları söyler:

> Problem Begin, Şaron veya Peres'le değil, Siyonizmin kendisiyle başlar. Sorun şahsiyetlerde değil ana prensiplerdedir. Güney Afrika'da İsrail jetlerini ve danışmanlarını görenlerin bir kısmı, İsrail'in ilk günlerindeki 'hümanistik Siyonizmin ne olduğunu merak ederek dişlerini gıcırdatmaya başlarlar. Cevabım ona hiçbir şey olmadığıdır, çünkü Siyonizm hiçbir zaman hümanist olmamıştır. Özellikle Amerika'da, İsrail'le ilgili gerçeklerden dolayı şaşkınlıklarını gizleyemeyenler, şok olanlar vardır. Onlar, İsraillilerin ilerici, aydın ve hümanist olduğuna inanmakta ve 'bu kadar erdemli insanlar nasıl bu kadar pis işlere karışabilirler?' diye düşünmektedirler. İsrail'i savunanların bir kısmı da, İsrail'in Siyonist ideallere rağmen Üçüncü Dünya'daki baskı rejimlerini desteklediğini ileri sürmektedirler. Halbuki İsrail bu idealler yüzünden Üçüncü Dünya'daki baskı rejimlerini destekliyor olamaz mı?' [156]

İsrail, yaymaya çalıştığı imajın aksine, "mustazaf" değildir. Tam tersine, Yahudi Devleti "müstekbir"dir, hem de dünyadaki en büyük "müstekbir". Yeryüzünü kasıp-kavuran ve en çok da Üçüncü Dünya'yı vuran bozgunculuğun

en büyük mimarı odur çünkü. Üçüncü Dünya'nın ayaklanması, Düzen'e başkaldırması, 500 yıllık bir emeğin ürünü olan Mesih Planı'nı bozması, İsraillilerin en büyük kabusudur. İsrail'in Üçüncü Dünya'daki savaşının mantığı, bu kabustan kurtulmaktır. Hallahmi şöyle diyor:

> Filipinler'deki Manila'dan, Honduras'daki Tegucigalpa'ya, Namibya'daki Windhoek'e kadar, İsrailliler, gerçekte bir dünya savaşı olan aralıksız bir çatışmanın içindedirler. İsrail dev bir coğrafyada, dev bir düşmanla savaşmaktadır. Bu düşman, devrimini yapmasına izin verilmeyen Üçüncü Dünya nüfusudur...
> İsrail, Üçüncü Dünya'ya kendi zihniyetini ihrac etmektedir. İsrail'in ihrac ettiği şey, baskının mantığıdır, tek bir idare altında birleşmiş bir dünya kavramıdır. İhrac edilen tek şey teknoloji cephane ve deneyim veya sadece uzmanlık değil, aynı zamanda belli bir düşünüş şeklidir. Üçüncü Dünya'nın kontrol edilebileceği ve Üçüncü Dünya'ya hükmedebileceği, buradaki radikal hareketlerin durdurulabileceği ve modern Haçlıların bir geleceğe sahip olabileceğini öngören bir düşünüş, bir hissediş şekli.[157]

Bölümün başından bu yana incelediklerimizi toplarsak, İsrail'in Üçüncü Dünya'daki aktivitelerinin sıradan askeri ilişkiler olmadığını, Yahudi Devleti'nin bu konuda önemli stratejik hesaplar içinde olduğunu söyleyebiliriz. Üçüncü Dünya savaşı, yalnızca İsrail Devleti'nden değil, ondan çok öncelere uzanan bir hedeften, Yahudi önde gelenlerinin dünya egemenliği hedefinden, yani Mesih Planı'ndan kaynak bulmaktadır. İsrailoğulları egemenliğinde hiyerarşik ve totaliter bir dünya düzeni kurmak isteyen Plan, Üçüncü Dünya halklarını bu hiyerarşinin en altına koymuştur. Bu halklar, bunu kabul etmek durumundadırlar. Aksi halde cezalandırılacaklardır. İsrail'in Üçüncü Dünya savaşının mantığı da budur.

Yahudi Devleti'nin Üçüncü Dünya'daki "bozgunculuğu" halen tüm hızıyla sürmektedir. En son olarak 1995 Şubatında Peru ile Ekvador arasında sınır anlaşmazlığı nedeniyle doğan savaşta da İsrail'in rolü olduğu ortaya çıktı. Basına sızan haberlere göre, İsrail Ekvador'la yeni bir silah anlaşması yapmış, içinde Mirage savaş uçakları, Exocet füzeler ve Hut anti-zırh füzelerinin de yer aldığı silahların Ekvador'a satılması kararlaştırılmıştı. Kısacası, İsrail, Ortadoğu'da oynamaya çalıştığı "barış havarisi" rolüne karşın Üçüncü Dünya'da savaş körüklemeye devam ediyordu.[158]

Ancak son yıllarda İsrail'in Üçüncü Dünya'ya karşı giriştiği bu savaşta önemli bir stratejik değişiklik olmuştur. Bu değişiklik, Yahudi Devleti'nin Düzen için en büyük tehlikenin Üçüncü Dünya'daki herhangi bir radikal hareketten değil, İslam'dan geldiğini anlamasıyla gerçekleşmiştir. Bugün İsrail, hem Ortadoğu'da hem de global düzeyde, acil ve önemli hedef olarak İslam'ı seçmiş bulunmaktadır.

Dolayısıyla şimdi İsrail'in İslam'a ve Müslümanlara karşı giriştiği savaşı incelemek gerekmektedir...

O N U N C U   B Ö L Ü M

Düzen'in Müslümanlarla Savaşı

"Eğer siz İslam'la ilgilenmezseniz,
İslam sizinle ilgilenecek."
— "Fransız CFR'si" sayılan CERI'nin
önemli beyinlerinden Remy Leveau'nun
Batılı liderlere yaptığı uyarı

"İsrail, İslami düşmana karşı girişilecek olan savaşta,
Batı'nın öncülüğünü yapmak hedefindedir"
— Kudüs İbrani Üniversitesi'nden Israel Shahak

Kitabın önceki bölümlerinde Yahudi önde gelenlerinin tarihin akışı üzerindeki büyük etkilerini inceledik ve bu büyük etkilerin de gerçekte, Kuran'ın İsra Suresi'nin başında haber verilen "İsrailoğulları'nın yeryüzünde büyüklenmesi ve bozgunculuk çıkarması" hükmüne uyduğunu gördük.

Bir önceki bölümde ise ayette geçen "yeryüzünde bozgunculuk (savaş, terör, baskı, adaletsizlik, zulüm, kargaşa) çıkarma" ifadesinin bugün için ne denli geçerli olduğunu inceledik. İncelediğimiz bilgiler bize gösterdi ki, İsrail'in ve onun ABD'deki uzantılarının tüm dünyayı kapsayan bir "global strateji"si vardır. Bu strateji, Yahudi önde gelenlerinin kurduğu Dünya Düzeni'ne herkesin boyun eğmesini öngörmektedir; buna karşı çıkan her türlü Düzen karşıtı radikal hareket, şiddet yoluyla bastırılmalıdır.

İşte bu noktada İslam, Düzen'e karşı en büyük tehdit olarak ortaya çıkmaktadır. Çünkü "İsrailoğulları'nın büyüklenme ve bozgunculukları"yla özdeş olan Düzen'in en önemli özelliği din-dışı oluşudur (*Novus Ordo Seclorum*). Bu Düzen'e karşı en büyük muhalefet ise elbette dinden, daha doğrusu tek Hak Din olan İslam'dan gelmektedir. Düzen'e karşı olan diğer muhalefetler, örneğin bir ülkenin ekonomik ya da sosyal nedenlerle dünya sistemine karşı çıkması, ezilerek yok edilebilir ya da göstermelik tavizlerle ikna edilebilir muhalefetlerdir. Oysa İslam'dan kaynaklanan bir muhalefet ne gerçek anlamda ezilebilir, ne de herhangi bir tavizle ikna edilebilir. Çünkü İslam yalnızca Düzen'in sonuçlarına (yani sömürüye, adaletsizliğe, bozgunculuğa vb.) değil, bizzat Düzen'in kendisine, yani ilahi kıstaslara karşı çıkarak kurulmuş olan din-dışı dünya sistemine karşıdır. Yeryüzünde büyük bir bozgunculuk (fitne)

çıkaran Yahudi önde gelenlerine karşı en büyük engel, kuşkusuz **"(yeryüzünde) fitne kalmayıncaya kadar onlarla savaşın"** (Bakara Suresi, 193) hükmünü veren İslam'dır.

Zaten bugün kurulu Dünya Düzeni'ne karşı tek muhalefetin İslam'dan geldiği, bilinen ve sık sık da vurgulanan bir gerçektir. Amerikalı stratejist Samuel Huntington, CFR'nin *Foreign Affairs* adlı etkili dergisinin 1993 yazındaki sayısında buna dikkat çekmiş, dünyanın yakın gelecekte bir "medeniyetler çatışması"na sahne olacağını ve en büyük çatışmanın da Batı ve İslam medeniyetleri arasında geçeceğini yazmıştı.

Kitabın önceki bölümlerine dayanarak, Huntington'ın "Batı" dediği medeniyeti "Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasındaki İttifak" olarak adlandırabiliriz. Çünkü, kitabın ilk bölümlerinde incelediğimiz gibi Batı'yı, özellikle de Amerika'yı şekillendiren, bugünkü yapısına getiren ve halen de kontrol eden güç, İttifak'tır. Huntington'ın kendisinin bir Yahudi oluşu ve makaleyi yayınladığı derginin Yahudi önde gelenlerinin politik kurumu olan CFR'nin yayın organı olması da oldukça anlamlıdır.

Daha önce CFR yanında Trilateral Komisyonu (bkz. 6. bölüm) gibi masonik örgütler ve CIA için de çalışmalar hazırlayan Huntington'ın sözkonusu "medeniyetler çatışması" tezi bugün ABD yönetiminin kısa, orta ve uzun vadeli politikalarının belirlenişinde temel kaynaktır. Serdar Turgut Hürriyet'in Washington muhabirliğini yaptığı sıralar, bu konuya dikkat çekmiş ve sütununda "Huntington'ın makalesinin bugün Amerikan yönetiminin dış politika ile ilgili yetkililerinin elinden düşmediğini" yazmıştı. Turgut'un yazdığına göre, Amerikalılar "bir siyaset anlayışı, bir ekonomi doktrini, bir yaşam biçimi olarak İslami hareketin, seküler sistemler ile kapsamlı bir şekilde hesaplaşmaya hazırlandığını" ve "21. yüzyılda dünyanın en önemli siyasi olayının bu hesaplaşma olacağını" düşünüyorlar.

Ancak bir noktaya dikkat etmek gerekir: Huntington'ın sözünü ettiği, ya da belki ilan ettiği büyük çatışma, yakın gelecekte başlayacak değildir; çoktan başlamıştır. İslam'ın er geç Düzen için büyük bir tehlike oluşturacağı bilindiği için, uzunca bir süredir İslam'ı zayıflatma, yoketme yöntemleri denenmektedir. Son on-onbeş yılda ise (yani Hicri 15. asrın başından bu yana) bu strateji iyice belirginlik kazanmıştır.

İslam'a karşı yürütülen bu savaşın farklı yöntemleri olduğundan söz edebiliriz. İslam aleyhtarı propaganda ile İslam'ı dejenere etme, aslından saptırma çabaları bu yöntemler arasında sayılabilir. Ancak tüm bunların yanında dünya Müslümanlarının kontrol altına alınmaları, zayıflatılmaları ve ezilmeleri de kuşkusuz İslam'a karşı girişilen savaşın önemli bir boyutudur. Son yıllarda yaşadığımız örnekler, Müslümanların fiziksel olarak imha edilmelerinin bile sözkonusu olduğunu gösteriyor.

Bugün İslam dünyasına baktığımızda; Bosna-Hersek'te, Cezayir'de, Tunus'ta, Eritre'de, Mısır'da, Afganistan'da, Keşmir'de, Doğu Türkistan'da, Çeçenya'da, Endonezya'da, Tayland'da, Filipinler'de, Burma'da, ya da Sudan'da

dünya Müslümanlarının ezilmeye, baskı altına alınmaya ve yok edilmeye çalışıldığını rahatlıkla görebiliriz. Bu sayılan coğrafyalarda Müslümanlar görünüşte farklı düşmanlarla karşı karşıyadırlar. Bosna'da Sırplar, Keşmir'de Hindular, Kafkaslar'da Ruslar, Cezayir, Mısır, Fas, gibi ülkelerde de baskıcı rejimler tarafından hedef alınmaktadırlar. Ama her nedense, birbirinden bağımsız gibi gözüken bu İslam-karşıtı güçler, hep benzer yöntemleri kullanmaktadırlar. Sanki hepsi de belirli bir merkezle ilişki içindeymişlercesine...

Bu bölümde, dünyanın dört bir yanındaki İslam-karşıtı güçlerin gerçekte tek bir merkez tarafından koordine edildiklerini, aynı merkez tarafından silahlandırıldıklarını ve hatta eğitildiklerini göreceğiz. Çünkü Müslümanların karşı karşıya oldukları asıl düşman; Sırplar, Hindular, baskıcı rejimler değil, Düzen'dir. Bu seküler Düzen, önündeki son engel olan dünya Müslümanlarını kendisine boyun eğdirmek ya da yok edebilmek için dünyanın dört bir yanındaki yerel İslam-karşıtı güçleri desteklemekte, onları koordine etmektedir.

Düzen ise bildiğimiz gibi İsrailoğullarının ikinci yükseliş ve bozgunculuğunun ta kendisidir. Yani Müslümanların karşı karşıya oldukları güç, Sırplar gibi yerel İslam-karşıtı güçlerin yanında, onları destekleyen, organize eden Yahudi önde gelenleridir.

Kuran, Müslümanların karşılarında düşman olarak kimi bulacaklarını bildirilirken şöyle buyurulur: **"Andolsun, insanlar içinde, mü'minlere en şiddetli düşman olarak Yahudileri ve müşrikleri bulursun"** (Maide Suresi, 82). Bugün dünyanın dört bir yanında Müslümanlara düşmanlık gösteren yerel güçler ayetin içindeki "müşrik" (Allah'a ortak koşan) tanımına uymaktadırlar. Ancak ayetin hükmüne göre, müşrikler kadar en az Yahudilerin de Müslümanlara düşmanlığı sözkonusudur. Nitekim bugün İslam dünyasının dört bir yanındaki İslam-karşıtı hareketlerde "müşrik"lerin yanında "Yahudileri" de bulmak mümkündür.

Keşmir Dosyası

Hint yarımadası, II. Dünya Savaşı'nın sonuna dek İngiliz egemenliği altındaydı. Sömürgeciler alt kıtayı terkettiklerinde ise Hintli Müslümanlar Hindular'dan ayrı bir devlete sahip olmayı istediler ve Pakistan'ı kurdular. Pakistan ve Hindistan arasında nüfus mübadelesi yapıldı; Hindistan sınırları içinde yaşayan çok sayıda Müslüman Pakistan'a göç etti. Ancak nüfusunun ezici çoğunluğu Müslümanlardan oluşan Jammu/Keşmir eyaleti, Hint yönetiminin oyunları ve İngilizlerin de desteğiyle Hindistan egemenliğinde kaldı. O tarihten bu yana Keşmir, İslam ümmetinin kanayan yaralarından birisidir.

Keşmirli Müslümanlar Hint yönetimine direnmek ve bağımsızlıklarını kazanmak istediler. Buna karşın Hint güçleri tarafından, ülkede 1947, 1965, 1971 yıllarında üç büyük katliam gerçekleştirildi. Onbinlerce Keşmirli Müslüman öldürüldü, kadınlara tecavüz edildi, İslami eğitim veren okullar kapatıldı. 1990 yılından bu yana ise Keşmir'deki soykırım ve asimilasyon hareketi en acımasız şeklini aldı. ABD'de bulunan "Keşmir Amerikan Konseyi", 1992 yılında ya-

yınladığı bir bildiri ile ülkedeki baskı ve vahşetin özetini şöyle vermişti:

- Ocak 1990'dan itibaren, 897'si işkence sırasında, 15.105 kişi öldürüldü. 7.690 kişi yaralandı.
- 1.247 kişi sakat kaldı. Organları kopan 2.030 çocuk hastahanelerde tedavi edildi.
- 14.365 ev kundaklandı.
- 3 günlük gazete ve 490 İslami eğitim yapan okul kapatıldı.
- 11.600 kişi halen işkence hücrelerinde tutuluyor. 95.000 kişi tutuklanmamak için gizleniyor. Keşmir'de şimdiye dek toplam 4.000'den fazla kadının işkenceye ve tecavüze uğradı.1 Hindistan'ın bölgedeki İslam varlığına yönelik saldırıları devam ediyor. Son saldırı 1993 yılı Ekim ayında Keşmir'in başkenti Sirinagar'da Hazratbal Cami'sine karşı gerçekleştirildi. Hindistan makamlarının, Müslümanların askeri karargahı olarak nitelendirdikleri Hazratbal Camisi yaklaşık bir ay süre ile kuşatıldı. Kuşatma sırasında yüzden fazla insan öldürüldü. 300 masum insan tutuklandı. Kentin elektrik ve suyu kesildi. Olaylar üzerine başkent Srinagar ve birçok şehirde protesto eylemleri gerçekleştirildi.

Hindistan'ın Keşmir'de bu denli büyük bir baskı politikasını kırk yılı aşkın bir süredir rahatlıkla sürdürebilmesi, Batı'daki bazı çevrelerden aldığı örtülü desteğin bir sonucudur. Keşmir'deki Müslümanlar, Birleşmiş Milletler'in hiçbir güvenirliliği olmayan kararları sonucunda Hinduların baskıcı yönetimine terkedilmişlerdir. Nüfusunun tamamına yakını Müslüman olan Keşmir'in bağımsız olma çabası ve Pakistan'ın buna verdiği haklı destek, Batı'nın politikası ile baltalanmıştır.

Bu noktada ABD'nin Keşmir politikası kuşkusuz son derece önemlidir. Soğuk Savaş boyunca Pakistan bir Amerikan müttefiğiydi. Hindistan ise Bağ-

1947 yılında, yeni kurulmuş Pakistan'a göç eden Hint Müslümanları Sih ve Hiduların ortak saldırıları sonucunda ağır kayıplar vermişlerdi. Yanda, 24 Eylül 1947 günü Pencap sınırında katledilen sivil Müslümanlar.

Keşmir'de katledilen Müslümanlar.

Hindistan'ın bölgedeki Müslümanlara yönelik son saldırısı 1993 yılı Ekim ayında Keşmir'in başkenti Sirinagar'da Hazratbal Camisi'ne (yanda) karşı gerçekleştirildi. Hindistan makamlarının, Müslümanların askeri karargahı olarak nitelendirdikleri cami, yaklaşık bir ay süre ile kuşatıldı. Kuşatma sırasında yüzden fazla insan öldürüldü. 300 Müslüman tutuklandı ve işkenceleri ile ünlü ceza evlerine yollandı. Üstte ise Hindistan'ın Keşmir'de konuşlandırdığı yarı-askeri kuvvetler tarafından yakılan müslümanlara ait "İslam Koloji"

lantısızlar blokuna dahildi, hatta kimi zaman Sovyetler Birliği ile de yakın ilişkiler kurmuştu. Bu durumda ABD'nin, hem Pakistan'ın haklılığı hem de müttefiklik ilişkisi nedeniyle, Keşmir sorununda Pakistan'ın yanında yer alması gerekirdi. Oysa öyle olmadı.

Keşmir nedeniyle Pakistan ve Hindistan arasında çıkan iki savaşta da Amerikan politikası, Keşmir'deki statükonun korunması yönünde oldu. Amerikalı siyaset bilimci William J. Barnds, India, Pakistan and the Great Powers (Hindistan, Pakistan ve Büyük Güçler) adlı kitabında ABD'nin politikasını ayrıntılarıyla anlatıyor. Amerika'nın Keşmir konusunda hiçbir zaman Hindistan'a baskı yapmadığını bildiren Barnds, Amerika'nın Hindistan'la olan askeri ilişkilerini ve silah yardımlarını da aktarıyor. Buna göre, ABD, aynı blokta olmamasına karşın Hindistan'ı desteklemiş, Pakistan'ı ise Keşmir konusunda uyarmış ve "fazla ileri gitmemesini" istemişti. Eğer "ileri giderse", yani Keşmir'i Hindistan işgalinden kurtarmaya kalkarsa, Pakistan'a yapılan tüm Amerikan yardımı kesilecekti.[2]

Nitekim ABD bu tehdidini gerçekleştirmiş ve 1965 yılındaki Pakistan-Hint savaşı sırasında Pakistan'a silah ambargosu koymuştu. Gerçi Hindistan da ambargo kapsamına alınmıştı ama ambargo tamamen Pakistan aleyhineydi: William J. Barnds'ın durumu şöyle açıklıyor:

> Keşmir'de savaş başladığında Pakistan'lılar ABD'ye çok kızgındılar. Hem saldırgan Hindistan'a karşı kendilerini desteklemediği için, hem de çatışmalar başlar

başlamaz bölgeye koyduğu silah ambargosu için. ABD'nin koyduğu ambargo gerçekten de Pakistan'ın aleyhineydi. Çünkü Pakistan ABD dışında hiçbir yerden silah alamazdı. Oysa Hindistan'ın silah alabileceği pek çok kaynak vardı.[3]

Barnds, ABD politikasının Pakistan'ı nasıl zor durumda bıraktığını da şöyle anlatıyor:

Savaşın ilerleyen dönemlerinde Hindistan, sonra da Pakistan olası ateşkese sıcak bakmaya başladılar. Pakistan, BM Güvenlik Konseyi dışında hareket edebilmek için aradığı İngiliz ve ABD desteğini bulamamıştı. Bunun ötesinde askeri durumu gittikçe kötüye gidiyordu. Zaten ABD, Pakistan'a hiçbir zaman Keşmir'i Hindistan'dan alabilmek için gereken silahı vermemişti. Pakistan'ın silah açığı onu zor durumda bırakıyordu.[4]

Amerika'nın ve BM'in politikası daha sonraki dönemde de değişmemiştir. Yıllar boyunca Pakistan Keşmir'i alabilmek için elinden gelen herşeyi yapmıştır. Fakat bunların hiçbiri başarıya ulaşmamıştır. Hindistan ise mevcut statükodan son derece memnundur. Batılı güçlerin yaptığı ise statükonun devamını sağlamaktır.

Batı ve özellikle de Amerikan büyük medyası Hindistan'ın yanındadır. Büyük Amerikan gazeteleri Keşmir'deki vahşete hemen hiç değinmezler. Değindiklerinde ise olayı "Hindistan'a ait bir bölgedeki iç isyanın bastırılması" havasında sunarlar. Örneğin New York Times, 22 Ocak 1990 tarihli sayısında Pakistan'ı Keşmir'deki "ayrılıkçı" Müslüman grupları destekleyerek "ülkedeki istikrarı bozmak"la suçlayan bir yorum yayınlamış ve Pakistanlılar'ın büyük tepkisini almıştı. Batı medyasında ve hatta onların başka ülkelerdeki benzerlerinde de bu tür yorumlara rastlamak mümkündür.[5]

Son bir kaç yılda, yani Yeni Dünya Düzeni'nin ilan edilmesinden bu yana, Keşmir'deki baskı ve işkence politikası daha artmıştır. Keşmir'deki Hint yönetimi baskı ve asimilasyonu şiddetlendirmiştir. Bir de hükümetin kontrol edemediğini söylediği oysa aralarındaki anlaşmazlığın "danışıklı" olduğu herkesçe bilinen "fanatik Hindu örgütleri" vardır ve bunlar, Babür Şah Camisi katliamında olduğu gibi doğrudan Keşmirli Müslümanların imhasını hedeflemektedirler. "Yeni Dünya Düzeni"nin tek politikası ise saldırganı ödüllendirmek ve cesaretlendirmekten başka bir şey değildir.

Peki bu durumu nasıl açıklayabiliriz? Acaba neden Amerika ve onun paralelindeki BM gibi Batılı güçler Keşmir'i Hindistan baskısı altında bırakmayı, Hint terörüne destek olmayı ısrarla sürdürmektedirler?

Yahudi Lobisi'nden Hindulara Destek

Bu üstteki sorunun cevabını vermeden önce bir noktayı hatırlamak gerekir: Amerikan sisteminde farklı dış politika yaklaşımlarını savunan farklı ekoller vardır. Dolayısıyla Amerika'nın Keşmir politikası, tüm Amerikan sisteminin ortak politikası olarak görülemez. Bu yüzden de Amerika'nın Keşmir'de Hindistan yanlısı bir tutum izlemesinin anlamı, Hindistan yanlısı tutum izlemeyi savunan güçlerin (strateji kurumları, lobiler, Dışişleri uzmanları gibi) Amerikan

dış politikasını yönlendirmekte olduğudur. Kısacası, Amerika'da Keşmir aleyhtarı ve Hindistan yanlısı bir "lobi" olduğunu söyleyebiliriz. Oysa Amerika'da Hintlilerin kurduğu kayda değer bir "Hint lobisi" yoktur ki...

İşte Keşmir politikasının anahtarı buradadır: Evet, Amerika'da bir "Hint lobisi" yoktur, ancak çok çok güçlü bir "Yahudi lobisi" vardır. Ve bu Yahudi lobisi, Keşmir'e karşı sonuna kadar Hindistan'ın yanındadır!...

Washington Report on Middle East Affairs dergisi, Ocak 1994 sayısında Yahudi lobisi ve radikal Hindu grupları arasındaki işbirliğiyle ilgili uzun bir araştırma yayınladı. Yazıda, Yahudi lobisiyle Hindular, özellikle de Keşmir'deki Müslüman katliamının baş sorumlusu olan radikal Hindu örgütleri arasında tam bir "ittifak" oluşturulduğu yorumu yapılıyordu.

Washington Report, sözkonusu haberinde Hindistan'da gittikçe güçlenen Hindutva hareketine dikkat çekiyordu. Hindu radikalizminin temsilcisi olan hareket, tam bir dini fanatizme ve Müslüman düşmanlığına dayanıyordu. Hindutva'nın önemli bir özelliği ise Amerika'da da bazı uzantılarının olmasıydı. Washington'da üslenmiş olan BJP, RSS, VHP-World Hindu Council, FISI gibi Hindu örgütleri, Hindistan'daki radikal Hindulara destek vermeye çalışıyorlardı. Haberde bu Hindu örgütlerinin gerçekten de son dönemlerde etki sahibi oldukları yazılıydı. Bunun nedeni ise Hindu örgütlerinin Washington'daki en büyük güç olan Yahudi lobisiyle ittifak yapmalarıydı. *Washington Report*, BJP-RSS-VHP gibi Hindu örgütlerinin "bir Hindu-Siyonist ittifakı" kurma yolunda oldukları yorumunu yapıyordu.

Sözkonusu örgütler, Keşmir'de ve genel olarak tüm alt-kıtada Müslümanlara yapılan saldırıların sorumlularıydılar. Bu örgütler, Hindistan'daki en saldırgan Hindu örgütü olan Shiv Sena ("Shiva'nın Ordusu"; Shiva Hindu dininde "yok etme tanrısı" olarak kabul edilir) ile çok yakın bağlantı içindeydiler. Bu gruplar, Müslüman camilerine, Bombay'daki ve tüm Hindistan'daki Müslüman topluluklarına yapılan saldırıları organize ediyorlardı. RSS'nin önde gelenlerinden Guru M. S. Golwakar, bir keresinde "Adolf Hitler'in uyguladığı ırk temizliği programının aynısının Hindistan'da da başta Müslümanlar olmak üzere Hıristiyanlar, Budistler ve Sihlere de uygulanmasını" istemişti. İşte Hitler'e imrenecek kadar faşist olan bu Hindu örgütleri, önceki bölümde gördüğümüz faşizm-İsrail bağlantısına paralel bir biçimde, Yahudi Devleti'yle çok samimiydiler. Washington Report, aynı Hindu gruplarının, Şimon Peres'in 17 Mayıs 1993'te Hindistan'a yaptığı ziyaret sırasında Peres'le en yakın bağlantı kuran gruplar olduğuna dikkat çekiyordu. Radikal Hindu örgütleri ile İsrail arasındaki yakınlaşmaya Washington'da yayınlanan *The Times of India* gazetesi de dikkat çekmişti.

Washington Report, BJP-RSS-VHP liderlerinin İsrail'e ve İsrail lobisine olan hayranlıklarını açıkça ifade etmelerini de vurguluyordu. Örneğin ABD'deki Hindu örgütlerinin liderlerinden biri olan Tiwari, "Yahudi lobisi gerçekten de çok yetenekli ve güçlü, buradaki sistemin nasıl işlediğini çok iyi bi-

liyorlar. Hindistan'ın çıkarları için de şimdiye kadar çok şey yaptılar" diyerek lobiye olan minnettarlığını vurgulamıştı. Tiwari ayrıca "bizim lobi çalışmalarımız çok zayıf. Ama her ihtiyacımız olduğunda İsrail lobisinden yardım istiyoruz. Bizi şimdiye kadar hiç geri çevirmediler" demişti. Washington Report, Yahudi lobisinin Hindulara destek olmak için bazı think-tank'leri de devreye soktuğunu yazıyor ve bunların başında Morton Abramowitz'in yönettiği Carnegie Endowment'ın geldiğini bildiriyordu. Haberde ayrıca Şimon Peres'in Hindistan ziyareti sırasında söylediği "Pakistan'ın terörist devlet ilan edilmesi için size destek vereceğiz" sözünü de hatırlatılmıştı.

Hindular ve İsrail arasındaki bu yakınlaşma, doğrudan Amerika'yı etkilemiş ve ABD, Yahudi Devleti'nin güdümünde Hindistan'ı müttefik edinmeye başlamıştı. 2000'e Doğru da konuya değinmiş ve şu bilgileri vermişti:

> ABD hedef tahtasına koyacağı ülkeleri artık önce uyuşturucu kaçakçılığıyla suçluyor. Pakistan'ın atom bombası programından uzun süredir rahatsız olan ABD, bu ülkeyi uzun süredir uyuşturucu kaçakçılığıyla ilişkilendirmeye çalışıyor. Pakistan'dan giderek uzaklaşan ABD Hindistan'a yaklaşıyor ve iki ülke arasındaki sorunlarda Hindistan'dan yana tavır koymaya başlıyor. Yeniden yapılandırılacak olan BM Güvenlik Konseyi'nde Hindistan'a daimi üyelik verileceği söylentileri dolaşmaya başladı. ABD bu çerçevede Pakistan'ın, Hindistan'da meydana gelen olaylarda Müslümanları desteklediği iddialarını ortaya atıyor. ABD Dışişleri Bakanlığı bu türden yardımları sürdürdüğü taktirde Pakistan'ı terörist ülke ilan edeceğini, Küba, Kuzey Kore, İran, Irak, Libya ve Suriye'nin bulunduğu listeye dahil edeceğini açıkladı.
> Pakistanlı diplomat 2000'e Doğru'ya yaptığı açıklamada, son uyuşturucu operasyonunda Pakistan'ın adının ortaya atılmasını bu ilişkiye bağlıyor. Pakistan'lı diplomatın verdiği bilgiler şöyle; ABD Dışişleri Bakanlığı son bir yıldır Pakistan'ı terörist ülke ilan etmeye çalışıyor. Washington'daki Yahudi lobisi bu faaliyeti yürütüyor. Başı çeken senatör ise Stephan Solarz. Washington bu arada Pakistan'daki etnik kargaşayı da kışkırtıyor.[6]

Yahudi-Hindu ittifakı aslında daha da kapsamlıdır. Üstte incelediğimiz bilgiler, iki taraf arasındaki diplomatik ittifakla ilgilidir. Oysa iki taraf arasında bir de son derece önemli askeri ittifak sözkonusudur.

Keşmir'e Karşı Hindistan-İsrail İttifakı

Kitabın bir önceki bölümünde İsrail'in dünyanın dört bir yanındaki baskıcı rejimlere verdiği desteği konu edinmiştik. İsrailli yazar Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection* adlı kitabında bunu bir "global strateji" olarak yorumluyordu. Bu "global strateji", Üçüncü Dünya'nın dizginlenmesi ve Düzen-karşıtı (radikal) bir hareket geliştirilmesinin önlenmesi hedefine yönelikti.

Kuşkusuz son dönemde dünyanın en önemli Düzen-karşıtı (radikal) hareketi İslam'dır. Dolayısıyla İsrail'in Düzen'i korumaya yönelik global stratejisi, en başta İslam'ı hedef almak durumundadır. Dünya Müslümanlarının pasifize edilmeleri, baskı altında tutulmaları, asimile edilmeleri İsrail'in başlıca hedefi olmalıdır. Öyledir de... Bugün İsrail, dünyanın dört bir yanındaki tüm İs-

Keşmir'deki İsrail eğitimli "güvenlik güçlerine" bağlı bir askeri devriye.

lam-karşıtı güçlere destek vermekte, onlarla ittifaklar kurmakta, bir tür "global anti-İslami cephe" oluşturmaya çalışmaktadır. Kitabın İsrail'i konu edinen bölümünde Yahudi Devleti'nin Ortadoğu'da İslam'a karşı bir "kutsal-olmayan ittifak" oluşturduğuna değinmiştik. Bu cephe yalnızca Ortadoğu coğrafyası ile sınırlı değildir; tüm dünyayı kapsamaktadır.

Keşmir, İsrail'in İslam'a karşı oluşturmaya çalıştığı ittifakın kendini gösterdiği bölgelerden biridir. Yahudi Devleti, Amerika'daki Yahudi lobisine paralel olarak, Keşmirli Müslümanların bağımsızlık hareketine karşı Hindistan'a büyük destek vermektedir. Bu destek, Hindistan'a yapılan büyük silah yardım ve satışlarını; Hindistan gizli servisi ve özel timlerinin "ayaklanmaları bastırmak" konusunda eğitilmelerini içermektedir. İsrailliler Filistinlilere karşı yarım yüzyıldır sürdürdükleri soykırım ve işgal altında tutma politikaları nedeniyle, halk ayaklanmalarını bastırmak, halkı işkence, psikolojik savaş ve sistemli terör yoluyla pasifize etmek konusunda uzmandırlar. Bu uzmanlık, başka pek çok baskıcı ve İslam-aleyhtarı rejime olduğu gibi Hindistan'a da ihraç edilmektedir.

İsrail'in Hindistan'a verdiği destek ile ilgili haberler, dünya basınına ilk kez 1960'lı yılların sonunda yansımıştı.[7] Buna göre İsrail, Hindistan'a büyük oranlarda silah yardımı yapıyordu. Bu yardımın en önemli kısmını, İsrail'in 120 mm.'lik son derece kullanışlı ve etkili havan topları oluşturuyordu. Ancak haberde de belirtildiği gibi uzunca bir süredir devam eden bu tür askeri yardımlar son derece "gizli"ydi.

Soğuk Savaş dönemi boyunca Hindistan ve İsrail arasında özellikle istih-

barat, savunma ve nükleer araştırma alanlarında yakın bir işbirliği devam etti. Hint ve İsrail askeri yetkilileri yıllardır karşılıklı ziyaret geleneğini sürdürdüler. Her iki ülke birbirinden askeri malzeme satın alıyordu. 1963'te Albay M. M. Sindhi, Hindistan'ın ihtiyaç duyduğu İsrail silahlarını tespit etmek üzere İsrail'e gitmiş ve 2 ay Hayfa'da kalmıştı. Bu ziyaret Hindistan'ın kuzeydoğu eyaletlerinin Çin tarafından işgal edilişinden hemen sonraydı. Hindistan-Çin savaşı sırasında ortaya çıkan İsrail casusluk skandalının anahtar ismi Rama Sawarup'un açıklamasına göre, 1963 yılında İsrail askeri istihbarat şefi Hindistan'a davet edilmişti. Bunun nedeni, kötü durumda olan Sovyet silahları konusunda İsrail'den yardım istenmesiydi .

1965 Hindistan-Pakistan savaşı sırasında ise İsrail askeri uzmanları, Askeri İstihbarat şefi başkanlığında Hindistan'ı ziyaret ederek, Pakistan'ın elinde bulunan Amerikan silahları konusunda Hintlilere bilgi verdiler. 1967 İsrail işgali sırasında da Hindistan taktik ve alınan sonuçları incelemek üzere İsrail'e askeri uzmanlarını gönderdi. İsrail 1971'de Bangladeş'in kurulmasıyla sonuçlanan Hindistan-Pakistan savaşı sırasında da Hindistan'a silah yardımı yaptı.

İsrail Hindistan'la olan ilişkilerinin buluşma yeri olarak Kıbrıs'ı kullanıyor. Batı basınında yer alan haberlere göre merkezi Toronto'da bulunan Yahudi şirketi Levy, "oto yedek parçaları" görüntüsü altında 1981'de Hindistan'a 3.000 ton tank parçası sağladı.

Hindistan ve İsrail arasındaki gizli ittifak, nükleer silahları da içeriyordu. İsrailli yazarlar Dan Raviv ve Yossi Melman'ın yazdıkları ve Mossad'ı konu edinen *Every Spy a Prince* (Her Casus Bir Prens) adlı kitapta iki ülkenin nükleer alandaki işbirliğine değiniliyor. Victor Ostrovsky'nin bildirildiğine göre, Hindistan 1984 yılında Pakistan'ın atom bombası yapmasından endişe ederek İsrail'den yardım istemişti. İsrail Hindistan'ın bu isteğine olumlu cevap vermiş ve iki ülke arasında gizli bir anlaşmaya varılmıştı. Bunun ardından 2 Hindistanlı nükleer fizikçi, nükleer bomba ve füze başlığı yapımında uzmanlaşmak için İsrail'e gitmişlerdi. İsrail, kendisinin 1981'de Irak'ın nükleer santral inşaatına yaptığı saldırının bir benzerini Pakistan'daki nükleer santrala yapması için, Hindistan'a teknik bilgi aktarmıştı.[8]

Uzun süre gizlilik içinde yürütülen bu ilişkiler, 1990'lı yıllarda iyice ortaya çıktı. Amerikan kökenli News India gazetesinin verdiği bir haberde, İsrail Gizli Servisi Mossad'ın uzunca bir süredir Hindistan gizli servisi RAW'ın elemanlarını eğittiği ortaya çıkarılmıştı. Mossad'ın Hintli meslektaşlarına verdiği eğitimin konusu ise "halk ayaklanmalarının bastırılması", yani Keşmir'in bağımsızlık mücadelesinin yok edilmesi yönündeydi. Habere göre, İsraillilerin eğitiminden geçmiş yüz kadar RAW ajanı, Keşmir'de faaliyet gösteriyordu.[9]

1992 yılında İsrailli askeri uzmanlar, BJP ve RSS gibi radikal Hindu örgütlerinin militer merkezlerinde görülmüşlerdi. Ayrıca, İsrail'in sürekli yalanlamasına rağmen, "güvenilir kaynaklar" Keşmir'de İsrailli askeri görevlilerin bulunduğunu bildiriyordu.[10]

1993 yılında İsrail ve Hindistan arasında imzalanan bir protokolde, Hint

ordusunun İsrailli askeri uzmanlar tarafından eğitilmesinin kararlaştırılmış, özellikle de Keşmir'deki Hint birliklerinin İsrailli komando birliklerinin eğitiminden geçirilmesine karar verilmişti.[11] Keşmirli Müslüman milislerle yapılan bir röportajda ise sözkonusu milisler, İsraillilerin Sirinagar bölgesine kurdukları 3 eğitim kampında Hint askerleri eğittiklerini haber vermişlerdi.[12]

İsrail devletinin kuruluşundan beri gizli de olsa sürdürülen Hindistan-İsrail ilişkisinin tarihsel gelişimini ise Arap *El Hilal Ed-Dawli* dergisi, şöyle anlatıyordu:

> Hindistan hükümeti İsrail devletini tanıdığını açıklamasının üzerinden henüz iki ay geçmeden, Tel Aviv 'le savunma ilişkilerini kurdu. Gerçekte İsrail'in kuruluşundan beri var olan bu ilişki, Hindistan Dışişleri Bakanı C. N. Nekşit'in İsrail ile Hindistan'ın arasındaki diplomatik ilişkinin doruğa çıkarılacağını açıklamasıyla ortaya çıktı. Hindistan gazetelerinin yazdıklarına göre Aralık ayında Yeni Delhi'yi ziyaret eden Yaser Arafat, kendilerinin Hindistan ile İsrail arasındaki ilişkilerin sağlamlaştırılması önünde bir engel olmadıklarını söylüyordu.
>
> 1950 yılında Hindistan İsrail'i kaçınılmaz bir gerçek olarak tanıdı. Bombay'da konsolosluk açmasına izin verdi. O günden bu yana İsrail devletiyle ticaret ve savunma işbirliğini kurdu. Bu tür olayların gerçekleştiği tarihlerde Hindistan hükümeti Filistin sorununu desteklediğini açıklamaktaydı. FKÖ'nün Yeni Delhi'de elçi bulundurmasına bile izin vermişti. Ekim ayında Hindistan Dışişleri Bakanı, 'biz İsrail'le ancak Filistin'le barış yolunda bir ilerleme kaydettikleri taktirde ilişki kurarız' şeklinde bir açıklamada bulunmuştu. Oysa bir sonraki ayda Hindistan hükümetinin 1975 'te alınan 'Siyonizm ırkçılıktır' kararının iptali için BM Genel Kurulu'nda yapılan oylamada İsrail'in lehine oy kullanması bütün dünyayı şaşırttı. Hemen ertesi ay Hindistan İsrail'le tam ilişkiye girdiğini açıkladı.
>
> Bu işbirliğinin önemli sonuçları var. Keşmir'de İsrail silahları ve İsrail'in baskı ve yıldırma operasyonları kullanılıyor. Hindistan özel amaçları için İsrail'in Filistin tecrübesinden ve Mossad'ın yardımlarından yararlanıyor. Hindistan bu dönemde Uluslararası Güvenlik Konseyi'nin bir üyesi olması dolayısıyla ABD ve İsrail ile ilişkilerini sağlamlaştırıyor. Aslında Hindistan herşeyden önce BM ile ilişkilerini güçlendirme yolunda. Bu arada Washington'da bulunan Yahudi cemaatinin baskılarının işine yarayacağını pekala biliyor. Hindistan İsrail ile tam ilişkiye geçtikten sonra, savunma ilişkilerini geliştirmeyi deniyor.
>
> Hindistan başbakanı 27 Şubatta Hindistan parlamentosunda yaptığı açıklamada; 'İki ülke arasındaki ilişkilerin düzeltilmesinden sonra hangi alanda olursa olsun mutlaka dayanışma kurulmalıdır' dedi. İsrail ile ilişkiler kurulduktan sonra Mossad'dan yararlanmak garip olmasa gerek... Şubat tarihli Hindistan gazetelerinin yazdığına göre Hindistan Savunma Bakanlığı İsrail üretimi silahları kullanacağı sahaları belirledi. Keşmir bunların başında geliyor.[13]

İsrail uzmanı Jane Hunter'ın yazdığı bir makalede ise "Amerikan kaynaklı çeşitli raporlara göre Hindistan-İsrail yakınlaşmasının anti-İslami bir tabanı olduğu" haber veriliyor ve ayrıca Hindistan Savunma Bakanı Pawar'ın, Hint ordusunun İsrail tarafından eğitileceğini bildiren açıklamasına dikkat çekiliyordu.[14]

Sonuç olarak, Keşmirli Müslümanların yarım yüzyıldır yalnızca Hindistan'la, ya da radikal Hindu örgütleriyle değil, aynı zamanda İsrail'le de savaş-

makta olduğunu söyleyebiliriz. "Yeni Dünya Düzeni"nin ilanından yani İslam'ın Düzen'in tek düşmanı olarak açıkça ilan edilmesinden sonra sözkonusu ittifak daha da belirginleşmiş ve güçlenmiştir.

İslam dünyasının her yanında bu ittifakı görmek mümkündür. Örneğin Keşmir'in biraz daha doğusuna uzandığımızda, karşılaşacağımız tablo farklı değildir.

Endonezya Dosyası ve Açe Sumatralı Müslümanlar

Keşmir'in biraz daha doğusuna gittiğimizde, bugün pek çok kişinin farkında olmadığı Uzakdoğulu Müslümanlarla karşılaşırız. Uzakdoğulu Müslümanların karşısındaki düşman da, Keşmir'dekinden farklı değildir. Bu coğrafya içinde akla ilk gelen ülke Endonezya'dır. Endonezya bugün bağımsız ulusal bir devlet görünümünde. Oysa, neredeyse Avrupa kıtası kadar geniş bir alana yayılmış olan Uzakdoğu Takımadaları'nın 120 milyona yakın nüfusu, birbirinden çok farklı bir kompozisyon oluşturuyor. Endonezya'nın içinde çok farklı dinler ve kültürler var. Ancak bu farklılık, "bir arada yaşama"yı getirmedi: Ülkenin Sumatra adasında, özellikle de adanın kuzey "açe" bölümünde yaşayan ve sayıları 25 milyonu aşan Müslümanlar, uzun süren bir baskı dönemi yaşadılar.

Endonezya uzun süre Hollanda sömürgesi olarak kalmıştı. Daha sonra Japon işgali yaşandı. Endonezya Milliyetçi Partisi'nin liderliğini yapan Sukarno ise 18 Ağustos 1943'te bağımsız Endonezya Cumhuriyeti'ni ilan etti. Ancak Sukarno'nun kurduğu bu cumhuriyetin sınırları halen ülkede bulunan Hollanda sömürge yönetiminin hoşuna gitmedi. Hollanda ile Sukarno kuvvetleri arasında 3 yıl süren savaş sonucunda, Hollanda, hükümdarlık haklarını Endonezya Birleşik Devletleri'ne bıraktı; Endonezya Birleşik Devletleri, Hollanda-Endonezya birliğinin de bir parçası olacaktı.

Hollanda, Endonezya'nın yönetimini, ekonomide ve siyasette tam bağımsızlık isteyen Sumatralı Müslümanlara değil, Hollanda ile iyi ilişkileri bulunan ve ülke nüfusunun sadece % 7'sini oluşturan Java kökenlilere bıraktı. Hollandalıların ülkenin yönetimi için Javalıları seçmeleri boşuna değildi. Java adasının aristokrat kesimi, Hollandalıların bölgeye gelmesinden itibaren onlarla ticari ilişkiler içine girerek, adaların kolonizasyonuna destek olmuşlardı.

Endonezya Devlet Başkanı General Suharto, ülkesindeki Müslümanlara karşı yoğun bir baskı rejimi oluşturmuş durumda. Bir çok Endonezyalı Müslüman, bu baskıdan kurtulmak için Malezya'ya iltica ediyor. Suharto, bu anti-İslami politikasının yanında bir taraftan da karşıpropaganda yöntemini uyguluyor: Bir zamanlar Enver Sedat'ın yaptığı gibi sözde Müslüman tavırları göstererek "İslami şov"lar yapıyor. Endonezya diktatörünün en önemli dostu ise kuşkusuz İsrail...

Javalılar kısa bir süre içinde Endonezya'yı tamamen egemenlikleri altına almaya giriştiler. Sukarno'nun liderliğindeki Java kökenli yöneticiler 1950 yılında devlet ör-

gütlenişinin üniter (tekçi) bir yapıya dönüştürüldüğünü ilan ettiler. Bu üniter yapı, Java hegemonyası altındaydı elbette.

Ülkede siyasal partilerden Endonezya Milliyetçi Partisi (PNI) Başkan Sukarno'ya yakınlığıyla bilinmekteydi ve oylarının % 80'ini Java bölgesinden sağlıyordu. Bu partinin karşısında ülkenin en önemli siyasal güçlerinden birisi Müslümanların kurduğu Masjumi Partisi'ydi (PM). O kapatılınca yerine Nahdatul Ulema (NU) kuruldu.

Javalılar PNI sayesinde kendi yerel çıkarlarını Endonezya'yı oluşturan adalar halkının ortak ve genel çıkarlarıymış gibi gösterdiler. Bunu yapmak içinde, ülkenin etnik yapısı son derece heterojen olmasına rağmen "Endonezya milliyetçiliği" fikrini ortaya attılar. Oysa bu gerçekte "Java milliyetçiliği"nden farklı bir şey değildi.

Bu milliyetçilik dayatması karşısında, 1953'de Açe Sumatra Müslümanları bağımsız bir devlet kurduklarını ilan ettiler. Javalıların hakimiyetindeki Endonezya yönetimi ise Açe Sumatra özgürlük savaşçılarını "vatan haini" ilan ederek katliamlara giriştiler. (Buradaki durum, Sırbistan ve Bosna-Hersek arasındaki duruma da büyük benzerlik göstermektedir). Bu arada Sukarno'nun yerine ülkenin sağ kanadından General Suharto ABD desteğiyle başa geldi. Bu ise Müslümanların durumunu çok daha kötüleştirdi. Javalıların desteğini arkasına alan Suharto, solcu muhalifleriyle birlikte Müslümanları da yok etme yoluna gitti. Uluslararası Af Örgütü'ne göre Suharto rejimine karşı olan 600.000 kişi öldürüldü. Amerikan medyası ise bu büyük vahşeti tamamen görmezlikten geldi.

1976 yılından bu yana saldırılar, halkı rejime karşı örgütledikleri bahanesiyle Müslüman din adamlarına yöneldi. Ülkenin birçok yerinde imamlar aileleri ile birlikte acımasız şekilde öldürüldü. Ülkedeki Java egemenliği ve Müslümanlara karşı uygulanan baskı ve terör, hala sürüyor.

İsrail'den Endonezya Rejimine Stratejik Destek

Sumatra Müslümanlarının yönetimi ele almalarını ya da bağımsızlık ilan etmelerini engelleyen Java güdümlü Endonezya yönetimi, bu vasfıyla belirgin bir anti-İslami özellik taşımaktadır. Uzakdoğu'da domino teorisine uygun bir biçimde gelişebilecek muhtemel bir İslami uyanışın engellenmesi açısından, mevcut Endonezya yönetiminin varlığını koruması zorunludur. İşte bu yüzden Endonezya, İsrail'in müttefik listesinde önemli bir yer tutmaktadır.

Yitzhak Rabin, FKÖ ile "Gazze-Eriha" anlaşmasının ardından Çin'e resmi bir ziyaret yapmış ve Çin'le olan askeri ittifaklarını daha da güçlendirmişti. Ancak İsrail Başbakanı, Çin dönüşünde pek çok kişinin fazla anlam veremediği bir resmi ziyaret daha yaptı ve Endonezya'ya gitti. Bu ziyaret, İsrail'in Endonezya ile "iyi ilişkiler" kurmak istediğinin bir işareti olarak yorumlandı. Oysa bu yanlış bir yorumdu; Yahudi Devleti Endonezya ile, daha doğrusu Endonezya'yı yöneten Java rejimiyle zaten çok uzun süredir "iyi ilişkiler" içindeydi. Mossad, Müslümanları "terörist" ilan ederek ortadan kaldıran Endonezya reji-

mine "anti-terör" dersleri vermişti. Washington Report on Middle East Affairs konu hakkında şunları yazıyordu:

İsrail'le arasındaki bağlantıyı kullanarak Washington'dan destek sağlamayı düşünen Endonezya, son dönemlerde sürpriz bir kararla doğrudan İsrail'e yakınlaşmaya başladı. Endonezya hükümeti bu çabanın bir parçası olarak Başkan Rabin'i, Çin gezisinden sonra Jakarta'da konuk etti. Bu pek çok kişi için şaşırtıcıydı. Oysa gerçekte İsrail'in oldukça uzun bir süredir Endonezya'yla gizli bağlantıları vardı. Jakarta'da işyeri görünümünde bir Mossad istasyonu kurulmuş ve oldukça önemli işler başarmıştı. Verilen bilgilere göre, bu Mossad istasyonu aracılığıyla, Endonezya güvenlik güçleri, anti-terörist (kontrgerilla) yöntemleri konusunda eğitim gördüler. İki ülkenin istihbarat servisi arasında 1960'dan beri yoğun bir bilgi alışverişi yaşanmaktaydı...
İki ülke arasında askeri ilişkiler de var. Military Technology dergisinde 6 ay önce yayınlanan bir habere göre, Alhit ve BVR adındaki İsrailli şirketler, Sumatra Adası'ndaki Endonezya Hava Kuvvetlerine bir tesis kurmak için yarışıyorlar. Başka kaynaklar, 1980'lerde İsrail'in, Endonezya'ya 28 tane Amerikan yapımı Skyhawk uçağı sattığını bildiriyorlar.[15]

İsrail ile Endonezya arasındaki silah ilişkisi Amerikan silahlarının Endonezya'ya satışı şeklinde gerçekleşiyor. Bunun için de İsrail kendi ordusunu kullanıyor. Beyaz Saray'ın İsrail'e verdiği silahlarla, Endonezya gibi bazı Üçüncü Dünya Ülkeleri'nin orduları besleniyor. Bu da İsrail'in Amerika'dan neden bu kadar çok silah aldığını açıklıyor olsa gerek:

ABD hükümeti İsrail ile anlaşmalı olarak bir ordu besliyor ve bu ordudan Amerikan hükümetinin haberi yok, bu ordu Endonezya'ya ABD'den elde ettiği silahları satıyor. Pentagon yetkilileri, İsrail'in Endonezya'ya 16 tane A4 uçağını gizlice gönderdiğini tespit etti. İsrail ABD yapımı savaş uçaklarının bu tip 3. Dünya Ülkeleri'ne satışından 25.8 milyon dolar aldı.[16]

Müslümanlara karşı yıllardır baskı politikası izleyen Başkan Suharto 1993'te altıncı kez görevini uzattı. Suharto'ya karşı ülkedeki en önemli muhalif güç ise bir Müslüman koalisyonu yapısındaki Birleşik Kalkınma Partisi (PPP)...

Patani Müslümanları ve İsrail-Tayland İttifakı

Tayland, "özgürlükler ülkesi" anlamına gelir. Ancak Müslümanlar için hiç de öyle değildir. 55 milyon nüfuslu ülkede toplumun %10'nu oluşturan Tayland'lı Müslümanlar 200 yıldır büyük bir baskıyla karşı karşıya. Günümüzde bu baskı, özellikle halkının % 75'inin Müslüman olduğu güneydeki Patani eyaletinde yoğun olarak hissediliyor.

Patani Müslümanları, Siyam ırkından gelmediklerini ve Taylandlılarla değil, Müslüman Endonezya ve Malezya halkı ile aynı ırka mensup olduklarını söylerler. Malezya'daki Müslümanların konuştuğu dil olan Malay dilini kullanırlar. Bu dil yüzyıllardır Arap harfleriyle yazıldığı halde, Tayland yönetimi tarafından Latin harfleri kullanmaya zorlanmışlardır. Rejim, budist inancı-

nı Müslümanlara zorla kabul ettirmeyi hedefleyen farklı baskı politikaları uygulamıştır.

İlk olarak 1932'de Tayland hükümeti ülkedeki bütün İslami kurumların faaliyetini yasakladı. 1944'de ise geniş çaplı bir imha hareketi başlatıldı. 1948 yılında Patani Müslümanlarının liderleri ve aileleri budistler tarafından katledildi. Yine aynı yıl Bulikor Samik bölgesinde 125 Müslüman aile diri diri yakıldı. Patani Müslümanları uğradıkları bunca saldırı karşısında kendilerini korumak ve bağımsız bir devlet kurmak için örgütlendiler. Bugün Patani'de Müslümanların kurduğu 16 tane örgüt var. Bunların içlerinde en büyük olanı PULO (Phatani United Liberation Organization), yani Patani Birleşik Kurtuluş Örgütü.

Patani'de bugüne kadar gerçekleştirilen katliamlarda ölen Müslüman sayısı 36.000 kişiyi geçiyor. Yaralanan ve sakat kalan insan sayısı daha da fazla. Kısacası, Tayland Müslümanları topraklarını ve ailelerini dahası İslami kimliklerini koruyabilmek için büyük bir mücadele veriyorlar.

Ve kuşkusuz Patani Müslümanlarının verdikleri bu mücadeleye karşı Tayland rejimini destekleyenler var. "Kim" diye sormaya gerek yok; elbette en başta İsrail. İsrailli yazar Benjamin Beit-Hallami'nin yazdığına göre, Tayland'ı 1976'dan bu yana yöneten askeri rejimin İsrail'le çok önemli ilişkileri var. Bu ilişkiler, askeri darbenin hemen ardından Tayland'lı bir askeri heyetin İsrail'i ziyaret etmesi ile başlıyor. Bu ziyaretin sonucunda 20 bin Galil ve 5 bin Uzi marka İsrail yapımı otomatik tüfek Tayland'a gönderiliyor. Daha sonra Mossad Tayland'ın başkenti Bangkok'ta aktif bir istasyon kuruyor ve Tayland gizli servisi THAI ile ortak çalışmaya başlıyor.

İlerleyen yıllarda sözkonusu yakın ilişkiler daha da güçlenerek sürüyor. 1984'te İsrail Dışişleri Bakanı David Kimche Tayland'ı ziyaret ediyor. Tayland'a İsrailli askeri uzmanların gönderilmesi, daha geniş çaplı silah satışlarının yapılması kararlaştırılıyor. "İsrailli askeri uzmanlar"ın verecekleri eğitim ise yine aynı: Halk hareketlerini bastırmak, sorgu ve işkence yöntemleri...[17]

Bangsa Moro Müslümanları, Filipinler, Marcos'un Yamyamları ve İsrail

Filipinler yüzyılın başında Amerikan egemenliği altına girmişti. 1946 yılında Amerika Filipinler'e bağımsızlığını verdi. Ancak Amerikalıların çekildiği sırada önce, "Filipinolar" olarak adlandırılan yerli halk, Filipin adalarının kontrolünü ellerine aldı ve yönetim kademelerinin tamamını ele geçirdi. Filipinolar, Moro ve Sulu adalarında yaşayan Müslümanlarının aksine Amerikanın sömürgeci yönetimine direniş göstermemişler ve onların gönderdiği yöneticileri benimsemişlerdi. Amerikalılar da, Amerikan ekolü bir yönetim oluşturmaları için Filipino önderlerini eğitmişlerdi. ABD Filipinler'den çekilirken bu yüzden ülkedeki siyasi otoriteyi Filipinolara bıraktı. Sulu ve Mindanao'yu tek bir devletin toprakları olarak kabul etti. Böylece bu adalardaki Müslümanlar, Filipinolar'ın egemenliği altına bırakılmış oluyordu.

Filipinolar ülkedeki egemenliklerini sağlamlaştırmaya ve özellikle de Moro'lu Müslümanların topraklarını ellerinden almaya yönelik bir politika izlemeye başladılar. Çıkarılan bir yasayla bir Filipino'ya 24 hektar toprak edinme hakkı verilirken, bu hak bir Morolu İçin 10 hektardan ibaretti. Bunun sonucunda Müslümanlara ait topraklara Filipino göçleri başladı. Böylece bu adalardaki Müslüman halkın nüfus yoğunluğu azaltılacaktı. 1966-1976 yılları arasındaki 10 yıllık dönemde 3.5 milyon Filipinolu göçmen, Müslüman topraklarına yerleşti.

Tüm bu baskı ve haksızlıklar karşısında Moro ve Sulu Müslümanları Filipinolara karşı kendi haklarını korumak amacıyla mücadeleye başladılar. 1 Mayıs 1968'de Cotabato Valisi Datu Odtug Matalan tarafından "Mindanao Bağımsızlık Hareketi" (MIM) kuruldu. Ancak Cumhurbaşkanı Ferdinand Marcos liderliğindeki merkezi otorite ile uzlaşma yolu arayan bu hareket tutunamadı ve kısa sürede silinip gitti. Bununla beraber hükümet bu olayı basite almadı ve Moro halkına karşı yürütülen sindirme hareketini arttırmak için fırsat bildi. Bu sırada Marcos kendini Silahlı Kuvvetler Komutanı ve Başkan olarak ilan etti. Bir süre sonra da ülkedeki komünistlerin yol açtığı terör hareketi ve Müslümanların direnişini gerekçe göstererek sıkıyönetim ilan etti. Ardından da anayasayı askıya aldı. Marcos, ülkenin diktatörü olmuştu.

Marcos'a karşı Müslümanların direnişi, 1960'larda Ortadoğu'da eğitim gören birkaç genç tarafından örgütlendi. Nur Misuari liderliğindeki Moro Ulusal Kurtuluş Cephesi (MNLF)'nin yürüttüğü başkaldırı hareketinin aniden ve geniş çaplı bir ölçekte ortaya çıkması, Marcos rejimini şaşkına çevirdi. Hükümet kuvvetleri ve MNLF üyeleri arasında kanlı çarpışmalar gerçekleşti. Yıllar içinde MNLF ile hükümet kuvvetleri arasında geçen çatışmalarda ölen Müslüman sayısı 50 bini aştı. Bunların çoğu Müslüman sivillerdi, en az 10 bini de kadın ve çocuktu.

Marcos, ülke içindeki muhalifleri, en başta da Müslüman MNLF'yi ve ardındaki halk desteğini yok etmek için özel eğitilmiş terör timleri kurmuştu. Bu timlerin uyguladıkları vahşet ise tüyler ürperticiydi. Marcos'un terör timleri içinde en acımasız olanı ise Ilaga'ydı. Nokta dergisi, "Marcos'un Yamyamları" başlığıyla yayınlanan haberinde şunları yazıyordu:

Filipinler'in lideri Marcos, kurduğu ölüm timleri ile ülkesindeki Müslümanları sindirmeye çalışmıştı. İslam aleytarı kimliğini bu denli çarpıcı bir biçimde ortaya koyan diktatörün İsrail'le "güvenlik" konularında "çok yakın" ilişkiler kurmuş olması, bir rastlantı değildi kuşkusuz,

> ... Bayan Kassam'ın kocasının üzerinde tepiniyorlardı. Parçalanan ka-

Filipin rejimine karşı mücadele veren Morolu Müslüman savaşçılar.

fatasının içinden aldıkları beyin parçalarını etrafa saçıyorlardı. Diğer silahlı milisler ise yerlere saçılan beyin parçalarını kapışarak yiyorlardı. Mensubu oldukları `Ilaga' örgütünün anlayışına göre kurbanının kanını içmek ve etini yemek onları `yenilmez' yapacaktı.

Dehşetengiz yenilmezlik! Filipinler'de 1970'li yıllarda başlayan Müslüman ayaklanmaları sırasında kurulun `Ilaga' örgütü milisleri o dönemde binlerce Müslümanı işkence ile öldürmüşlerdi. Bu öldürülen kurbanların kanından içen veya etinden bir parça yiyen Ilaga mensupları böylece doğaüstü bir güce sahip olduklarına inanıyorlardı.

Ilaga'nın bir başka hedefi Marcos yönetimine karşı savaşan komünist eğilimli Yeni Halk Ordusu (NPA) olmuştu. Müslüman olsun olmasın NPA yanlısı köyler Ilaga tarafından basılıyor ve insanlar vahşice öldürülüyordu. Bunun da ötesinde saldırı amacı tamamıyla yağmacılığa dönüşüyordu. Mindanao'nun bir köyünde ise geçenlerde bulunan bir büyük şişe dolusu kesik kulağın sahipleri henüz tespit edilememişti. Bu kulakların öldürülen NPA üyeleri ve sempatizanlarına ait olduğu tahmin ediliyordu.[18]

Peki Müslümanların "beyinlerini parçalayıp yiyen", insanları canlı canlı parçalara ayıran bu terör timlerini kim eğitiyor, kim silahlandırıyor, Marcos rejimini Müslümanları yok etmesi için kim ayakta tutuyordu dersiniz?... Elbette en başta İsrail!...

Benjamin Beit-Hallahmi'nin bildirdiğine göre, Marcos rejimi ile İsrail arasında özellikle askeri alanda ve "özel timler" alanında büyük bir işbirliği vardı. 1965'de ABD desteği ile iktidara gelen ve 1986 yılındaki düşüşüne kadar Filipinler'i baskı ile yönetip sömüren Marcos, Hallahmi'nin deyimiyle İsrail'e "binbir açık ve gizli bağla bağlıydı." İsrail, klasik bağlarını Marcos yönetimiyle de kurmuştu: Ferdinand Marcos'un korunması İsrailli görevlilerce yürütülüyordu: Diktatörün İsrailli askerlerden oluşan bir özel ordusu vardı. Ayrıca Marcos'un bazı "seçkin" arkadaşları da aynı ayrıcalıktan yararlanabiliyor, İsraillilerden kurulu özel ordulara sahip olabiliyorlardı. İsrailli uzmanlar Marcos'un askerlerini de eğitiyorlardı (Ilaga, İsraillerin eğitiminden geçen birliklerden biriydi.) Gözlemcilerin bildirdiğine göre, 1980'lerin başında ülkede çok sayıda İsrailli paralı askerler bulunuyordu. 1981 yılında Bayan Marcos bir "Filipin-İsrail ittifakı" kurulmasından bile söz etmişti. İsrail-Filipin bağlantısı yoğun olarak, emekli İsrailli generallerin Tel-Aviv'de kurdukları Tamuz Control Systems (Tamuz Kontrol Sistemleri) adlı şirket tarafından yürütülüyordu. Şirket, Üçüncü dünyanın baskıcı rejimlerine "güvenlik sorunlarını çözmede" (yani halk hareketlerini bastırmada, daha doğrusu Müslümanları ezmede) teknik-taktik destek veriyordu. Tamuz'un en aktif olduğu ülke ise Marcos'un Filipinler'iydi.[19]

Şubat 1986'da Marcos'un bir halk ayaklanması neticesinde devrilmesinden sonra yeni bir başkan Corazon Aquino başa getirildi. Aquino yönetimi kuşkusuz Marcos kadar sert ve saldırgan değildi. Ancak yine de Müslümanların siyasi talepleri konusunda Marcos'tan daha tavizkar da değildi. Morolu Müslüman aydınlardan Salah Jubair, Bangsa Moro adlı kitabında bu durumu şöyle anlatıyor:

Güney Eyaletlerindeki Müslümanların problemleri açısından Marcos Rejimi ile Aquino rejimi arasında hiçbir fark yoktur. Görünüşte farklı olmalarına ve önceki rejimin şimdikine oranla daha sert olmasına karşılık, Müslümanların sorunlarına bakışları aynıdır. Müslümanları ve İslam'ı bölgeden yok edip eritmeyi amaçlarlar. Marcos da, Aquino da değişik metot ve araçlara başvurarak aynı amacı hedeflenmektedir. Ancak Sulu ve Moro Müslümanları onlara teslim olmayı düşünmüyor.

Son zamanlarda Müslümanlar ile Manila hükümeti arasında sakinleşmiş görünen ilişkiler, 1994 yılı başlarında camilerin bombalanması ile yeniden gerginleşti. Moro Müslümanlarının bağımsızlık mücadelesi, Moro İslami Kurtuluş Cephesi ve yeni kurulan Ebu Sayyaf örgütü altında, halen sürüyor. İsrail'in Manila rejimi ile olan ittifakı da...

Burma Müslümanlarının Mücadelesi ve İsrail-Burma İttifakı

Toplam nüfusu 38 milyon olan Burma halkının %15'i Müslümandır. Sayıları yaklaşık 6 milyonu bulan Müslümanlar, ülkenin "Arakan" adlı bölgesinde yoğunlaşmışlardır.

Arakan bölgesine İslam, ilk kez Arap tüccarlar aracılığıyla girmişti. İslam'a

karşı olan büyük yöneliş, 1430 yılında bölgede bir İslam devletinin kurulmasıyla sonuçlandı. Bu devlet 350 yıl varlığını korudu. Ancak bu dönemin sonunda Budistler Arakan'ı işgal ederek İslam devletini ortadan kaldırdılar.

1783 yılında Müslümanlar siyasi iktidarı kaybettikten hemen sonra Burmalılar, Müslümanları ezmeye, hatta fiziksel olarak imha etmeye yönelik bir politikayı uygulamaya koydular. Binlerce Müslüman katledildi. Ülke 1948'e kadar süren İngiliz egemenliğinin ardından bağımsızlığını kazandı. Müslümanlara yönelik baskılar ise hem İngiliz yönetimi sırasında hem de daha sonra devam etti.

1962 yılında General Ne Win askeri bir ihtilalle ülkedeki iktidarı ele geçirdi. Sosyalist bir hükümet kurduğunu ilan eden Ne Win, ilk ve en önemli düşmanın Müslümanlar olduğunu açıkça ilan ederek, devletin tüm imkanlarını ülkeden İslam'ı kazımak için seferber etti. Hazırlanan hükümet programında her türlü yol kullanılarak Müslümanların dinlerinden uzaklaştırılması amaçlanıyordu. Müslümanlar, tüm siyasi haklardan mahrum edildi. Ayrıca tüm İslami eğitim kurumları, camiler ve benzeri dini merkezler kapatıldı. Hacca gitmek, kurban kesmek, topluca namaz kılmak ve benzeri İslami ibadetler yasaklandı. Bu baskılar nedeniyle Müslümanların bir bölümü, özellikle de gençler ülkeyi terketmeye başladı. Ancak bu göçlere rağmen Müslümanlar yine de Arakan'da çoğunluğu oluşturuyorlardı. Bu nedenle Ne Win rejimi daha ağır baskılar uygulamaya başladı: Tutuklamalar, işten çıkarmalar, dayak ve işkence olayları birbirini izledi. Bu vahşi uygulamalar sonucu bir milyondan fazla Burmalı Müslüman yurtlarını terk etmek zorunda kaldı.

1962'de Burma'da başa geçen Ne Win, iktidarda kaldığı 24 yıl boyunca 20 binden fazla Müslümanı yoketti...

Kesin rakamlara göre, 1962-1984 yılları arasında 20.000 Arakanlı Müslüman öldürüldü. Müslüman kadınlara yapılan ve tespit edilebilen tecavüz sayısı 200'ün üzerindeydi ve bu tecavüzlerin tamamına yakını Burma ordusu tarafından yapılmıştı. Milyonlarca dolar tutarındaki Müslüman mülküne de el kondu.

Son yıllarda bu baskılar sistemli bir "fiziksel imha"ya dönüşmüş bulunuyor. Ocak 1992'de Burma'da yaşayan Müslüman azınlığa mensup 500 ile 700 kadar kişinin, askeri cunta tarafından Bangladeş sınırı yakınlarında bulunan toplama kamplarında boğularak öldürüldüğü ortaya çıktı. Halen Burmalı Müslümanlar dikta yönetimi altında baskı ve işkence ile karşı karşıyalar. 1994 yılı içinde Burma rejiminin "yargısız infaz" yönetimiyle öldürdüğü Müslüman sayısı 1.000'in üzerinde. Müslüman kadınlara sistemli tecavüz uygulandığı ve Müslümanlara karşı cezaevlerinde ağır işkenceler uygulandığı sık sık rapor ediliyor. Kısacası, Burma'daki Müslümanlar, yalnızca Müslüman oldukları için zulme maruz bırakılıyor.

Bu durumda Burma'nın İsrail'le olan yakın ilişkileri de anlam kazanmak-

tadır. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection'da İsrail ile Burma arasında 1950'lerden bu yana süren stratejik işbirliğini anlatır. Buna göre İsrail ile Burma arasındaki diplomatik ilişkiler, 1953'te başlamış ve Ağustos 1954'te Burmalı bir askeri uzman heyeti İsrail'i ziyaret etmiştir. Burma Başbakanı U Nu ise bir sonraki yıl İsrail'e giderek silah ve askeri eğitim konusunda görüşmelerde bulunmuştu. 1954 yılında İsrail, Burma'ya büyük miktarlarda silah ve İngiliz yapımı Spitfire savaş uçakları satmıştır. Ayrıca İsrail uçuş uzmanları ve teknik elemanları da Burma'ya gönderilmiştir. Hallahmi, Burma ile İsrail arasındaki ilişkilerin "beklenenin çok üstünde bir hız ve boyutta gerçekleştiği"ni ve Burma'nın İsrail'le yakınlaşarak başka Üçüncü Dünya ülkelerine de yol gösterdiğini söylüyor.[20]

Hallahmi'nin yazdığına göre ilerleyen yıllarda da ilişkiler sürüyor. 1959'da İsrail Devlet Başkanı Yitzhak Ben-Zvi Burma'ya resmi ziyarette bulunuyor. İki yıl sonra Başbakan David Ben-Gurion da Burma'ya gidiyor. Gurion, U Nu'yla olan görüşmesini bir tür "hac"ca benzetiyor ve "Budizm hakkında daha çok bilgi edinmekten dolayı mutlu" olduğunu söylüyor.

İlerleyen dönemlerde ilişkiler zaman zaman zayıflasa da sürüyor. Şu anda İsrail hala Rangun'da bir büyükelçilik bulunduruyor ve ilişkiler sürüyor.[21]

Doğu Türkistan Dosyası

Doğu Türkistanlı Müslümanlar, yaklaşık 250 yıldır Çin egemenliği altına yaşıyorlar. Bağımsızlık için giriştikleri çeşitli çabalar şiddetle bastırıldı. Çinliler, bir İslam toprağı olan Doğu Türksitan'a "Şincang" (kazanılmış topraklar) adını koydular ve kendi toprakları olarak tanımladılar. 1949 yılında Mao önderliğindeki komünistlerin Çin'in yönetimi ele geçirmesinin ardından, Doğu Türkistan üzerindeki baskılar daha da arttı. Komünist rejim politikası, asimile olmayı reddeden Müslümanların fiziksel olarak imhasına yöneldi. Katledilen Müslüman sayısı korkunç boyutlarda. 1949-1952 yılları arasında 2 milyon 800 bin; 1952-1957 arasında 3 milyon 509 bin; 1958-1960 yılları arasında 6 milyon 700 bin; 1961-1965 yılları arası 13 milyon 300 bin kişi ya Çin ordusu, ya da rejimin doğurduğu kıtlık sonucunda öldürüldüler. 1965'ten sonraki katliamlarla birlikte, öldürülen Doğu Türkistanlı sayısı 35 milyon gibi inanılmaz bir rakamı bulmaktadır.

Halkın hayatta kalabilen bölümü ise büyük baskı ve işkencelere maruz bırakılmıştır. Doğu Türkistan'ın sürgündeki genel sekreteri İsa Yusuf Alptekin, Türkiye'de yayınlanan *Doğu Türkistan Davası ve Unutulan Vatan Doğu Türkistan* adlı kitaplarında sözkonusu baskı ve işkenceleri ayrıntılarıyla anlatır. Buna göre, Doğu Türkistan'da halka uygulanan baskılar, Sırplar'ın Kosova'da Arnavut çoğunluğa uyguladıklarından farklı değildir. Ülkedeki Çin mahkemelerinin "ceza" yöntemleri de son derece çarpıcıdır. Diri diri toprağa gömmek, öldüresiye dövülen bir insanı çıplak halde karlarda yatırmak, iki bacağı iki ayrı öküze bağlanan bir insanı ikiye bölmek gibi "ceza"lar uygulanmıştır.
Rejim Müslümanları imha ederken bir yandan da bölgeye sistemli bir biçimde

Doğu Türkistan, ya da Çinlilerin deyimiyle "Şincang" (kazanılmış topraklar).

Çinli göçmen yerleştirmişlerdir. Çin hükümetinin 1953 yılında başlattığı bu kampanyanın etkisi şaşırtıcıdır. 1953 yılında bölgede % 75 Müslüman, % 6 Çinli yaşarken bu oran 1982 yılında %53 Müslüman, % 40 Çinli'ye yükseldi. 1990 yılında yapılan son nüfus sayımında ulaşılan % 40 Müslüman, % 53 Çinli nüfus oranı bölgedeki etnik temizliğin boyutlarını gösteriyor.

Bu arada Çin yönetimi, Doğu Türkistanlı Müslümanları nükleer denemelerinde kobay olarak kullanmıştır. Bölgede ilk olarak 16 Ekim 1964 başlatılan nükleer denemelerin olumsuz etkileri yüzünden bölge insanı ölümcül hastalıklara yakalanmış, 20 bin özürlü çocuk dünyaya gelmiştir. Nükleer demeler nedeniyle ölen Müslüman sayısının 210 bini bulduğu bilinmektedir.

Batılı güçler ise doğal olarak tüm bu vahşete karşı tepkisizdir. Birleşmiş Milletler'in soykırım için yaptığı tanım, Çin işgali altındaki Doğu Türkistan'daki duruma tam olarak uymaktadır. Buna rağmen Doğu Türkistanlılar BM'nin koruyucu şemsiyesi altına girememektedir. BM'ye yapılan tüm başvurular geri çevrilmiştir. 25 milyon Doğu Türkistanlı Müslüman, halen Çin baskısı altındadır. Binlerce siyasi tutuklu vardır. Bazıları hapishanelerde "kaybolmuş" durumdadırlar. Tutuklulara işkence yapılması sıradan bir olaydır.

Kısacası Çin, Uzakdoğu'nun en önemli İslam-karşıtı güçlerinden biridir. Doğu Türkistanlı Müslümanlara yönelik politikasının yanında, etrafındaki İslami potansiyel için de ciddi bir düşmandır. Dünyanın en kalabalık ülkesinin bu stratejik "anti-İslami" konumunu, komünist rejimden kapitalist ekonomiye geçilmesiyle de hiçbir şekilde azalmamıştır.

Bir başka deyişle Çin, Düzen'in son dönemde kurmaya çalıştığı "global anti-İslami cephe" içinde mutlaka yer alması gereken bir aktördür.

Çin-İsrail Stratejik İşbirliği

Çin, Soğuk Savaş döneminde uzunca bir süre Batı, özellikle de Amerika'ya karşı son derece düşmanca tavır takınmıştı. Sovyetler'in Batı'ya yönelik politikasını yeterince sert bulmayan (bkz. 6. bölüm) ve bu nedenle de Rus yoldaşlarını ideolojik sapmayla suçlayan Çinliler'in bu tavrı, ancak 1970'li yıllara kadar sürdü. O tarihten sonra Çin ve Amerika arasında inanılmaz derecede hızlı ilerleyen bir yakınlaşma süreci başladı. Amerika, Üçüncü Dünya'da yükselen

Düzen'den bağımsız radikal hareketlerin yükselişine karşı bir "kuzey cephesi" oluşturmaya karar vermişti o sıralar (bkz. 6. bölüm) ve Çin'i de bu cepheye dahil etmek, aynı Sovyetler Birliği gibi orta vadede yanına almak istiyordu. Çin-Amerikan yakınlaşmasının tartışılmaz mimarı ise tanıdık bir isimdi: Henry Kissinger, yani İsrail'in Amerika'daki en önemli temsilcilerinden biri...

Kissinger, Çinli liderleri, Marks'ın Düzen-karşıtı edebiyatının da aslında Düzen'in bir oyunu olduğuna ikna etmiş olacak ki, Çin kısa sürede 1960'lardaki radikal çizgisini değiştirdi, Ulusal Bağımsızlık Mücadeleleri'ne destek olmaktan vazgeçti ve kapitalist ekonomiye kucak açtı. Yakın gelecekte kurulacak olan "kuzey cephesi"ne girmeye kararlıydılar anlaşılan.

Kissinger'ın hesapları ise kuşkusuz başka herşeyden daha çok İsrail'in hesaplarını yansıtıyordu. Nitekim kısa süre sonra, özellikle Mao'nun ölümünün ardından hızla gelişmeye başlayan ve özellikle de askeri alanda patlama yapan Çin-İsrail ilişkileri, İsrail'in Çin'i de kurmaya çalıştığı "global anti-İslami cephe"ye dahil etmek istediğini ortaya koydu.

Çin-İsrail askeri ilişkileri 1970'lerin ikinci yarısında başladı. İsrail ilk olarak, Çin'in eski Sovyet silahlarından ibaret olan ordusunun yenilenmesine yardımcı oldu. Çin ise bu işbirliğinin gizli kalmasına özen gösteriyor, özellikle 1982'de İsrail'in Lübnan'ı işgal etmesinden sonra İsrail'le işbirliği içindeki bir ülke olarak gözükmek istemiyordu.

1980'lerin ortalarından sonra ise stratejik işbirliğinin küçük bazı alametleri belirmeye başladı. Birleşmiş Milletler'deki İsrail ve Çin büyükelçileri aralarında resmi iletişim başlattılar. 1989'da Çin ile İsrail arasında bir anlaşma imzalandı... Çin'de bir İsrail akademisi kurulacak, 1990 yılında içlerinde bir nükleer fizikçinin bulunduğu 70 Çinli bilim adamı bir ay süren bir İsrail gezisi yapacaklardı. Daha sonra Şangay'da bir İsrail Araştırma Merkezi kuruldu. Bu kuruluş İbrani Üniversitesi, Tel-Aviv Üniversitesi ve Ben Gurion Üniversitesiyle temas kurdu.

Görünür ilişkiler "tarımsal işbirliği" gibi İsrail'in klasik yöntemlerini içeriyordu. 1990 yılının başlarında Çin'in İsrail teknolojisine ihtiyacı olduğu kanısı iyice yaygınlaştı. Yine bu fikirle Pekin'de bir Çin-İsrail sulama projesi merkezi kuruldu. Çöl araştırmalarında bulunmak üzere bir grup Çinli bilimadamının, İsrail'de Negev'e gelmesiyle çöl sulama projesi uygulanmaya başlanmış oldu. Bu bilimsel alışverişi takip eden ekonomik bağlantılar 1990 yılında iyice çoğaldı. 14 kişilik İsrail heyeti Çin'e gelerek ticaret şirketleri kurdu.

Çin ile İsrail arasındaki yakın ilişkiler gerçekte silah satışını da içeriyordu. İsrail'in Çin'e yaptığı yüklü miktardaki silah satışı, Mossad adına çalışan İsrailli iş adamı Shaul Eisenberg aracılığıyla gerçekleştiriliyordu. İsrail'in bu kanalla 1980'lerde Çin'e yaptığı silah satışı, 3 milyar doları buluyordu. Arabulucu Eisenberg özel uçağıyla Çin'e gayri resmi uçuşlar yapıyor, bu uçuşlarda İsrailli silah tüccarlarını da yanında götürüyordu. Bağlantılar sağlandıktan sonra gizli anlaşmalar ve nakliye ise Mossad'ın göreviydi.[22]

Rabin'in 1993 yılında Pekin'e yaptığı ziyarette İsrail ile Çin arasında başta nükleer denemeler ve teknoloji alanında işbirliği anlaşmaları imzalandı. O yılın pek gündeme gelmeyen önemli bir yönü vardır: Çin tüm nükleer denemelerini, Müslümanların yaşadığı Doğu Türkistan'da yapıyordu.

İsrail ile Çin arasındaki askeri ilişkinin boyutlarına, Tel Aviv'de yayınlanan Jerusalem Post gazetesi de değindi. The Times'ın yayınladığı bir CIA raporuna dayanan Jerusalem Post, İsrail'in uzun yıllardır kesintisiz olarak Çin'e silah sattığını belirtiyor ve şöyle diyordu:

> Çin ve İsrail, aralarındaki teknolojik ve askeri işbirliğini resmi hale getirmeye ve geliştirmeye çalışıyorlar. Çin, İsrail askeri teknolojisinden, tank ve radar sistemlerini geliştirmesi için yardım umuyor. Çinliler onyıllardır bu konuda İsrail'den gizli olarak aldığı yardımları da resmi hale getirmek istiyor... Şimdi de İsrail'in son derece gelişmiş olan 'Arrow' anti-füze sistemini Çinliler ile paylaşıp paylaşmayacakları sorusu gündemde.[23]

Bu yakınlaşmanın temelinde Çin'in Doğu Türkistan'da ya da yakın çevresindeki İslami yükselişten duyduğu endişe yatıyordu. *Washington Report on Middle East Affairs*'da Çin-İsrail ittifakının temelinde Çin'in "İslami radikalizmi nötralize etme" çabasının yattığını, Pekin'in Doğu Türkistan'daki 20 milyonu aşkın Müslüman nüfustan son derece rahatsız olduğunu yazmıştı.[24]

Doğu Türkistan'da yaptıkları sonucunda anti-İslami konumu ispatlamış olan Çin, anlaşılan İsrail'in dünya çapında oluşturmaya çalıştığı anti-İslami ittifaka girmeye hak kazanmıştır. Önümüzdeki dönemde Çin-İsrail işbirliğinin daha da güçlendiğini göreceğiz. Uzakdoğu Müslümanlarını böylece inceledikten sonra, daha batıya, Afrika'daki Müslümanlara bakabiliriz. Orada da karşılaşacağımız düşman aynıdır.

Cezayir Dosyası

Önceki sayfalarda genel olarak İsrail'in anti-İslami ülke ve rejimlerle yaptığı işbirliğini inceledik. Ancak İsrail'in bu "global strateji"sinin yanında, Müslümanların pek çok yerde bir de masonlukla karşı karşıya olduğunu unutmamak gerekir. Cezayir, Müslümanlara karşı girişilen ittifakın içinde, İsrail'in yanısıra, masonluğun da önemli bir rol oynadığı bir ülkedir.

Kitabın 2. bölümünde Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasındaki İttifak'ın Batı'da kurdukları din-dışı Düzen'i (Novus Ordo Seclorum), öteki coğrafyalara da ihraç edişinden söz etmiştik. İncelediğimiz gibi bu "Düzen ihracı"ndan payını alanların başında İslam dünyası geliyordu. Müslümanlar, en başta da Osmanlı İmparatorluğu, Batı karşısındaki zayıflamalarını, Düzen'in kontrolü altına girerek ödediler. İttifak'ın kurduğu din-dışı Düzen, politik ve kültürel yönlerden İslam dünyasına girdi. Osmanlı'nın dağılışı ise Düzen'in İslam dünyasına karşı kazandığı geçici galibiyetin en açık göstergesiydi. İttifak'ın denetimindeki Batılı güçler, Osmanlı'nın dağılma süreci boyunca yitirdiği İslam topraklarını paylaştılar. Cezayir, bunlardan biriydi. Fransız ordularının 1827'de başlattığı işgal sonucunda, ülke İttifak'ın yönetimi altına girmişti. Bu, Cezayir'in masonik tarihinin de başlangıcıydı.

1827'de başlayan işgal kısa sürede tamamlandı ve ülke Fransız egemenliği altına girdi. Ancak 1832'de Maskara Emiri Abdülkadir, Konstanin şehrinin beyi Hacı Ahmed ile birlikte Fransızlara karşı isyan etti ve sonra da başlatılan direniş mücadelesinin liderliğini üstlendi. Yerel güçleri Fransızlara karşı örgütleyen Emir Abdülkadir, 18 Kasım 1839'da Fransa'ya resmen savaş ilan etti. Ancak bu mücadele, kullanılan yanlış yöntemler nedeniyle başarıya ulaşamadı. Mücadele sırasında binlerce Cezayirli Müslüman öldü ve Fransızlar da ülkeye tamamen hakim oldular.

Fransız işgalinin en önemli yönü ise mason localarının yönetiminde gerçekleşmiş "masonik" bir işgal oluşuydu. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri, direniş hareketinin önderi olan Emir Abdülkadir'in, direnişin bastırılmasının ardından, Fransızlar tarafından mason yapılışıdır. Direnişin bastırılmasının ardından hayatının geri kalan kısmını Fransız işgali altındaki Şam'da, Fransız İmparatoru III. Napolyon'un himayesi altında geçiren Abdülkadir, burada "ehlileştirildi" ve sonuçta da masonluğa alındı. Abdülkadir, 18 Haziran 1864'te Paris'teki IV. Henry locasında tekris edildi. Fransız efendilerini o kadar memnun etmişti ki, masonik kurallara aykırı olarak, Abdülkadir'e masonluğa girer girmez üç derece birden atlatıldı. Emir Abdülkadir, tam bir Yaser Arafat'tı...

Mason "Şeyh" Emir Abdülkadir, ya da Cezayir'in Arafat'ı...

İşgalin "masonik" oluşunun bir başka gös-

tergesi ise Fransızların ülkeye hızlı bir biçimde masonluğu yaymalarıydı. Bu sayede ülkedeki Fransız egemenliğine seve seve bağlanacak "yerli karo"lar oluşturmak isteniyordu. Fransız yönetimiyle birlikte Fransız "Büyük Doğu" (Grand Orient) locası Cezayir'de çok sayıda loca açtı. Daniel Ligou, bu locaların üye sayısının hızla arttığını ve loca üyelerinin ülke yönetiminde önemli rol oynadığına dikkat çekiyor. Ayrıca, yine Ligou'nun bildirdiğine göre, localara akın akın üye olan "yerli kadro"ların arasında, Cezayirli Yahudiler büyük bir yer tutuyordu. Zaten Cezayirli Yahudiler ilk baştan itibaren Fransız işgaline sıcak bakmışlardı. 1870 Cremieux Anlaşması ile Fransız vatandaşı da olan sözkonusu Yahudiler, sömürge yönetiminde en üst kademelere kadar yükseldiler.[25]

Fransızlar 100 yıl kadar daha Cezayir'de kaldılar. Bu süre içinde Cezayir'i yöneten Fransız valilerinin neredeyse tümü masondu. 1911-1918 yılları arasında valilik yapan Charles Luland, 1925-1927 tarihlerinde valilik yapan Maurice Violette, 1930-1935 yılları arasındaki vali Jules Garde ve 1935-1940 yılları arasındaki vali Jacques le Beau, masondular.[26]

Cezayir Bağımsızlığına Karşı Fransız-İsrail İttifakı

Bu "masonik" sömürge yönetiminin 100 sene boyunca Cezayir'i sömürmesi, ülkedeki tepkiyi giderek arttırdı. 1954'te başlayan ikinci ayaklanma 1962'ye, ülkenin bağımsızlığını kazanışına kadar sürdü. Cezayir halkının Fransız yönetimine karşı verdiği bu bağımsızlık savaşı boyunca, 1.5 milyon Müslüman katledildi.

Ancak ilginç bir nokta vardı: Cezayir ayaklanmasını bastırmak için 1.5 milyon insanın kanını döken Fransız yönetimi yalnız değildi. Bir de İsrail vardı olayın içinde. İsrail yönetimi, Cezayir ayaklanmasını bastırması için Fransızlara büyük destek vermişti. İsrail, 1954 yılındaki ayaklanmadan önce de Cezayir'deki gelişmeleri çok yakından izliyordu. Özellikle Mossad, Cezayir'de gelişen bağımsızlık hareketini yakın takibe almıştı. Ayaklanma ile birlikte de İsrail, Fransız sömürge yönetimine aktif destek vermeye başladı. İsrailli askeri uzmanlar, gerilla savaşı konusunda tecrübesiz olan Fransız birliklerine, özellikle de gerilla savaşında helikopter kullanımı konusunda, eğitim verdiler. S. Steven'ın yazdığı The Sypmasters of Israel adlı kitabında bildirdiğine göre, Fransız birliklerini eğitmek için iki İsrailli general Cezayir'e gitmişti. Bu iki general de oldukça tanıdık isimlerdi: Yitzhak Rabin ve Haim Herzog, yani İsrail'in şu anki Başbakanı ve bir önceki Devlet Başkanı...[27]

E. Crosbie, The Tacit Alliance adlı kitabında Cezayir ayaklanması boyunca Fransa ve İsrail'in tam bir "ittifak" kurdukları yorumunu yapıyor.[28]

Ayaklanmanın son dönemlerinde de İsrail'in Fransızlara verdiği büyük destek sürdü. İsrail, Fransızlar'ın kurmaya çalıştığı "kontrgerilla" örgütü OAS'ye da büyük yardımlarda bulunmuştu. Hallahmi, "1961 ve 1962'de İsrail'in, Cezayir'de Fransız kontrolu sağlamaya çalışan Fransız yerlilerinin aşırı sağcı örgütü olan Fransız OAS (*Organisation de l'Armée Secreté*, Gizli Ordu

Örgütü) hareketini desteklediğine dair birçok rapor vardır" diyor.[29] Cezayir tam bağımsızlığını kazanıp, Birleşmiş Milletler'e katıldığında da, sadece İsrail Cezayir'in kabulü aleyhinde oy kullanmıştı.

Ancak Cezayir'in bağımsızlığını kazanması yalnızca görünüşteydi. Ülke resmi olarak "bağımsız" olmuştu, ancak Cezayir Müslümanları için pek bir şey değişmemişti. Çünkü ülke yalnızca Fransız sömürge yönetiminin kontrolünden çıkmıştı, ancak Düzen'in kontrolü hala sürüyordu. İktidarı ele geçiren Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) de Düzen'e bağlıydı: FLN seküler (din-dışı) bir partiydi.

Düzen'in Cezayir'i kontrol etmeyi sürdürdüğünün en açık delili, FLN yönetiminin de, önceki sömürge yönetimi gibi masonlardan oluşmasıydı. Partinin kurucuları olan Ben Bella, Bumedyen ve Budiyaf loca arkadaşlarıydılar. Bu masonik parti, 20. yüzyılda İslam dünyasında sıkça rastlanan bir geleneği sürdürdü ve baskıcı bir tek parti iktidarı kurdu. Bu tek parti, iktidarı boyunca, ülkenin başta doğal gaz ve petrol olmak üzere zengin doğal kaynaklarını sömürdü. Bu nedenle tek parti iktidarı boyunca FLN yöneticileri ve onların yandaşları büyük bir haksız servet elde ederken, halk da gittikçe fakirleşti. Öyle ki 1990'lı yıllarda ülkede işsizlik % 70'lere tırmanmıştı. Ancak Müslüman halka karşı uygulanan tüm bu baskı ve sömürü politikası, bir yandan da kendi sonunu hazırlıyordu.

İslam'a Karşı Askeri Darbe!

Cezayir'deki tüm bu gelişmeler, halkın bir dizi gösteri, boykot ve protesto ile kızgınlığını dile getirmesine ve iktidarı zorlamasına neden oldu. Tek partili sisteme karşı çok partili sistem, çoğulculuk ve serbestlik isteyen sesler yükseldi. Bunun sonucunda 1989 yılında çok partili sisteme geçildi. Bunun ardından yapılan yerel seçimlerde İslami Kurtuluş Cephesi (FIS) büyük bir başarı kazandı. Belediyeleri kazanan FIS, kısa sürede halk içindeki desteğini de arttırdı.

Genel seçimler 26 Aralık 1991 tarihinde yapıldı. Seçim iki turluydu. 30 Aralık 1991 günü sonuçlar açıklandı. FIS, 231 sandalyeden 188'ini kazanarak ezici bir üstünlük sağlamıştı. İktidar partisi FLN ancak 15 parlamenter çıkarabilmişti. Seçimlerin ikinci turu yalnızca bir formalite olarak gözüküyordu. İkinci turdan da FIS'ın zaferle çıkacağı kesindi.

Ancak bilindiği gibi Düzen'in "zinde güçleri" buna izin vermedi: Genelkurmay Başkanı Halid Nezzar'ın önderliğindeki ordu, birbirini izleyen ilginç olaylar sonucunda bir askeri darbe ile iktidarı ele aldı. Bu arada darbeyi sözde meşrulaştırmak için pek çok provokasyon ve yalan haber de üretilmişti. Başbakan, seçim sonuçları belli olamadan önce, "seçimler, sükunet ve güven içerisinde geçti" gibi açıklamalar yaparken, sonuçlar belli olduktan sonra, "seçimler yeterli derecede özgür ve hilesiz geçmedi" şeklinde bir açıklamada bulunarak, kendince FIS'ın seçimde "hile" yaptığını ya da zor kullandığını ima etmişti.

Cezayir'de darbeyi gerçkleştiren Silahlı Kuvvetler FIS üyelerine karşı büyük bir operasyon başlattı. Binlerce FIS üyesi tutuklandı, çöllerde kurulan toplama kamplarına kapatıldı ve öldürüldü.

Darbenin gelişimi de oldukça ilginçti. Birbirini izleyen olaylar, darbenin önceden planlanmış ve Müslümanların seçim zaferi ile uygulamaya konmuş bir senaryo olduğunu gösteriyordu.

Darbeden sonra ise dünyaya verilen telkinin aksine, Müslümanlar bir iç savaş başlatmadılar. İç savaşı başlatanlar, darbeyi yapanlardı. İslami Kurtuluş Cephesi, bütün tarafları, güç kullanmaksızın, barışçı ve sağlıklı yollara başvurmaya çağırdı. Ancak, iktidarın cevabı, FIS'ın binlerce üye ve taraftarını tutuklayıp, hapishanelerde onlara en ağır işkenceleri yapmak oldu.

Budiyaf Suikasti Provokasyonu

Ancak Cezayir'deki darbe yönetimi, Müslümanları daha ezmek ve FIS'ın iktidar yolunu tamamen kapatmak istiyordu. Fakat bunu görünürde meşru bir zemine oturtmadan yapamazdı. Yapılması gereken tek bir şey vardı: Müslümanları "terörist" konumuna sokmak ve sonra da "terörle mücadele" görüntüsü altında onları tasviye etmek.

Bunun için oldukça yerinde bir provokasyon düzenlendi. Askeri darbenin ardından Devlet Başkanlığı'na getirilen Budiyaf ortadan kaldırılacak ve bunun suçu da Müslümanların üzerine atılacaktı. Budiyaf aslında eski bir FLN lideri ve kıdemli bir masondu, ancak son dönemlerde bazı konularda FLN ve ordu arasındaki ortak yönetimin geneline ters düşen bir hareket yapmış, rüşvet ve yolsuzluk dosyalarını karıştırmaya kalkmıştı. *Milliyet*, konuyla ilgili haberinde "... Muhammed Budiyaf'ın yolsuzluklarla ilgili olarak açık bir şekilde 'rüşvete karşı savaş açacağım' demesiyle 30 yıldan bu yana istikrarsızlık kaynağı olan bu dosyaları açmak isteyen Cezayir devlet Başkanı kısa süre sonra uğradığı esrarengiz suikastle canından oldu" diyordu.[30]

Suikastı gerçekleştiren kişi, "casuslukla mücadele örgütü üyesi bir istihbarat teğmeni" idi. Oysa Cezayir basını suikastın sorumlusunun FIS olduğu yo-

Budiyaf'ın cenazesi, ülkenin tüm zinde güçlerinin, tüm anti-İslami apoletlilerin buluşma yeri olmuştu. Kendi düzenledikleri provokasyonu müslümanların üzerine atmışlar ve bu bahaneyle onlara saldıracak olmanın heyecanı içindeydiler.

lunda propaganda yaparak, iktidarın FIS'e karşı yaptığı darbenin ne derece haklı olduğunu ortaya koymaya çalıştı. Suikastin hemen ardından 12 Temmuz 1992 tarihli Nokta dergisi şu yorumu yapıyordu: "Cezayir siyasi tarihine damgasını vuran 'ulusçu-İslamcı' çatışmasının son halkası ülkeyi yöneten konsey başkanı Budiyaf'ın öldürülmesi oldu. Yönetimin suikastı bahane ederek İslamcılara karşı geniş çaplı bir operasyon başlatmasından ve bunun da kanlı olaylara neden olmasından korkuluyor."

Gerçekten de Cumhurbaşkanı Budiyaf'ın öldürülmesi Müslümanlara karşı yapılan baskı ve katliamları meşrulaştırmak için gerekçe olarak kullanıldı. Olağanüstü yetkilerle donatılmış mahkemeler kuruldu, dindar olmak suç sayıldı ve Müslümanlar koğuşturmaya uğradı. Müslümanların camilere toplanması yasaklandı. Başlangıçta olaylara barışçı yollardan serin kanlı bir şekilde yaklaşan FIS ve taraftarları, artan baskı ve adaletsizlikler dolayısıyla bu tutumunu terk etmeye başladı. Bir grup kendilerine karşı güvenlik güçlerinin düzenlediği silahlı saldırılara silahla kendilerini savunmaya başladılar. Sonuçta Cezayir bir iç savaş yaşamaya başladı.

Bu iç savaşta tek bir hedef vardı; Müslümanların gücünün, gerekirse "fiziksel imha" yoluyla ortadan kaldırılması. Bunun için "anti-terör timleri" adı altında "ölüm mangaları oluşturuldu. Bu mangalar,hedef olarak seçtikleri Müslümanlara "fail-i meçhul" yöntemiyle öldürdüler. "İtirafçı" bir Cezayir polisi bu "fail-i meçhul" yönteminin örneklerini anlatmış, özel timlerin hedef Müslümanların kapısını çalıp, kapıyı açana kurşun boşalttıklarını haber vermişti.[31] 1984-88 yılları arasında Cezayir'de başbakanlık yapan Prof. Dr. Abdül-

hamid İbrahimi de Müslümanlara karşı girişilen savaşın yöntemlerini şöyle anlatmıştı:

> Ocak 1992'deki hükümet darbesinden beri pek çok masum insan, aralarında öğretmenler, mühendisler, avukatlar, doktorlar, öğrenciler olmak üzere keyfi olarak tutuklandılar, insanlar yargılanmadan gözetim kamplarına gönderildiler veya insan dışı şartlarda yaşanan hapishanelere atıldılar. Daha ötesi, her gün genç Cezayirliler hiçbir sebep olmaksızın idam mangaları tarafından öldürülüyor. Tek sebep, rejim için potansiyel bir tehlike olarak görülmeleri.[32]

Abdülhamid İbrahimi, bu sözlerinin ardından Cezayir'deki devlet terörünün asıl olarak Fransa'dan yönetildiğini ve 1962'de Cezayir bağımsızlığına karşı kurulan kontrgerilla örgütü OAS'ın eski elemanları tarafından örgütlendiğini vurgulamıştı. Bu ise kuşkusuz olaydaki İsrail bağlantısını göstermesi açısından önemliydi; çünkü az önce incelediğimiz gibi OAS'ın eğitilmesinde ve silahlandırılmasında İsrail'in büyük rolü vardı...

İsrail'in Cezayir'deki olaylarla olan bağlantısı, Berberilerle olan ilişkisi ile da ortaya çıkmaktadır. Ülkedeki Arap nüfusa göre azınlık konumunda olan ve her zaman da Fransa yönetimi, FLN iktidarı gibi seküler rejimlere sıcak bakan Berberilerin önemli bir kısmı, bugün FIS önderliğindeki Müslümanlara karşı oluşan seküler cephenin saflarındadır. Bu seküler Berberilerin lideri Said Sadi, kendi yayın organları *Liberte*'de açıkça "İslamcılara karşı ciddi olarak savaş açılması"nı savunmuştu. İsrail bağlantısı işte bu noktada devrededir: Arap gazetelerinde Said Sadi'nin Mossad'la ilişki içinde olduğu, hatta lideri olduğu örgütün İsrail'den silah aldığına yönelik haberler çıkmıştır.

İsrail'in Cezayir'le ilgili olarak bir diğer faaliyet alanı ise Washington oldu. Amerikalıların Cezayir iç savaşının başından itibaren Fransa'ya göre, FIS'le diyalog gibi daha ılımlı çözümler önerdiği, ya da en azından öyle gözüktüğü biliniyor. Ama bir süre sonra Amerikalılar da bu konuda neredeyse Fransa kadar radikal hale geldiler. Fransız *Le Point* dergisi, Haziran 1995'te bu duruma dikkat çekerek, Amerika'yı Cezayirli Müslümanlara karşı daha şahin politikalar izlemeye itenin asıl olarak Yahudi lobisi olduğunu yazmıştı...

Tunus Müslümanları

8 milyon nüfuslu küçük bir Kuzey Afrika ülkesi olan Tunus, ülkedeki gelişmelerin bölgede uyandırdığı etki bakımından oldukça önemli. 1959'da süresiz olarak yürütme yetkisini tek başına eline alan Habib Burgiba, 7 Kasım 1987'de akli dengesi yerinde olmadığı gerekçesi ile devlet başkanlığı görevinden alınmıştı. Bu Tunus için yeni bir dönemin başlangıcı oldu.Burgiba iktidarda kaldığı 28 yıl boyunca ülkeyi kültürel siyasi ve ekonomik yönden Fransa'ya bağımlı kılmış, Müslümanlara karşı da baskı uygulamıştı.

Bu İslam aleyhtarı liderin en önemli özelliklerinden biri ise diğer benzerleri gibi mason oluşuydu. Evet Burgiba, yüksek dereceli bir masondu. Hatta 1972 Haziranındaki Paris gezisi sırasında bakanlarından biriyle beraber

Fransız Grand Orient locasının Üstad-ı Azamı Fred Zeller'i ziyaret etmiş ve locada Burgiba için tören düzenlenmişti.[33]

Fransa, Burgiba imajının Tunus'ta eski gücünü yitirmesinden sonra Tunus'un Paris büyükelçisi Hadi Mebruk'u Dışişleri Bakanlığına atanmasını sağlayarak ülkedeki etkinliğini artırmaya çalıştı. Bu arada Başbakan Zeynelabidin Bin Ali, Burgiba yönetiminin siyasi baskıları yüzünden yıllarca ezilen Müslüman halkı kendi tarafına çekebilmek için onlara birtakım özgürlükler verdi. Hatta siyasi tutukluların bir kısmını da serbest bıraktı.

Zeynelabidin Bin Ali'nin girişimlerinden ve ülke'de İslamın hızlı yükselişinden rahatsız olan Burgiba Başbakanlık görevine eğitim bakanı Muhammed Sayak'ı atayacağı sırada, Sosyalist Düstur partisinin gerçekleştirdiği sivil darbe ile görevinden alındı.

Burgiba'nın hükümet darbesi ile devrilmesinden sonra yeni yönetiminin Müslümanlara yönelik tavrı değişmedi. 1987 yılında İslami Yöneliş Hareketi NAHDA'nın lideri Raşid El Gannuşi ve arkadaşlarına tutuklama kampanyası başlatıldı. Bu olaylar bütün İslam ülkelerinde protesto edildi. 1989 seçimlerinde Müslüman adayların oyların % 60 gibi büyük bir kısmını almasına rağmen anti demokratik seçim sistemi yüzünden iktidara gelemedi. Zeynelabidin Bin Ali yönetimi mevcut tehlikeyi yokedebilmek için hertürlü yöntemi meşru sayabiliyor. Şu anda Tunus'ta 8.000 Müslüman çok zor şartlar altında cezaevinde tutuluyor.

1990 yılından bu yana Sosyalist Düstur Partisi, "Amerikancı İslam" diye adlandırılan sözde İslami reformlarla Müslüman kitlelerin zihinlerini bulandırılmayı ve yönetime el koyacak güce ulaşan NAHDA'nın önünü kesmeyi amaçlıyor.

1957 yılında anayasasını ilan ederek özgürlüğüne kavuştuğunu zanneden Tunus Müslümanları bu tarihten sonra rejimin hedef tahtası haline geldi. Toplumda geniş tabana sahip olan Müslümanlar ülkelerine bir zarar vermeden demokratik yollardan yönetimi devralmayı bekliyorlar.

İsrail, 1967 yılından beri Kuzey Afrika ülkeleriyle özellikle Tunus'la gizli ilişkiler içerisinde bulunuyor. Tunus yönetiminin, kendi sınırları içerisinde bulunan Filistin kamplarına İsrail'in yaptığı saldırılarda İsrail'e kolaylık sağladığı yıllardır biliniyor. Sosyalist Enternasyonal'da Tunus'taki insan hakları ihlallerini dile getiren Tunus Birlik Hareketi lideri Bin Salih'e karşı, Tunus rejiminin Yitz-

Tunus'un anti-İslami liderleri: Zeynelabidin Bin Ali ve Habib Burgiba

hak Rabin tarafından savunulması, Tunus-İsrail ilişkilerinin ne düzeyde olduğunu gösteriyor.

Eritreli Müslümanların Bağımsızlık Mücadelesi ve Etiyopya-İsrail İttifakı

Eritre, Etiyopya'nın kuzeyinde Afrika'nın Asya'ya en çok yakınlaştığı Bab-ül Mendep Boğazına kadar olan, kıyı boyunca uzanan bir ülke. Burayı elinde tutan güç, Kızıldeniz'in güney girişini dolayısıyla Akdeniz'den Hint Okyanusu'na yapılan tüm çıkışları kontrol altında tutabilir. İşte bu nedenle Eritre son derece stratejik bir konuma sahiptir.

II. Dünya Savaşı öncesinde nüfusu 1 milyon olan Eritre'nin şimdiki nüfusu Batılı kaynaklara göre 2.5 milyon, bölgede faaliyet gösteren direniş örgütlerine göre ise 3.5 milyon. Ve bu nüfusun büyük bir bölümünü de Müslümanlar oluşturuyor.

Eritre, Osmanlı yönetiminden koparıldıktan sonra İtalya tarafından işgal edilmişti. 1947'de toplanan uluslararası bir komisyon, Eritre'nin Etiyopya ile birleşmesini savunan bir örgüt kurdu. Bu örgüt, İngilizlerin kontrolündeydi. 1952'de BM Eritre'yi Etiyopya ile federal bir devlet haline getirdi. Bu karar Eritre halkı tarafından kabul edilmedi. Geniş halk ayaklanmaları başladı. 14 Kasım 1962'de ise Etiyopya karışıklıkları bahane ederek Eritre'yi topraklarına kattığını ilan etti. Böylece Eritre'de Etiyopya yasaları uygulanmaya başladı. "Etiyopya İmparatoru" Haile Selassie, Eritreli Müslümanlara karşı büyük bir baskı ve işkence politikası başlattı. Etiyopya rejimine karşı koyan çok sayıda Müslüman katledildi. Ayrıca Eritre halkının bir bölümü sürgüne uğratıldı ve tümü inanç özgürlüğünden mahkum bırakıldı. 1974'de Haile Selassie Marksist bir askeri darbe sonucunda devrildi ve Albay Mengistu Haile Mariam yeni sosyalist rejimin lideri oldu. Ancak Eritre'ye uygulanan baskı politikası değişmedi; Etiyopyalı "güvenlik güçleri", Eritre'de bağımsızlık isteyen Müslümanları katletmeye devam ettiler.

Eritreli Müslümanlara karşı uyguladığı bu politika ile "anti-İslami" vasfını yeterince ispatlayan Etiyopya rejiminin en büyük dostu ise "anti-İslami" rejimlerin değişmez müttefikiydi; İsrail.

Benjamin Beit-Hallahmi, Etiyopya ile İsrail arasındaki "olağanüstü yakın" ilişkilere ve iki ülkenin arasındaki "anti-İslami" ittifakı uzun uzun anlatıyor. Buna göre, Etiyopya ile İsrail arasındaki ilişkiler ilk olarak 1952'de kurulan sivil ticaret bağlarıyla başladı. 1956 Süveyş savaşından kısa bir süre sonra, bir İsrail temsilcisi, Haile Selassie ve yardımcıları ile görüşmek için Etiyopya'yı ziyaret etti. 1958'de başlayan Etiyopya-İsrail ittifakı en üst düzeyde (İmparator düzeyinde) devam ediyordu ve

Hallahmi'nin ifadesiyle, "bölgede radikalizasyonu ve Pan-Arabizmi durdurma" mantığı üstüne kurulmuştu.[34]

Hallahmi, aynı sayfada Etiyopya-İsrail ittifakının ardındaki ortak noktayı da şöyle açıklıyor: "Bu ittifakın arkasında yatan ideolojik temel, Etiyopyalılar'ın, İsrailliler'i de yine kendileri gibi 'tehditkar Müslüman denizinin ortasında kendi güçlerini korumaya çalışan cesur bir halk' olarak görmeleriydi."[35]

Bu ideolojik temel üzerine kurulu olan Etiyopya-İsrail ittifakı, İsrail'in klasik yöntemlerini de içeriyordu: Silah yardımı ve "halk hareketlerini bastırma" konusunda destek... Hallahmi'nin yazdığına göre, Haile Selassie tarafından yönetilen Etiyopya ordusu, İsrail'den gelen askeri birlikler tarafından destekleniyordu. İsrailli askeri uzmanlar, Etiyopyalı komando birliklerini ve karşı-gerilla (kontrgerilla) timlerini eğitmişti. Hatta Eritre'deki ayaklanmaları bastırmak için "Acil Durum Polisi" adlı 3.100 kişilik bir kontrgerilla timi özel olarak İsrail uzmanlarının eğitiminden geçmişti. Hallahmi şöyle diyor: "İsrail ve Etiyopya, Eritre Kurtuluş Cephesi'ne karşı girişilen ortak bir savaşın iki partneriydi" [36]

Haile Selassie döneminde çok sayıda İsrail üst düzey yetkilisi Etiyopya'ya ziyaretlerde bulundu. 1971'de General Haim Bar-Lev komutasındaki askeri uzmanlar Etiyopya'ya gittiler. Daha sonra Etiyopya, Bab-ül Mendep boğazına yakın ve dolayısıyla stratejik önemi yüksek iki adayı, Halep ve Fatıma adalarını İsrail donanmasının kullanımına açtı. İlerleyen yıllarda Etiyopya ile gizli askeri ilişkileri yöneten İsrailli generaller, Haim Ben-David ve Abraham Orly idi.

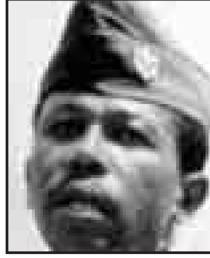
Kuşkusuz Eritreli Müslümanlar da karşı karşıya oldukları ittifakı tanıyorlardı. Eritreli Müslüman güçlerin lideri Ebu Halid, 1970 Temmuzunda kendisiyle yapılan ve Türk basınında da yer alan bir röportajda şöyle demişti:

> Şu anda Etiyopya ve İsrail kader birliği etmişlerdir. Müslümanları boğazlayan Habeş askerlerini İsrailli subaylar yetiştiriyorlar... 5 Haziran 1967 savaşı, Akabe körfezinin Mısır tarafından kapatılması bahanesiyle çıkmıştı. İsrail doğu alemiyle yaptığı ticaretin kapısı olan Elyat Limanı'nı ve Akabe Körfezi'ni daima açık görmek ister. Biz Eritre'yi bağımsızlığına kavuşturursak Kızıldeniz'in güneyinde Güney Yemen ile birlikte bu su yolunu İsrail'e kapatabiliriz. İşte İsrail bu endişe ile Etiyopyalılara yardım ediyor. Amerika'da 6 milyon Yahudi bu tezi destekliyor. Halen Habeş ordusunda 400 Yahudi subay bulunmaktadır. Bizim üç büyük düşmanımız Habeşliler, İsrailliler ve ABD'dir.

Hallahmi'nin yazdığına göre, İsrail ajanları Haile Selassie'ye, ülke içindeki iktidarını koruması için de büyük destek olmuştu. İsrail ordusu eski üst düzey yetkilisi General Matityahu Peled'e göre, Addis Ababa'daki gizli polis üzerinde etki sahibi olan İsrail'li ajanlar sayesinde Haile Selassie üç ayrı darbe girişiminden kurtulmuştu. Ancak 1974'deki güçlü Marksist darbeye karşı İsrail ajanları fazla bir müdahalede bulunmadılar. Çünkü yeni rejim de onların istediği standartlara uygun bir rejim, yani "anti-İslami" bir rejim olacak ve Eritre'ye karşı yürütülen savaşı devam ettirecekti.

(Haile Selassie döneminde başlayan ve Mengistu döneminde devam eden

Antik Yahudi krallarının soyundan gelldiğine inanan Haile Selassie (solda) karlıllığı döneminde Eritreli müslümanlara karşı büyük bir baskı ve işkence politikası uyguladı. Ve Selassie, doğal olarak, İsrail'den büyük destek aldı. İki taraf arasında "anti-İslami" temelde bir ittifak kurulmuştu. Haile Selassie'yi devirerek başa geçen Haile Mariam Mengistu (üstte) döneminde ise Etiyopya'da Müslümanlara yönelik politikalarda bir değişiklik olmadı. Bu, İsrail'in Selassie'ye verdiği desteği Mengistu'ya da vermesi için yeterliydi.

bir başka anti-İslami politika da, Etiyopya'nın güneyindeki Oromo Müslümanlarına uygulanan baskı ve katliamdı. Oromolu Müslümanlar da Eritreliler gibi Etiyopya rejiminin hışmına uğradılar. Haile Selassie, Oromo halkına karşı toplu katliam hareketlerine girişti. Aden'de üslenmiş ingiliz uçaklarını kullanarak bölgedeki sivil yerleşim yerlerini bombaladı. Bunun üzerine Oromolular Bali bölgesinde çatışmalara dahil oldular. Mengistu'nun 11 Eylül 1974 'te başlayan ve Mayıs 1991'e kadar süren 17 yıllık Marksist rejimi de Oromo'nun Müslüman halkı üzerinde Selassie'nikinden aşağı kalmayan bir baskı kurdu. Harer bölgesinde 10 bin cami yıkıldı. Bölge halkından 500 bin kişi Sudan'a sığındı aynı sayıda bir başka Müslüman grup ise çareyi Somali'ye iltica etmekte buldu.)

Haile Selassie ve Mengistu rejimleri arasında Müslümanlar açısından bir fark yoktu; doğal olarak İsrail'le ittifak açısından da bu iki rejim birbirinden ayrılmadı. Hallahmi'nin de vurguladığı gibi Mengistu'nun liderliğindeki yeni Marksist rejim de İsrail'le olan ittifakını sürdürdü. 1977 yılında yine İsrailli uzmanların Etiyopyalı kontrgerilla timlerini eğittiği ve Etiyopya rejimine silah sevkiyatı yaptığı ortaya çıkmıştı. Hallahmi'nin ifadesiyle "Etiyopya ile İsrail arasında devam eden ilişki, iki ülkenin de bölgedeki İslami gruplara olan karşıtlığına dayanıyordu." [37] Anti-İslami temel üzerine oturan bu işbirliği, 1990'lara dek sürdü. 1990 yılında İsrail, "ayrılıkçı militanlara" karşı kullanması için Etiyopya rejimine misket bombaları yolluyordu.[38]

İsrail desteğiyle süren uzun savaşın sonucunda galip gelen taraf Eritre oldu. Eritre, 24 Mayıs 1993'te bağımsızlığı ilan etti. Ancak Etiyopya-İsrail ittifakı, bağımsızlıktan önce Eritre'yi içten vurmaya çalışmış ve bir ölçüde de başarılı olmuşlardı: Eritre'nin bağımsızlık hareketinin öncülüğünü yapan

Etiyopya kez "terör" kapsamına sokulduktan sonra, geriye bu "terörsit"leri avlamak kalıyor. Bunun için, Mübarek rejimi, İsrailli danışmaların katkılıryla hazırlanan "Terörle Mücadele Kanunu"nu kullanıyor.

Müslümanlar, İsrail'in gizli müttefiki olan bazı "ılımlı" Arap ülkelerinin devreye girmesi ile "ılımlılaştırılmış" ve mücadele azminden koparılmışlardı. Bu yüzden Eritre bağımsızlık hareketinin liderliği, 80'li yıllarda önce sosyalistlerin sonra da ulusçu eğilimler gösteren Eritre Halk Kurtuluş Cephesi'nin eline geçti. (Son dönemde Sudan'ın ve özellikle Sudan lideri Turabi'nin desteğiyle Eritre Halk Kurtuluş Cephesi'ne karşı Müslümanlar tarafından Cihad Eritre adlı bir örgüt kuruldu.)

Dolayısıyla Eritre, bugün İslami bir yönetime sahip değil. Bu yüzden olacak, Eritre'nin seküler yönetimi, 30 yıllık İsrail-Etiyopya ittifakını görmezlikten gelerek, "İsrail'le iyi ilişkiler kurmak istediğini" söylüyor. Eritre'nin geçici başkanı Issayas Afaworqi, "İsrail'i bölgede bir partner olarak algılıyoruz" dedi ve İsrail'le ticari ilişkilere girmek istediklerini ekledi.[39]

Eritre'nin seküler yönetiminin bu garip tavrı, Yeni Dünya Düzeni'nin gerçekte Yeni Seküler Düzen (Novus Ordo Seclorum) olmasından kaynaklanmaktadır. Bu Düzen'de her seküler yönetim, mutlaka Yeni Seküler Düzen'in patronu olan İsrail'e yanaşmak zorundadır. Çünkü dünya üzerinde tek bir cephe kalmıştır: Yeni Seküler Düzen ile İslam arasındaki cephe...

Mısır'ın 'Terörle Mücadele' (!) Yöntemleri

Mısır'ın; 1967'deki Altı Gün Savaşı'nı kaybetmeyi nasıl olup da "başardığı" hala merak konusu olan mason Arap lideri Nasır'dan, Menahem Begin'le kucaklaşan ilk Müslüman kökenli kişi olan Enver Sedat'a, ondan da İsrail'in yakın dostu Hüsnü Mübarek'e kadar uzanan ilginç bir lider geleneği vardır. Sözkonusu liderlerin ortak özellikleri ise ülkedeki Müslümanlara karşı baskı uygulamalarıdır.

Özellikle son dönemde bu baskı iyice şiddetlendi ve Müslümanların da karşı koymasıyla birlikte ülke bir iç savaş atmosferine girdi. Hüsnü Mübarek, Müslümanlara karşı yeni çözüm arayışlarında. Bu amaçla Enver Sedat'ın ülkedeki İslami faaliyetleri frenlemek için kullandığı "Terörle Mücadele Kanunu" yeniden hazırlanarak parlamentoya sunuldu. Kanun 16 Temmuz 1992 tarihinde kabul edilerek yürürlüğe girdi.

Kanunun oluşmasında en büyük paya sahip olanlar ise İsrailliler. İsrail başbakanı Yitzhak Rabin'in İslami hareketlerle ilgili müsteşarı Emanuel Sewen birçok İslam ülkesinde yürürlüğe konmak üzere olan "Terörle Mücadele Kanunu"nun fikir babası. Emanuel Sewen Fransa ziyareti sırasında yaptığı açıklamasında"köktenci İslami hareketler tehlikesinin atlatılması konusunda Mısır yönetiminin başarılı olacağına inandığını" söylüyor ve bunu da şu düşüncesine dayandırıyordu: "Baskı ve kuvvete başvurulmasının köktenci İslami hareketlerden kurtulmayı sağlayamayacağı görüşü doğru değildir. Ancak meseleyi kökten çözmeye yetecek bir kuvvete başvurmak şarttır."

Emmanuel Sewen bu konuda Şubat 1982'de Hama'da 30.000 Müslümanın katledildiği Suriye tecrübesini örnek gösteriyor ve Hafız Esad'ın "İslamcılara göz açtırmayarak" bu konuda başarıya ulaştığını kaydediyor.

Bu kanunla Mısır hükümeti geçmişte kanunsuz olarak Müslümanlara yaptığı baskıları artık yasallaştırmış olacak. Yeni kanun emniyet güçlerine şüpheli gördüğü kişileri anında tutuklayarak mahkeme önüne çıkarılmadan 6 ay boyunca sorgulayabilme yetkisi veriyor. Kanun aynı zamanda "terör örgütü" diye adlandırdığı bazı cemaat mensuplarının ve yakınlarının 5 yıla kadar hapis cezasına çarptırılmasına imkan tanıyor.

Mısır yönetimi böyle bir kanun çıkarmasına gerekçe olarak Prof. Ömer Abdurrahman'ın önderliğini yaptığı "Cihad" hareketinin işlediği iddia edilen cinayetleri gösteriyor. Özellikle Mübarek yanlısı yazar Ferac Fevde'nin Kahire'de öldürülmesi propaganda malzemesi olarak en çok kullanılan olay oldu. Ayrıca Cezayir'deki İslami Selamet Cephesi'nin başarısı ve bazı Kıptilerin amaçlı olarak Müslümanları tahrik etmelerinden kaynaklanan olaylar bu kanunun çıkmasında gerekçe olarak gösteriliyor.

Mısır yönetimi, camilerde terörist yetiştirildiği iddiasıyla ülkedeki 70.000 caminin yönetiminin devlete teslim edilmesini istiyor. Ayrıca ülkenin güney kesiminde rejim karşıtı hareketlerin güçlendiği iddiasıyla yapılan tutuklamaların yanısıra kara ve hava harekatlarıyla çok sayıda insan öldürüldü. Hüsnü Mübarek ekonomik yönden çok kötü durumda olan bu bölgelere yardım yerine baskı, şiddet ve işkence götürme yolunu tercih ediyor.

Mısır yönetimi resmi terör uygulamalarında kendini haklı gösterebilmek için ülkedeki basın ve yayın organlarını seferber etmiş durumda. Somut bir delil olmadan tutuklanan insanlar terörist, aşırı dinci olarak lanse ederken, emniyet güçlerinin hedef belirlemeden gerçekleştirdiği saldırıları ve tutuklama kampanyalarını kanunların uygulaması olarak gösteriyor. Konuyla ilgili olarak en son İnsan Hakları Örgütü Human Rights Watch, Ocak 1995'te bir rapor ya-

Hüsnü Mübarek rejiminin, İslami yükselişi tasviye etmek için kullandığı yollardan biri propaganda. Üstteki resim, İslam'ı terörle özdeşleştirmek için hükümetin hazırlattığı bir film afişini gösteriyor. İslami talepler bir kez "terör" kapsamına sokulduktan sonra, geriye bu "terörist'leri avlamak kalıyor. Bunun için, Mübark rejimi, İsrailli danışmanların katkılarıyla hazırlanan "Terörle Mücadele Kanunu'nu kullanıyor.

yınladı ve Mısır yönetiminin "radikal İslamcılar"ın ailelerine karşı da sistemli bir işkence uyguladığını bildirdi. Raporda "İslamcıların ailelerinin masum üyeleri, ister kadın olsun ister erkek, yaşlarına bakılmaksızın rehin alınıyor. Bunlardan bazıları gizli yerlere götürülüyor, gözleri bağlanıyor ve işkenceye maruz kalıyorlar" denildi. Raporda kadınların tecavüzle tehdit edildiği ve tüm bu işkence uygulamalarının hükümet tarafından kontrol edilen sistemli bir politika olduğu da vurgulanıyordu.[40]

Ürdün'lü Müslümanlara Karşı Seçim Hileleri

Mısır'da bu tür yöntemler uygulanırken, bir başka Arap ülkesinde, Ürdün'de ise Müslümanlara karşı hileli seçim sistemlerinden medet umuluyor. Müslümanlara karşı yürütülen bu örtülü mücadelenin lideri ise kuşkusuz Kral Hüseyin; İsrail'in sadık hizmetkarı...

Kral Hüseyin'in İsrail'e verdiği hizmetlere 8. bölümde değinmiştik. Buna göre, Hüseyin, defalarca İsrail aleyhtarı gelişmeleri Tel-Aviv'li dostlarına yetiştirmiş, hatta 1973'teki Mısır-Suriye saldırısını (Yom Kippur Savaşı) bir kaç gün öncesinden İsraillilere "gammazlamış"tı. Buna karşılık Mossad, meşruiyeti kendinden menkul kralı defalarca darbe ve suikastlerden korumuş, hatta, Kral Hüseyin'e hediye olarak "bayan arkadaşlar" bile sağlamıştı. Bugün Hüseyin, İsrail'in Ortadoğu'da oluşturduğu "anti-İslami" cephenin gönüllü üyelerinden biri olarak Rabin'le birlikte sık sık boy gösteriyor.

Kralın Müslümanlara karşı yürüttüğü örtülü mücadele ise az önce belirttiğimiz gibi şimdilik, seçim kanunlarında yaptığı hileli değişikliklerle yürüyor. Hüseyin'i buna yönelten şey, Müslümanların büyük seçim başarısı oldu: Arap dünyasında Filistin davasına en büyük desteği veren Ürdün Müslümanları, 22 yıl aradan sonra gerçekleşen ilk seçimlerde 80 kişilik parlamentoya 33 üye sokarak herkesi şaşırttılar.

Kral Hüseyin'in Ürdün'de siyasi partiler kurulmasına izin veren kanunu onaylamasından sonra ülkede İslami Çalışma Partisi kuruldu. Bu parti ülkede İslami faaliyetlerin ileri gelenlerini bünyesinde toparlayarak Müslümanlar arasında birlik oluşturdu. İslami Çalışma Partisi'nin sürekli güçlenerek iktidarı zorlaması ise Kral Hüseyin'in ülkedeki seçim sistemini hileli bir şekilde değiştirmesine neden oldu.Yeni seçim sistemine göre seçmen bir listeye değil, sadece bir adaya oy verebilecekti. Böylelikle İslami Çalışma Partisi bir bölgede birden fazla aday çıkaramayacaktı. Ayrıca bu partinin güçlü olduğu Amman, Zerka, İrbid gibi şehirlerde az kontenjan, güçsüz olduğu şehirlerde fazla kontenjan ayrılmıştı. Kral Hüseyin bu yeni seçim sistemi ile Müslümanların seçimi boykot etmesini sağlayarak, aynı taktiği Mısır'da uygulayan Hüsnü Mübarek'in 1992 yılındaki başarısını tekrar etmeye çalışıyordu.

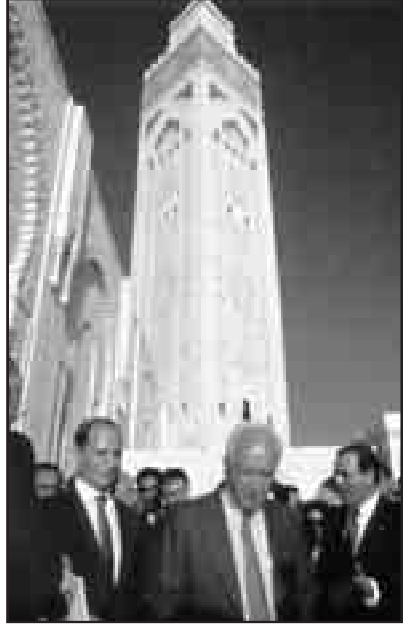
Fakat beklenenin tam aksine İslami Çalışma Partisi mevcut sistemi kabul ettiğini ve seçimlere gireceğini açıkladı. Partinin üye sayısının artması ve tüm adaylarının seçim bölgelerinde hızla ilerlemesi, Kral Hüseyin'in Gazze-Eriha Anlaşması'nı bahane ederek seçimleri belirsiz bir tarihe ertelemesine neden oldu. Ürdün'de yönetimin antidemokratik uygulamalarına rağmen Müslümanlar her geçen gün güçlenmeye devam ediyor. Müslümanları zayıf gösterebilmek için kasıtlı olarak düzenlenen "kamuoyu araştırmaları"nın sonuçlarının aksine, Müslümanlar giderek güçleniyorlar. İslami hareket mensubu bir milletvekilinin cenazesine 500 bin kişinin katılması halkın eğilimini açıkça ortaya koyuyor.

Fas Kralı Hasan'ın Müslümanlarla Mücadelesi ve İsrail'in Hasan'ı Ayakta tutma Çabası

Ülkesindeki İslami potansiyeli baskı altına alan Kuzey Afrika liderleri arasında kuşkusuz Fas Kralı Hasan'ı da unutmamak gerekir. Bir yandan kendini Müslüman göstermek için bol bol "İslami şov"lar yapan Fas Kralı, İslami bir düşüncenin iktidara gelmesini engellemek için elinden gelen herşeyi yapmaktadır.

Kral Hasan liderliğinde meşruti monarşik yöntemle yönetilen Fas'ta ancak kralın izin verdiği partiler faaliyet gösterebilmektedir. Kral iktidarı için bir ciddi tehdit konumundaki El Adl ve İhsan ile Fas Mücahitleri Hareketi (MMM) adlı İslami partilerin siyasi faaliyeti yasaklanmıştır. Buna karşı kralın kontrolündeki Ulusal Demokrat Parti ve Halkçı Hareket'ten oluşan Anayasal Birlik (UC) koalisyonu iktidarı elinde tutmaktadır. Ülkede İslam aleyhtarı ideolojileriyle bilinen Halk Güçleri Sosyalist Birliği (USFP) ve Halkçı Eylem Örgütü (OADP) siyaset yapabilirken Müslümanlar bu fırsattan yoksun bırakıldı.

Fas Kralı Hasan (üstte) Yahudi Devleti'nin uzun yıllardır örtülü bir müttefiki. İsrail'in Fas'la olan ilişkileri son dönemlerde iyice açık hale dönüştü. Yanda, Yitzhak Rabin, Fas ziyareti sırasında Kral Hasan'ın kendi adına yaptırdığı caminin önünde.

Mayıs 1990'da, İslami Gençlik Hareketi'nin *El Islah* adlı gazetesi yasaklandı.

İslam'a karşı Düzen'in bölge bekçiliği görevini yürüten Kral Hasan, doğal olarak, İsrail'le onyıllardır yakın ilişki içinde. İsrailliler, Kral'ın iktidarda kalmasına destek oldu, rejim muhaliflerini temizlemesine yardım ettiler. Hallahmi, *The Israeli Connection*'da Fas Kralı Hasan'ın Yahudi Devleti ile olan ilişkileriyle ilgili ayrıntılı bilgiler veriyor. Buna göre, İsrail ve Fas arasındaki ittifak, 1960'larda, Arap dünyasındaki radikalizm dalgasının büyümesiyle başladı. Arap dünyasındaki monarşiler birer birer sahneden çekiliyordu ve Fas Kralı Hasan bu gidişi durdurabilecek tek gücün İsrail olduğunu düşünerek Tel-Aviv'e yanaştı.

1966'da, Fas ve İsrail arasındaki işbirliği İsrail için büyük bir enternasyonal iç krizin doğmasına sebep oldu: Fransa, Fas ve İsrail'in karıştığı Ben Barka olayı. Mehdi Ben Barka sürgünde yaşayan ve Hasan rejimi tarafından ölüme mahkum edilmiş Fas'lı radikal bir aydındı. Fas gizli servis şefi General Muhammed Oufkir, 1965'de kraldan Ben Barka'yı ortadan kaldırmak için emir aldı ve derhal Mossad'dan yardım istedi. Mossad, Ben Barka'nın Paris'teki kaçırılma olayını organize etti. Daha sonra da Ben Barka öldürüldü. Fas gizli servisi o zamandan beri Mossad'la hep yakın ilişkiler içinde olmuştur.[41]

İsrail, 1975'den beri Fas'a, Batı Sahara bölgesinde bağımsızlıklarını ilan etmeye çalışan Polisario asileriyle yaptığı savaşta da yardım etti. Ayrıca İsrail, Washington'daki lobisini kullanarak Amerikan Kongresi'nde Fas lehinde baskı ve propaganda yaptı. Hallahmi'nin not ettiğine göre, İsrailliler bu konuda özellikle Yahudi Kongre üyesi Stephen Solarz'ı devreye soktular.[42]

Hallahmi, Fas Kralı Hasan'ın İsrail'le olan ilişkisinin, İran Şahı'nın İsrail'le

olan olağanüstü yakın ilişkilerine benzediğini söylüyor. Belki Hasan'ın sonu da Şah'ın sonu gibi olacaktır...

Sudan'daki 30 Yıllık İç Savaş

Bugün dünyada kendisini "İslam devleti" olarak tanımlayan ülkelerin sayısı, bir elin parmaklarını geçmemektedir. Bu devletlerden biri de Sudan'dır. Mısır'ın güneyindeki bu ülkenin kendisine bu tür bir yönetim seçmiş olması ise birilerini çok rahatsız etmektedir.

Sudan'ın en önemli sorunlarından biri, ülkede onyıllardır süren kuzey-güney çatışmasıdır. Bu hem dini hem de etnik bir çatışmadır: Ülkenin kuzeyinde Müslüman Araplar yaşar. Güneyde ise Hıristiyan Afrikalılar çoğunluktadır. Bu dini ve etnik farklılık, ülkenin sınırlarını masa başında üreten İngiliz sömürge yönetiminin bir mirasıdır. Ve bu miras, kanlı bir mirastır: 1960'lı yıllardan bu yana, güneyli Hıristiyanlar, kuzeydeki Müslüman Arapların denetimindeki Hartum yönetimine karşı örgütlü bir ayaklanma halindedirler. Ayaklanma, Anya-Nya adlı Hıristiyan örgütü tarafından yönetilmektedir.

Ve son yıllarda, İslami rejimin kurulmasından bu yana, güneydeki ayaklanma daha da güçlenmiştir. Çünkü "birileri", bu ayaklanmayı Hartum rejimine karşı sürekli olarak kışkırtmaktadır.

J. Bloch ve P. Fitzgerald, *British Intelligence and Covert Action* (İngiliz İstihbaratı ve Gizli Operasyon) adlı kitaplarında, Güney Sudanlı Hıristiyanların stratejik açıdan Iraklı Kürtlere benzediğini ve aynı onlar gibi dış güçler tarafından istikrarsızlık unsuru olarak kullanıldığına dikkat çekerler. Gerçekten de Iraklı Kürtleri onyıllardır kıştırtan güçler, Güney Sudan ayaklanmasını da kışkırtmaktadırlar.

Tahmin edilebileceği gibi Anya-Nya ayaklanmasını destekleyen güçlerin başında İsrail gelmektedir. Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection*'da İsrail'in Güney Sudanlı isyancı güçleri 1960'lı yıllardan bu yana desteklediğini bildiriyor. Buna göre İsrail, o tarihlerden başlayarak Anya-Nya hareketine silah yardımı ve askeri eğitim vermişti. Mossad, komşu ülkeler Uganda, Çad, Etiyopya ve Kongo'daki istasyonları aracılığıyla Güneyli ayaklanmacılarla bağlantı kurmuş, Torit kentindeki Mossad merkezinde 30 kadar Anya-Nya gerillası özel eğitimden geçirilmişti. İsrail 1970 yılında Sudan'ın güneyindeki Uganda ile bir anlaşma yaparak, Uganda-Sudan sınırını rahatlıkla kullanma ve Anya-Nya'ya destek verme imkanını genişletmişti. Eski

Sudan'ın en eski lideri Cağfer Numeyri'nin, İsrail Savunma Bakanı Ariel Şaron ve Adnan Kaşıkçı ile 13 Mayıs 1982'de Kenya'da yaptığı gizli bir görüşme. Resmi, yayınlayan İsrailli gazeteciler Dan Raviv ve Yossi Melman'ın yazdığına göre, bu görüşmenin ana konusu, İran'daki İslami rejimini Mossad kontrollü bir darbe ile devirebilmekti.

bir Alman gerillası Rolf Steiner'ın söylediğine göre, İsrail, Güney Sudanlı ayaklanmacılara destek veren en önemli güç konumundaydı.[43]

Ancak Güney Sudan ayaklanması, Anya-Nya liderleri ve Harutm hükümeti arasında 1972'de yapılan Addis Ababa Anlaşması ile geçici olarak sona erdi. 1972-1985 yılları arasında ülkede iktidar Cafer Numeyri'nin elindeydi. Numeyri seküler bir liderdi ve ülkesindeki Müslümanlara karşı baskı politikası uyguladı. Sudan'daki İslami gelişimin tartışılmaz lideri olan ve o dönem parlamento üyeliği yapan Hasan el-Turabi, Numeyri tarafından sekiz sene süreyle hapse mahkum edildi. Ve doğal olarak, Numeyri ile İsrail'in ilişkileri çok iyiydi: Hallahmi, Numeyri'nin Yahudi Devleti ile "son derece yakın ancak gizli ilişkiler geliştirdiğini", Numeyri rejimi sırasında Mossad'ın Hartum'da bir istasyon kurduğunu ve Sudan gizli servisi ile Mossad arasında yakın işbirliği oluşturulduğunu söylüyor.[44]

Ancak Numeyri'nin iktidarı 1985'deki bir darbeyle sona erdi. 1989'a kadar ülke farklı hükümetlerin yönetiminde kaldı. 1989 yılında ise genel başkanlığını Hasan Turabi'nin liderliğini yaptığı Müslüman Kardeşler örgütü Sudan'da yönetimi ele aldı. O tarihten sonra da Hasan Turabi önderliğinde İslami devlet sistemi kuruldu.

Ve Sudan Parlamentosu'nun İslam kanunlarını yürürlüğe koymasının ardından, güneydeki Anya-Nya hareketi SPLA (Sudan Halk Kurtuluş Ordusu) adı altında yeniden ayaklanma başlattı. SPLA lideri John Garang, Sudan yönetimi ile masaya oturmak için ilk önce, "İslam kanunlarını yürürlükten kaldırılması" şartını öne sürdü. Parlamento böyle bir ön şartı kabul etmeyince olaylar daha da şiddetlendi.

İslami rejime karşı "hortlayan" ayaklanmanın en büyük destekçisi ise eskiden olduğu gibi yine İsrail'di. Turabi, ayrılıkçıların silahları hangi yollardan sağladığı sorusuna "Ne yazık ki İsrail ve bazı komşularımız bizimle savaşmaları için Garang'ı silahlandırıyor" demişti.[45] Zamanla ortaya çıkan bilgiler, Hıristiyan ayaklanmacılara Protestan ve Angilikan kiliseleri tarafından tabutlar içinde getirilen silahların asıl kaynağının İsrail olduğunu ortaya çıkardı.

Güney Sudan'daki ayrılıkçı gerillalar yaklaşık otuz yıldır İsrail tarafından silah ve askeri eğitimle destekleniyorlar. Özellikle ülkenin İslami bir rejimi kabul etmesinin ardından, İsrail'in Hartum rejimine karşı ayaklanan bu gerillalara verdiği destek iyice artmış durumda.

1994 yazında ortaya çıkan bir habere göre Tel-Aviv'den havalanan silah dolu bir Boeing 707, Uganda'daki Entebbe havaalanına inmiş ve karayolu aracılığıyla taşıdığı yüklü miktardaki silahı, güneyli ayaklanmacıların lideri olan John Garang'ın komutasındaki Sudan Halk Kurtuluş Ordusu'na ulaştırmıştı.[46] Bu arada John Garang birliklerinin İsrail'de eğitildiği de ortaya çıktı.[47] Kısacası İsrail İslami rejime karşı, eski kartını, Güney Sudan kartını oynuyordu.

Sudan'da Açlık Oyunu ve 'Terörist Ülke' Aldatmacası

Düzen, Sudan'daki rejime karşı etkili bir savaş açmış durumda. Bu savaşın cephelerinden birini İsrail, Güney Sudanlı ayaklanmacıları silahlandırarak ayakta tutuyor. Ancak bir de olayan Amerika ve "uluslararası topluluk" cephesi var. Sudan'a bu cepheden açılan savaşın da iki ayrı boyutu var: Biri açlık oyunu, öteki "terörist ülke" kavramı.

Uzun yıllar sürmüş olan ve son dönemde yeniden alevlenen iç savaş nedeniyle, doğal kaynaklar yönünden son derece zengin olan ülkede uranyum, altın ve petrol yatakları vardır, topraklar da son derece verimlidir Sudan, oldukça fakir bir ülke konumundadır. Sudan'ın fakirleşmesinde IMF'nin de büyük "katkı"ları olmuştur. IMF, geçmişte Sudan'a sağladığı dış borçlara karşılık, Sudan yönetimine verdiği tavsiye mektubunda hükümetin Nil nehri kıyısına ektiği hububatın yerine pamuk ekmesini istemişti. Sudan halkının ihtiyacı olan hububatın ise ABD ve batı ülkelerinden sağlanacağı garantisini veriyordu. Bunun anlamı Sudan'ın ABD'ye bağımlı hale gelmesi demekti. Dönemin Sudan

lideri bu tavsiyelere uyarak hataya düştü.

Ancak ülke, 1989 yılında iktidara gelen İslami rejimle birlikte ciddi bir kalkınma hamlesi yaptı. "Kalkınmanın gerçek motoru dindir" diyen ve Sorbonne mezunu olan Hasan El-Turabi'nin önderliğindeki İslami yönetim, iktidara geldikten sonra binlerce dönüm araziyi ekim alanı haline getirdi. Nil nehrinin kolları sayesinde çok zengin su kaynaklarına sahip olan bölgede birbuçuk milyon dönüm araziyi sulayacak ve Sudan'ı elektrik enerjisi yönünden zengin konuma getirecek iki büyük baraj projesine başlandı. Ama Sudan, bu çabalar sonucunda elde ettiği ürünleri pazarlayamıyor. Çünkü ABD tarafından "terörist ülke" ilan edildi ve üzerinde ekonomik ambargo var.

Kısacası ABD, IMF gibi aygıtlarıyla, Sudan'ın kalkınmasını engelledi ve halen engelliyor. Öte yandan, son dönemlerde sık sık Batı basınında Sudan'da büyük bir açlık yaşandığına dair haberler çıkıyor. Oysa ülkede açlık yaşanan tek bölge, merkezi otoriteye isyan eden güney Sudan'daki bazı bölgeler. Buradaki kaosun sorumlusu ise Hartum hükümeti değil, en başta İsrail olmak üzere ayaklanmayı destekleyen Batılı güçlerdir.

Amerika önce "Sudan'da açlık var" propagandası yaparak hükümeti sorumlu gibi göstermekte, sonra da açlık çeken Sudan'a gıda yardımı yaptığını söyleyerek kendi propagandasını yapmaktadır. Ancak Amerika'nın yolladığı yardım malzemelerini yerinde görenler, gıdaların ancak hayvanların yiyebileceği kadar kalitesiz olduğunu söylüyor:

> ABD'nin Sudan'a yardım diye gönderdiği buğdayları gözlerimle gördüm. Sudan yönetimi, hem son derece kalitesiz olması dolayısıyla hem de kullanım süresi geçmiş olduğu için, bu buğdayların hayvanlara verilmesine karar vermiş. Acaba ABD, bu buğdayları Sudan'a göndermeseydi ne yapardı sorusuna verebileceğimiz tek cevap ya imha ederdi ya da hayvanlara yedirirdi şeklinde olacaktır. İşte ABD'nin ve batının sürekli propaganda malzemesi olarak kullandığı yardımların gerçeği bu. Yeni yönetim artık yardım alacağım diye baskıcı ülkelerin kapısını aşındırmıyor.[48]

Bir yandan da Sudan'ın "terörist bir devlet" olduğu, terörizmi desteklediği propagandası yapılıyor. Tüm bu propagandalar yoluyla Sudan'a da Somali benzeri bir askeri müdahale düşünülüyor. İslami rejime karşı girişilecek olan bu muhtemel saldırı, "insani yardım" gibi süslü sloganları ve "terörist bir yönetime karşı barışçı müdahale" gibi aldatıcı bahaneler kullanılarak yapılmak isteniyor.

ABD'nin Sudan'ı terörist ülke ilan etmesinde ortaya attığı diğer bir iddia, ülkenin güneyindeki insan hakları ihlalleri. Oysa az önce incelediğimiz gibi buradaki huzursuzluğun en önemli nedeni İsrail. Ayaklanmacılar İsrail'den ve Amerika'dan aldıkları destekle savaşı sürdürüyor ve Devlet Başkanı Ömer Beşir 'in silah bıraktıkları taktirde serbest bırakılacaklarını söylemesine rağmen bütün çağrıları cevapsız bırakıyorlar. Hasan Turabi geçtiğimiz yıllarda Vatikan'a giderek Papa ile görüşmüş ve güneydeki olayların Müslüman- Hıristiyan çatışması olmadığını, bölgedeki Hıristiyanların özgürlüklerinin kısıtlanmadığını anlatmıştı.

Buna karşın ABD hiçbir somut delil olmadan 1993 yılının Ağustos ayında Sudan'ı terörist ülke ilan etti. Bunun ardından Sudan'a ekonomik ambargo uygulandı, IMF ve Dünya Bankası'ndan gelen yardımlar kesildi, bölgeye silah ambargosu uygulaması getirildi. Avrupa Topluluğu'nun Lomi Anlaşmasına göre vermesi gereken 400 milyon dolarlık yardımı askıya alındı. Ayrıca Sudan'a yaptığı gıda sevkiyatı da kesildi.

Amerika'da Sudan'a karşı girişilen örtülü savaşın liderliğini ise doğal olarak, Yahudi lobisi yönetiyor. İsrail'in Amerika'daki en büyük lobi kurumu olan AIPAC, Kongre ve Beyaz Saray'ı Sudan'a karşı sürekli kışkırtıyor. En son olarak Yahudi lobisinin önemli isimlerinden Herman Cohen, Temsilciler Meclisi Dışişleri Komitesinde yaptığı konuşmada Sudan'ı "terörist yatağı" olarak tanımladı ve ülkede bir "insanlık trajedisi" yaşandığını öne sürerek müdahale istedi.

Çad Müslümanlarına Siyasi Tasviye, İç Savaş ve İsrail Bağlantısı

Çok az sayıda vahaya sahip dev bir çöl görümünde olan Çad, dünyanın en fakir bir kaç ülkesinden biridir. Kişi başına düşen yıllık gelir 80 dolar civarındadır. Ülkede çocuk ölümü oranı % 16 gibi ürkütücü rakamlardadır. Çad'ın tüm bu fakirliğinin üstüne, bir de son 20 yıldır süren politik istikrarsızlık eklendiğinde ortaya son derece dramatik bir tablo ortaya çıkmaktadır. Bu politik istikrarsızlık ülkenin ilk Devlet Başkanı François Tombalbaye'nin 1975 yılında bir suikaste kurban gitmesiyle başladı ve 1980 yılında başlayan iç savaş ile daha da kötü bir boyuta girdi.

Bu iç savaşın iki tarafı vardı: Bir tarafta ülkenin kuzeyindeki Müslümanlar yer alıyordu, diğer yanda da ülkenin güneyindeki Bantu bölgesinde yaşayan Hıristiyanlar ve yerel dinlere bağlı kabileler... Ancak bu iç savaş, çoğu Üçüncü Dünya ülkesinde olduğu gibi gerçek anlamda bir "iç" savaş değildi. Çünkü dış güçler aktif olarak taraf tutmaktaydılar. Bu dış güçlerin başında, her zaman olduğu gibi İsrail geliyordu. Yahudi devleti, kuzeyli Müslümanlara karşı güneydeki Bantuluları destekliyordu.

Aslında İsrail'in Çad'da Müslümanlara karşı giriştiği eylem, iç savaştan çok daha önceleri başlamıştı. Yahudi Devleti, Başkan Bombalbaye ile olan yakın ilişkilerini kullanarak, Çad'ın iç politika dengelerini etkilemeye ve Müslümanların yönetimdeki etkisini azaltmaya çalışmış ve belli ölçüde de başarılı olmuştu.

Olayın gelişimi ilginçti: Çad bağımsızlığını kazandıktan sonra, müslüman çoğunluğun yaşadığı ülkenin başına, eski sömürgeci Fransa ile sıkı bağlar içerisinde olan Çad İlerici Partisi 'den bir Hıristiyan getirildi. Daha sonra onaltı kişilik bir bakanlar kurulu oluşturuldu. 8 bakanlık Müslümanlara verilirken, diğer 8 bakanlıkta Hıristiyanlar ve ilkel kabile dinlerine bağlı gruplar arasında paylaştırıldı. Sayıları 2 milyona ulaşan Müslümanlarla, 800 bin kadar olan Hıristiyanlar arasında böylesine adaletsiz bir yetki dağılımı yapılması,

1959'da iktarı ele geçiren François Tombalbaye 1963'te İsrail Elçisinin ülkeye gelmesi nedeniyle gösterilen tepkileri bahane ederek kabinedeki Müslüman bakanları tasfiye ettirip tutuklatmıştı.

Müslümanlar tarafından tepki ile karşılandı. Tepki 1963 Martının başında gelişen bir olayla doruğa çıktı: Çad İsrail'le diplomatik ilişki kurmuştu ve ülkeye de bir İsrail elçisi gelmişti. Müslümanlar, Filistin davasına olan duyarlılıkları nedeniyle İsrail elçisine tepki göstermişlerdi. İsrail elçisinin ülkeye gelişinin sonuçları ise Müslümanların umduğundan da kötü oldu. Mısırlı yazar İmadüddin Halil, *Afrika Dramı* adlı kitabında, İsrail elçisinin icraatlarını şöyle anlatıyor:

1963 Mart ayında İsrail elçisi Çad'a geldiğinde Müslümanların kızgınlık ve öfkesi hat safhaya varmıştı. Bunun üzerine Baş Yargıç; Devlet Bakanları, Dışişleri Bakanı ve Adalet Bakanı ile İktidardaki Partinin sekreteriyle görüşmüş ve kendilerine hükümetin İsrail elçisini kabul etmesinin doğru olmayacağını bildirmişti. Çünkü aksi bir tutum Çad'daki Müslümanların diğer Arap İslam beldelerindeki kardeşleri arasında mevcut bağlantı ve ilişkilerine ters düşecekti. Bunu yetkililere anlatan Baş Yargıç, ayrıca İslam Kongresi toplantısı sırasında Kudüs'ü ziyaret ettiğini ve İsraillilerin Araplara yaptıkları eziyetleri bizzat üzüntüyle müşahede ettiğini ifade etmişti.Yetkililer bütün bunları Cumhurbaşkanına ileteceklerini ve İsrail elçisinin gelişine razı olmadıklarını anlatacakların vaad etmişlerdi.
Ertesi gün İsrail elçisi, Dışişleri Bakanı'nı ziyaret etmiş ama kendi protokolüne uygun olmayan soğuk bir havayla karşılanmıştı. Daha sonra Cumhurbaşkanını ziyarete gittiğinde, Dışişleri Bakanının kendine karşı takındığı tutumu olduğu gibi anlatmıştı. Bu durum karşısında başkan elçiyi teskin etmiş, işlerin en iyi biçimde yürütüleceğini belirtmişti. 22 Mart 1963'te Çad kabinesinde değişiklik yapılarak bütün Müslüman bakanlar görevden alınarak, yerlerine Müslüman olamayanlar atandı. Eski Dışişleri Bakanı ülke dışına sürgüne gönderildi, aynı gün Cumhurbaşkanı tarafından Baş Yargıç, Devlet bakanı, Adalet Bakanı ve Vatan Derneği Başkanı ve bir çok tanınmış şahsiyetin tutuklanması için emir verildi. Bunlar tutuklamalardan 35 gün sonra mahkemeye çıkarıldılar. Mahkemenin verdiği karara göre, Baş Yargıç görevden alınıp, asli vatandaş olmadığı gerekçesi ile sınırdışına sürülecek, bütün mallarına el konulacak ve diğer tutuklularında tutukluluğu devam edecekti.
Bu olaylardan sonra Cumhurbaşkanı, 'yürürlükteki düzeni yıkmayı amaçlayan İslami bir hareket'i su yüzüne çıkarıp, baskı ve şiddet yöntemleri uygulamaya başladı. Bu da 1.000 kişinin ölümüne ve binlerce kişinin yaralanmasına yol açan başarısız bir halk ayaklanmasına neden oldu. Bunun ardından formaliteyi uygulamaktan ibaret göstermelik bir mahkeme heyeti kuruldu. Burada İslami Hareketin liderleri ve eski bakanlar yargılandı. Müebbetle 15 yıl arasında değişen hürriyeti bağlayıcı hapis cezaları verildi. Çad'daki bu huzursuzluk ve hoşnutsuzluk havası günümüze kadar sürüp gelmektedir.[49]

Kısacası İsrail elçisi, ülkeye gelişine karşı çıkan Baş Yargıç, Devlet bakanı, Adalet Bakanı gibi Müslümanları "siyasi tasviye"ye uğratmış ve ardından da Müslümanlara karşı genel bir baskı politikası uygulatmıştı.

İsrail'in Çad Müslümanlarına karşı giriştiği savaş bununla kalmadı. Az önce de belirttiğimiz gibi Yahudi Devleti 1980'de başlayan iç savaşta da

Müslüman kuvvetler, İsrail tarafından desteklenen güneyli Hıristiyan gerillaları 1990 yılında bozguna uğrattı.

Müslümanların karşısında yer aldı. Bu iç savaşta kuzeyli Müslümanların lideri Goukouni Oueddi idi. İşin ilginç yanı ise güneyli Hıristiyan/putperest ittifakın başında da bir sözde Müslümanın, daha doğrusu "Müslüman kökenli" bir kişinin, Hissen Habré'nin yer alışıydı...

İsrail, CIA ile birlikte Habré güçlerini desteklemiş ve onlara Sovyet yapımı silahlar vermişti. 1983'de Çad'da İsrail askeri danışmanlarının bulunduğuna dair birkaç ayrı kaynaktan alınan raporlar yayınlandı. Ağustos 1983'de ise İsrailli askeri uzmanların, 2.500 Zaire askeriyle birlikte Habré güçlerini desteklemek üzere Çad'a geldiği ortaya çıktı. Fransız kaynaklarına göre, 1983-1984 çatışmalarında Çad'da 12 İsrail askeri danışmanı bulunuyordu ama Müslümanlar tarafından yakalanmamaları için 1984'de bölgeden uzaklaştırıldılar. Ariel Sharon, Ocak 1983'de Savunma Bakanlığı'ndan ayrılmadan hemen önce, Çad'a bir ziyaret yapmıştı. Hallahmi'nin yazdığına göre, bu ziyaret, İsrail'in Çad müdahalesini arttırmaya hazır olduğunun bir göstergesiydi.[50]

Ancak İsrail'in tüm bu çabaları olumlu sonuç vermedi. Çad iç savaşı, 1990 yılında Müslümanların zaferi ile sona erdi. İsrail'in desteklediği Hissen Habré ise beraberinde milyonlarca dolar olduğu halde, ülkeyi terketmek zorunda kaldı.

Kafkaslar ve Orta Asya'da İsrail-Rus İttifakı: Azerbaycan, Tacikistan ve Çeçenya Cepheleri

Son dönemlerde İslam dünyasının yeni cephelerinden biri de Kafkasya ve Orta Asya haline geldi. Sovyetler Birliği'nin dağılışının ardından bağımsızlıklarını kazanmaya başlayan Müslüman cumhuriyetler, kısa sürede Rus yayıl-

macılığı ile yeniden karşı karşıya kaldılar. Bu devletlerin bazıları bağımsız bir çizgi izlemeye çalıştı, ancak Rusya'nın çeşitli girişimleri ve "entrika"ları ile karşılaştı.

Bu arada bir yandan da İsrail, bu bölgeye yönelik son derece belirgin bir yakınlaşma politikası izlemeye başladı. İsrailli yöneticiler sözkonusu cumhuriyetlere geziler düzenlediler, o cumhuriyetlerin bazı liderleri de İsrail'de boy gösterdi. İsrail, "tarımsal işbirliği" gibi anlamlı bir yöntemle bu devletlere yaklaşırken, bir yandan da Mossad ajanı işadamı Shaul Eisenberg aracılığıyla bölgedeki uyuşturucu ticaretine de el atıyordu.

İsrail'in bölgeye yönelmesinin ardındaki temel etken ise bir takım ticari çıkarların ötesinde, asıl olarak stratejik hesaplardı. İsrail, önemli bir İslami potansiyele sahip olan eski Sovyet Cumhuriyetlerinin gerçek anlamda İslamileşmesinden ve bölgede radikalizasyondan çekinmişti. İsrail'in bu yöndeki hesapları zamanın Genel Kurmay Başkanı Ehud Barak tarafından açıkça dile getirilmiş, Barak, yeni cumhuriyetlerin "Müslüman" kimliğine atıfta bulunarak, yeni Müslüman cumhuriyetlerin doğmasının İsrail'in çıkarlarına uygun olmadığını söylemişti.[51] Dolayısıyla İsrail'in Orta Asya ve Kafkaslar'la ilgilenmesinin ardındaki asıl neden, bu ülkelerin İslami bir tarza kaymalarına engel olmaktı.

Bu durumda İsrail'in ve Rusya'nın hedefleri tam uyuşuyordu. Çünkü Rusya'nın da en korktuğu şey, yeni cumhuriyetleri İslam'a "kaptırmak"tı. Yitzhak Rabin'in Yeltsin ile 1993 yazında Moksova'da yaptığı ve ana konusu "İslam tehlikesi" olan görüşme de bu ittifakı sağlamlaştırmış, Rabin Yeltsin'i "radikal İslam konusunda yeterince duyarlı bulduğunu" açıklamıştı. Bu "anti-İslami" ittifakı ABD de onaylıyordu. 6. bölümde değindiğimiz gibi İsrail'in Amerikalı uzantılarından Henry Kissinger, "İslami radikalizm en şiddetli biçimde Rus çıkarlarına da aykırıdır. Dolayısıyla Washington Moskova ile işbirliği yapmalıdır" diyerek konuya açıklık getirmişti.

İsrail ile Rusya'nın çıkarlarının uyumlu olmasının yanında, bir de İsrail'in Rusya üzerindeki etkisi de önemliydi. Bu etkiye 6. bölümde değinmiş ve Moskova'daki güçlü Yahudi cemaatinin yönetim üzerindeki etkisine, Yeltsin'in Yahudi finansörlerine ve Jirinovski gibi "sayanim"e değinmiştik (sayanim: Gönüllü olarak Mossad'a çalışan diaspora Yahudileri).

Rusya ile İsrail'in İslam'a karşı kurduğu ittifak, ilk işaretlerini Tacikistan'da verdi. Sovyetler'in çöküşünün ardından bağımsızlığına kavuşan Tacikistan'da, kısa bir süre sonra ülke içinde güçlü olan İslami hareket iktidara geldi. Ancak Rus destekli eski komünistler 1992'nin son günlerinde Müslümanlara karşı kanlı bir saldırı başlatarak yeniden iktidara oturdular. İşin ilginç yanı, Rusya ile birlikte İsrail'in de komünistlerin yanında yer almasıydı. Müslümanlara karşı saldırıya geçen komünist birliklerinin içinde İsrailli askeri uzmanların bulunduğu ve İsrail silahlarının kullanıldığına ilişkin haberler o dönemde özellikle İslami basında sıkça yer almıştı.

İsrail'in Müslümanlara karşı Rusya ile birlikte desteklediği bir başka bölgesel güç ise Ermeniler'di. Azerbaycan topraklarının % 25'inden fazlasını işgal

eden ve bu işgal ettiği bölgelerde binlerce Azeri'yi katleden Ermeni ordusunun saflarında, *Turkish Daily News*'un haberine göre "İsrailli subaylar" da yer alıyordu.[52] Anlaşılan İsrail'in ilk Cumhurbaşkanı Chaim Weizmann'ın "Hür Ermenistan ve Yahudi Filistin'i Doğu'nun İslami hakimiyetine son verebilir" şeklindeki kehaneti, İsrailliler tarafından aktif bir stratejiye dönüştürülmüştü.

Kafkaslar'da Müslümanlara karşı açılan bir ikinci cephe ise halkının % 80'i Müslüman olan Çeçenya oldu. Sovyetler Birliği'nin dağılmasına rağmen bağımsızlığını kazanamayan ve Rusya Federasyonu sınırları yani Rus hegemonyası içinde tutulan Çeçenya, Aralık 1994'de bağımsızlığını ilan etti. Üstüne üstlük, Çeçen lideri Dudayev, bir "İslam devleti" kurmayı hedeflediklerini açıkladı. Çeçenya'nın İnguşlar, Tatarlar ve Dağıstanlılar'ı da yanına alarak Kuzey Kafkasya'da efsanevi Şeyh Şamil direnişini tekrar edecek bir İslami kalkan oluşturmasından korkan Rusya; tank dahil 2.000 zırhlı araç, 350 savaş uçağı, 400'den fazla füze bataryası ve 50 bin asker ile Çeçen topraklarına girdi. Rus birliklerinin Çeçenya'ya girerken yaptıkları insanlık dışı uygulamalara itiraz ederek istifa eden Rus generali Babiç'in bildirdiğine göre, Çeçenya'ya giren Rus ordusuna Yeltsin tarafından "karşılarına çıkacak tüm canlıları yok etme" emri verilmişti. Rusya bir yandan da Dudayev'e karşı muhalefet bayrağı açan Ömer Avtrukhanov adlı bir piyon bulmuş ve onu Dudayev'e karşı kullanmaya başlamıştı.

Çeçenya işgalinin görünmeyen yüzü ile ilgili önemli bir bilgiyi ise Çeçen Cumhurbaşkanı Cahar Dudayev'in özel temsilcisi Safita Murat verdi. Murat, "Yeltsin'in arkasında Yahudiler var" başlığıyla yayınlanan bir röportajda, Çeçenya'nın işgal edilmesi planının arkasında Moskova'daki güçlü Yahudi liderlerin yer aldığını ve Yeltsin'i bu konuda ikna edenlerin de sözkonusu Yahudiler olduğunu söylemişti.[53] Safita Murat'ın sözünü ettiği "Yahudiler"den birisi, Yeltsin'in Kafkasya ve Ortadoğu politikalarını belirleyen Dışişleri danışmanı Vitaly Naumkin'di. Mayıs 1995'te, Ankara'da, Graham Fuller'in ve İsrailli Dışişleri görevlilerinin de katıldığı Ortadoğu, Kafkaslar ve Orta Asya konulu bir konferansta konuşan Naumkin, Rusya'nın Çeçen direnişini kırmak için her türlü yolu kullanmaktan çekinmeyeceğini söylemişti.

Olayda yer alan bir başka Yahudi de Gürcistan lideri Şevardnadze oldu: Gürcü Yahudisi Şevardnadze, Rusya'nın Çeçenya'yı işgaline destek oldu. Çeçenya'ya yardım etmek isteyen Abhazlar'ın sınırdan geçmesini kasıtlı olan engelleyen Gürcü lideri, Rusya'nın kendi topraklarından Çeçenya'yı bombalamasına da zevkle izin vermişti.

İsrail'in Çeçenya'daki ilginç bir operasyonu da dikkat çekiciydi: Yahudi Devleti, Rus saldırılarının başlamasından iki ay kadar önce, Çeçenya'daki Yahudileri İsrail'e aktarmaya başlamıştı. Gizlilik içinde yürütülen harekat sonucunda, Rus saldırıları başladığında, İsrail'e gitmeyi reddeden az sayıdaki Çeçen Yahudisi dışında, ülkede Yahudi kalmamıştı. Haberi veren Yeni Yüzyıl "Yahudilerin büyük bölümü Ruslar Çeçenya'ya girmeden ülke dışına çıkarılır-

Çeçen Müslümanların yaşadıkları çileler.

401 bin 700 mülteci

Akit Gazetesi,Şubat 2001

Rus zulmünün Çeçenistan'daki 3 yıllık ağır bilançosu:

87 BİN Çeçen katledildi

Vakit Gazetesi, 22.05.2002

ken, 50 kadarı Grozni'de çarpışmalar başladıktan sonra güçlükle kaçabildi" diyordu.[54]

Bu kuşkusuz önemli bir bilgiydi: İsrail'in, Yahudileri Rus saldırısından iki ay önce tahliye etmeye başlamış olması, Rus saldırısından en az iki ay öncesinden haberdar olması anlamına geliyordu. Bu durum, Safita Murat'ın "Yeltsin'in arkasında Yahudiler var" şeklindeki açıklamasıyla yan yana geldiğinde ise ortaya daha anlamlı bir tablo çıkıyordu: Rus işgali, İsrail'in bilgi ve denetimi ile gerçekleştirilmişti.

Üstte saydığımız Tacikistan, Azerbaycan ve Çeçenya örnekleri, Yahudi Devleti'nin Orta Asya'daki İslami potansiyeli engellemek için kullandığı anti-islam güçleri destekleme ve kışkırtma yönteminin birer uygulamasıdır. Ancak İsrail bunun yanında bir ikinci yöntemi, seküler liderleri destekleme ve yönlendirme yöntemini de kullanmaktadır.

İsrail, Orta Asya'daki; Kazakistan, Kırgızistan ve Özbekistan gibi Türki Cumhuriyetler yakın ve ilginç ilişkiler kurdu. Ticari görünüm altında yürütülen bu ilişkilerin gerçek amacı ise Orta Asya'daki muhtemel bir İslami yükselişe karşı önlem alabilmek, bölgedeki seküler yöneticileri güçlendirip, onları İsrail'in müttefikleri arasında katabilmekti.[58]

Bosna-Hersek Dosyası

Önceki sayfalarda İslam dünyasının farklı bölgelerinde Müslümanlara yapılan saldırı ve baskılara değindik. Ancak kuşkusuz içinde bulunduğumuz dönemde İslam ümmetine yönelik en büyük saldırı, Bosna-Hersekli Müslümanlara karşı yapılan saldırıdır. Ülkedeki iç savaşın başladığı 1992 Nisanından bu yana öldürülen Bosnalı Müslüman sayısı 200 bini aşmıştır. 2 milyon insan evlerinden sürülmüş, 50 bine yakın Müslüman kadına tecavüz edilmiş, Sırp toplama kamplarına alınan Müslümanlar inanılması zor işkenceler görmüş, onbinlercesi sakat kalmıştır. İşin en çarpıcı yanı, Bosnalı Müslümanlarla, onlara bu vahşeti uygulayan Sırpların aynı ırktan olması ve aynı dili konuşmasıdır. Tek fark dindir. Diğer bir deyişle savaş tam anlamıyla bir din savaşıdır ve Bosnalı Müslümanlar, yalnızca Müslüman oldukları için saldırıya uğramışlardır.

Avrupa'nın tam ortasında yaşanan vahşette, Müslümanlar topluca katledilmiş, yurtlarından sürülmüş, işkenceye maruz kalmışlardır.

Sırp vahşeti!

Dokuz Sütun, 20.10.2004

Sırplar cami yaktı

Milli Gazete, 19.03.2004

Bosna'da yeni bir toplu mezar daha

Yeni Mesaj, 20.06.2003

Bosnalı Müslümanların tüm bu Sırp saldırganlığına karşı gösterdikleri direnç ise kuşkusuz bir kahramanlık örneğidir. Savaş patlak verdiğinde Sırplar, başlattıkları blitzkrieg sayesinde Müslümanları bir kaç haftada yok edeceklerini ya da süreceklerini hesaplamışlardı. Ama öyle olmadı. Başlangıçta hiçbir askeri gücü olmayan Müslümanlar, kısa sürede toparlandılar, Armija BiH'i (Bosna-Hersek Ordusu) oluşturdular ve hiç kimsenin ummadığı bir direnç gösterdiler.

Ancak burada savaşın ayrıntılarına girmeyeceğiz. Çünkü konumuz nedeniyle bizi burada asıl olarak ilgilendiren, Bosna-Hersek olayının Düzen'in içinde ne gibi bir yeri olduğudur. İsrailoğullarının global bozgunculuğu ile karşı karşıya olduğumuz şu dönemde, İslam ümmetine karşı girişilen bu en büyük saldırının da kuşkusuz bir anlamı vardır.

Önceki sayfalarda Müslümanlara karşı düşmanlık besleyen yerel güçlerin, gerçekte Düzen'in yerel müttefikleri olduğunu ve hepsinin de İsrail'le çok yakın bağlantıları olduğunu inceledik. Sırpların da benzer ilişkilere sahip olup olmadıkları, kuşkusuz önemli bir sorudur.

Sırp'ın hamisi siyonizm
'Öyleyse parçalayın tüm minareleri!'

Akit, 05.09.2001

Bu konuda belki de ilk söylenmesi gereken, Bosna-Hersek'teki saldırının global düzeyde stratejik önemi ve anlamı olduğudur. Bazıları Bosna-Hersek'te yaşananları, Soğuk Savaş'ın bitiminin ardından Doğu Avrupa'da doğan kaos ortamının etnik milliyetçilikle birleşiminin bir sonucu olarak algılamakta ya da öyle göstermeye çalışmaktadırlar. Oysa gerçek daha farklıdır. Bosna-Hersek'te yaşanan vahşet, planlı bir vahşettir. Sorumlusu ise yalnızca Sırplar değildir. Aksine, Sırplar "tetikçi"dirler; olayın arkasındaki "beyin" ise daha farklı bir yerdedir. Bu "beyin", Düzen'dir.

Aslında Sırpların tarihsel olarak Düzen'in taşeronluğu misyonu taşıdığını söyleyebiliriz. İngiliz Başbakanı Lloyd George, 8 Ağustos 1917 tarihli bir konuşmasında Sırpları "Kapının Bekçileri" olarak tanımlamış, "Sırplar her zaman Avrupa medeniyetini doğudan gelen saldırılara karşı korumak için ellerinden geleni yapmışlardır" demişti. Bu yorumdan hareketle İngiliz tarihçi R. G. D. Laffan, 1917 yılında The Serbs: The Guardians of the Gate (Sırplar: Kapının Bekçileri) adlı bir kitap yazmış ve Sırpların Osmanlı'ya karşı yürüttükleri mücadeleyi öve öve bitirememişti. Aynı kitap, 1989 yılında Amerika'da Dorset Press adlı yayınevi tarafından yeniden basıldı...

Bu noktada içinde bulunduğumuz dönemde Bosna-Hersekli Müslümanların neden Düzen tarafından hedef alındığını sorabiliriz. Bu durumda kar-

İngiliz Başbakanı Lloyd George, 1917 yılında Sırpları "Kapının Bekçileri" olarak tanımlamış, bu "kahraman ulus"un İslam dünyasından gelen saldırılara karşı Avrupa medeniyetinin bekçiliğini yaptığını söylemişti. İngiliz tarihçi R.G.D. Laftan da bu yorumdan hareketle yandaki "SIRPLAR: KAPININ BEKÇİLERİ" adlı kitabı yazdı.
Ve Sırpların "kapının bekçiliği" misyonu hiç değişmedi.

şımıza çıkan cevap, bu Müslüman toplumunun stratejik açıdan çok sakıncalı bir yerde olduğudur. Düzen'in, Samuel Huntington'ın ağzından, dünyanın bir "medeniyetler çatışması"na sahne olacağını ve en büyük çatışmanın da Batı ve İslam arasında geçeceğini ilan ettiğini biliyoruz. İşte Bosna-Hersek'in sorunu buradadır: Bu Müslüman toplumu, Batı'nın içinde İslam'ı temsil eden bir yabancıdır; Batı'nın gözünde bir tür "beşinci kol"dur. Yalnızca coğrafi açıdan değil, kültürel açıdan da böyledir.

Düzen'in, Batı aracılığıyla dünya üzerindeki en büyük Düzen-karşıtı tehlike olan İslam'la çatışmaya başladığı bir sırada, İslam ümmetinin en batılı temsilcisinin saldırıya uğraması bir tesadüf değildir. Bu saldırının, Bosna'da Aliya İzzetbegoviç önderliğinde bir "İslami yeniden doğuş"un yaşandığı sırada gerçekleşmiş olması da anlamlıdır.

Evet, Bosna'da yaşananlar bir tesadüf değildir. Bunun en iyi ispatı, Sırp saldırganlığının sahip olduğu stratejik ilişkilerdir. Çünkü dünyadaki diğer tüm anti-İslami hareketler gibi Sırplar da Düzen'in sahipleri ile çok yakın bağlantılara sahiptirler.

Sırp Saldırganlığının Tarihsel Arka planı

Bosna-Hersekli Müslümanlar, ilk defa katliamla yüzyüze gelmiyorlar. Bu Müslüman toplumu, Osmanlı İmparatorluğu'nun bölgedeki gücünün zayıflaması ve yerel anti-İslami güçlerin etkinlik kazanmasından, yani 19. yüzyılın

başından sonra, sürekli olarak saldırıya uğradı. Dolayısıyla, Bosnalı Müslümanların yaşadıkları acıların arkasında, Osmanlı'nın yıkılışını hazırlayan güçlerin büyük bir rolü vardı. Kitabın 2. ve 4. bölümlerinde Osmanlı'nın yıkılışının gerçek mimarını birlikte keşfetmiştik: Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasında kurulmuş olan İttifak. İttifak, İslam dünyasının en önemli gücü ve aynı zamanda da Vaadedilmiş Toprakların hakimi olan Osmanlı'yı yıkmak için farklı yöntemler kullanmıştı. Bunların en önemlilerinden biri, Osmanlı içindeki azınlıkları isyana kışkırtmak oldu. Bu azınlık isyanlarından ilki ve belki de en önemlisi, Sırp isyanıydı. İsyan önemliydi; çünkü Bosnalı Müslümanlara karşı girişilen ilk soykırım hareketini içeriyordu ve tamamen Yahudi önde gelenleri ve masonlar arasındaki İttifak'ın bir ürünüydü.

Sırp mason üstadı Zoran Nemeziç, Sırbo-Hırvatça dilinde yazdığı Masoni *U Jugoslaviji* 1764-1980 (Yugoslavya'da Masonlar 1764-1980) adlı kitapta, genel olarak tüm Balkan isyanlarında, mason localarının isyancıların yanında yer aldığını anlatıyor. Bunun en açık örneklerinden biri 1804 yılında patlak veren Sırp isyanıydı.

Sırp isyanı, Karayorgi ve Petar Icko adlı iki kişinin önderliğinde başlamıştı. İşin ilginç yanı, bu iki liderin de mason oluşuydu.[59] Sırp isyanının iki önderinin de mason oluşu kuşkusuz oldukça anlamlı bir bilgidir. Ancak bunu daha da anlamlı hale getiren bir bilgi daha vardır. Çünkü bu bilgi, isyanın İttifak'ın bir ürünü olduğunu açıkça ortaya koymaktadır: *Judaica*'nın yazdığına göre, Karayorgi ve Petar Icko önderliğinde yürütülen uzun Sırp isyanı boyunca, Belgradlı zengin Yahudiler, Sırp isyancıların silah ihtiyacını karşılamış, onlara Osmanlı ordusuna karşı kullanmak üzere büyük miktarda silah ve cephane temin etmişlerdir. Bu "Yahudi bağlantısı" sonra da sürmüş ve Belgrad Yahudi cemaatinin önde gelenlerinden Almoslino, Karayorgi'nin en yakın adamlarından biri haline gelmiştir.[60]

Masonlar tarafından yönetilen ve Yahudiler tarafından desteklenen bu ilk Sırp ayaklanması sırasında Bosnalı Müslümanlara yönelik ilk büyük katliam da gerçekleşti. Ünlü Sırp tarihçisi Stojan Novakoviç, "Türkler'in genel imhası"nın 1804'teki ayaklanma döneminde başladığını söyler. Bu "Türkler" Bosnalı Müslümanlar anlamına geliyordu. Boşnaklar, kendilerini yalnızca Müslüman oldukları için öldüren Sırp birliklerine "çete" diyorlardı. Zamanla Türkçe kökenli bu "çete" sözcüğü, Sırbo-Hırvatça'ya aktarılarak "Çetnik" haline dönüştü. O günden bu yana, Müslüman düşmanı silahlı Sırplar, "Çetnik" olarak tanımlanmaktadır.

Daha sonraki dönemde de Sırp milliyetçiliği ile masonluk arasındaki yakın bağlantı sürdü. Osmanlı, Karayorgi Ayaklanması'nı bastırmaya çalışırken, yeni bir Sırp ayaklanması da 1815'te Milos Obrenoviç önderliğinde başladı. Obrenoviç, 1815'te Sırp Prensi olarak tanındı. Daha sonra yerine oğlu Michael Obrenoviç geçti. Obrenoviç'in önemli bir özelliği, mason oluşuydu. İtalyan masonluğunun iki büyük üstadı ve Papa'ya karşı açılan savaşın iki büyük lideri olan Mazzini ve Garibaldi ile çok yakın dost olan Micheal Obrenoviç, ol-

dukça da yüksek dereceli bir masondu.[61]

19. yüzyılın ikinci yarısında Sırp milliyetçiliği iyice ırkçı bir temele oturdu. Bu ırkçı uyanışın önderliğini bazı Sırp entellektüeller çekiyordu. En dikkat çekici özellikleri ise istisnasız mason oluşlarıydı. "Sırp ulusal bilinci"nin uyanmasına öncülük eden Dositej Obradoviç ve Vuk Stefanoviç Karadziç, loca arkadaşıydılar.[62]

Bu dönemdeki en çarpıcı isim ise kuşkusuz Petar Petroviç Njegos'tu. Bir Karadağlı Ortodoks rahip ve aynı zamanda aristokrat olan Njegos, Sırp ırkçılığının en önemli tahrikçilerinden biri, hatta yerinde bir deyimle "Çetniklerin babası" olarak kabul edilir. Yazdığı savaş destanları, Sırp milli edebiyatının en ünlü örnekleridir. Önemli olan, bu destanların içinde fanatik bir Müslüman düşmanlığının körüklenmesidir. Njegos'un şiirleri arasında "camileri ve minareleri parçalayın", "Türkleşmiş olanları yok edin" gibi ifadelere rastlanır. Njegos'un Gorski Vijenac (Dağların Tacı) adlı ünlü şiiri, Bosnalı Müslümanlara yapılan bir katliamın övülmesinden ibarettir. Boşnak profesör Mustafa İmamoviç'in yazdığına göre, Njegos'un bu şiiri, daha sonra Sırplar ve Karadağlılar tarafından Müslümanlara uygulanan tüm soykırım ve baskılara ideolojik temel hazırlamıştır. Bu şiirin bir yerinde Njegos, Osmanlı sultanı IV. Murad'ı Kosova savaşının sonunda savaş alanında bıçaklayarak öldüren Milos Oblilic'e atıfta bulunarak şöyle der:

> Öyleyse parçalayın tüm minareleri ve camileri...
> Size sesleniyorum ey Milos Oblilic'in nesli,
> Taşıdığımız bu güçlü silahlar ve kana bulanmış inancımız ile.
> İyi olan kazanacaktır, çünkü Ramazan ve Noel, asla birarada yaşayamaz.

Njegos'un masonik bağlantıları da ilginçtir. Zoran Nemeziç, *Masoni U Jugoslaviji* 1764-1980'de Njegos'un mason olduğuna dair kesin bir belge olmadığını, ancak Vuk Stefanoviç Karadziç gibi masonlarla yakın arkadaşlığından yola çıkılarak büyük olasılıkla mason olduğunun söylenebileceğini yazıyor.[63] Ancak Nemeziç, daha da önemli bir bilgi aktarıyor:

> Bosna-Hersek'in 1908'de Avusturya-Macaristan dönemindeki ilhakından sonra, Sırp masonları, Macar masonlarından ayrılarak 'Sırbistan Yüksek Meclisi'ni kuruyorlar. Belgrad'da 'Hür Masonlar Evi' açılıyor. Bu locanın içi değişik resim ve sembollerle süslü. Balkon kısmında Dositej Obradoviç ve Petar Petroviç Njegos'un resimleri var.[64]

"Camileri ve minareleri parçalayın" emrini veren Njegos'un resimlerinin Belgrad locasının duvarlarını süslemesi kuşkusuz oldukça anlamlı bir işarettir (localara normalde portre asılmaz) ve masonluğun Sırbistan'daki anti-İslami gelenekle olan ilişkisini göstermesi açısından son derece önemlidir. Sırbistan localarının anti-İslami özelliğinin yanısıra bir de "Yahudi bağlantısı"na sahip olması ilgi çekicidir. Fransız mason Daniel Ligou, "Sırbistan'daki localarda, devlet adamlarından, Ortodoks kilisesi mensuplarına, hatta hahamlara kadar pek çok kişinin yer aldığını" yazmaktadır.[65]

Bu arada Belgrad locasının bu dönemlerde gösterdiği faaliyetlerin önemine dikkat etmek gerekir. Bu loca, oldukça önemli bir locadır ve masonluğun Osmanlı'nın yıkılmasında önemli rol oynayan Makedonya Risorta ve Veritas locaları ile birlikte Balkanlar'daki en önemli merkezlerinden biridir. Nitekim az önce değindiğimiz Sırp ırkçısı masonların Karayorgi, Petar Icko, Dositej Obradoviç, Vuk Stefanoviç Karadziç tümü Belgrad locasının üyeleriydiler. Locanın Osmanlı yönetimi sırasındaki siyasi hedefleri, Türk masonlarının yayın organı Mimar Sinan dergisinde şöyle vurgulanıyor:

> Belgrad Locası ile ilgili bilgiler... Dr. Levis'in raporunda yer alıyor. Raporda şöyle denilmekte: 'Belgrad'da, Hür Duvarcılar adını taşıyan gizli bir örgüt mevcuttur. Belgrad Locasının faaliyet yönü politiktir ve maksat ve gayelerine, mevcut durumu yıkmakla varmaya çalışır... Belgrad Locası, Balkanlardaki ana locadır. Vidin, Sviştov, Rusçuk, Varna, Niş locaları Belgrad Locasına bağlıdır. Bu yılın 5 Ağustos'unda Belgrad'da genel toplantı yapılacak ve bu toplantıya tüm bağlı localar delegeleri katılacaktır...
> Belgrad Locası, tüm ülkelerin devrimci kulüpleri ile devamlı temas halindedir... Radosavijeviç'in sözlerine göre, Belgrad locası, Peşte Hür Masonları ile de temastadır ve gayesi Belgrad'da iktidarı yıkmaktadır... Locanın 60 yaşlarındaki bir üyesi aynı düşünceye sahip birinin huzurunda, yakında Belgrad locasından büyük işler zuhur edeceğini ve bu işlerin bütün dünyayı şaşırtacağını ve sürpriz olacağını söylemiştir. Bu ifadeden locanın politik planları da sezilmektedir.[66]

Loca üyesi masonun "kehaneti" doğruydu. Gerçekten de Belgrad Locası'ndan "büyük işler zuhur etti"... Birinci Dünya Savaşı'nın ardından Yugoslavya topraklarında Sırp-Hırvat-Sloven Krallığı kuruldu. 1919'da, bu yeni Krallık'ta, "Sırpların, Hırvatların ve Slovenler'in Büyük Locası" ismiyle yeniden Belgrad locası oluşturuldu. Bu locanın, 1926 yılında bastığı, yalnızca loca üyelerine mahsus ve içinde locada alınan kararların, kabul edilen prensiplerin bulunduğu kitapçık, masonların Bosna-Hersek'te yaşayan Müslümanlardan dolayı o dönemlerde duydukları rahatsızlığı gösteriyordu. *Maçonnique De Belgrade - Compte Rendu Officiel* başlıklı kitapçıkta, masonik idealler açısından Krallık sınırları içindeki şartları inceleyen locanın, Boşnaklara özel bir ilgi gösterdiği görülüyordu:

> Masonik hedef ve ideallerin tesisi için uygun olmayan şartların göz önünde bulundurulması gerekir... Bölgedeki Müslüman nüfus, bu şartların en önemlisini teşkil etmektedir. Bu toplumun güçlenmesi ve baskın bir yapıya kavuşması, masonik idealler açısından, Belgrad Locası'nın oluşmasından şiddetle kaçınması gereken bir durumdur. Böyle bir durumun oluşmaması için azami özen gösterilmelidir.[67]

Belgrad locasının politik hedefleri olduğu ve bu hedeflerin de Sırp milliyetçiliği ve Müslüman düşmanlığı üzerine oturduğu, I. Dünya Savaşı'nın kıvılcımı sayılan Saraybosna suikastinde de açıkça belli olmaktır. Suikast, "Büyük Sırbistan" rüyaları gören ve Bosna-Hersek'i Avusturya-Macaristan egemenliğinden çıkarıp, Sırp hegemonyası altına almak isteyen Gavrilo Princip adlı bir mason tarafından gerçekleştirilmişti. Zoran Nemeziç, Avusturya Arşıdükü'nü

19. Yüzyılda hızla gelişen Sırp milliyetçiliğinin mason localarıyla olan ilişkisi, 1914'teki Saraybosna suikasti ile iyice tescillenmiş oluyordu. Avusturya-Macaristan veliahtını vuran Gavrilo Princip ve suç ortakları, Belgrad locasına kayıtlıydılar. Daha da önemlisi, suikasti Fransa Büyük Locası'nın (Grand Orient) bilgi ve desteği ile gerçekleştirmişlerdi. Üstte, Arşıdük'ün vurulmasından hemen sonra Bosna polisi tarafından yakalanan suikastçilerden biri.

vuran Princip'in Belgrad Locasına bağlı bir mason olduğunu ve ayrıca Fransız Büyük Locası (Grand Orient) ile de ilişki içinde olduğunu yazmaktadır.[68] Fransız yazar Henry Coston yalnızca Princip'in değil, onun bağlı olduğu Kara El adlı ırkçı Sırp örgütünün de mason localarıyla ilişkili olduğunu, hatta örgütün liderlerinin çoğunun mason olduğunu bildirmektedir.[69]

İngiliz tarihçi Michael Howard da Saraybosna suikastçilerinin masonlukla ilgisine değinir. Yaygın bir görüşe göre, Sırp milliyetçisi Kara El örgütünün temsilcileri, Ocak 1914'de Toulouse'daki St. Jerome Oteli'nde Fransız masonluğunun önde gelen isimleri ile gizlice görüşmüşler ve bu toplantıda Avusturya-Macaristan Arşıdükü'ne yapılacak suikast kararlaştırılmıştı. Suikastin amacı, Avusturya-Macaristan'ı Sırbistan'ı işgale zorlamak ve topyekün bir savaşın fitilini ateşlemekti.[70] Arşıdükü vurmak için seçilen ve aralarında Gavrilo Princip'in de yer aldığı kadronun ortak özelliği ise veremli olmalarıydı; ancak çok az ömürleri kalmıştı ve bu nedenle özel olarak seçilmişlerdi. Kendilerine verilen emirlerin başında ise yakalandıkları takdirde arsenik içerek intihar etmeleri vardır.

Buraya kadar incelediğimiz bilgiler bize açık bir gerçeği göstermektedir:

Sırp ırkçılığı ve ona bağlı olarak gelişen İslam aleyhtarlığı ile masonluğun çok yakın ilişkisi vardır. Sırp ırkçılığının temsilcisi olan Çetnik hareketi, localarda örgütlenmiş ve zaman zaman da Yahudilerden destek almıştır. Bu yargının ne denli doğru olduğunu gösteren çok açık bir örnek ise II. Dünya Savaşı yıllarında yaşanmıştır.

Mihailoviç'in Çetnikleri ve Katledilen 100 Bin Müslüman

Az önce de değindiğimiz gibi Türkçe "çete" sözcüğünden türemiş olan Çetnik hareketi, ilk Sırp isyanı ile birlikte 19. yüzyılın başlarında doğdu. Bir süre sonra Çetnik kavramı, Sırpların zihninde kendi ulusal haklarını savunan şoven bir efsane olarak yerleşti. Her istikrarsızlık ortamında Sırp ırkçıları bu Çetnik gruplarını yeniden kurdular. Osmanlı bölgeden çekildikten sonra (1878) Çetniklerin Osmanlı'ya olan nefreti, Bosnalı Müslümanlar üzerinde yoğunlaştı. Bosna-Hersek'teki Müslüman köylerine onyıllar boyunca düzenlenen saldırıların sorumluları Çetnikler'di.

Ancak kuşkusuz Çetniklerin bir siyasi ve askeri güç olarak ilk kez ortaya çıktıkları ve dünya tarafından farkedildikleri dönem, II. Dünya Savaşı yıllarıydı. Bu dönemde Yugoslavya İtalyan ve Alman orduları tarafından işgal edildi. İtalya, Hırvatistan ve Bosna-Hersek'i içine alan "Bağımsız Ustaşa Hırvat Devleti" adı altında kukla bir devlet kurdu. Alman orduları ise Sırbistan'ı işgal ettiler. Ancak işgalci güçler ülkede güçlü bir denetim kuramadılar ve önemli bir iktidar boşluğu doğdu. İşte bu ortam içinde Çetnikler Güney Sırbistan ve Karadağ'da yeniden örgütlendiler ve etkili bir gerilla hareketi başlattılar. Liderleri, Yugoslav ordusunda albay olan, ancak sonradan kendisine "general" rütbesi veren Draza Mihailoviç'ti.

Çetnikler, sözde Alman ve İtalyan işgaline direnmek için örgütlenmişlerdi; oysa bu bir aldatmacaydı. Gerçek hedefleri, savaşın getirdiği karışıklık ortamından yararlanarak düşledikleri "Büyük Sırbistan"ın etnik altyapısını kurmaktı. Bu "Büyük Sırbistan", Çetnik ideologları tarafından "Homojen Sırbistan" olarak da tanımlanıyordu. Yani ülkedeki tüm Sırp-olmayan unsurların ortadan kaldırılması amaçlanıyordu. Bu Sırp-olmayan unsurların en önemlisi ise Çetniklerin geleneksel hedefleriydi; Bosnalı Müslümanlar. Nitekim savaş dönemi boyunca, Çetnikler, yaklaşık 100 bin Müslümanı sistemli bir biçimde katlettiler.

San Francisco Devlet Üniversitesi'nde ekonomi profesörü olan Yugoslav asıllı Jozo Tomasevich'in yazdığı *The Chetniks: War and Revolution in Yugoslavia,* 1941-1945 (Çetnikler: Yugoslavya'da Savaş ve Devrim, 1941-1945) adlı kitap, Çetnik hareketi hakkında yapılmış en iyi çalışma olarak kabul edilir. Tomasevich, 500 sayfayı aşan kitabında, Mihailoviç'in önderliğindeki Çetnik gerillalarının sürdürdüğü savaşı, Müslümanlara karşı düzenledikleri saldırıları ve Çetnikler'in ilginç bağlantılarını gözler önüne sermektedir.

Tomasevich'in kitabında verdiği bilgiler arasında ilk dikkati çeken, Çetniklerin az önce sözünü ettiğimiz "Büyük Sırbistan" hedefidir. Tomasevich, Çetniklerin hem müttefikler (İngiltere ve ABD gibi) hem de Alman ve İtalyan orduları ile iyi geçinerek, "Büyük Sırbistan" mantığına uygun yeni bir Yugoslavya kurmayı hedeflediklerini bildirir. Nitekim Çetnikler, savaş boyunca büyük güçlerin hepsiyle değişik ittifaklar kurmuşlardır. İlk önce İngiltere Çetnikler'e silah yardımı ve propaganda desteği vermiş, savaşın sonlarına doğru

da Amerikalılar Çetnikler'e büyük yardımlar yapmışlardır. Bunun yanısıra, Tomasevich, Çetniklerin sözde savaştıkları İtalyan ve Alman birlikleri ve Hırvat Ustaşa Devleti ile de ittifaklar kurduklarını bildirir. Ancak Çetniklerin kesin olarak düşmanlık besledikleri iki grup vardır: Birisi, faşist yapılarından doğan anti-komünist çizgileri nedeniyle düşman oldukları Tito'nun Partizanlarıdır. Ötekisi ise "Homojen Sırbistan"ın en büyük engeli olarak gördükleri ve dinleri nedeniyle nefretlerini çeken Bosna Müslümanlarıdır.

Mihailoviç'in Karadağ'daki Çetnik komutanları Lasic ve Djurisic'e yolladığı bir mektupta verdiği emirler dikkat çekicidir. Çetnik lideri, mektupta bugün sıkça duyduğumuz "etnik temizlik" ifadesini kullanarak şöyle demektedir:

> Mücadelemizin amacı, Majesteleri Kral II. Peter'in (sürgündeki Sırp Kralı) önderliğinde, Büyük Sırbistan'ı kurmak ve onu etnik yönden temiz hale getirmektir. Bunun için... devlet sınırları içindeki tüm yabancı milletlerin temizlenmesi, Sancak ve Bosna-Hersek bölgelerindeki Müslüman nüfusun temizlenmesi gerekmektedir.[71]

Tomasevich kitabında Çetniklerin Müslümanlara karşı uyguladığı sözkonusu "etnik temizlik" operasyonunu anlatır. Buna göre, "Çetniklerin geleneksel düşmanı" olan Bosna-Hersek ve Sancak Müslümanları, 1943 yılından itibaren yoğun Çetnik saldırılarına maruz kalmışlardır. Bundan önce, 1941 ve 1942 yıllarında Güney Bosna'daki Müslüman şehirlerinin bir kısmı Çetnikler tarafından basılmış ve kaçabilenler hariç tüm halk katledilmiştir. Foça şehri, en büyük katliamlardan birine sahne olmuştur. Ocak ve Şubat 1943'de ise Sancak ve Güney Bosna'ya yönelik Çetnik saldırıları büyük bir artış kaydetmiştir. Çetnik kayıtlarında bu dönemlerde Müslümanlara yönelik "temizleme hareketleri" yapıldığı yazılıdır. Çetnik kumandanlarından Albay Djurisic'in verdiği raporlara göre, yalnızca 1943'ün Ocak ayında, 33 Müslüman köyü yakılmış, 400 Müslüman savaşçı (Müslümanların Çetnikler'e karşı oluşturdukları savunma birliklerine bağlı savaşçılar) 1.000'in üstünde de Müslüman kadın ve çocuk Çetnikler tarafından öldürülmüştür. Raporlar, Çetniklerin çoğu kez bıçakla (boğazlayarak) öldürmeyi tercih ettiklerini bildirmektedir. Şubat ayında öldürülenlerin sayısı daha da fazladır: Djurisic'in 13 Şubat tarihli raporuna göre, 1200 Müslüman savaşçı ve 8.000 bin Müslüman sivil (kadın, çocuk ve yaşlı) Çetnikler tarafından katledilmiştir. Ayrıca Çetnikler girdikleri tüm Müslüman köylerindeki malları yağmalamışlardır. Çetnikler bu saldırıların birer karşı-saldırı olduğunu söylemişlerdir, oysa Tomasevich'in de yazdığı gibi bu bir yalandır: Çetnikler tamamen "etnik temizlik" amaçlı bir katliam uygulamış ve kadın, çocuk ayrımı yapmamışlardır.[72]

Boşnak tarihçi Mustafa İmamoviç, *A Survey of the History of Genocide Against the Muslims in the Yugoslav Lands* (Yugoslav Topraklarında Müslüman Katliamının Tarihçesi) adlı çalışmasında, Çetnik saldırıları sonucu ölen Müslümanların sayısının 100 bine yakın olduğunu ve bu ölümlerin hemen

Aslı Belgrad'daki Askeri Tarih Enstitüsü'nde yer alan, Çetniklerin hayalindeki "Büyük Sırbistan" haritası, Haritada, Sırbistan "Büyük Sırbistan"a dönüşerek tüm Bosna-Hersek, Kosova ve Makedonya'yı yutmuş durumda. Hırvatistan'ın da büyük kımı Sırp egemenliğine bırakılmış. Bunun yanısarı, Macaristan, Romanya, Bulgaristan ve Arnavutluk'tan da bazı toprak aktarmaları yapılmış. İşte Çetniklerin geleneksel hedefi, bu coğrafya üzerinde "etnik yönden temiz" bir Büyük Sırbistan yaratmaktır.

hepsinin, bombalama gibi savaş operasyonlarıyla değil, terörizm yoluyla gerçekleştiğini (yani Çetniklerin Müslümanları tek tek öldürdüklerini) söylemektedir. Ölen Müslümanların sayısı, genel Müslüman nüfusunun % 8'ini aşmaktadır, ki bu oran, diğer Yugoslav halklarının II. Dünya Savaşı sırasındaki kayıplarından oran olarak çok daha fazladır. Çetniklerin o dönemde Müslüman kadınlara sistemli bir biçimde tecavüz ettikleri ise bilinen bir başka gerçektir.

Çetniklerin II. Dünya Savaşı sırasında Müslümanlara karşı giriştikleri bu katliam, tarihte İslam ümmetinin karşı karşıya kaldığı saldırılardan biridir. Ve bu katliam da, ümmete yönelen diğer saldırılar gibi yerel güçlerin düzenlediği bağımsız bir saldırı değildir. Aksine, bu katliamın arkasında da Düzen vardır.

Çetnik Vahşetinin Görünmeyen Yüzü: Masonik İlişkiler ve Kudüs Bağlantıları

Önceki sayfalarda Sırp ırkçılığının mason localarıyla içiçe geliştiğini ve Yahudilerden de stratejik destek aldığına değinmiştik. Zaten kitabın bir önceki bölümünde gördüğümüz gibi hiçbir ırkçı ve faşist hareket, sözkonusu güçlerden, yani İttifak'tan bağımsız değildir. Sırp ırkçılığının, Sırp faşizminin en saf örneği olan Çetnik hareketi de kuşkusuz bu genel kurala uygundur.

II. Dünya Savaşı sırasındaki Çetnik vahşetinin masonlukla ilgisini araştırmak için ilk yapılması gereken, Çetnik lideri Mihailoviç'e daha bir yakından bakmaktır. Bunu yaparken ilginç bir gerçekle karşılaşırız. Mihailoviç'in adı, Fransız mason Daniel Ligou'nun "Masonlar Sözlüğü"nde geçmektedir:

> Draza Mihailoviç (1893-1946): Mason Sırp gerilla lideri. İtalyan Mason Dergisi Hiram, Draza Mihailoviç'in mason olduğunu yazmaktadır. İtalya Büyük Locası'nın bir organı olan bu dergideki yazıyı Birader Salvador Loi, 1980 Eylül tarihli, 5 numaralı dergide yayınlamıştır.[73]

Yani 100 bin Müslümanın ölüm emrini veren Çetnik lideri, masondur. Daniel Ligou, kitabının bir başka yerinde daha da çarpıcı bir bilgi verir ve "Yugoslavya'nın savaşa girmesinden sonra ülkedeki masonların Draza Mihailoviç önderliğinde birleştiğini" yazar.[74] Mihailoviç'in önderliğinde birleşenler, Çetnikler'dir ve dolayısıyla "Masonlar Sözlüğü"ndeki bilgiden, Çetniklerin mason olduğu sonucu çıkmaktadır.

Evet, gerçek budur. Aynı konuyu, daha ayrıntılı bir biçimde, *Masoni U Jugoslaviji* 1764-1980 (Yugoslavya'da Masonlar) adlı kitabın yazarı Zoran Neneziç de yazmakta ve başta Mihailoviç olmak üzere Çetnik liderlerinin mason olduğunu bildirmektedir:

> Draza Mihailoviç, II. Dünya Savaşı yıllarında Sırp direnişini örgütlediğinde dikkati çeken, çok sayıda masonun Mihailoviç'in yanında yer almasıydı. Bu masonlar arasında özellikle Çetnik ideologları Dragica ve Stevan Moljevic'in adı geçmektedir... Ayrıca 1944 yılında Çetnik Milli Merkez Komitesi Genel Sekreterliği'ne sicilli bir mason olan Duro Durovic seçilmiştir.[75]

Zoran Nemeziç, mason Çetnik ideologlarının özellikle ikisine dikkat çekiyor: Dragica Vasic ve Stevan Moljevic. Gerçekten de bu ikisi son derece önemli isimlerdi: Müslümanların etnik temizliğe tabi tutulması fikri, Vasic ve Moljevic tarafından geliştirilmiştir. Mustafa İmamoviç, bu iki Çetnik ideoloğunun etnik temizlik teorisini geliştirdiğini anlatır ve Moljevic'in, "Homojen Sırbistan" adlı bir makalesini ve kendisiyle aynı görüşü paylaşan Dragica Vasic'e Şubat 1942 yılında yazdığı mektubunda, "ülkenin tüm Sırp-olmayan elementlerden temizlenmesi" gerektiğini söylediğini not eder. Moljevic-Vasic ikilisi, Müslümanların ya imha ya da sürgün edilmesi gerektiğini düşünmektedirler. İmamoviç'in yazdığına göre, Draza Mihailoviç'in Çetnikler'e verdiği Müslümanlara yönelik katliam emirleri, Moljevic ve Vasic'in teorik çalışmalarına dayanmaktadır.

Ve bu iki Çetnik ideoloğu, Zoran Nemeziç'in bildirdiğine göre, Belgrad Locası'na kayıtlıdırlar.[76] Yani az önce politik hedeflerini incelediğimiz, "Balkanların ana locası" sayılan, duvarlarında Njegos resimleri bulunan ve Müslümanların ezilmesi gerektiği yönünde kararlar alan Belgrad Locası'na...

Tüm bunlar, Çetnik hareketinin tamamen masonik bir hareket olduğunu göstermektedir. Müslümanlara karşı global bir savaş açan örgütün Balkanlar'daki temsilcisi, Çetnikler'dir.

Olayı daha da ilginç hale getiren bir diğer nokta ise İttifak'ın öteki kanadının, yani Yahudilerin de Çetniklerin yanında (ya da arkasında) yer alışıdır.

Bu konuyla ilgili bazı bilgiler, Çetnik yanlısı Sırp yazar Radoje Vukcevic'in yazdığı *General Mihailovich: First Guerilla Leader in W. W. II* (General Mihailoviç: II. Dünya Savaşı'ndaki İlk Gerilla Lideri) adlı kitapta yer almaktadır. Chicago'daki "Njegos" adlı "Sırp Tarih ve Kültür Derneği"nin yayınladığı ve içinde Mihailoviç'e övgüler düzülen kitapta, Çetniklerle Yahudiler arasındaki olağanüstü yakın ilişkilere de değinilir. Buna göre, Mihayloviç'in Çetnik birliklerinde özellikle komuta kadrosunda çok sayıda Yahudi yer almıştır. Yazar, bu ilişkinin Sırplar ve Yahudiler arasındaki geleneksel dayanışmanın bir uzantısı olduğunu söyler. Yazdığına göre, Yahudiler savaştan önce de Sırp ordusunda yüksek rütbelere ulaşmışlardır. Savaş sırasında ise Sırbistan'daki Yahudiler Mihailoviç'in birlikleri tarafından korunma altına alınmışlardır.[77]

Çetnik-Yahudi ilişkisine, *The Universal Jewish Encyclopedia* da değinir. Çetnik saflarında çok sayıda Yahudinin yer aldığını bildiren ansiklopedi, bir de Çetnikler arasında yalnızca Yahudilerden oluşan özel bir "Yahudi Tugayı" (Jewish Brigade) kurulduğunu yazmaktadır.[78]

Çetniklerin bir de oldukça ilginç bir "Kudüs bağlantısı" vardır. Jozo Tomasevich, *The Chetniks*'te, Çetniklerin Kudüs'te "Karayorgi" adlı bir radyo istasyonu kurduklarını yazar.[79] Bu fikir, Tito önderliğindeki Partizanlar'ın Sovyetler Birliği'nde kurdukları "Hür Yugoslavya" adlı radyonun propaganda yayınlarına başlaması üzerine gündeme gelmiştir. Komünist Partizanlar'ın radyo istasyonlarını Sovyet topraklarında kurmuş olması doğaldır; Yahudi destekli bir masonik hareket olan Çetnikler'in radyo istasyonlarını Kudüs'e kurmuş olmaları da aynı oranda doğal gözükmektedir. Tomasevich'in bildirdiğine göre, 27 Kasım 1942'de yayına başlayan istasyon, yoğun bir Çetnik propagandası yapmıştır. Bugün "Karayorgi" istasyonunun arşivleri hala Kudüs'tedir.

Bir başka "Kudüs bağlantısı"na ise Çetniklerin sürgündeki gerçek lideri sayılabilecek olan Kral II. Peter sahiptir. Alman ordularının Sırbistan'ı işgalinin ardından ülkeyi terkederek İngilizler'e sığınan Kral, önce Atina'ya daha sonra da Kudüs'e götürülmüş ve uzunca bir süre burada kalmıştır.[80]

Bir başka ilginç Çetnik-Yahudi bağlantısı ise propaganda yönündedir. Tomasevich, Çetnikler'in savaş yıllarında Amerika'da destek aramak için yaptıkları temaslardan söz eder. Bu temasların bir kısmı başarılı olmuş ve Çetnikler, Amerika'daki bazı çevrelerin desteğini kazanmışlardır. Bu desteğin en çarpıcı örneği ise Hollywood'un ünlü film şirketi Twentieth Century-Fox'un 1942

yılının ikinci yarısında çevirdiği *The Chetniks* adlı propaganda filmidir. Film, Tomasevich'in dediğine göre, tam anlamıyla bir Çetnik propagandasıdır.[81] İşin en çarpıcı yanı ise Twentieth Century-Fox şirketinin kimliğidir: William Fox adlı bir Yahudinin kurduğu Fox film şirketinin 1935'de bir başka Yahudi şirketi olan Twentieth Century ile birleşmesinden doğan şirket, ilerleyen yıllarda da Joseph Schenck ve Darryl F. Zanuck adlı iki Yahudi tarafından yönetilmiştir. Bir başka deyişle, Çetnik propagandası yapmak için film çeviren şirket, tam anlamıyla bir "Yahudi şirketi"dir.

Çetnikler'in Amerika'da kurdukları başka "judeo-masonik" bağlantılar da vardı. Mihailoviç, İngiltere'den aldığı desteğin 1943 yılından itibaren zayıflaması üzerine, Washington'a yöneldi. Çetnik liderinin Washington'da dostlar bulması zor olmadı, çünkü masonik bağlantıları ona oldukça yardımcı olmuştu. Çetnikler'e Amerikan askeri yardımı yapılmasına karar veren ve bu konuda Başkan'ı da ikna eden kişi, Amerikan gizli servisi OSS'nin ünlü şefi William Donovan'dı. (OSS-Office of Strategic Service: ABD'nin CIA kurulmadan önceki gizli servisi). Donovan, Mihailoviç'e destek vermekte tereddüt etmemişti, çünkü kendisi de Çetnik lideri gibi masondu.[82] Donovan, ayrıca aynı Çetnikler gibi önemli Yahudi bağlantılarına sahip bir isimdi. OSS şefi, 6. bölümde de değindiğimiz gibi Rockefeller ve Rothschild gibi Yahudi sermayedarların adeta kiralık adamıydı.

Sırp yazar Radoje Vukcevic, *General Mihailovich* adlı kitabında, OSS'nin Donovan'ın emri üzerine Çetnikler'e havadan silah, cephane ve yiyecek yardımı yaptığını, hatta silah ve erzak dolu paketlerin üzerine Başkan Roosevelt'in "Mihailoviç'e ve onun cesur savaşçıları Çetnikler'e selamlarını yollayan bir mesajı"nın yapıştırıldığını yazıyor.[83]

Amerika'nın Çetnikler'e yaptığı bu yardımın nedeninin, anti-komünist ideolojiye sahip Çetnikler'in Tito'nun Partizanları ile savaşması olduğu söylenebilir. Ancak bu yine de Amerikalıların Çetnikleri Müslümanlara karşı silahlandırmış oldukları gerçeğini değiştirmez. O dönemde Amerikan ordusunda subay olan George Musulin "Mihailoviç'in gerilla hareketinde hiçbir şey Amerika'nın bilgisi dışında ya da işbirliği olmadan gerçekleşmezdi" demektedir.[84] Dolayısıyla Amerikalıların, Çetnikler'e verdikleri silahların Müslümanlara karşı da kullanıldığını bilmemeleri sözkonusu değildir. Amerikalılar, Çetnikleri hem Partizanlara hem de Müslümanlara karşı silahlandırmışlardır.

Çetniklerin Amerikalı "birader"lerinden gördükleri takdirin en açık örneği, ABD'nin mason Başkanı Truman'ın 1948'de Mihailoviç'in anısına verdiği madalyadır. Truman yapılan madalya töreninde 100 bin Müslümanı "etnik temizliğe" tabi tutan Mihailoviç'i bir "demokrasi kahramanı" ilan etmiştir.

Bugünün demokrasi kahramanları ise kuşkusuz Miloseviç ve Karadziç'tir.

Mihailoviç'ten Miloseviç'e Uzanan Çetnik Mirası

Mihailoviç ve adamlarının II. Dünya Savaşı döneminde sahip oldukları bağlantılar, Sırp ırkçılığının ve onun para-militer temsilcisi olan Çetnikler'in tamamen masonik bir yapıya sahip olduğunu ve Yahudi önde gelenleriyle gele-

neksel bir yakınlık içinde olduklarını gösteriyor. Bu durumda Çetnikler'in, önceki sayfalarda incelediğimiz radikal Hindular, Güney Sudanlılar, Filipin terör timleri gibi Düzen tarafından kullanılan bir yerel anti-İslami güç olduğunu söyleyebiliriz. Bu nedenle, Çetnik hareketinin hangi dönemine baksak, mutlaka masonlukla ve Yahudi önde gelenleriyle çok yakın ilişki içinde olduğunu görebiliriz. 1804'deki ilk Sırp isyanından II. Dünya Savaşı dönemine ve oradan da günümüzde yaşanan vahşete kadar uzanan bu kural, asla değişmemektedir.

Bugün Bosna-Hersekli Müslümanlara yönelen Sırp saldırganlığı, Tito'nun 1980'deki ölümünden sonra yükselişe geçen Sırp ırkçılığının bir sonucudur. Sosyalist Yugoslavya ideolojisi ölürken, yerine ırkçılık, özellikle de Sırp ırkçılığı güçlenmeye başlamış, Çetnik psikolojisi yeniden hortlamıştır. Bu periyod içinde dikkat çeken bir iki önemli aşama vardır. Bunlardan birisi, 1986 yılında Sırp Bilimler ve Sanatlar Akademisi tarafından yayınlanan ünlü Memorandum (muhtıra)dır. Mihailoviç ve diğer Çetnik ideologlarının 1940'lı yıllarda öne sürdükleri fikirlerin kopyası niteliğindeki Memorandum, Sırpların Yugoslavya'nın en büyük ulusu olduğunu, ancak bu büyüklüklerinin tanınmadığını, aksine Müslüman ve Hırvatların Sırplar aleyhinde "komplolar" düzenlediğini ilan etmişti. Memorandum'da ayrıca tüm Sırpların ortak bir sınır içinde birleşmesi, yani daha kısacası bir "Büyük Sırbistan" kurulması da isteniyordu. Memorandum'u kaleme alanlar arasında sonradan Yeni Yugoslavya Cumhurbaşkanı olacak olan Dobruca Cosiç ve Sırp terörünün bir numaralı sorumlusu Sırbistan Devlet Başkanı Slobodan Miloseviç de vardı.

Ancak Sırp ırkçılığının yeni yükselişinde büyük önemi olduğuna kuşku olmayan bu Memorandum, yeni bir belge değildi; 1937 ve 1939 yılında Sırp ideologlar tarafından yazılmış olan iki eski memorandumun adeta bir kopyasıydı. Bu iki memorandumun yazarları ise önemli isimlerdi. 1937'deki, 1914'de Avusturya Macaristan veliahtına suikastte bulunan gruba dahil olan ve daha sonra Sırp Bilimler ve Sanatlar Akademisi üyesi seçilen Vasa Cubrilovic adlı "Çetnik ideoloğu" sayılabilecek bir Sırp tarafından hazırlanmıştı. 1939'daki ikinci memorandum ise yine Akademi üyesi olan ve daha sonra alacağı Nobel Edebiyat Ödülü ile ünlenen İvo Andric tarafından hazırladı. Andriç, yazdığı bu deklarasyonda, bütün Sırpların tek bir ülkede, "Büyük Sırbistan"da toplanmalarını ve bunun için de Kuzey Arnavutluk'un işgal ve ilhak edilmesini savunmuştu.

İlginç olan bu iki Memorandum yazarının kimlikleriydi: İkisi de masondu. Zoran Nemeziç, *Masoni U Jugoslaviji* 1764-1980'de her ikisinin de masonluğunu bildiriyor.[85] Kitapta bildirilen bir diğer nokta da, İvo Andriç'in Belgrad locasına üye oluşudur, yani "Balkanların ana locası" olan ve Müslümanların ezilmesi gerektiği kararını alan locaya... İvo Andriç, sözkonusu Memorandum dışında da Müslümanlara nefreti körükleyen yazılar yazmıştır.[86]

İşte bu iki "birader" tarafından hazırlanan 1937 ve 1939 memorandumları, 1986'daki Memoranduma temel hazırladı. 1986 Memorandumu, bir milyonun üzerinde basıldı ve neredeyse ülkedeki tüm Sırplar tarafından okundu. Miloseviç, tüm programını bu Memorandumu temel alarak hazırladı.

Sol eğilimli "Yugoslavya uzmanı" Tanıl Bora, *Yugoslavya: Milliyetçiliğin Provokasyonu* adlı kitabında Miloseviç'in Sırp ırkçılığını sistemli bir biçimde kışkırttığını anlatırken, Miloseviç'in politika ve propagandaları sonucunda "Çetnik hareketinin Sırp milletinin tarihsel düşmanlarına karşı direnen onurlu bir hareket olarak yeniden meşrulaştırıldı"ğını söyler. Miloseviç döneminde Çetnik hareketi yalnızca meşrulaştırılmakla da kalmadı, Çetnik çeteleri yeniden oluşturuldu. Vojislav Şeselj adlı "psikopat" bir Sırp ırkçısı önderliğinde kurulan Sırp Radikal Partisi, Çetnik hareketinin yeni temsilcisi haline geldi. Miloseviç'in koruması altında gelişen Parti, kısa süre sonra silahlı Çetnik birlikleri oluşturmaya başladı.

Tanıl Bora, *Bosna Hersek: Yeni Dünya Düzeni'nin Av Sahası* adlı kitabında da, 1980'lerin sonunda yeniden hortlayan Sırp ırkçılığı ve Çetnik söyleminin yoğun olarak Müslümanları hedef aldığını ve "1980'lerde güncel olan 'İslam fundamentalizmi' isnadının, 1990/1991 döneminde de Bosna'daki Sırp milliyetçiliğinin öncelikli konusu olduğunu" söylüyor. Bora, ayrıca bu "İslami fundamentalizm tehlikesi" söyleminin Sırplar, özellikle de Çetniklerin en güçlü olduğu kırsal kesimdeki Sırplar üzerinde büyük etki doğurduğunu söylüyor.

Kısacası II. Dünya Savaşı'ndaki senaryonun aynısı yeniden yazılmaya başlanmıştı. Yugoslavya parçalanma sürecine girmiş ve Çetnikler yeniden hortlamışlardı. Ağızlarında ise "İslam tehlikesini yok etmek"ten başka bir slogan yoktu. Aliya İzzetbegoviç'in önderliğinde Bosna'da yükselen İslami bilinç, Sırpların boy hedefi haline gelmişti. "Adriyatikten İran'a Müslüman kalmayacak" diyorlardı. Tam bir yerel anti-İslami güç haline gelmişlerdi kısacası.

Bu, belirli çevrelerin de dikkatinden kaçmadı elbette. Düzen, ki artık kendine Yeni Dünya Düzeni de demeye başlamıştı, Çetniklerin yardımına gelmekte gecikmedi.

Çetnikler ve İsrail

Sırbistan'ın içinde "özerk bölge" statüsünde bulunan ve nüfusunun yaklaşık % 90'ı Müslüman Arnavutlar'dan oluşan Kosova, Yugoslayva'nın en kritik kriz bölgelerinden biridir. Arnavutlar'a, Miloseviç'in iktidara gelişinden bu yana sistemli bir baskı uygulanmaktadır.

Kosova'da 1988 yılında Müslüman gençlerde garip bir hastalık başgösterdi. Şiddetli kriz ile kendini gösteren hastalık genç kızların gebe kalmasını ömür boyu önleyecek bir etkiye sahipti. Hastalık, fabrikalarda çalışan gençlerde görülüyordu. Kısa bir süre sonra bunun nedeni anlaşıldı: Fabrika'da doktor olarak görevli olan Jakovitzalı Müslüman bir doktorun tesbitine göre, hastalık kimyasal bir madde nedeniyle ortaya çıkıyordu. Bunun üzerine Müslümanlar ilginç bir ayrıntıya dikkat ettiler: Kosova'daki fabrikalarda uygulanan prosedüre göre fabrikayı önce Sırp işçiler terkederdi, onların hepsi çıktıktan sonra Müslümanlar çıkardı. Müslüman işçilere bu sırada kokusuz ve renksiz bir çeşit kimyasal gaz püskürtülmüş olduğu görüşü yaygınlaştı.

Daha sonra bölgeye Helsinki'den bazı tarafsız gözlemciler geldi. Gerçek-

ten de Müslümanlara karşı bu tür bir gaz kullanıldığını doğruladılar. Bu arada bu gazın tanımını da yaptılar. Helsinki heyetinin yayınladığı rapora göre, bu gaz daha önce de İsrail tarafından Filistinlilere karşı kullanılmış bir tür kimyasal silahtı ve İsrail tarafından üretiliyordu.

Aylık *İzlenim* dergisinin "Kanlı Ova: Kosova" başlığı ile yayınlanan bir yazıda, Kosova'da yaşanan bu olaya değinilmiş ve olaydaki İsrail bağlantısına dikkat çekilerek Balkanlar'da gizli bir "Sırp-Siyonist işbirliği" kurulmuş olduğunu söylenmişti. Yazıda, ayrıca Sırp liderlerin Bosna'daki savaşın patlak vermesinden kısa bir süre öncesine kadar sık sık "İsrail ziyaretleri" yaptıklarını da vurgulanıyordu.[87]

Olaydaki İsrail bağlantısı, Bosna-Hersek Başbakan Yardımcısı Muhammed Cengiç'in, Türkiye'de bulunduğu sıralarda verdiği bir demeçte de vurgulanmıştı. İsrail'in Balkanlar'daki İslami yükselişten rahatsız olduğunu söyleyen Cengiç, Kosova'da İsrail yapımı zehirli gazların kullanılmış olmasının Sırp-İsrail işbirliğinin örneklerinden biri olduğunu bildiriyordu.[88]

Sırpların ve özellikle de Çetnik gruplarının İsrail'le olan ilişkisinin tek örneği, Kosova olayı değildi. Aksine, Boşnak kaynaklar sözkonusu ilişkinin çok fazla örneği olduğunu bildiriyorlar. Örneğin Bosna'daki savaş başlamadan yaklaşık bir yıl önce Karadağ'daki Barr limanında, içinde binlerce ton silah bulunan bir gemi bulunmuştu. Kim tarafından kime gönderildiği belli değildi. Daha sonra ortaya çıkan tek şey geminin İsrail'den geldiğiydi.

Bu dönemlerde Çetniklerin İsrail'de eğitildiğine dair Sırp gazetelerinde haberler çıkmaya başlamıştı. Hatta Çetniklerin lideri sayılabilecek olan Sırp Radikal Partisi başkanı Vojislav Şeselj, yaklaşık ikibin Çetnik milisinin İsrailliler tarafından eğitildiğini açıkça söyledi. Şeselj, diğer pek çok faşist gibi İsrail'le bağlantılar kurmuş olmaktan dolayı övünüyordu.

Nitekim Çetnikler'in İsrail'le olan bağlantısını ortaya koyan ilginç göstergeler de zaman zaman ortaya çıkıyordu. Körfez Savaşı sırasında Belgrad'da, Amerika ve İsrail aleyhtarı bir gösteri düzenlenmişti. Saddam lehine sloganlar atan solcu göstericiler, bir süre sonra İsrail ve Amerikan konsolosluklarına doğru yürümeye başladılar. Ancak bu sırada birileri, göstericilerin üzerine yürüdü ve sopalar, demir çubuklar vs. kullanarak onları dağıttı. Bu "birileri", Şeselj'in Sırp Radikal Partisi'nin "muhafız"larıydı, yani Çetnikler...

Kısacası savaş öncesinde Çetnikler ve İsrail arasında yakın ilişkiler kurulmuştu. Bu bağlantı, hem Sırp Radikal Partisi'nin Çetnik milislerinin eğitilmesi, hem de Miloseviç yönetiminin İsrail'le olan ikili ilişkilerini geliştirmesi ile gelişiyordu. Miloseviç, iktidara geldiğinde Dışişleri Bakanlığı'na Aleksandar Prlja'yı atamıştı. Prlja'nın resmi ziyaret yaptığı ilk ülke ise İsrail'di. Bunun ardından çok sayıda heyet, İsrail ve Sırbistan arasında mekik dokudu. İki ülke arasındaki yakın ilişkiler, *Şalom*'un bir haberinde de uzun uzun anlatılmıştı.[89]

Savaştan bir süre önce Türkiye'ye yerleşmiş bir Bosnalı Müslüman olan Muhammed Bosnavi, Sırp-İsrail bağlantıları ile ilgili bir olay aktarıyor. Anlattığına göre, Bosna'daki katliam başlamadan kısa süre önce Belgrad radyosun-

Sırp Radikal Partisi'nin yani Çetnikler'in siyasi kanadının lideri Vojislav Şeseji.

da, Belgrad'daki Etnoloji Müzesinde düzenlenen bir toplantıdan naklen yayın yapılmıştı. Toplantıda Dobruca Cosiç'e kadar uzanan bir büyük Sırp yönetici kadrosu yer alıyordu. Toplantı sırasında kürsüye Avi Weiss adlı bir adam çağrılmıştı. Bu isim bir Sırp ismi değildi. Bosnavi, bu ismin belki bir Alman ismi olabileceğini düşünmüştü. Kürsüye gelen Weiss, konuşmasının sonunda Sırplara şu cümleyi söyledi: "Siz seçilmiş bir halksınız, kutsal bir halksınız. Misyonunuz var ve bunu gerçekleştireceksiniz." Bosnavi, o zaman bu misyonun ne olduğunu o kadar iyi anlayamadığını o zaman savaş başlamamıştı söylüyor.

Bosnavi, bu Avi Weiss ismini aylar sonra bir başka yerde daha duyduğunu söylüyor. *Daily News* gazetesinde, iktidarı yitirdikten sonra ABD'ye yaptığı bir ziyaret sırasında Sovyet Yahudileri ile ilgili bir konuda Gorbaçov aleyhine yapılan bir gösteriden sözedilmişti. Gösteriyi düzenleyen, fanatikliği ile tanınan Meir Kahane'nin daha önce liderliğini yaptığı radikal Yahudi örgütü Jewish Defence League idi. İşin asıl önemli yanı ise Jewish Defence League'e bağlı protestocuların başında Haham Avi (Avraham) Weiss'in yer almasıydı! Bosnavi şöyle diyor: "Meğer Alman sandığım, Sırplara 'seçilmiş ve misyon sahibi bir halk' olduklarını söyleyen bu adam bir hahammış!"

Tanıl Bora da konuya bir parça değiniyor. Sırp milliyetçilerinin 1991 yılından itibaren ülkedeki en ateşli "Yahudi hakları savunucusu" kesildiklerini anlatan Bora, "bazı Sırp milis (Çetnik) önderlerinin, Siyon yıldızlı kolyelerle fotoğraflar çektirerek" Yahudilere olan yakınlıklarını ispat etmeye çalıştıklarını yazıyor.[90]

Çetnikler, Siyon yıldızlı şovlarında samimiyetsiz sayılmazlardı. İngiliz The Times gazetesinin haftalık eki *The Times Magazine*'deki bir yazı, Çetniklerin gerçekten de "Yahudi haklarını koruma" konusunda son derece hassas davrandıklarını ortaya koyuyordu. Habere göre, Çetnikler 1992 Nisanında Saraybosna kuşatmasını başlattıkları zaman, Sırpların denetimindeki Yugoslav Hava Kuvvetleri, şehirdeki 2-3 bin kişilik Yahudi nüfusunun büyük bir bölümünü tahliye ederek kurtarmış, şehirde yalnızca gitmeyi reddeden 100 kişilik küçük bir Yahudi grubu kalmıştı.[91]

Ancak savaşın ilerleyen aylarında, Saraybosna'da kalan bu küçük Yahudi top-

Bosna-Hersek'te Müslümanlara karşı savaşan Çetniklerden biri. 1940'lı yıllarda Mihayloviç'in önderliğinde Müslüman katleden Çetnikler'den ne görünüm ne de misyon açısından pek bir farkı yok.

luluğunun da "rahat durmadığına" dair bazı haber yayıldı. *Şalom*'un, "Saraybosnalı Yahudiler Tutuklandı" başlığıyla verdiği bir habere göre, Bosna ve İsrail pasaportu taşıyan dört Saraybosnalı Yahudi, Saraybosna polisi tarafından tutuklanıp sorgulanmıştı. Saraybosna polisinin bu Yahudileri tutuklamasının gerekçesi ise "düşmanla işbirliği yaptıkları" yönünde ortada dolaşan bazı haberlerdi. *Şalom*, doğal olarak, bunun Saraybosnalı Yahudilere atılmış bir iftira olduğunu söylüyordu, ancak ateş olmayan yerden duman çıkmazdı...[92]

Çetniklerin bir başka özelliği de çoğunlukla İsrail yapımı silah kullanmalarıydı. Uzi, Çetniklerin en çok kullandığı silahlardan biriydi. Çetniklerin İsrail yapımı silahlara sahip oldukları, ilk kez Sırp-Hırvat savaşı sırasında Hırvatistan'ın Patraç kentine düzenlenen Sırp saldırısı sırasında dikkat çekmişti. Fransız *Le Nouvel Observatuer* dergisi ise "Çeko" adlı Çetnik liderinin komutası altındaki 3 bin kişilik Çetnik grubunun yoğun olarak Uzi tüfekleri taşıdıklarını yazmıştı.[93] Bosnalı Müslüman milislerin liderlerinden Edin Begoviç ve Süleyman Çelikoviç de, Çetniklerin bir kısmının İsrail'de eğitim gördüğünü ve İsrail silahları taşıdıklarını bildirmişlerdi.[94]

Çetniklerin İsrail'le çok ilginç bazı finans bağlantıları da vardı. Miloseviç'in iktidara yürüyüşünün ardında, sonradan ortaya çıkan önemli bir finans desteği bulunuyordu. Sırbistan'ın iki büyük bankası, Dafiment Bank ve Yugoskandic Bank Miloseviç'in seçim kampanyalarını ve onun himayesi altında kurulan çeşitli Çetnik gruplarını mali yönden desteklemişti. Savaşla birlikte Sırbistan'a uygulanan ambargonun delinmesinde de bu iki bankanın büyük rolü oldu.

İlginç olan, bu iki bankanın da İsrail bağlantılı oluşuydu.

Dafiment Bank'ın hisselerinin en büyük sahibi, Dafina Milanoviç adlı orta yaşlı bir Sırp kadındı. Miloseviç'le kişisel dostluğu olan Milanoviç'in bankası, Arkan adlı bir savaş suçlusunun komutası altındaki ünlü Çetnik grubunun da en büyük finansörü olarak biliniyordu. Ancak Çetniklerin en büyük destekçi-

Çetnikler arasındaki en acımasız grup, kendisine "Arkan" adını veren Zejiko Raznajatoviç'in önderliğindeki grup. Grubun üyelerinin Müslümanlara uyguladığı işkenceler; hamile kadınların karınlarının yarılmasına, bebeklerin boğazlanmasına kadar varıyordu. Ve, İsarilli askeri uzmanlar tarafından eğitildiği bildirilen Arkan grubunun finansmanı, İsrail bağlantılı Dafiment Bank tarafından karşılanıyordu.

si konumundaki bu bankanın tek sahibi Dafina Milanoviç değildi. İngiliz The Independent gazetesinin haberine göre, banka hisselerinin % 25'i Israel Kelman adlı bir İsrailli iş adamına aitti. Dolayısıyla Tel-Aviv'de de bir şubesi bulunan banka, İsrail'le yakın ilişkiliydi.[95]

Miloseviç'i ve Çetnikleri finanse eden diğer Sırp bankası Yugoskandic Bank ise Jezdimir Vasilieviç adlı bir bankere aitti. Vasilieviç, Yugoslav basın ve yayın kuruluşlarından yapılan açıklamalara göre, Sırbistan Devlet Başkanı Slobodan Miloseviç'in seçim kampanyasına en büyük finansal desteği veren kişiydi. Ancak Vasilieviç'in ilginç bir özelliği vardı ki, ancak 1993 yılı Martında ortaya çıktı. Vasilieviç Yahudi asıllıydı ve bu yüzden de bankasının iflas etmesinin ardından "pılıyı-pırtıyı" toplayıp 10 Mart gecesi soluğu İsrail'de almıştı. Tel Aviv'in Ben Gurion hava alanında gazetecilere gülerek poz veren Vasilieviç, Miloseviç'e verdiği paraların kendisinden zorla alındığını iddia etmiş ve Miloseviç'e karşı mücadele edeceğini açıklamıştı. Ancak Eski Yugoslavya'daki yorumcuların çoğu, bunun bir danışıklı dövüş olduğu konusunda hemfikirdi.

Sırbistan ve İsrail arasında finansal ilişkiler, savaşın en kızıştığı dönemde de sürmüştü. Bosnalı yetkililer, Sırbistan Merkez Bankası ile İsrail Liumi Bankası arasında Sırbistan üzerindeki ambargoya rağmen yakın finansal ilişkiler olduğunu bildirmiş ve bu ilişkinin kesilmesi için çağrıda bulunmuşlardı.[96]

İsrail'in Bosna'daki savaş boyunca ambargoya rağmen Sırbistan'a silah

yolladığına dair bilgiler de vardı. Amerikan *Forbes* dergisi, bu konuda önemli bir haber aktarmış, Joshua Waldhorn adlı İsrailli bir işadamına ait "Orfital" ve "Anne Norco" adlı iki silah yüklü şilebin Adriyatik sahilindeki Yugoslav limanlarına gittiğini ve buradan silahların Krayina bölgesindeki Sırplara ve oradan Bosnalı Sırplara yollandığını yazmıştı. Şilepler normalde İsrail'deki Hayfa ve Aşdod limanlarında demirleyen şileplerdi, sahipleri Joshua Waldhorn da Hayfa'da yaşayan, ancak iki farklı isme düzenlenmiş İsrail pasaportları ile sık sık Amerika'ya da giden karanlık bir İsrailliydi. Forbes'in haberine göre, Waldhorn'a "Orfital" adlı şilebi satan J. J. Oliveira, "Waldhorn'un İsrail gizli servisi (Mossad) adına çalıştığından hiç kuşkum yok" diyordu.[97] Anlaşılan Joshua Waldhorn, Shaul Eisenberg'in bir benzeriydi. (Eisenberg: Mossad adına çalışan ünlü İsrailli işadamı) Eisenberg'in Uzakdoğu'da İsrail hükümeti adına kurduğu silah bağlantılarının benzerlerini, Balkanlar'da Sırplarla kuruyordu.

Miloseviç'in yükselmesinde büyük role sahip olan Yahudi asıllı Yugoslav banker Jezdimir Vasilleviç, bankası Yugoskandic Bank'ın iflas etmesi üzerine soluğu anavatanında, yani İsrail'de aldı.

İsrailli Profesör Açıkladı: İsrail, Sırplara Silah Veriyor!

Sırp-İsrail bağlantısı ile ilgili diğer bazı önemli bilgiler, İsrail İbrani Üniversitesi'nden profesör Igor Primorac'ın, *Jerusalem Report* dergisinin Ocak 1995 tarihli sayısında yazdığı bir makalede ortaya kondu. Primorac'ın yazısı, daha sonra New York'ta yayınlanan 9 Şubat tarihli Jewish Ledger dergisinde yayınlandı. *The Washington Report on Middle East Affairs* dergisi ise Primorac'ın makalesini Nisan/Mayıs 1995 tarihli sayısında "İbrani Üniversitesi Profesörü, Sırplara İsrail Desteğini Yazıyor" başlığıyla haber yaptı. Primorac'ın makalesinin konusu, *Washington Report*'un başlığından anlaşıldığı gibi Bosna-Hersek'te Müslüman katliamı yürüten Sırplar ile Yahudi Devleti arasındaki gizli silah ilişkileriydi.

Felsefe profesörü olan Yugoslav doğumlu Yahudi Igor Primorac, 1980 yılına dek Belgrad Üniversitesi'nde çalıştı ve o yıldan sonra da İsrail'e göç ederek İbrani Üniversitesi'nde akademik kariyerini sürdürdü. *Jerusalem Report*'taki sözkonusu yazısında ise eski ülkesi ile İsrail arasındaki gizli ilişkilerden söz ediyordu. Primorac'ın yazdığına göre, Mossad, İsrailli silah tüccarlarını Sırbistan'a uygulanan silah ambargosunu delmeleri için yönlendiriyor ve Sırplara önemli miktarda silah ve cephane yolluyordu. Profesör, İsrail-Sırp bağlantısını ortaya çıkaran bir olayı da aktarıyordu: Uluslararası yardım kuruluşlarına üye

olan İsrailli Joel Wienberg, Saraybosna'da iken ilginç bir olay yaşamış ve bunu İsrail'in Kanal 2 televizyonunda anlatmıştı. Buna göre, Wienberg Saraybosna'dayken, bir Birleşmiş Milletler görevlisi, Saraybosna havaalanına düşen bir top mermisini bir türlü teşhis edememiş ve bir göz atması için Wienberg'i çağırmıştı. Wienberg, mermiye bakar bakmaz üzerindeki garip yazıları tanıdı: Kapsülün üzerindeki yazılar İbranice'ydi ve top mermisi de İsrail ordusu (IDF) tarafından üretilen ve kullanılan 120 mm'lik standart bir mermiydi. Bu mermi uzun süre Saraybosna'nın bombalanmasında kullanılmış ve şehre yapılan insani yardım uçuşları da uzunca bir süre bu bombalamalar nedeniyle sekteye uğramıştı. Wienberg, ayrıca Sırp saldırganların (Çetnikler) İsrail yapımı Uzi silahlar kullandıklarına da defalarca şahit olduğunu söylüyordu.

Profesör Primorac, makalesinde Bosna'daki Sırpların İsrail yapımı silahlar kullandıklarına dair daha bunun gibi pek çok görgü tanıklığı olduğunu, ancak İsrailli yetkililerin bu gerçeği bir kaç kez resmi olarak yalanladıklarını yazıyordu. Ancak yazarın dikkat çektiği önemli bir nokta daha vardı: Batılı Yahudi örgütleri Sırp saldırganlığını asıl olarak Holokost propagandası yapmak için kınayan sayısız açıklama yapmışlardı ama İsrail yönetiminden Sırpları kınayan tek bir söz bile çıkmamıştı. (İsrailli profesörün Ocak 1995 tarihli bu yazısından kısa bir süre sonra, Başbakan Yitzhak Rabin, Ürdün'le birlikte Bosna'ya yardım için sembolik bir kampanya başlattı. Bunun amacı, elbette, gittikçe ortaya çıkmaya başlayan İsrail ile Sırplar arasındaki gizli ilişkileri ört-bas edebilmekti.) Primorac'ın makalesinde yer alan bazı satırlar şunlardı:

> Hükümetlerinin Sırp-yanlısı tutumundan rahatsızlık duyan İsraillilerin tepkisi, en son olarak Sırpların yaptıkları 'etnik temizlik' ve katliamları İsrail silahlarıyla yürüttüklerinin ortaya çıkmasıyla had safhaya ulaştı... İsrail hükümeti Yugoslavya'nın parçalanmasından bu yana, uluslararası topluluğa ters bir politika izledi. 1991 sonbaharında, Sırpların Hırvatistan'daki saldırı ve katliamları sürerken, İsrail Belgrad'dan gelen diplomatik ilişki kurma teklifini kabul etti. Ancak BM yaptırımları, Kudüs'te bir Sırp Büyükelçiliği ve Sırbistan'da bir İsrail Büyükelçiliği yapılmasını engelledi. Ama Tel-Aviv'deki 'Yugoslav', yani Sırp Büyükelçiliği BM yaptırımlarından önce açılmıştı ve halen faaliyetlerini sürdürüyor.

Profesör Primorac, "hem Likud'un hem de İşçi Partisi'nin Sırp yanlısı bir çizgiye sahip olduklarına" dikkat çektikten sonra, sözkonusu Sırp-İsrail yakınlığının tarihsel arkaplanından söz ediyordu:

> Politikacılarımız II. Dünya Savaşı'na atıfta bulunuyorlar. Bu savaşta Sırpların Yahudilerin yanında yer aldıklarını, Hırvat ve Müslümanların ise Yahudilere karşı Naziler'le işbirliği yaptıklarını iddia ediyorlar. Bu, Yugoslav tarihinin açıkça çarpıtılmasıdır... Ancak yine de bu mantıktan hareketle, bugün de bizim Sırpların yanında yer almamız, onların Müslüman ve Hırvatlara karşı giriştikleri katliamları desteklememiz gerektiği söyleniyor.

Primorac, Sırp-İsrail ilişkisi ile ilgili diğer bazı detaylar da veriyordu. Buna göre, İsrail yalnızca Sırbistan'a değil, Bosna'daki katliamı doğrudan yürüten Bosnalı Sırplar'a da silah veriyordu:

Sırplar İsrail'le olan ilişkilerini hiçbir zaman gizlemeye çalışmadılar. Belgrad'daki eski bir savaş bakanlığı görevlisi olan Dobrila Gajic-Glisic, 1992'de yayınladığı bir kitabında, 1991 Ekiminde, yani Birleşmiş Milletler'in Eski Yugoslavya'ya silah ambargosu koymasından bir ay sonra İsrail ile Sırbistan arasında büyük bir silah anlaşması yapıldığını yazmıştı. Bu anlaşmanın yapıldığı sıralarda Sırplar çoktan Vukovar ve Dubrovnik gibi Hırvat kentlerini bombalamaya başlamışlardı. Aynı sıralarda Yugoslav basınının çeşitli gazetelerinde İsrail ile Sırplar arasındaki silah bağlantıları ile ilgili haberler yayınlandı. 3 Haziran 1993 tarihli European gazetesinde ise Batılı istihbarat raporlarına dayanılarak, Mossad ile Bosnalı Sırplar arasında yapılan yeni bir silah anlaşmasının varlığından söz edilmişti.

Primorac, tüm bu bilgilerin ardından Sırpları Naziler'e benzetiyor ve "II. Dünya Savaşı'ndan bu yana Avrupa'da yürütülen ilk soykırımın İsrail silahları ile yürütüldüğünü" yazıyordu. Aslında II. Dünya Savaşı'nda Avrupa'da bir "soykırım" yürütülmemişti ama şu anda yürütülen Müslüman soykırımının İsrail'in desteğiyle yürütüldüğü açık bir gerçekti...

Tüm bunlara bakarak şunu söyleyebiliriz: İsrail, dünyanın dört bir yanındaki faşist ve anti-İslami yerel güçleri desteklediği gibi Çetnikler'i de desteklemiş, onları askeri uzmanlarıyla eğitmiş, silahlandırmış, mali uzantılarını kullanarak finanse etmiştir. Bundaki hedefin de Bosna-Hersekli Müslümanların imhası olduğuna kuşku yoktur.

Ancak Bosna-Hersek'te 1992 baharından bu yana yaşanan katliam, tarihin en kanlı katliamlarından biridir ve başladığı günden bu yana da doğal olarak bir dünya krizi niteliğindedir. Bu yüzden İsrail ve onun uluslararası uzantıları, krizle çok farklı boyutlarda ilgilenmişlerdir. Sırp-İsrail bağlantısını gizleyebilmek için bir karşı-propaganda uygulanmıştır. Bunun yanısıra krizin kontrolü de İsrail'in Batılı uzantıları tarafından üstlenilmiş ve Sırplara örtülü destekler verilmiştir. Kısacası olay oldukça karmaşıktır. Bu nedenle olayın arkasındaki gerçeği çözebilmek için daha da derine inmek gerekmektedir.

Sırplar ve Yahudiler arasındaki geleneksel yakınlık, bu noktada açıklayıcı olabilir.

Sırplar ve Yahudiler

İsrail'de yayınlanan The Jerusalem Report dergisi, 21 Ekim 1993 tarihli sayısında, Belgrad'daki Yahudilerle ilgili bir haber yayınladı. *The Jerusalem Report* muhabiri Vince Beiser'in yaptığı araştırma ve röportajlara dayanan haberde, Sırplar ve Yahudiler arasındaki tarihi dostluk ve yakınlık konu ediliyordu. "Pek çok Sırp ve Yahudinin birbirine karşı hissettiği tarihi dostluk ve yakınlık"tan söz eden Beiser, bu dostluğu yaptığı röportajlarda da ortaya koyuyordu.

Örneğin Vojkan Abraham Simsic adlı eski Saraybosnalı ancak Belgrad'da yaşayan bir Sırp şöyle diyordu: "Bizler ve Yahudiler tarih boyunca aynı düşmanlara sahip olduk: Almanlar, Hırvatlar ve Müslümanlar." Belgrad ha-

hamı Danon da aynı görüşe katılıyor ve Sırp ve Yahudilerin birbirlerine karşı duydukları "tarihsel sempati"den bahsediyordu.

Haberde İsrail'in askeri gücünün Sırplar tarafından hayranlık ve takdirle izlendiği vurgulanıyordu. Buna göre Sırplar, kendilerini Osmanlı'ya karşı cesurca savaşmış militer bir ulus olarak görüyor ve İsrail'i de kendilerine benzetiyorlardı. Belgrad Yahudi cemaatinin lideri Brane Popovic şöyle diyordu: "Altı Gün Savaşı'nın ertesinde tüm Sırp komşularımız bizi sokaklarda tebrik etmişlerdi. İsrail'in zaferinden çok hoşlanmışlardı. Bu, anladıkları bir dildi."

Belgradlı Yahudiler Bosna-Hersek'teki savaşta da oldukça ateşli bir biçimde Sırpları tutuyorlardı. Eski bir Tito Partizanı ve şu anda Belgrad Yahudi cemaati sekreteri olan Albert Ashkenazi, savaşta Müslümanların değil, Sırpların mağdur olduğunu savunuyor, ancak gerçeklerin çarptırıldığını iddia ediyordu.

Haberde üzerinde en çok durulan konu ise merkezi Belgrad'da olan Sırp-Yahudi Dostluk Derneği idi. Dr. Klara Mandic adlı Yahudi bir kadın tarafından kurulan ve yönetilen dernek, oldukça etkiliydi. Amerika'da ve İsrail'de de örgüttenmiş ve Tel-Aviv, Los Angeles, Chicago ve Toronto'da şubeler açmış olan derneğin 10 bini aşkın üyesinin arasında, o sıralar Yeni Yugoslavya Cumhurbaşkanı olan ve 1986 Memorandumu'nun yazıları arasında yer alan Dobruca Coşiç de yer alıyordu. Derneğin bir başka üyesi, Çetniklerin yanında Müslümanlara karşı savaşan bir profesyonel askerdi: Kaptan Dragan. Sırbistan'a gelmeden önce İsrail'de bulunan Dragan, "Siyon yıldızlı kolye ile poz veren" Çetniklerin başında geliyordu. Bir başka Belgradlı Yahudi David Albahari, kültürel bir dernek görünümünde olan Sırp-Yahudi Dostluk Derneği'nin, Belgrad rejimini politik yönden destekleyen son derece güçlü ve etkili bir siyasi organizasyon olduğunu söylüyordu.

Sırp-Yahudi Dostluk Derneği'nin başkanı Klara Mandiç ile yakın dostluğu olan ve önceden İsraillilerle birlikte savaşmış olan kiralık asker Captan Dragan.

Derneğin başkanı olan Klara Mandic, ülke içinde oldukça etkili bir isimdi. *The Jerusalem Report*'un yazdığına göre, boynunda sürekli taşıdığı Siyon yıldızlı madalyonu ile Yahudi kimliğini vurgulayan Mandic, Sırp liderlerle özellikle Müslüman katliamının iki mimarı olan Slobodan Miloseviç ve Radovan Karadziç ile "çok yakın özel dostluk"lara sahipti. Sırpların

Müslümanlara karşı uyguladığı vahşeti temize çıkarmaya çalışırken şöyle diyordu Mandic: "Sırplar, hiçbir zaman fundamentalist bir Müslüman devletinin parçası olmayı kabullenmeyeceklerdir."

"Oysa Miloseviç Yahudilerin gerçek bir dostu" diyordu Mandic. Nitekim Mandic ve Miloseviç Sırbistan'ın İsrail'le olan ilişkilerini geliştirmek için elele vermişlerdi. Bu çalışmalar arasında, 1990'da İsrail'de yapılan Sırp Kültür Festivali ve 20 İsrail ve Sırbistan şehri arasında kurulan "kardeş şehir" bağlantıları yer alıyordu. Daha ciddi bağlantılar da vardı: Körfez Savaşı sırasında Sırbistan belediye başkanlarından oluşan bir heyet, İsrail'e bir "dayanışma ziyareti" yapmıştı.

Kuşkusuz *The Jerusalem Report*'un aktardığı tüm bu bağlantılar ilginç bağlantılardı. Ortaya çıkan tablo, Yahudiler ve Sırplar arasında tarihi bir ittifakın varolduğunu ve son yıllarda bu ittifakın yeniden dirildiğini ortaya koyuyordu. Bu ittifakın bir ayağı, az önce incelediğimiz gibi İsrail'di. Öteki ayağı ise Amerika'dan oldukça tanıdık bir isimdi: Henry Kissinger. İsrail'in ABD'deki en güçlü uzantılarından biri olan Kissinger, Sırplarla çok daha önceleri yakın ilişkiler kurmuştu. Yugoslavya'nın parçalanmasına ve "pandoranın kutusu"nun açılmasına yönelik en son hareketi de o yaptı.

Kissinger'in Yugoslavya'yı Parçalayışı ve Washington'daki 'Belgrad Mafyası'

"Kissinger Yugoslavya'yı nasıl parçaladı"... Bu cümle, Özcan Buze'nin, *Aydınlık* gazetesinin 14-18 Mart tarihli sayılarında yayınlanan yazı dizisinin başlığıydı. Yazıda, İsrail'in Amerika'daki en büyük uzantılarından, Yahudi lobisinin ağır toplarından Henry Kissinger ve "adamları"nın, Yugoslavya'nın parçalanmasında oynadıkları rol ve Sırp yönetimi ile olan yakın ilişkileri konu ediliyordu.

"Kissinger'ın adamları", Bush yönetiminde etkin konumlarda olan iki kişiydi: Brent Scowcroft ve Lawrence Eagleburger. Bu ikisi, Washington kulislerinde "Kissinger's yes-men" (Kissinger'ın evet-efendimcileri) olarak bilinirdi. Eagleburger Kissinger'ın ekibine 1969 yılında dahil olmuştu. Scowcroft ise Carter döneminde Silah Kontrolü Genel Danışma Dairesi üyesi iken Kissinger'a "tabi" oldu. Her ikisi de Kissinger Associates şirketinin yönetim kurulundaydılar. Şirket, politik konularda parayla danışmanlık yapan bir tür think-tank olarak 1982 yılında kuruldu. Dikkati çeken, Kissinger'in Yahudi kimliğine uygun olarak, şirketin Yahudi finans çevreleri ile olan yakın ilişkisiydi. Şirketin kuruluşu için gereken sermaye New York'taki Yahudi finans kuruluşları Warburg-Pincus ve Goldman-Sachs tarafından sağlanmıştı. Ayrıca Yahudi Rockefeller hanedanının sahip olduğu Chase Manhattan Bank da Kissinger Associates'le çok yakın ilişki içindeydi.

İşte Slobodan Miloseviç'in ve Çetniklerin yükselişi, Kissinger Associates'in

büyük katkıları sayesinde gerçekleşti. Özellikle uzun yıllar ABD Belgrad Büyükelçiliğini yapan Eagleburger aracılığıyla, Sırp saldırganlığı büyütüp-beslendi.

Eagleburger'ın Miloseviç'le olan dostluğu, 1983 yılında başlamıştı. Bu tarihte Miloseviç, Beo Bank'ın başkanıydı. Beo Bank, Yugoslavya'nın ihraç edilmek üzere araba ("Yugo" marka) üretme projesini finanse eden iki bankasından biriydi. O sıralar Belgrad'da ABD Büyükelçisi olan Eagleburger ise Yugo arabalarını Amerika'da satmak için Beo Bank'la ve dolayısıyla Miloseviç'le bağlantı kurmuştu. Yugo'nun danışmanlığını da Kissinger Associates yapmaya başlamıştı ve söylenenlere göre, bu işten oldukça kar etmişti. Alman gazeteci Hans Peter Rullman, 1989 yılında yazdığı *Krisenherd Balkan* adlı kitapta, Eagleburger'ın Belgrad Büyükelçisi olduğundan beri "Yugo arabalarının en hızlı satıcısı" olduğunu belirtiyor.

Kissinger Associates'in Sırbistan'daki ortağı olan Miloseviç de Yugo işinden epey kar etmişti. Elde edilen döviz gelirlerini Sırbistan'da alıkoyarken, Hırvat va Sloven taşeron firmalara değersiz Yugoslav dinarı ile ödeme yapılıyordu. İşte bu dönemlerde Kissinger ve ekibi, Miloseviç'in çok iyi bir "ortak" olduğunu ve çok "parlak" bir gelecek vaadettiğini farkettiler. Özcan Buze'nin yazdığına göre, bu tarihten sonra, çeşitli kaynaklara göre, Eagleburger, Miloseviç'i siyasete atılması için teşvik etmeye başladı.

Kısacası, Sırp saldırganlığının bir numaralı mimarı, Çetniklerin yeni önderi Miloseviç, Kissinger ve ekibi tarafından "keşfedilmiş" ve politikaya sokulmuştu. Miloseviç'i Miloseviç yapanlar, Kissinger ve ekibiydi!

Aynı ekip, daha sonraki dönemde de Miloseviç'e yardımını sürdürecekti. 1990'lara gelindiğinde, Kissinger ve ekibi, Miloseviç ve çevresindeki radikal Sırpları desteklemek için yeni bir yöntem buldu. Eagleburger, Başkan Bush tarafından Aralık 1989'da Doğu Avrupa İşleri Koordinatörü olarak atandı ve, "Doğu Avrupa Demokrasilerini Destekleme Yasası" uyarınca kurulan bir fonun sorumluluğuna getirildi. Bu fonun emrinde milyonlarca dolar vardı. İlgili kaynakların bildirdiğine göre, Eagleburger, fonu kısa süre içinde Henry Kissinger ve dostlarının yararlandıkları bir kuruluş haline getirdi. Bu fon yoluyla Doğu Avrupa ülkelerindeki çeşitli "demokratik" (yani Amerika'nın çıkarına uygun) siyasi gruplara büyük para yardımları yapıldı.

Yugoslavya'da bu yardım kime yapılmıştı dersiniz? Elbette Miloseviç'e ve onun Çetniklerine.

Yugoslavya'daki "demokratik" gruplara yapılan sözkonusu yardım, Ulusal Demokrasi Vakfı adı verilen bir vakıf tarafından düzenlendi. Vakıf Eagleburger ve dolayısıyla Kissinger'ın kontrolü altındaydı. Vakfın direktörü ise Kissinger'ın temsil ettiği "Yahudi bağlantısı"na uygun bir isimdi: Carl Gersham. Gersham, Amerika'daki en militan Yahudi örgütü sayılabilecek olan ADL'nin (Anti-Defamation League) hatırı sayılır isimlerindendi (ADL için bkz. 7. bölüm). Kısacası, Amerika'nın Yugoslavya'ya yapacağı siyasi amaçlı yardım, tamamen Yahudi lobisinin kontrolü altında gerçekleşecekti.

Yahudi lobisinin düzenlediği bu yardım, az önce de belirttiğimiz gibi Milose-

Henry Kissinger, Yahudi lobisinin bir numaralı ismi ve Sırpların Washington'daki en büyük hamisi.

viç'e ve onun Çetniklerine ulaştı. Ulusal Demokrasi Vakfı'nın bir sözcüsü, "Sırp lider Miloseviç ile çok yakın ilişkiler kurmaya devam ettik" demişti. Yardım yalnızca parasal yönden değildi, Çetnik liderlerine "taktik" yardım da yapılıyordu. Sözkonusu sözcü, vakfın Sırp liderlere "grup dinamiği", "sıfır toplam oyunu" ve "çatışma kararlılığı" gibi yöntemler üzerinde eğitim verdiğini de söylemişti. Bu yöntemler, İngiltere'deki Travistock kliniğindeki beyin yıkama uzmanları tarafından geliştirilmişlerdi ve liderlerin toplum üzerindeki kontrollerini artırmaya yönelikti.

Kissinger'ın ekibi, Amerikan dış politikasını da Sırp yanlısı bir rotaya oturttular. Bush yönetiminin Bosna'ya karışmama politikası, tamamen onların ürünüydü. ABD Dışişleri Bakanlığındaki kaynaklar, Washington'ın Yugoslavya ile ilgili bütün politikalarının ardındaki ismin Eagleburger olduğunu söylüyorlardı. Gazeteci Patrick Buchanan 29 Haziran 1991 tarihinde şöyle yazıyordu: "Yönetimin ahlakdışı realpolitik'inde, Kissinger Associates'in iki numaralı kişisi iken dışişleri bakanlığının iki numaralı kişisi olan Eagleburger'in zarif eli ortaya çıkıyor. Eski bir Yugoslavya elçisi olan Eagleburger, Belgrad'daki çete ile derin siyaset ve iş ilişiklerine sahiptir." Eagleburger'ın ilişki içinde olduğu "Belgradlı çete"nin en önemli ismi, kuşkusuz Slobodan Miloseviç'ti. Mart 1989'da Eagleburger'ın bakan yardımcılığının onaylanması görüşmeleri sırasında Senatör Larry Pressler, Eagleburger'a "anladığım kadarıyla siz Sırbistan Komünist Partisi'nin başıyla yakın dostsunuz" demişti. Senatör, Miloseviç'i kastediyordu.

Eagleburger bu görüşmeler sırasında Miloseviç ile olan dostluğunu defalarca inkar etti. Oysa daha 27 şubat 1990 tarihleri arasında Yugoslavya'ya yaptığı gezi sırasında Miloseviç ile görüşmüş ve onu Beyaz Saray'a davet etmişti. Bu bilgi, Hırvatistan'da yayınlanan *Vecernyi List* gazetesinin 3 Mart 1990 tarihli sayısında da yazılmıştı. Gazete, Miloseviç'in daha kısa bir süre önce ellerini Kosova'daki Arnavutların kanına buladığına da dikkat çekmişti.

Yugoslavya'daki iç savaşın fitilini ise 1991 Haziranında ülkeye resmi bir ziyarette bulunan ABD Dışişleri Bakanı James Baker ateşledi. Baker, Miloseviç'le görüştü ve ona, "Bush yönetiminin Soğuk Savaş sonrası dünyanın mini devletlere bölünmesini istemediğini" söyledi. Bu açıklama, Miloseviç'e, Yugoslavya Federasyonu'ndan ayrılan Slovenya ve Hırvatistan'a, sonra da Bosna-

Hersek'e saldırması için gerekli vizeyi vermişti.

Kissinger ise yalnızca savaş öncesinde Sırplarla bağlantılar kurmak ve savaşı körüklemekle kalmadı. Yahudi lobisinin ağır topu, Yugoslavya'daki iç savaşın patlak vermesinin ardından da Sırpların Washington'daki en büyük hamisi oldu. Tanıl Bora, Kissinger ve ekibinin, Sırplara verdikleri büyük diplomatik destek nedeniyle Washington kulislerinde "Belgrad mafyası" diye adlandırıldığını yazıyor.[98] Bora'nın söylediğine göre, Kissinger ve onun Bush yönetiminde son derece etkin olan iki "sağ kolu", Lawrence Eagleburger ve Brent Scowcroft, Sırplara karşı her türlü müdahaleyi engelleyen "statükocu" politikanın başta gelen savunucularıydılar. *Milliyet* de, "Engel Eagleburger" başlığıyla verdiği haberde bu konuya değinmiş ve "ABD'deki siyasi çevreler, Bosna'ya müdahalenin olanaksızlığını Dışişleri Bakan Vekili Lawrence Eagleburger'ın varlığına bağlıyorlardı. Bu çevreler, Belgrad'da dört yıl ABD Büyükelçiliği yapmış olan Eagleburger hakkında "çok yakın bir Sırp dostu" diye yazmışlardı.[99]

Tanıl Bora, Bush'un seçimleri kaybetmesi ve dolayısıyla Eagleburger ve Scowcroft'un da yönetimden çekilmesi sonucunda bazılarının "Belgrad mafyası"nın etkinliğini yitirdiğini düşündüğünü söylüyor. Ama bunun yanlış bir değerlendirme olduğu, Kissinger'ın yönetimindeki "Belgrad mafyası"nın Clinton yönetiminde de etkin olduğu daha sonra ortaya çıkıyor. Tanıl Bora'nın yazdığına göre, Haziran 1993'teki Cenevre Konferası'nda Bosnalı Sırp ve Hırvatlara anavatanla birleşme hakkının verilmesi yani "Büyük Sırbistan"ın tanınması Kissinger'ın önerdiği "çözüm"e gelinmesi demekti. Bora, bu durumun, "Belgrad mafyası"nın Amerikan politikası üzerindeki etkisini koruduğunun bir göstergesi olduğunu söylüyor.[100]

Nitekim o sıralar Kissinger açık açık Başkan Clinton'a "Amerika'nın Bosna'ya hiçbir müdahalede bulunmaması gerektiği" konusunda öğütler veriyordu. Kissinger, Sırplara karşı bir askeri harekat düzenlenmesine ısrarla karşı çıkmış ve aslında zaten niyetli olmayan Başkan'ı bu konuda "uyardığını" açıklamıştı.[101] Kissinger bu konuda telkinler yapmayı sürdürdü. Sırpların büyük hamisi, "samimi olarak söylemek gerekirse, bir Bosna devletinin oluşmasından ABD'nin ne gibi bir çıkarı olacak, bunu göremiyorum. Tarihte Bosna diye bir millet var olmadı" diyordu.[102] Kissinger, 1995 Haziranında İtalya'nın Como gölü kıyısındaki Cernobbio kentinde düzenlenen İtalyan-Amerikan İlişkileri Konseyi'nin yıllık seminerinde de yine Sırp-yanlısı propagandasını sürdürerek, Bosnalı Müslümanlara uygulanan silah ambargosunu kaldırma tekliflerine şiddetle karşı olduğunu bildirmiş, "ambargonun kaldırılması düşünülemez" demişti.

Tüm bunlar, Bosna-Hersekli Müslümanları hedef alan Sırp, ya da daha yerinde bir deyimle Çetnik terörünün, aynı tarihte olduğu gibi bugün de Yahudi önde gelenleri (İsrail ve onun Kissinger gibi Amerikalı uzantıları) tarafından desteklendiğini göstermektedir. Ancak Bosna-Hersek olaylarını renkli basından takip edenler, çoğunlukla bunun aksi bir izlenime kapılmışlardır. Çünkü hem dünyada hem de Türkiye'de, medyanın önemli bir bölümü, dünya

Yahudilerinin ve hatta İsrail'in genel olarak Sırp terörüne karşı Bosnalı Müslümanların yanında yer aldığı izlenimi vermeye çalışmıştır.

Bu bir propagandadır ve çoğu kez olduğu gibi gerçekleri değil, yalanları kabul ettirmek üzere uygulamaya konmuştur.

Propagandanın İki Yüzü

Eski Yugoslavya topraklarındaki iç savaş ve katliam sürerken, Batılı ülkelerdeki bazı sivil toplum kuruluşları, hükümetlerini olayda daha aktif davranmaya davet etmek için çalıştılar. Bildiriler yayınlandı, gösteriler düzenlendi, konferanslar yapıldı, protestolar yükseldi. Bunların çoğu, insan hakları konusunda duyarlı olarak bilinen gruplardan liberaller, bazı sosyal demokratlar gibi kaynaklanıyordu. Ancak bu sivil toplum kuruluşlarının içinde, özellikle Amerika'da, dikkat çekici bir kanat vardı: Yahudi organizasyonları. Amerika'da belki yüzlercesi bulunan bu Yahudi kuruluşları, Bosna-Hersek konusunda oldukça aktif bir propaganda yaptılar. Sırpların Müslümanlara uyguladığı soykırımın, masa başında üretilmiş olan kendi soykırımlarına benzediğini sık sık vurgulayarak, Çetnik terörünün durdurulmasını istediklerini duyurdular.

Ancak bu propagandayı bilinçli bir şekilde izleyen bir kimse, ortada bir gariplik olduğunu farkedebilirdi. Öncelikle Yahudi örgütlerinin Müslümanların yanında yer alması, pek alışılagelmiş bir durum değildi. Aksine, önceki sayfalarda da incelediğimiz gibi Yahudi lobisi daima Müslümanların karşısındaki güçlerin (örneğin radikal Hindular gibi) yanında yer alırdı. Şimdi birden bire bu geleneksel tavırlarından vazgeçip Müslümanlara destek veriyor olmaları, içyüzü araştırılması gereken bir soru işaretiydi.

Bu arada dikkatli bir gözlemci bir başka noktayı daha farkedebilirdi: Bosna lehinde gözüken Yahudi organizasyonları, siyasi yönden fazla etkisi olmayan "kültürel" örgütlerdi. Buna karşılık, Amerika'da Yahudi lobisinin gücünü en iyi temsil eden örgüt olan AIPAC'ın Bosna konusunda hiçbir girişimi olmadı. *Washington Report on Middle East Affairs* dergisi de bir keresinde bu konuya dikkat çekmiş ve "madem Yahudiler Bosna'nın yanındalar, neden AIPAC'ın hiç sesi çıkmıyor?" diye sormuştu. (Zaten AIPAC'ın sesi çıksaydı, Amerika bugün çoktan Bosna'ya müdahale etmiş olurdu).

Bu tablo, insanın aklına Bosna lehine propaganda yapan Yahudi örgütlerinin samimiyeti konusunda ciddi kuşkular getiriyordu. Hele önceki sayfalarda incelediğimiz Çetnik-İsrail ya da Sırp-Yahudi bağlantılarını göz önüne aldığımızda, Yahudi örgütleri inandırıcılıklarını iyice yitiriyorlardı. Görünen, Yahudi örgütlerinin bir yandan Bosna'yı kullanarak kendi hayali soykırımlarının propagandasını yapmaya çalıştıkları, bir yandan da İsrail ve Sırbistan arasındaki gizli ilişkiyi gizli tutmaya uğraştıklarıydı. Nitekim, Aliya İzzetbegoviç'in danışmanlarından Osman Brka da aynı yorumu yapmıştı. Brka, Türkiye'de bulunduğu dönemde, "Yahudilerin mazlum ve mağdur durumdaki Bosnalılar aracılığıyla Soykırım iddialarını canlı tutmaya, Bosna'nın sırtından kendi reklamlarını yapmaya çalıştıklarını" bildirdi.

Bu, propagandanın birinci yüzüydü: Yahudiler, Sırplarla olan ittifaklarını, oldukça geniş kapsamlı (ekstensif) ancak siyasi etkisi olmayan bir karşı-propaganda, yani Müslüman yanlısı propaganda yaparak örtme çabasındaydılar. Propaganda, insanların bilinçaltlarına Yahudilerin "insan hakları savunucusu" olduğunu ve 50 yıl önce onların da "soykırım"a uğradıkları telkinini aşılıyor, ancak buna karşın siyasi anlamda hiçbir etki doğurmuyor, Bosnalılar için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Propagandanın bir de ikinci yüzü vardı. Bu, öteki yöntemin aksine, oldukça dar kapsamlı (intensif) ancak sonuca yönelik bir propagandaydı. Bu propaganda, ötekinin aksine Müslüman değil, Sırp yanlısıydı ve oldukça etkili bir propagandaydı.

Propagandanın bu ikinci yüzünün en çarpıcı örneği, 1993 yılında ABD'de yayınlanan Bosna ile ilgili ilginç bir "rapor"du. Son derece gerçek dışı iddialarla Sırplara destek veren rapor, ABD Kongresi'ne bağlı "Task Force on Terrorism and Unconventional Warfare" (Terörizm ve Olağandışı Savaşa Karşı İşbirliği) adlı kuruluşun direktörleri Yossef Bodansky ve Vaughn S. Forrest tarafından hazırlanmıştı. *Iran's European Springboard* (İran'ın Avrupa Çıkarması) başlığını taşıyan rapora göre, Aliya İzzetbegoviç ve hükümeti, İran'ın başını çektiği uluslararası bir "İslami komplo"nun parçası olarak, Balkanlar'da bir İslam Devleti kurmaya çalışıyorlar ve bunun için de her türlü kirli yönteme başvuruyorlardı. Raporun yazarları İzzetbegoviç yönetimine o denli düşmandılar ki, onu karalayabilmek ve Bosna Müslüman güçlerinin, Sırplar aleyhinde dünya kamuoyunu provoke edebilmek için, kendi insanlarını öldürdüklerini ve işkenceye tabi tuttuklarını (!) bile iddia edebiliyorlardı. Raporda ayrıca, pek çok Müslüman ülkeden Bosna'ya gelen "İslamcı teröristler"in, Avrupa'da büyük bir "Müslüman ayaklanması" oluşturma hazırlığında oldukları, bu İslam devriminin, Müslümanların Batıya ve liberal toplum yapısına duydukları derin kin ve nefretin bir sonucu olarak gerçekleşeceği öne sürülüyordu. Kullanılan üslup da oldukça ateşliydi. 14 sayfalık raporun içinde "İslamcı terörist" kelimesi tam 27 kez geçiyordu. Rapora göre, İngiliz Dışişleri Bakanı Douglas Hurd'e 1992 Temmuzunda yapılan bombalı saldırının ve ABC televizyonu prodüktörü David Kaplan'ın Ağustos ayında öldürülmesinin ardında da "özel eğitilmiş Bosna Müslüman güçleri" vardı.[103]

Kuşkusuz tüm bunlar birer hayal ürünü, birer yalandı. Nitekim, rapordaki iddiaların hiçbirine kaynak gösterilmemişti.

Peki bu propaganda kimin ürünüydü? Kim Bosna hükümetinin "propaganda olsun diye" kendi vatandaşlarını öldürdüğünü ve dolayısıyla Sırpların suçsuz olduğunu öne sürüyordu?

Raporun iki yazarından birinin, Yosef Bodansky'nin kimliği bu konuda oldukça aydınlatıcıydı. Bodansky, İsrail doğumlu bir Yahudiydi. Hem oldukça da bilinçli bir Yahudiydi. 1970'lerde İsrail Hava Kuvvetleri dergisinin editörlüğünü yapmıştı. Daha sonra ABD'ye göç ederek John Hopkins Üniversitesi'ne

akademisyen olarak katıldı. Amerikalı Yahudi örgütleriyle ilişkisi ise oldukça çarpıcıydı. JINSA'nın (Jewish Institute of National Security Affairs - Ulusal Güvenlik İşleri Yahudi Enstitüsü) bülteninde teknik yönetmen oldu. Washington kulislerinde Bodansky'nin bir "Mossad ajanı" olduğu söylentisi yaygındı. Nitekim Bodansky, Amerikan donanması istihbaratında çalıştığı sırada Amerikan gizli belgelerini İsrail'e aktarırken yakalanan Amerikalı Yahudi Jonathan Pollard'la da çok yakın ilişkilere sahipti. Amerikan EIR (*Executive Intelligence Review*) dergisi, Pollard'ın arkasındaki beynin Bodansky olduğunu bile yazmıştı.

Raporun öteki yazarı Vaughn S. Forrest de Yahudi çevreleriyle son derece içli-dışlıydı. Nitekim bu ikili, Bosna hakkındaki raporları sonucunda Amerikalı Müslümanlardan yükselen haklı tepkilere, Yahudilerin yayın organlarından *Washington Jewish Week*'te cevap vermeye çalıştılar. Sözkonusu gazeteye verdikleri demeçte, yazdıkları raporu ve onun 'bilimselliğini' savundular. "Aslında tüm yazılanların kaynağı ve dipnotları var," diyordu Forrest, "... ama güvenlik nedeniyle ve masrafları kısmak için kaynak ve dipnotların olduğu ek bölümü raporla birlikte vermedik." Oysa bu da bir yalandı; bazı Kongre üyeleri bu "kaynak ve dipnotları" görmek istemişler, ancak cevapsız bırakılmışlardı.

Bodansky, bu raporun ardından yine "İslam tehlikesi" ile ilgili bir kitap yayınladı. Kitabın adı *Target America: Terrorism in the USA Today* (Hedef Amerika: Günümüzde ABD'de Terörizm)di... Ayrıca Forrest ve Bodansky, *The New Islamist International* (Yeni İslami Enternasyonal) adlı 93 sayfalık yeni bir rapor daha yayınladılar. Rapor, Bosnalıların kendi vatandaşlarını öldürdükleri suçlamasını yeniden öne sürüyor, ayrıca "köktendincilerin Bosna-Hersek"teki savaşı Yeni Dünya Düzeni ile Müslümanların geleceği arasında bir çarpışma olarak gördüklerini, İslamcıların yeni intikam savaşları açmaya devam edeceklerini" iddia ediyordu...

Kısacası, bir "Mossad ajanı", Bosna-Hersekli Müslümanlar aleyhinde atılabilecek en alçakça iftirayı, kendi vatandaşlarını öldürüp suçu Sırpların üstüne attıkları iftirasını atmıştı. Ve bu iftira oldukça da etkili oldu. Konuyla ilgili sözde tarafsız bazı başka kaynaklar da aynı iftirayı dile getirdiler, en azından ima ettiler. Örneğin 1994'ün Şubat ayında Saraybosna'da 68 kişinin ölümüyle sonuçlanan Sırp havan saldırısının ardından da, Sırp lideri Radovan Karadziç "Müslümanlar kendi vatandaşlarını katletti" demiş ve bunun üzerine BM temsilcisi Yasushi Akashi ve Fransız Barış Gücü komutanı Jean Cot, saldırının "kimin"tarafından yapıldığını araştırmak (!) için Saraybosna'ya gelmişlerdi. Bosna Başkan Yardımcısı Eyüp Ganiç, bu traji-komik duruma, "Sırplar hepimizi öldürdüklerinde de, 'topluca intihar ettiler' diyecekler" diye tepki göstermişti.

Propagandanın ikinci yüzü, planlandığı gibi dar kapsamlı ancak oldukça etkili bir biçimde yürütülüyordu. Bir taraftan Yahudi örgütleri timsah göz yaşları ile insan hakları şovu yaparken, bir yandan da Bodansky gibi Mossad ajanları, Yahudi Devleti'nin asıl yapmak istediği propagandayı, yani Sırp yanlısı ve Müslüman düşmanı propagandayı uygulamaya koyuyordu.

Bosna ve 'Uluslararası Topluluğun' Tuzakları: Arabulucular, Barış Gücü ve Güvenli Bölgeler

Bosna'da yaşanan katliamın bir numaralı sorumluları Sırp saldırganlarıydı (Çetnikler) kuşkusuz. Ancak Sırplar bu işte yalnız değillerdi. Müslümanlara silah ambargosu uygulayarak, onları sahte barış görüşmeleri ile oyalayarak, onları Sırp işgalini kabule zorlayarak, Sırplara örtülü destek veren Batılı ülkeler ve Birleşmiş Milletler, NATO gibi uluslararası kuruluşlar da olayda önemli bir role sahiptiler.

Peki neden sözkonusu Batılı güçler ve uluslararası kuruluşlar örtülü ve bazen de açık bir biçimde Sırpları desteklediler? Bu sorunun ilk akla gelen cevabı, sık sık söylendiği gibi Bosnalıların Müslüman oluşu ve Batı'nın da Müslümanlara karşı önyargılı yaklaşmasıdır. Ancak olayları biraz yakından incelediğimizde, Batı'nın tavrındaki tek faktörün bilinçaltındaki "Müslüman fobisi" olmadığı, bir de Sırplarla kurulmuş olan gizli ilişkilerin önem taşıdığı görülmektedir.

Mihailoviç ve onun diğer loca arkadaşları, komutaları altındaki Çetnik birlikleri ile II. Dünya Savaşı sırasında Müslümanları boğazlarken en büyük yardımı Batı'daki mason biraderlerinden, örneğin OSS şefi Donovan'dan görmüşlerdi. Bu tür bir "masonik bağlantı"nın, Sırpların kurmuş oldukları "Yahudi bağlantıları"na paralel olarak bugün de var olduğunu söyleyebiliriz.

Örneğin Amerika'daki masonik kompleksin en üst kurumu olan CFR'nin (Council on Foreign Relations) Sırpların yanında olduğu çok açık bir biçimde gözlemlenebiliyordu. CFR'nin yayın organı olan Foreign Affairs dergisindeki bazı makaleler bu konuda oldukça aydınlatıcıydı. Emekli Amerikalı general Charles Boyd, *Foreign Affairs*'ın sonbahar 95 sayısında yayınlanan makalesinde açıkça Müslümanlara karşı Sırpları savunmuştu. Makalede, eski Yugoslavya'daki iç savaşta tarafların tümünün suçlu olduğu, Boşnakların da en az Sırplar kadar saldırgan davrandıkları iddia ediliyordu. Mossad ajanı Bodansky'nin ortaya attığı "Müslümanların kendi insanlarını öldürdükleri" iftirası da tekrarlanmıştı. Bosnalı münafık Fikret Abdiç ise "demokrasi kahramanı" olarak övülüyordu.

CFR'nin en önde gelen isimlerinden biri ise önceki sayfalarda Sırplarla olan yakın ilişkilerini incelediğimiz Henry Kissinger'dı. Yüksek dereceli bir mason olan hatırlayın, Kissinger P2'nin yönetim kadrosu sayılan Monte Carlo locasına üyeydi Kissinger, Sırp liderleriyle masonik bir ilişkiyi de paylaşıyordu. Örneğin vahşetin gerçek mimarı olan Sırbistan lideri Slobodan Miloseviç, masondu.[107]

Uluslararası topluluğun Bosna-Hersek'teki iç savaşın "çözümü" için göreve getirdiği isimler de nedense hep masonik kariyere sahip kişilerdi. Sırplar ve Müslümanlar arasındaki ilk "arabulucu" olan Lord Carrington Kissinger'ın iş ortağı ve Rothschildlar'la akrabalık bağı olan bir yarı-Yahudi idi. Carrington'ın aynı Kissinger gibi P2 mason locası ile bağlantısı olduğu biliniyordu. Carring-

ton ayrıca üst-masonik örgüt Bilderberg'in de kıdemli üyelerinden biriydi. Daha sonra arabuluculuk işini üstlenen Cyrus Vance, Bilderberg ve CFR üyesi, Lord Owen ise Trilateral Komisyonu üyesiydi.

Kuşkusuz masonik örgütlerin kıdemli üyeleri olan bu kişiler için Slobodan Miloseviç bir "birader", Aliya İzzetbegoviç ise bir "İslamcı düşman"dı. Bu nedenle de tüm arabulucular, sürekli olarak Sırplara destek olmaya ve İzzetbegoviç yönetimini zorda bırakmaya çalıştılar. Dünya kamuoyuna tarafsız imajı vermeye çalışsalar da, kapalı kapılar ardında sürekli Sırpların hamiliğini yapıyorlardı. Tanıl Bora şöyle diyor: "ABD'li ve Avrupalı politikacılar, kamuoyu önünde İzzetbegoviç'e gayet sıcak davranırken, müzakerelerde onu sürekli tavize zorladılar. Özellikle askeri müdahale ihtimalini aklından çıkarması gerektiğini zorlayıcı bir etmen olarak hep vurguladılar." [108]

Batılı mason liderlerden İzzetbegoviç'e yönelik tehditler de gelmişti. Mitterand, Bosna liderine göz dağı vermeye çalışan "birader"lerden biriydi. İzzetbegoviç, Ankara'da MÜSİAD toplantısında yaptığı bir konuşmada, "Mitterand, bana, 'biz Avrupa'nın ortasında bir Müslüman devleti istemiyoruz' demek için gelmişti" diyerek, Fransız liderin Saraybosna'ya yaptığı medyatik ziyaretin gerçek amacını açıklamıştı.

Batılı güçlerin Bosna-Hersek'e verdiği en büyük zarar, kuşkusuz silah ambargosuydu. Avrupa'nın en büyük üçüncü ordusuna sahip olan Sırplar'a karşı ellerinde sınırlı sayıdaki hafif silahlar dışında hiçbir şey olmayan Müslümanlar, savaş boyunca sürekli olarak silah ambargosunun kalkmasını istediler. Batılılar buna asla yanaşmadılar. Silah ambargosunun kalkmaması için binbir mazeret öne sürdüler. İlk önce savaşın daha da uzayıp yayılacağını söylüyorlardı (Bu bir anlamda "Müslümanlar bir an önce yok olsun da savaş uzamasın" demekti). Sonraları ambargo kalktığı takdirde ülkede bulunan Barış Gücü askerlerinin hedef alınacağını söylediler. Buna karşın Başbakan Haris Sladziç, "biz buraya ABD askeri istemiyoruz. Yabancı asker de istemiyoruz. Yeter ki BM Güvenlik Konseyi bize silah ambargosu uygulamasın" demişti. Ancak Batılı liderler aynı samimiyetsiz oyunu oynamayı sürdürdüler.

Özellikle İngiltere çok belirgin bir biçimde Sırpları destekledi. Başbakan John Major ve özellikle de Bosna'daki savaş boyunca önce Savunma Bakanı, sonra da Dışişleri Bakanı olan Malcolm Rifkind, Bosnalıları silahsız bırakmak ve Sırpları kollamak için ellerinden gelen herşeyi yaptılar. Anlaşılan I. Dünya Savaşı yıllarında İngiliz Başbakanı Lloyd George'un Sırpları "kapının bekçileri" olarak tanımlayan bakış açısı, çağdaş İngiliz yönetimine de yol göstermişti. İngiliz yönetiminin, İslam aleyhtarı cephenin lideri olan İsrail'le olan bağlantıları da bu noktada anlam kazanıyordu. İngiltere'nin Sırp yanlısı politikasının en önemli mimarı sayılan Malcolm Rifkind, Güney Afrika kökenli bir Yahudiydi. Ve oldukça da bilinçli bir Yahudiydi; 1977-1979 yılları arasında, Muhafazakar Parti milletvekillerinin kurduğu İsrail Dostları Grubu'nun başkanlığını yürütmüştü. John Major da aynı çizgideydi. Bir Yahudi ile evli olan Major, İsrail İngiliz Dostları Derneği'nin sadık üyelerinden biriydi.

Sırpların masabaşı destekçileri: CFR ve Bilderberg üyesi Cyrus Vance, Trilateral Komisyonu'nda David Owen.

Bosna'daki Barış Gücü'nün tek işlevi "insani yardım"dı. Ancak Bosnalıları Sırpların karşısında silahsız bıraktıktan sonra, onlara peynir ya da aspirin vermek pek bir anlam taşımıyordu. Bu, yalnızca Bosnalıların karnı tok ölmesini sağlıyordu bir anlamda. Dahası, Barış Gücü'nün yaptığı bazı "insani yardım"lar neredeyse Bosnalılarla alay etmek için düzenlenmişti. Açlık çeken kentlere havadan prezervatif ya da maden suyu dolu sandıklar atılmış ya da insanlar sebze ve meyve eksikliği çekerken büyük kısmı bozuk olan un ve makarna gönderilmişti.[109] Bu tür olaylar yüzünden Saraybosna halkı, kentte dolaşan Barış Gücü UNPROFOR'a, "SERBOFOR" (Sırp Gücü) adını taktı. Sokaklarda dolaşan beyaz BM araçlarına da "Sırp taksileri" adı verilmişti. Sırplarla doğrudan işbirliği yapan UNPROFOR komutanları da vardı. Sırpların kendisine "sunduğu" Müslüman kadınlara tecavüz eden Kanadalı Barış Gücü komutanı Lewis McKenzie, bu alçaklardan biriydi. BM'nin son dönemde ortaya çıkan bir başka icraatı da Bosnalı Müslümanlar arasında Sırplar adına ajanlık yapmak oldu. 1995 Şubatı başında, Bosna-Hersek polisi, ülkede görev yapan iki Barış Gücü görevlisini tutukladı. Bunlar, BM Mülteciler Yüksek Komiserliği (UNHCR) için çalışan Svetlana Boskoviç adlı bir Sırp ve adı açıklanmayan bir Hırvat'tı. Bosna polisi, bu iki BM yetkilisinin Bosnalı Sırplara istihbarat aktardıklarına dair açık deliller elde etmişlerdi.

Aliya İzzetbegoviç, Aralık 1994'de Budapeşte'de yapılan AGİK zirvesinde oldukça sert ve kararlı bir konuşma yapmış ve Batılı liderlerin ikiyüzlülüğünü açıkça ortaya koymuştu. Bosna lideri konuşmasının bir yerinde, "insani yardım"ın ne olduğunu da ortaya koyarak şöyle diyordu:

> Bir çoğunuz için umulmadık ve izah edilemez bir direnme gösterdik. Sadece hafif silahlarla donanmış 20 ila 150 silahlı kişiden oluşan gruplarla başladık ve onbinlerce saldırgan askeri nötralize eden ve binden fazla tank ve zırhlı araçlarını tahrip eden 150 bin askerlik bir ordu yarattık. Savunmamız güçlendikçe, bize yardım niyetiniz giderek azaldı. Niçin? Bunun bir cevabı var mı?

Lord Carrington: Kissinger'ın iş ortağı ve Rothschild hanedanın akrabası olan sözde arabulucu.

İzzetbegoviç'in sorduğu soru önemli ve anlamlıydı: Bosnalılar güçlendikçe, Barış Gücü'nden gelen "insani yardım" azalmıştı. Elbette bunun tek bir cevabı vardı: Batı, Bosnalıların Sırplara karşı galip gelmesini istemiyordu. Yapılan "insani yardım", yalnızca Batı ile Sırplar arasındaki gizli ittifakı örtmek ve "tarafsız" gözükmek içindi. Ancak Müslümanlar güçlenmeye başladığında, bu "insani yardım" da durduruluyordu.

Bosna lideri, Batılı güçlerin yalnızca duyarsızlık değil, aynı zamanda "kasıt" içinde olduklarını da BM tarafından "güvenli bölge" ilan edilen Bihaç'ın Sırplar tarafından uğradığı saldırıyı anlatırken ortaya koyuyordu:

> Bihaç bölgesine yapılan son saldırının 6 ay öncesinden itibaren halk, kasten açlığa mahkum edildi: İnsani yardım taşıyan konvoyların bölgeye girişi engellendi (143 konvoydan ancak 12'si bölgeye girmeyi başarırken, 131 konvoy geri döndürüldü). Saldırıdan önce Fransız taburu Bihaç bölgesinden geri çekilerek, yerine hem daha küçük hem da yetersiz donanımlı Bangladeş birlikleri yerleştirildi. Bölgeyi adeta altına almış olan medya, geride bir tek yabancı gazeteci kalmaksızın Bihaç'ı terketti. Dahası, saldırganların sayısı ve şiddeti UNPROFOR raporlarında sürekli olarak küçük gösterildi. Bütün bu seri hadiseler, ard arda gelen tesadüfler olabilir mi?

İzzetbegoviç'in Bihaç'ta yaşananlarla ilgili olarak söyledikleri son derece çarpıcı ve düşündürücü gerçeklerdir. Ve gerçekten de bunların "tesadüf" olarak yorumlanması mümkün değildir. Bihaç örneği, Bosna'daki savaşta 1993 yılından itibaren uygulanmaya konan "güvenli bölgeler" uygulamasının da gerçekte bir tuzak olduğunu göstermektedir. Evet, "güvenli bölgeler", BM'nin Müslümanlara karşı uygulamaya koyduğu bir tuzaktı; sözde bu bölgeler silahtan arındırılıyor ve BM'nin komutasındaki Barış Gücü'nün koruması altına alınıyorlardı. Oysa olaylar hiç de öyle gelişmedi. Barış Gücü, "güvenli bölgeler"de Müslümanların silahlarını toplamaya kalktı, böylece Müslüman savunması kırılmış oluyordu. Oysa Sırplara hiçbir ciddi yaptırım uygulanmadı. Sırplar bu "güvenli bölgelere" saldırdıklarında ise Barış Gücü yalnızca seyretti. Zaten "güvenli bölgeler" birer birer Sırpların hedefi haline geldiler. Önce Srebrenica, sonra Zepa ve Goradze, daha sonra Saraybosna ve Bihaç. En son olarak da 1995 yazında Srebrenica ve Zepa Sırplar tarafından işgal edildi ve bu iki kentteki Müslümanlar etnik temizliğe tabi tutuldu; bazıları Tuzla'daki Müslüman bölgesine kaçabildiler, bazıları ise (yaklaşık 10 bin kişi) Sırplar tarafından katledildi. Srebrenica'yı korumakla görevli Barış Gücü görevlileri hiçbir şey yapmamışlardı; şehri işgal eden Sırp komutan Ratko Mladiç ile birlikte kadeh kaldırmaktan başka...

Peki bu "güvenli bölgeler" tuzağının mimarı kimdi? Oldukça tanıdık bir isim: Morton Abramowitz. Evet, Bosna'da "güvenli bölgeler" oluşturulması fikrini ilk gündeme getiren kişi, İsrail'le olan bağlantıları nedeniyle adı "Mossad ajanı"na çıkmış olan Amerikalı Yahudi Morton Abramowitz'di. Ertuğrul Özkök, *Hürriyet*'te "Safe Haven Mimarı Şimdi de Bosna'da" başlığıyla yayınlanan bir yazısında bu konuya dikkat çekmiş, daha önce başka kriz bölgelerinde de "güvenli bölgeler" uygulaması yapmış olan Abramowitz'in şimdi aynı şeyi Bosna'da yapmaya çalıştığını duyurmuştu. Gerçekten de bir süre sonra "güvenli bölgeler" tuzağı uygulamaya kondu. Ama bu "güvenli bölgeler", Özkök'ün lanse ettiğinin aksine, Müslümanlar için bir tuzaktan başka bir şey değildi.

Batılı güçlerin Bosna'daki savaş boyunca bir kaç kez Sırplara karşı düzenledikleri bombardımanlar da yalnızca ve yalnızca göstermelikti. Bu bombardımanların hiçbirinde Sırplara hiçbir ciddi zarar verilmedi. Bir keresinde NATO uçakları Bosnalı Sırpların sözde başkenti olan Pale'yi bombalamışlardı. Bir süre sonra NATO'nun şehirdeki Sırp cephaneliklerinin yerini bilmesine karşın, yalnızca iki boş evi bombaladığı ortaya çıktı. NATO, 1995 baharında bir Amerikan uçağını düşüren Sırp füze rampalarını bile, yerlerini çok iyi bilmelerine karşın, bombalamamıştı. 1995 Eylülünde Sırplara karşı girişilen NATO bombardımanlarında da yine etkili hedefler vurulmadı. Harekata katılan Amerikalı pilotların bazıları, ülkelerine döndükten sonra kendilerine "Sırp hedeflerine fazla zarar vermeme" emri verildiğini açıkladılar.

Amerika'nın Bosna Politikasının Mantığı

Bosna'daki savaş boyunca sık sık duyduğumuz yorumlardan birisi, Amerika'nın Avrupalılar'dan daha farklı bir yaklaşım içinde olduğu yorumuydu. Buna göre, İngiliz ve zaman zaman da Fransızlar Sırplara açıkça destek veriyor ve Bosna'ya cephe alıyorlardı, ancak Amerika daha Bosna-yanlısı bir politika izliyordu. Buna delil olarak da, en çok, Amerika'nın Bosna'ya yapılan silah ambargosunun kalkması yönündeki isteği ve arada bir gündeme getirdiği "Sırplara karşı askeri müdahale" olasılığı gösterildi. Ancak Amerika'nın bu tavrı dikkatli bir gözlemci için hiç de inandırıcı değildi. Çünkü Amerika'nın sözde savunduğu Bosna-yanlısı uygulamaların hiçbiri yapılmadı. Ne Bosna'ya yapılan silah ambargosu kalktı ne de Sırplara karşı gerçek bir askeri müdahale yapıldı (yapılan bir-iki bombalama, yalnızca Barış Gücü'nün güvenliğini sağlamak içindi, Müslümanların güvenliğini değil.) Amerika'nın bunları gerçekten yapmak isteyip de yapamadığını kabul etmek, kuşkusuz saflık olurdu.

Peki Amerika neden öyle olmamasına rağmen İngiliz ve Fransızlara göre daha "Bosna-yanlısı" gözüktü? *Hürriyet*'in Washington muhabiri Serdar Turgut, bir yazısında bu politikanın hedefini açıklamıştı: Amerika, Bosna'da yaşananların diğer İslam ülkelerindeki Batı ve Amerikan aleyhtarı akımları, özellikle de İslami akımları güçlendirmesinden korkuyordu. "Batı'nın Müslümanları sattığı" düşüncesinin hakim olduğu anda, "son derece tehlikeli bir gelişmenin

başlayacağı", bir "İslami domino teorisi" yaşanacağı hesaplanıyordu Washington'da. Bu nedenle de Amerika elinden geldiğince Bosnalıların yanındaymış gibi gözükmeye, kendisine takılan "Büyük Şeytan" sıfatını unutturmaya kalkmıştı. (İlginçtir, düşman olduğu halde dostmuş gibi gözükmek, Şeytan'ın da en önemli vasıflarından biridir.)

Amerika'nın sahip olduğu mantık, Hırvat hükümetinin politik danışmanlarından Zdravko Tomaç tarafından da ifade edilmişti. Tomaç, Ekim 1992'de şöyle diyordu: "Uluslararası topluluk Müslümanların mutlak bir yenilgiye uğramasına izin vermemelidir. Müslümanlar çaresiz bir konuma düşmemelidir; yoksa bütün dünya Müslümanlarının Bosna'daki kardeşlerini korumak için bir kutsal savaşa girişmesi tehlikesi vardır." [110]

İşte Amerika'nın ince politikası, hem dünya Müslümanları hem de Bosnalı Müslümanlar arasında radikalizmi engellemeyi hedefliyordu. Serdar Turgut, Ulusal Güvenlik Konseyi sözcüsü Jonathan Spalter'in "bizim Bosna politikamızın temel amacı, oradaki İslami gelişimi önlemektir" dediğini yazmıştı. Bu, oldukça önemli bir bilgiydi ve Amerikalıların Bosna-yanlısı gözüken bazı eylemlerinin de gerçek amacını bulmamıza yarıyordu. Bunların başında, Amerikalı bazı uzmanların Bosnalı bazı milis gruplarını eğittiğine dair 1994 sonlarında yayılan haberler geliyordu. Amerikalıların eğittiği bu gruplar, büyük olasılıkla, "Boşnak" gruplardı, ancak "Müslüman" gruplar değildiler. Amerika, İzzetbegoviç'in önderliğindeki Bosna İslami yükselişine karşı, bir tür "seküler cephe" kurmak, Boşnaklar arasındaki seküler güçleri bir tür "beşinci kol" olarak kullanmak niyetindeydi. Bu "beşinci kol"un başına da, büyük olasılıkla Sedat Sertoğlu gibilerinin son üç yıldır parlatmaya çalıştıkları Adil Zülfikarpasiç gibi seküler isimler, hatta belki Fikret Abdiç gibi "münafık"lar getirilecekti.

Nitekim çok geçmeden Amerika'nın gerçekten de İzzetbegoviç'in ayağını kaydırmaya ve onun yerine seküler liderler getirmeye uğraştığı ortaya çıktı. Alman Der Spiegel dergisi, "Aliya İzzetbegoviç'in radikal İslamcı akımlarla bağlantısından rahatsızlık duyan ABD yönetiminin, İzzetbegoviç'in yerine başka birinin getirilmesi için" çalıştığını ve Ankara'dan da bu konuda destek istediğini yazmıştı. "İslam cephesi dağılıyor mu?" başlığıyla verilen habere göre, Ankara'daki çok çok üst düzey bir yetkili de Amerika'nın bu teklifine sıcak baktığını bildirmişti.[111]

Kısacası Düzen, Bosnalı Müslümanlara farklı yönlerden saldırıyordu. Bir yandan Sırplar destekleniyor, silahlandırılıyor ve Müslümanlara karşı "etnik temizlik" uygulamaları için cesaretlendiriliyor, bir yandan da "Müslümanlara destek" görüntüsü altında, Boşnaklar arasındaki seküler gruplarla bağlantı kuruyor, onları Müslümanlara karşı kışkırtıyor, "beşinci kol" olarak kullanmaya çalışıyordu. "Fitne", hem dışardan, hem de içerden körükleniyordu.

Tüm bu uzun diplomatik çabaların ardından, 1995 Kasımında Bosna-Hersek'te sözde bir barış imzalandı. Clinton yönetiminin arabulucu olarak görevlendirdiği Richard C. Holbrooke, aylar süren bir "mekik diplomasisi" sonucun-

da, Müslüman, Hırvat ve Sırp liderlerini Amerika'nın Dayton kentinde bir araya getirdi. ABD baskısı altında geçen üç hafta sonucunda, Bosna-Hersek'in iki parçaya bölünmesini, bir tarafın Boşnak-Hırvat Federasyonu'na, öteki tarafın da "Republika Sırpska"ya verilmesini öngören anlaşma imzalandı. Anlaşmanın ardından yapılan tüm gözlem ve yorumlarda söylendiği gibi Amerikan baskısı ile parafe edilen anlaşmadan en karlı çıkan taraf Hırvatlar, en zararlı çıkan taraf ise Müslümanlar'dı. Önünde başka bir seçenek kalmayan İzzetbegoviç, "adalete karşı barış"ı tercih etmişti. Katliamın bir numaralı sorumlusu olan Slobodan Miloseviç ise anlaşma ile tüm suçlardan aklanmış, ya da bir başka deyişle Batılı biraderleri kurtarılmıştı. ABD'nin tüm bu diplomatik operasyonunu ve Müslümanları zararlı çıkartan "Bosna Barışı"nı organize eden Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard C. Holbrooke, bu "birader"lerden biriydi: Bir Alman Yahudisi olan Holbrooke, 12 yıl Yahudi sermayesinin ünlü şirketi Lehman Brothers'da genel müdürlük yapmıştı. Ayrıca CFR'ye ve Trilateral Komisyonu'na üyeydi...

Bu "barış anlaşması"nın ne anlama geldiği ile ilgili son sözü ise Kissinger söyledi. Sırpların bu büyük hamisine göre, çok yakında Bosnalı Sırplar Sırbistan'la, Bosnalı Hırvatlar da Hırvatistan'la birleşecek, Bosnalılar ise arada sıkışacaktı. Kissinger, basit bir analiz yapmaktan çok, kendisinin de planlayıcıları arasında yer aldığı tezgahı açıklıyordu bir anlamda. Bu tezgahla birlikte, İzzetbegoviç'in kişiliğinde sembolleşen "yeşil tehlike" bir ölçüde savuşturulmuş, Balkanlar'da Müslüman egemenliğinde güçlü bir devlet kurulması engellenmiş oluyordu.

Amerika'nın asıl amacının Bosna'daki "yeşil tehlike"yi yok etmek olduğu bir süre daha da belirginleşti. ABD yönetimi, Dayton anlaşmasından bir kaç hafta sonra, Bosna'ya NATO çerçevesinde 20 bin barış gücü askeri yollayacağını açıkladı. Ancak ilginç bir durum vardı. Amerikalılar, bu askerlerin gönderilmesi için, Boşnakların yanında savaşmak için İslam dünyasının dört bir yanından Bosna'ya gelmiş olan mücahidlerin bölgeden gönderilmesini şart koşmuşlardı. Yapılan açıklamaya göre, ABD mücahidler konusunu Dayton görüşmelerinde İzzetbegoviç'in önüne kesin bir şart olarak koymuş ve Bosna lideri de bunu kabul etmiş, daha doğrusu kabul etmek zorunda kalmıştı. Pentagon yetkilileri "bir ay içinde dinciler temizlenecek ve NATO gücü bölgede hakimiyet kuracak" diyorlardı.

Bütün bunlar, ABD-Avrupa-Sırplar arasındaki iyi polis-kötü polis numarasının gerçekte Bosna'daki "yeşil tehlike"nin yok edilmesi için yürütüldüğünün açık işaretleriydiler. Belki önceden planlandığının aksine Bosnalı Müslümanlar fiziksel olarak tümüyle imha edilememişti ama, İslam ümmetinin Balkanlar'daki "uç beyliği", Düzen tarafından, Sırp kurşunları ve Batılı diplomasi tuzakları aracılığıyla büyük ölçüde yıpratılmıştı.

Ancak tüm bunlar birer olumsuzluk olarak anlaşılmamalıdır. Bosna'da akan Müslüman kanları da kuşkusuz Müslümanlar için bir hayırdır. Bosna, dünyanın dört bir yanındaki Müslümanlara; karşı karşıya oldukları düşmanın

yalnızca yerel anti-İslami güçler değil, tüm bir Dünya Düzeni olduğunu göstermiştir. Bosna bir kıvılcımdır ve başlattığı ateş, Düzen'in hesaplayamadığı kadar büyük olacaktır...

Yeşil Korku ve İsrail'in İran'a Karşı Savaşı

Tüm bunların ardından bir de, Düzen'in (İsrail'in ve onun Amerikalı uzantılarının) İran'a ve İran bağlantılı örgütlere karşı başlattığı bir savaş vardır. Son yıllarda hiç susmayan "İslami terör" yaygaralarının gerçek kaynağını keşfetmek açısından, İsrail'in bu savaşını da incelemek gerekmektedir.

Son yıllarda hem Batı medyası hem de yerli benzerleri tarafından sık sık gündeme getirilen konuların başında "İslami köktendincilik tehlikesi" ve bu tehlikeye karşı alınması gereken "önlemler" gelmektedir. Uzun yıllar Batı'nın en büyük propaganda malzemesi olan "Kızıl Korku"nun ardından, bu kez de "Yeşil Korku" körüklenmektedir. Bu propaganda o kadar etkili bir biçimde yürütülmektedir ki, ufak bir provokasyon sonucunda, Türkiye gibi Müslüman bir ülkede bile Yeşil Korku ile beyni yıkanmış kalabalıklar, İslam'a ve Müslümanlara karşı "kahrolsun" çığlıkları atarak sokaklarda yürüyebilmektedirler.

Oysa sözkonusu Yeşil Korku propagandası büyük ölçüde çarpıtmalara, yalanlara ve aldatmacalara dayanmaktadır. Bu çarpıtmaların en belirgini, bu propagandanın en önemli unsuru olan "İslami terör örgütleri" hakkındadır. Bu örgütlerin en ünlüleri ise Ortadoğu'da İsrail'e karşı mücadele veren ve genelde İran'dan destek alan örgütlerdir. Bu örgütlerin birer "terör örgütü" olduğu şeklinde yoğun bir propaganda yapılmakta, ardından da dünyanın dört bir yanındaki fail-i meçhul terör eylemleri bu örgütlerin adresine kaydırılmaktadır.

Oysa bu noktada önemli bir gerçek vardır: Sözkonusu örgütler gerçekte birer "direniş örgütü"dür ve İsrail'in 1967'den, hatta 1948'den bu yana işgal ettiği toprakları kurtarmak için çatışmaktadırlar. İşgale karşı direnmek ise en meşru haktır. Dolayısıyla bu örgütlerin İsrail ordusuna ya da işgal altındaki topraklarda bulunan ve en az İsrail ordusu kadar saldırgan olan fanatik Yahudi yerleşimcilere karşı giriştikleri eylemler, "terör" olarak nitelenemez. Aksine, tüm bir ulusu işgal altında yaşamaya zorlayan İsrail'in yaptıkları terördür; buna karşı mücadele etmek ise meşru direniştir. Ayrıca bu örgütlerin propaganda yapıldığı gibi dünyanın dört bir yanında terör eylemlerini sürdüren "şube"leri yoktur, yalnızca İsrail'e karşı örgütlenmişlerdir.

Cezayir'de de benzer bir durum vardır. Orada, Müslümanlar barışçı ve demokratik yollardan iktidara gelmek üzerelerken, bir askeri darbe ile dağıtılmış, baskı ve şiddete maruz kalmışlardır. Bu şiddeti uygulayanlar ise herkesçe bilindiği gibi Fransa'nın Cezayir'deki uzantılarıdır. Savaşı ilk başlatanlar da bu "işgalci" ve gayrı-meşru unsurlar olmuştur. Böyle bir durumda "direniş"e geçmekten başka bir seçenek yoktur. Nitekim yapılan da budur. Elbette bu "direniş" hareketleri sırasında aşırı gidildiği, suçsuz insanların da zarar gördüğü durumlar oluyor olabilir. Bu, yanlıştır. Ama yine de bu durum, kimseye

direnişi terörle özdeşleştirme hakkını vermez.

Oysa Batı, özellikle de Amerikan basını ve onların yerli benzerleri, sürekli olarak çarpıtma üzerine kurulu bir propaganda yapmaktadır. Örneğin işgal altındaki topraklarda Müslüman direniş örgütleri ve İsrail askerleri çatıştığında, sözkonusu medya, "İsrail askerleri ve teröristler çatıştı" şeklinde mesajlar vermekte, asker oğlunu yitirmiş "gözü yaşlı İsrailli anne" fotoğraflarını basmaktadır. Sanki o İsrail askeri, başka bir halka ait bir toprağı gaspetmiş ve o halka onyıllardır işkence uygulayan, saldırgan ve işgalci bir ordunun üyesi değilmiş gibi. Yapılan aldatmaca bununla da kalmamaktadır: Verilen mesaja göre sözkonusu "terör örgütleri", yalnızca İsraillilere değil, tüm Batı dünyasına, Batılı değerlere inanan herkese karşı inanılmaz bir düşmanlık beslemekte ve onları "kesecekleri" günü beklemektedirler.

Çarpıtma örnekleri çoğaltılabilir, burada fazla ayrıntıya girmeyeceğiz (bazı gazeteleri biraz dikkatli ve "yıkanmamış" bir beyinle okursanız, bu örneklere sık sık siz de rastlayabilirsiniz). Ancak kesin olan şudur: İslam'ı terörle özdeşleştirmeye ve bu noktadan hareketle de her türlü İslami oluşumu engellemek için zemin hazırlamaya yönelik sistemli bir propaganda vardır.

Peki acaba bu sistemli propagandanın kaynağı kimdir?... Kim kasıtlı olarak Yeşil Korku üretmekte ve sonra da sürekli gündemde tutmaktadır?... *Washington Report on Middle East Affairs* dergisi, Temmuz-Ağustos 1993 sayısında bu sorunun cevabını açık bir biçimde veriyor: İslam aleyhtarı propagandanın kaynağı, İsrail ve onun ABD'deki uzantılarıdır. Washington Report'un konuyla ilgili haberi şöyle:

> ... İsrail'in önceki Likud hükümeti 'İslami tehdit'e karşı güçlü bir kampanya başlatmıştı. Onun arkasından gelen İşçi Partisi hükümeti ise bunu daha da ileri boyutlara taşıdı. Mesela başbakan Yitzhak Rabin pek çok politik demecinde ve röportajda İran'ın Orta Doğu imparatorluğunun hakimi olmayı isteyecek kadar 'megalomanyak' bir tavır içinde olduğunu ve şu an bir 'İslami Bomba'yı hazırlama aşamasında olduğunu belirtmiştir.
>
> Geçen sene Knesset'te verdiği bir demeçte Rabin bu kampanyanın rengini ortaya koydu ve şöyle söyledi: 'İsrail, islami teröre karşı başlattığı savaşla derin bir uykuya dalmış olan dünyayı uyandırmayı amaçlamaktadır. Ve 'İslami fundamentalizmin içerdiği büyük tehlikelerin önümüzdeki yıllarda dünya barışı için büyük bir tehlike oluşturacağı' yolundaki uyarı yaptı: 'Ölüm tehlikesi kapımızın önündedir.'
>
> Bu ifadelerin arkası, çeşitli Arap rejimlerine karşı olan tavrı ve islamcı kesime verdiği destek nedeniyle tehdit olarak görülen İran'ı inceleyen İsrailli 'askeri' ve 'istihbarat' kaynaklarının basına sızdırdığı bilgilerle geldi. İsrail kaynaklı raporlarda, Batı'daki ve ayrıca Amerika'daki Müslüman gruplarla Sudan, İslami Cihad ve Hamas yollarıyla kurulan İran bağlantısı detaylı bir şekilde anlatılıyordu.
>
> Amerikan İsrail Halkla ilişkiler Komitesi (AIPAC) ve diğer bazı Amerikan Yahudi organizasyonları İsrail'in gündemindeki bu konuyu gayet başarılı bir biçimde yaydılar. Büyük gazetelerdeki köşe yazarları, 'terör uzmanları' ve Kongre üyeleri bu mücadeleye yasallık kazandırabilmesi için İslam/İran tehdidiyle ilgili fikirleri bütün dünyaya yaydılar.
>
> Yakın zamanda ve ayrı ayrı Washington'a yaptıkları ziyaretlerinde Mısır Devlet

Başkanı Hüsnü Mübarek ve İsrail Devlet Başkanı Rabin son olarak New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanmasıyla ilgili yaptıkları konuşmalarda adeta aynı 'Radikal İslam Tehdidi' başlıklı yazıyı okuyor gibiydiler. Gerek Başkan Clinton'la yaptıkları toplantıda gerekse Kongre liderleriyle görüşmelerinde ve basına verdikleri demeçlerde her ikisi de New York'taki terörist hareketin İran'ın finanse ettiği global bir İslami tehdidin bir parçası olduğunu ve sadece İsrail'le Mısır'ı değil aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri de hedef alan bir tehdit olduğunu ifade ettiler.

Her yerde yankılanan görüşleriyle İsrail'in yeni Likud lideri ve 'terör uzmanı' Benjamin Netanyahu ise Dünya Ticaret Merkezinin bombalanmasının 'yalnızca deli bir adamın işi' olmadığını fakat kasıtlı ve sistematik bir vahşet olduğunu ve söz konusu olan şeyin 'Amerika Birleşik Devletlerinin kalbini, New York Şehrinin kalbini hedef alan organize olmuş İslami terör' olduğunu söyledi.

İsrail'in "yeşil tehlike"ye karşı yürüttüğü sistemli bir görsel propaganda mücadelesi de var. İran'ı karalamak için çevrilmiş olan *Not Without My Daughter* (Kızım Olmadan Asla) adlı film bunun örneği. Kızı İran'da mahsur kalan Betty Mahmudi adlı Amerikalı bir kadının sözde gerçek hikayesini anlatan filmin senaryosunun gerçek yazarı Yahudi asıllı gazeteci William Hoffer. Filmin çekimleri ise İsrail'de yapılmış.

ABD'de "İslam tehlikesi"nden söz eden ve İslam'a karşı daha şahin politikalar izlenmesi gerektiğini savunan medya çevreleri ve entellektüeller de hep İsrail ile bağlantılı isimlerden oluşuyor. Batı'nın düşmanı olarak komünizmin yerini İslam'ın aldığını ısrarla yazan *Us News & World Report* editörü Mortimer Zuckerman bir Yahudi. Washington Institute for Near East Policy yöneticisi Robert Satloff ya da yeni "oryantalist" Daniel Pipes, İslami tehdide karşı tavizsiz mücadele verilmesi gerektiğini savunan diğer iki ünlü isim; her ikisi nedense yine Yahudi. Bunun yanısıra, anti-İslami yayın ve propagandaları finanse eden iki önemli vakıf, Heritage ve Bradley Vakıfları da hep İsrail'le bağlantılı ve Amerikan Yahudileri tarafından kurulup-finanse edilen kurumlar.

İsrail kuşkusuz "İslami tehdit"e karşı yalnızca propaganda yapmakla kalmıyor, stratejiler de üretiyor. ABD ve İsrail'de bu varsayımla ilgili çeşitli çalışmalar yapılıyor. Bunlardan biri İsrail'in Ma'ariv gazetesinde yayımlandı. Gazetenin Yayın Yönetmeni Ya'akov Erez, İran'ın Hürmüz Boğazı'nı kapatması tehlikesinin Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesinden daha büyük bir tehlike oluşturduğunu, bu nedenle ABD tarafından İran'a kuşatma uygulanması gerektiğini yazdı.[112] Tel Aviv Üniversitesi'ne bağlı Yaffa Stratejik Araştırmalar Merkezi'nde düzenlenen bir sempozyumda konuşan Knesset (İsrail Parlamentosu) üyesi İşçi Partili Efraim Sneh ise İran'ın atom bombasına sahip olabileceğini söyleyerek bu durumda Körfez'deki bütün Arap ülkelerinin ve böylece de Batı'nın petrol kaynaklarının büyük bir tehlikeye açık hale geleceğini söyledi. Örnekler çoğaltılabilir. Ancak, bu ikisi yeterince temsil edici.

Senaryoda en önemli boyut İran'ın atom bombası yapması. Buna göre, İran Körfez ülkelerindeki petrol yataklarını ele geçirmeyi ve sevkiyat trafiğini engellemeyi atom bombası sayesinde gerçekleştirecek. İran'a yönelik uran-

yum komplosu da bu senaryoda yerli yerine oturuyor.[113]

CIA ve başka istihbarat servislerinin faaliyetlerini belgelere dayanarak açıklamakla tanınan Covert Action dergisine bir yazı yazan Kudüs İbrani Üniversitesi'nden emekli Profesör Israel Shahak, bu senaryo ile Ortadoğu devletlerinin İsrail'in önderliğinde İran'a karşı bir ittifaka katılmasının amaçlandığını söylüyor. Profesör Shahak'a göre, böyle bir ittifak gerçekleşmez ya da İran rejimi ekonomik baskı ve silahlı sızmalarla yıkılmazsa, İsrail tek başına, muhtemelen nükleer silah kullanarak harekete geçecek. Shahak, İsrail Genelkurmay Başkanvekili General Ammon Lipkin'in bölgede nükleer yayılmayı önlemek için ülkesinin her türlü aracı meşru gördüğünü açıklayışına dikkat çekiyor. Lipkin'in sözlerine bakılırsa, buna silah kullanmak da dahil. Profesör Shahak, generalin nükleer silahları hariç tutmadığının altını çiziyor.

Likud'un yeni lideri Benjamin Netanyahu, "İslami tehlike"yi dilinden düşürmeyen bir "terör uzmanı".

Bu noktada İsrail'in büyük nükleer gücü de daha anlamlı hale geliyor. Çünkü İsrail, Boston Globe'da yayınlanan bir araştırmaya göre, "Ortadoğu'da nüfusu yüzbinin üzerindeki tüm şehirlerin hepsini bir anda dümdüz edebilecek bir nükleer füze kapasitesine sahip." [114] İsrail basınından son bir alıntı: Yine bir Knesset üyesi olan Efraim Şah'ın söylediği kısa bir cümle: "Lübnan'daki savaş, İran ile çatışmamızın birinci aşamasıdır." [115]

Aslında İsrail bu savaşın cephesine şimdiden genişletmiş durumda. Bölgedeki en büyük misyonu İsrail'in çıkarlarını korumak olan ABD, bir süre önce İran Azerbaycanı'ndaki Azerileri ayaklandırmak için harekete geçti. Öte yandan Irangate skandalının ünlü ismi General Richard Secord ile Mossad'ın kurucularından David Kimche, Azerbaycan askerlerini eğitmeye başladı. CIA'deki bütün dosyalarında hakkında "tehlikeli" ibaresi bulunan, General Richard Secord'ın Azerbaycan'da üstlenen Mega Oil şirketi yöneticisi ve Azeri hükümetinin davetlisi olarak Bakü'ye geldiği ve yanında getirdiği 12 emekli Amerikalı general ile Mossad ajanı David Kimche'yle birlikte burada asker eğitimine başladığı, ilk etapta Milli Ordu'ya bağlı 1.000 kişilik bir güç ile çalıştığı, dünya basınında yer aldı.

Amerika'nın İran aleyhtarı politikası ise tamamen İsrail lobisinin güdümünde şekillendi ve uygulamaya kondu. İran'a yönelik baskı uygulanması, Clinton'ın Ortadoğu'yla ilgili Ulusal Güvenlik Danışmanı Martin Indyk tarafından ilk olarak gündeme getirilmişti. Yahudi lobisinin gözde isimlerinden olan Indyk, İran'a karşı "dual containment" (çifte kuşatma) politikasını savunmuş uygulamaya sokmuştu. Bu politika, 1995 başında ekonomik ambargoya dönüştü. 1995 Martında, İran ile İslam Devrimi'nden bu yana Hürmüz

boğazında petrol çıkartma ve sevkiyatı için anlaşma yapan ilk Amerikan şirketi olan Coneco'nun Tahran'la yaptığı 1 milyar dolarlık anlaşma, Clinton yönetimi tarafından iptal edildi. Ancak olayın bir de perde arkası vardı. Cengiz Çandar'ın yazdığına göre, aslında, devreye İsrail lobisi girmiş ve Coneco'nun bağlı bulunduğu ana şirketin en büyük hissedarı bulunan Amerikan Yahudi ailesi Bronfman kanalıyla, İran-Coneco anlaşmasının iptalini sağlamıştı.[116]

İsrail'in İran'a yönelik son tavrı ise bu ülkeye resmi olarak Amerikan ambargosu koydurmak oldu. AIPAC'ın desteğiyle Beyaz Saray'a oturan ve Amerika'nın ilk "Yahudi hükümetine" Başkanlık eden Clinton (bkz. 7. bölüm), 1 Mayıs 1995'te New York'ta Dünya Yahudi Kongresi'nin toplantısında, İran'a ekonomik ambargo konduğunu ve tüm müttefiklerinden de bu uygulamaya katılmalarını beklediklerini açıkladı. Japonya ve Avrupa ülkeleri ambargoya soğuk bakarken, İsrail yönetimi verdiği karardan dolayı Clinton'ı kutluyordu. Kararı alan, zaten İsrail yönetimiydi çünkü...

'Anti-İslami Enternasyonal'in Anatomisi

Bu bölümün başından bu yana tüm bilgileri göz önünde bulundurursak sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Bugün dünyanın oldukça geniş bir coğrafyasında Müslümanlarla yerel anti-İslami güçler arasında büyük bir çatışma vardır. Samuel Huntington, "Medeniyetler Çatışması" başlıklı makalesinde buna dikkat çekmiş ve "İslam'ın kanlı sınırları" olduğunu söylemişti. Bu doğrudur, ancak bir farkla: Bu "kanlı sınırlar", Huntington'ın iddiasının aksine, Müslümanların değil karşı tarafın saldırganlığından kaynaklanmaktadır.

Peki nasıl birbirinden çok uzak bölgelerde Müslümanlara karşı birbirine çok benzeyen saldırılar olabilmektedir? Birbirinden tamamen kopuk olan yerel anti-İslami güçler, nasıl olup da böylesine sistemli bir biçimde hareket etmektedirler?

Bu sorunun cevabı, her geçen gün daha da belirginleşmeye başlayan "Anti-İslami Enternasyonal"de gizlidir. Bir zamanlar "Komünist Enternasyonal" vardı; dünyanın dört bir yanındaki yerel komünistler bu örgüte bağlanır ve belirlenen ortak stratejiyi izlerlerdi. Bugün ise daha gizli olmakla beraber aynı derecede etkin olan bir "Anti-İslami Enternasyonal"in varlığı sözkonusudur. Bu gizli oluşumun önderi ise önceki sayfalarda incelediklerimizin bize gösterdiği gibi İsrail'dir. (Yahudi önde gelenleriyle geleneksel bir İttifak içinde olan masonluğun da "Anti-İslami Enternasyonal"de önemli bir yeri olduğunu unutmamak gerekir.)

İsrail'in muhalif seslerinden Israel Shahak, Yahudi Devleti'nin "Anti-İslami bir Haçlı Seferi"nin liderliğini yapmaya soyunduğunu söylüyor ve ekliyor: "İsrail, İslami düşmana karşı girişilecek olan savaşta, Batı'nın öncülüğünü yapmak hedefindedir." [117]

ABD ise Anti-İslami Enternasyonal'in bir üyesidir; lideri değil. Çünkü Amerika'nın İslam karşıtı politikalarının mimarları, İsrail'in Amerikalı uzan-

tılarıdır. Buna karşın İsrail çizgisi dışındaki Amerikalı elementler, İslam'a karşı daha sıcak bir yaklaşım içinde olabilmektedir. Ruşen Çakır, *Milliyet*'te yayınlanan "ABD'nin Refah Dosyası" başlıklı yazı dizisinde bu konuya değinmiş ve (RP de dahil olmak üzere) İslami kesimlere düşmanlık gösteren Amerikalıların asıl olarak Yahudiler olduğunu yazmıştı. "Yahudi kökenlilerin, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik dış politikalarının belirlenmesinde epeyce etkin oldukları, büyük medya kuruluşlarını ve belli başlı düşünce üretim merkezlerini (think-tank) denetledikleri biliniyor. Bu çevreler RP'yi yakından izliyorlar ve onun hakkında pek olumlu düşüncelere sahip oldukları söylenemez" diyen Çakır, Amerika'da İslam'a yönelik üç farklı bakış açısının olduğunu söylüyor ve bunları "şahinler, güvercinler ve ortayolcular" olarak nitelendiriyordu. "Şahinler", kuşkusuz Yahudilerdi. Çakır şöyle yazıyordu:

> Tartışmanın 'şahinler' kanadı ağırlıklı olarak Yahudi kökenli ya da İsrail Devleti'yle doğrudan ya da dolaylı ilişki içinde olan Ortadoğu araştırmacılarından oluşuyor... Bernard Lewis'in 'duayenliğini' yaptığı şahinler, İslam dininin özünde demokrasiyle bağdaşmadığını, dolayısıyla politik İslamcı hareketlerle kalıcı işbirliğinin imkansız olduğunu savunuyor.[118]

Bugün bazı Müslümanlarca "Büyük Şeytan" olarak görülen ABD, ardındaki Yahudi etkeni dolayısıyla böylesi bir konuma gelmiştir. Dolayısıyla karşı karşıya olunan düşman, şu ya da bu ülke değil, Yahudi önde gelenleridir. İsra Suresi'nin başında haber verilen İsrailoğulları'nın tüm yeryüzünü kaplayan yükseliş ve bozgunculuğu, yani Düzen, Müslümanları hedef olarak seçmiş bulunmaktadır. İslam dünyasının farklı bölgelerinde Müslümanların karşı karşıya oldukları yerel "müşrik"ler, Yahudi önde gelenleri tarafından koordine edilmektedir.

Bu ilginç durum, aslında İslam ümmetinin ilk kez karşılaştığı bir durum değildir. Peygamberimiz (s.a.v)'ın zamanında da Hayber Kalesi'ni mesken eden Yahudi kabilesi Beni Kaynuka, Arap yarımadasındaki farklı müşrik topluluklarını Müslümanlara karşı organize etmişti. Hendek (Ahzab, Hizipler) savaşı, Yahudiler tarafından kışkırtılmış olan farklı grup (hizip)lerin Müslümanların elindeki Medine'ye saldırmalarıyla gerçekleşmişti. Bugün de ümmet, aynı merkezden kışkırtılıp organize edilen farklı hiziplerin saldırılarıyla karşı karşıyadır.

Bugün durum böyledir. Peki ya gelecekte neler olacak? Müslümanlarla Anti-İslami Enternasyonal arasındaki çatışma nasıl sonuçlanacak?

Bu sorunun cevabını bugünden kestirmek mümkün değildir. Elimizdeki siyasi, sosyolojik, kültürel verilerden yola çıkarak bazı tahminler yapılabilir. Ama yine de dünyanın geleceğini şimdiden bilemeyiz. Gelecek, "gayb"tır (bilinmeyen) ve "**O'ndan başka hiç kimse gaybı bilmez**" (Enam Suresi, 59) hükmü gereği, biz gelecekte neler olacağını elimizdeki din-dışı bilgileri kullanarak anlayamayız. Ancak geleceği görebilmenin tek bir yolu vardır: Gaybı Allah bilir ve kitabında da gaybtan bazı haberler vermiştir. Ayrıca gaybtan bazı

bilgiler Peygamber'e vahyedilmiş ve bu bilgiler bize hadis yoluyla ulaşmıştır. Müslüman, bu İlahi kaynaklı bilgilere bakarak olayların nasıl sonuçlanacağını önceden görebilir.

İşte şimdi bu bilgilere bakmak ve tarihin nelere gebe olduğunu mümkünse keşfetmek gerekmektedir.

V. KISIM

DÜZEN'İN GELECEĞİ

Onlar hileli bir düzen kurdu, Biz de(onların hilesine karşı) onların farkında olmadığı bir düzen kurduk. Artık sen, onların kurdukları hileli-düzenin uğradığı sona bir bak...

(Neml Suresi; 50, 51)

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Mesih Planı'nın Sonu ve 'Ahir Zaman'

"... Bu (dini) hareketler, bütün dünyada müminlere de inançsızlara da sekülerizmin altın çağının sonunun geldiğini düşündürüyor. Sanki (Din), modernleşmenin, Aydınlanma'nın belirlediği bir çağın getirdiği değişimlere karşı hamlede bulunuyor, intikam alıyor gibi..."

— Gilles Kepel. *Din Dünyayı Yeniden Fethediyor.*

Mesih Planı, 14 ve 15. yüzyılda, İspanya'da hummalı bir mistik çalışma içine giren Yahudi Kabalacıları tarafından tasarlanmıştı. Plan, Yahudi egemenliğinde bir dünya anlamına gelen Mesih'in yeryüzüne inişi için, Kutsal Kitap'ta yazılı olan kehanetlerin bizzat Yahudilerin eliyle gerçeğe dönüştürülmesini öngörüyordu. İlk kehanet olan Yahudilerin dünyanın dört bir yanına dağılması, bizzat Kabalacılar tarafından provoke edilen İspanya sürgünü ile uygulamaya kondu. Sürgünün başladığı sırada bilinmeyen denizlere doğru yelken açan bir başka Kabalacı Kristof Kolomb, öteki Kabalacı dostlarının da desteğiyle, Plan'ın bir başka parçasını yerine getirmeyi hedeflemişti; hem Yahudilerin "yayılması" için dünyanın bir başka yanını keşfetmek hem de bu yeni toprakları Yahudiler için bir güç merkezi haline sokmak. Yahudilerin dünyanın dört bir yanına dağılmaları ile ilgili kehanet, Menasseh Ben Israel gibi Kabalacıların yerinde müdahaleleri ile 1650'lerde büyük ölçüde tamamlandı.

Mesih Planı'nın bu kehanetsel kısmı devam ederken, bir yandan da stratejik yönü işliyordu. Bu stratejik yön, temel olarak, Yahudilerin önündeki düşman güçlerin tasfiye edilmesine yönelikti. Yahudiler, Kutsal Topraklar'ın kendilerine ait olduğunu reddeden, aksine onlara pek iyi bakmayan güçleri ortadan kaldırmak zorundaydılar. Bunu yapmadan, ikinci büyük kehaneti gerçekleştirmeleri, yani dünyanın dağıldıkları dört bir ucundan Kutsal Topraklar'a dönmeleri de mümkün değildi. Ortadan kaldırmaları gereken güçlerin başında da, Katolik Kilisesi geliyordu. Yahudileri "İsa'nın katilleri" olarak gören, Kutsal Topraklar üzerindeki hak iddialarını ve "Seçilmiş Halk" öğretilerini kesinlikle tanımayan Kilise müstakbel bir Yahudi egemenliğinin önündeki en büyük engeldi. Yahudiler ancak Kilise'nin otoritesini yıkarlarsa Avrupa'nın yönetiminde

etki sahibi olurlar ve bu durumda da Avrupa'yı kendilerini Kutsal Topraklar'a döndürmek ve bunun için de Kutsal Topraklar'ı İslam egemenliğinden çıkarmak için kullanabilirlerdi.

Ancak Kilise'ye karşı tek başlarına mücadeleye başlamadılar. Bazı hıristiyanları da yanlarına çekmişlerdi. Aslında bunlara hıristiyan demek de doğru değildi. Haçlı seferleri sonucunda gittikleri Kudüs'te Kabala'nın büyüsüne kapılarak hıristiyanlıktan uzaklaşan bu şövalyeler, yani Tapınakçılar, bir süre sonra "kafir"likleri nedeniyle Kilise tarafından hedef alındılar. Papa tarafından yasadışı ilan edilmelerinin ardından da, Yahudilerle tarihi bir İttifak kurarak Kilise'ye karşı asırlar sürecek bir mücadele başlattılar. Bu mücadele, aslında Mesih Planı'nın İspanya'daki Kabalacılar tarafından tasarlandığı 1400'lü yıllardan da önce başlamıştı ama kısa süre sonra Mesih Planı'na eklendi ve Plan'ın bir parçası oldu.

Tapınakçılar ve Yahudiler arasındaki İttifak, Kilise'yi yıkabilmek için önce bazı Papa düşmanı dini akımlar oluşturdu; John Wycliffe ve John Huss'unkiler gibi. Bu denemelerin ardından daha köklü bir değişim olan Hümanizm geldi. Kilise doktrinine ters bir dünya görüşü üreten büyük Hümanistlerin hepsi, Kabala'ya karşı olağanüstü bir ilgi duyan ve Tapınakçı geleneğe bağlı kişilerdi. Hümanizmi Rönesans ve daha da önemlisi Reform izledi. Doğrudan İttifak tarafından üretilmiş olan Reform hareketinin en önemli hedefi, Katolik Kilisesi'nin siyasi gücünü yok etmekti. Bu arada etkili bir "Tevrat'a dönüş" hareketi başlatarak hıristiyanları M. Tevrat hükümlerini ki bunların arasında Yahudilerin "Seçilmiş Halk" ve Kutsal Topraklar'ın sahibi olduğu inançları da vardı sorgusuz sualsiz kabul etmeye mecbur bıraktı. Bu "Tevrat'a dönüş" hareketinin en radikal temsilcisi olan Püritenler, Anglo-Sakson kültürü üzerindeki etkileriyle, Mesih Planı'nın Tapınakçılar kadar önemli destekçileri olacaklardı.

Reform'u izleyen Aydınlanma çağı ve Kilise'ye karşı girişilen siyasi saldırılar Fransız Devrimi, İtalyan ulus-devletinin kuruluşu gibi Papanın siyasi gücünü neredeyse tümüyle yok etti. Bu uzun mücadele sonucunda, Batı'da Kilise'nin otoritesi altında işleyen Katolik Düzen tamamen yıkılmış ve onun yerine Yeni Seküler Düzen (*Novus Ordo Seclorum*) kurulmuştu. Bu, Batı'nın artık Mesih Planı için kullanılabilir hale geldiğini gösteriyordu. Nitekim Kabalacılar bunun üzerine ikinci büyük kehaneti, yani Yahudilerin Kutsal Topraklar'a dönüşünü, öteki adıyla "Sürgünlerin Toplanması"nı başlattılar. Kabalacılar tarafından formüle edilen Siyasi Siyonizm hareketi, 19. yüzyılın sonunda, Kabalacılar'ın yolunu izleyen ırk bilinci yüksek laik Yahudiler tarafından uygulamaya kondu. Bu, aynı zamanda, Yahudi toplumu içindeki dindar olmayan elementlerin de, yeterli bir ırk bilincine sahip oldukları takdirde, Mesih Planı'na destek olabileceklerini gösteriyordu.

Ancak Kutsal Topraklar'a dönülebilmesi için, oradaki Osmanlı egemenliğine son verilmesi gerekiyordu. Siyonistler ilk önce Osmanlı'yla anlaşmayı denediler ama Halife Abdülhamid'in sert tepkisi onları daha kesin çözümler

aramaya itti. Halife'yi düşürebilmek için ona karşı gelişen seküler ve ulusçu muhalefeti, İmparatorluk sınırları içinde özellikle de Selanik'te yaşayan Yahudiler ve de mason locaları yoluyla örgütleyip desteklediler. Halife'nin tahtından indirilmesinin ardından da olaylar çorap söküğü benzeri birbirini izledi. Askeri darbeyle iktidarı ele almış ve gözünü bürüyen hırstan dolayı savaşmak için bahane arayan paşaları kullanarak, İmparatorluğu I. Dünya Savaşı'na sokmak ve İngiltere'yle savaştırarak Kutsal Topraklar'ı İngiliz egemenliğine sokmak zor olmadı.

Filistin İngiliz egemenliğine girip bir de İngilizler orada bir "Yahudi vatanı" kurmayı vaadedince, Siyonizm, Mesih'in gelişinin büyük kehanetine, yani Sürgünlerin Toplanmasına ağırlık verdi. Ancak ortada bir sorun vardı, "sürgünlerin", özellikle de rahatları yerinde olan Avrupa Yahudilerinin Filistin'e dönmeye pek niyetleri yoktu. Bu sorun için doğrusu teknik yönden oldukça mantıklı olan bir çözüm bulundu. Avrupa'da gittikçe yükselen aşırı sağcı ve ırkçı akımlarla örtülü bir işbirliği yapılacaktı. Çünkü bu akımlar, kendi ülkelerinde "ırk saflığı" oluşturmak istiyorlar ve bu nedenle de başta Yahudiler olmak üzere azınlıkları sürgün etmek gerektiğini düşünüyorlardı. Siyonistler de bu Yahudileri Filistin'e götürmek istediklerine göre, iki taraf arasında doğal bir paralellik kurulmuş oluyordu. Bu paralellik bir ittifaka dönüştü ve Nazi Almanyası ile yapılan işbirliği sayesinde Filistin'e yapılan göçte büyük bir artış sağlandı. Naziler'in Yahudileri göç ettirmek için kullandıkları antisemit propagandalar ise tüm dünya Yahudilerine, diasporanın güvenilir olmadığı yönünde bir telkin olarak kullanıldı. II. Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru üretilen Soykırım masalı ise hem Yahudiler hem de Yahudi olmayanlar için Kutsal Topraklar'a göçü onaylamayı sağlayacak önemli bir psikolojik baskıydı.

Her şey kehanetlerdeki gibi gerçekleşti. Yahudiler, bu işe gönüllü olarak yardım eden milletlerin aracılığıyla Filistin'e taşındılar ve burada bir devlet kurdular. 1967'de ise Kudüs'ün tamamını, dolayısıyla Süleyman Tapınağı'nın mekanını 19 yüzyıllık bir aradan sonra ele geçirdiler.

Filistin cephesinde bunlar olurken, bir yandan da dünyanın en büyük politik ve askeri gücü olmaya doğru giden ABD üzerindeki denetimlerini de gittikçe artırıyorlardı. Sahip olduğu Püriten mirası sayesinde Amerika onların egemenliğine girmeye son derece uygundu. Bu egemenliği tam olarak kurabilmek içinse, Amerika içinde çeşitli örgütler oluşturdular. Masonluğu Eski Dünya'dan Amerika'ya onlar taşıdı. Bunu kendilerine bağlı diğer örgütler izleyecekti. Bu arada ilginç bir manevra daha yaparak, kendi kıtasının dışına adım atmayan Amerika'yı emperyal bir güç haline soktular, onu "yayılmaya" zorladılar. Amerikan emperyalizmini körüklemek ve de kontrol altında tutabilmek için, yüzyılın başlarında CFR'yi oluşturdular. Amerikan dış politikasını Yahudi önde gelenleri için bir "taşeron" haline getirmeyi amaçlayan bu örgütün dışında, yüzyılın ikinci yarısında, Amerika'nın İsrail'e olan desteğini denetlemek için başta AIPAC olmak üzere çeşitli lobi kurumları ürettiler. Etkileri öyle arttı ki, sonunda Amerika, "goyim olmayan" bir hükümet, yani bir Yahudi hüküme-

ti tarafından yönetilmeye başladı.

Dünyanın iki "goyim olmayan" hükümeti, yani İsrail ve ABD, 20. yüzyıl içinde bir de Üçüncü Dünya'da büyük bir savaş verdi. Çünkü Üçüncü Dünya halkları, bu ikilinin önderliğinde kurulmuş olan Dünya Düzeni'ne karşı doğal bir muhalefet oluşturuyorlardı. Sosyal Darwinizm temeli üzerine kurulu olan Düzen, dünyayı yönetenler ki bunlar en başta Yahudiler, sonra da onlarla ittifak içinde olanlardı ve yönetilenler olarak ayırıyordu ve Düzen'in tabiatı, yönetenlerin yönetilenler üzerinde baskı kurmasını gerektiriyordu. Nitekim böyle de oldu. ABD-İsrail ikilisi, ki bu ikilide baskın taraf gerçekte İsrail'di, özellikle yüzyılın ikinci yarısında Üçüncü Dünya halklarına karşı büyük bir savaş başlattılar. Üçüncü Dünya ülkelerinde, kendi halklarını işkence ve soykırıma tabi tutan diktatörler başa geçirildi, iç savaşlar körüklendi. Bu, bir anlamda yeryüzünün Mesih'in gelişi için hazırlanmasıydı. Çünkü Mesih geldiğinde, Yahudi inanışına göre, tam bir Sosyal Darwinistik düzen kurulacak ve tepesinde Yahudilerin yer aldığı bir hiyerarşi oluşturulacaktı. Yahudilerin beklediği bu Mesih, aslında Kuran'da anlatılan Firavun ahlakının bir benzeriydi ve **"gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü; onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek çocuklarını boğazlayıp kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozgunculardandı"** (Kasas Suresi, 4) ayetinde tarif edilen türde bir bozgunculuğun faili olacaktı. Yahudi önde gelenleri ise Mesih gelmeden önce de egemenlik için elden gelenin yapılması gerektiğini düşündükleri için, bu bozgunculuğu özellikle Üçüncü Dünya'da ısrarla sürdürdüler.

Ancak özellikle son yıllarda ortaya çıktı ki, Düzen'in felsefi dayanaklarına karşı çıkan tek önemli güç İslam'dı. Öteki din ya da ideolojiler Yeni Seküler Düzen'e itaat etmeyi kabul etmişlerdir ve bu Düzen'i eleştirecek bir zihin yapısına sahip değildiler. Bu nedenle, Düzen'in patronları, yani İsrail güdümlü "Anti-İslami Enternasyonel", kendisine bir numaralı hedef olarak İslam'ı ve Müslümanları seçti. Dünyanın farklı bölgelerinde Müslümanlara karşı girişilen saldırıların hep İsrail ile bağlantılı oluşu, bunun açık bir göstergesidir.

Bu durum, Mesih Planı'nın stratejik yönünün, Yahudi önde gelenlerinin kontrolündeki Düzen ile Müslümanlar arasında bir çatışma gerektirdiğini göstermektedir. Samuel Huntington'ın gündeme getirdiği "Medeniyetler Çatışması" tezinin yakın gelecekte Batı ve İslam medeniyeti arasında büyük bir çatışma öngörmesi bunun bir başka ifadesidir. Gerçekte İslam dünyası ile Batı arasında pek çok ortak değerler ve inançlar bulunmasına rağmen, yapay bir şekilde "Medeniyetler Çatışması" kavramı oluşturulmuş ve öne sürülmüştür.

Bu noktada ilginç bir gerçekle daha karşılaşıyoruz: Mesih Planı'nın kehanetsel yönü de, Yahudilik ve İslam arasında gerçekte her iki İlahi din de baürış yanlısı olmasına rağmen bir çatışma gerektirmektedir. Mesih'in gelişi için gerekli olan kehanetler birbiri ardına gerçekleştirilmiştir ve bugün yerine getirilmesi gereken son bir kehanet vardır; Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşa edilmesi. Siyasi Siyonizmi formüle eden Kabalacı Hirsch Kalischer'e göre ve diğer

Yahudiler artık Mesih'in gelişinin an meselesi olduğunu düşünüyorlar. Üstte İsrail'deki Hasidik Habad hareketinin kullandığı bir propaganda posteri: "Mesih'i istiyoruz, hemen şimdi!"

Kabalacıların da kabul ettiği gibi Yahudilerin Kudüs'ü ele geçirdikten sonra yerine getirmeleri gereken son kehanet budur ve bunun da yapılmasının ardından Mesih'in gelişi an meselesi olacaktır. İşte Mesih Planı'nın Müslümanlar ile Yahudileri karşı karşıya getiren kehanetsel yönü buradadır, çünkü Tapınak'ın inşası için, onun eski yerinde bugün duran iki İslam mabedinin, Mescid-i Aksa ve Kubbet-üs Sahra'nın yıkılması gerekmektedir. Bu ise dünya Müslümanlarının asla kabul etmeyeceği bir harekettir. Konuyla ilgilenen pek çok uzmanın söylediği gibi İsraillilerin Tapınak Tepesi'ndeki (Temple Mount) İslam mabetlerini yıkmaları, büyük olasılıkla bir çatışmanın başlangıcı olacaktır. (Kuşkusuz bizim temennimiz, böyle bir çatışmanın asla yaşanmaması ve hem Yahudiler hem de Müslümanların Kutsal Topraklar'da barış içinde yaşamalarıdır.)

Peki İsrailliler bu son kehanet hakkında ne düşünmektedir? Yahudiler, Tapınak'ı yapmak için İslam'ın üçüncü kutsal mekanını yerle bir etmeyi hedeflemekte midir?

Tapınak'ın İnşasına Doğru?...

1984 yılının 27 Nisanında İsrail'de oldukça ilginç bir örgütün varlığı ortaya çıktı. Machteret Yehudit (Yahudi Çetesi) adındaki örgütün üyeleri, Arap yolcularla dolu olan beş yolcu otobüsünü havaya uçurmaya yönelik bir plan yapmış ama son anda olayın ortaya çıkması üzerine tutuklanmışlardı. Ancak daha önce gerçekleştirdikleri önemli eylemler vardı; 1980 yılında Batı Şeria'daki iki Arap belediye başkanının arabasına bomba koyarak öldürmüşler, 1983 yılında ise Hebron kentindeki İslam Koleji'ne silahlı bir saldırı düzenleyerek üç öğrenciyi öldürmüş, otuzüç tanesini de yaralamışlardı.

Ama kısa bir süre sonra, Machteret Yehudit'in tüm bunlardan çok daha büyük bir eylemi gerçekleştirmek üzere olduğu öğrenildi. Örgüt, Doğu Kudüs'ün, Müslümanların Harem-i Şerif, Yahudi ve hıristiyanların ise Tapınak Tepesi (Temple Mount) adını verdikleri mevkinde yer alan iki İs-

lam mabedini Mescid-i Aksa ve Kubbet-üs Sahra havaya uçurmak için çok sofistike bir plan hazırlamıştı. mabetlerin mimarı yapısı üzerinde profesyonel bir inceleme yapılmış, Golan Tepeleri'ndeki bir askeri garnizondan bol miktarda patlayıcı çalınmıştı. Kubbet-üs Sahra'yı etrafa zarar vermeden havaya uçurabilmek için, 28 ayrı patlayıcı Kubbe'nin belirlenmiş yerlerine yerleştirilecekti. Gerekirse Mescid-i Aksa'yı korumakla görevli silahsız Müslüman nöbetçileri vurmak için ucuna susturucu takılmış Uzi'ler ve göz yaşartıcı bombalar edinmişlerdi. Operasyon, yirminin üzerinde Machteret Yehudit militanının katılımıyla gerçekleşecekti.

Machteret Yehudit'in iki önemli lideri vardı, Yeshua Ben-Shoshan ve Yehuda Etzion. İsrailli yazar Ehud Sprinzak, The Ascendance of Israel's Radical Right adlı kitabında bu ikilinin kimliklerini incelerken, birer Kabalacı oluşlarına, özellikle de hareketin ruhani lideri sayılabilecek olan Yeshua Ben-Shoshan'ın Kabala üzerindeki derin çalışmalarına dikkat çekiyor. Bu iki Kabalacı'nın bir diğer ortak özellikleri ise İsrail radikal sağının en önemli politik organizasyonu ve "Kabalacıların partisi" olan Gush Emunim'e bağlı oluşlarıydı. (Gush Emunim için bkz. 8. bölüm.) [1]

Ancak bu ikili, Ehud Sprinzak'ın yazdığına göre, Gush Emunim'in asıl çizgisinden sapmış olan genç Kabalacılardı. Gush Emunim'in büyükleri, dönemin en büyük Kabalacısı sayılabilecek olan Haham Zvi Yehuda Hacohen Kook'un "itidal" çizgisine bağlı kalmışlar ve Mescid-i Aksa'yı imha girişimlerine karşı hep "daha zamanı değil" diyerek karşı çıkmışlardı. Bu iki genç Kabalacı ise Gush Emunim içindeki dini hiyerarşiyi bozarak, kendileri gibi düşünen radikallerle birlikte kendi başlarına Tapınak'ı yıkmaya karar vermişlerdi. Bu, tarihteki "sahte Mesih" hareketlerine benzeyen bir durumdu; Yahudi tarihinde sık sık boy gösteren "sahte Mesih"lerin çoğu, büyük Kabalacıların yürüttüğü uzun Mesih Planı'nı beklemekten sıkılmış ve kendi başlarına işe soyunmuşlardı. Nitekim Gush liderleri de Machteret Yehudit olayını böyle yorumladılar. Yeshua Ben-Shoshan'ın hocası olan Kabalacı hahambaşı Yoel Ben-Nun, öğrencisini tarihteki sahte Mesihlerin en ünlüsü olan Sabetay Sevi'ye benzetmişti.[2]

Zaten Yeshua Ben-Shoshan'ın daha önce de Gush çizgisine göre sivri kaçan bazı açıklamaları olmuştu. Ehud Sprinzak, Yeshua Ben-Shoshan'ın Gush liderlerinin inandıkları ama açıkça söylemeyi sakıncalı buldukları bazı konuları fütursuzca gündeme getirdiğini söylüyor. Bunların başında yakın gelecekte kurulacak olan "ideal İsrail Devleti" projesi vardı: Yeshua Ben-Shoshan, Tapınak'ın yeniden inşasının ardından, İsrail'in, 70 bilge Kabalacıdan oluşan Sanhedrin kurulu tarafından yönetilecek bir Yahudi teokrasisine dönüşeceğinden söz etmişti. Bu, Gush liderlerinin de hesapladıkları şeydi ama bunu açıkça söylemeyi asla uygun bulmamışlardı.[3]

Kısacası, Machteret Yehudit'in üyeleri, herkesin yapmak istediği bir işi, sabırsızlıkları nedeniyle, uygun olmayan bir zamanda yapmaya kalkmışlardı. Bu nedenle, aslında, gerek Gush Emunim gerekse İsrail hükümeti, Machteret Yehudit'e ve eylemine gizli bir sempati ile bakmışlardı. İsrail mahkemesi, kanunlara göre suç oluşturan bu eylemi doğal olarak cezalandırdı ama mahkeme kararından bir gün sonra, Başbakan Yitzhak Şamir, Machteret Yehudit üyeleri için şöyle diyebiliyordu: "Hepsi harika insanlar ama bir hata yaptılar." Gush Emu-

nim'in önde gelen ismi Haham Moşe Levinger de eylemin teorik olarak doğru ama zamanlama yönünden yanlış olduğu yönünde görüş bildirdi.[4]

Amerikalı Yahudi gazeteci Robert Friedman, Machteret Yehudit olayının derinleme bir incelemesini yapmıştı. Verdiği ilginç bilgiler vardı: O dönemde İsrail basınındaki yaygın bir iddiaya göre İsrail'in iç güvenlik servisi Shin Bet, Machteret Yehudit'in daha önceki eylemlerini Arap belediye başkanlarının öldürülmesi, İslam Koleji'nin taranması gibi biliyorlardı ve buna rağmen de örgüte hiçbir müdahalede bulunmamışlardı. Friedman'ın yorumuna göre, İsrail otoriteleri aslında örgütün Mescid-i Aksa'yı yıkma planından da haberdar oldukları halde bir süre onlara engel olmamışlar, ancak olayın basına sızması ve sonuçlarının da çok tehlikeli olacağını farketmeleri üzerine Machteret Yehudit'i durdurarak üyelerini tutuklamışlardı. Yitzhak Şamir'in örgütün üyeleri için "harika insanlar" deyişi ya da onları hapse mahkum eden yargıcın kararı açıklarken "bu insanlara yurtseverlikleri nedeniyle saygı ile bakılması gerektiği" şeklindeki garip sözleri, hep bu isteksiz engel oluşun göstergeleriydi. Üst rütbeli İsrail subayı Avi Yitzhak, İsrail yönetiminin Machteret Yehudit'e uzun süre engel olmadığını, çünkü "üst düzey politik ve askeri yöneticilerin, örgütü, demokratik bir devletin yapamayacağı eylemleri yapabilmesi için muhafaza ettiğini" söylemişti. Friedman, "Machteret Yehudit olayı içinde İsrail hükümetinin parmağı vardı ama bunun oranı hiçbir zaman bilinemeyecek" diyor.[5]

1985 yılında, hapisteki Machteret Yehudit üyelerinin serbest bırakılması için etkili bir kampanya başlatıldı. Kampanyanın en ateşli destekçileri Knesset üyesi politikacılardı. Her partiden, hatta "solcu ve laik" ve sözde barış yanlısı İşçi Partisi'nden bile çok sayıda Knesset üyesi bu "harika insanları" hapisten çıkarmak için çalıştılar. Sonuçta birbiri ardına gelen aflarla hepsi serbest bırakıldı.

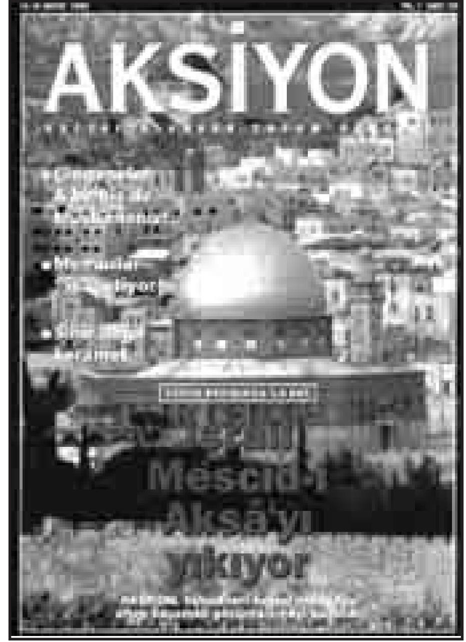
Sonuç olarak, Harem-i Şerif'teki İslam mabetlerini yıkarak, yerine Mesih Planı'nın son kehaneti olan Tapınak'ı inşa etmeye çalışan Machteret Yehudit'in gerçekte Kabalacılar (Gush Emunim) ve İsrail hükümetinin izniyle oluşturulmuş bir örgüt olduğunu, ancak örgütün biraz aceleci davrandığı için durdurulduğunu söyleyebiliriz.

Dolayısıyla, Machteret Yehudit'in İslam mabetlerini yıkma planının engellenmiş olması, İsrail yönetiminin bu mabetlerin varlığından memnun olduğu anlamına gelmemektedir. Nitekim bugün İsrail yönetimi, daha dolaylı bir yoldan Mescid-i Aksa ve Kubbet-üs Sahra'yı yıkma yolundadır. Bunun için, bu iki kutsal mabedin altının oyulması yoluna gidilmiştir; ufak bir sarsıntı sonucunda "kendiliğinden" yıkılmaları beklenmektedir. Haftalık Aksiyon dergisi, "İsrail Mescid-i Aksa'yı yıkıyor!" başlığıyla verdiği bir haberde bu konuya değinmişti. *Aksiyon*'un haberi şöyleydi:

> ... Yahudilerin Mescid-i Aksa'ya giremiyor olması, Mescid-i Aksa'nın güvenlikte olduğu anlamına gelmiyor. Yahudiler, Müslümanlar için mukaddes olan bu mekanın altını kazı çalışmaları adı altında oyarak, bir şekilde çökertmeye ve kendilerince eskiden

> orada mevcut olan Tapınaklarını yeniden inşa etmeye çalışıyorlar. Bunun için plan ve projeler bile hazırlamışlar.
> Yahudilerin bu konudaki çalışmalarını, Mescid-i Aksa'nın mihrap yönündeki penceresinden aşağı bakınca rahatlıkla görebiliyorsunuz... bu bölgede çok sayıda buldozer ve hafriyat araçları çalışıyor... bu kazı alanının görüntülerini çekmeye çalışırken, çok sayıda İsrail askerinin, başlarında beyaz gömlekli bir arkeologla beraber Mescid-i Aksa'ya doğru ilerlediklerini gördük... Bir kapıdan Mescid-i Aksa'nın altına giriverdiler. Aksa'nın içinde namaz kılan Müslümanların bizlere söyledikleri 'bunlar bir gün bizi Aksa ile birlikte göçürecekler' sözleriyle neyi kastettiklerini şimdi anlıyorduk... kazı çalışmalarının yapıldığı mahale inip bilgi almak istiyoruz, ancak Müslüman olduğumuzu anlayınca yaklaşmamıza bile izin verilmiyor. Filistinli Müslümanlar da bu mahale giremedikleri için onlar da kazının hangi boyuta ulaştığı ve Mescid-i Aksa'nın altının ne kadarlık kısmının oyulduğunu bilmiyorlar.
> İsrail, Mescid-i Aksa'ya karşı doğrudan bir saldırıda bulunduğu takdirde... İslam ülkelerinin topyekün cephe almasından çekiniyor... (bu nedenle) tarihi kazı yapıyor gibi göstererek, kendiliğinden çökecek bir hale gelmesi için uğraşıyor. Böylece ülke olarak kendisini geri çekecek ve üzerine bir sorumluluk almadan hedefine ulaşmış olacak.[6]

Tapınak'ın inşa edilmesi için İslam mabetlerinin yıkılması konusunda, Yahudiler yalnız değiller. Tarihsel müttefikleri de bu konuda onlarla aynı düşünceleri paylaşıyor. Amerikalı Evanjelikler, Tapınak'ın inşası konusunda her zamanki gibi "kraldan çok kralcı" tavrını gösteriyor ve bunun için İsrail'e her türlü desteği veriyorlar.

İsrail yönetimi, Mesih'in gelişinin son alameti olan Tapınak'ı inşa etmek için ilginç bir yöntem uygulayarak Mescid-i Aksa'nın altında oyuyor. Tapınak'ın eski yerinde duran Mescid-i Aksa, böylece en ufak bir sarsıntıda kendiliğinden çökecek hale getiriliyor.

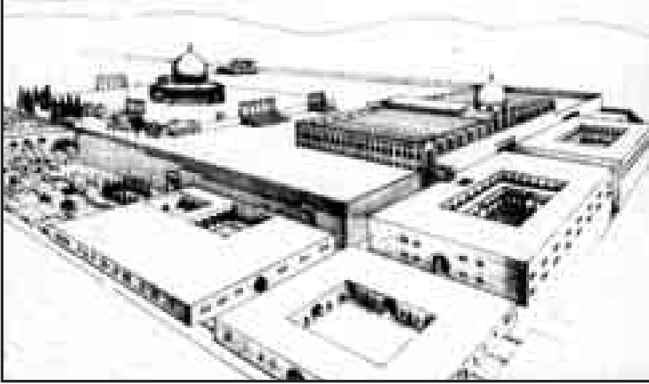
Amerikalı gazeteci Grace Halsell, *Prophecy and Politics* adlı kitabında Evanjeliklerin Tapınak'ın yeniden inşa konusunda İsrailliler'e verdikleri örgütlü destekten ayrıntılı olarak söz ediyor. Kitabın "Provoking a Holy War" (Kutsal Savaş Kışkırtmak) başlıklı bölümünde, büyük olasılıkla Müslümanlar ve Yahudiler arasında büyük bir savaş başlatacak olan Mescid-i Aksa'yı yıkma ve yerine Tapınak'ı inşa etme çabalarından bahsediliyor. Halsell, Ame-

rika'daki ilginç bir kurumdan bahsediyor: Kudüs Tapınağı Vakfı. Terry Reisenhoover adlı petrol zengini bir Evanjelik tarafından yönetilen vakfın diğer üyelerini de az, sayıda Yahudi dışında Evanjelikler oluşturuyorlar. Vakfın amacı ise Müslüman mabetlerini yıkmaya çalışan radikal İsraillilere yardım etmek. Reisenhoover kendisini "yeni Nehemya" olarak tanımlıyor. Nehemya, ilk yıkılışının ardından Kudüs'ü inşa eden tarihsel Yahudi kahramanı...

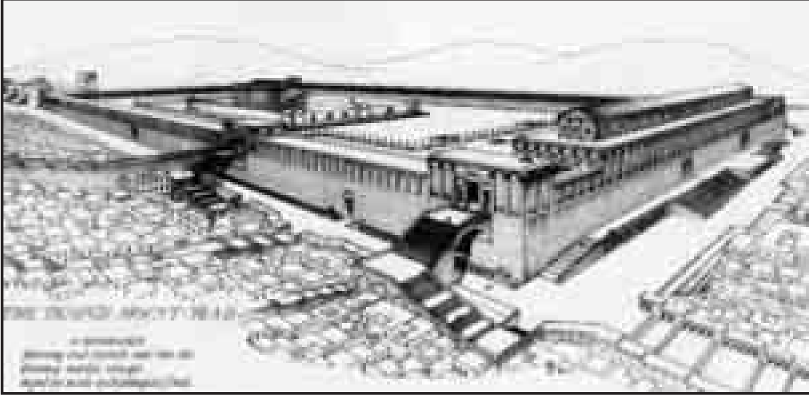
Kudüs Tapınağı Vakfı'nın ikinci adamı ise genel sekreter olan Stanley Goldfoot adlı eski bir Stern teröristi. 1940'lı yıllarda Siyonist terör örgütü Stern'in saflarında King David Oteli'nin bombalanması gibi kanlı eylemler gerçekleştiren Goldfoot, Tapınak'ın inşası için büyük çaba harcayan Yahudilerden biri. Ancak ilginç bir durum var: Goldfoot bir ateist. Ancak buna rağmen Eski Ahit'ten ayetler göstererek Kudüs'ün Yahudilere ait olduğunu ve burada Müslüman mabetlerinin bulunmasının kabul edilemez olduğunu söylüyor. (Bu ilginç durumun nedenini 4. ve 8. bölümlerde birlikte çözmüş, dindar olmayan ırkçı Yahudilerin dini kaynaklara büyük bir bağlılık duyduklarını ve Mesih Planı'na büyük destek verdiklerini incelemiştik.) Goldfoot'un yardımcısı Yisrael Meida, şöyle diyor:

> Bu bir egemenlik sorunu. Tapınak Tepesi'ni kontrol eden, Kudüs'ü de kontrol eder. Ve Kudüs'ü kontrol eden, tüm İsrail diyarını kontrol eder... Burası İsrail'in diyarı, İsmail'in değil.[7] Yahudiler Müslümanları mutlaka Tapınak Tepesi'nden (Harem-i Şerif) süreceklerdir. Şimdiki nesil yapamazsa, bir sonraki nesil bunu yapar.[8]

Kudüs Tapınağı Vakfı, Tapınak'ı inşa için fiili olarak uğraşan İsraillilere büyük destek veriyor. Vergiden muaf olan vakıf, bu konu için yıllık yaklaşık 100 milyon dolar bağış topluyor. Para, İsrail'e, Tapınak'ın yeniden inşası için yürütülen projelere aktarılıyor. Vakfın finansal yönden desteklediği grupların başında, İsrail'deki Ateret Cohanim adlı yeshiva (tekke) geliyor. Ateret Cohanim, 1970'lerin başında, Kabalacı ekolün en büyüğü sayılan Zvi Yehuda Hacohen Kook'un Merkaz Harav adlı yeshiva'sının bir uzantısı olarak Kudüs'te kuruldu. Gush Emunim'in önemli kalelerinden biri olan Ateret Cohanim'in en önemli özelliği ise Tapınak'ın yeniden inşasıyla birlikte yeniden başlatılacak olan eski Tapınak ritüelleri üzerine yoğunlaşmış olması. Merkaz Harav'daki Kabalacılar, Tapınak'ın inşasının çok yakın olduğunu düşünüyorlar ve bu nedenle de Hz. Süleyman döneminde Tapınak'ta yapıldığına inandıkları ayinleri hayvan kurban edilmesi, çeşitli tütsüler vs yeniden eksiksiz biçimde uygulamak için öğrencilerini Ateret Cohanim'de hazırlıyorlar. Ateret Cohanim'in yöneticilerinden Kabalacı Haham Shlomo Chaim Hacohen Aviner Tapınak'ın önemini şöyle belirtiyor: "Unutmamalıyız ki, sürgünlerin toplanması (diaspora Yahudilerinin İsrail'e getirilmesi) ve devletimizin kuruluşunun tek bir kutsal amacı vardır: Tapınak'ın yeniden inşası. Piramidin tepesinde, Tapınak bulunmaktadır." [9]

İsrailliler, Süleyman Tapınağı'nı inşa etmek için Harem- i Şerif'teki İslam mabetlerini yıkmanın şart olduğunu biliyorlar. İslam mabetlerini yıktıklarında yerine inşa edecekleri Tapınağın planı bile hazırlanmış durumdalar. Yanda, Harem-i Şerif'in bugünkü durumu, altta ise Tapınağın rekonstrüksiyonu...

Kudüs Tapınağı Vakfı, Amerikalı Evanjeliklerden topladığı bağışları işte bu Kabala merkezine yolluyor. Vakıf, 1984 yılında Mescid-i Aksa'yı havaya uçurmak üzerindeyken tutuklanan Machteret Yehudit'le yakın ilişki içindeydi. Hatta daha sonra mahkemeye çıkartılan Machteret Yehudit üyelerinin avukatlarının bir kısmının paraları da vakfın fonundan ödenmişti.

Kısacası, İsraillilerin Mescid-i Aksa'yı yıkmaya yönelik herhangi bir girişiminin, sayıları 50 milyon civarında olan Amerikalı Evanjelikler tarafından güçlü bir biçimde destekleneceğine kuşku yok.

Yahudilerin öteki tarihsel müttefiği olan masonluğun bu konuda da Yahudilerin yanında yer alıyor olması, olayın bir başka önemli boyutudur. Tüm ideolojisini, sembollerini ve ritüellerini Süleyman Tapınağı'na dayandırmış olan masonluk açısından, Tapınak'ın yeniden inşası, yeryüzündeki en büyük hedeflerden biridir. Bu konu üzerinde masonik kaynaklarda da zaman zaman durulur ve Tapınak'ın yeniden inşasının örgütün temel amaçlarından biri olduğu vurgulanır.

2. bölümde incelediğimiz gibi gerçekte Tapınak Şövalyeleri'nin devamın-

dan başka bir şey olmayan masonluğun daha farklı bir yaklaşım içinde olması düşünülemez zaten. 2. bölümün sonunda Tapınakçılar'ın bir dünya egemenliği hesabı yaptıklarına ve bunun için de 2000 yılını belirlediklerine değinmiştik. Umberto Eco şöyle diyordu: "Tapınakçılar, iki bin yılının, onların Kudüs'ünün başlangıcını belirleyeceğini düşünüyorlar: Bir yeryüzü Kudüs'ü." Eco, ayrıca, konunun uzmanlarından Gauthier Walther'in de, *La Chevalerie et les Aspects Secrets de I'Histoire* adlı kitabında, "Tapınakçılar'ın erki ele geçirme planının 2000 yılında gerçekleştirilmesinin öngörüldüğünü" söylediğine dikkat çekiyordu.

Kuşkusuz Tapınakçılar'ın sözkonusu "yeryüzü Kudüs'ü" planı, Kabalacılar'ın yürüttüğü Mesih Planı'ndan başka bir şey değildir. Ve eğer Tapınakçılar ve de onların modern versiyonları olan masonlar bu "yeryüzü Kudüs'ü"nün 2000 yılında başlayacağını hesaplıyorlarsa, İsrail'in Mescid-i Aksa'yı yıkmasına da canla-başla destek olacaklardır. Çünkü "yeryüzü Kudüs'ü"nün, yani Kudüs'ten yeryüzüne yayılacak Mesihi Yahudi egemenliğinin anahtarı, Kudüs'teki Tapınağın yeniden inşasıdır.

Evanjeliklerin ve özellikle de masonluğun Tapınak'ın yeniden inşası için Yahudilere vereceği destek ise bu işi başarmak için teknik yönden oldukça yeterlidir. Evanjelik ya da mason çevrelerinin dışında, İslam'la bir "medeniyetler çatışması" içine girecek olan Batı dünyası, genel olarak, bu olaya sıcak bakacaktır. Sonuçta, görünen odur ki, İsrailliler iyi bir zamanlama ve "biz istemeden oldu" gibi bir açıklama ile Mescid-i Aksa'yı ortadan kaldıracaklar ve yerine kısa sürede eski Tapınak'ın bir kopyasını inşa edeceklerdir. Kudüs'teki Kabala tekkesi Ateret Cohanim'de Hz. Süleyman zamanında Tapınak'ta yapıldığı öne sürülen tören ve ritüellerin provalarının yapılıyor oluşu boşuna değildir.

İsrail'in gerek Ortadoğu'da gerekse dünya ölçeğinde İslami güçleri zayıflatmak, mümkünse yok etmek için giriştiği savaşın arkasındaki mantıklardan birisi de Tapınak'ın yeniden inşası olabilir. Kuşkusuz Yahudi Devleti Mescid-i Aksa'yı yıktığında Müslümanlarla karşı karşıya geleceğini bilmektedir ve şu an yürüttüğü anti-İslami programın bir amacı da, kaçınılmaz olarak savaşacağı bu gücü önceden mümkün olduğunca zayıflatmak olarak yorumlanabilir.

Uzun yıllar Kudüs'te çalışan Amerikalı arkeolog Gordon Franz, bu konudaki gözlemlerine dayanak şöyle diyor:

> Emin olduğum bir şey varsa, Tapınak'ı yeniden inşa etmeyi hedefleyen Yahudilerin o iki camiyi mutlaka yıkmak istiyor oluşlarıdır. Bu yıkımın nasıl olacağı konusunda kesin bir fikrim yok ama olacaktır. Yıkacaklar ve burada onun yerine bir Tapınak inşa edecekler. Ne zaman, nasıl yapılacak bilmiyorum ama yapılacak.[10]

Houston İkinci Baptist Kilisesi'nden rahip James E. DeLoach ise tüm Yahudilerin camileri yıkıp Tapınak'ı inşa etmek istediklerini, ancak bunu Machteret Yehudit gibi radikal yöntemlerle değil, Aksiyon'un haberinde yer alan şekilde yapacaklarını söylüyor: "Şu bir gerçek; tanıdığım bütün Yahudiler

o camilerin yıkıldığını görmek istiyorlar. Ama bana söylediklerine göre, bu yıkım, Tanrı'dan gelecek bir hareketle, örneğin bir depremle ya da ona benzer bir şekilde gerçekleşecek." [11]

İsrail'in bir şekilde Harem-i Şerif'teki İslam mabetlerini yıktığını ve Tapınak'ı inşa ettiğini varsayalım. Bu durumda Mesih için gerekli tüm kehanetler yerine getirilmiş ve 500 yıllık Plan sona ermiş olacaktır.

Peki, Mesih gelecek midir?

Mesih ve Hz. Süleyman

Tüm bu kitap boyunca Kabalacılar'ın nasıl bir zihin yapısına olduklarını, nasıl bir egemenlik öngördüklerini ve ne tür yöntemler kullandıklarını inceledik. Mesih Planı'nı tasarlayan ve nesilden nesile uygulamaya devam eden bu "Siyon Bilgeleri", Yahudi egemenliğinin ancak Mesih'in gelmesiyle gerçekleşeceğini düşünüyorlar ve bunun için de kutsal kaynaklarda yer alan kehanetlerin birer birer gerçekleşmesi gerektiğine inanıyorlardı. Ancak bu kehanetlerin oluşması için oturup beklemediler; Kabala'dan çıkardıkları "tekniğe" göre, bu kehanetleri kendi elleriyle, ya da kendilerine itaatkar olan ırk bilinci yüksek Yahudileri ve kendi otoritelerine boyun eğen Tapınakçı/masonları kullanarak gerçekleştirebilirlerdi. Bu Kabala tekniği ile, Yahudilerin dünyanın dört bir yanına dağıtılması ve sonra da Filistin'e götürülmesi, Yeni Seküler Düzen'in (*Novus Ordo Seclorum*) kurulması gibi büyük işlerin başarıldığını önceki bölümlerde birlikte keşfettik.

Bu nedenle, 500 yıllık Mesih Planı'nın nihai hedefi olan Mesih'in yeryüzüne inişi konusu da Kabalacılar için bir sorun olmayacaktır. Kolaylıkla, kendi kendilerine bir Mesih üretir, aralarından birini, en kıdemlisini, Mesih ilan edip Yahudi toplumunun önüne sürebilirler.

Nitekim tarihteki sahte Mesih hareketleri bunu doğrulamaktadır. Yahudi tarihinin farklı dönemlerinde ortaya sahte Mesih'ler çıkmıştı. Ancak bunların en önemlileri, Ortaçağ'ın sonlarında patlak veren üç büyük hareket, yani Jacob Frank, Solomon Molcho ve Sabetay Sevi adlı üç Mesih taslağının önderliğindeki Mesih hareketleriydi. Bu üçlünün ortak özelliği ise birer Kabalacı oluşlarıydı. Ancak hepsi de büyük Kabalacıların çizgisinden sapmış ve Mesih Planı'nın uzun gelişimini beklemekten sıkılarak kendi kendilerini Mesih ilan ederek Plan'ı hızlandırmayı denemişlerdi. Kuşkusuz başarısız oldular; sabırsızlık Mesih Planı'yla hiç uyuşmayan bir özellikti çünkü. "Giriş" bölümünde de, Mesih'in gelişini "hızlandırmak" için bilinmeyen bazı Kabala ritüellerini uygulamaya çalışan üç Kabalacının bu disiplinsiz tavırlarını hayatlarıyla ödediklerine değinmiştik.

Ama tüm kehanetler yerine getirildikten sonra ortaya bir Mesih çıkarmak Kabalacılar için sorun değildir ve olmayacaktır. Önemli olan, bu Mesih'in misyonunun ne olacağı, 500 yıldır gelişi için çalışılan bu liderin ne tür bir yol izleyeceğidir.

Bu konuyu incelerken karşımıza çıkan ilk önemli bilgi, Mesih'le Hz. Süleyman arasındaki Yahudilerce kurulan benzerliktir. Yahudi literatüründe ko-

nu ile ilgili olarak verilen bilgilerin başında, Mesih'in Hz. Süleyman'a olan büyük paralelliği dikkat çeker. Yahudiler, Hz. Süleyman'ın elde ettiği büyük askeri ve siyasi gücün, Mesih'le birlikte yeniden gerçekleşeceğini, Hz. Süleyman zamanındaki İbraniler gibi kendilerinin de tüm Kutsal Topraklar'a hakim olup, daha da ötesinde, dünyayı yöneteceklerini düşünürler. Mesih'in Hz. Süleyman'ın soyundan geleceği yönündeki inanç, bu iki insan arasında kurulan paralelliğin bir sonucudur. Mesih zamanında Hz. Süleyman'ın yıkılmış Tapınağının yeniden inşa edileceği ve Mesih'in bu Tapınaktan tüm Kutsal diyarı yöneteceği yönündeki beklentiler de, Yahudilerin zihninde kurulmuş olan Mesih ve Hz. Süleyman arasındaki paralelliğin birer sonucudur.

Ancak bu noktada çok önemli bir gerçekle karşı karşıyayız. Yahudiler, bekledikleri Mesih'i Hz. Süleyman'ın bir benzeri olarak düşünmektedirler, ancak onların zihnindeki Hz. Süleyman gerçek Hz. Süleyman değildir. Kuran'da **"Ve onlar (Yahudiler), Süleyman'ın mülkü (nübüvveti) hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkâr etmedi; ancak şeytanlar inkâr etti..."** (Bakara Suresi, 102) ayetiyle, Yahudilerin Hz. Süleyman hakkında "şeytanlar" tarafından üretilen yalan ve iftiralara inandıkları haber verilmektedir. "Giriş" bölümünde de değindiğimiz gibi Yahudiler sözkonusu çarpıtma sonucu, bir peygamber ve Allah'ın örnek bir kulu olan Hz. Süleyman'ı çok farklı biçimde algılamaktadırlar. Onlar Hz. Süleyman'ı bir peygamber olarak kabul etmezler. Hz. Süleyman'ı Yahudi ırkını başarılara taşımış bir "kral" olarak görmektedirler. Ve bu sapkın bakış açısının en önemli unsurlarındanbirisi de, Hz. Süleyman'ın elde ettiği gücün ki bu güç, Kuran'da bildirildiği gibi rüzgarları kontrol etme, madde nakli gibi yetenekleri içermektedir, büyü ile elde edildiğine inanılmasıdır. (Hz. Süleyman'ı tenzih ederiz.)

Oysa gerçek çok farklıdır. Hz. Süleyman, kendisine atılan iftiranın aksine, elde ettiği güçleri ve siyasi iktidarı "büyü" ile elde etmiş değildir. Bunlar kendisine Allah'ın verdiği birer lütuftur. Allah, Kuran'da belirtildiği üzere, Hz. Süleyman'ın emrine cinleri vermiş ve o da bunları bir takım mucizevi işler gerçekleştirmek için kullanmıştır. Kuran'ın farklı surelerinde, Hz. Davud'a ve oğlu Hz. Süleyman'a verilen sözkonusu olağanüstü güçler ve bunun karşılığında onun Allah'a şükredişi anlatılır. Neml Suresi'nde şu şekilde bildirilmektedir:

> **Andolsun, Davud'a ve Süleyman'a bir ilim verdik: "Bizi inanmış kullarından birçoğuna göre üstün kılan Allah'a hamdolsun." dediler. Süleyman, Davud'a mirasçı oldu ve dedi ki: "Ey insanlar, bize kuşların konuşma-dili öğretildi ve bize her şeyden (bol bir nimet) verildi. Gerçekten bu, apaçık bir üstünlüktür." Süleyman'a cinlerden, insanlardan ve kuşlardan orduları toplandı ve bunlar bölükler halinde dağıtıldı.** (Neml Suresi, 15-17)

Sebe Suresi'nde geçen konuyla ilgili ayet ise şöyledir:

> **Süleyman için de, sabah gidişi bir ay, akşam dönüşü bir ay (mesafe) olan rüzgara (boyun eğdirdik); erimiş bakır madenini ona sel gibi akıttık. Onun eli altında Rabbinin izniyle iş gören bir kısım cinler vardı. Onlardan kim bizim emrimizden çıkıp-sapacak olsa, ona çılgın ateşin azabından taddırırdık.**

Ona dilediği şekilde kaleler, heykeller, havuz büyüklüğünde çanaklar ve yerinden sökülmeyen kazanlar yaparlardı. "Ey Davud ailesi, şükrederek çalışın." Kullarımdan şükredenler azdır. (Sebe Suresi, 12-13)

Enbiya ve Sad Sureleri'nde ise Hz. Süleyman'ın emrine verilen şeytanlar (şeytani cinler) hakkında şöyle buyrulmuştur:

Süleyman için de, fırtına biçiminde esen rüzgara (boyun eğdirdik) ki, kendi emriyle, içinde bereketler kıldığımız yere akıp giderdi. Biz her şeyi bilenleriz. Onun için denizde dalgıçlık yapan ve bundan başka iş(ler) de gören şeytanlardan kimseleri de (emrine verdik). Biz onların koruyucuları idik. (Enbiya Suresi, 81-82)

(Süleyman dedi ki) "Rabbim, beni bağışla ve benden sonra hiç kimseye nasib olmayan bir mülkü bana armağan et. Şüphesiz sen, karşılıksız armağan edensin." Böylece rüzgarı onun buyruğu altına verdik. Onun emriyle dilediği yöne yumuşakça eserdi. Şeytanları da; her bina ustasını ve dalgıç olanı. Ve (kötülük yapmamaları için) sağlam kementlerle birbirine bağlanmış diğerlerini. "İşte bu, bizim vergimizdir. (Ey Süleyman) Artık sen de hesaba vurmaksızın ver ya da tut." Şüphesiz, onun Bizim katımızda gerçekten bir yakınlığı ve varılacak güzel bir yeri vardır. (Sad Suresi, 35-40)

Kabalacılar, tümüyle İlahi olan bu olayları, sözde "büyü" ile açıklamakta ve tüm bunlara şeytani bir yorum getirmektedirler. Giriş'te de vurguladığımız gibi Bakara Suresi'nin102. ayetini tefsir eden İslam alimleri bu konuya dikkat çekmişlerdir. Elmalılı Hamdi Yazır, Hz. Süleyman hakkında yapılan bu iftirayı anlatıyor ve "şeytan"ların "... ey insanlar, bilmiş olunuz ki, Davud oğul Süleyman, bir sihirbazdı. Cinleri ve şeytanları, rüzgarları hep sihriyle emri altına alırdı. O neye ulaştı ise sihir ilmiyle ulaştı" dediğini bildiriyor. Ayrıca bu iftiranın Yahudilerce kabul görmesinin ardından, Yahudilerin de aynı gücü elde etmek için büyüyle yoğun biçimde ilgilenmeye başladıklarını yazıyor. Bir başka tefsirde, *Safvetü't-Tefasir*'de bildirildiğine göre, Peygamberimiz (s.a.v.)'ın Yahudilere Hz. Süleyman'ın da bir peygamber olduğunu söylediğinde, Yahudiler şaşırarak "O, sadece bir sihirbazdı" demişlerdir.

Bu durumda Yahudilerin kafasındaki Mesih kavramı, aslında Hz. Süleyman'ın tam tersi özelliklere sahip bir insandır; Hz. Süleyman gibi Allah'a teslim olmuş bir kul ve peygamber değil, seküler bir iktidar kurmuş bir "büyücü"... Bu ise bir "Mesih" değil, gerçekte bir "deccal"dir. (Deccal: Büyük yalancı, büyük saptırıcı, insanları sapıklığa, çürümeye, inkara sürükleyen yalancı lider).

Yahudilerin bekledikleri Mesih'in gerçekte bir deccal, İslam kaynaklarında söylendiği gibi bir Mesih-i Deccal olduğunu az sonra inceleyeceğiz. Ama öncelikle bu konuda bize ışık tutan bir örneğe bakmakta yarar var.

Az önce tarihteki sahte Mesih hareketlerine değinmiştik. Bu hareketlerin, disiplinsiz de olsalar, Kabalacılar tarafından yönetilmiş olması bizim için son derece önemlidir. Çünkü bu "sahte Mesih" Kabalacılar kuşkusuz Mesih'le ilgi-

li kehanetleri çok iyi biliyorlardı. Kendilerini Mesih ilan ettiklerinde de, asıl Mesih'in yapacağı şeyleri yapmaya çalıştılar. Bu nedenle, bu sahte Mesihlerin eylemlerini inceleyerek, günümüzdeki Yahudilerin bekledikleri hatta "ayak seslerini" duydukları asıl Mesih'in neler yapacağını önceden kestirebiliriz.

Sahte Mesihler içinde en önemli olanı, Yahudilerin de kabul ettiği gibi Sabetay Sevi'dir. 17. yüzyılın ortasında Osmanlı İmparatorluğu içinde Yahudi tarihinin en önemli sahte Mesih hareketini başlatan ve başarısızlığının ardından da farklı bir taktik izleyerek müritleriyle birlikte görünüşte Müslüman olan Sevi'ye bir göz attığımızda, Yahudilerin bekledikleri Mesih'in gerçekte bir deccal olduğunun işaretlerini görebiliyoruz. Çünkü Sevi de kendi çapında küçük bir deccaldir.

Sabetay Sevi ve "Günahın Kutsallığı" Teorisi

Türkiyeli Yahudilerin kendi cemaatlerine yönelik olarak yayınladıkları haftalık Şalom gazetesi, "Sabetay Sevi" başlıklı uzun bir araştırma dizisi yayınlamıştı. Yomtov Bensason ve Erol Levi Coşkun'un hazırladığı araştırmada Sevi'nin Mesihlik macerası, bunun Kabala'yla olan ilgisi ve Sevi taraftarlarının "mumsöndü" ayinleri anlatılıyordu. Sefarad kökenli olan Sevi'nin kendisinin Mesih oluşuna ikna oluşu şöyleydi:

> 19 yaşında haham payesini alan Sabetay 40 yaş kısıtlamasına rağmen Kabala'yı öğrenmeye başlar. Bu öğrenimi, davranışlarında büyük değişiklikler yaratır. Uzun süren oruçlar tutar, sık sık, kışın bile denize girer. Ailesi kendisini iki kez evlendirir. Zohar'ın (Kabala'nın temel kitabı) etkisi ile temiz kalmak istediğinden her iki eşine de elini sürmez ve boşanır. Yirmi yaşlarında sara nöbetleri geçirmeye başlar... Söylediği dualar ve şarkılar hayranlık uyandırır. Şarkılarının bir kısmı erotiktir...
>
> Gerek doğum tarihinin, gerek isminin, Kabala'nın İbrani harflerine verdiği değerlerle hesaplandığında çok ilginç neticeler vermesi; hastalığı, Polonya'daki Chmielnicki katliamı ve Zohar'da Maşiah'ın (Mesih) 1648 yılında geleceği inancı, Sabetay'ı 22 yaşında harekete geçirir: Yandaşlarına Maşiah olduğunu açıklar... Talmud'a göre söylenmesi yasak olan, Y (yud) harfi ile başlayan tetragramı, yani Tanrı'nın adını söyler. (Bu adı sadece yıkılan ikinci mabedin Kohen Gadol'u veya dünyaya gelerek mabedi yeniden kurabilecek olan Maşiah söyleyebilir.) [12]

Sevi'nin asıl etkisi, Kudüs'e yaptığı yolculukla birlikte başladı. Burada hikayenin ikinci büyük kahramanı olan Gazzeli Nathan ile tanıştı. Isaac Luria'nın Kabala okuluna bağlı olan Nathan, Sevi'yle kader birliği ettikten kısa bir süre sonra, kendisinin peygamber olduğunu ve Sevi'nin Mesih olduğunu bildiren vahiyler aldığını iddia etti. Bu haberler Yahudi dünyasının dört bir yanına dalga dalga yayıldı ve oldukça önemli bir etki yarattı. İzmir'e dönen Sevi, Nathan'ın da desteğiyle, politik gücü ele alacağını ima etmeye başladı. Müritleri, yakında Sevi'nin Türk Sultanı'nı savaş yapmadan yeneceğini ve kendine köle edeceğini söylemeye başladılar. Osmanlı otoriteleri durumu haber aldılar ve Sevi yargılanmak üzere Sultan'ın önüne çıkarıldı. Burada ölüm ya da tevbe se-

çenekleri ile karşılaşınca İslam'ı seçtiğini ilan etti ve "Aziz Mehmet Efendi" adını aldı. Bu tabii göstermelik bir din değiştirmeydi. Nathan, Sevi'nin bu hareketinin Kabalistik hikmetini açıklamıştı: Mesih, "kötülük krallığını" yıkmak için onun içine girmişti.[13]

Kendini Mesih ilan Sabetay Sevi, tüm günahları "kutsal" saymış, böylece ünlü "mumsöndü" ayinleri doğmuştu.

Sevi'nin müritleri de "kötülük krallığını yıkmak için" onun içine girdiler ve Yahudilik'ten dönerek topluca İslam'ı kabul ettiklerini açıkladılar, o tarihten sonra da "dönme" olarak tanımlandılar. Yahudi tarihçi Eli Barnavi, dönme tarikatının 1924'de kadar Yunanistan'da (özellikle Selanik'te) varlığını koruduğunu, sonra da Türkiye'ye taşındığını yazıyor.14 Dönmeler varlıklarını korurken bir yandan da "kötülük krallığı" dedikleri Osmanlı'ya ve İslam'a örtülü saldırılar düzenliyorlardı. Halife Abdülhamit'e karşı faaliyet gösteren muhalefette büyük rol oynadılar ve Şalom'da yer alan ifadeye göre, "... keskin bir ate, laik, din aleyhtarı, materyalist zihniyetin ortaya çıkmasına neden oldular. Bilhassa 19. yüzyıldan itibaren, Avrupa'da ve Türkiye'deki kontestater, din karşıtı, nihilist ve ihtilalci hareketlerde gayet faal rol oynadılar." [15]

Sevi hikayesinin bizi burada asıl olarak ilgilendiren yönü ise Sevi'nin öne sürdüğü "günahın kutsallığı" teorisidir. Sevi, kendisini Mesih sandıktan sonra Yahudi dininin günah saydığı eylemleri birbiri ardına işlemeye başlamıştı. Söylenmesi yasak olan Tanrı'nın ismini (YHWH) ısrarla söyledi, Şabat gününe uymadı, yenmesi dinen yasak olan yağları ki bu yağlardan Kuran'da da söz edilir (En'am Suresi, 146) yedi. Sevi günah olan şeyleri birer birer serbest bırakıyordu. *Encyclopaedia Judaica*, Sevi'nin bu davranışlarının, kendisinin "tüm günahları serbest bırakma"ya yönelik bir misyonu olduğu inancından kaynaklandığını yazıyor. Kudüs İbrani Üniversitesi'nden Gershom G. Scholem ise *Major Trends in Jewish Mysticism* adlı kitabında Sevi'nin bu davranışlarının "günahın kutsallığı" doktrinine dayandığını belirtiyor.

Evet, Sevi, tüm gühahların serbest olduğunu ilan etmeye başlamıştı. Bunların arasında, Türk toplumunda "mumsöndü" olarak da bilinen eş değiştirme ayini de vardı. Şalom, Sevi taraftarlarının kutladıkları "Kuzu Bayramı"nı, öteki adıyla "Dört Kalp Bayramı" şöyle anlatıyor:

> ... Bu bayram, Dönmelere karşı olanların belki de haklı olarak bir koz olarak kullandıkları bayramdır... Bu bayrama o gece katılanların mutlaka evli olmaları gerekir, be-

kar olanlar kız veya erkek hiçbir şekilde kabul edilmez, hatta bu bayram hakkında bilgi dahi verilmez. O geceye en az iki evli çift katılır, daha fazlası olabilir. Kadınlar en şık elbiselerini giyer ve en kıymetli takıları ile ziyafet masasında servis yaparlar. Bir müddet hep beraber eğlenildikten sonra halk dilinde mumsöndü olayına geçilerek bütün ışıklar söndürülür. Kadın veya erkeğin o gece dilediği ile yattığı ve o gece bu birleşmeden doğan çocuğun, ilerde Maşiah (Mesih) olacağı söylenir.[16]

Kısacası sahte Mesih Sabetay Sevi, büyük bir günah olan zinayı, hem de zinanın en çirkin şekli olan eş değiştirmeyi serbest bırakmış, hatta bunu müritlerine tavsiye etmişti. Başta dediğimiz gibi bu durum, Sevi'nin gerçek bir Mesih, yani bir kurtarıcı değil, bir deccal, yani aldatıcı ve saptırıcı olduğunu göstermektedir.

Yahudilerin yüzyıllardır bekledikleri Mesih'i taklit etmeye çalışan Sevi'nin bu karakteri, kuşkusuz bizlere asıl Mesih için önemli bir ipucu vermektedir. Eğer Sevi günahın kutsallığını yayarak kendi çapında bir deccallik yaptıysa, İsrailli Kabalacılar'ın bugün gelişini gözledikleri asıl Mesih de daha büyük çapta bir deccallik yapacak, günahın kutsallığını daha etkili biçimde yayacaktır. Olayın bir başka ilginç yönü, küçük deccal Sevi'nin İslam'ı "kötülükler krallığı" olarak tanımlaması ve onu "yıkmak" için mücadele etmiş olmasıdır. Asıl deccal olan asıl Mesih (Mesih-i Deccal) de daha geniş bir boyutta İslam'la çatışacaktır.

Yahudi kaynaklarından Mesih ile ilgili olarak elde ettiğimiz bu ipuçlarının ardından, şimdi İslam kaynaklarına bakmak gerekmektedir. Çünkü Yahudilerin asırlardır bekledikleri, gelsin diye 500 yıllık bir Plan yaptıkları ve adına da "Mesih" dedikleri deccal, İslam kaynaklarında ayrıntılı bir biçimde anlatılmaktadır.

İslam Kaynaklarında "Ahir Zaman"

Kitabın şimdiye kadarki bölümlerinde hep Yahudilerin ve kısmen de hıristiyanların Mesih inanışlarından ve dünyanın son dönemleri ile ilgili beklentilerinden söz ettik. Ancak sözkonusu dinlerin her ikisi de, ilahi kaynakları tahrif edilmiş, dejenere edilmiş birer dindir ve her konuda olduğu gibi dünyanın geleceği hakkındaki hükümlerine de tam olarak güvenmek doğru olmaz. Buna karşın, İslam tahrif edilmemiş tek ilahi dindir. Kuran, Resulullah'a (s.a.s.) vahyedildiği haliyle elimizdedir. Ayrıca Peygamberimiz (s.a.v.)'ın pek çok güvenilir hadisi de bize ulaşmıştır. Ve bu kaynaklarda, özellikle hadislerde, dünyanın geleceği konusu hakkında son derece detaylı bilgiler verilmektedir. Bu bilgilere bakarak, hem insanlığın geleceğini hem de bu gelecek içinde önemli bir yer tutan Mesih Planı'nın nasıl sonuçlanacağını tahmin edebiliriz. (En doğrusunu Allah bilir.)

İslam kaynaklarında, dünyanın son dönemlerde, aralarında Mesih'in ortaya çıkışı da dahil olmak üzere son derece büyük olayların yaşanacağı anlatı-

lır. Bu zaman dilimi, kıyametten bir süre öncedir ve "ahir zaman" (son zaman) diye adlandırılır. Ahir zamanda neler yaşanacağı Peygamberi Efendimizin hadislerinde ayrıntılarıyla tarif edilmektedir. Çeşitli İslam büyüklerinin de ayet ve hadislere dayanarak yaptıkları açıklamalar vardır.

Ahir zamanla ilgili olarak verilen bilgileri çok kısa olarak şöyle özetleyebiliriz: Ahir zaman, insanlarının çoğunun sapkınlığa düşeceği, İslam'ın zayıflayacağı, din aleyhtarı ve zalim bir sistemin tüm dünyaya egemen olacağı bir dönemle birlikte başlayacaktır. Bu dönem, çeşitli deccallerin insanları saptırmasıyla oluşacak ve sürecektir. Ahir zamanda oluşacak olan zulüm ve inkar sistemi, "fitne" olarak tanımlanır. "Fitne" insanların manevi yönden sapmaları (Allah'ı tanımamaları, O'nun hükümlerinden yüz çevirmeleri) yanında büyük bir anarşi ortamını, savaş, zulüm ve kan dolu bir sistemi ifade etmektedir.

Ahir zamanda doğacak olan bu fitne sırasında, Müslümanlar da çeşitli nedenlerden dolayı zor bir durum içinde olacaktır. İslam, içine sokulmuş olan pek çok "bidat" (dinin aslında yeri olmayan sonradan eklemeler, hurafeler, vb.) nedeniyle aslından kopmuş olacak, Müslümanların bir kısmı İslam'a yalnızca sözde bağlanmış bir konumda olacaktır.

İşte bu ortam içinde, pek çok güvenilir hadiste haber verildiği gibi Allah, hem İslam ümmetinin hem de tüm insanlığın kurtuluşu için "Mehdi" olarak tanımlanan bir lideri seçip gönderecektir. Mehdi, kendisine "hidayet" (doğruya ve hayra yönelme, iman) verilen ve insanların hidayetine aracı olan anlamına gelir. Mehdi, din aleyhtarı düşünce sistemini yıkarak insanları imana yöneltecek, İslam'ı bidat ve hurafelerden kurtararak asıl saf haline döndürecek, hilafet kurumunu yeniden oluşturarak İslam ümmetine halife olacak ve Allah'ın hükümlerini eksiksiz uygulayacaktır.

Ancak Mehdi İslam'ı "ihya" edip (hayata döndürüp) Müslümanları birleştirirken, öte yandan karşıt bir güç, önceki deccallere göre çok daha etkili ve güçlü bir deccal (saptırıcı) ortaya çıkacaktır. Bu deccal, hadislerde bildirildiği üzere, kendisinin Mesih olduğunu öne sürecektir ve bu nedenle de Mesih-i Deccal olarak tanımlanır. Yine hadislerde bildirildiği üzere, Mesih-i Deccal Yahudidir, Yahudiler arasından çıkacaktır ve ona uyanların büyük kısmı da Yahudi olacaktır. Mesih-i Deccal parapsikolojik yeteneklere, hipnoz gücüne sahip olacak, büyü yoluyla bazı olağanüstü işler yapacak ve böylece bağlılarının sayısını artıracaktır. (Dikkat edilirse, bu Mesih-i Deccal, Kabalacıların Mesih Planı sonucunda bekledikleri kişidir, buna ilerde yeniden değineceğiz).

Dolayısıyla ahir zamanın bir devresinde yeryüzünde iki büyük güç merkezi oluşacaktır. Mehdi önderliğindeki İslam dünyası ve Mesih-i Deccal'in ruhani önderliğindeki din karşıtı cephe (hadislerde hıristiyanların önemli bir bölümünün de Mesih-i Deccal'i Hz. İsa (a.s.) sanarak ona bağlanacakları haber verilir). Bu durum, ahir zamanın son önemli liderinin, Hz. İsa'nın yeryüzüne inmesi ile değişir.

Hz. İsa veya Kuran'da sık sık tekrarlandığı gibi Meryem oğlu İsa Mesih, çok sayıda güvenilir hadiste bildirildiği üzere, ahir zamanda yeniden yeryüzü-

ne dönecektir. (Kuran'da da bu konuya işaret eden çok sayıda ayet vardır). Hz. İsa, Mehdi ile birleşecek ve onunla birlikte Mesih-i Deccal'in liderliğindeki din karşıtı cepheye karşı mücadeleye girişecektir. Yine hadislerde bildirildiği üzere, hıristiyanların önemli bir bölümü, Hz. İsa'nın ortaya çıkışından bir süre sonra, gerçek Mesih'in o olduğunu anlayarak Mesih-i Deccal'i terkedip, İslam'ı kabul edecektir. Böylece Mesih-i Deccal, yegane bağlıları olan inkarcılar ve inkarcı Yahudilerle birlikte yalnız kalacak ve iki taraf arasında büyük bir savaş yaşanacaktır. Kitab-ı Mukaddes'te Armagedon olarak bilinen bu savaş, Arapça'da Melaheme-i Uzma olarak adlandırılır. Savaş Müslümanlar tarafından kazanılacak, Mesih-i Deccal öldürülecektir. Bunun ardından, tüm dünya İslam'ın egemenliği altına girecek; ahir zamanda yeryüzünü adaletsizlik ve zulümle dolduran fitne, yerini ilahi adalet, bereket ve barışa bırakacaktır. Bu "altınçağ" bir süre devam ettikten sonra yine dejenerasyon başlayacak, insanlar dinin aslından uzaklaşmaya, şirk (Allah'tan başka ilahlar edinme) ve inkara sapmaya başlayacaklardır. Bunun ardından da tüm evrenin helak edilmesi ve ahiret hayatının başlangıcı anlamına gelen kıyamet gerçekleşecektir.

Ahir zamanda yaşanacak olaylar özetle böyledir. Bazı Müslümanlar, ahir zamanın çok daha ileri tarihlerde yaşanacak bir dönem olduğunu, şu an içinde bulunduğumuz dönemin ahir zamanla ilgisi olmadığını düşünüyor olabilirler. Ancak, konuyla ilgili kaynakların gösterdiğine göre, ahir zaman hiç de uzak değildir; hatta şu an ahir zamanın içindeyiz!...

Ahir Zamanın Zamanı

Hadisler bizlere ahir zamanın ilk evresinin büyük bir fitne olacağını haber veriyor. Bu fitnenin en büyük özelliği insanların dinden sapmaları, ikinci özelliği ise dünyada büyük bir kargaşa, savaş, adaletsizlik yaşanmasıdır. Bediüzzaman Said-i Nursi, Mektubat'ta ahir zaman fitnesinden şöyle söz eder: "Tabiiyyun, maddiyyun felsefesinden tevellüd eden bir cereyan-ı nemrudane, gittikçe ahir zamanda felsefe-i maddiye vasıtasıyla intişar ederek kuvvet bulup, uluhiyeti inkar edecek bir dereceye gelir." Yani; Tabiatçı ve materyalist felsefeden doğan bir "nemrudi" (Hz. İbrahim'in mücadele ettiği deccal) akım, ahir zamanda maddeci felsefe sayesinde yayılarak kuvvet bulup, Allah'ı inkar edecek bir dereceye gelecektir. Bu, ahir zaman fitnesinin daha önce hiç görülmemiş derecede büyük bir inkar (küfür) sistemi kuracağını haber verir.

Kitabın başından beri incelediğimiz Yeni Seküler Düzen (*Novus Ordo Seclorum*), işte bu fitnedir.

Düzen, dünya tarihinde hiç olmadığı kadar insanları sekülerleştirmiş, dinden koparmıştır. Protestanlık ve ardında Aydınlanma ile Avrupa'da doğan seküler düzen (buna daha akademik bir ifadeyle modernite de denebilir) tüm diğer coğrafyalara ithal edilmiş, insanların Allah'tan uzak, O'ndan bağımsız bir hayat yaşayabileceği vehmi zihinlere enjekte edilmiştir. Dini kimliklerin yerine seküler kimlikler üretilmiş, dini otoritelerin yerine seküler otoriteler yerleştirilmiştir.

Yeni Seküler Düzen'in yeryüzünde oluşturduğu anarşi ve zulüm de ahir zaman fitnesinin tanımına uymaktadır. Düzen, kitabın önceki bölümlerinde gördüğümüz gibi tüm yeryüzünü kana boğmuştur. Avrupa'daki mezhep savaşlarından Fransız ya da Bolşevik devrimleri gibi ihtilallere, ulus-devlet çatışmalarından dünya savaşlarına, ideolojik çarpışmalardan Üçüncü Dünya katliamlarına kadar pek çok toplu ölüm ve acı, bu Düzen'in sonuçlarıdırlar. Düzen'in zirveye tırmandığı 20. yüzyıl, daha önceki dünya tarihiyle kıyaslanamayacak kadar kanlıdır. Düzen'i kuran ve yöneten Yahudi önde gelenleri, Kuran'da bildirilen **"... (Yahudiler) yeryüzünde bozgunculuğa çalışırlar..."** (Maide Suresi, 64) hükmü uyarınca, yeryüzünde bozgunculuk üretmişlerdir. İsra Suresi'nin başında haber verilen İsrailoğullarının çıkaracağı global bozgunculuk ve kibirli-yükseliş, ahir zaman fitnesinin kendisidir. (En doğrusunu Allah bilir.)

Ahir zamanın zamanı konusunda bize yol gösteren asıl konu ise Mehdi konusudur. Mehdi, az önce belirttiğimiz gibi ahir zamanın büyük fitnesi zamanında ortaya çıkacak ve bu fitneyi bastıracaktır. Mehdi'nin ne zaman çıkacağı ise hadislerde en çok üzerinde durulan konulardan biridir. Mehdi'nin geleceği zaman bellidir ve bu da, ortaya çıkışından kısa bir süre önce belirecek alametler ile anlayanlara duyurulacaktır.

1480-1567 yılları arasında yaşamış olan Ali bin Hüsameddin El Muttaki'nin hadislere ve diğer İslami kaynaklara dayanarak yazdığı *Ahir Zaman Mehdi'sinin Alametleri* (*Kitab-ül Burhan fi Alamet-il Mehdiyy-il Ahir Zaman*) adlı kitapta, Mehdi'nin gelişinden önceki ortamla ilgili Peygamberimiz (s.a.v.)'ın şu haberi aktarılmaktadır: "Ahir zamanda ümmetimin başına, sultanlarından şiddetli belalar gelir, öyle ki yerler Müslümanlara dar gelir. O zaman Allah, daha önce zulümle dolu olan dünyayı adaletle dolduran benim soyumdan birisini gönderecektir." [17]

Peygamberden bize ulaşan bir diğer hadis ise şöyledir: "Yemin ederim ki bu ümmete öyle şiddetli belalar gelecek de, kişi zulümden gaddarlıktan kurtulmak için sığınacak bir yer bulamayacaktır. Öyle sıkıntılı bir sırada Allah, benim hanedanımdan bir kimseyi gönderecek." [18]

Bu hadisler, Mehdi'nin ortaya çıkışından hemen önce, İslam ümmetine karşı çok büyük bir saldırı, çok büyük bir baskı olacağından söz etmektedir. Ve, bir önceki bölümde incelediğimiz gibi bugün Düzen'in dünya Müslümanlarına karşı girişmiş olduğu saldırının tanımı tam da budur. Hadiste geçen "ümmetimin başına sultanlarından şiddetli belar gelir" ifadesi, İslam dünyasının dört bir yanında bolca bulunan ve Düzen'le (özellikle de İsrail'le) işbirliği içine girerek ülkelerindeki Müslümanlara baskı uygulayan seküler liderleri tarif etmektedir. Son otuz-kırk yıla bir göz attığımızda, bu "sultan"ların; Şah Rıza Pehlevi, Habib Burgiba, Cafer Numeyri, Enver Sedat, Hüsnü Mübarek, Kral Hüseyin, Cezayir cuntası, Fas Kralı Hasan, Hafız Esad, Suharto gibi örneklerini gözlemleyebiliriz.

Ahir zamanın en önemli olaylarının başında Mehdi'nin ortaya çıkışı ve onun liderliğinde İslam egemenliğinin kurulması gelmektedir. Bu nedenle, bu konuyu daha ayrıntılı incelemek gerekiyor.

Mehdi Konusuna Giriş

Ayetlerde, ahir zamanda Mehdi'nin çıkarak İslam'ı hayata döndüreceğine dair pek çok işaret bulunmaktadır. Mehdiyet konusu ile ilgili Kuran'da bildirilen hususlardan birisi, İslam ahlakının yaygınlaşıp insanlar arasında hakim olacağıdır. Tevbe Suresi 32. ve 33. ayetlerde şöyle buyurulmuştur:

Ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Oysa kafirler istemese de Allah, kendi nurunu tamamlamaktan başkasını istemiyor. Müşrikler istemese de O dini (İslam'ı) bütün dinlere üstün kılmak için elçisini hidayetle ve hak dinle gönderen O'dur.

Ayette İslam'ın bütün dinlere (farklı inanç ve yaşam sistemlerine, İslam-dışı her türlü ideoloji ve güce) üstün kılınacağı haber veriliyor. Bu vaat Peygamberimiz (s.a.v.)'ın ve dört halife zamanında yerine gelmişti. O dönemde İslam karşılaştığı her dine üstün geldi. Ancak bugün İslam, dünyanın dört bir yanındaki dinlerle muhataptır ve Allah İslam'ı onlara da üstün kılacaktır. Bu ise İslam'ın sonunda tüm dünyaya egemen olacağı anlamına gelir.

Enbiya Suresi'nin 105. ve 106. ayetlerinde de, yeryüzünün sonunda "Allah'ın salih kulları" tarafından hakimiyet altına alacağı haber verilir:

Andolsun, biz Zikir'den sonra Zebur'da da: "Şüphesiz Arz'a salih kullarım varisçi olacaktır" diye yazdık. Gerçek şu ki kulluk eden bir topluluk için bunda (Kur'an'da) 'açık bir mesaj' (veya gerçek bir çıkış yolu) vardır.

Allah Nur Suresi'nin 55. ayetinde ise şöyle bildirmiştir:

Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara vaadetmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl 'güç ve iktidar sahibi' kıldıysa, onları da yeryüzünde 'güç ve iktidar sahibi' kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca bana ibadet ederler ve bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkâr ederse, işte onlar fasıktır.

Ayette, şirk koşmadan, katıksız bir biçimde Allah'a kulluk eden ve "salih amel" işleyen (O'nun hükümlerini koruyan, yolunda çabalayan, cihad eden) müminlerin, kendilerinden öncekiler gibi yeryüzünde güç ve iktidar sahibi olacağı haber verilmektedir. Öncekiler, Kuran'da anlatılan Resuller ve onların ümmetleridir. Hz. Nuh, Hz. Lut, Hz. Hud, Hz. İbrahim gibi Resuller yanındaki müminler ile birlikte kafir kavmine karşı galip gelmişler; Hz. Süleyman, Hz. Zülkarneyn gibi müminler egemenlikleri altındaki tüm insanlara adalet getiren yönetimler kurmuşlardır. Aynı şey Hz. Muhammed (s.a.v.) için de geçerlidir.

Demek ki, Kuran'ın bize verdiği mesaja göre; bir zaman, Müslümanlar "yeryüzünde güç ve iktidar" sahibi olacaklardır, bunun içinse katıksız ve üstün bir imanın hayata döndürülmesi gerekmektedir.

Bu noktadan hareketle de, Müslümanların mutlaka ve mutlaka bir lidere (halifeye) muhtaç olduklarını söyleyebiliriz. Çünkü aksi bir model yoktur. Kuran'da anlatılan tüm kıssalarda, müminler bir imama tabidirler. Bu lider çoğu zaman peygamberdir (Peygamber olmadığı halde imam olanlar da vardır, Talut gibi). İmam hem ümmetin imanına ve hidayetine aracı olur, hem ümmeti yönetir, hem de inkarcılara karşı yürütülen mücadelenin liderliğini üstlenir. Kuran'ın hiçbir yerinde başıboş bir mümin topluluğundan söz edilmemektedir. Bu, Adetullah'a, yani Allah'ın kanuna aykırıdır.

Ahir zamanda ise Müslümanları doğru yola götürecek ve dünyaya barış ve adalet getirecek bir lider olan "Mehdi" görev yapacaktır. Bir hadiste, Peygamberimiz (s.a.v.) bu konuda şöyle demektedir:

> Aranızda nübüvvet (peygamberlik) Allah'ın istediği kadar sürer, sonra onu kaldırmayı istediği zaman da kaldırır. Sonra Allah'ın sürmesini murad ettiği kadar (otuz sene) 'nübüvvet yolunda halifelik' gelir. Sonra kaldırmayı istediği zaman onu kaldırır. Ve Allah'ın murad ettiği kadar devam eden 'şiddetli bir meliklik' idaresi gelir... Sonra onu kaldırmayı istediği zaman kaldırır. Sonra zorba bir idare gelir. Sonra da 'nübüvvet yolu üzere bir hilafet' gelir.[20]

Kısacası, Kuran'da bildirilen ayetler ve hadislerin açık ifadeleri, bizlere ahir zamanda Müslümanların yeryüzünde güç ve iktidar sahibi olacakları ve özel gönderilmiş bir halifenin emri altında birleşecekleri göstermektedir. Bu halife bir "Mehdi", yani kendisine özel olarak bir hidayet verilmiş ve insanların hidayetine aracı olacak bir kişi olacaktır.

Mehdi'nin ne zaman geleceği de kuşkusuz son derece önemli bir sorudur. Az önce, ahir zamanın büyük fitnesinin günümüze karşılık geldiğini söylemiştik. Aynı durum Mehdi için de geçerlidir. Hadislerde bu büyük olayın tam olarak ne zaman gerçekleşeceği de haber verilmiştir ve bu haberler, içinde bulunduğumuz zaman dilimini göstermektedir.

Mehdi'nin Ortaya Çıkış Zamanı

Peygamber Efendimiz'den bize ulaşan bir hadis şöyledir: "Kıyametin kopması için sadece bir günden başka vakit kalmamış da olsa, Allah benim ehl-i beytimden bir zatı gönderecek, yeryüzü zulümle dolduğu gibi o yeryüzünü adaletle dolduracaktır." [21]

Hadis, Mehdi'nin çıkışının ve hakimiyet sağlayışının mutlaka gerçekleşecek bir olay olduğunu ve kıyametten hemen önce gerçekleşeceğini vurguluyor. Buna göre, kıyamet kopmadan önce; Mehdi'nin çıkışı, Hz İsa'nın yeryüzüne inişi, Mesih-i Deccal'in yenilgiye uğratılması gibi birbirini izleyen olaylar gerçekleşmelidir.

Bu oldukça önemlidir, çünkü bir başka rivayette şöyle denir: "Bu ümmetin ömrü bin seneyi aşacak, fakat binbeşyüz seneyi aşmayacaktır." 22 Buna göre, Hicri 1500 yılından önce, Mehdi'nin ortaya çıkışını izleyen olayların olupbitmesi gerekir. Ve biz şu anda, bu satırların yazıldığı sıra, 1416 yılında olduğumuza göre, Mehdi ve onu izleyen olaylara çok yakında şahit olmamız gerekmektedir.

Bediüzzaman Said Nursi'nin bu konuda son derece önemli açıklamaları vardır. Bediüzzaman, konuyu açıklarken, öncelikle "müceddid" kavramı üzerinde durur. Müceddid, "yenileyici" anlamına gelir ve pek çok hadiste belirtildiği üzere, Allah her Hicri yüzyılın başlarında bir müceddid yollayarak dinin yeniden yorumlanmasını ve din aleyhtarı akımlara karşı fikri mücadele edilmesini sağlar. İslam kaynaklarında kabul edildiği üzere, Peygamberimiz (s.a.v.)'ın vefatının ardından her asırda gerçekten de bir müceddid gelmiş, yeni soru ve sorunlara göre yeni açıklamalar getirmiş, yaşadıkları çağda ortaya çıkan din aleyhtarı düşünce akımlarına cevap vermişlerdir. İmam Gazali, İmam Rabbani gibi İslam büyükleri, müceddidlerin en ünlülerindendirler. Bediüzzaman Said Nursi ise pek çok kişinin kabul ettiği üzere, Hicri 13. yüzyılın müceddidir. Yazdığı *Risale-i Nur* çok değerli bir Kuran tefsiridir ve pek çok kimsenin imanına aracı olmuştur.

Mehdi ise 13 asırdır süren müceddid zincirinin en son ve en önemli halkasıdır. Bediüzzaman'ın deyimiyle "en büyük bir müceddid"dir. Ve diğer müceddidlerin aksine, yalnızca dini konuları açıklamakla kalmayacak, aynı zamanda yeryüzünde güç ve iktidar sahibi olacaktır.

Bediüzzaman'ın sık sık vurguladığı çok önemli bir gerçek ise Mehdi'nin kendisinden bir sonraki müceddid olduğudur. Eserlerinde "bir asır sonra gelecek olan o zat"tan söz eder.[23] Bir başka yerde, "bundan bir asır sonra zulümatı (karanlığı) dağıtacak zatlar ise Hazret-i Mehdi'nin şakirdleri (öğrencileri) olabilir" diye yazar.[24] Bir başka risalesinde ise İslam tarihinde pek çok kişinin Mehdi'nin gelmek üzere olduğunu sandıklarını hatırlayarak "istikbal-i dünyeviyede bin dörtyüz sene sonra gelecek bir hakikatı asırlarında karib (yakın) zannetmişler" der.[25]

Evet, Mehdi, Peygamberden "bin dörtyüz sene sonra gelecek bir hakikat"tir. İmam Rabbani, "onun zuhuru (ortaya çıkışı), yüz başlarında olacaktır" diyerek Mehdi'nin yüzyıl başında geleceğini haber vermiştir.26 Ümmetin ömrü "bin beşyüz sene" olduğuna göre, Mehdi'nin ortaya çıkışı da Hicri 1400'ün başında olmalıdır.

Bediüzzaman, Mehdi'nin kendisinden bir sonraki kişi olduğunu sık sık vurgular. Kendisinin yalnızca imani konularla ilgilendiğini, buna karşılık Mehdi'nin Hilafet ve Şeriat'ı da hayata döndüreceğini yazar. Kendisinin ve öğrencilerinin yaptığı ise kendi ifadesine göre, yakın gelecekteki bu büyük olaya zemin hazırlamaktır:

> Çok zaman evvel bir ehl-i velayetten (veli şahıstan) işittim ki; o zat, eski velilerin gaybi işaretlerinden istihrac etmiş ve kanaati gelmiş ki: 'Şark tarafından bir nur zuhur

edecek (ortaya çıkacak), bidatlar zulümatını (dine sonradan girmiş hurafeleri) dağıtacak. Ben böyle bir nurun zuhuruna çok intizar ettim (gözledim) ve ediyorum. Fakat çiçekler baharda gelir. Öyle kudsi çiçeklere zemin hazır etmek lazım gelir. Ve anladık ki, bu hizmetimizle o nurani zatlara zemin izhar ediyoruz (hazırlıyoruz).[27]

Bir başka yerde şöyle yazar: "Ta ahir zamanda, hayatın geniş dairesinde asıl sahipleri, yani Mehdi ve şakirtleri (öğrencileri), Cenab-ı Hakk'ın izniyle gelir, o daireyi genişletir ve o tohumlar sünbüllenir. Bizler de kabrimizde seyredip Allah'a şükrederiz." [28]

Tüm bunlar, Mehdi'nin çıkış zamanının Hicri 14. asrın başı olduğunu gösteriyor. Bu tarih Miladi 1979 ve 1980 yıllarına karşılık gelir. Ve çok ilginç, Mehdi'nin çıkış alametleri, gerçekten de tam tamına bu tarihlerde gerçekleşmiştir.

Mehdi'nin Alametleri

Ahir zamanla ilgili hadislerde Mehdi'nin ortaya çıkmasından hemen önce, ya da ortaya çıktığı sıralarda belirecek pek çok "alamet" haber verilir. Önemli olan, bu alametlerin hemen hepsinin, Mehdi'nin çıkış tarihi olarak tespit ettiğimiz 14. asrın başına denk düşmesidir. Bu hadisleri sırasıyla inceleyebiliriz.

1- Kabe'de Kan Akıtılması

Kabe, Peygamberimiz (s.a.v.)'ın Mekke'yi fethetmesinden bu yana hep Müslümanların elinde oldu. O günden sonra da asırlardır Kabe'de hiçbir çatışma olmadı; Müslümanlar Beyt-i Haram'a saygı gösterdiler, kafirler ise yaklaşamadılar. Kabe'nin yalnızca bir ibadet mekanı olması, içinde hiçbir gerginlik ve çatışma olmaması, bir İslam geleneği haline geldi.

Ancak ahir zamanla ilgili hadislerde, bir gün Kabe'de Müslümanların birbirlerini boğazlayacakları ve bunun da Mehdi'nin gelişinin büyük bir alameti olacağı haber verilmektedir: "Onun çıkacağı yıl, insanlar Hacca başlarında bir emir bulunmadan gidecekler. Hep birlikte Beyt-i Şerifi tavaf edecekler, sonra Mina'ya indiklerinde köpekler gibi birbirlerine saldıracak, hacılar soyulacak, kanlar Akabe Cemresi'nin üzerine akacak." [29]

Bir diğer hadiste ise şöyle denir: "İnsanlar başlarında bir imam bulunmaksızın Hac ederler. Mina'ya indiklerinde etrafları köpeklerin sarılışı gibi sarılıp, kabilelerin birbirine girmesi ile büyük savaşlar olur. Öyle ki ayaklar kan gölü içinde kalır." [30]

Kabe'de kan atılacağını haber veren bu hadisler, ne zaman gerçeğe dönüştür?

Hicri 1400 yılında!...

20 Kasım 1979 gecesi İranlı bir grup militan, Mescid-i Haram'ı bastı, içindekileri rehin aldı, Suudi kuvvetleri ile çarpışmaya girdi. Sonuçta 30'un üzerinde Müslüman öldü ve kanları "Akabe Cemresi'nin üzerine" aktı.

Olayın zamanlaması o kadar ilginçti ki, tam olarak hadiste geçen "onun çıkacağı yıl" ifadesine uyuyordu. Öyle ki, Kabe baskının gerçekleştiği gün, Hicri 1400 yılının ilk günüydü. 21 Kasım 1979 tarihli *Türkiye* gazetesinin ilk sayfasında "bugün 1 Muharrem 1400 Hicri senesinin 1. günüdür, bütün Müslümanların Hicri yılını tes'id eder, saadetler dileriz" yazıyordu. Gazetenin manşetinde ise "MEKKE İŞGAL EDİLDİ... Suudi Arabistan'ın dünya ile irtibatı kesildi. İran'lı militanlarla şiddetli çarpışmalar oluyor, 30 ölü var! 90 kişi rehin alındı" diye yazılmıştı.

Bir başka hadiste ise bu ilk Kabe baskınından sonra gerçekleşecek bir ikinci baskından haber verilir: "Şevval (ayı)nda savaş nidaları, Zilhicce'de harp olur ve kıtal olur, yine Zilhicce'de hacılar talana uğrar, hatta caddeler kandan geçilmez ve haramlar çiğnenir. Beytül Muazzam'ın yanında büyük günahlar işlenir." [31]

Bu hadiste haber verilen ikinci Kabe baskını da Hicri 1407'de (Miladi 1987) gerçekleşmişti. Bu olayda caddelerde gösteri yapan hacılara saldırılarak 402 kişi katledilmiş, çok fazla kan akıtılmıştı. Kabe'de Müslümanların Müslümanları öldürmeleri sebebiyle hadiste bildirildiği gibi "büyük günahlar" işlenmişti.

Birbirini izleyen bu iki Kabe'de kan dökülmesi olayının, meydana geldikleri yer de tam olarak hadislere uygundu. 1 Muharrem 1400'deki Kabe baskını, Harem-i Şerif'in tam içinde olmuştu. 1407'deki olay ise hadiste dendiği gibi Harem-i Şerif'in "yanında", Mekke caddelerinde gerçekleşti.

2- İran-Irak Savaşı

Mehdi'nin çıkış alametlerinden biri de, "Farslar ve Araplar" arasında yaşanacak bir savaştır. Hadislerde sözkonusu savaştan şöyle söz edilir:

Mehdi'nin en önemli çıkış alametlerinden biri olan "Kabe'de kan akıtılması", tam tamına Hicri 1400 yılında gerçekleşti. Yanda, Kabe'deki çatışmanın, 10 Aralık 1979 tarihli Time dergisinde yayınlanan görüntüsü.

Onlarla Mevali maddesi de gelecek... 'Mevali maddesi nedir ey Allah'ın Resulü?' Onlar sizin azadlılarınızdır... Onlar sizdendir... Yani Faris yönünden gelecek olan bir kavimdir ki, şöyle diyecekler: 'Ey Araplar, siz fazla taassuba kaçtınız! Siz bunlara gereği gibi hak tanımazsanız, sizinle hiçbir birlik kurulmayacaktır... Bir gün onlara, bir gün size verilsin ve karşılıklı sözler tutulsun'... Onlar Mutık'a çıkacaklar, Müslümanlar oradan aşağıya yazıya inecekler... Müşrikler öbür yandaki Rakabe denilen simsiyah bir nehrin kenarına duracaklar... aralarında savaş olacak. Her iki ordudan Allah zaferi kaldıracak.[32]

Hadisten anlaşılan kısaca şudur: Bir zaman Faris (İran) yönünden gelecek olan bir kavim, yani İranlılar, bir kısım Araplarla savaşacaklardır. Bir taraf Müslüman, diğer taraf müşrik olacak, ancak sonuçta her iki ordu da zafere ulaşamayacak, savaşı kazanamayacaktır.

Bu noktada yine son derece ilginç bir gerçekle karşılaşıyoruz: Araplarla İranlılar arasında, yüzyıllardan bu yana gerçekleşen tek savaş, Hicri 1400'de başlayan İran-Irak savaşıydı! Savaş, gerçekten de Mehdi'nin çıkış zamanı olan 14. yüzyılın başında patlak verdi.

İran İslam Cumhuriyeti ile Irak'ın Baasçı sosyalist rejimi arasında geçen savaş, gerçekten de hadiste dendiği gibi Müslümanlarla müşrikler arasındaki bir çatışma olarak yorumlanabilir. Mutık, bölgedeki bir dağ ismidir, Rakabe ise içinde petrol kuyularının çokça yer aldığı bölgedir ki, petrol bölgeleri üzerinde geçmiş olan İran-Irak savaşına tam uymaktadır. "Her iki ordudan Allah zaferi kaldıracak" ifadesi de gerçeğe dönüşmüş, savaş her iki taraf tarafından da kazanılamamış, "berabere" bitmiştir.

3- Fırat'ın Suyunun Kesilmesi

Mehdi'nin çıkış alametlerinden bir başkası da, Fırat nehrinin suyunun kesilmesidir. Kuşkusuz bu ahir zamana dek hiç olmamış bir olaydır. İnsanlar kendilerini bildiklerinden bu yana, Fırat nehri akar durur. Ancak hadisler ahir zamanda nehrin suyunun "altın bir dağ" nedeniyle kesileceğini haber verir. Mehdi'nin alametleri arasında "Fırat nehrinin durdurulması" sayılmaktadır.[33] Bir başka hadiste ise şöyle denir:

Ebu Hureyre'den naklen rivayet edildi ki, Resulullah şöyle buyurdu; Fırat nehrinin suyu çekilip, altından bir dağ meydana çıkmadıkça kıyamet kopmaz. Bu hazine üzerine kıtal (savaş) vukua gelir, her yüzden doksan dokuzu ölür. Diğer bir rivayette, Fırat nehrinin suyu çekilerek altın hazinesini açıklaması zamanı yaklaşıyor. Her kim o zaman orada bulunursa, o hazineden bir şey almasın. Aksi halde ya ölür veya öldürülür, denmektedir.[34]

Hadiste önüne çıkacak "altından bir dağ" nedeniyle Fırat'ın sularının kesileceğini ve sonra da bu dağ yüzünden çok kanlı bir savaş olacağı söyleniyor. Bu söylenenlerin Hicri 14. asrın başlarında yaşanan olaylarla paralelliği şaşırtıcı boyutlardadır. Çünkü Fırat'ın suyu gerçekten de ilk kez Keban barajının yapımı sırasında 1973 yılında, yani Hicri 14. asrın hemen öncesinde kesilmiş-

tir. O tarihli gazetelerde, Keban'ın açılışı ile ilgili şu satırlar yer almıştı:

> Gözümüz Aydın Olsun, Keban Açıldı... Cumhuriyetin ilanından bu yana Türkiye'deki en büyük yatırımlardan biri olan Keban Barajı'nda derivasyon tünellerindeki kapaklar dün kapatılmış, bu Fırat Nehri'nin akışı, üç günlüğüne ilk defa durmuştur. Fırat, tarihinde ilk ve son defa üç gün akmayacak.[35]

Barajı, sahip olduğu ekonomik önem nedeniyle de hadiste geçen "altından dağ" şeklinde anlamak mümkündür. Hadiste haber verilen diğer olay, yani bu dağ yüzünden çıkacak kanlı savaş da, gerçekten 14. yüzyılın başından bu yana, büyük ölçüde su sorunun bir yansıması olan kanlı çatışmalar şeklinde ortaya çıkmaktadır.

Bu kadar çok rivayetin çok anlamlı bir tarihte birbiri ardına gerçeğe dönüşmesi, kuşkusuz bir rastlantı olamaz.

4- Ramazan'da Ay ve Güneş Tutulmaları

Hadis kaynaklarında sık sık tekrarlanan bir başka Mehdi alameti ise Ramazan ayı içinde on beş gün arayla iki defa üst üste gerçekleşecek olan Ay ve Güneş tutulmalarıdır. Bir kaynakta şöyle denir: "Mehdi için iki alamet vardır ki, bunun birincisi Ramazan'ın birinci gecesinde Ay'ın, ikincisi de ortasında Güneş'in tutulmasıdır." [36] Bir başka yerde, "güneşin oruç ayının ortasında, Ay'ın ise sonunda tutulması"ndan söz edilir.[37] Üçüncü bir kaynakta ise şöyle denir: "Mehdi'nin gelişi, Ramazan ayında Ay'ın iki kere tutulmasına sebep olacaktır." [38]

Tüm bu rivayetlere bakarak, hepsinin ortak bir noktaya işaret ettiklerini görebiliriz: Mehdi'nin çıktığı sıralarda, Ramazan ayı içinde iki hafta arayla Ay ve Güneş tutulacak ve bu olay iki kere gerçekleşecektir.

Çok ilginç; Hicri 14. asrın hemen başında gerçekten de tam bu tarife göre Ramazan içinde Ay ve Güneş tutulmaları gerçekleşti. Hicri 1401'in, yani 1981 yılının Ramazan ayında, Ramazanın 15. günü Ay, 29. günü Güneş tutulması yaşandı. Bir yıl sonra da aynı olay tekrarlandı, 1982 Ramazanının 14. günü Ay, 28. günü Güneş tutuldu.

Kuşkusuz tüm bunlar birer tesadüf olamaz. Yeryüzü, ay ve güneş, birbiri ardına önemli bir olayın gelişini haber vermektedirler.

5- Bir Kuyruklu Yıldız Doğması

Konuyla ilgili kaynaklarda Mehdi alametlerinin bir diğeri şöyle açıklanır: "O gelmeden önce, doğudan ışık veren bir kuyruklu yıldız görünecektir." [39] Aynı haber bir ikinci kaynakta da aktarılır: "Mehdi'nin çıkışından evvel, (her tarafı) aydınlatan kuyruklu bir yıldız doğacaktır." [40]

Rivayetlerde bu alametin zamanlamasına da yer verilir: "O yıldızın doğması, Ay ve Güneş tutulmasından sonra olacaktır." [41]

Yine çok ilginç, gerçekten de Hicri 14. yüzyılın başında tam da hadislerde yapılan tariflere uygun bir kuyruklu yıldız ortaya çıktı: 1986 yılında ünlü Halley kuyruklu yıldızı, 76 yıllık çevrimini tamamlayarak dünyanın çok yakı-

nından geçti. Halley'in yönü de, rivayetlerde söylendiği gibi "doğudan batıya"ydı.[42] Olayın hadislerde dendiği Ay ve Güneş tutulmalarının ardından, 1982 (1402) yılındaki Ramazan içi tutulmalardan dört yıl sonra gerçekleşmiş olması da anlamlıydı.

Olayın bir diğer yönü ise Halley'in zaten ilahi bir takım işaretler taşıyan bir yıldız oluşuydu. Bu yıldızın dünyayı önceki ziyaretleri sırasında da önemli olaylar gerçekleşmişti. Örneğin Hz. Nuh'un kafir kavminin helak edilişi; Hz. İbrahim'in ateşe atılışı; Hz. Musa'ya saldıran Firavun ve kavminin yok edilişi; Hz. Yahya'nın öldürülüşü hep bu kuyruklu yıldıza rastlamıştır. İlgili kaynaklarda bu bilgiler aktarıldıktan sonra, "siz o yıldızı gördüğünüzde fitnenin şerrinden Allah'a sığınınız" denir.[43]

Bu arada Halley yıldızı ile ilgili olarak bazı ilginç matematiksel mesajlar da vardır. Kuran'ın Müdessir Suresi'nin 30. ayetinde haber verildiği gibi 19 rakamı; "kafirler için fitne", müminler içinse bir hayırdır. İşte ilginç olan nokta buradadır: Halley'le ilgili rakamsal veriler, 19'la yakından ilgilidir. Örneğin Halley dünyaya 76 yılda bir uğrar ve bu sayı, 19'un 4 katıdır. Halley dünyaya en son 1406 yılında uğramıştır ve bu rakam da 19'un 74 katıdır. Burada bir ilginç sonuç daha vardır: 74, içinde 19'la ilgili ayetin yer aldığı Müdessir Suresi'nin Kur'an'daki sıra numarasıdır.

Halley, Peygamberimiz Muhammed (s.a.v.) zamanında da, 618 yılında dünyanın yakınından geçmişti. 1406'daki geçişi ise İslam ümmetinin üzerindeki 19. geçişi oldu. Bu da oldukça anlamlıdır. 19 rakamı, "kafirlere fitne" müminlere ise bir rahmet olduğuna göre, Mehdi'nin bir alameti olan 1986 yılındaki Halley kuyrukluyıldızının geçişinde bu denli "19 bağlantısı" olması doğaldır. Çünkü Mehdi de kafirlere fitne, müminlere rahmet olacaktır. (Yani kafirlere yıkım, müminlere fetih ve hidayet getirecektir). En doğrusunu Allah bilir.

6- Mehdi Öncesi Fitne

Önceki sayfalarda Mehdi öncesinde çok büyük bir fitnenin yaşanacağına, Allah'ı inkar ya da O'na isyanın dev boyutlara ulaşacağına, tümüyle seküler bir dünya kurulacağına ve bunun bir sonucu olarak da büyük bir anarşi ve zulüm sistemi oluşacağına değinmiştik.

Bu konu, Mehdi ile ilgili tüm kaynaklarda vurgulanır. İmam Rabbani, şöyle demektedir: "Küfür her yanı istila edip, hükmü cemiyet içinde aşikarane işlenmedikçe Mehdi zuhur etmez. Bu vakitte vaki olan ise küfrün istilasıdır. Onun kuvvetidir." [44] Bir başka kaynakta şöyle denir: "Alenen ve apaçık Allah inkar edilinceye kadar Mehdi gelmez." [45] Ayrıca, "Hz. Mehdi, bütün haramların helal sayılacağı büyük bir fitneden sonra çıkacaktır." [46]

Bu fitnenin bir bölümü de ümmete dokunmaktadır. Mehdinin gelmesinden önce, hadislere göre, Müslümanlar da bir yönüyle fitneye düşmüş, gerçek İslam'dan uzaklaşmış, bidatlara boğulmuş olacaklardır. Bir hadiste bu durum şöyle anlatılıyor:

Kıyamet yaklaştığı zaman ve müminlerin kalbi; ölüm, açlık, fitneler, sünnetlerin kaybolması, bidatların ortaya çıkması, emri bil maruf nehyi anil münker (iyiliği emredip kötülüğü men etme) imkanlarının kaybolması gibi sebeplerle zayıfladığı zaman, benim evlatlarımdan Mehdi ile Cenab-ı Hak sünnetleri ihya eder. Onun adalet ve bereketi ile müminlerin kalbi ferahlar, Acem ve Arab milletleri arasında ülfet ve muhabbet yerleşir.[47]

Mehdi'nin Dini Aslına Döndürmesi

İslam tasavvufunun en büyük isimlerinden Muhyiddin Arabi Fütühat-ül Mekkiye isimli eserinde şöyle der:

... Mehdi, dini peygamberin zamanında olduğu gibi aynen uygulayacak. Yeryüzünden mezhepleri kaldıracak. Halis ve hakiki dinden başka hiçbir mezhep kalmayacak. Onun düşmanları, içtihat alimlerini taklit edenler olacak. Çünkü onlar Mehdi'nin mezhep imamlarının tersine hükmettiği gördüklerinde bundan hoşlanmayacaklar, fakat karşı da gelemeyecekler. Kılıcından korktukları için ister istemez hakimiyetine boyun eğecekler...
Onun açık düşmanları fukaha (fıkıh alimleri) olacak. Çünkü halk arasında bir imtiyazları kalmayacak. Hatta ahkam hususunda ilimleri de azalacak. Bu imamın gelişiyle, alimlerin hükümlerdeki anlaşmazlıkları da giderilecek... Şayet elinde kılıç olmasaydı fakihler onun ölümüne fetva verirlerdi. Lakin Allah onu kılıç ve cömertliği ile hakim kılacak. Ondan hem korkacaklar hem de bir şeyler umacaklar. Kalben ondan nefret edecekler. Fakat buna rağmen ister istemez hükmünü kabul edecekler.[48]

Hicri 10. asrın müceddidi olan İmam Rabbani ise şöyle yazmaktadır:

Geleceği vaat edilen Mehdi dinin tervicini (değerinin artmasını), sünnetin ihyasını murad ettiği (istediği) zaman; bidat ehli ile ameli adet edinen, hasene zannı ile dini karıştıran (dinin aslında olmayanları dinden zannedenler) hayretle şöyle diyeceklerdir: 'Bu kimse, dinimizi kaldırmak ve şeriatımızı izale etmek (mahvetmek) istiyor.[49]

Bu yorumların da gösterdiği gibi Mehdi geldiği zaman mevcut din anlayışında köklü bir değişiklik yapacaktır. Mehdi'nin gerçekleştireceği bu "ihya" (hayata dönüş) hareketi özden uzaklaşma değil, öze dönüştür. Mehdi zamanına dek İslam'a pek çok bidat karışmış, dinde gereksiz ihtilaflar oluşmuş, dinin asıl kaynağından uzaklaşılırken, yanlış kaynaklara bağlanılmıştır. Bediüzzaman, Mehdi'yi tanımlarken onun "en büyük bir müceddid ve en büyük bir müçtehid" olduğunu söyler. Mehdi'nin "en büyük bir müceddid" oluşu, onun, daha önce kimsenin yapmadığı kadar büyük bir tecdid (yenileme) hareketi yapacağını gösterir. "En büyük bir müçtehid" olduğuna göre de, başka müçtehidlerin önceden yaptıkları içtihatlara göre değil, kendi içtihatına göre davranacaktır. Bu müceddid ve müçtehid özellikleri, Mehdi'nin mevcut din yapısı üzerinde yapacağı değişikliğin boyutlarını anlamak için yeterlidir.

Mehdi'nin Mücadele Şekli

Bazı Müslümanlar Mehdi ve ilgili olayları son derece mistik bir tablo içinde hayal etmekte, Mehdi'nin olağanüstü harikalıklar yapacağını, mucizeler gerçekleştireceğini düşünmektedirler. Oysa gerçek böyle değildir. Mehdi ile ilgili mucizelerden söz eden hadislerin hepsi gerçekte "müteşabih" hadistir; yani birer benzetmedir. Örneğin Mehdi'nin kuru bir dalı toprağa dikeceği ve dalın yeşereceği şeklindeki hadisin anlamı, bir yoruma göre, önceden hidayet sahibi olmayan bir insanın kısa sürede Mehdi aracılığıyla hidayete ermesi ve dine yararlı hale gelmesidir. En doğrusunu Allah bilir.

Mehdi'yi ve işlerini abartılı bir mistisizm içinde değerlendirmenin yanlış olduğunu, bize öncelikle Allah'ın Kuran'da bildirdiği ahlak göstermektedir. Ayetlerde, insanların peygamberleri denince insanüstü varlıklar olarak beklediklerini, oysa bunun yanlış olduğunu haber verilir. Furkan Suresi'nde konu şöyle buyrulmuştur:

> **Senden önce gönderdiklerimizden, gerçekten yemek yiyen ve pazarlarda gezen (elçi)lerden başkasını göndermiş değiliz. Biz, sizin kiminizi kimi için deneme (fitne konusu) yaptık. Sabredecek misiniz? Senin Rabbin görendir.Bize kavuşmayı ummayanlar, dediler ki: "Bize meleklerin indirilmesi ya da Rabbimizi görmemiz gerekmez miydi?" Andolsun, onlar kendi nefislerinde büyüklüğe kapıldılar ve büyük bir azgınlıkla baş kaldırdılar. Melekleri görecekleri gün, suçlu-günahkarlara bir müjde yoktur. Ve o gün (melekler onlara) derler ki: "(Size sevinçli haber) Yasaktır, yasak.** (Furkan Suresi, 20-22)

Enbiya Suresi'nin 7- 8. ayetlerinde **"Biz senden önce de kendilerine vahyettiğimiz erkekler dışında elçi göndermedik. Eğer bilmiyorsanız, o halde zikir ehline sorun. Biz onları, yemek yemez cesetler kılmadık ve onlar ölümsüz değillerdi"** denir. Bakara Suresi'nin 210. ayetinde ise **"Onlar, bulut gölgeleri içinde Allah'ın (azabının) meleklerle onlara gelmesini ve (azap) emrinin gerçekleşmesini mi gözlüyorlar? Oysa bütün işler Allah'a döner"** şeklinde buyurulmuştur. Tüm bunlar, Mehdi ve diğer ahir zaman konularının da akılcılıktan uzaklaşılarak incelenmesinin ve gereğinden fazla mistik bir boyutta düşünülmesinin doğru olmadığının işaretleridir. Mehdi "sebepler dairesinde", yani doğal dünya şartlarında süren bir mücadele yönetecektir.

Ancak bu mücadelede çok sabırlı olacağına ve son derece etkin yöntemler kullanacağına kuşku yoktur. Hadislerde Mehdi'nin "işi sıkı tutacağı", "hesabı seri göreceği", karşısına çıkan her engeli ezeceği anlatılıyor. Muhyiddin Arabi, Mehdi'nin mücadelesinden şöyle söz eder:

> Allah'ın bir Halifesi daha vardır ki, yeryüzü zulüm ve haksızlıklarla dolduğu zaman zuhur edecektir... Yeryüzünü adalet ve sükunetle dolduracaktır... Peygamber'in (s.a.v.) yolundan gidecektir... O hiç yanılmayacaktır. Çünkü onun görmediği yerde doğrultan bir meleği vardır... Dediğini yapacak, bildiğini söyleyecek; Allah ona o kadar güç verecek ki, bir gece içinde zulmü ve ehlini ortadan kaldı-

racak. Dini ikame edecek, İslam'ı ihya edecek, önemsenmez bir hale geldikten sonra ona tekrar kıymet kazandıracak, ölümünden sonra onu diriltecek. Asrında cahil, bahil ve korkak olan bir adam hemen alim, cömert ve cesur olacak...[50]

Hadislerden, Mehdi'nin alışılmadık, ilginç ve farklı yöntemler kullanacağı da anlaşılmaktadır. Bediüzzaman Mehdi için sık sık "acip (acayip) şahıs" ifadesini kullanır ki, bu da Mehdi'nin gerçekten oldukça ilginç, orjinal, o zamana dek görülmemiş metotlar kullanacağı anlamına gelir.

Yahudilerin beklediği Mesih: Mesih-i Deccal

Aslında Mesih-i Deccal'in nasıl birisi olacağını bu kitabın başından bu yana inceliyoruz, denebilir. Yahudi kaynaklarından topladığımız bilgiler; sözkonusu Mesih'in dünya çapında bir Yahudi egemenliği kurmak için ortaya çıkacağını; Yahudilerin "üstün ırk" gibi saplantılarını tasdik edip-kışkırtan ırkçı bir lider olacağını; diğer tüm dinleri egemenliği altında almak ya da yok etmek için uğraşacağını; bir takım metafizik güçlere sahip ya da en azından o görüntüyü verebilen bir tür büyücü, muhtemelen büyük bir Kabalacı olacağını göstermektedir.

Bu saydıklarımız, gerçekten de bir Deccal, yani bir saptırıcı olduğunu göstermektedir. Sayılan özelliklerin hepsi, inkara ait özelliklerdir. Eğer sözkonusu Mesih gerçek bir kurtarıcı olsaydı, Yahudileri ırkçı inanışlarından vazgeçmeye, diğer insanlarla barış içinde yaşamaya ve en önemlisi Allah'ın hükümlerine tabi olmaya çağırırdı. Ancak bu durumda da Yahudiler onu tanımazlardı. Ayetlerde şöyle bildirilmektedir:

Andolsun, biz İsrailoğullarından kesin söz almış (misak) ve onlara elçiler göndermiştik. Onlara ne zaman nefislerinin hoşuna gitmeyen bir şeyle bir elçi geldiyse, bir bölümünü yalanladılar, bir bölümünü de öldürdüler. (Maide Suresi, 70)

Andolsun, biz Musa'ya kitabı verdik ve ardından peşpeşe elçiler gönderdik. Meryem oğlu İsa'ya da apaçık belgeler verdik ve onu Ruhu'l-Kudüs'le teyid ettik. Demek, size ne zaman bir elçi nefsinizin hoşlanmayacağı bir şeyle gelse, büyüklük taslayarak bir kısmınız onu yalanlayacak, bir kısmınız da onu öldürecek misiniz? (Bakara Suresi, 87)

Bu ayetler, kendilerini Allah'ın yoluna davet eden ve dolayısıyla onlara nefslerinin hoşuna gitmeyecek bir şeyi teklif eden bir elçinin Yahudi toplumundan asla kabul görmeyeceğini bildiriyor. Yahudiler bu konuda o denli inatçıdırlar ki, kendilerine gelen elçileri öldürmeye kalkmışlardır. Kuran'da haber verilen bu karakterin bugün yok olduğuna dair hiçbir işaret olmadığına göre şunu söyleyebiliriz: Yahudi toplumunun dini bir lidere geniş çapta bağlanmasının tek yolu, o liderin onlara nefslerinin hoşuna gidecek şeyleri getirmesidir.

Ve Allah Kuran'da nefs konusunda şöyle bildirmiştir: **"... gerçekten ne-**

fis Rabbimin kendisini esirgediği dışında var gücüyle kötülüğü emredendir." (Yusuf Suresi, 53)

Bu durumda Yahudilerin ahir zamanda ortaya çıkacak olan Mesih'e bağlanacak olmalarının tek bir açıklaması vardır. Bu Mesih, onlara nefslerinin hoşuna giden şeyleri, yani "kötülüğü" emredecektir.

Önceki sayfalarda aktardığımız bir bilgi bu noktada aydınlatıcı olabilir. Bu bölümün başlarında Sabetay Sevi'nin sahte Mesihlik hareketine değinmiştik. Bir Kabalacı olan ve Mesih'in gelişini beklemekten sıkılan Sevi, kendisini Mesih ilan etmiş ve asıl Mesih'in yapacağı şeyleri henüz 17. yüzyılın ortasında Mesih Planı'nın bitmesinden ikibuçuk asır önce yapmaya çalışmıştı. İcraatları arasında yer alan "günahın kutsallığı" teorisi ise oldukça ilginçti. Sevi, "günah artık kutsaldır" diyerek Yahudi dinindeki bir çok haramı serbest bırakmıştı. Serbest bırakılan, hatta teşvik edilen şeyler arasında "mumsöndü" denen ünlü sapık ilişkinin yer aldığına da değindik.

Sabetay Sevi, ahir zamanda gelecek olan Mesih'in bir prototipi olduğuna göre, sözkonusu Mesih de büyük olasılıkla "günah kutsaldır" diyerek sapkınlığı teşvik edecektir. Yahudiler nefislerine aykırı gelen peygamberleri tanımazken, nefsin tüm aşırılıklarını kışkırtan bu tür bir Mesih'e kolaylıkla tabi olacaklardır. Bu, sözkonusu Mesih'in gerçekte bir Deccal oluşunun da en iyi göstergesidir. Mesih-i Deccal, büyük olasılıkla, Sevi'den daha da ileri boyutta bir "günahı kutsallaştırma" akımı başlatarak, ahir zamanın fitneleri arasında yer alan homoseksüellik, lezbiyenlik gibi sapkınlıkları meşrulaştıracak, Yahudilerin Kuran'da da vurgulanan dünya hırslarını, kibirlerini, üstün ırk saplantılarını daha da kıştırtacaktır. Bu, Yahudilerin ona bağlanacak olmalarının başlıca nedenidir.

Kitabın başından bu yana incelediklerimiz, ayrıca, Yahudilerin beklediği Mesih'in olağanüstü bir takım yeteneklere sahip olacağını, Mesih'in bir tür büyücü olduğunu da gösteriyor. Yahudiler "şeytanların uydurduklarına uyarak" Hz. Süleyman'ı "büyücü" saydıklarına ve Mesih'in de onun bir benzeri olacağını düşündüklerine göre, Mesih'ten metafizik bir takım yetenekler bekliyor olmalılar. Gelecek Mesih'in Kabala'yla olan ilgisi de bunun bir başka göstergesidir. Çünkü kitabın Giriş bölümünde de incelediğimiz gibi Kabala, metafizik yöntemlerle fiziksel dünyayı etkilemenin, yani büyünün sanatıdır.

Yahudilerin beklediği Mesih'in bu özelliğine İslam kaynaklarında da değinilir. Pek çok hadiste, ahir zamanda Yahudiler arasında çıkacak olan Mesih-i Deccal'in (Saptırıcı Mesih) büyük fitne çıkaracağı, insanları büyü yolu ile kandırarak kendisine bağlayacağı ve Müslümanlara karşı da savaşacağı haber verilir. Peygamberimiz (s.a.v.) , Deccal'in vasıflarını ve yöntemlerini sayarken yanındakilere şöyle demiştir:

> İşte ben bunları size anlatıyorum ki durumu iyi kavrayasınız, onun tuzağına düşmeyesiniz, sizden sonrakilere de anlatasınız, onlar da kendilerinden sonra geleceklere anlatsınlar diye. Çünkü onun fitnesi, fitnelerin en çetinidir.[52]

Mesih-i Deccal, ahir zamanda zaten mevcut olan fitneyi daha da ileri bo-

yutlara ulaştıracak, insanların sapkınlığını daha da artıracaktır. Bediüzzaman, ahir zamanda dinsiz felsefenin gelişmesiyle birlikte büyük bir inkar dalgası yayılacağını, herkesin küçük birer Nemrud haline geleceğini anlattıktan sonra Mesih-i Deccal'in konumunu şöyle açıklar:

> ... Ve onların başına geçen en büyükleri, ispiritizma ve manyetizmanın hadisatı nev'inden müdhiş harikalara mazhar olan deccal ise daha ileri gidip, cebbarane suri hükümetini bir nevi rububiyet tasavvur edip uluhiyetini ilan eder.[53]

Bediüzzaman, ahir zamanda küfrün başına geçecek olan Deccalin ruhçuluk (muhtemelen cinlerle ilgili bir gizli bilgi) ve manyetizmayı kullanarak bir takım "müthiş harikalıklar", yani insanlara etki eden olağanüstülükler gerçekleştireceğini ve bu yolla kendi uluhiyetini (ilahlığını) ilan edeceğini söylüyor. Pek çok hadiste Mesih-i Deccal'in sözkonusu büyücülük özelliği haber verilir. Buna göre, Mesih-i Deccal, kendisine bağlı olan cinni şeytanları (kafir cinleri) kullanarak bir takım gözboyayıcı sözde mucizeler gerçekleştirecektir. Bunların arasında ölülerin diriltilmiş gibi gösterilmesi en çok haber verilenlerdendir.

Mesih-i Deccal ve Ölülerin Diriltilişi

Sık sık vurguladığımız bir gerçek var: Yahudilerin asırlardır yolunu gözledikleri, Kabalacılar'ın gelmesi için dev bir Plan yapıp uyguladıkları Yahudi Mesihi, İslam kaynaklarında anlatılan Mesih-i Deccal'le aynı kişidir. Bu sonuca, hem iki portre arasındaki zamansal uyumdan hem de bu iki kişi hakkında Yahudi ve İslam kaynaklarında verilen detayların birbirine tamamen uyuyor olmasından varıyoruz.

Yahudi kaynaklarında Mesih'le ilgili verilen bilgilere kitap boyunca sık sık değindik. Tek bir cümleyle, Yahudiler sözkonusu Mesih'in kendi ulusları için büyük bir kurtuluş getireceğini, bir altınçağ başlatacağını beklemektedirler. Ve Yahudi öğretisinin ırkçı özelliği sonucu, Yahudi ulusunun kurtuluşu, diğer ulusların batışını ya da en azından tahakküm altına alınışını gerektirmektedir.

Ancak Yahudi öğretisinde Mesih'le ilgili bir başka önemli inanış vardır ki, buna daha önce pek değinmedik. Bu, Mesih'le birlikte ölü Yahudilerin dirileceği ve "iyi" olanlarının yani Yahudi kimliğine ve ırk bilincine yeterince sahip olanların nerede gömülü olurlarsa olsunlar mezarlarından kalkarak Vaadedilmiş Topraklar'a dönüp "yeryüzü cenneti"nde yaşayacakları inancıdır. Üçüncü bölümde Yahudi dininde bildiğimiz anlamda bir ahiret, cennet ve cehennem inancı olmadığını, aksine Yahudi öğretisinin temelinde "yeryüzü cenneti" kavramının yattığına değinmiştik. İşte bu yeryüzü cenneti, inanışa göre, Mesih gelince kurulacak ve "iyi" Yahudiler de Mesih sayesinde diriltilip sözkonusu "cennet"e dahil olacaklardır. *Encyclopaedia Judaica*, bu inanışı aktarırken, Mesih'le birlikte diriliş beklentisinin Yahudi geleneğinde son derece yaygın olduğunu, ancak dini otoritelerin bazı ayrıntılarda (diaspora Yahudilerinin dirildikten sonra nasıl Filistin'e dönecekleri, giyinik olup olmayacakları gibi) farklı görüşler öne sürdüğünü bildiriyor.[54]

Bu konudaki Yahudi inanışı, Mesih'in gelmesiyle birlikte önce Kudüs'te-

ki, özellikle de kutsal Zeytin Dağı'ndaki Yahudilerin dirileceğini, ardından Kutsal Topraklar'daki diğer Yahudilerin ve en son da diasporadakilerin dirileceğini öngörüyor. (Tüm İsrail liderlerinin Zeytin Dağı'na gömülmesinin, Robert Maxwell gibi ünlü Yahudilerin buraya gömülmek için vasiyette bulunmalarının nedeni, bu dağın Mesih geldiğinde yaşanacağı umulan "diriliş"in ilk durağı oluşudur).

İşte bu ölülerin diriltilişi inancı, Yahudilerin bekledikleri Mesih ile İslam kaynaklarında anlatılan Mesih-i Deccal'in aynı kişi olduğunun bir başka göstergesidir. Çünkü İslam kaynaklarında, Mesih-i Deccal'in, Bediüzzaman'ın dediği gibi "ispiritizma ve manyetizma"nın etkisiyle, "ölüleri diriltme" şovları yapacağı anlatılır. Hadislerde söylendiği gibi bunlar yalnızca birer ilüzyon, birer göz boyama olacaktır; ama yine de bu durum Mesih-i Deccal'in karizmasının ve bağlılarının ki bunların çoğu Yahudilerdir ona olan inancının artmasına yarayacaktır.

İlgili kaynaklarda "Deccal'in adamları olacak, bunların bir kısmını öldürüp sonra diriltecek" deniyor.[55] Ancak bu gerçek bir ölüm ve dolayısıyla gerçek bir diriltme değildir. Aynı kaynakta olay şöyle açıklanıyor:

> Onun öldürdükleri yanındaki şeytanlar, yani cinlerdir. Onları göz boyayıcılık yapak öldürüyormuş gibi görünür, hakikatte ise böyle bir şey yoktur... Cahilleri daha kolayca kandıracak... Çünkü cahillere gelip, istersen ölü babanı ve anneni dirilteyim, diyecek. O da, evet göster, deyince yanındaki şeytan adamın babası şekline girecek ve, oğlum ben senin babanım, bu adama uy, diyecek.[56]

Deccal'in Alametleri ve Taberiye Gölünün Kuruması

Önceki sayfalarda Mehdi'nin çıkış alametlerini incelemiş ve bu alametlerin günümüzde gerçekleştiğini yazmıştık. Benzer bir durum Mesih-i Deccal'in çıkış alametleri için de geçerlidir. İslam kaynaklarında aktarılan bu alametlerin en başta geleni, Deccal çıkmadan önce yaşanacak olan büyük bir kuraklıktır. Deccal'in hemen öncesinde su kaynakları kuruyacak, yağmur çok azalacak ve ekinleri helak eden büyük bir kuraklık yaşanacaktır. Bu kuraklığın yeri hakkında da bilgi bulmak mümkündür: Bir hadise göre, Deccal'in çıkışından önce Taberiye Gölü'nün ve Zağor Pınarı"nın suyunun çok azalacağını haber verilmiştir. Bu iki kaynakta Ortadoğu'dadır; Taberiye İsrail ve Suriye sınırında, Zağor Pınarı ise Suriye içlerindedir.[57]

Kısacası sözkonusu hadiste Mesih-i Deccal öncesinde Ortadoğu'da, özellikle de Suriye çevresinde büyük bir kuraklık yaşanacağı haber verilmektedir. Bu kuşkusuz son derece anlamlıdır, çünkü bugün Ortadoğu gerçekten de tarihindeki en büyük kuraklıkla karşı karşıya. Özellikle de Suriye'nin büyük bir susuzluk tehlikesi içinde olduğu, hatta bu nedenle Türkiye'yle savaşacağını öne süren senaryolar üretiliyor...

Deccal ve Global Yahudi Egemenliği

Hadislerde Mesih-i Deccal'in Yahudi oluşu ve ona bağlananların çoğunun Yahudilerden oluşmasına da dikkat çekilir. Bir hadiste açıkça "Deccal Yahudidir" denir.[58] Bir diğerinde, "Deccal'in ekseriyette tabileri (ona uyanlar) Yahudilerdir" haberi yer alır.[59] Bir başka rivayette, Yahudilerin Mesih-i Deccal'in etrafını sararak "kendisiyle Araplara karşı savaşabileceğimiz kralımız geldi" diye şenlikler yapacağı anlatılır.[60]

Hadislerde Mesih-i Deccal'e tabi olanların "çoğunun" (hepsinin değil) Yahudilerden oluştuğu söyleniyor. Bu durumda, Deccal'e bağlanacak diğer grubun hıristiyanlar arasından çıkacağını söyleyebiliriz. Önceki sayfalarda günümüz Protestanlarının bir kısmının, özellikle Evanjeliklerin, Yahudilerle aynı Mesih inanışına sahip olduklarını incelemiştik. Mesih-i Deccal ortaya çıkıp da çeşitli olağanüstülükler gösterdiğinde ki bunların arasında Hz. İsa'nın mucizelerinden biri olan "ölüleri diriltme" başta gelmektedir sözkonusu hıristiyanlar da Deccal'i Hz. İsa sanarak ona tabi olacaklardır. Bu durum, "judaizer" hıristiyanlarla Yahudiler arasındaki kitabın başından bu yana incelediğimiz ittifakın en yüksek aşaması olacaktır. Ayrıca sözkonusu Mesih-i Deccal'in Süleyman Tapınağı'nı ideolojilerinin temeline yerleştirmiş olan Tapınakçı/masonlardan da büyük bir destek göreceğine kuşku yoktur.

Dolayısıyla Mesih-i Deccal, arkasında en başta kendi kavmi olan Yahudileri ve ikinci aşamada da Yahudilerin geleneksel müttefiki olan iki gücü Yahudi sempatizanı hıristiyanlar ve Tapınakçı geleneği koruyan masonluk alarak, büyük bir güce ulaşacaktır. Yahudi önde gelenlerinin asırlardır süren Mesih Planı boyunca oluşturdukları tüm maddi güç, Mesih-i Deccal'in emrine verilecektir. Bu noktadan hareketle, Yahudi önde gelenlerince denetim altında tutulan ABD'nin ve daha az oranda da olsa diğer Batılı güçlerin Mesih'e destek olacağını söyleyebiliriz. Başkan Reagan'ın Armagedon hesapları bunun bir göstergesidir.

Mesih-i Deccal'in "günahın kutsallığı" doktrini de arkasındaki gücü büyütecektir. Tüm bu gücü arkasına alan Deccal, Yahudilerin asırlardır hayalini kurdukları hiyerarşik dünya düzenini tam ve kesin olarak kurmaya yeltenecektir. (Hiyerarşinin tepesinde Yahudiler yer alır, daha altta "müttefikleri", en altta ise öteki dünya halkları vardır, bkz. 11, bölüm). Bu arada Mesih'in Ortadoğu'da büyük bir işgal başlatacağını, İsraillilerin onyıllardır klasik böl ve yönet (*divide et impera*) yöntemine hazır hale getirdikleri bu coğrafyayı İsrail egemenliği altına almak için harekete geçeceğini söyleyebiliriz.

Mesih-i Deccal'in uygulayacağı bu "global Yahudi egemenliği" projesinin en büyük düşmanı da o sıralar Mehdi'nin bayrağı altında birleşecek olan İslam dünyası olduğuna göre, Mesih-i Deccal asıl olarak bu düşmanla karşı karşıya gelecektir. Ancak ahir zamanda oluşacak bu büyük kutuplaşmanın bir sonuca varması için, ilahi kadere bir başka önemli kişinin daha dahil olması gerekmektedir. Çünkü Mehdi, Mesih-i Deccal'i ve onun büyük ordularını tek başına yenemez. Bediüzzaman şöyle demektedir:

Sihir ve manyetizma ve ispiritizma gibi istidraci (saptırıcı) harikalıklarıyla kendini muhafaza eden ve herkesi teşhir eden (boyunduruğu altına alan) o dehşetli Deccal'i öldürebilecek, mesleğini değiştirebilecek; ancak harika ve mucizatlı (mucizelere sahip) ve umumun makbulü bir zat olabilir ki; o zat, en ziyade alakadar ve ekser insanların (çok sayıda insanın) peygamberi olan Hazret-i İsa Aleyhisselam'dır.[61]

Hz İsa'nın Yeryüzüne Dönüşü

Ahir zamanın en büyük bir kaç olayından biri, kuşkusuz Hz. İsa'nın (a.s.) yeryüzüne inmesidir. Bu, pek çok sahih (güvenilir) hadiste haber verilen bir vaattir. Hadislerin bildirdiğine göre, ölmemiş bir halde göğe yükseltilen Hz. İsa, ahir zamanda yeryüzüne inecek, Mehdi ile birleşecek ve onunla beraber Mesih-i Deccal'e karşı savaşıp onu mağlup edip öldürecektir. Bediüzzaman'ın dediği gibi pek çok istidraci (saptırıcı) harikalıklara, olağanüstü yeteneklere sahip olan Mesih-i Deccal'i mağlup edebilecek olan yegane insan, büyük mucizelerin sahibi olan gerçek Mesih Hz. İsa'dır.

Hz. İsa'nın dönüşü konusunda, Kuran'da da oldukça belirgin işaretler vardır. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1- Nisa Suresi'nde Hz. İsa'dan sözedilirken şöyle bildirilir:

(Bir de) İnkara sapmaları ve Meryem'in aleyhinde büyük bühtanlar söylemeleri ve: "Biz, Allah'ın Resulü Meryem oğlu Mesih İsa'yı gerçekten öldürdük" demeleri nedeniyle de (İsrailoğullarını lanetledik.) Oysa onu öldürmediler ve onu asmadılar. Ama onlara (onun) benzeri gösterildi. Gerçekten onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, kesin bir şüphe içindedirler. Onların bir zanna uymaktan başka buna ilişkin hiçbir bilgileri yoktur. Onu kesin olarak öldürmediler. Hayır; Allah onu kendine yükseltti. Allah üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. (Nisa Suresi, 156-158)

Ayetlerde birbiri ardına çok önemli bilgiler verilmektedir. Öncelikle; Yahudilerin kışkırtmaları sonucunda Romalılar tarafından çarmıha gerilen kişi, hıristiyan ve Yahudilerin sandıklarının aksine, Hz. İsa değildir. Romalılar ve onları kışkırtan Yahudiler Hz. İsa'yı hedeflemişler ve Allah da onlara onu astıklarını göstermiştir, oysa gerçek bambaşkadır. Allah bir başkasını onlara İsa gibi göstermiş, onlar da bu kişiyi çarmıha germişlerdir. Hz. İsa ise öldürülmemiş ve canlı olarak Allah katına yükseltilmiştir.

Ali İmran Suresi'nin 55. ayetinde şöyle buyurulmaktadır: **"Allah demişti ki: 'Ey İsa, ben seni vefat ettireceğim ve kendime yükselteceğim..."** Maide Suresi'nin 116-117. ayetleri ise şöyledir:

Allah: "Ey Meryem oğlu İsa, insanlara, beni ve anneni Allah'ı bırakarak iki ilah edinin, diye sen mi söyledin?" dediğinde: "Seni tenzih ederim, hakkım olmayan bir sözü söylemek bana yakışmaz. Eğer bunu söyledimse mutlaka sen onu bilmişsindir. Sen bende olanı bilirsin ama ben Sen'de olanı bilmem. Gerçekten, görünmeyenleri (gaybleri) bilen Sen'sin Sen. Ben onlara bana emrettiklerinin dışında hiçbir şeyi söylemedim. (O da şuydu:) 'Benim de Rabbim,

sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin.' Onların içinde kaldığım sürece, ben onların üzerinde bir şahidim. Benim (dünya) hayatıma son verdiğinde, üzerlerindeki gözetleyici Sen'din. Sen her şeyin üzerine şahit olansın."

Ayetlerde geçen vefat ettirmek tanımı, bildiğimiz biyolojik ölüm anlamına gelmemektedir, uyutmakla aynı anlamdadır:

Allah, ölecekleri zaman canlarını alır; ölmeyeni de uykusunda. Böylece, kendisi hakkında ölüm kararı verilmiş olanı(n ruhunu) tutar, öbürsünü ise adı konulmuş bir ecele kadar salıverir. Şüphesiz bunda, düşünebilen bir kavim için gerçekten ayetler vardır. (Zümer Suresi, 42)

Bu ayette ölüm için "mevt" ifadesi kullanılmaktadır. "Vefat ettirmek" (yeteveffa) ise kesin bir ölüm değildir; insanlar uyuduklarında da vefat ettirilmiş olurlar. **"Sizi geceleyin öldüren ve gündüzün 'güç yetirip etkilemekte olduklarınızı' bilen, sonra adı konulmuş ecel doluncaya kadar onda sizi dirilten O'dur"** (En'am Suresi, 60) ayetinde de vefat ettirme (yeteveffa) fiili aynı anlamda kullanılır. Buradan şu sonuca varabiliriz: Kuran'da "vefat ettirme" ifadesi, biyolojik ölüm için değil, ruhun Allah katında çekilerek bedenin de uyku haline girmesi durumu için de kullanılmaktadır. Bu durum, muhtemelen Hz. İsa için de geçerlidir: Ruhu Allah katına alınmış, bedeni de bir uyku hali içindedir. Ahir zamanda ise insanın günlük uykusundan uyanması gibi Ashab-ı Kehf'e benzer bir biçimde, yeryüzüne dönecektir. En doğrusunu Allah bilir.

2- Hz. İsa ile ilgili diğer bazı ayetler onun ikinci kez yeryüzüne ineceğine dair açık işaretler taşımaktadır. Ali İmran Suresi'nin 55. ayetinde şöyle buyurulmuştur:

Hani Allah, İsa'ya demişti ki: "Ey İsa, doğrusu senin hayatına Ben son vereceğim, seni Kendime yükselteceğim, seni inkar edenlerden temizleyeceğim ve sana uyanları kıyamete kadar inkara sapanların üstüne geçireceğim. Sonra dönüşünüz yalnızca Banadır, hakkında anlaşmazlığa düştüğünüz şeyde aranızda Ben hükmedeceğim.

Ayetteki "sana uyanları kıyamete kadar inkâra sapanların üstüne geçireceğim" dikkat çekicidir. Hz. İsa hayatta iken ona uyanların sayısı onikiydi ve büyük baskılar altına alındılar. Sonraki iki yüzyıl boyunca da Hz. İsa'ya iman edenler de büyük baskılar altında yaşadılar; hiçbir siyasi güce sahip değildiler. Sonra ise zaten Hıristiyanlık dejenere oldu, Hz. İsa'nın "Allah'ın oğlu" olduğu şeklindeki sapık inanç benimsendi ve teslis (üçleme; Baba-Oğul-Kutsal Ruh) kabul edildi.

Bu durumda ayette bildirilen "sana uyanları kıyamete kadar inkara sapanların üstüne geçireceğim" ifadesi açık bir işaret taşımaktadır; Hz. İsa'ya ahir zamandaki dönüşü sırasında tabi olanların kıyamete kadar kafirlere üstün kılınması. Nitekim hadisler de bu yöndedir. Rivayetlere göre, Hz. İsa ve Meh-

di birlikte Mesih-i Deccal'i mağlup ettikten sonra tüm dünyayı kapsayan bir İslam egemenliği kurulacak ve bu durum, kıyamete yakın imanın yeniden dejenere oluşuna kadar sürecektir. En doğrusunu Allah bilir.

3- Hz. İsa'nın ikinci gelişi ile mutabık gözüken bir diğer ayet ise Nisa Suresi'nin 159. ayetidir: "Andolsun, Kitap ehlinden, ölmeden önce ona inanmayacak kimse yoktur. Kıyamet günü, o da onların üzerine şahit olacaktır."

Ayette "ölmeden önce" ifadesi ile Hz. İsa'nın kastedildiği açıktır. Çünkü Kitap ehlinden herkesin, Yahudiler dahil, ölmeden önce Hz. İsa'ya inanacak olmaları düşünülemez. Kitap ehli olan Yahudiler, 2000 yıldır onu tanımamaktadırlar. Aslında teslisi kabul eden hıristiyanların da gerçekte Hz. İsa'ya inandıklarını söyleyemeyiz; onlar Hz. İsa'nın tebliğ ettiği tevhid dinine değil, dejenere edilmiş bir şirk dinine bağlıdırlar.

Bu durumda, Hz. İsa'nın ölümünden önce tüm kitap ehlinin ona iman edeceğini bildiren bu ayet, ahir zamana yönelik açık bir işaret taşımaktadır. Çünkü Hz. İsa Allah katına yükseltilmeden önce, ona yalnızca havariler inanmıştı; Yahudiler, yani tüm bir Kitap ehli onu inkar etmişlerdi. Bu durumda ayetin işareti ile şu sonuca varabiliriz: Hz. İsa ahir zamanda yeryüzüne inecek ve bu kez tüm kitap ehli ona iman edecektir. Nitekim hadislerde anlatılanlar da bu yöndedir. Rivayetlere göre, Hz. İsa'nın Mesih-i Deccal'i öldürmesinin ardından hıristiyanlar ve hayatta kalan Yahudiler ona inanacak ve tüm yeryüzü huzur içinde bir altınçağ yaşayacaktır. Bu durum Hz. İsa'nın ölümüne dek sürecek, ölümünden bir süre sonra yeni bir dejenerasyon başlayacak ve en sonunda kıyamet gerçekleşecektir. En doğrusunu Allah bilir.

4- Hz. İsa'nın ahir zamanda yeniden geleceğine işaret eden bir diğer ayet, Zuhruf Suresi 61. ayet'dir. Ard arda Hz. İsa'dan söz eden ayetlerden sonra şöyle buyurulur: **"Şüphesiz o, kıyamet-saati için bir ilimdir. Öyleyse ondan (kıyametten) yana hiçbir kuşkuya kapılmayın ve bana uyun. Dosdoğru yol budur."** Ayetin önce ve sonrasından anlaşıldığı üzere, "o" zamiri Hz. İsa'yı ifade etmektedir. Bu durumda bu ayetin Hz. İsa'nın ahir zamanda yeryüzüne dönüşüne açık bir işaret taşıdığını söyleyebiliriz. Çünkü Hz. İsa, Kuran'ın indirilişinden 6 asır önce yaşamıştır. Dolayısıyla Hz. İsa'nın bu ilk hayatını "kıyamet için bir bilgi", yani bir kıyamet alameti olarak anlarsak, ayetin işaret ettiği anlamı kavrayamamış olabiliriz. Ayetin işaret ettiği anlam, Hz. İsa'nın, ahir zamanda, yani kıyametten önceki son zaman diliminde yeniden yeryüzüne döneceği ve bunun da bir kıyamet alameti olacağıdır. En doğrusunu Allah bilir.

5- Hz. İsa'nın ikinci gelişi ile mutabık gözüken bir başka ayet ise Ali İmran Suresi'nin 48. ayeti'dir. (Ayet, anlaşılabilmesi için aşağıda 45. ayetten itibaren alınmıştır)

Hani Melekler, dediler ki: "Meryem, doğrusu Allah kendinden bir kelimeyi

sana müjdelemektedir. Onun adı Meryem oğlu İsa Mesih'tir. O, dünyada ve ahirette 'seçkin, onurlu, saygındır' ve (Allah'a) yakın kılınanlardandır. Beşikte de, yetişkinliğinde de insanlarla konuşacaktır. Ve O salihlerdendir. "Rabbim, bana bir beşer dokunmamışken, nasıl bir çocuğum olabilir?" dedi. (Fakat) Allah neyi dilerse yaratır. Bir işin olmasına karar verirse, yalnızca ona "ol" der, o da hemen oluverir. Ona kitabı, hikmeti, Tevratı ve İncili öğretecek."

Ayette, Allah'ın Hz. İsa'ya Tevrat'ı, İncil'i ve bir de "Kitabı" öğreteceği haber veriliyor. Bu kitabın hangi kitap olduğu kuşkusuz önemlidir. Aynı ifade, Maide Suresi 110. ayette de kullanılmaktadır:

Allah, elçileri toplayacağı gün, şöyle diyecek: "Size verilen cevap nedir?" Onlar da: "Bizim bilgimiz yoktur; şüphesiz görünmeyenleri (gaybleri) bilen Sen'sin Sen." Allah şöyle diyecek: "Ey Meryemoğlu İsa, sana ve annene olan nimetimi hatırla. Ben seni Ruhu'l-Kudüs ile destekledim, beşikte iken de, yetişkin iken de insanlarla konuşuyordun. Sana kitabı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim..." (Maide Suresi, 109-110)

Tevrat ve İncil dışında tek bir ilahi kitap vardır; Kuran (Hz. Davud'a verilen Zebur da Eski Ahit'in içindedir). Nitekim Ali İmran Suresi'nin 3. ayetinde de "Kitap" kelimesi, İncil ve Tevrat'ın yanında Kuran'ı ifade etmek için kullanılmıştır: **"Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kâimdir. O, sana Kitabı Hak ve kendinden öncekileri doğrulayıcı olarak indirdi. O, Tevrat'ı ve İncil'i de indirmişti."** (Ali İmran Suresi, 2-3)

Bu durumda Hz. İsa'ya öğretilecek olan üçüncü "Kitab"ın Kuran olduğunu ve bunun da ancak Hz. İsa'nın ahir zamanda dünyaya dönüşü zamanında mümkün olabileceğini düşünebiliriz. Kuşkusuz en doğrusunu Allah bilir.

Tüm bunların yanında **"şüphesiz, Allah katında İsa'nın durumu, Adem'in durumu gibidir..."** (Ali İmran Suresi, 59) ayeti de Hz. İsa'nın dönüşüne işaret ediyor olabilir. Tefsirciler genellikle bu ayetin her iki peygamberin de babasız olma özelliğine dikkat çektiğini söylemişlerdir. Ancak ayetin bir ikinci işareti daha olabilir. Bu, Hz. İsa'nın da ahir zamanda, Hz. Adem gibi Allah katından yeryüzüne indirilecek olacağına işaret ediyor olabilir. En doğrusunu Allah bilir.

Hz. İsa'nın yeryüzüne dönüşü ve Mehdi gibi iki önemli konunun Kuran'da açıkça anlatılmamış, yalnızca işaret edilmiş olmalarında da önemli bir hikmet vardır. Öncelikle, bu iki konunun da imani bir konu olmadığını söyleyebiliriz. Bu durum, ümmetin yalancı Mehdi ve İsa'lardan korunmasına da yardımcı olur. Mehdi ve İsa, Bediüzzaman'ın dediği gibi "imanın nuruyla" tanınacaktır.

Peygamberimiz (s.a.v.)'ın bir sözü şöyledir:

Hayatım elinde olan Allah'a yemin ederim ki, Meryem oğlu (İsa)nın adil bir hakim olarak içinize inmesi muhakkak yakındır. O salibi (haçı) kıracak, domuzu öldürecek, cizyeyi kaldıracaktır. Mal o kadar çoğalıp taşacaktır ki, hiç kimse kabul etmez olacaktır.[62]

Hz. İsa'nın "haçı kırması ve domuzu öldürmesi", Hıristiyanlığı sapkın

öğelerinden kurtararak orjinal haline döndürmesini ifade eder. Bunun ardından, Mesih-i Deccal'i Hz. İsa sanarak ona tabi olmuş pek çok hıristiyan gerçeği görerek Hz. İsa'ya tabi olacak, yani İslam'ı kabul edecektir. Ahir zamanın bu aşamasında, Mehdi ve Hz. İsa'nın liderliğindeki İslam dünyası, hıristiyanların önemli bölümünün de katılmasıyla güçlenecektir. Nitekim Bediüzzaman da gelecek Mehdi'nin yapacağı işleri anlatırken "hilafet-i İslamiyeyi İttihad-ı İslama bina ederek İsevi ruhanileriyle ittifak edip dini-İslama hizmet" edeceğinden söz eder.[63]

Hz. İsa'nın yeryüzüne inişi ve Hıristiyanların çoğunun da hidayetine aracı oluşunun ardından, Mesih-i Deccal, yegane sadık kavmi olan Yahudilerle birlikte İslam'ın önündeki tek düşman olarak kalacaktır. Bu aşama, ahir zamanın son büyük çatışması olan Armagedon'un başladığı aşamadır.

Ve Yeni Seküler Düzen'in Sonu

Bu kitabın hemen başında Kuran'da Yahudilerle ilgili bildirilen ayetleri incelerken, özellikle bazı ayetlere dikkat çekmiştik. İsra Suresi'nin hemen başında yer alan bu ayetlerde, Yahudilerin yeryüzünde iki kez büyük bir bozgunculuk çıkaracaklarını, ancak her ikisinin sonunda da Allah'ın üzerlerine göndereceği güçlü bir topluluk tarafından cezalandırılacakları haber verilmektedir.Bu iki büyük bozgunculuktan birincisinin yahudilerin Hz. İsa'yı öldürtmeye kalkmalarıyla doruğa vardığını ve Romalıların Kudüs'ü yerle bir edip ve direnen Yahudilerin çoğunu "sokakların arasına girip arayarak" öldürdüklerini yazmıştık. İkinci büyük bozgunculuk ise Yahudilerin Mesih Planı'nı tasarlamaları ile başladı, tüm bu kitap boyunca incelediğimiz gibi gelişti ve içinde bulunduğumuz çağda zirveye ulaştı. Ve bu ikinci bozgunculuk da, ayetin ifadesine göre, büyük bir cezalandırma ile sonuçlanacaktır.

Ayetlerde şöyle bildirilmektedir:

Kitapta İsrailoğullarına şu hükmü verdik: "Muhakkak siz yer(yüzün) de iki defa bozgunculuk çıkaracaksınız ve muhakkak büyük bir kibirleniş-yükselişle kibirlenecek-yükseleceksiniz. Nitekim o ikiden ilk-vaad geldiği zaman, oldukça zorlu olan kullarımızı üzerinize gönderdik de (sizi) evlerin aralarına kadar girip araştırdılar. Bu yerine getirilmesi gereken bir sözdü. Sonra onlara karşı size tekrar 'güç ve kuvvet verdik', size mallar ve çocuklarla yardım ettik ve topluluk olarak sizi sayıca çok kıldık. Eğer iyilik ederseniz kendinize iyilik etmiş olursunuz ve eğer kötülük ederseniz o da (kendi) aleyhinizedir. Sonunda vaat geldiği zaman, (yine öyle kullar göndeririz ki) yüzlerinizi 'kötü duruma soksunlar', birincisinde ona girdikleri gibi mescid (Kudüs)e girsinler ve ele geçirdiklerini 'darmadağın edip mahvetsinler.' Umulur ki, Rabbiniz size merhamet eder, fakat siz (bozgunculuğa) dönerseniz biz de (sizi aşağılık kılmaya ve cezalandırmaya) döneriz. Biz, cehennemi kafirler için bir kuşatma yeri kıldık. (İsra Suresi, 4-8)

Kitap boyunca hep bu ikinci bozgunculuğun çağımıza mutabık ol-

duğunun delillerini inceledik. Ancak görüldüğü gibi bu bozgunculuğun bir de karşılığı vardır ve bu karşılık Yahudiler açısından hiç olumlu değildir. Üstteki ayete göre, ikinci bozgunculuğun sonucunda, "Allah'ın zorlu kulları" Kudüs'e girecek, Tapınak'ı dağıtacak ve sokakların arasına kadar girip Yahudileri araştıracaklardır.

Bu işi ilk kez yapanlar "zorlu kullar" Romalılar'dı (Allah'ın kulu olmak için Müslüman olmaya gerek yoktur; kafirler de, bilincinde olmamalarına karşın, Allah'ın kuludurlar). İkinci kez yapanlar ise hem bugünün siyasi tablosundan, hem de az önce aktardığımız hadislerden anladığımıza göre, Müslümanlar olacaktır. Mehdi ve ordusunun Kudüs'e ulaşacağını ve düşman Yahudileri köşe-bucak arayacaklarını haber veren az önceki hadislerde anlatılan olay, İsra Suresi'nin 7. ve 8. ayetlerinde haber verilen fetihle aynı olaydır. En doğrusunu Allah bilir. Aynı, ahir zaman fitnesinin Yahudilerin yeryüzünde çıkardığı büyük bozgunculuk, yani Yeni Seküler Düzen (Novus Ordo Seclorum)la aynı şey oluşu gibi...

Kuşkusuz tüm bu olayların Kuran ahlakı ile değerlendirilmesi son derece önemlidir, yaşananların hikmetleri de ancak bu şekilde kavranabilir.

Dikkat edilirse, İsra Suresi'nin başındaki Yahudilerle ilgili ayetlerin başında, **"Kitapta İsrailoğullarına şu hükmü verdik..."** şeklinde buyurulmaktadır. Yani tüm bu olaylar, Allah'ın Yahudilere böyle bir kader tespit etmesinin bir sonucudur. Mesih Planı, Allah öyle dilediği için başlamış ve devam etmiştir. Bu Planı uygulayan Yahudiler, Allah onlara öyle bir güç verdiği için bunu yapabilmişlerdir.

Ancak Allah'ın dilemesi ile Plan işlemiş, Allah'ın dilemesi ile Yeni Seküler Düzen kurulmuştur. Çünkü İsrailoğullarına Kitapta bu hüküm verilmiştir.

Kitap boyunca Yeni Seküler Düzen'in, Kuran'da sık sık vurgulanan "hileli-düzen" kavramının bir örneği olduğuna değindik. Düzen'i kuran müstekbirler (Yahudi önde gelenleri ve onların başta masonlar olmak üzere müttefikleri), kendi bencil tutkuları için iktidar hırsları, ırkçı saplantıları, ekonomik çıkarları gibi insanları dinden koparmış ve onları ahirette **"siz gece ve gündüz hileli düzenler (kurup) bizim Allah'ı inkar etmemizi ve O'na eşler koşmamızı bize emrediyordunuz"** (Sebe Suresi, 33) diyen müstazafların konumlarına sokmuşlardır. Yeni Seküler Düzen, Kuran'da bildirilen hileli-düzenlerin önemli bir örneğidir.

Ancak bu noktada göz ardı edilmemesi gereken çok önemli bir gerçek daha vardır. Bir ayette şöyle bildirilir: **"Onlardan öncekiler de hileli-düzenler kurmuşlardı; fakat düzen kuruculuğun tümü Allah'a aittir."** (Rad Suresi, 42)

Evet, düzen kuruculuğun tümü Allah'a aittir, Yeni Seküler Düzen'i de kuran, batında (gizlide) Allah'tır. Bu, Allah'ın İsrailoğullarına Kitapta verdiği bir hükmün sonucudur. Ve bununla birlikte Allah tim bu tuzakları yerle bir edcek tuzakları da kurandır. İbrahim Suresi'nin 46. ayetinde bildirildiği gibi; **"gerçek**

şu ki, onlar hileli-düzenler kurdular. Oysa onların düzenleri, dağları yerlerinden oynatacak da olsa, Allah katında onlara hazırlanmış düzen vardır."

Düzen'e karşı, rahmani bir karşı-düzen; ahir zaman fitnesine karşı, ahir zaman İslam egemenliği vardır. Allah'ın izniyle çok yakında Yeni Seküler Düzen'in yıkıldığını ve yerine rahmani bir düzenin kurulduğunu birlikte göreceğiz. Gecenin sabaha yakın olduğu gibi zirvede olan Yeni Seküler Düzen de sözkonusu düzene o kadar yakındır.

Kuşkusuz herşeyin en doğrusunu Allah bilir.

Ve bu arada mutlaka belirtmek gerekir ki, dini hedef alan tüm düzenlere karşı Müslümanlara düşen görev, iyilikle, güzellikle ve adaletle karşılık vermektedir. Allah Peygamberimiz (s.a.v.)'e, kendisine karşı ihanette bulunan Yahudiler hakkında emir verirken **"Yine de onları affet, aldırış etme. Şüphesiz Allah, iyilik yapanları sever."** (Maide Suresi, 13) buyurmaktadır. Zalimlere karşı zulümle değil adaletle, acımasızlara karşı acımasızlıkla değil merhametle karşılık vermek, İslam ahlakının bir gereğidir. Bir diğer ayette bu gerçeğe dikkat çekilir ve **"Sizi Mescid-i Haram'dan alıkoyduklarından dolayı bir topluluğa olan kininiz, sakın sizi haddi aşmaya sürüklemesin"** (Maide Suresi, 2) buyrulur.

Dolayısıyla tarihin bu önemli devrinde, Müslümanların izlemesi gereken yol açıktır: Dinlerine tüm samimiyetleri ile sarılmak, Allah'ın rızası için güzel ahlak göstermek, dinsiz ideolojilere karşı fikren mücadele etmek ve kötülere karşı iyilikle karşılık vermek...

...Sen Yücesin, bize öğrettiğinden
başkabizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
Bakara Suresi, 32

Bölüm Notları

ÖNSÖZ

1 Garry Allen, *None Dare Call It Conspiracy*, New York: 1971, s. 7.
2 Noam Chomsky, *Medya Gerçeği*, Çev. Abdullah Yılmaz, 1.b., İstanbul: Tümzamanlar Yayıncılık, Ağustos 1993, s. 177.

GİRİŞ

1 Noam Chomsky, *Necessary Illusions: Thought Control in Democratic Societies*, Boston: South End Press, 1989.
2 Moshe Sevilla Sharon, *İsrail Ulusunun Tarihi, Çev.* Yahudi Cemaatleri Dairesi, Kudüs: Graph Press, 1981, s. 76.
3 Hıristiyan geleneğinde Hz. İsa'nın Yahudilerin girişimi sonucunda Romalılar tarafından çarmıha gerildiği inancı yer alır. Oysa bu ancak kısmen doğrudur. Kuran'ın bildirdiğine göre, Yahudiler Hz. İsa'nın çarmıha gerilmesi için uğraşmışlar, ancak bunu başaramamışlardır. Çarmıha gerilen kişi ise, Hz. İsa'nın bir "benzeri"dir. Nisa Suresi'nin 157. ayetinde şöyle denir: "... Oysa Yahudiler onu İsa'yı öldürmediler ve onu asmadılar. Ama onlara onun benzeri gösterildi..."
4 *Encyclopaedia Judaica*, vol. 11, s. 1410.
5 *Kitabı Mukaddes: Eski ve Yeni Ahit.* İstanbul: Kitabı Mukaddes Şirketi, 1981, Tesniye, Bab 14/12.
6 *Kitabı Mukaddes,* Levililer, Bab 20/24.
7 *Kitabı Mukaddes,* Mezmurlar, Bab 82/6-8.
8 *Kitabı Mukaddes,* Mezmurlar, Bab 2/8-9.
9 *Kitabı Mukaddes,* İşaya, Bab 11/14.
10 *Kitabı Mukaddes,* İşaya, Bab 11/15.
11 *The Universal Jewish Encyclopedia,* vol. 7, s. 503.
12 Edward Hoffman, *Despite All Odds: The Story of Lubavitch,* New York: Simon & Schuster, 1991, ss. 203-205.
13 *Kitabı Mukaddes,* İşaya, Bab 24/23.
14 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 11, s. 1416.

15 *The Universal Jewish Encyclopedia*, vol. 7, s. 502.
16 Moshe Sevilla Sharon, *İsrail Ulusunun Tarihi,* s. 198.
17 Ibid., s. 199.
18 *The Universal Jewish Encyclopedia,* vol. 2, s. 615.
19 *Encyclopaedia Judaica*, vol. 15, s. 1139.
20 *The Universal Jewish Encyclopedia,* vol. 2, s. 616.
21 Eli Barnavi, *A Historical Atlas of the Jewish People: From the Time of the Patriarchs to the Present, London:* Hutchinson, 1992, s. 144.
22 Edward Hoffman, Despite *All Odds,* s. 208.
23 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* Çev. Şadan Karadeniz, 2.b., İstanbul: Can Yayınları, s. 537.

I. BÖLÜM

1 David M. Eichhorn, *Joys of Jewish Folklore,* 296.
2 *Şalom*, 9 Mart 1988.
3 *Şalom*, 28 Ağustos 1991.
4 Lee M. Friedman, *Jewish Pioneers and Patriots, Philadelphia:* The Jewish Publication Society of America, 1942, ss. 65-66.
5 Meyer Kayserling, *Christoph Colomb and the Participation of the Jews,* s. 55.
6 *Şalom*, 28 Ağustos 1991.
7 David M. Eichhorn. *Joys of Jewish Folklore* s. 296.
8 *The New Republic,* Ocak 1992.
9 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* Çev. Şadan Karadeniz, 2.b., İstanbul: Can Yayınları, s. 263.
10 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 5, s. 756.
11 *Şalom*, 9 Mart 1988.
12 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, s. 847.
13 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, s. 826.
14 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 2, s. 109.
15 *Şalom*, 14 Ocak 1987.
16 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 16, ss. 904-906.
17 *Encyclopaedia Judaica*, vol. 16, s. 81.
18 Meyer Kayserling, *Christoph Colomb and the Participation of the Jews,* s. 90.
19 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 15, s. 1006.
20 Meyer Kayserling, *Christoph Colomb and the Participation of the Jews,* s. 25.
21 The New Republic, Ocak 1992.
22 Meyer Kayserling, *Christoph Colomb and the Participation of the Jews,* ss. 28, 36.
23 Salvador de Madariaga, *Christopher Colombus,* s. 128.
24 Jean Plaidy, *The Rise of the Spanish Inquisition*, 2.b., London: Robert Hale & Company, 1975, ss. 107, 126.
25 *Ibid.*, s. 107.
26 Kan olayları, Ortaçağ'da Yahudi toplumu ile hıristiyanlar arasındaki en büyük gerilim konusuydu. İddiaya göre, Yahudiler kanlarını bazı dini ritüellerinde kullanmak için küçük hıristiyan çocuklarını kaçırıp öldürüyorlardı. Yahudiler, bu kan olaylarını her zaman bir "iftira" olarak tanımlamışlardır. Ancak İngiliz tarihçi Jean Plaidy, *The Rise of The Spanish Inquisition* adlı kitabının 109. sayfasında şöyle diyor: "Yahudi cemaatlerinin gerçekten de bu kan olaylarından sorumlu olup-olmadıklarını söylemek güç. Bu olaylar gerçekten gerçekleşmiş olabilir. Hıristiyanların baskılarına karşı, Yahudiler bu tür bir yöntemle intikam almak istemiş olabilirler."
27 Jean Plaidy, *The Rise of the Spanish Inquisition,* s. 107.
28 Elie Kedourie, *Spain and the Jews: The Sephardi Experience 1492 and After,* London: Thames and Hudson Ltd., 1992, s. 55.
29 Jean Plaidy, T*he Rise of the Spanish Inquisition,* s. 125.
30 Nathan Ausubel, *Pictorial History of the Jewish People: From Bible Times to Our Own Day Throghout the World,* New York: Crown Publishers, Şubat 1979, s. 109.
31 *Historia*, Mayıs-Haziran 1991.
32 Jacques Attali, 1492, Çev. Mehmet Ali Kılıçbay, 1.b., İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, Ekim 1992, s. 167.
33 Salvador de Madariaga, *Christopher Colombus,* s. 174.
34 Jacques Attali, 1492, s. 49.

35 *Ibid.*, s. 166.
36 *The New Republic,* Ocak 1992.
37 Ağırlıklı olarak Türkiyeli Yahudiler tarafından kurulan 500. Yıl Vakfı, 1492 yılında İspanya'dan kovulan Yahudilerin bir kısmının Osmanlı İmparatorluğu tarafından kabul edilmiş oluşunu dünyaya hatırlatmak için kurulduğu iddiasındaydı. Başkanlığını Jak Kamhi'nin yaptığı ve Türk Yahudi cemaatinin tüm tanınmış isimleri ile ünlü masonları içinde barındıran vakıf, 1980'lerin sonundan 1992 yılına dek faaliyet gösterdi. En büyük icraatlarından biri, Türkiye ile İsrail arasındaki yakınlaşmada oynadığı etkin roldü. Bu pembe tablonun yanında vakfın bir amacı daha vardı ki, Başkan Jak Kamhi tarafından İsrail'de Türkçe yayınlanan *Haber* adlı gazetenin 6 Aralık 1991 tarihli sayısında şöyle açıklanmıştı: "500. Yıl Vakfı faaliyetlerinin amacı Erbakan ve arkadaşlarının etkilerini azaltmaktır."
38 Jacques Attali, 1492, ss. 129, 191.
39 *Ibid.*, s. 122.
40 *Ça M'interesse,* no. 128, Ekim 91.
41 Jacques Attali, 1492, s. 197.
42 Eli Barnavi, *A Historical Atlas of the Jewish People: From the Time of the Patriarchs to the Present,* London: Hutchinson, 1992, s. 150.
43 Lee M. Friedman, *Jewish Pioneers and Patriots,* ss. 65-66.
44 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 2, s. 808.
45 Eli Barnavi, *A Historical Atlas of the Jewish People,* s. 150.
46 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 10, s. 541.
47 *Şalom,* 27 Ekim 1993.
48 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, s. 21.
49 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, s. 19.
50 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 11, s. 584.
51 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, ss. 108-109.
52 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 11, ss. 583-584.
53 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 11, s. 585.
54 *The Universal Jewish Encyclopedia,* vol. 3, s. 185.
55 *The Jewish Encyclopedia,* vol. 8, s. 213.
56 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 11, s. 1426.
57 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, s. 22.
58 Grace Halsell, *Prophecy and Politics: Militant Evangelists on the Road to Nuclear War,* Con-necticut: Lawrence Hill & Company, 1986, s. 134.
59 Regina Sharif, *Non-Jewish Zionism: Its Roots in Western History,* London: Zed Press, 1983, s. 10.
60 Nathan Ausubel, *Pictorial History of the Jewish People,* s. 111.
61 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 1, s. 898.
62 Nathan Ausubel, *Pictorial History of the Jewish People,* s. 112.
63 Elie Kedourie, *Spain and the Jews,* ss. 203, 208.
64 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 12, s. 977.
65 Executive Intelligence Review, *Dope, Inc.: The Book That Drove Henry Kissinger Crazy,* Washington: Executive Intelligence Review, 1992, s. 117.
66 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, ss. 1660-1664.
67 Eric R. Wolf, *Europe and the People Without History,* s. 115.
68 *Kitabı Mukaddes,* Levililer, Bab 25/44-46.
69 *Universal Jewish Encyclopedia,* vol. 5 , s. 312.
70 Deborah Pessin, *The Jewish People Vol.* 3, 6.b., New York: United Synagogue of America, 1966, s. 45.
71 Nathan Ausubel, *Pictorial History of the Jewish People,* s. 118.
72 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 10, s. 398.
73 E. Dowden, *Puritan and Anglican,* s. 15.
74 Karen Armstrong, *Holy War: The Crusades and Their Impact on Today's World,* London: Macmillan, 1988, s. 348.
75 *Kitabı Mukaddes,* Daniel, Bab 2/44.
76 *Kitabı Mukaddes,* İşaya, Bab 60/10-16.
77 Lucien Wolf, *American Elements in the Resettlement,* s. 76.
78 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 8, s. 1356.
79 Eric R. Wolf, *Europe and the People Without History,* s. 257.
80 Executive Intelligence Review, *Dope, Inc.,* s. XI.
81 Ibid, ss. 116-123.
82 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 16, s. 1070.
83 Eli Barnavi, *A Historical Atlas of the Jewish People,* s. 152.
84 Nathan C. Belth, *A Promise to Keep: A Narrative of the American Encounter with Anti-Semitism,* New York: Times Book, 1979, s. 3.
85 Karen Armstrong, *Holy War,* s. 347.
86 *Ibid.*, s. 347.
87 Lee M. Friedman, *Jewish Pioneers and Patriots,* Philadelphia: The Jewish Publication Society of America, 1942, ss. 153-159
88 Noam Chomsky, *Year 501: The Conquest Continues,* Boston: South End Press, 1993, ss. 263-264.
89 *Ibid.*
90 Thomas F. Gossett, *Race: The History of an Idea in America,* s. 25.
91 *Ibid.*
92 Noam Chomsky, *Year 501,* ss. 21-23.
93 Ibid., s. 27.
94 Eli Barnavi, *A Historical Atlas of the Jewish People,* s. 174.
95 Peter Grose, *Israel in the Mind of America: The Untold Story of America's 150-Year Fascination with the Idea of a Jewish State, and of the Complex Role Played by This Country and Its Leaders in the Creation of Modern Israel,* 1.b., New York: Alfred A. Knopf Inc.,1983, ss. 35-38.
96 *Ibid.*, s. 55.
97 Edward Tivnan, *The Lobby: Jewish Political Power and American Foreign Policy,* New York: Simon & Schuster, 1987, ss. 17-18.
98 *Ibid.*, s. 24.
99 François de Fontette, *Irkçılık, Çev. Haldun Karyol,* İstanbul: İletişim Yayınları, 1991, ss. 40-41.
100 Thomas F. Gossett, *Race*, ss. 178-179.
101 *Ibid.*, s. 190.
102 *Ibid.*, s. 5.
103 *Ibid.*
104 *Şalom*, 11 Eylül 1991.
105 *Şalom*, 28 Ağustos 1991.
106 François de Fontette, *Irkçılık*, s. 52.
107 *Ibid.*, s. 60.
108 *Ibid.*, s. 67.
109 Türkkaya Ataöv, *Amerikan Belgeleriyle Amerikan Emperyalizminin Doğuşu,* s. 79.
110 Thomas F. Gossett, *Race*, s. 318.
111 William R. Denslow, *10.000 Famous Freemasons Vol. 1,* Richmond: Macoy Publishing & Masonic Supply

Co., 1957, s. 92.
112 David L. Larson, *The Puritan Effect in United States Foreign Policy,* s. 11.

2. BÖLÜM

1 Ali Bulaç, "Modern Devletin Totaliter ve Ulus Niteliği", *Bilgi ve Hikmet,* Yaz 1993/3.
2 Michael Baigent, Richard Leigh, *The Temple and the Lodge,* London: Corgi Books, 1990, ss. 78-80.
3 *Ibid.*, s. 81.
4 Lewis Spence, *The Encyclopedia of the Occult: A Compendium of Information on; The Occult Sciences, Occult Personalities, Psychic Science, Magic, Spiritism* and Mysticism, London: Bracken Books, 1988, s. 406.
5 *Ibid.*, ss. 406-407.
6 Umberto Eco, İtalya'nın en önemli düşünür ve yazarlarından biridir. Türk okuyucusu onu özellikle *Gülün Adı* isimli ünlü romanından tanır. *Foucault Sarkacı* ise, Eco'nun, ilerleyen sayfalarda sık sık kaynak olarak kullanacağımız son romanıdır. Ancak bu roman, bildiğimiz romanlardan farklıdır; "sekiz yıl süren bir çalışmanın, ayrıntılı bir araştırmanın ve iki bin ciltlik 'uzman' bir kitaplığın ürünü" olan kitap, Tapınakçılar, masonlar, Kabala gibi konularda son derece önemli bilgiler vermektedir. Eco, roman üslubu içinde, kitabı Türkçe'ye çeviren Şadan Karadeniz'in deyimiyle "irrasyonel düşüncenin gizli bilimlerin, gizli derneklerin vs. 500 yıllık tarihinin 500 sayfalık bir özetini" sunmaktadır.
7 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* Çev. Şadan Karadeniz, 2.b., İstanbul: Can Yayınları, ss. 88-89.
8 Lewis Spence, *The Encyclopedia of the Occult,* s. 408.
9 Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies,* 1.b., London: Rider, 1989, s. 68.
10 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 428.
11 *Ibid.*, s. 126.
12 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 39.
13 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 497.
14 Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln, *The Holy Blood and The Holy Grail,* London: Arrow Books, 1996, ss. 111-118, 409-412.
15 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 127.
16 Encyclopaedia Judaica, vol. 10, ss. 518-519.
17 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 457.
18 Nostradamus, yakın tarihin en ünlü kahinidir. 1555'te basılan *Les Prophéties de Maistre Michel Nostradamus* adlı kitabında yaptığı kehanetlerle, İngiliz ve Fransız Devrimlerinden I. ve II. Dünya Şavaşlarına kadar pek çok olayı önceden "bilmiş", hatta ilerde "Hister" adlı bir Alman diktatörünün çıkacağından söz etmişti. Daha da önemlisi, Nostradamus'un önemli bir Kabala geçmişi vardı. *Encyclopaedia Judaica,* Nostradamus'un her iki büyükbabasının da Jean de Saint-Rémy ve Pierre de Nostra-Donna Yahudi olduklarını ancak sonradan Fransız Krallığı'nın baskısı ile din değiştirdiklerini yazıyor. Bu dinlerini yalnızca görünüşte değiştirdikleri anlamına geliyor. Nostradamus'un bu iki dedesinin bir diğer özellikleri ise Provins'te, Kabala'nın merkezinde yaşamış olmalarıydı. Dolayısıyla büyük olasılıkla ikisi de birer Kabalacıydı. *Encyclopaedia Judaica,* ayrıca, Nostradamus'un İtalya'da bu lunduğu sıralarda da Kabalacılar'la diyalog kurduğunu, hatta Kabalacılar'ı "arayıp bulduğunu" yazıyor. Ünlü kahinin yazılarında Yahudilerden söz ederken hemen her zaman "biz" ifadesini kullanmış olması da, bilinçli bir Yahudi olduğunun açık bir göstergesidir. *Encyclopaedia Judaica,* vol. 12, ss. 1230-1231.
19 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 365.
20 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 15, s. 1213.
21 Malcom Barber, *The Trial of The Templars,*
London: Cambridge University Press, 1978. s. 243.
22 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 60.
23 Celil Layıktaz, *Başlangıçtan Bugüne Kadar Ritüelimizin İnkişafı,* İstanbul: 1972.
24 John J. Robinson, *Born in Blood: The Lost Secrets of Freemasonry,* New York: M. Evans & Company, 1989, s. 14.
25 *Ibid.*, s. 17.
26 *Ibid.*, s. 55.
27 Malachi Martin, *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West,* New York: Simon & Schuster, 1990, s. 518.
28 Malachi Martin, *The Keys of This Blood,* s. 262.
29 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 10, s. 759.
30 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 8, ss. 1134-1136.
31 Atilla Tokatlı, *Gizli Örgütler: Eski Büyü-cülerden Çağdaş Darbecilere,* 1.b., İstanbul: Hürriyet Yayınları, Ocak 1979, s. 88.
32 Sahir Erman, "Tampliye'lerden Dante'ye", *Mimar Sinan,* sayı 70, 1988.
33 John J. Robinson, *Born in Blood: The Lost Secrets of Freemasonry,* New York: M. Evans & Company, 1989, s. 167.
34 *Ibid.*, s. 166.
35 *Ibid.*, s. 170.
36 *Ibid.*, s. 184.
37 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 138.
38 Michael Baigent, Richard Leigh, *The Temple and the Lodge*, s. 56.
39 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* ss. 73-74.
40 *15. Derece Çalışma Rehberi,* s. 33.
41 *Akasya: Mason Dergisi,* sayı 50, s. 47.
42 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 381.
43 Selamet Mahfili, 4. Konferans, s. 48.
44 Tapınakçılar'ın, aynı Kabalacılar gibi, Hz. Süleyman'ın sahip olduğu bazı olağanüstü güçlere sahip olmak için uğraştıkları, hatta bunu örgütlerinin temel amacı haline getirdiklerine Umberto Eco da dikkat çeker. Eco, *Foucault Sarkacı*'nda, Tapınakçılar'ın "yersel akımlar"ı kontrol edecek bir tür büyüsel şifre peşinde olduklarını anlatır. Yersel akımları, yani rüzgar ve akıntıları kontrol ederek, örgüt "yeryüzü egemenliği" amaçlamıştır.
İşin en ilginç noktası da budur... Çünkü "yersel akımları kontrol etmek", Hz. Süleyman'a Allah tarafından verilmiş olağanüstü bir güçtür. Sad Suresi'nin 36. ayeti, rüzgarın, Hz. Süleyman'ın "buyruğuna verildiğini" bildirir.
Hz. Süleyman'ı bir peygamber değil, bir kral olarak kabul eden ve sahip olduğu güçleri de "büyü" ile elde ettiğine inanan Kabalacılar (bkz. Giriş) sözkonusu "rüzgarları kontrol etme" gücünün de, Tapınak yeniden inşa edilip, Mesih geldiğinde tekrar elde edilebileceğine inanmışlardır. Kabalacılar'ın müridleri konumundaki Tapınakçılar'ın "yersel akımları denetleme" üzerine kafa yormaları da kuşkusuz bir rastlantı değildir

45 *Muharref Tevrat,* Bab I. Krallar, 7/13.
46 *Türk Mason Dergisi,* sayı 1, Ocak 1951, s. 22.
47 A. C. F. Jackson. Rose Croix: *The History of the Ancient and Accepted Rite for England and Whales,* Shepperton: Lewis Masonic, 1987, s. 12.
48 Martin Short, *Inside the Brotherhood: Further Secrets of the Freemasons,* London: Grafton Books, 1989, s. 64.
49 Malachi Martin, *The Keys of This Blood,* ss. 519-520.
50 *Ibid.*, s. 520.
51 *Ibid.*, ss. 520-522.
52 Colin Dyer, "Some Thoughts on the Origins of Speculative Masonry", *Ars Quatuor Coronatorum,* Vol. 95, 1982, s. 137.
53 Bir "Kabalacı" olan ünlü Hümanist Erasmus'un bir başka özelliği ise, Thomas'ın Cowan'ın *Eşcinsel Dahiler* adlı kitabında yazdığına göre, homoseksüel oluşudur. Eşcinselliğin ve Kabala tutkusunun Tapınakçılar'ın özelliklerinden biri olduğunu hatırladığımızda bu bilgi önem kazanıyor. Erasmus, gerekli "vasıf"lara sahip olduğuna göre, büyük olasılıkla bir Tapınakçı'dır. Benzer bir durum, yine büyük olasılıkla, diğer Hümanistler için de geçerlidir.
54 Richard H. Popkin, T*he Philosophy of the Sixteenth and Seventeeth Centuries,* New York: The Free Press, 1966, s. 7.
55 *Selamet Mahfilinde Üç Konferans,* s. 51.
56 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 4, s. 1162.
57 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 4, s. 1162.
58 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 7, s. 940.
59 Lewis Spence, *The Encyclopedia of The Occult,* s. 340.
60 *Ibid.*, s. 340.
61 James Dewar, *The Unlocked Secret: Freemasonry Examined,* London: Corgi Books, 1990, s. 37.

62 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* ss. 54-55.
63 Lewis Spence, *The Encyclopedia of The Occult,* ss. 340-341.
64 Eli Barnavi, *A Historical Atlas of The Jewish People,* s. 145.
65 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 44.
66 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 384.
67 *Ibid.*, s. 381.
68 *Ibid.*, ss. 390-393.
69 John Hamill, *The Rosicrucian Seer: Magical Writings of Fre derick Hockley,* 1.b., Northamptonshire: The Aquarian Press, 1986, s. 16.
70 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 382.
71 John J. Robinson, *Born in Blood,* s. 286.
72 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 76.
73 *Ibid.*, s. 76.
74 *Ibid.*, s. 148.
75 John J. Robinson, *Born in Blood,* s. 285.
76 *Ibid.*, s. 285.
77 *Ibid.*, s. 266.
78 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 345.
79 İlhan Kutluer, *Modern Bilimin Arkaplanı,* İstanbul: İnsan Yayınları, 1985, ss. 21-22.
80 Selami Işındağ, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul: Mason Derneği Yayınları, 1977, s. 275.
81 Colin Dyer. "Some Thoughts on the Origins of Speculative Masonry" *Ars Quatuor Coronatorum Vol* 95, 1982. s. 153.
82 Ibid.
83 John J. Robinson, *Born in Blood,* s. 302.
84 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* 2.b., Staunton: Ezra Pound Institute of Civilation, 1992, ss. 28-29.
85 John J. Robinson, *Born in Blood,* s. 304.
86 Malachi Martin, *The Keys of This Blood,* ss. 522-523.
87 *Ibid.*, ss. 525-526.
88 *Ibid.*, ss. 528-530.
89 *15. Derece Çalışma Rehberi,* s. 33.
90 Richard Cobb, Colin Jones, *The French Revolution: Voices from a Momentous Epoch,* s. 109.
91 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 406.
92 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 7, s. 124.
93 Robert Hieronimus, *America's Secret Destiny: Spiritual Vision and the Founding of a Nation,* Vermont: Destiny Books, 1989, s. 15.
94 *Ibid.*, ss. 22-28.
95 *Ibid.*, ss. 29-34.
96 *Ibid.*, ss. 38-39.
97 *The Empire State Mason,* Mayıs/Haziran 1963.
98 Robert Hieronimus, *America's Secret Destiny,* ss. 48-49.
99 *Ibid.*, ss. 57-59.
100 *Ibid.*, s. 84.
101 *Ibid.*, s. 89.
102 Martin Short, *Inside the Brotherhood,* ss. 408-411.
103 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, s. 314.
104 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, s. 251.
105 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 9, s. 1106.
106 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 4, s. 275.
107 John J. Robinson, *Born in Blood,* s. 331.
108 Daniel Ligou, *Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie,* 1.b., Paris: Presses Universitaires de France, 1987, s. 331.
109 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 11, ss. 1456-1457.
110 Malachi Martin, *The Keys of This Blood,* s. 534.
111 *Ibid.*, s. 535.
112 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 5, s. 541.
113 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 151.
114 International Catholic-Jewish Liason Committee, *Fifteen Years of Catholic-Jewish Dialogue 1970-1985,* Roma: Libreria Editrice Vaticana, Città del Vaticano Pontificia Università Lateranense, 1988, ss. 246-248.
115 *Le Nouvel Observateur,* 11 Temmuz 1994.
116 *Kitabı Mukaddes: Eski ve Yeni Ahit.* İstanbul: Kitabı Mukaddes Şirketi, 1981, Tesniye, Bab 7/23.
117 *Mason Dergisi* sayı 25-26, s. 14.
118 *Mimar Sinan,* sayı 38, Yıl 1980, s. 18.
119 *Mason Dergisi,* Aralık 1976.
120 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 446.
121 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 7, s. 163.
122 J. M. Hoene-Wronski, *Histoire et Doctrine des Rose-Croix,* C. P. Sedir, Rouen, 1932; Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 300.
123 *Büyük Şark,* 1933, no. 10, s. 6.
124 *Büyük Şark,* 1934, no. 14, s. 16.
125 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 11, s. 1415.
126 Karl Marx, *Early Writings,* Londra; Penguin Books, 1974, s. 222.
128 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* s. 5.
129 Lewis Spence, *The Encyclopedia of the Occult,* s. 223.
130 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 63.
131 *Mimar Sinan,* sayı 13, s. 78.

132 Gerard Sarbenesco, *Histoire de la Franc-Maçonnerie Universelle,* 4.b., Paris: 1969, s. 234.
133 Eli Barnavi, *A Historical Atlas of The Jewish People,* s. 196.
134 *Ibid.*, s. 196.
135 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 105.
136 *Ibid.*, s. 120.
137 *Ibid.*
138 *Türk Mason Dergisi,* sayı 3036.
139 *Masonluk Tarihi,* 24.3.1932 tarihli konferans.
140 *Büyük Üstad Haydar Ali Kermen Hatırası Broşürü,* Birlik Tek:. Muhterem Mahfili Yayını, 1949, no. 1, s. 10
141 *Ankara Bilgi Locası Neşriyatı,* no. 1, s. 74.
142 Bediüzzaman Said Nursi, *Şualar*, 13. Şua.
143 *Kitabı Mukaddes,* İşaya, Bab 60/11-15.
144 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 366.

3. BÖLÜM

1 Malachi Martin, *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West,* New York: Simon & Schuster, 1990, s. 523.
2 Alia İzzetbegoviç, *Doğu ve Batı Arasında İslam,* Çev. Salih Şaban, 2.b., İstanbul: Nehir Yayınları, Haziran 1993, ss. 275-277.
3 *Ibid.*, ss. 215-216.
4 Yahudi dininin amaçlarının tümü dünyevidir, maddeye yöneliktir. Yahudiliğin "metafizik" boyutu da öyledir. Kitabın başından bu yana, Kabala'ya göndermeler yapıyoruz. Ancak dikkat edilirse, İbrani dininin"metafizik" boyutunu oluşturan Kabala'nın amacı, metafizik, ruhi bir kurtuluş değildir; tam tersine Kabala, metafizik yöntemleri büyüyü kullanarak fizik dünyayı etkilemenin, "dünyaya egemen olma" gibi maddi bir amacı gerçekleştirmenin yoludur.
5 Alia İzzetbegoviç, *Doğu ve Batı Arasında İslam,* s. 218.
6 *Mimar Sinan,* sayı 17, 1974, s. 7.
7 *Mimar Sinan,* sayı 70, 1988, s. 61.
8 *Şalom*, 8 Mart 1989.
9 *Şalom*, 8 Mart 1989.
10 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 7, ss. 67, 68.
11 Gershom G. Scholem, *Major Trends in Jewish Mysticism,* ss. 301, 304.
12 John J. Robinson, *Born in Blood: The Lost Secrets of Freemasonry,* New York: M. Evans & Company, 1989, s. 184.
13 *Ibid.*, s. 304.
14 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* Çev. Şadan Karadeniz, 2.b., İstanbul: Can Yayınları, s. 407.
15 *Mimar Sinan,* sayı 6, s. 66.
16 *Mason Dergisi,* sayı 23-24, 1976, s. 41.
17 *Mimar Sinan,* sayı 36, 1980, s. 51.
18 Fred Zeller, *Hatıratlar*, ss. 14-15.
19 Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies,* 1.b., London: Rider, 1989, s. 64.
20 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 403.
21 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 66.
22 *Ibid.*, s. 67.
23 *Ibid.*, s. 68.
24 *Ibid.*, s. 69.
25 *Ibid.*, s. 69.
26 *Ibid.*, s. 70.
27 *Mimar Sinan,* sayı 37, 1980, ss. 19, 23.
28 Richard Cobb, Colin Jones, *The French Revolution: Voices from a Momentous Epoch,* s. 98.
29 *Mimar Sinan,* sayı 37, 1980.
30 *Mimar Sinan,* sayı 37, 1980.
31 Richard Cobb, Colin Jones, *The French Revolution,* s. 109.
32 İsmail Berduk Olgaçay, *Tasmalı Çekirge,* İstanbul: Milliyet Yayınları, s. 119.
33 William R. Denslow, 10.000 Famous Freemasons Vol. 3, Richmond: Macoy Publishing & Masonic Supply Co., 1957, s. 131.
34 William R. Denslow, 10.000 *Famous Freemasons* Vol. 1, s. 282.
35 James Dewar, *The Unlocked Secret: Freemasonry Examined,* London: Corgi Books, 1990, s. 109.
36 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, ss. 352-353.
37 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 12, s. 276.
38 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 6, s. 23.
39 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 7, ss. 154-158.
40 Richard Cobb, Colin Jones, *The French Revolution,* s. 110.
41 *The Jewish Encyclopedia,* vol. 4, s. 605.
42 Alain Guichard, *Les Franc Maçons,* ss. 120-123.
43 Pierre Miquel de, *La Grande Revolution,* s. 19.
44 *Mimar Sinan,* sayı 36, 1980, s. 47.
45 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* s. 407.
46 Richard Cobb, Colin Jones, *The French Revolution,* s. 9.
47 *Histoire des Juifs de France, des Origines a Nos Jours,* Paris.
48 Gerard Serbanesco, *Histoire de la Franc-Maçonnerie Universelle,* s. 47.
49 Moshe Sevilla Sharon, *İsrail Ulusunun Tarihi,* Çev. Yahudi Cemaatleri Dairesi, Kudüs: Graph Press, 1981, s. 222.
50 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 12, s. 824.
51 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* ss. 454-455.
52 *Ibid.*, s. 457.
53 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 12, s. 824.
54 Moshe Sevilla Sharon, *İsrail Ulusunun Tarihi,* s. 222.
55 Malachi Martin, *The Keys of This Blood,* s. 531.
56 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 11, s. 1449.

4. BÖLÜM

1 Hıristiyan geleneğinde Hz. İsa'nın Yahudilerin girişimi sonucunda Romalılar tarafından çarmıha gerildiği inancı yer alır. Oysa bu ancak kısmen doğrudur: Kuran'ın bildirdiğine göre, Yahudiler Hz. İsa'nın çarmıha gerilmesi için uğraşmışlar, ancak bunu başaramamışlardır. Çarmıha gerilen kişi ise, Hz. İsa'nın bir "benzeri"dir: Nisa Suresi'nin 157. ayetinde şöyle denir: "... Oysa Yahudiler onu İsa'yı öldürmediler ve onu asmadılar. Ama onlara onun benzeri gösterildi..."
2 *MuharrefTevrat,* İşaya, Bab 11/11-12.
3 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 16, ss. 1033-1036.
4 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 2, s. 639.
5 Moshe Sevilla Sharon, *İsrail Ulusunun Tarihi,* Çev. Yahudi Cemaatleri Dairesi, Kudüs: Graph Press, 1981, ss. 248-250.

6 Alkalay, *Encyclopaedia Judaica*'nın bildirdiğine göre, 1840'da yayınlanan "Shalom Yerushalayim" Selam Kudüs! adlı kitabını yazarken, Sırplar'ın Osmanlı'ya karşı giriştiği ayaklanmanın da etkisinde kalmış, Yahudilerin de Sırplar gibi bir "ulusal kurtuluş" hareketi düzenleyebileceğine inanmıştır.

7 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 2, s. 639.

8 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 10, s. 708.

9 Amnon Rubinstein, *The Zionist Dream Revisited: From Herzl to Gush Emunim and Back,* 1.b., New York: Schocken Books, 1984, s. 39.

10 *Ibid.*, s. 40.

11 *Ibid.*, s. 40.

12 *Ibid.*, s. 165.

13 *The Universal Jewish Encyclopedia,* vol. 8, s. 502.

14 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 16, ss. 1036, 1152-1153.

15 *Ibid.*, vol. 16, ss. 1153-1154.

16 *Ibid.*, vol. 16, s. 1154.

17 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 16, ss. 1154-1155.

18 Karen Armstrong, *Holy War: The Crusades and Their Impact on Today's World,* London: Macmillan, 1988, s. 349.

19 Sabetay Sevi İzmir'deki Yahudi cemaatinden genç bir Kabalacıydı. Daha sonra onun yolunu izleyen diğer iki Kabalacı gibi Jacop Frank ve Solomon Molcho, Mesih'in gelişini beklemekten sıkılmış ve Plan'ı kendi başına gerçekleştirmeye kalkmıştı. İngiltere'ye de Yahudilerin girmesiyle kehanetin tamamlandığını düşünmüştü. Bu yüzden büyük Kabalacıların genel çizgisinden ayrılarak diğer şartların oluşmasını beklememiş ve kendini Mesih ilan ederek Kutsal Topraklar'a dönüşü başlatmak istemişti. Ama büyük Kabalacıların sabrı yerindeydi; henüz tüm şartlar oluşmamıştı. Bu nedenle Sevi'nin, o dönemde çoğu Yahudi cemaatinde büyük yankı uyandıran girişimi başarısızlıkla sonuçlandı.

20 Karen Armstrong, *Holy War,* s. 349.

21 *Ibid.*, ss. 349-350.

22 Joshua B. Stein, *Our Great Solicitor: Josiah C. Wedgwood and the Jews,* New Jersey: Associated University Press, 1992, s. 39.

23 *Ibid.*, s. 38.

24 *Şalom*, 1 Mayıs 1991.

25 *Mimar Sinan,* sayı 61, s. 86.

26 Mustafa Müftüoğlu, *Her Yönüyle Sultan II. Abdülhamid,* s. 244.

27 Mim Kemal Öke, *Saraydaki Casus: Gizli Belgelerle II. Abdülhamid Devri ve İngiliz Ajanı Yahudi Vambery,* 1.b., İstanbul: Hikmet Neşriyat, Şubat 1991, s. 139.

28 Theodor Herzl, *The Complete Diaries of Theodor Herzl Vol. 1*, New York: The Herzl Press, 1960, s. 384.

29 *Ibid.*, s. 374.

30 Avram Galante, *Türkler ve Yahudiler,* s. 94.

31 Isaih Friedman, *Germany, Turkey and Zionism 1817-1918,* Oxford: Clarendon Press, 1977, s. 143.

32 Kemalettin Apak, *Ana Çizgileriyle Türkiye'de Masonluk Tarihi,* s. 18.

33 Tarık Zafer Tunaya, *Türkiye'de Siyasal Partiler,* s. 380.

34 Rıfat İnsel, 20. *Yüzyıl Başlarında Selanik'teki Fransız Obedyansına Bağlı Fran-Masonluk,* s. 77.

35 R. W. Seton-Watson, *The Rise of Nationality in the Balkans,* New York: Howard Ferting Press, 1966, ss. 123-146.

36 Çetin Yetkin, *Türkiye'nin Devlet Yaşamında Yahudiler,* İstanbul: Afa Yayınları, Şubat 1992, s. 137.

37 Hüsamettin Ertürk, *İki Devrin Perde Arkası,* ss. 44-45.

38 Mim Kemal Öke, *Kutsal Topraklarda Siyonistler ve Masonlar: İhanetler.. Komplolar.. Aldanmalar...,* 3.b., İstanbul: Çağ Yayınları, 1991, s. 195.

39 İsmail Berduk Olgaçay, *Tasmalı Çekirge,* ss. 106-107.

40 Amerikalı tarihçi Eustace Mullins, Lawrence'ın Rothschild hanedanı ile yakın ilişkilerine değiniyor ve Lord Rothschild'ın Paris'te verdiği bir yemekte, Lawrence, Rothschild'la Arap lideri Faysal arasında tercümanlık yaptığını da not ediyor. Eustace Mullins. *The World Order,* s. 23.

41 Werner Sombart, *The Quintessence of Capitalism,* s. 135.

42 Anikam Nachmani, Greece, *Turkey and Zionism: Uneasy Relations in the East Mediterranean, Totowa: Frank Cass,* 1987, s. 55.

43 Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası,* Çev. Nezih Uzel, 1.b., İstanbul: Pınar Yayınları, Ekim 1983, s. 118.

44 Lenni Brenner, *Zionism in the Age of the Dictators,* Chicago: Lawrence Hill Books, 1983, ss. 6-7.

45 Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası,* s. 119, 120.

46 Marvin Lowenthal, *The Diaries of Theodor Herzl,* New York: 1956, s. 7.

47 Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası,* s. 120.

48 *Ibid.*, s. 121.

5. BÖLÜM

1 Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies,* 1.b., London: Rider, 1989, s. 130.

2 *Ibid.*, s. 106.

3 *Ibid.*

4 Frederick Goodman, *Magic Symbols,* Lon-don: Brian Trodd Publishing House, 1989, s. 97.

5 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 109.

6 *Ibid.*, s. 110.

7 *Ibid.*

8 *Ibid.*, s. 112.

9 Nicholas Goodrick-Clarke, *The Occult Roots of Nazism,* Northamptonshire: Aquarian Press, 1985.

10 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 113.

11 *Ibid.*, s. 112.

12 *Ibid.*, s. 113.

13 *Ibid.*, s. 124.

14 *Ibid.*

15 Aytunç Altındal, Thule'nin kurucusu olan Baron von Sebottendorff ile tüm bu bilgileri, 2-11 Kasım tarihlerinde *Sabah*'ta yayınlanan "Hitler Doğmadan Önce" adlı yazı dizisinde vermişti. Moral Re-Armament, 1920'de bir rahip tarafından kurulmuş sözde Hıristiyan bir dernekti. Ancak 1936 yılında İngiliz İstihbaratı'nca gizli Nazi sempatizanı olmakla suçlandı. İngilizler derneği "beşinci kol" faaliyetlerinde bulunan yıkıcı kuruluşlar listesinin en başlarına almışlardı. Ancak bu Nazi yanlısı dernek Hitler'in yenilgisinden sonra daha güçlenerek varlığını sürdürdü. Altındal'a göre "Nasyonal Sosyalizm bitmemiş, yer altına geçerek yeni bir savaşım modeli ve direniş biçimi geliştirmeye başlamıştı. Özellikle Münih ve çevresinde masum adlar altında birçok dernek ve örgüt kurul-

muştu." İşte bunların en önemlisi Moral Re-Armament'tı. Örgüt, 1945'te Alman ve Fransız önde gelenlerini gizlice buluşturarak 5 yılda 3 bin kişiyi bir araya getirdi. Fransızların 17'si

devlet adamı Mitterand dahil 200'ü sendikacı, 207'si sanayici, 30'u gazeteci, 100'ü eğitimciydi. Alman tarafı ise, en başta Şansölye Konrad Adenauer olmak üzere, 82 devlet adamı, 400 sendikacı, 14 ilahiyatçı, 160 gazeteci ve 35 eğitimci içeriyordu. Altındal'a göre Avrupa Topluluğu'nun nüvesi, Moral Re-Armament'ın düzenlediği bu görüşmelerde atıldı.

Moral Re-Armament'ın bir de Türkiye kolu vardı. Manevi Cihazlanma Derneği adındaki bu dernek, Moral Re-Armament'ın İsviçre Caux'daki şatosunda eğitilmiş olan Türkler tarafından 1958 yılında Ankara'da kuruldu. Manevi Cihazlanma Derneği, Thule'den Nazi Partisi'ne aktarılmış olan masonik geleneği aynen taşıyordu. Derneğin onursal başkanı, dönemin İstanbul Valisi ve ünlü üstad mason Fahrettin Kerim Gökay'dı. Önde gelen üyeler arasında bir başka ünlü üstad ma son Ekrem Tok ve İstanbul'da yaşayan bazı Alman, Avusturyalı ve Polonyalı'lar vardı. Altındal'ın yazdığına göre, "bunların bir kısmı, geçmişte Thule ile sıkı ilişkileri olan kişilerdi" (Aytunç Altındal, "Neo-Nazi Örgütü Türkiye'de", Aktüel, 23-29 Kasım 1995)

Thule ile ilişkili olmak, masonlukla ilişkili olmak demekti elbette. Altındal da bir de Manevi Cihazlanma Derneği'ne üye olan "bir vali"nin homoseksüel olduğundan söz ediyordu. Örgütün ilginç özelliklerinden biri de anti-İslami çizgisiydi; Altındal'a göre, örgüt, "en büyük tehlike" dediği "şeriatçılığa ölümüne karşı"ydı. (Aytunç Altındal, "Hitler Doğmadan Önce", Sabah, 8 Kasım 1995)

Manevi Cihazlanma Derneği'nin bu masonik yapısı, bir de "Yahudi bağlantısı" akla getiriyordu doğal olarak. Gerçi Aytunç Altındal böyle bir bağlantının olmadığı, zaten genel olarak Yahudiler ile masonlar arasındaki ilişki bulunmadığı konusunda ısrarlıydı. Ancak solcu yazar Memduh Eren, dernekle ilgili ilginç bir bilgi aktarıyordu. 27 Mayıs döneminin ihtilalci subaylarından Celil Gürkan Paşa, ihtilalden 10 gün sonra, İstanbul'dan komşuları olan iki Yahudi aile tarafından ziyaret edilmiş, bu aileler birlikte İsviçre gezisi teklif etmişlerdi. Gürkan ve eşi, teklifi kabul edip İsviçre'ye gittiklerinde kendilerini Moral Re-Armament'ın merkezi olan Caux'taki şatoda bulmuşlardı. Orada 15 gün boyunca, günde 6 saat ders görmüş, "beyin yıkamaya maruz kalmışlar", zar zor kaçıp kurtulabilmişlerdi. (Aytunç Altındal, "Neo-Nazi Örgütü Türkiye'de", *Aktüel*, 23-29 Kasım 1995)

16 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı,* Çev. Şadan Karadeniz, 2.b., İstanbul: Can Yayınları, s. 484.

17 Aytunç Altındal, "Hitler'den Önce, Hitler'den Sonra", *Cumhuriyet*, Aralık 1992.

18 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 131.

19 *Ibid.*

20 Aytunç Altındal, "Hitler Doğmadan Önce", *Sabah*, 5 Kasım 1995.

21. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators,* Chicago: Lawrence Hill Books, 1983, s. 24.

22 Ibid., s. 25.

23 Francis Nicosia, *The Third Reich and the Palestine Question,* 1.b., Austin: University of Texas Press, 1985, s. 18.

24 *Ibid.*, s. 20.

25 Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators,* s. 30.

26 *Ibid.*, s. 34.

27 Ibid., s. 30.

28 Francis Nicosia, *The Third Reich and the Palestine Question,* s. 22.

29 *Ibid.*, s. 17.

30 *Ibid.*, s. 25.

31 *Ibid.*

32 Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators,* s. 45.

33 *Ibid.*, ss. 48-49.

34 *Ibid.*, s. 49.

35 *Ibid.*, s. 47.

36 *Ibid.*, s. 50.

37 *Ibid.*, s. 51.

38 *Ibid.*, s. 52.

39 *Ibid.*, s. 54.

40 *Ibid.*

41 *Ibid.*, s. 58.

42 *Ibid.*, s. 59.

43 *Ibid.*

44 *Ibid.*, s. 60.

45 *Ibid.*, s. 71.

46 *Ibid.*, s. 61.

47 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* 2.b., Staunton: Ezra Pound Institute of Civilation, 1992, s. 93.

48 *Ibid.*, ss. 126-127.

49 *Ibid.*, s. 153.

50 *Ibid.*, s. 154.

51 Hermann Rauschning, *Hitler M'a Dit: Confidences du Führer; Sur Son Plan de Conquete du Monde,* 59.b., Paris: Coopération, 1939, s. 124.

52 Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators,* s. 75.

53 Conor Cruise O'Brien, *Belagerungszustand: Die Geschichte des Zionismus und des Staates Israel,* München: Deutscher Taschenbuch Verlag, Ağustos 1991, s. 130.

54 *Wilhelmsrasse'nin Gizli Arşivleri, Kitap II,* Paris: Plon, 1954, s. 3.

55 Edward Tivnan, *The Lobby: Jewish Political Power in US Foreign Policy,* New York: Simon and Schuster, 1987, s. 22.

56 Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators,* s. 83.

57 Edwin Black, *The Transfer Agreement,* London: 1984, s. 382.

58 Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators,* s. 85.

59 Congress Bulletin, 24 Ocak 1936; Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators,* s. 85.

60 Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators,* s. 86.

61 *Ibid.*, s. 87.

62 *Ibid.*, s. 84.

63 *Ibid.*

64 *Ibid.*, s. 85.

65 *Ibid.*, s. 94.

66 *Ibid.*, s. 98.

67 *Ibid.*, s. 102.

68 Francis Nicosia, *The Third Reich and the Palestine Question,* ss. 219-220 ve ss. 160-164.

69 Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators,* ss. 143-144.

70 Faris Yahya, *Zionist Relations with Nazi Germany,*

Beyrut: Palestine Research Center, 1978, s. 55.
71 *Ibid.*, s. 56.
72 Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators,* s. 146.
73 *Ibid.*, s. 149.
74 Ralph Schoenman, *The Hidden History of Zionism,* 2.b., San Francisco: Socialist Action, Temmuz 1988, s. 34.
75 Faris Yahya, *Zionist Relations with Nazi Germany,* ss. 59-60.
76 R. Patai, *Encyclopedia of Zionism and Israel,* 1971, ss. 597-599.
77 Meir Michaelis, *Mussolini and the Jews,* s. 131.
78 Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators,* s. 117.
79 *Ibid.*, s. 125.
80 *Ibid.*
81 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* s. 144.
82 Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators,* s. 162.
83 *Ibid.*, s. 170.
84 *Ibid.*, s. 171.
85 *Ibid.*, s. 184.
86 *Ibid.*
87 *Ibid.*, s. 189.
88 *Ibid.*, s. 190.
89 *Ibid.*, s. 195.
90 *Ibid.*
91 *Ibid.*, s. 267.
92 Nathan Yalin-Mor, *Israel-Israel, Histoire du Groupe Stern 1940-1948,* Paris: Presse de la Rena-issance, 1978, s. 98.
93 Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil,* New York: The Viking Press, 1963, s. 5.
94 *Ibid.*, s. 36.
95 *Ibid.*, s. 37.
96 *Ibid.*
97 *Ibid.*, s. 41.
98 *Ibid.*, ss. 51-52.
99 *Ibid.*, ss. 53-54.
100 *Ibid.*, s. 55.
101 *Ibid.*, s. 67.
102 *Ibid.*, s. 69.
103 *Ibid.*, s. 68.
104 *Ibid.*, s. 69.
105 Mark Weber, "Zionism and the Third Reich", *Journal of Historical Review,* Temmuz/Ağustos 1993, s. 33.
106 *Şalom*, 14 Mart 1990.
107 Fred A. Jr. Leuchter, David Irving, *The Leuchter Report: The First Forensic Examination of Auschwitz,* London: Focal Point Publications, Haziran 1989.
108 Hitler'in homoseksüel eğilimleri ile ilgili bilgiler, Walter C. Langer'in *Ruhsal Çözümlemelerle Hitler: Melek mi, Şeytan Mı?* adlı kitabında aktarılır. Aynı kaynakta ve Louis L. Snyder'ın *Hitler's Elite: Biographical Sketches of Nazis Who Shaped the Third Reich,* (1.b., London: David & Charles, 1990) adlı kitabında Nazi partisi önde gelenlerinin çoğunun homoseksüel eğilimlerinden söz edilmektedir.

6. BÖLÜM

1 Stanislav Andreski. *Max Weber on Capitalism, Bureaucracy and Religion,* Londra: George Allen & Unwin, 1983, s. 129.
2 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 5, s. 1009.
3 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 5, s. 1008.
4 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* 2.b., Staunton: Ezra Pound Institute of Civilation, 1992, s. 7.
5 *Ibid.*, s. 9.
6 *Ibid.*
7 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 4, s. 174.
8 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* 2.b., Staunton: Ezra Pound Institute of Civilation, 1992, s. 9.
9 *Ibid.*
10 Hannah Arendt, *The Origins of Totalitarianism,* 7.b., Cleveland: The World Publishing Company, Eylül 1962, s. 25.
11 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* s. 8.
12 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, s. 337.
13 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, s. 337.
14 Eli Barnavi, *A Historical Atlas of The Jewish People,* London: Hutchinson, 1992, s. 164.
15 Seymour M. Hersh, *Samson'un Tercihi: İsrail, Amerika ve Bomba,* Çev. Belma Aksun, İstanbul: Beyan Yayınları, 1992.
16 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* s. 20.
17 Malachi Martin, *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West,* New York: Simon & Schuster, 1990, s. 544.
18 Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies,* 1.b., London: Rider, 1989, s. 117.
19 Jacques Bordiot, *Le Gouvernement Invisible,* Paris: Avalon, 1976, s. 97.
20 James Dewar, *The Unlocked Secret: Freemasonry Examined,* London: Corgi Books, 1990, s. 150.
21 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* s. 21.
22 *Ibid.*, ss. 21-22.
23 *Ibid.*, s. 22.
24 *Ibid.*, s. 23.
25 *Ibid.*, ss. 50-51.
26 *Ibid.*, s. 52.
27 *Hürriyet*, 25 Ocak 94.
28 Executive Intelligence Review, *Dope, Inc.: The Book That Drove Henry Kissinger Crazy,* Washington: Executive Intelligence Review, 1992, ss. 234-248.
29 *Ibid.*, s. 246.
30 John B. Judis, "*The Old and New Orders: Evangelical and Realist Strains in American Policy", The American Enterprise,* Temmuz 1992.
31 William R. Denslow, *10.000 Famous Freemasons Vol. 1,* Richmond: Macoy Publishing & Masonic Supply Co., 1957, s. 225.
32 Mark Weber, "America Becomes an Imperial Power, 1898", *The Journal of Historical Review,* Temmuz/ Ağustos 1993.
33 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 13, s. 1382.
34 Dan Smoot, *The Invisible Government,* Belmont: The Americanist Library, 1965, s. 2.

35 *Ibid.*
36 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 16, ss. 281-282.
37 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 16, ss. 282-283.
38 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, ss. 960-962.
39 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 10, ss. 1577-1579.
40 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 10, ss. 691.
41 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 12, ss. 320.
42 Joshua B. Stein, Our Great Solicitor: Josiah C. Wedgwood and the Jews, New Jersey: Associated University Press, 1992, s. 29.
43 Dan Smoot, *The Invisible Government,* s. 3.
44 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde,* Paris: Bernard Grasset, 1979, s. 19.
45 William R. Denslow, *10.000 Famous Freemasons Vol.* 2, s. 223.
46 Noam Chomsky, *Medya Denetimi: Immediast Bildirgesi,* Çev. Şen Süer, 1.b., İstanbul: Tüm Zamanlar Yayıncılık, Ekim 1993, s. 32.
47 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism,* 1.b., Staunton: Ezra Pound Institute of Civilation, 1985, s. 71.
48 Amerikan ekonomik sistemi normalde en liberal, en kontrolsüz ekonomi olarak bilinir. Oysa, Eustace Mullins, *The Secrets of the Federal Reserve* adlı çok ses getiren hatta bir baskısı toplattırılıp yaktırılan kitabında, Federal Reserve sisteminin Amerika'ya sosyalist düzenlere benzer bir "planlı ekonomi" getirdiğini tutarlı delil ve göstergelerle anlatır. Çünkü Federal Reserve sistemi, merkez bankasının, yani ekonominin beyninin, halkın temsilcileri olan Kongre'nin denetiminden çıkarmakta ve yüksek sermayenin denetimindeki özerk bir kurula bırakmaktadır.
49 *Spotlight Reprint,* 3 Şubat 1986.
50 Andrew I. Killgore, *Washington Report on Middle East Affairs,* Nisan/Mayıs 1992.
51 Peter Grose, *Israel in the Mind of America: The Untold Story of America's 150-Year Fascination with the Idea of a Jewish State, and of the Complex Role Played by This Country and Its Leaders in the Creation of Modern Israel,* 1.b., New York: Alfred A. Knopf Inc., 1983, s. 35.
52 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 14, s. 212.
53 *Washington Report on Middle East Affairs* Şubat-Mart 94.
54 Georges Virebeau, *Mais Qui Gouverne L'Amerique?,* s. 54.
55 David Musa Pidcock, *Satanic Voices Ancient & Modern: A Surfeit of Blasphemy Including the Rushdie Report. From Edifice Complex to Occult Theocracy,* Oldbrook: Musaqim, 1992, s. 74.
56 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* ss. 104-105.
57 *Ibid.*, s. 108.
58 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* s. 52.
59 Immanuel Wallerstein, *Jeopolitik ve Jeokültür: Değişmekte Olan Dünya-Sistem Üzerine Denemeler,* Çev. Mustafa Özel, İstanbul: İz Yayıncılık, 1993, ss. 15-16.
60 *Ibid.*, ss. 17-18.
61 *Le Figaro,* 4 Ocak 1966.
62 1917 devriminin finansmanı ile ayrıntılı bilgi için, bkz. Bilim Araştırma Grubu, *Yehova'nın Oğulları ve Masonlar: Yeni Dünya Düzeninin Gerçek Mimarları.* 1.b. İstanbul: Araştırma Yayıncılık, Eylül 1993.
63 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 11, ss. 13-14.
64 Lenin'in yarı Yahudi oluşu, 3 Mayıs 1992 tarihli Şalom'un "Lenin'de Yahudi Kanı" başlıklı haberinde bildirilmişti. Lenin hakkında daha ayrıntılı bilgi için, bkz. Bilim Araştırma Grubu, *Yehova'nın Oğulları ve Masonlar: Yeni Dünya Düzeninin Gerçek Mimarları.* 1.b. İstanbul: Araştırma Yayıncılık, Eylül 1993.
65 Mark Weber, *"Behind the Bolshevik Revolution and Russia's Early Soviet Regime", The Journal of Historical Review,* Ocak/Şubat 1994.
66 *Ibid.*
67 *Ibid.*
68 *Ibid.*
69 Stalin için bkz. Bilim Araştırma Grubu, *Yehova'nın Oğulları ve Masonlar: Yeni Dünya Düzeninin Gerçek Mimarları.* 1.b. İstanbul: Araştırma Yayıncılık, Eylül 1993.
70 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* ss. 64-90.
71 *Ibid.*, s. 90.
72 *Şalom*, 20 Nisan 1994.
73 Peter Grose, *Israel in The Mind of America,* s. 134.
74 *Ibid.*, s. 134.
75 *Ibid.*, s. 140.
76 *Ibid.*, s. 147.
77 *Ibid.*, s. 132.
78 William R. Denslow, 10.000 *Famous Freemasons Vol.* 4, s. 66.
79 Dan Smoot, *The Invisible Government,* ss. 24-25.
80 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 15, s. 1655.
81 *Le Figaro,* 30 Kasım 1991.
82 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* s. 139.
83 *Ibid.*, ss. 133-150.
84 Amerikalı yazar Laurence H. Shoup, *The Council on Foreign Relations and American Foreign Policy,* CFR ve Amerikan Dış Politikası adlı kitabının Yeni Bir Dünya Düzeni'ni Şekillendirmek: CFR'nin Dünya Egemenliği Planı adlı bölümünde, ülkesinin II. Dünya Savaşı'na doğrudan CFR'nin yönetiminde girdiğini detaylı olarak anlatır.
85 David Wallechinsky & Irving Wallace, *The People's Almanac #* 3, 1.b., New York: William Morrow and Company, 1981 s. 86.
86 Arthur Krock, *New York Times,* 18 Haziran ve 2 Temmuz 1961.
87 Dan Smoot, *The Invisible Government,* s. 33.
88 Ibid., s. 7.
89 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* s. 147.
90 *Ibid.*
91 Örneğin; 1945-1947 yılları arasında Amerikan Dışişleri Bakanlığını yürüten James Byrnes, Speaking Frankly, New York: Harper, 1947 (Açık Konuşmak) adlı kitabında; Amerikan tarihçisi D. F. Fleming, *The Cold War and Its Origins:* 1917-1960, New York: Doubleday, 1961 (Soğuk Savaş ve Kökenleri: 1917-1960) adlı kitabında; yine tarihçi William A. Williams *The Tragedy of American Diplomacy,* New York: Delta, 1962 (Amerikan Diplomasisinin Trajedisi), başlıklı kitabında; Gar Alperowitz de *Atomic Diplomacy: Hiroshima and Potsdam,* New York: Simon and Schuster, 1965 (Atomik Diplomasi: Hiroşima ve Potsdam), adlı kitabında, "Sovyet tehdidi" kavramının Amerikalılar tarafından bilinçli olarak abartıldığını kabul ederler. Bu tezler; John Lukacs'ın *A History of the Cold War,* New York: Doubleday, 1961 (Soğuk Savaşın Tarihi) ve David Horowitz'in *The Free World Colossus: A Critique of American Foreign Policy in the Cold War,* New York: Hill and Wang, 1965 (Özgür Dünya Devi: Soğuk

Savaşta Amerikan Dış Politikasının Eleştirisi) adlı kitaplarında da desteklenir.

92 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* s. 167.

93 Yağmur Atsız, Yeni Dünya Düzeni: *Amerika'nın Dış Müdaheleler Tarihçesi,* İstanbul: Çağdaş Yayıncılık, 1992, s. 29.

94 *Ibid.*, s. 38.

95 *Ibid.*, s. 72.

96 Henry Kissinger, Amerikan politik sisteminin en ünlü ve etkili isimlerinden biridir. Bir Alman Yahudisi olan Kissinger'ın kariyerinin en önemli yanı ise, İsrail'e verdiği hizmetlerdir. 1960'lı yıllarda Harward Üniversitesi'nde profesör olan Kissinger'ın yükselişi, ABD'nin Yahudi finans imparatoru Rockefeller'lara yakınlaşmasıyla başladı. Kısa bir süre sonra Rockefellerlar'ın denetimindeki CFR'ye girdi ve Rockefeller Vakfı'nın da başkanı oldu. Kısa zamanda CFR'nin önemli beyinlerinden biri haline geldi. Arkasındaki bu Rockefeller/CFR desteği ile 1968 yılında Başkan Nixon'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı oldu. Bu görevi boyunca İsrail'e destek oldu; Amerika'nın, İsrail'in nükleer silah programını desteklemesi için elinden geleni yaptı. Onun baskısı sonucunda İsrail'e yılda iki milyar dolarlık dış yardım yapılması garantiye alındı bugün bu rakam yılda altı milyar doların üzerindedir. Noam Chomsky, Kissinger'ın bu misyonunu şöyle vurguluyor: "Kissinger 1970 yılında Ortadoğu'yu kontrolü altına almayı başardı ve reddiyeci 'Büyük İsrail' anlayışı, uygulamada ABD'nin politikası haline geldi. O zamandan bu yana, daha sonra ele alacağımız 1973 sonrası yaşanan değişikliklere rağmen, özü bakımından aynı kaldı." Kader Üçgeni, s. 70 Kissinger'ın "hünerleri" bunlarla da sınırlı değildir. Kurt politikacı, İtalya'daki ünlü P2 locasına, Avrupa'daki kontrgerilla örgütlenmelerine, Sırp Çetniklerine kadar uzanan bir "masonik zincir"in de önemli bir halkasıdır.

97 Holly Sklar, *Washington's War on Nicaragua,* Boston: South End Press, 1988, s. 2.

98 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* s. 168.

99 *Ibid.*

100 *Ibid.*, s. 169.

101 *Ibid.*

102 Kennedy suikastindeki masonik etki için bkz. Bilim Araştırma Grubu, *Yehova'nın Oğulları ve Masonlar: Yeni Dünya Düzeninin Gerçek Mimarları,* 1.b. İstanbul: Araştırma Yayıncılık, Eylül 1993, ss. 294-300.

103 William R. Denslow, *10.000 Famous Freemasons Vol.* 2, s. 250.

104 Michael Collins Piper, *Final Judgement,* Washington DC: Wolfe Press, 1993.

105 Georges Virebeau, *Mais qui Gouverne L'Amerique?,* s. 19.

106 Noam Chomsky, *Kader Üçgeni: ABD, İsrail ve Filistinliler,* Çev. Bahadır Sina Şener, 1.b., İstanbul: İletişim Yayınları, Ocak 1993, s. 36.

107 Yağmur Atsız, *Yeni Dünya Düzeni,* s. 111.

108 *Ibid.*, s. 112-113.

109 Holly Sklar, *Trilateralism: The Trilateral Commission and Elite Planning for World Management,* Boston: South End Press, 1980, s. 157.

110 *Ibid.*, s. 158.

111 Gabriel Kolko, "Amerikan Business And Germany 1930-41", *Western Political Quaterly,* Aralık 1962.

112 Holly Sklar, Trilateralism, s. 161.

113 *Ibid.*, s. 162.

114 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde,* s. 19.

115 *Ibid.*, s. 20.

116 *New Nation,* Ocak 1964.

117 *Spotlight,* Kasım 1992.

118 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde,* s. 4.

119 "L'ONU et le Gouvernement Mondial", *Lectures Francaises,* no. 235, s. 7.

120 Memduh Eren, "Dünyanın Gerçek Efendileri", *Sorun BSD,* Haziran 1991.

121 Noam Chomsky, *ABD Terörü: Terrörizm Kültürü,* Çev. Taha Cevdet, 1.b., İstanbul: Pınar Yayınları, Mart 1991, s. 43.

122 *Ibid.*

123 *Ibid.*, s. 154.

124 *Ibid.*, s. 88.

125 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 162.

126 J. M. Hoene-Wronski, *Histoire et Doctrine des Rose-Croix,* 1932.

127 Michael Howard, *The Occult Conspiracy,* s. 166.

128 *Ibid.*, s. 168.

129 *Ibid.*, s. 169.

130 Memduh Eren, "Dünyanın Gerçek Efen
dileri", Sorun BSD, Haziran 1991.

131 *Ibid.*

132 Georges Virebeau, *Mais qui Gouverne L'Amerique?,* ss. 60-61.

133 *Spotlight,* Kasım 1992.

134 Noam Chomsky, *Letters from Lexington: Reflections on Propaganda,* Maine: Common Courage Press, 1993, s. 34.

135 *Zaman*, 15 Mart 1990.

136 *Şalom*, 7 Şubat 1990.

137 *L'Express,* 17 Ocak 1992.

138 *Ibid.*

139 *Jewish Chronicle,* 18 Aralık 1992.

140 *Jewish Chronicle,* 21 Şubat 1991.

141 *Jewish Chronicle,* 5 Şubat 1992.

142 *Jewish Chronicle,* 25 Eylül 1992.

143 Soğuk Savaş boyunca, sosyalist rejimler masonluğu bir "burjuva örgütü" olarak tanımladılar ve yasakladılar. Ancak konuyu daha yakından incelediğimizde, bu anti-masonik politikanın çoğu kez (Soğuk Savaş'ın danışıklı dövüşüne paralel bir biçimde) yalnızca görünüşte kaldığını, tam aksine masonluğun sosyalist rejimlerde de büyük rol oynadığını görüyoruz. Sosyalist ideolojinin en baştan beri masonlukla içli-dışlı olmuş olmasının yanında (bkz. 2. bölüm), Soğuk Savaş dönemi sosyalizminde de gerçekte pek çok liderin mason olduğuna dair güçlü deliller var. Bu gerçeği, 4 Aralık 1992 günü Bulgaristan localarının açılış töreninde Mason Locası Organizasyon Komitesi Başkanı Georgi Krumov da bir anlamda "itiraf" etmişti. Ülkesinde masonluğun halk arasında hala "pis bir kelime" olarak görülmesinden şikayet eden Krumov, aslında geçmişte görev yapan liderlerin önemli bir bölümünün de mason olduğunu açıkça ifade etmişti.

144 *Günaydın*, 15 Ocak 92.

145 Müstekbir: büyüklenen, gücün tümüne sahip olmadığı halde kendinde büyüklük ve sınırsız güç vehmeden. Allah'a, O'nun hükümlerine baş kaldıran, mustaz'aflar üzerinde haksız baskı ve tahakküm kuran. [Bulaç, Ali. Kur'an-ı Kerim'in Türkçe Anlamı (Meal ve Sözlük). İstanbul: Birim Yayınları, s. 403]

146 *L'Express,* Kasım 1991.

147 *Jewish Chronicle,* 28 Şubat 1992.

148 *Milliyet,* 1 Mart 1992.

149 Andranik Migranyan, "Rusya ve Yakın Sınır Ötesi",

Nezvisiyama Gazeta, 18 Ocak 1994.
150 *Şalom,* 4 Mayıs 1994.
151 *Sueddeutsch Zeiting,* 2 Ocak 1995.

7. BÖLÜM

1 *People,* 25 Kasım 1991.
2 *Şalom,* 29 Eylül 1993.
3 Paul Findley, *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confort Israel's Lobby,* Chicago: Lawrence Hill Books, 1989, s. 67.
4 Amerika'da "parlamento"nun adı Kongre'dir. Kongre iki ayrı meclisten oluşur: Senato ve Temsilciler Meclisi. Senato'da her eyaletin iki temsilcisi yer alır. Daha kalabalık olan Temsilciler Meclisi'ne ise her eyalet, nüfusuna göre belirlenmiş sayıda üye gönderir. Senato seçimleri altı, Temsilciler Meclisi seçimleri iki yılda bir yapılmaktadır.
5 Paul Findley, *They Dare to Speak Out,* ss. 16-17.
6 *Ibid.*, 19.
7 *Ibid.*, s. 23.
8 *Ibid.*, s. vii.
9 *Ibid.*, s. 25.
10 *Ibid.*, s. 36.
11 *Ibid.*, s. 38.
12 Richard Curtiss, "California Earthquake and Aid to Israel: Disasters of Equal Magnitude ?", *Washington Report on Middle East Affairs,* Şubat/Mart 1994.
13 Paul Findley, *They Dare to Speak Out,* s. 27.
14 Richard Curtiss, Stealth PAC's: *Lobbying Congress for Control of U.S. Middle East Policy,* 3.b., Washington DC: American Educational Trust, 1991.
15 Paul Findley, *They Dare to Speak Out,* s. 47.
16 *Ibid.*, s. 51.
17 *Ibid.*, s. 127.
18 *Ibid.*, ss. 70-71.
19 *Ibid.*, s. 70.
20 *Ibid.*, s. 77.
21 *Ibid.*, s. 103.
22 *Ibid.*, s. 57.
23 *They Dare to Speak Out,* s. 114.
24 Paul Findley, "In Kennedy Assasination, Anyone but Mossad is Fair Game for US Media", *Washington Report on Middle East Affairs,* Mart 1992.
25 Michael Collins Piper, *Final Judgement,* Washington DC: Wolfe Press, 1993
26 Paul Findley. "In Kennedy Assasination, Anyone but Mossad is Fair Game for US Media" *The Washington Report on Middle East Affairs,* Mart 1992.
27 George W. Ball, Douglas B. Ball, *The Passionate Attachment: America's Involvement with Israel, 1947 to the Present,* New York: W. W. Norton & Company, 1992, ss. 57-58.
28 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* 2.b., Staunton: Ezra Pound Institute of Civilation, 1992, s. 166.
29 Noam Chomsky, Kader Üçgeni: ABD, *İsrail ve Filistinliler,* Çev. Bahadır Sina Şener, 1.b., İstanbul: İletişim Yayınları, Ocak 1993, ss. 62-63.
30 Richard Curtiss, "Richard Nixon Twice Had Mideast Peace in His Grasp", *Washington Report on Middle East Affairs,* Haziran 1994.
31 *Ibid.*
32 *Ibid.*
33 *Ibid.*
34 *Ibid.*
35 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* s. 254.
36 Richard Curtiss, "Richard Nixon Twice Had Mideast Peace in His Grasp", *Washington Report on Middle East Affairs,* Haziran 1994.
37 Richard M. Nixon, *The Memoirs of Richard Nixon,* New York: Grosset & Dunlap, 1978, s. 481.
38 Wolf Blitzer, Between *Washington and Jerusalem: A Reporter's Notebook,* New York: Oxford University Press, 1985, s. 207.
39 Victor Ostrovsky, *The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda,* New York: Harper Collins Publishers, 1994, ss. 277-282.
40 Paul Findley, *They Dare to Speak Out,* s. 139.
41 *Ibid.*, s. 141.
42 *Ibid.*, s. 144.
43 *Ibid.*, s. 149.
44 *Ibid.*, s. 151.
45 *Ibid.*, s. 161.
46 *Encyclopaedia Judaica,* vol. 7, s. 124.
47 Executive Intelligence Review, *The Ugly Truth About The Anti-Defamation League,* Washington: Executive Intelligence Review, 1992, s. 8.
48 *Ibid.*, s. 9.
49 Executive Intelligence Review, *The Ugly Truth About The Anti-Defamation League,* s. 14.
50 John J. Robinson, Born in Blood: *The Lost Secrets of Freemasonry,* New York: M. Evans & Company, 1989, s. 328.
51 *Ibid.*, s. 329.
52 Robert I. Friedman, *The False Prophet: Rabbi Meir Kahane From FBI Informant to Knesset Member,* New York: Lawrence Hill, 1990, ss. 105-128.
53 *Ibid.*, ss. 115-128.
54 Victor Ostrovsky, *The Other Side of Deception,* s. 236.
55 *New American View,* 1 Mart 1994.
56 Executive Intelligence Review, *The Ugly Truth About The Anti-Defamation League,* ss. 70-72.
57 *Ibid.*, ss. 103-119.
58 Grace Halsell, Prophecy and Politics: *Militant Evangelists on the Road to Nuclear War,* Connecticut: Lawrence Hill & Company, 1986,
59 *Ibid.*, s. 6.
60 *Ibid.*, s. 15.
61 *Ibid.*, ss. 82-85.
62 *Ibid.*, s. 87.
63 Noam Chomsky, *Kader Üçgeni,* ss. 36-37.
64 Ibid., s. 38.
65 Paul Findley, *They Dare to Speak Out,* s. 240.
66 Grace Halsell, *Prophecy and Politics,* s. 141.
67 Grace Halsell, "The Clintons: American Hostages in the Holy land", *Washington Report on Middle East Affairs,* Ocak/Şubat 1995.
68 Robert Sullivan, *The New York Times Magazine,* 25 Nisan 1993.
69 Grace Halsell, *Prophecy and Politics,* ss. 47, 48.
70 Robert I. Friedman, *Zealots for Zion: Inside Israel's West Bank Settlement Movement,* 1.b., New York: Random Hause, 1992, s. 151.
71 Grace Halsell, *Prophecy and Politics,* s. 46.
72 *Ibid.*, s. 5.
73 *Ibid.*, s. 50.
74 *Ibid.*, s. 10.
75 Sedat Ergin, *Hürriyet,* 23 Kasım 1992.

76 Makalenin, İsrailli "müzmin muhalif" yazar Israel Shahak tarafından yapılmış İngilizce tercümesi, *The Washington Report on Middle East Affairs* dergisinin Kasım/Aralık 1994 sayısında yayınlandı.
77 Douglas Bloomfield, *Washington Jewish Week,* 16 Temmuz 1992.
78 Paul Findley, "Palestine's Dismemberment", *Washington Report on Middle East Affairs,* Ocak/Şubat 1995.
79 Cengiz Çandar, *Sabah*, 21 Mart 1995.
80 Grace Halsell, "The Clintons: American Hostages in the Holy land", *Washington Report on Middle East Affairs,* Ocak/Şubat 1995.

8. BÖLÜM

1 "Rabin Gitti, Mesih Geliyor!", *Yeni Şafak,* 9 Kasım 1995.
2 *New York Times,* 13 Aralık 1951.
3 M. Lilienthal, *What Price Israel,* ss. 194-195.
4 Türkkaya Ataöv, *Siyonizm ve Irkçılık,* 2.b., Ankara: Birey ve Toplum Yayınları, Mart 1985, s. 54.
5 M. Lilienthal, *What Price Israel,* s. 197.
6 Stephen Green, *Taking Sides: America's Secret Relations with a Militant Israel,* s. 50; "Secret Weekly Intelligence Report 112 from the office of the Director of Intelligence OMGUS", July 3, 1948)
7 Stephen Green, *Taking Sides*, ss. 50-51.
8 *Ibid.*, s 51; "Secret Weekly Intelligence Report 113 from the office of the Director of Intelligence OMGUS, July 10, 1948.
9 Türkkaya Ataöv, *Siyonizm ve Irkçılık,* s. 55.
10 Andrew J. Hurley, *Israel and the New World Order,* s. 288.
11 *Davar,* 25 Ocak 1972.
12 Irak, Etiyopya, Yemen Yahudileri ile Neve Şalom ve benzeri sinagog bombalamaları hakkında ayrıntılı bilgi için bakınız: Harun Yahya, *Soykırım Yalanı: Siyonist-Nazi İşbirliğinin Gizli Tarihi ve "Yahudi Soykırımı" Yalanının İçyüzü,* İstanbul: Alem Yayıncılık, 1995.
13 *Şalom*, 22 Nisan 1992.
14 Sovyet Yahudilerinin İsrail'e göçü hakkında bkz. Harun Yahya, *Soykırım Yalanı: Siyonist-Nazi İşbirliğinin Gizli Tarihi ve "Yahudi Soykırımı" Yalanının İçyüzü,* İstanbul: Alem Yayıncılık, Aralık 1995. Bu kapsamlı operasyon sonucunda yüzbinlerce Soyvet Yahudisi İsrail'in yolunu tuttu.
15 Amnon Rubinstein, *The Zionist Dream Revisited: From Herzl to Gush Emunim and Back,* 1.b., New York: Schocken Books, 1984, s. 40.
16 *Ibid.*
17 Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası,* Çev. Nezih Uzel, 1.b., İstanbul: Pınar Yayınları, Ekim 1983, ss. 31-32.
18 *Ibid.*, s. 35.
19 *Jerusalem Post,* 10 Ağustos 1967.
20 *Le Monde,* 15 Ekim 1971.
21 *Sunday Times,* 15 Haziran 1969.
22 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why,* 1.b., New York: Pantheon Books, 1987, s. 244.
23 Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası,* Çev. Nezih Uzel, 1.b., İstanbul: Pınar Yayınları, Ekim 1983, s. 93.
24 *Davar,* 12 Aralık 1978.
25 Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası,* s. 193.
26 Richard Curtiss, "The Good Cops and Bad Cops Who Killed The Peace Process", *Washington Report on Middle East Affairs,* Haziran 1995.
27 *Ibid.*
28 Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers,* 2.b., Staunton: Ezra Pound Institute of Civilation, 1992, s. 167.
29 Richard Curtiss, *Washington Report on Middle East Affairs,* Haziran 1995.
30 Noam Chomsky, *Kader Üçgeni: ABD, İsrail ve Filistinliler,* Çev. Bahadır Sina Şener, 1.b., İstanbul: İletişim Yayınları, Ocak 1993, ss. 78-79.
31 *Ibid.*, ss. 83-84.
32 Paul Findley, *Washington Report on Middle East Affairs,* Kasım/Aralık 1994.
33 Ehud Sprinzak, *The Ascendance of Israel's Radical Right,* New York: Oxford University Press, 1991, s. 43.
34 Sözkonusu anti-Siyonist hahamlara 4. bölümde değinmiştik: Bunlar, Kabala geleneğinden uzak hahamlardı ve Mesih'in gelişinin ilahi bir olay olduğunu, o gelmeden önce ya hudilerin Kutsal Topraklar'a dönmesinin yanlış olacağını öne sürüyor, ayrıca Siyonistlerin çoğunun dindar olmayışına da büyük tepki gösteriyorlardı. Buna karşın Kabala geleneğine bağlı "dindar Siyonistler", Kutsal Topraklar'a dönüş ve benzeri kehanetlerin insan eliyle gerçekleştirileceğini bildirmiş, bu nedenle de laik Siyonistlerle işbirliği yapmışlardı.
35 Ehud Sprinzak, *The Ascendance of Israel's Radical Right,* ss. 110-111.
36 *Ibid.*, s. 111.
37 Amnon Rubinstein, *The Zionist Dream Revisited,* s. 106.
38 *Ibid.*, s. 107.
39 Victor Ostrovsky, *The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda,* New York: Harper Collins Publishers, 1994, s. 272.
40 Ehud Sprinzak, *The Ascendance of Israel's Radical Right,* s. 116.
41 *Ibid.*, s. 113.
42 *Muharref Tevrat,* Tesniye, Bab 12/25.
43 Yehoshafat Harkabi, *Israel's Fateful Hour,* New York: Harper & Row Publishers, 1988, s. 183.
44 *Ibid.*, s. 143.
45 Ralph Schoenmann, *Siyonizmin Gizli Tarihi,* s. 103.
46 Noam Chomsky, *The Guardian,* 7 Temmuz 1982.
47 Israel Shahak, *The Zionist Plan for the Middle East,* Massachusetts: Belmont AAUG, , s. 5.
48 *Ibid.*, ss. 4, 5, 9.
49 Sedat Sertoğlu, *Sabah,* 20 Temmuz 1994.
50 Israel Shahak, *The Zionist Plan for the Middle East,* s. 8.
51 *Washington Report on Middle East Affairs,* Temmuz 1992.
52 Israel Shahak, *The Zionist Plan for the Middle East,* s. 8.
53 *Ibid.*, ss. 9-10.
54 Noam Chomsky, *Kader Üçgeni: ABD, İsrail ve Filistinliler,* İstanbul: İletişim Yayıncılık, 1993, s. 536.
55 *Ibid.*, ss. 535-536, 539.
56 Ralph Schoenmann, *Siyonizmin Gizli Tarihi,* s. 109.
57 Yinon'un planında sözü edilmeyen, ancak bir bölümü Vaadedilmiş Topraklar'a dahil olan bir ülke daha var. Bu ülke, Türkiye'dir ve "Fırat'ın doğusu" denen kesim bu topraklara dahildir. Yinon sözünü etmemiş de olsa, Ariel Şaron, bir zamanlar çok gürültü koparan "Türkiye ilgi alanımız içindedir" şeklindeki açıklamasıyla bu konuya dikkat çekmişti. Ve ne ilginçtir, bugün "birileri", "Fırat'ın doğusu"nu Türkiye'den ayırma çabası içindedir! Bu konu Türkiye'yi konu edinen 9. bölümde daha ayrıntılı olarak incelenmektedir.
58 Amnon Rubinstein, *The Zionist Dream Revisited,* s. 116.
59 Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası,* s. 99.
60 *Ibid.*, s. 101.

61 *Ibid.*, s. 93.

62 Lenni Brenner, The Iron Wall: *Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir,* London: Zed Books, 1984, ss. 141-143.

63 *De'ot,* 23 Şubat 1968.

64 İlk yıllarda İsrail birlikleri tarafından; Kudüs'te 30, Betlehem'de 7, Hebron'da 16, Yafa'da 23, Ramle'de 31, Lidda'da 28, Jenin'de 4, Tulkarm'da 21, Hayfa'da 35, Akre'de 20, Nasıra'da 6, Safed'de 68, Taberiye'de 23, Bisan'da 28, Gazze'de 46 Arap köyü yok edilmiştir.

65 Ralph Schoenmann, *Siyonizmin Gizli Tarihi,* ss. 79-95.

66 *Washington Report on Middle East Affairs,* Haziran 1994.

67 Andrew & Leslie Cockburn *Dangerous Liaison: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship,* s. 184-185.

68 *Ibid.*, s. 186.

69 Israel Shahak'ın "Poverty, Religious Instruction Breed Xenophobia in Israel" başlıklı sözkonusu makalesi, *Washinton Report on Middle East Affairs* dergisinin Temmuz/Ağustos 1994 tarihli sayısında yayınlandı. M. Tevrat'ın Amalek kabilesi hakkında verdiği katliam emri ise I. Samuel, Bab 15/3'de şöyle geçiyordu:

"Orduların Rabbi şöyle diyor: Amalek'in İsrail'e yaptığını, Mısır'dan çıktığı zaman yolda ona karşı nasıl durduğunu arayaca ğım. Şimdi git, Amaleki vur ve onların herşeylerini tamamen yok et ve onları esirgeme ve erkekten kadına, çocuktan emzikte olana, öküzden koyuna, deveden eşeğe kadar hepsini öldür."

70 Ehud Sprinzak, *The Ascendance of Israel's Radical Right,* ss. 110, 112.

71 *Washington Report on Middle East Affairs,* Haziran 1994.

72 *Kitabı Mukaddes: Eski ve Yeni Ahit*. İstanbul: Kitabı Mukaddes Şirketi, 1981, Tesniye, Bab 20/10.

73 Paul Findley, *Deliberate Deceptions: Facing the FACTS about the U.S.-Israeli Relationship,* 1.b., New York: Lawrence Hill Books, 1993, s. 162.

74 Azzam Tamimi, "Niçin Eriha?", *Nehir,* Şubat 1994.

75 *Ibid.*

76 1967'den bu yana, Arap-İsrail sorununun en önemli boyutu, İsrail'in işgal altında tuttuğu topraklardır. Yahudi Devleti, Altı Gün Savaşı'nda işgal ettiği; Batı Şeria, Doğu Kudüs, Gazze Şeridi ve Golan Tepeleri'nden çekilmemiş, aksine bu toprakları "Yahudileştirerek" ilhak etme yoluna gitmiştir. "Yahudileştirme"nin yöntemi, işgal altındaki topraklara kurulan Yahudi yerleşim birimleridir. Buralara; bu işi bir

misyon olarak gören ve özellikle de Gush Emunim tarafından koordine edilen radikal Yahudiler, yerleşim birimlerinin ekonomik imkanlarından yararlanmak isteyen İsrailliler ya da diasporadan İsrail'e dönüş yapan göçmenler yerleştirilmiştir. 1967'den bu yana işgal altındaki topraklara, Doğu Kudüs'le birlikte 250 bini aşkın Yahudi konuşlandırıldı.

Uluslararası hukukun temel kurallarına aykırı olan ve defalarca BM tarafından protesto edilen bu uygulama, muhtemel bir Arap-İsrail barışının önündeki en büyük engeldir. Eğer İsrail gerçekten barış istiyorsa, bunun tek inandırıcı göstergesi, işgal altındaki topraklarda yerleşim birimleri inşa etmeyi durdurması ve eskilerinden de çekilmesidir. Bu yapılmadığı takdirde, İsrail'in işgal ettiği toprakları "Yahudileştirme" hedefinden caymadığı ve dolayısıyla da barış istemediği ortaya çıkmış olur.

77 Paul Findley, Palestine's Dismemberment", *Washington Report on Middle East Affairs,* Ocak/Şubat 1995.

78 Noam Chomsky, *Milliyet,* 1 Ekim 1993.

79 Paul Findley, "Palestine's Dismemberment", *Washington Report on Middle East Affairs,* Ocak/Şubat 1995.

80 Nur Batur, *Milliyet,* 2 Kasım 1994.

81 Noam Chomsky, *Milliyet,* 1 Ekim 1993.

82 Daniel Amit, *Tempo,* 28 Aralık 1994.

83 Yaser Arafat'ın Yahudi kökenli olduğuna dair çeşitli iddialar son dönemde gündeme geldi. 6 Ekim 1995 tarihli Yeni Şafak gazetesinin haberine göre, Suriye Savunma Bakanı Mustafa Tlass, FKÖ lideri Yaser Arafat'ın Yahudi asıllı olmasının kuvvetli bir ihtimal olduğunu ileri sürmüştü. Tlass, iktidardaki Baas Partisinin resmi yayın organında yayınlanan bir yazıda, "İsrail Başbakanı'nın Arafat'ın Yahudi olduğuna dair sözlerini" hatırlatmış, "Suriye ordusunda görevli bir Filistinli subay olan ve şu an hayatta bulunmayan Yusuf Arabi'nin sürekli olarak Arafat'ın bir Yahudi olduğunu ve geleceğin bunu ispat edeceğini bildiren sözlerinden" bahsetmişti. Bunların yanısıra, İsrail ile sürdürdüğü barış süreci boyunca Arafat'ın en önemli danışmanlarından biri olan Gabriel Banon'un da bir Fas Yahudisi oluşu ilginçti.

84 Dan Raviv, Yossi Melman, *Every Spy a Prince: The Complete Story of Israel's Intelligence Community,* Boston: Houghton Mifflin Company, 1991, s. 276.

85 Victor Ostrovsky & Claire Hoy, *By Way of Deception: An Insider's Devastating Expose of the Mossad,* London: Arrow Books, 1991, ss. 122-123.

86 Victor Ostrovsky, *The Other Side of Deception,* ss. 278-282.

87 *Ibid.*, ss. 56-57.

88 "Rabin Pisi Pisine Öldürüldü", *Yeni Yüzyıl,* 13 Kasım 1995.

89 "Rabin Suikastında Gizli Servis Parmağı", Hürriyet, 13 Kasım 1995.

90 "Shin Bet'in Garip Kayıtsızlığı", *Yeni Yüzyıl,* 19 Kasım 1995.

91 "İsrail Şabak'ı Sorguya Çekti", *Yeni Şafak,* 12 Kasım 1995.

92 "Rabin Suikastında Gizli Servis Parmağı", *Hürriyet,* 13 Kasım 1995.

93 "İsrail Komplo Tezine Şiddetle Karşı Çıkıyor", *Şalom,* 29 Kasım 1995.

94 Victor Ostrovsky, *The Other Side of Deception,* s. 236.

95 "Rabin'in Katili Gizli Ajan Çıktı", *Sabah,* 20 Kasım 1995.

96 "Will Peace Survive?", Newsweek, 13 Kasım 1995.

97 "Rabin Gitti, Mesih Geliyor!", *Yeni Şafak,* 9 Kasım 1995.

98 İsrail'in FKÖ ile anlaşmasının ardından tüm Ortadoğu'da "barış" rüzgarları esmeye başladı. Ancak bu "barış" gerçekte yeni bir savaş için cephe oluşturmak amacını güdüyordu. İsrail, İslam'a karşı vermeyi düşündüğü mücadelesinde, Ortadoğu'daki tüm İslam-dışı unsurları yanına katmaya karar verdi. Bölgede Müslümanlara karşı bir tür "kutsal-olmayan ittifak" kurulmaya başlandı.

Bunun FKÖ'den sonraki ikinci örneği Ürdün Kralı Hüseyin'le yapılan barıştı. Dünya medyalarında "yarım asırdır süren düşmanlığın bitimi" gibi dramatik sözlerle tanıtılan İsrail-Ürdün anlaşması, Kral Hüseyin'in gerçek yüzünü tanıyanlar için hiç de dramatik değil, tam tersine komikti. Çünkü Kral Hüseyin zaten onyıllardır İsrail'in sadık bir dostuydu. İsrail'e çok hizmet etmişti: Defalarca İsrail aleyhtarı gelişmeleri Tel-Aviv'li dostlarına yetiştirmiş, hatta 1973'teki Mısır-Suriye saldırısını (Yom Kippur Savaşı) bir kaç gün öncesinden İsraillilere "gammazlamış"tı. Buna karşılık Mossad, meşruiyeti kendinden menkul kralı defalarca darbe ve suikastlerden korumuş, hatta Kral Hüseyin'e hediye olarak "bayan arkadaşlar" bile sağlanmıştı. (William Blum, *The CIA; A Forgotten History: US Global Interventions Since World War II,* 4.b., Lon-

don: Zed Books, 1991, s. 224) Kudüslü efendileri çağırdığı takdirde İslam'a karşı İsrail'le işbirliği anlaşması imzalamak, bu garip kral için oldukça olağan bir görevdi.

Ancak Suriye'nin İsrail'le son dönemlerde ilginç bir yakınlaşma içine girmesi, kuşkusuz daha ilginç bir durumdu. Gerçi Hafız Esad da yıllardır bazı kanalları kullanarak İsraillilerle gizli görüşmeler yapıyordu. Örneğin, Ocak 1982'de Ariel Şaron ve yardımcısı Tamir, Cenevre'de Hafız Esad'ın kardeşi Rıfat Esad ile gizlice buluşmuştu. Bu gizli buluşmada, Lübnan'ı parçalamak ve FKÖ'yü güçsüz kılmak için bir İsrail-Suriye ortak planı yapılmıştı. (Dan Raviv, Yossi Melman, *Every Spy a Prince,* s. 264)

Dolayısıyla Hafız Esad daha önceleri de İsrail'le "stratejik işbirliği"ne girebiliyordu. Ama yine de Körfez Savaşı sonrasına kadar şimdiki gibi açıktan açığa yürütülen bir yumuşama sözkonusu olamazdı. Ama olan oldu ve aynı anda hem ABD hem de İsrail Suriye'ye göz kırpmaya başladılar. Bill Clinton dünyanın şaşkın bakışları altında Şam'ı ziyaret etti. İsrail ve Suriye arasında bir barış anlaşması imzalanması oldukça yakın. 1993 yılından itibaren bu konuda İsrail ve Suriye arasında gizli görüşmeler sürüyor. Görüşmelerin yeri ise İstanbul... (*The Jerusalem Report,* 27 Ocak 1994)

Peki Bu İsrail-Suriye yakınlaşmasının altında ne yatmaktadır?.. Serdar Turgut, Hürriyet'in Washington muhabiri olduğu sıralarda yazdığı "ABD ve Suriye" başlıklı bir yazısında bu konuyu gayet iyi açıklıyordu. Yazıda geçen "ABD" kelimelerinin yerine "İsrail" kelimeleri koyarak da okuyabilirsiniz:

"ABD'nin Suriye'ye neden özel ilgi göstermeye başladığı sorusuna cevap bulabilmek için ilk önce Amerikan yönetiminin ikibinli yıllarda dünya düzeni üzerinde yaptığı hesaplar düşünülmelidir. Amerikan yönetimi, çok da uzakta olmayan bir gelecekte radikal İslami hareketin dünya ölçeğinde Batı ile çatışmasını tırmandıracağını tahmin ediyor...Bu nedenle özellikle Mısır, Türkiye, Cezayir gibi ülkelerde olanlar ve olacaklar Amerika tarafından yakın takibe alınmış durumda...İşte bu aşamada Suriye bir başka boyutuyla ABD'nin önüne çıkıyor. Arap dünyasına bir bakıldığında Suriye radikal İslami hareket tarafından sisteme karşı yöneltilen tehditi en az hisseden ülke durumunda. Tabii Irak'ı 'özel durumu' nedeniyle bir kenara bırakmak zorundayız. Radikal İslami tehdidin daha da tırmanması durumunda ABD'nin Irak ve hatta Saddam ile ilişkilerini tekrar olumlu yöne kaydırması da şaşırtıcı olmayacak. Ancak buna daha zaman var. Mısır'da büyük bir sistem krizi yaşanmaya başlamışken Suriye laik düzen konusunda büyük bir istikrar gösteriyor. Tabii ki bu istikrar hiçbir demokrat düşünceli insanın destek veremeyeceği bir dizi uygulama sonucunda elde edildi. Binlerce insan hapse atıldı. 1982 yılında Müslüman radikallerin ayaklanması, sistemli bir katliamla engellendi. Evet bunlar oldu. Ama şimdi ABD her zaman çok önem verdiği insan hakları, demokrasi gibi kavramları bir yana iterek terörist devlet Suriye ile resmi ilişkilerini düzenli hale getiriyor... ABD radikal İslami hareketin yükselmesinden ve özellikle bizim bölgemizde düzeni baştan aşağıya değiştirmeye başlaması olasılığından çok korkuyor. İşte bu nedenle de radikal İslama karşı durabildiği için Hafız Esad'ın suç dosyaları böylesine hızla rafa kaldırılmaya başlandı." (Serdar Turgut, *Hürriyet,* 28 Ekim 1994)

Evet Hama ve Humus kentlerindeki onbinlerce Müslümanı 1982 yılında katleden Hafız Esad, bu icraatı ve onu izleyen baskı politikaları ile kendini Kudüs ve Washington'lı efendilerine ispatlamış bulunmaktadır. O da kısa sürede İslam'a karşı oluşturulan "kutsal-olmayan ittifak" içinde açıkça yerini alacaktır.

99 Mossad'a hakim olan "Mesihçi" kadro, İsrail ordusu üzerindeki gücünü de giderek artırıyor. Rabin suikastının ardından *New York Times*'da yer alan bir haberde şöyle deniyordu: "Son yıllarda İsrail Ordusu'nda son derece ilginç bir gelişme yaşanıyor... Orduda giderek muhafazakar dinci ve milliyetçi unsurlar ağırlık kazanmaya başlıyor. İsrail Ordusu'ndaki subayların yüzde 40'ı bu çizgide. Golan Birliklerinin üçte ikisi de aynı çizgiye bağlılar."

Aynı haberde, İsrail'in önde gelen silahlı kuvvetler tarihçilerinden Meir Pa'il şu yorumu yapıyordu: "Geleceği düşündükçe ciddi biçimde tedirgin oluyorum. Çok korkuyorum. Son derece tehlikeli sızmaların subaylar seviyesine kadar ulaşması orduyu zehirliyor. On yıl sonra, İsrail Ordusu'ndaki subayların yarısı bu muhafazakar kesimin eline geçerse, hükümetin Ortadoğu barışına yönelik pek çok kararı da etkilenebilecek. Bu grup, özellikle Batı Şeria'nın boşaltılması konusunda ciddi şekilde sorun yaratabilecek. Baş kaldırabilecek." (Zeynep Atikkan, Hürriyet, 30 Kasım 1995)

9. BÖLÜM

1 Cengiz Çandar, *Sabah*, 16 Ekim 1994.
2 Sedat Ergin, *Hürriyet*, 23 Kasım 1992.
3 Sedat Ergin, *Hürriyet*, 22 Mart 1993.
4 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why,* 1.b., New York: Pantheon Books, 1987, s. 19.
5 Turan Yavuz, *ABD'nin Kürt Kartı,* 1.b., İstanbul: Milliyet Yayınları, Nisan 1993, s. 46.
6 *Ibid.*, s. 46.
7 Nilgün Cerrahoğlu, *Cumhuriyet*, 24 Temmuz 1991.
8 Turan Yavuz, *ABD'nin Kürt Kartı,* ss. 301-302.
9 *Ibid.*, s. 309.
10 *Ibid.*, s. 311.
11 *Newsweek*, 16 Kasım 1992.
12 *Wiener*, 2 Şubat 1991.
13 Victor Ostrovsky, *The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda,* New York: Harper Collins Publishers, 1994, s. 247.
14 *Ibid.*, s. 254.
15 Turan Yavuz, *ABD'nin Kürt Kartı,* s. 307.
16 *Ibid.*, s. 166.
17 *Sabah*, 27 Mayıs 1994.
18 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 168.
19 Turan Yavuz, *ABD'nin Kürt Kartı,* ss. 146-147.
20 Richard Curtiss, *Stealth PAC's: Lobbying Congress for Control of U.S. Middle East Policy,* 3.b., Washington DC: American Educational Trust, Ekim 1991, s. 143.
21 *Ibid.*, s. 84.
22 Turan Yavuz, *ABD'nin Kürt Kartı,* ss. 9-10.
23 Ufuk Güldemir, *Çevik Kuvvetin Gölgesinde Türkiye 1980-1984,* 2.b., İstanbul: Tekin Yayınevi, Nisan, 1987, s. 158.
24 *Ibid.*, s. 217.
25 John Bullock & Adel Darwish, *Su Savaşları,* Çev. Mehmet Harmancı, İstanbul: Altın Kitaplar, 1994, s. 89.
26 *Ibid.*, s. 94.
27 Nilgün Cerrahoğlu, *Sabah*, 23 Ocak 1994.
28 Coşkun Adalı, *Emperyalizmin Ortadoğu'ya Müdahelesi,* 1.b., İstanbul: Sorun Yayınları, Ekim 1991, s. 38.
29 Ufuk Güldemir, *Çevik Kuvvetin Gölgesinde Türkiye* 1980-1984, s. 84.
30 İsrail, Türkiye'yi şu aralar en çok İran'a karşı kışkırtmak hedefinde. Ancak yakın bir zamana kadar en az İran kadar "popüler" olan bir başka "öcü" ülke de Suriye idi. "İsrailli uzmanlar" sık sık Türkiye'yi "Suriye tehlikesi"

konusunda uyaran mesajlar yollarlar, Sedat Sertoğlu gibi gazeteciler de İsrailli dostlarından aldıkları bu mesajları anında Türk kamuoyuna yetiştirirlerdi. Masonik medyanın başka isimleri de Suriye tehlikesi ve Suriye-Türkiye savaşı senaryoları konularını çok seviyorlardı. Çetin Altan, "Suriye ile savaşalım" diye yazı bile yazmıştı. Sami Kohen, Ertuğrul Özkök, Yalçın Doğan gibi isimler ve hatta Abramowitz bile Suriye tehlikesini sık sık vurguluyorlardı.

Ama her nedense İsrail ile barışa gitmeye yanaştığından ve Amerika ile kur yapmaya başladığından bu yana "Suriye tehlikesi" edebiyatının dozu hızlı bir düşüş kaydetti. Artık en büyük "öcü", hiç tartışmasız İran..

31 Kamhi suikastının bir senaryo olduğu ve medyanın da desteğiyle propaganda malzemesi olarak kullanıldığı oldukça açıktı. Öyle ki, Marmara Üniversitesi'nden Basın-Yayın doktoru olan Nurdoğan Rigel bile *Medya Ninnileri* adlı kitabında şöyle yazıyordu:

"Habercilikte görselliği ön plana çıkararak, bir anlamda gerçeği örtme, şimdilerde dikkat çekiyor. Örneğin son olarak iş adamı Jak Kamhi'ye suikast girişiminde bulundukları iddia edilen ve yakalanan iki kişi, 'olay yerinde tatbikat' denilen bir uygulamadan geçirilerek, basına görsel malzeme sağlanıyor. Ertesi gün gazetelerimizin birinci sayfalarında bu kişileri başlarında sözde olay anında giydikleri başlıklar ve ellerinde silahlarla, eylemi yeniden canlandırırken görüyoruz. Dikkat, hemen kişilerin üzeri Arapça yazılarla kaplı başlıklarına, ellerindeki silahlarına gidiyor. Görsel malzeme kusursuz. Peki ya gerçek nedir?... Çoğu zaman görselliğin büyüsüne kapılıyoruz ve gerçeğin sorgulamasını sonsuza kadar unutuyoruz." (Nurdoğan Rigel, *Medya Ninnileri,* 1.b. İstanbul: Sistem Yayıncılık, Nisan 1993, s. 35)

32 *Hürriyet*, 17 Nisan 1994.

33 Şükrü Elekdağ, *Milliyet*, 13 Şubat 1994.

34 *Milliyet*, 1 Mart 1992.

35 Victor Ostrovsky, *The Other Side of Deception,* ss. 285-286.

36 *Jewish Chronicle,* 15 Mayıs 1992.

37 *Jewish Chronicle,* 7 Şubat 1992.

38 *Jewish Chronicle*, 17 Aralık 1993.

39 *Jewish Chronicle,* 24 Aralık 1993.

40 *Jewish Chronicle,* 17 Aralık 1993.

41 Kamuran Gürün, *Hürriyet*, 21 Ocak 1994.

42 *Washington Report on Middle East Affairs,* Haziran 1994 .

43 Yalçın Doğan, *IMF Kıskacında Türkiye* 1946-1980, 3.b., İstanbul: Tekin Yayınevi, Şubat 1987.

44 Yalçın Doğan, *Milliyet*, 11 Mayıs 1994.

45 Yalçın Doğan, *Milliyet*, 10 Mayıs 1994.

46 Mümtaz Soysal, *Hürriyet*, 6 Nisan 1994.

47 Mümtaz Soysal, *Hürriyet*, 6 Nisan 1994.

48 Zeynep Göğüş, *Hürriyet*, 2-3 Mayıs 1994.

49 *Hürriyet*, 7 Mayıs 1993.

50 *EP*, 5 Aralık 1993.

51 *Hürriyet*, 24 Mart 1993.

52 Mümtaz Soysal, *Hürriyet*, 21 Temmuz 93.

53 İsrail'in Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne girmesine verdiği destek, Avrupa Parlamentosu'nun Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne katılma başvurusunu değerlendirdiği 13 Aralık 1995 tarihli önemli oylamadan kısa süre önce ortaya çıkmıştı. Basına sızan haberlere göre, İsrail Başbakanı Şimon Peres, oylamadan yaklaşık bir ay kadar önce Avrupa'daki üç solcu lidere; AB Dönem Başkanı ve İspanya Başbakanı Sosyalist Gonzales'e, Avusturya'nın sosyal demokrat Başbakanı Franz Vranitzky'e ve İngiliz İşçi Partisi lideri Tony Blair'e Türkiye ile ilgili bir mektup yazmıştı. Mektupta, kısaca "Avrupa Parlamentosu, Türkiye'yi Gümrük Birliği'ne kabul etsin" isteği yer alıyordu. Ancak Peres'in öne sürdüğü mazeret ilginçti. "Türkiye İslami köktendinciliğe karşı koymak için büyük çaba gösteriyor. Bu yönde Türk hükümetine yardım etmek ve onu güçlendirmek de biz Batılılar'a düşüyor" diyen Peres, Avrupalı liderleri açıkça Türkiye'yi "İslam'dan koruma"ya çağırmıştı. Sanki Türkiye Müslüman bir ülke değilmiş gibi... Haberi veren 6 Aralık 1995 tarihli Yeni Yüzyıl'ın haberine göre, üç Avrupalı lider de Peres'in bu mektubu üzerine harekete geçmiş ve Türkiye'yi gümrük birliğine katarak "İslam'dan korumak" için ağırlıklarını koymuşlardı.

Bu olay, hem İsrail yönetiminin Avrupalı liderler üzerindeki etkisini, hem de İsraillilerin Türkiye'yi "İslam'dan korumak" gibi ilginç bir hedefe sahip olduklarını göstermesi açısından oldukça önemliydi.

10. BÖLÜM

1 *Hürriyet*, 5 Ağustos 1993.

2 P2 hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. Bilim Araştırma Grubu, *Yehova'nın Oğulları ve Masonlar: Yeni Dünya Düzeninin Gerçek Mimarları,* 1.b., İstanbul: Araştırma Yayıncılık, Eylül 1993.

3 *Panorama*, 3 Ocak 1993.

4 Uğur Mumcu, *Papa Mafya Ağca,* 4.b., İstanbul: Tekin Yayınevi, 1987, s. 246.

5 Victor Ostrovsky, *The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda,* New York: Harper Collins Publishers, 1994, s. 226.

6 Martin Short, *Inside the Brotherhood: Further Secrets of the Freemasons,* London: Grafton Books, 1989, ss. 116-118.

7 Silvio Berlusconi eski bir P2 üyesiydi. Werner Raith, *Yeni Mafya Karteli* adıyla Türkçe'ye çevrilen kitabında (İstanbul: Sarmal Yayınevi, 1995), Berlusconi'nin bir P2 üyesi olduğunu, hatta 1994'de politikaya atıldığında biraderlerinden büyük destek gördüğünü yazmıştı. Buna göre, İtalya Büyük Locası "Grande Oriente d'Italia"nın eski başkanı, Berlusconi'yi eleştiren bütün yazı işleri müdürlerinin işten çıkartılmasını sağlamıştı. Bu durum, hem Berlusconi'nin ardındaki masonik dayanışmayı, hem de bu dayanışmanın medya üzerindeki karşı konulamaz gücünü gösteriyordu.

Berlusconi'nin Başbakan oluşu ise, ülkedeki ünlü "Temiz Eller" hareketinin yalnızca bazı mason politikacıları tasviye ettiğini, buna karşılık masonluğun İtalya üzerindeki etkisini koruduğunu gösteriyordu. P2'nin deşifre olmuş olmasının önemi yoktu; İtalyan medyasında P2'den sonra bir de P3'ün var olduğuna dair haberler çıkmıştı.Mason Berlusconi'nin mafya bağlantısının sürdüğü ise, İtalyan *Panorama* dergisi tarafından ortaya kondu. Berlusconi'nin Forza Italia adlı partisi ile Sicilya mafyası arasında çok yakın ilişkiler olduğunu duyuran dergi, bu noktadan hareketle, Berlusconi'nin partisine de "Forza Mafya" adını taktı.

Bir P2 üyesi olan Berlusconi'nin İsrail'le olan bağlantıları da oldukça ilginçti ve masonluğun genel çizgisine uyuyordu. Bu konuya, Eylül/Ekim 1994 tarihli *Washington Report on Middle East Affairs* dergisi dikkat çekmişti. Derginin haberine göre, İtalyan Dışişleri Bakanı Antonio Martino, 1994 Mayısında Amerikalı Yahudi liderlere "Berlusconi'nin son yirmi yılda İtalya'da iktidara gelen en İsrail-yanlısı hükümeti kurduğunu ve İtalya'nın uzun zamandır sürdürdüğü Arap-yanlısı politikayı kesin olarak değiştireceği"ni söylemişti. Berlusconi'nin bir başka ilginç İsrail bağlantısı da, 19 Aralık 1994 tarihli *Hürriyet*'in haberine göre, aynı Henry Kissinger gibi, yakın korunmasının Mossad ajanları tarafından sağlanıyor oluşuydu.

8 "Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası" tarafından yayınlanan *1909-1989 Türkiye'de 80 Yılda Mason*

Locaları (Kısa Tarih-İsimler-İstatistikler) adlı kitaba göre (İstanbul: Yenilik

Basımevi, 1990), yalnızca Yahudilerin üye olabildiği ATLAS LOCASI, 7 Ekim 1948 tarihinde kuruldu. Locanın geçmiş üyeleri arasında Türkiye'deki Yahudi cemaatinin seçkin isimleri yer alıyordu: M. Abravanel, S. Botton, Jak Essayan, Morko Kohen, Edvar Lebet, Piyer Psalti, Jak Nahum, Raul Rozenthal, Leon Yakoel, A. Mezbur, A. Mosse, A. Saltiel, K. H. Sarlıca, A. Zoletti, Sami Mordo, Y. Garti, Moris Danon, V. Menaşe, Nedim Yahya, David Kohen, Jak Bonfil, Nesim Güveniş, Benjo Alaton, Albert Menase, Viktor Sidi gibi. Bugünkü ünlü üyeler arasında ise, yazıda belirttiğimiz gibi, İshak Alaton, Üzeyir Garih gibi isimler yer almaktadır.

Türkiye'deki diğer "Yahudi locaları" arasında İstanbul vadisine bağlı olan PROMETHEE de vardır. *1909-1989 Türkiye'de 80 Yılda Mason Locaları*'na göre, 9 Haziran 1952'de kurulan locanın üyeleri arasında; Aşer Pardo, J. Gomel, Rafael Roditi, Nelson Arditi, Aybars Ciliv, Murat Gomel, Mustafa Besimzade gibi isimler yer alır.

Bir diğer "İbrani loca", yine İstanbul vadisine bağlı olan HUMANITAS'tır. Aynı kaynağa göre, 6 Eylül 1961'de kurulan HUMANITAS'ın üyeleri arasında şu isimler yer alır: Mehmet Fuad Akev, Sami Mordo, Eli Behmorias, Selim Albukrek, Boris Gilodo, Yusuf Levi Levent, Albert Razon, Lazzaro Donato Franko, Emil Ada, Edouvard Ada, Viktor Alfandari, Sami Mordo, Edvart Zarfçı, Sahir Akev, Samuel Kemal Brudo, Josef Leon Gabay, Moris Alfandari, S. Soryano, Yasef Yoaf, Hayim Kohen, Jak Alguvadis, David Yerşenli, Eddy Siva, Yusuf Zara, Lazar Russo, İzak Abudaram, Leon Levi Coşkun.

Sözkonusu "Yahudi locaları" arasında üye transferleri de gerçekleşir. Örneğin İstanbul vadisine bağlı olan ve 14 Ocak 1977'de kurulan EVREN locası, büyük ölçüde HUMANİTAS'ın eski üyelerinden oluşmaktadır. EVREN'e üye olanlar arasında; David Yerşenli, Aron Ender, Yako Doğu, Sandro Mordo, Selim İşman, Vedat Ovadya, Kırkor Büyükerciyes, Emil Ada, Rıfat Saban, Jak Alguadiş, Kay ra Akıalp, Leon Mitrani, İsak Behar, Leon Levi Coşkun, Edi Behar, Nino Dö Behar, gibi isimler sayılabilir.

9 *Hürriyet*, 14 Kasım 1993.
10 *Haber*, 6 Aralık 1991.
11 *Hürriyet*, 3 Eylül 1993.
12 *Mimar Sinan,* sayı 52, s. 92.
13 *Hürriyet*, 9 Ağustos 1993.
14 *Hürriyet*, 4 Ağustos 1993.
15 Taha Kıvanç, *Zaman*, 10 Ağustos 1993.
16 *Milliyet*, 21 Ağustos 1993 .
17 *Sabah*, 16 Ağustos 1993.
18 *Sabah*, 26 Ağustos 1993.
19 *Milliyet*, 19 Ağustos 1993.
20 *Milliyet*, 21 Ağustos 1993.
21 *Hürriyet*, 15 Ağustos 1993.
22 *Zaman*, 18 Ağustos 1993.
23 *Milliyet*, 29 Ağustos 1993.
24 Show TV, *Arena*, 23 Eylül 1993.
25 *Milliyet*, 5 Ağustos 1993.
26 Necati Doğru, *Milliyet*, 8 Ağustos 1993.
27 Memduh Eren, "Dünyanın Gerçek Efendileri", *Sorun BSD,* Haziran 1991.
28 *Ibid.*
29 *Ibid.*, Refik Tulga'nın masonluğu için ayrıca bkz. İlhami Soysal, Dünyada ve Türkiye'de Masonluk ve Masonlar, 4.b., İstanbul: Der Yayınları, 1988, s. 13.
30 Yıldırım Çavlı, *Hürriyet*, 29 Eylül 1993.
31 *Zaman*, 12 Ağustos 1993.
32 *Zaman*, 12 Ağustos 1993.
33 Çetin Özek'in masonluğu için bkz. İlhami Soysal, *Dünyada ve Türkiye'de Masonluk ve Masonlar,* s. 433.
34 *Panorama*, 12-19 Nisan 1992.
35 *Zaman*, 24 Temmuz 1993.
36 Kaynaklar sırasıyla, *Mimar Sinan,* sayı 44, s. 58; *Masonluğun İçyüzü,* İstanbul 1968; *Mimar Sinan,* sayı 23, s. 82; İlhami Soysal, *Dünyada ve Türkiye'de Masonluk ve Masonlar,* s. 429; *Mimar Sinan,* sayı 42, s. 76; İlhami Soysal, *Dünyada ve Türkiye'de Masonluk ve Masonlar,* s. 453.
37 *2000'e Doğru,* 13 Ekim 1991.
38 Serdar Özmen, "Cumhuriyet: Yolsuzluklar, Masonlar, ABD, vs.", *Nehir*, Eylül-Ekim 1993.
39 *Aydınlık*, 28 Ocak 1994.
40 *Yeni Yüzyıl,* 5 Ocak 1995.
41 *Hürriyet,* 25 Ağustos 1993.
42 *Milliyet*, 19 Ağustos 1993.
43 Show TV, *Arena*, 23 Eylül 1993.
44 *Milliyet*, 19 Ağustos 1993.
45 *Meydan*, 2 Ekim 1993.
46 *Hürriyet*, 27 Ağustos 1993.
47 *Meydan*, 26 Ağustos 1993.
48 *Sabah*, 23 Aralık 1993.
49 Behiç Kılıç, *Meydan*, 27 Ağustos 1993.
50 *Milliyet*, 27 Ağustos 1993.
51 *EP*, 19-26 Eylül 1993.
52 *Meydan*, 27 Ağustos 1993.
53 *Zaman*, 9 Eylül 1993.
54 *Zaman*, 7 Eylül 1993.
55 *Zaman*, 5 Eylül 1993.
56 *Zaman*, 9 Eylül 1993.
57 *Zaman*, 9 Eylül 1993.
58 *Zaman*, 8 Eylül 1993.
59 *Günaydın*, 20 Ekim 1993.
60 *Şalom*, 7 Aralık 1994.
61 Nuriye Akman, *Sabah*, 12 Kasım 1995.
62 *Hürriyet*, 26 Eylül 1993.
63 Mehmet Barlas, *Sabah*, 25 Ağustos 1993.
64 Taha Kıvanç, *Zaman*, 24 Ocak 1995.

11. BÖLÜM

1 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why,* 1.b., New York: Pantheon Books, 1987, s. 5.
2 *Ibid.*, s. 5.
3 *Ibid.*
4 Stephen Green, *Taking Sides: America's Secret Relations with a Militant Israel,* New York: William Morrow and Company, 1984, ss. 107-114.
5 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 7.
6 E. A. Bayne, *Four Ways of Politics,* New York: American Universities Field Staff, 1965, s. 247.
7 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 11.
8 *Ibid.*
9 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison: The Inside Story of the U.S.-Israeli Covert Relationship,* New York: Harper Collins Publishers, 1991, s. 102.
10 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 12.
11 *Ibid.*, s. 16.
12 *Ibid.*, ss. 17-18.
13 *Ibid.*, s. 20.
14 *Ibid.*
15 *Ibid.*, s. 20-21.
16 J. Kwinity, *Nation*, 19 Mayıs 1984.
17 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* ss. 56-57.
18 *Ibid.*, ss. 58-59.
19 *Ibid.*, s. 61.
20 Uri Dan, *Entebbe Havaalanında 90 Dakika,* Çev. Murat Garay, Dokar Yayınları, 1976, s. 108.

21 *Ibid.*, ss. 110-111.
22 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison,* s. 110.
23 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 62.
24 Uri Dan, *Entebbe Havaalanında 90 Dakika,* s. 107.
25 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 64.
26 *Ibid.*, ss. 64-65.
27 *Ibid.*, s. 71.
28 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 109.
29 *Ibid.*, ss. 108-134.
30 Güney Afrika'da, dünyadaki en zengin elmas ve altın kaynakları bulunur. Tüm dünya elmas rezervlerinin % 60'ı bu ülkededir ve bu kaynaklar, keşfedildikleri 1860'lı yıllardan bu yana Yahudilerin elindedir. Bu rezervlerin zenginliği, 19. yüzyılın ikinci yarısından sonra Avrupa elmas piyasasını ellerinde tutan Yahudi tüccarların dikkatini çekti. İlk gelenler Cecil Rhodes, Alfred Beit ve Barney Barnato gibi dönemin zengin Yahudi tüccarlarıydı. Aynı zamanda kıdemli bir mason olan ve yerli halka uyguladığı kıyımlarla da ünlenen Cecil Rhodes, Lord Rothschild'ın desteğini kullanarak kısa sürede ülkenin bütün elmas rezervlerini ele geçirdi ünlü De Beers şirketini kurdu.
De Beers şirketi kurulduğu tarihten bu yana dünya elmas ticaretinin tamamına yakınını elinde bulundurmaktadır. Ülkedeki altın madenleri için de aynı durum geçerlidir. Dünya altın üretiminin % 71'inin yapıldığı Güney Afrika da, bütün altın madenleri de yine Yahudilerin elindedir. Ülkenin bütün altın ve elmas madenlerini ele geçirmiş olan bu Yahudi şirketler, doğal olarak ülke ekonomisini de büyük ölçüde kontrolleri altına almışlardır.
Ülkedeki Rhodes ve Oppenheimer gibi Yahudi hanedanların elde ettiği güç, kişisel bir güçten öte, Yahudilik adına kazanılmış bir güçtür. Çünkü bu hanedanlar, ırk bilinci yüksek Yahudilerdir ve güçlerini de Siyonist hedefler yönünde kullanmışlardır. Encyclopaedia Judaica, "Harry Oppenheimer, II. Dünya Savaşı sırasında elmas ve altınlardan elde ettiği servetinin büyük bir bölümünü siyonist amaçlar uğruna, İsrail Devleti'nin kurulması için harcamıştır. Ayrıca savaşta Yahudilerin çıkarına olmak üzere büyük casusluk faaliyetlerine de girmiştir" diye yazıyor. (Encyclopaedia Judaica, vol. 12, s. 1425)
Yahudilerin kurduğu bu elmas tekeli, Güney Afrika'yla sınırlı kalmamış, bütün dünya elmas piyasasını ele geçirmiştir. Bugün dünyanın en önemli elmas borsaları olan Hollanda, Amsterdam ve Londra borsaları yine Yahudilerin kontrolündedir.
Geçmiş dönemde De Beers için tek sorun üretilen elmasın dünya piyasasına sürülmesinde çıkmıştı. Güney Afrika'nın uyguladığı ırkçılık politikası yüzünden konulan ambargolar, De Beers'in bu ülkeden elmas ihracatı yapmasını sık sık engelledi. Bu konuda ise De Beers'in yardımına İsrail yetişti. De Beers elmaslarını İsrail'e aktararak burada kesilmesini sağladı ve böylece elmaslar İsrail damgası taşıyarak dünya piyasalarına sürüldü. Böylelikle hem Güney Afrika'ya konulan ambargo delinmiş oldu, hem de İsrail uzun yıllar boyu yılda yaklaşık 200 milyon dolar gibi yüksek bir gelir sağladı.
31 Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection, s. 121.
32 *Ibid.*, ss. 125-128.
33 *Ibid.*, s. 129.
34 *Ibid.*, s. 161.
35 *Ibid.*, s. 165.
36 *Ibid.*, s. 167.
37 *Ibid.*, ss. 170-171.
38 Jane Hunter, *Israeli Foreign Policy: South Africa and Central America,* Boston: South End Press, 1987, s. 77.
39 *Middle East International,* 20 Mart 1992.
40 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 62.
41 *Ibid.*, ss. 62-63.
42 *Ibid.*, s. 63.
43 *Ibid.*, ss. 66-67.
44 *Ibid.*, ss. 68-69.
45 *Ibid.*, s. 49.
46 *Ibid.*, ss. 69-70.
47 *Milliyet*, 4 Temmuz 1993.
48 Dan Raviv, Yossi Melman, *Every Spy a Prince: The Complete Story of Israel's Intelligence Community,* Boston: Houghton Mifflin Company, 1991, s. 63.
49 Victor Ostrovsky & Claire Hoy, *By Way of Deception*. London: Arrow Books, 1990.
50 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison,* s. 109.
51 *Hürriyet*, 5 Şubat 1994.
52 W. LaFeber, *Inevitable Revolutions: The United States and Central America,* New York: Norton, 1983, s. 106.
53 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 76.
54 *Time*, 7 Mayıs 1984.
55 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 78.
56 *Ibid.*
57 William Blum, *The CIA; A Forgotten History: US Global Interventions Since World War II,* 4.b., London: Zed Books, 1991, s. 264.
58 *Ibid.*, s. 269.
59 Noam Chomsky, *Kader Üçgeni: ABD, İsrail ve Filistinliler,* Çev. Bahadır Sina Şener, 1.b., İstanbul: İletişim Yayınları, Ocak 1993, s. 559.
60 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 79.
61 *Ibid.*, s. 80.
62 *Ibid.*, ss. 81-82.
63 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison,* s. 218.
64 *Nokta*, 26 Kasım 1989.
65 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 85.
66 *Ibid.*, s. 86.
67 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison,* s. 238.
68 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 87.
69 *US News and World Report,* 21 Mart 1988.
70 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 88.
71 Shirley Christian, *Nicaragua: Revolution in the Family,* New York: Random House, 1985, s. 23.
72 William Blum, *The CIA; A Forgotten History,* s. 331.
73 *Çağdaş Liderler Ansiklopedisi.*
74 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 90.
75 *Ibid.*, s. 90.
76 *Ibid.*, s. 91.
77 *Ibid.*, s. 92.
78 Noam Chomsky, *Towards a New Cold War,* s. 51.
79 Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection, s. 92.
80 *Ibid.*, s. 93.
81 *Ibid.*, s. 94.
82 "An Israeli Connection ?", *Time*, 7 Mayıs 1984.
83 *The Guardian,* 15 Kasım 1984.

84 *Güneş*, 11 Ocak 1987.
85 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 13.
86 *Nokta*, 10 Kasım 1985.
87 *Washington Post,* 1 Aralık 1986.
88 *The Middle East,* Nisan 1987.
89 Noam Chomsky, ABD Terörü: *Terrörizm Kültürü,* Çev. Taha Cevdet, 1.b., İstanbul: Pınar Yayınları, Mart 1991, s. 273.
90 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 88.
91 Noam Chomsky, *Kader Üçgeni,* s. 53.
92 Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection, s. 89.
93 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison*, ss. 223-226.
94 Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection, s. 96.
95 *Ibid.*, s. 97.
96 *Sabah*, 2 Ekim 1994.
97 Armando Uribe, *Şili'de Amerikan Darbesi,* Çev. Nabi Dinçer, 1.b., Ankara: Bilgi Yayınevi, Nisan 1975, s. 41.
98 *Çağdaş Liderler Ansiklopedisi.*
99 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 99.
100 *Ibid.*, s. 99.
101 *Ibid.*
102 *Ibid.*, s. 100.
103 *2000'e Doğru,* 22 Eylül 1991.
104 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 102.
105 *Ibid.*, s. 102.
106 *Ibid.*
107 *Ibid.*, ss. 103-104.
108 *Nokta*, Kasım 1989.
109 Executive Intelligence Review, *Dope, Inc.: The Book That Drove Henry Kissinger Crazy,* Washington: Executive Intelligence Review, 1992, ss. 23-26.
110 *Arabies Le mensuel du monde Arabe et de la Francophonie,* Ekim 1991.
111 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, Dangerous *Liaison,* ss. 212, 262, 266-267.
112 *Arabies: Le mensuel du monde Arabe et de la Francophonie,* Ekim 1991.
113 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* ss. 232-233.
114 *Yediot Aharonot,* 27 Ağustos 1989.
115 Noam Chomsky, *Medya Gerçeği,* Çev. Abdullah Yılmaz, 1.b., İstanbul: Tümzamanlar Yayıncılık, Ağustos 1993, s. 121.
116 Executive Intelligence Review, *Dope Inc.,* s. 41.
117 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison,* s. 246.
118 *The Middle East International,* 14 Mayıs 1988.
119 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison,* s. 246.
120 *Ibid.*, s. 247.
121 *Middle East International,* 3 Kasım 1989.
122 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison,* s. 254.
123 *2000'e Doğru,* 22 Eylül 1991.
124 Bilim Araştırma Grubu, *Yehova'nın Oğulları ve Masonlar: Yeni Dünya Düzeninin Gerçek Mimarları,* 1.b., İstanbul: Araştırma Yayıncılık, Eylül 1993, ss. 365-370.
125 Executive Intelligence Review, *Dope, Inc.,* s. 23.
126 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison,* s. 240.
127 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 36.
128 Victor Ostrovsky & Claire Hoy, *By Way of Deception,* ss. 67-69, 128.
129 *Ibid.*, s. 69.
130 *Ibid.*, ss. 127-131.
131 *Ibid.*, s. 68.
132 *Ibid.*, s. 184.
133 *Ibid.*, s. 219.
134 Paul Findley, *Deliberate Deceptions: Facing the Facts about the U.S.-Israeli Relationship,* 1.b., New York: Lawrence Hill Books, 1993, ss. 147-148.
135 Livia Rokach, *İsrail'in Kutsal Terörü: Moshe Sharett'in Özel Güncesi Üzerine Bir İnceleme,* Çev. Zeynep Neşef, 1.b., İstanbul: Belge Yayınları, Şubat 1984.
136 Dan Raviv, Yossi Melman, *Every Spy a Prince,* ss. 57-58.
137 Livia Rokach, *İsrail'in Kutsal Terörü,* s. ix.
138 *Ibid.*, s. xi.
139 Victor Ostrovsky, *The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda,* New York: Harper Collins Publishers, 1994, s. 226.
140 *Ibid.*, ss. 4-5.
141 *Ibid.*, s. 242.
142 *Panorama*, 11 Ocak 1982.
143 Noam Chomsky, *Kader Üçgeni,* s. 315.
144 Noam Chomsky, *Turning the Tide: U.S. Intervention in Central America and the Struggle for Peace,* 6.b., Boston: South End Press, 1985, s. 48.
145 Lenni Brenner, *The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir,* 1.b., London: Zed Books, 1984, ss. 75-77.
146 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 221.
147 *Ibid.*, s. 184.
148 *Ibid.*, s. 207.
149 *Ibid.*, s. 222.
150 *Ibid.*, s. 220.
151 *Ibid.*
152 *Ibid.*, s. 222.
153 Tüm İsrail toplumu Üçüncü Dünya'ya karşı aynı hisleri besler. Bunun en açık göstergesi, İsrail'in Üçüncü Dünya'daki aktivitelerinin toplumdan hiçbir tepki görmemesidir. Oysa Amerika farklıdır. Amerikan hükümetinin akıttığı kanlar Amerikan toplumundaki bazı insanları rahatsız eder. Buna karşın, Hallahmi'nin de dediği gibi, böyle bir muhalefet İsrail'de yoktur. Yalnız bireysel tepki veren bazı entellektüeller vardır ki, Hallahmi, Israel Shahak gibi isimler bunların arasında ilk dikkat çekenlerdir.
154 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* ss. 237-240.
155 *Ibid.*, s. 218.
156 *Ibid.*, s. 244.
157 *Ibid.*, ss. 243, 248.
158 *Zaman*, 21 Şubat 1995.